

Šty-li spčval,
 Bilnje dželat,
 Strowja rže
 Šwójbnj štatot,
 A twój šwjatof
 Šradny je.

Sa ſtaw ſpróznę
 Napoj móznę
 Luboſcę ma;
 Bóh pał ſwérny
 Pićheſ ſpać mórny
 Czeriuwoſcę da.

Rječ ih spěvač,
 Sěwěrnje džetač,
 Wschědne dny;
 Džeń pat hwojat,
 Duški daty,
 Wolowczi ty.

E njebeš mana
 Nješ cji hmana
 Živnoješ je;
 Živa voda,
 Kiž Bóh poda,
 Bošščen cje!

Sserbiske njedželske łopjeno.

Wydawa ho kóždu hobotu w Šsmolerjez knihicizijcežerŋi w Buduŋŋinje a je tam ja ŋetivórtŋetnu pičjedpŋatu 40 np. doŋtačŋ.

Ha nowe lěto.

Bialm 86. 11.

Reżnujez mje, Reņeje, ģwój wuče, ǝ bučd ja tħodǝł
ģwój wuče, ǝ bučd ja tħodǝł w twojei prawdǝ; ģaħhowaj
moju wutrobu wǝħi tym jeunm, ǝ bučd ja ǝ twojeħo
mjena bojał! Ģamjeń.

E takej pjalnistowej proštwu, wy lubi cýtarjo
 karpjena „Pomhaj Boh“, nowe leto nastupíce a hčbi Bože
 hčbne žnjohowauje wutroščice za našče „Pomhaj Boh“
 a za waš a našč drohi šerbili lud. Kij na bčh wčstítu
 lét w hwojej ruzi, wčstet hčto trón stápm, wy hčubí
 žmíertni ludo! Njeobčudajm, zo wón je! Kaji hčubaj
 muž je pjalnista byt se hwojej wutrobu hnujazej boba-
 bobačojem, njedet tčt bčhe hčwat hčubem a hčubj, tčz kam
 praji w prénjej ščutčuzi. Wa tojtm mužu wíddíj: níz
 vjenjej, čjelč a derčejče čzinja čłowjeka bohateho, ale
 bohobojčje je bohastíw, nabromčđene w čzčđm čzabčđ
 Šso wčstet Bohu domeríce — to bčhe pjalnistowe
 žnjowenje, wón šo wčdi: Mošwncž mje, Knježe, hčwój wncž,
 jo bčđj a hčubíj w twojej prawdžej; jathčowí moju
 wutrobu píčti tm jenum, jo bčđj a šo wtojčho njena
 hčojat.“ A wón njeye hčjčče teho znač, kotrjž je prajit:
 „Ščobíj íčje wy hčubíj, wčstetóž njebjeiske traktíwto je
 wašče.“ (Lut. 6, 20.) My tobo žnjum.

Wschelake nadżije maja ludźo, tež wschelake dobre
prjódkiwacja w hladanju do pschichodneho leta. Róždu

drže ma něšto, ša čžimž je se wišje žwojei mozu staš, ale radžilo žo jemu hišče njeje — hač nowe lěto jo wščinje? Wětrotržutij haže něšto wotbyč, ščož cješko na jeho ramjenjoma; abo na jeho žwědomuju leži — hač nowe lěto jemu to wotwošnje?

Vtaji žvotje nadžije pola Poha, jo njevoj šo
 i woracžymji džezčozymji nadžijemi a myščizčymji fabjerar!
 Vtaji to jeme, šdžtož je ušnje: bobabojamju wutroba,
 podacže do Wožiči gnačudmju wodejowju. Riješowju purč
 je tam, hđež šdžtožidž jo Wožej wrawdže a hđež widi
 wjchém, šdžtož jo tebi radži abo njeradži, luči abo njelubi,
 tworja wutroba tola pšiki tym jenyum šathewania wostanije,
 jo by šo Wožeho mjena bojač.

Ach porucę Bohu świętemu
 Swoją puszczę a żniwobu
 A wspomnię i prawej wierzę:
 Bóg knieży na niebju,
 Wón łóft a wietry wodzi,
 Też wchytke mróczęje,
 Puszczę, po kotrymż bóg ródzi,
 Tam świętym siemiec węd.

Džeržo bo storidhimaj dovětri, i jeho wočćta hlada
šwětla nadšija, hač runje — a to niz jenož přenje lětko
— ani to najmenjše w swojej mozy mma. Na to —
mjes druhim — je Željškowe šlowo wotměřene: "Nesli
so na njewobročejce a njebudźeće jačo džeci, dha wy
do njebjejšeho traleštwa njepřichilabće." Jačo džeci Bože

dyrbimy i dšęczazym domwřenjenjom po tym puczu biez, po kotrym naš wodži našy njebieſti Wočęz, kiž ma naš a wiſſiſke naſche węży w ſwojej ruzy. Suſto biſyſich abo teſz hom prajich: „My njeſhm dočęz prokylſi.“ To je wopak, hduž je prajene w mřenjenju, io Wože domapytanje wotwiſtuje wot naſchej pobožnoſci. Njeje ſawęſeje werno, io Wož tón Knjes kóždęktožo binaf wodži hacz wón progu? „Wičetož my njeremny, ſhto proguž dyrbimy, jato ſo ſalezi“, taſ piče ſw. Pawoł (Romm. 8, 26). Kóžda prótwa teho dla, k torežj njechajſ piſiſtajoč: „Twoja mola ſo ſtaſ“, je bludna, a Zeuſ prajit: „Ty njeemniſh, ſhtož Wože, ale ſhtož čłowjecine je.“

Woži puc — to dyrbi čłowjet wuſnęz — je wiſſiſto to, ſhtož naſ w žiwjenju (a we wumręczu!) potrechi, woſebje pak teſz to, ſhtož nam ſpožęzene njeje. Čęchajſ-li w Wojej prawdže kóždęk, dha proſh, ſo by tón Knjes cje roſwučiz ſwój puc, to reſa: io by tebe roſwučizit we wiſſch wężach jeho wodjenje ſwóinač a čęſęčięz a bebi dačz lubięz a k leſpčemu klužiz.

„Tym, kiž Woža lubuja, wiſſite węży k leſpčemu kluža.“ (Romm. 8, 28.) Hamieſt.

3a a mój dom čęzym temu Knjeſej klužiz.

Taſ dha je ſo nowe lęto ſpocęza a ſtare k ruzi donjeſto. Hęde duy a hdužim ſaidžencho lęta wotpač? Hęde ſu naſche ſłowa a ſtut, hęde wičę žiwjenja ſinſtowoſcho a iwonſowoſcho žiwjenja? Hęde na to iprominam, dyrbim wuinac: Wiſſiſto je iadobne, wičho jato ſón, wičho klužomne. Tola ni, w kóždym naſtupanju taſ njeje. Nowolętnie ſęjenje (Lut. 2, 21) nam mjeno „Zeſiſ“ mjenjuje, torež ſo ženje niſhabla, ženje njeiſaže, torež wotpač, hęde teſz njebio a ſenja ſajinjeje; wičetož Zeuſ ſkrytiſ wčęra a dženja a tóžnam do wčęzniočę. A iſtož je bebi tole mjeno do wutroba ſajpač, iſtož toweže do njecho wėri, tón budže žiwu, hacz wón runje wumje. Duž wubianim nowęro wuiſaf i tymle wčęznym mjenom a čęzym to i tym ſłodom: „Sa a mój dom čęzym temu Knjeſej klužiz.“

Pohladajmy w tyčhe ruzčach naſprijedy na teho Knjeſa, kotremuž čęzym klužiz, a potom na tu klužbu, torež čęzym jemu wupoſtoſowčę.

Žadna dęſt klužim a ſtarokęznim duſcham taſ wjele roſpominac njeadaſ, taž pręti dęſt nowcho lęta. Nam je, jato by wobraz žyčho lęta je ſwojim ſiwčkom a ičęnom do ſchpibela tutcho pręnjeho dnja ſajſtupowaf. Wičes wotpač ſtareho lęta na njeuobitajnoč wičcho čęguweho žiwje dopomujit, beſi prajčenja ſtajanj: Kaſ pobęže ko mi w toz tutcho lęta? Wudu hičęčę pich žiwjenju, imę hičęčę ſwojich luhč, toſiž hu w tu twiſtu mojecho žiwjenja radočę? Wobuhduž abo wobolaczu ko, miž jeno na pjenjeſach, ale teſz na ſable lubiočę a męra? Wotianu ſtrowu, abo ſhoru na čęle abo po duſhi? Smęju ſo je ſtarokęznit będęſ abo pichędnit bies nič do wiſſichodnocho nowcho lęta? Taſ a binaf ko wutroba praſida na nowolętnim ruzju. A ruzje ja tole ſlutne ranje ko nam naſtrętočę ſęjenje podawa. Tola pich wičehi wotpęzje ſtrótočęj wopichja mono žu a jadro žyčho cwaigeliſa; to mjeno, torež je wičęm bręſčninaf ſobžna a wječeta powięčę; to drobę Zeuſhowe mjeno, na torež wotžojo čęſadach, torež Wožj banjel jato wuſſe wjele bręſčninnu wičęti pichpowiečędę. Krotke je ſęjenje, ale wuſſe je Zeuſhowe mjeno w nim. W tymle mjenje bydi dę wičęſta potwočę bępnwa čęlnje, kragnočęj jeničęſcho narodžęncho wot Wožza; w tymle mjenje wotpęzje žyč čłowjeſno, k potwočęſi na Woſa i nowanarodžęne; w tymle mjenje ſu wopſchjačę ſtalowiſe ſajſtajiſna, do kotreždž Wožza kmita lubočę kmita kragnočęje iadabatič, pichęſ torež ſun w ſwojej trwi wčęzne wuſjednanje iadoži a potom jato brędnit a žuđnit wičęſtu mōz w nječęchach a na ſemi do ſwojeje ruzow wia. Kóžda bęſta dotonjanioč a kóžda čłowka čęſtočę ſo nam i tutcho mjena napiečęſiwu bęſičęſ. Techo dla dyrbja ſo teſz wiſſiſke ſolena w nječęchach a na ſemi w tutym mjenje poſtawowac a wičęſte jaiſti pōmac, ſo Zeuſ ſkrytiſ tón Knjes je, k čęſęč Woža teho Wožza.

Š nowolętnym poſtrowjenjom tutcho mjena čęze nam potajſin Wož prajit: Zeſole Knjeſa bebi wuſſolęč, jemu w nowym lęčę klužęz, ja nim jato jeho prawi wučębnių kóždęč! A kaſi troičit poſkičza tole poſtrowjenje Wože naſchej njeemnej a je ſtarokęznit wobčęženej wutrobie! Wož je nam drobę Zeuſhowe mjeno jato poſtrow wuſſolęč lubočęſ daſ, čęho dyrbieſi dha ko bojęč? Wuſſolim bebi Zeuſa we wėrie ja ſwojecho Knjeſa a Šobžnita, dha žimęty teſz ſtarokęznit wutrobow i brānuju ſłowa napiečęſiwu ſtupit: „toſuž je nam ſwojecho kmita daſ, ſaha by wón teſz njechaf i nim wičęſto nam huadnie dač!“ Wičetož jeho ja Knjeſa wuſſolęč, to reſa, jemu bliſto pichęčę, wot jeho mozu nječęnu, wot jeho lubočę ſchitowam byč. A tónle Zeuſ, tobi Knjes, je kral wičęſtich ſtalow, ſines wičęſtich knjeſow. Njebio je jeho trón a ſenja jeho noſow podnož. Do jeho ruzow je wičſa mōz w nječęchach a na ſemi data. A pich wičęm tym wón njeje wot tebie dęſleju; nē, wón je čęi je brędnikom, bratom w bręčęſelom. Mjeno „Zeuſ“ reſa: Wož pomba; pichętož a ſkrytiſu je ſo brędnicem čłowječim pomoz Woža doſtala. Techo dla nowolętnie poſtrowjenje Wože pichęſ Zeuſhowe mjeno taſſe k nam reči: Mjeſtradių ſo, Wož pomba; tón, kiž je twój bręd, twouju ſlubodu, huſienioč a ſrubodu njeſt, je něto k prawizj Wojej powiſęnjem a je tam twój brędnit, torež čęz pola Woža ſajtupuje. Duž preč je ſtarokęznim męſleni; wuſſol bebi Zeuſa ja ſwojecho Knjeſa a Šobžnita, ſo by ſo prawa Woža pomoz w tymle nowym lęčę nad tobu žiwu wupoſtoſawala.

Pohladajmy něto bičęčę na tu klužbu, w torež mamy tutemu Knjeſej klužiz.

Kaſ dyrbim tuſ klužbu wſoſnamienjez a je ſłowami wuprajit: Duſcha, kiž ty wėriſh, ty wėriſh, io tmoja klužba, Šobžniteſ wupoſtawana, jeno w ſłowach njeuobiteſi. Čęhož mje lubnje, praji naſh Knjes, tón budže moje ſłowo dšęſęč. To pak je lubočęſ hęſtoba wobębiwočę, ſo je wona ſłowa a ſtut a io podaje žyčho žiwjenja, powięčęnjem žyčho byčja pichęſ ſaſhobubiočę hamu jato prawu wopor, Knjeſej pichęnjem, pōnawo. Duž je to wobębiwočę twojeje klužajeje ſaſhobubiočę, io ſo wona do ſkule wėry ſtaja a w teſ wičęſch hęre pohladuje k temu, torež naſ wriedy je lubowaf, a kóždy čęz a kóžde imanjio jeho ſwiateje lubočę, k naſchemu wuſnoženju ſiwjenjeje, pichępodočęſ io pręzje. To je to węboſe ničędžipomne byčę ſkrytiſhoweje lubočę byč, a tam węboſe je kabeſi ſtręčeti naſchę ičęždowatiſchow w lubočęſ, jeli je toſgamo pręwie do ſkule wėry ſajtupit a tannę ſtręnje kluženje doſtalo: Wėč do Knjeſa Zeſom ſkrytiſa, dha budžęſ ty a twój dom ſobžny.

Glej, ja a mój dom čęzym čęi.

Do Knjeſe, wičbón čęſi žiwjenſi

Tu i čęſlom, i duſchu klužiz.

Ty dyrbich w domje i Knjeſom byč;

Daj, io ma to wičęm k ſobu tyež,

Kiž mēr mōj čędęja wužęz.

To buž naſcha wotmoſna na nowolętnie poſtrow naſchęcho Woža, torež je nam drobę Zeuſhowe mjeno pichęſi. Žolna, wjednit ſtrada do Kanaana, itoži ſwoje wjednitſtvo i tym kluženjem: Sa a mój dom čęzym temu Knjeſej klužiz. Tón Knjes ham dyrbieſe potom i wjednitom ſwojecho inda byč. A my, toſiž manny w ſkrytiſtu praweho wječnita do wčęznioč Kanaana. ſajtupny na ſpocęſtju nowcho lęta do klužbu tutcho Knjeſa i tym ſwiatečęnjem kluženjom: Sa a mój dom čęzym temu Knjeſej klužiz! Dom je ſwójbo, torež ma, pichęſ wōnu wuſwječęna, bęta Woža na ſemi byč. Wōn je wužiti žiwjenſi ſwajſt, torežduſ ſtawu maſu w jenič wėrie a lubočęſ i wčęznemu domęj potojnje pučęwac. Klicęčęſjaniſt dom dyrbi na tón rōžny fanijſ natwarjem byč, torež ſu čęſtjelo jaciſhi, toſuž pak wōn wot Woža ja rōžny fanijſ wuſwoleno. Wōn dyrbi wėru do ſkrytiſtwa ja ſwój ſtalny ſakad mēz a wobarnowac. Sa a mój dom, — o ſęimj ja tym, ſo byčnym temu jencmu Knjeſej klužiz! Sa a mój dom, — nan a mač, ſun a dšowfa, ſines a wotročę, io kwočęčęſ ko i ſwromadne Knjeſowęj klužbe w tymle lęčę! Glečęz, tón na nowolętnie poſtrow nam wot Woža daty je naſch wuſſi pomoznit a čęje mjes nami i domom byč. Duž dyrbi dom, nan a mač, dšęjo a wotročęſ jeho we wėrie wužęcho Knjeſa mjenowac. Kiž ſu ty ſwoje žiwjenje ja mije woprowaf — taſ njech ſo wėra wotbi — ſwoje žiwjenje čęi ſaſo dnu, tebie do ſwojeje wutrobę pichęnim, taſ io moja duwera a nadžija jeno na tebi jato na ſakadę wėry a žiwjenja wupočęzje.

Za čyżu czy hwojeho žiwjenja móž t woporei; pšchinyeś, tak ſo pšchego jeno ſa tym honiu, twój prawy wużobnił być. W ſbožu a wadoſci budže to jeno moje ſbožo, ſo hy mi ty Božu pomog pšchynobroć; i, w horzu a ſrudobie čyżu na tule ſtatu Božyje pomogy poſtupić a nječam ničepřetacž a ſo ſtrachowacž; w dzele a prožy ſpomniju na twoje ſlawne bėdženje a njeabadu, tak droho hy mje wuſpitił.

Za a mój dom čyžemu temu Rukiczy hlužić — pójče hem, ſajnuče do ſtrachowanja ja tónle nowolětny hluč. O ſo bydu wiſće wutrobny dženſa tuto hluženje ſčiniłe a wiſće domy wobſtaſte, hėbi tele lěte napřimo daci! Pšchynubće wiſčizny hem; my čyžemu hlužić: ſhromadnje wěćić, ſhromadnje ho mlobić a lubowacž, ſhromadnje hwalicž teho miłofižniewo Rnjenja, kotryž je nam je hwojce bójſje pomogu bliſko w ſođny čaſy. Potom mójemu teho wěćić być, jo budža mroćzele jeho hnady tež w tutym lěće hwojce žohnowanje na hona naječeho žiwjenja wuſtawić!

K. A. Fiedler.

Pomhaj Bóh k nowemu lětu.

Čaſo je ho pomynuto
Zene i jemſtych lětow nam
A ho i Bohom doſkonato
Stopa bliže k wěcznym dnjam.

Nowe lěto naſtupimy
W Božim njacju, i Zjeuſom;
Wot Woha hej wutrobny,
Njech je Zjeuſ i wobjerjom.

Duž dha, moji lubi, něto
Pomhaj Bóh! nam pšchynowacž;
Ja wam pšchegu dobre wuſchitko,
Zaj Bóh bože! praji wam.

Bóh waſ žohnuj i nowa jaſy,
Spójče wam ſtrowoſe, wjechetoſe,
Wěr a jednotu wiſće čaſy,
W wěćje daj nam jaienje roće.

Bóh wam žohnuj wiſće pola,
Zsyny na nudy ſoćerz wam wiſće;
Wobjamy, jo je jeho wola,
Zo jaſ mamy tiane žně.

Sduž my hylėba wužiwanu,
Dha ho Bohu džaſujmy;
Wot njecho my wiſchito manu,
Čzeleć jon' i ſkwalbu ſpěwajmy!

Pšchede wiſčem pak ſwarcny dale
Waſ pšched wohnonj, drohotu;
Njech nam ničepřetacž hmiereč nable,
Swarcny naſ pšched ſhorokoſu.

A hdož hódh hmy doſonjei
Nalchob' ſeiniſo' žiwjenja,
Wot Woha hmy ſawotani
A tróne teho jehnjecža.

Ah, jo byčny hódni byli
Eſtyhčerž hłowa Zjeuſa;
„Pójče hem, wy prawiye hwičeni,
Ebožničje budž wam wěczna ſwība.

Ernst Heß.

Pućeowanje po Božim piſmje

abo

laſje muſje nadendžeč, Bože hłowo čitajo.

Podawa hwičny čitač „Pomhaj Bóh-a“.

1. kniži Moſiaſkome, 31 ſlaw.

(Pućeowanje.)

Erečizny bėče Zaban a jawěće wuſti ludak! Hdože je Zaban je hwojimaž džaſowmai, a hdože ſtej džaſowy i narowni luboćiznyje wuſtawjačajo? Hdože bė Zabanowe hmyhlenje t pšchizydo-

nemu hmye luboćiznje a wočjećezowaje? Eboćiznyje pak ſjewi h' joſnije, ičto je tutemu čłowječ do mamonowej hlužby žyle pomučenemu nalubije a naſtawniće — jeho domjaže božiti —! So by te jaſo doſtat, nadožnje njemad rožny.

31. Zabat wotmoliw a džeče t Zabanje: Ja ho bojach a hėbi myſlach, jo mož hnadž mojej džaſowy mi wlać; njeuſoliž do teho, jo bydžeje jo mnu do mojej wócznyho traja čaſhmye, moſt jej i mozu pšchi hėbi ſchowacž; teho dla roſhružić ho, jo ſtradžu čjeſnuch.

32. Pšchi kotryž ty pak mjeſ nani twoje pšchibohi, wo kotrych ty menich, jo hmy je hožu wlaſi, namafatč, tón njech wumje ty pšchid naſchimi bratami, a njech ta ſaruna hwoj ni- ſtaſt je hmyerču ty hwoj wočemi hwojich pšchynunich a pšcheczelow, kotrych hy hožu pšchynowč a toſiž hy tež moji trejni pšcheczele. Zbaty hwoje pola mje a wmi jo hėbi, ja wo tute pšchibohi njerodžu; ty mójčje je lubjerad jaſo hožu wlać, namafatč-ſi je.

Zabat njerodžeje, jo bė je Raſel tranſla, hewat njeby wón předy do teho ſwolit, něto pak njeby i taſje dowěru rečjač.

33. Ra to džeče Zaban, jo by wiſcho pšcheliadowat, do Zabuſoweho a do Zejineho a do wobjen džaſowajny ſtanow, ale njenamta ničo. A džeče t Zejineho do Raſeliniho ſtana.

34. A Raſel wia Zabanowe pšchibohi a polož je pod wjel- bndowje žtanje, abo lěpie: pod wjelbndžože hėdo, kotrež mjeječe na pučzu jehanja dla, a kotrež bė taſ wuſte a pšchibódnje, jo mójčje je w ſtanje jo wotpěćinł nadožowacž, a hmy ho na nje. Zaban pak wobjmaſa žyly ſtan a wiſcho, ičtož bė w nın, a njenamta ničo.

35. Pšchidobohi pak tež t njej džaſnje wjelbndžože hėdo, na kotryž wona bječječe, pšchepřetacž. Duž džeče wona t hwojemu nanej: Moſi tnjeje, nječnėwaj ho, pšchetož ja njemodžu poſtawić pšched tobi, ale dyrbu hėdo wotacž, pšchetož mi ho dže po žonjaſny waičny. Tak ničepřetawajny wjelbndžože hėdo, doſeč mjeječe ja njemodže, jo wona w taſim padže na jeho bohach hėbi, njenamta pšchibohi, tekož tež wtaſje, jo tu něto wohaſbėny ſteječe. Tak pat bė prawn, druheho naſwarić, něto na Zabuſowej ſtranje.

36. A Zabat ho roſhnuwa a hwarjeječe Zabanu a džeče t njemu: Ečto hmy ja ſe činił a ſrečitił, jo hy ho taſ na miye roſhnuwač, jo hahajč ja mnu roſhorjenu jaſo ja wohnidny paduchom a njetratimom?

37. Ty hy wiſchite moje wězy pšchepřetacž: ičto dha hy ty namafat wot wiſchitich twojich wězow i twojeho doma? Wołož je ty pšched mojnini a twojimi bratami, jo mjeſ namaj wobėmaj hudož, na kotrež ſtronje je njeprawda.

38. Ničo ty njemodžečje podožić! — Ale kaž ty, taſ je ſtajnje twoje waičnje te mni bydo — njedowėrny, hėbičizny čłowječ je hurowej wutrobni! taſi hy byt. Dwazyczi lét hyj pola tebie byt, hmy twoje ſtaſba paſt a hlabal — a taſ hyj tebi hluſi! Twójce wozny a tojny njeſim pomiciale, doſeč hyj je ſtajnje hwični hlabal, a borany twojeho ſtaſba ja njepřim jedt, taž je to paſturyje, kotryž hwičto ničo druhe nima, domolene, a kaž to tež njepřawni paſturyjo čaſto činija, potom pak hwojemu tnjeje narečža, jo hy ružeſnje hwičtani roſtorbali, ičtož hy hami hėbił.

39. Kaſ pak hy ho ty te mni mē? Ečtož je woprawdže wot hwičny roſtorbane byto, njepřim tebi pšchijekſ, hmy jo dyrbat ſapčaciz, bych-ſi jo tež roſtorbane — jo bych taſ wėnoſeč hwojich hłowow wobhwičecž — pšchijekſ jo a tebi pšched woczi podožić, ty hy wot mojeju raiſow žabat, ičtož hy hami pabuditi tranſiti, njedžiwajny na to, ičtož luboć pšchitaiuje, njedj je, jo je ho mni wodnojo abo w nozy tranſto.

40. To wdož hy činił, a tola hy wjedžał, taſ hórku hlužbu hmy mē a taſ njehėbičiznyje hmy ju ſtaſawat. Wodno mje horzota tyſječe a w nozy hmy, a njepřetacž žane ipanje do mojeju wocow, a ty ſinajet, kaſ ho horzota je hmyu w lěče mēn, jo ho čaſto je ſtrachizne horzumi dnjeni žaboſnje hmyne nozy wotmėnjenje, jo dyrbiſh ho w nozy ſoſaž a čopuſ draſti woblecž.

W Wjeſopotamije je druhyſh tat horzo, jo hwičtani na poſn hwičto ležo wotanje. Čym čopitiče pak hy dny, čym hmytiče hy nozy, tož wuſchidom w naraſiſtim traju. Epat Zabat njeje, jo by taſje njelchjo, taſječ je horſa napřomitił, wot Zabanoweho ſtaſba wewuſbroćić.

41. Taſ hmy ja tebi dwazyczi lét w twojim domje hluſiž,

Čeſli ſpívat,
Pítnje džílat,
Strowja cje
Čewóſtny ſtatol,
A tſwí ſwíjatoſ
Strowi je.

Sa ſlaw ſrowz
Rapoſ móz
Luboſej ma;
Bóh paſ ſwíren
Pícheſ ſpaſ mien
Čerſtíwoeſ da.

Njeſ ty ſpíwac,
Čewírenje džílat
Wjeſné dnj;
Tjeſ paſ ſwíjaty,
Duſſí daty,
Wotpočíj ty.

S njebeſj mana
Njeſ cji ſtana
Žíwocſ je;
Žíwa woba,
Kíž Bóh poba,
Wotſčeſ cje! F.

Serbske njeđzelske lapjena.

Wudawa ſo ſóđu hobotu w Čmolerjeſ knížeſtíjeſetn w Buduſhínje a je tam ſa ſchtwórtlétu pícheđplatu 40 np. doſtač.

1. njeđzela po tſwóh kralach.

Rom. 12, 1—8.

Liſt na Romíſkí je ſ jeneho wíſteho pohantſkeho mēta do druheho píſany, ſ Koríntha do Roma. Čewíjaty Pawol čže „ſlúžowník Zeſuhowy Kriſtuſkowy byčſ njeſ pohanamí, ſo byčſu pohanjſo wopor buſi Bóhu ſpodobny, ſwíječeny pícheſ ſwíjateho duča“ (Rom. 15, 16). We taíſtm ſwíjtm ſwíjatyſm powołanju wón w naſhej dženſniſhej ewíſtolí píchečíwſo waſchínju pohantſkeho ſwēta, wſebeje píchečíwſo njeſoſſomej pohantſkej Bówej ſlúžbe rečí. Pícheđ mienym Bóhom, pícheđ Zeſuhowym Bóžom, ſu wſchítke wopory knížomne, tſíba tón jedny níž: ſwoje čžéto podać ſa žíwju, ſwíjaty a Bóhu ſpodobny wopor, to reča: ſe ſwojej žpke parſchomu Bóžu píchíſlúſhečſ, hrēhej paſ wotemrječſ.

Wíjeſ pohanamí plačí ſo čželne, ríječ a píčſ, w nječíjtych wíjeſelach žíwíenje wížíwac, we wulſtích theatrach broſſuſſočſam píchíſladowac a po móžnoſeí ničo njebežlác, to rečáche w Romíe derjebežſe, rjane žíwíenje, ſbože. Wty w naſchm čžahju tajſe žmýſleníe materialíſmus mjeníwemý a ſuny ſabyſl, ſo to ničo drube njeje hačſ pohantſtwo. We ſo, ſo tole „ſbože“ njemóže kóždemu ſwoječne byčſ, a kſomú je ſwoječeny, tón ſo bórly dobrých dníow namēwa, jemu ſo wotſuđſí, a to w tym ſamym žíwíenju, w kotrymž bežſe ſo jemu príedy taſ lubíto. Kaſ móže ſo ſwēt w čžíwíſtímaſ wóčſomaj taſ píchemēnječſ? tón ſamy ſwēt? príedy taíſtí rjany a nēto broſny? Zeſo

bla, dokelſ je ſo čžíwíeſt píchemēnít. Wón je wotučít taž ſ rjaneho ſona, wón pótnawa, ſo jeſo žíwíenje njeje žane wérne čžíwíſte žíwíenje byčſo. Wón je to tamnu ſtronu ſwojeſho byčſa ſapomít, kotraž ſwoje „ne!“ praſí t wſchemu, ſchtož je čželne a ſtočžage. Zeſo wutroba je roſtočhana a njepoſoſjna, je napíelnjena ſ tſyſchíwnym bežženjom. Hže je pomoz a wumóženje? Zeſí ſo žabny wumóžnít njeje, dſba ſuny píchí najrēchſchm čželnyſm derjebežſu ſhubíení a njelbožowíſm ſa čžah a wēčínoſčí.

Zeſuſ píchínjebe wumóženje ſe ſwojím ſłowom a ſe ſwojím ſtíſtom. Wón ríekny: „Duč je, kíž čžíní žíwých; čžéto ničo njepomča“ (Jan. 6, 63), a wón je ſwoje čžéto podać ſa žíwju, ſwíjaty a Bóhu ſpodobny wopor w žíwíenju a we wumrječju na ſchížju. Zeſo žíwíenje bežſe Bóža ſlúžba w najwíſchíhej mýſl. Tu móžeſch wíđžeč, ſchto je „roſſomna Bóža ſlúžba“; tu wulnjejſch „ſwoje mýſle wobnoſíwečſ“ a „ſo píchemēnječſ“, tu ſo cji ſjewí „dobra a ſpodobna a doſojnana Bóža wola“. „Wótče, níž moja, ale twoja wola ſo ſtan“, taſ dſybímý ſ Zeſuhom praſíječ a roſlamacſ ſwoju čžíwíſtu wolu, ſo by we wíſchēſ wēžah Bóža wola naſcha wola byla, ſo Bóža wola ſtala „taž w njebežſch taſ tež na ſemí.“

Pohanjſo ſlúža tež ſwojím boham, baj wóní čžínja jíđ ſ dríewa obo je ſtota, a čžím kražníſhí tempł, čžím wjetſhí a móžníſhí bežſe tón w ním čželčſowany bóh.

Wērný Bóh njebyđl w tempłach, kíž ſu ſ ríſſomaj natwaríene (Žop. ſt. 7, 48); to bečſu žíđſa w Zeſuhowym

časlu sabyl. Jezus storzi: „Vobarmo woni mi kluza, dokel wucza tajse wuczbj, kotrej nicjo njejhu khlba cslowke pischafanje.“ „Zon lud ho te mni widibizkuje je swojimai hubomaj, ale ich wutroba je daloko wote mnej“ (Mat. 23, 8, 9). Wozemy wy thudzi, hrejchni ludzu temu bobatemu, swiatemu Bohu kluziej? trjeba won najshu kluzbu? Martha je kluzila, ale Marja kedjo pohluchafje a dosta khalbu. „Glowieja hyn nije pshichot, so by hebi dat kluziej, ale so by won kluzil“, Mat. 20, 28. Najsha Bozja kluzba teho dla wobsteji w tym, jo Jezusej hebi kluziej damy, jenoj pshes Jezusa wozemy Bohu kluziej, Bohu pshichklujdecj a Boze dzejci bycj. Wshchito je hnada, nicjo njeje nash stut. Hamjen.

Pucjowanie po Bozim pismie

abo

taise mykle nadendje, Boze klowo czitajo.

Podawa swetm czitat „Pomhaj Wob-a“.

1. knji Wozjagowe, 31. nam.

(Potracjowanie.)

43. Zaban wotmolwi a dzejche f Zafubej: Djomzj stej mojej dzjomzj, a dzejci su moje dzejci, a stadla su moje stadla, a wsho, shtoz tu pshes hyn wozjagj a ja swoje majsh, je moje, wsho wutabzja wote mnej; tak bych ja pshichizmo swojemu cshu a pshichizmo swojemu fuktu wojowat, bychli ja chjst ho na tebie wadiz, jato bych dzej moht. Shtoz chju ja dzenja wojimai dzjomzomaj abo jeju dzejom cjinicj, kotrej stej monej porodziejey? Wozjagowa wutroba wjeje mi ruzj; teho dla chju ho radichj i tobu jednacj, so njebych ham seichodit, hdbj bych nesho f swojeho wobshchodit.

44. Wbj dha jem, a jezimnoj klub, jo a ty, kotrzj budze hmedzenje mjeje mnu a mjes tobu a pomnit, kotrzj podla postajimj, njeh je wojipimo ja to, shtoz hebi pshilubimoi.

45. Do tajsho namjeta swotiwidji a hmdom ruzj do djeła kiozjy wo Zafub kamiej a postaji jon ja inamienjo.

46. A Zafub dzejche f swojim bratram, Zabanowim hynam, kotrzj bechu f nanom pshichli, jcho hwaam a tez f drugemu pshichelstiwu: Wobterajce kamienjow a postajice tak tez wy hovu inamjo nashcho kluba. A woni nabteraju kamienjow, a jezimchu hromadu, a jezidchu na tej hanej hromadje, dokelz bechu bydla naskadli, so njetrjebali ani rano ani wjeztor na hrej, hyncej semi kedzej.

Taise waidnje knjezi hshchje dhenj n naraushich trajach.

47. A Zaban narcejm pomnitje po hwojej Aramejsej reccji Zegar Sahadutha — horta hmedzenja, Zafub pak mjenowadise ju hame mjeno do hwojeje hebrejske reccje pshidolozimije: Gilead.

W Meopotamije, w wozimam traju starych wozimow, reccjach aramejsku abo thadejsku reccj, w Kananejsej pak hebrejsku. Tule reccj hu wozimjo pshiljei pshidobehdi do Kananejsho traja, doniz njeju hyn wozimje pshiljei 1000 let pshidizho w Babelsim jastwje ho f aramejskej nareccji wroczije.

48. Duji postajimiji hromadu kamienjow dzejche Zaban jatón, kotrzj beche najosh a klub dat: Tuta hromada kamienjow budz dzenja hmedt mjeje mnu a mjes tobu — teho dla bu hshchje dzenimiji dsh Gilead mjenowana —

49. a budz itraja je swojim stotom w hrejchja, bahajam jato strazna weja f njeju, pshichoz won dzejche: Njeh Knjes hlada njejo na tutym stotju kaz na strazowajce weji do wobewi strowom a njeh tak je je strazimom mjeje mnu a mjes tobu, hdbj mji ho rosenidzemoj jedyn wot drugoho a jedyn tam a druhi drugoho budzemoj bydlicj.

50. Nosh njeh njepshichuchej, so by ho jenemu i naju pshes drugoho shchibda a njeprawda itala. Zeli so ty potajimj mojimaj dzjomzomaj budzesh kshidbu cjinicj, abo jeli so budzesh druhe jomj wozjag hebi f mojimaj dzjomzomaj pshiwacj, dha njeh Knjes to na tebi wjezi. Tu njeje zabny cshlowej pshji minaj, kotrzj moht hladač, hacz ty hwoj klub tez hmedt dzejchj; ale hja! Wbj je hmedt mjeje mnu a mjes tobu, kotrzj njeje jezimczj naju shubjenja shchot, ale kotrzj budze teje je hmdinom a wjezertjom, njeby-li ty cjinicj, jatoz hy mi klubit.

Tamna naskadjena hromada be tej mjeno Wiza — itraja (hebrejsk wjezne mjeno Stržja) dostala, a teho dla je ho pshidizho msho tam natwarjene, Sadowemu spalej kshuchaje, wobshenje Zethowe, tak mjenowada.

Njefabera ho cji Zaban kaj najpoboznijshi cshlowej? Daj, bjeidobnje imshleni ludzo moza cshato wuzj hujekshizjy a shunje reccjcz, hdbj maja druhim jich pshiditshichje rospowidacj a jim jich njeprawdu wujagnicj; ale so meli ho po hamej merje hushczj a ho kruzce Bozho swjatoho klowa dzerzcz, to jim do jich mshow njeha.

51. A Zaban neto tez ham na ho ho dopomnitiwshi dale f Zafubej dzejche: Slei, to je ta hromada, a slei, to je to inamjo, i njeje f njeju bahaje, kotrej hyn postaji mjeje mnu a mjes tobu.

52. Hromada budz hmedt, a inamjo budz tez hmedt napshchecjo mi, so ja njepodač t ebi dale pshes tu hromadu a tele inamjo, abo napshchecjo tebi, so ty tez njepshidizhe je mni dale pshes tu hromadu a pshes tole inamjo w njepshchecshim imshlenju f shchodze.

53. Abrahamowj Wob, a Nahorowj Wob, a jeju wozimow tohajo, wot kotrejzj mji wobaj wutabzjomaj, ty pshes Abrahamu a ja pshes Nahoru, njeh budza mjes namaj a njeh wotstrowja wshje njepshchecshim imshlenja wot naju pshichizmo namaj.

W hebrejschj klowach njerečji ho tu wo jezimczj Bohu Wjeshchumj. Zaban wota ho f bohaj hwojim wozimow wo pomoz. So won tutych bohov czejchecje, njebidhe ja njcho sadzewt, so njeh podla tez Boha Wjeshchumjo, kotrejzj Abraham czejchecje, ja hwojeho boha mč; hjes dwela mejeje Zaban hjo zyle pohanise imshlenie.

54. A Zafub ho jemu pshichahafje pshji hwojeho wotza Ziaatowim itradu. A Zafub defonizujshi hwoju pshichahu woprowafche tak pshichahu wobkruzecjo reznj wopor na horje, a wpa hwojim bratrow f jeshi, f wopornej horejcinje, jo by šodju hpojnal, jo je won i nini a to hu wani i nini je hujatam hujasani.

Taja woporna hokizna hšedowafche wshelafim woporam. Dokelz njehje ho Zabanowa shchadla dotal hshchje wot kshujy wotneho Boha wotrijela, dha moshchje jich Zafub pshcheprobucz, jo huchju ho wobdžitji pshji jcho woporu a pshji jcho wopornej horejcinje.

A pshidizujshi wotladu pshes nš na horje.

55. Wajajtra pak itany Zaban jara rano, wofschowafche hwojim hynow a hwoje dšowci, a zohnowafche jich; a wotendze, a wroczji ho šajo na hwoje msho do Sarana.

Bratrowi dom Meopotamiji pobawishi itarim wotzam mandzesse je tak hwoj nadawt šonaj, a teho dla mshje ho neto šawrejce. Szurawa kluzba Zafubowa w Meopotamijej waf, jcho štonczj wutshd f bohafinom a f pshichidzanju po pucju wojnamjenja nam pshichod Izraelowj w Egiptowisej.

Tam, hdbz ma hwojsha je klutjemom Bozim hwojasa roš-ročej na wutli lud, bahaju neto hwojate šawrinb.

Staw 32, shchucza 1. Zafub pak cshenishce tez hwoj pucz f Gileadshich hšor dale a štejeche neto zyle blisfi pshji mjejah swjatoho traja. Tu hebi njeje famiejczj, so won — ledma hwojeho pshichobomom nanowim pshichidzanju f Bozej pomozu wseknemwishi --- njepshcheclej hshchje wo wjele hurowijchemu napshchecjo dje, šlawej f Zafubom hshchje njeshjednanem. Ale hamy Wob, neshd pshji cshlanju f Kananejsho traja, jeshi i jan-džeshim wshidjemom hynizajo a jeshi je zohnowanom na pucz pshkaza, šjewi ho jemu netšole f podobomim wshidjemom, tola šon šroz niz wo knje: Wozji jandšeloj šetladu jeshi. Woczi bechu jemu wotworjene, so wuhlada na jene dobo nad hwojej hlowje dwe wozjaj wojowarjow, bronjenj na bitwu.

2. A wuhladowishi jeju a špohnawishi hshchje f Bozim roš-hwelenjom, hshje wojowarjuz budza w pshichobomim boju ja njeho wojowacz, dzejche won: To hu Boze wujsha a mjenowadise to hame mshno, hdbz ju pshidizho msho natwarjene: Mahanaim — dwoje wujše ledmo.

Sda ho, jo bechu wujzaj jene wshed a druhe jo Zafubowej cshjodo hwojej lshnje postajice, predku pshchecjo šlawej, jadoj pshchecizmo Zabanaj a wshim itradam f Meopotamijej jemu hrozimj.

Tez Wbj waf šhlada j mozu,

Wbj lubi, pshed šej wozj.

A iaczej paduchow;

Wbj daj wani dobre španje

W śwótnie strażowanie
Tych lubych kwiatach jańdżelow.
(Potraczowanie.)

Khryńsk, sahrodnik.

We sahrodze knjes sbodzi.
Sbósz tybż rózow feze.
Se hladacz, taz ho lódzki.
Wón jenoż lubuje.
Deščez miły jenny dawo
W druhim słónza doščez;
To próza rěku urawo.
Duż dyrbja kěżez a roščez.

We myšli luboščeznoj
Wšče lóschitnje kěščezja
W chabje i wuchy knjey
Nad wobpletęj płodźerjaj;
Wón kładze, hdyž dje k tónzej,
Eszej wšče na wutrobu,
Se njehje k rjeńščom' słónzej,
Sbósz sbózn, fremni hu.

Do paradisa rjenje
W raj Wózi wozy je
Kiz, jato naldy kwet, ženje
Do pracha njepřaduje;
Tu knjezi wudabnjenje,
Tu jorno sechnić ma,
Zam plačej róst a teženje,
Kiz wěčnje woława.

Ty sahrodniko miły,
Daj słóschnu wobóžnjowčez.
So kóždy žyw, cžy
Wbóž i njebu težez a roščez.
Daj jroštinam jid wóžbu,
So krahnje sleja tu,
Epožez słabym móž na dróhu
A tom' wěčnom' naležcu.

Nawukn „ně“ prajić.

Nan da jiwowemu knjey na knjertnom tožu mjes drubim
napominanjom tež dobru rabu: „Wóž knjo, nawukn „ně“
prajić!“

Wopominjećje tehole napominanja dobre płody njehjećje.
Esyn bu wubnyer muž a wulna poščizny, to ma ho ja naj-
wjetšij džel žohnowanja, kotřez je Wóž jemu wotrabdžit, poščlednjemu
napominanju jiwowej nana džałowacz.

Znuu njebóžni přichidže na přh, na puču te mišči nimo
wjazy hólzow.

„Khora, njehačd hodu k rězy hiez? my džemy rěby lojic.“
Khora hšwlu mjelčjećje, potom słabje a bojašlivo wot-
mowi: „A—t.“

„Wě ho! To prawje njeye, njewěrnó? Macjeri njebměš
ženje njepoščizny bycz“, přeni i hólzow je krměchom inapšćezjawi.
„Wě!“ Tón křoz bědže to „ně“ jańmšje a žana njewóžnjowčez
wjazy w nim.

„Khora, přichidžel abo njepřichidžel?
„Wě!“ jawola Khora. — Tole „ně“ bědže i mozu wuprajene,
kotřez wo iprawnje a roščubženej wutrobie řwědjećje, kotřez
njeholčje njeprawno činičej. Khora křezje dale te mišči křozčjećje
kaj nčebu, kiz je dohčez mek.

Tak nawuknu hólz „ně“ prajić, a tak bu jeho wutroba
wotwotřezjena, to by poščizny smužćje prawy puč šchol, hdyž
chyzdu křez spytowanja młodžizna do hřeba wabjeć.

Stělo młodych lóžzi je, kiz ho najpředby wo řdaczu małum
spytowanju podobdža, to by poščizny smužćje wobšćejnjowčez tež
nawěčez řteřez njemžja. Woni dabiža ho pidi wščem inuřkow-
nym porowanju řwědžnja pides woparaczny pidesčelow hodu
wotřeznej, jenož doščez woparčnje žanibowanje jim řwědłoz bjerje
we wšćich padach i roščubženjom „ně“ prajić. Ešdto njebu
we wšćich žiwjeńščich wobšćejnjowčez tajte padu řnal, hdyž by

roščubžene „ně“ w prawym cžahu pšched wjele hřejdym ľathowato.
Erowojčez, powołanje, czerkwowčez — wšćito cžepi pides nj-
roščubženolčez pides kotřiz ho dowolene njewu i cžejšej řchodze
přchetročja.

W najwjetšej spytowanja njepřichidbu wot wona, ale
i najčejje wutroby. Praji-li pak wutroba: „Wodaj ho!“ dyrbitej
řwědžnje a wola možničej bycz a „ně“ prajić. W tón, kiz
móže k řlemu „ně“ prajić, móže tež „haj“ prajić, hdyž jeho
přchěřchownolčez wola. Wón džez i Wózej pomozu twjerdy wotřez,
to je potańšlivo jeho wupředča.

Wšćelako i bliska a i daloka.

— W tych dnjach řwjećjećje našch řerbšči wótčizny Jan Wjela,
wšćejšči wučez emer., řiwóž 80 lětny narodny džej. Serbske
Nowiny podobu wotras řwěrnego řerbšćeho wótčizna, kotřiz ho
hijčezje w řiwójšči wšćejšči lětach jato řipáčel prózuje ja našch
řerbšči lud. Naldy žyly řerbšči lud řwjećej řobu jeho narodny
džej i džałowncj wutrobu, so je Wóž jeho nam řđeržal hač do
džejnšćich dnya. A wón džez je hijčezje jedny i tych nčotetch muži,
kottiz řu nam hijčezje i tamneho cžaha wotczazeho narodneho
žiwjenja wołati. Kaž je w řiwójšči ľajstojnjwje jato wučez na řiwowje
i wulkm žohnowanjom řkufowat a wěčje wšćizny, kottiz řu na
Budyřkim gymnaziju byli, i wulkm džaťom na jeho dobru wučžbu
w našdej macjernej řerbškej rěči řpominaja, tak je řwójje mjeno
pideszo ľapišal do řawšlown našchego řerbšćeho ľada jato ľudowy
řpáčel a řpěnjat. Tež našče „Wodaj Wóž“ je i jeho wšćoj-
neho piera w ľajžnjem ľečje cžitaran řwane pomjedačja po-
ščizjo, kotřez ho hijčezje jato wšćebita knizka wudabdža. Duž je
našče wutrobu pidesčezje: Wóž ľuby knjes džyl nam řwěrnego
wótčizna hijčezje dale cžileho řđeržez i dobremu našchego řerbšćeho
ľada!

— Wutoru wječor je w Budyřčinje wumřel knjes Jan
August Garbat, býwšči žyrťwiski wučez w Wlnatala. Wón je
hač do wšćejšči lěť je žohnowanjom řkufowat w Wlnatalkej
wobadze. Wóž pač je jemu hač do wšćejšči lěť řrowolčez řđeržal
jo mójčezje ho doščje ľeta miera a wotpoščizna po řpřoznjowym
ľajstojnjim řkufowanju řwjećelij. W 91. ľečje je jeho něťto tón
knjes i wěčnemu mjeri wotwołat. Wón mějčezje hijčezje tu
řadowčz řróto do řwójze řpěřezje, jo jeho najřarčiji řny, knjes
řarat Garbat w Křezach řiwóž 25 ľětny ľajstojšči jubilej jato
duchowym řwójze wobadzu 31. džezembra řwjećjećje. To bědže
jemu wěčje hijčezje řjana řiměta přuga řlónčja, přjedy hač ho
jemu řlónčez tuteho žiwjenja řhownaje.

— Na měřto řemřeteho 1. wučerja na řiwowškej řhuli je
ho dočalny drubj knjes wučez řwěch wuľowil. Duž je wuččjećje
měřto na řiwowje wupřodžjene a nadžijonije ho tam řerbšzy
wuččezjo řamolwaja, doščez ma to tola wjele wuľiziti, hdyž móže
řiwóba w řamej blisťošči měřta Budyřčina hbljeć.

— W Ešćmjećezach, hdyž bědže ho w ľajžnjem ľečje
nowo wuľwarjena řwěćizna ja ewangelšćich pořwjećezja, je ho tež
něťto młodu duchowym jato wšćez řwěčja řwěćileho žyrťw-
šćeho řadčijela Weiera ľapofařal. Duž je něťto dočłolene žadanje
ewangelšćich w Ešćmjećezach a wšćolnolčzi dopčlenjenc, jo moja
řiwójka ewangelšću žyrťej a tež řami řiwójke duchownego.

— Ešho je ho njeholže na řelčejny řialo a to w řamej
blisťošči, na dwórničezju w řitawje. Kaž ho pšče, njemóžach
předny cžah řaitajć, doščez bědže pšches wólžne wjeřto řoliťe
pšchěřkade a ľofomowba do telegrafownje nuz řajčezje. Wóž džny
je, jo ho njeye řabny přewołat morit, a jo řu ho jenož ředny
cžezto a něťori ľóžo řranili.

— Wšćito došč řchidym řkřozj, so je řama wobčeznjolčez,
tak je wšćejnje nowolčětny řwójčepřezow ho rošččerito. W
wěčje je tole wšćejnje „we wulkej mjeri jenož řnowolčětnolčez“. Ešdto
pač ho k nowemu ľětu woprawdžje ľitow řwěćezje a řchto maja
na wšćez dčěřez, wo tym měřto řarlin jagne řwědženje dawo.
W řarlinje je ho k nowemu ľětu 12 milijonow nowolčětny ľitow
rownjčeto a to wot 30. džezembra wječor hač do 1. ľanuwara
wječor. Přidi tym pač řu ho jenož ľitny ľečje, kiz řu ho
w měřce řarlinje řannym na wšć dale a ředny do řarlinu
adreřowane, řiz te, kiz wot wonač přichidžezja a do drubich
měřow džedju.

Šeſtli pšmaw,
Btanjje dželat,
Strowja cje
Šewoſnjy fiatot,
A twój hujajot
Stadny je.

Sa ſlaw pšozny
Rapoſ moſny
Dubošć ma;
Bóh paſ hujeruy
Bideš ipat merny
Šerſtowoſć da.

—

Njeſt w pšewach,
Šeworne dželat
Wiſedne dny;
Djeſi paſ hujaj,
Duſhi dani,
Wotpočaj ty.

S njebeſć mana
Njeſt cje hmanu
Žiwowoſć je;
Žywa woda,
Kiz Bóh woda,
Wotſchow cje! P.

—

Serbske njedželiske łopjena.

Wdawa ſo tójdu hobotu w Šemolerſez knjiſtejšćejni w Budyſchinje a je tam ja ſchwórtletnu pšedpłatu 40 up. doſtać.

2. njedžela po tšodh kraladh.

Ceſt. 5. 8.

„Wu beſćeſće prjedy cšmnoſć, njeſt paſ ſće hwiětoſć
w tym knjeſu. Rhodžeſe jato džěci teho hwiěta.“

Sernicža po wózneſ cšmi,
Kotraž wiošon hwiět roſhwiězi,
Jeſu mój! te mni pój,
Wje tež roſhwiěz, jo bym twój!

Hwiěda, kotruž beču cji mudri w raiſchim kraju
widželi, džěſće prjedy niſh, hač wona dóndže a ſtejo woſta
wjeſće doma, w kotrymž to džěčatto beſće. Zato woni
paſ tu hwiědu widžachu, hwiědelihu ſo jara wulgy a
džěchu tam a namafachu to džěčatto a padnywichi dele
moclachu ſo k njemu a wobbaridžu jo ſe ſtotom, ſ wyru-
chom a ſ maru.

Glaj, niſ jenož tuta hwiěda tyſh mudryſh je ſtejo
woſtata wjeſće Beſlehema. Wiſće hwiědy ſlubienjom
woſtatau ſtejo wjeſće teho mjeſta, w kotrymž to džěčatto
je. A wiſchito, ſchtož ſtary ſlub ma jato ſtoto wěry,
wyruch mocljenja a maru poſuty, połoži wón dele k noho-
maj teho džěſća. Wa nim ſkhažja tón knjeſ a jeho
kraſowoſć da ſo widžež na nim. A poſhajjo budža
w jeho hwiěte kłodžić, kiſ w cšmnoſći a ſeženje ſmjerce
hežja.

Nam džěčjom noweho ſluba dawno a rjenje hwiězi
ſernicža poſta hnadu wot Boha. Duſ kłodžimy jato
džěci teho hwiěta!

Škame hłóčne hwiěto na njeſu wujajni, roſ-
hwiěti a wobrewa ſemju a žyſu ſtórbru.

Teſo runja Boſe hwiěto hnadu we wutrobie roſ-
hwiěti wiſcho wotolo naſ a w naſ, toſ to wěrnogoſ na
džeſi pšchindže a njewědne ſtuffi cšmy budža ſjawne, wot
hwiěta dowjedžene. Dale paſ hłóčno nam wutrobu
ſhrěwa, ſo dobročiniwi hmy pšchěziwo zuſeſ nuſy a nje-
ſmilni pšchěziwo naſchim hreſchnym bracham. — Dwe
woſebnogoſi ma hwiěto, ſhrěwač a hwiězič. Čzopłota
hjeſ hwiěta je kaſ ſtuchy pinčny poměr. Hwiěto bjeſ
čzopłoty kaſ hmya ſemjerna abo poſnóžna jaſnoſć. Wola
Boha je žiwe žórto a w jeho hwiěte widžimy to hwiěto.

Kaſ pučowat ſ wulkim napinanjom hwojich dale a
bóle wotpatuſh mozom pšchěſ hory a doſy pyta dozpicž
wottyhijeny kóſ hwojeho pučowanja, taſ je cšlowiſti duch
dželat, ſo by poſnacze dobreho a ſlebo, hwiěta a cšmy
w duchowinym roſomje munaſakaf. Ale wěrne hwiěto a
prawu mudroſć a woprowadžitu wěrnogoſ njeje hiſchje
žadny cšlowiſti duch wunaſakaf, ani doſčahnyſ ani dozpicž.
Čzłowjeſta homeho cšelny duch ſo hiba w jebotſkih honach.
Wiſch wiſće cšajy a ludy jo woſpětuje Wiſatuhowe
praſchenje: Šchto je prawda, ſchto je wěrnogoſ? Jiſh
wjele je, woſhebe w naſchim cšajy, toſiſz maja ſa wu-
czinjemu wěſ, ſo w hwiědominju cšlowiſteje wědomogoſje
hwiětoſć a wěrnogoſ ležiſte. Ale na najwjeſchje a naj-
wajniſchje praſchenja naſchje wutroby a naſchego hwiědomnja
žana wědomnoſć njewotmowi ani je njewujajni. Kaſ
wajna je tež wona ſa poſnacze ſeiſtiſch wězom a ſa cšlowiſte

Woni njepriznjenku žancho wotmolowjenja wot njecho ale powieječ, jo ho Ešaw bliži je šatnri stani mužemjo po špaczu i wotpošlabom, jo by ho nad Zafubom wječit.

3. Zafub pak piches šljewjenje jemu runje spoženež Božeje pomogy i nowa weče, tola i njecho tež šljubajzu, jo ma šorte bdeženje dočatkač, pšpša pšpšov prjeboj ho i hwojemu bratrej Ešawej wo Eširfcho frajo, do Ešomife štrony.

Do tuteho traja bečhe ho Ešaw ja cšaj Zafuboweho wot-falenja wotročit, jo by tam zaje niewotwinišny wot wotzeho doma mošt po hontuje šhodžic na dšiwich horach, a so by i pomozu nečafaje cšjrdy, lotraž beč šp šleba i jeho wotročow, i pšdi- wunich jeho maundžefich a je wičelachid dyrdombeyntow, lotraž bėdu jo jemu pšidabli, je šafšpblenimj wobyčlerjemj wojowal. Ešaw bečhe ho do teje štrony pobač, lotraž je poščjžicho po doščatny šljubie tež wobyčliti, a lotraž jo poščjžicho po jeho družim mjenje narjeli Ešomife hoina.

4. A pornczi jim a dšefche: Zaf powiečbežje mojemu tucjeje Ešawej a štronyjo jeho rečezje mi štroble tat, jo hjo i prenič šlowom pšojaje, tat wužja ja jeho ja nacheje hwojbinu šlowu nam a jeho ja hwojejo tucjeja pšpšpšojanam, a potom powiečbežje jemu w mojim mjenje: To praji tvoj wotročit Zafub: ja hmu pola Zebana byl a pola njebo pšpšpšowal hač do teho cšaje.

5. A nam wot-tam woty a wofšty, wovozj, wotročow a dšowti: tat dha ho domoj newerčuzj i wotpošlabom, jo byh nanowme namrečnuw i tobn dšaj dšeficj; nč, mi ho štyščje ja wofšem i mojeje hwojby a tucyn štyf honi mie domoj; a hmu nečto pšpšat tucyž pšpšov, forščyž tu pšpšov hobi wobladač, jo byhni mojt, mojemu tucjeje, po forščyž ho wofšebje žebž, jo byh jeho šašo wobladač, powiečšili, jo byh hnadu namat pšpšov wtojaj woczojaj.

Wuračaj „hujes“ a „wotročit“ možetaj drje i ponizwočje narančichow fraja wutabščez. Tola i wotpošlabom drje je Zafub i tutajaj wutajomaj cšaj Ešawej jahnje špšnacž dach, jo ho njecha prawja pa prječicho narobžencho, foršču na bučj i šwecom nad hwojby, mozočadč. Š tym nom nišby na nišby njeje potašat, jo čže ho wón i bojoječju, wutabščazej i njeweru, dočat-cho žohnowanja wobač, ale jenzž jo nom, fruzje hladažju na Woje šljubcenje, je wofšebje ja hwojby potomnišow in šmanecifim krajn poštajenje ma, a jo teho bla wjercjeba ničje špš žabač wot Ešawa po wofšebje. Šaj, runje i tym mečješe ho nom wufšpšov- mawč, jo je ho jemu po wofšebje runje nauwpač štač, hačž to, štačž ho je ho jeho potomnikam šljubilo. Šyle podobnje taž pola Abrahamu.

6. Čej pšpši pšpšidžechu po nječto cšaju šašo č Zafubaj a dšajaj: Šemj pšpšidči i twojemu bratrej Ešawej a šim jemu wičjo špšwomdomo špšidči, štačž by nam pornczi, tola wón nam njeje ani wotmolowit; a tat dha ho pšiditotaj na njeprčefelše jectajnje i nim, pšchetož wón tež tebi napšpčezjo cšejnje je šatnri stani mužemj.

7. A Zafub ho jara wojeječa a jemu ho štyščafche, hduž jemu hroženje je štawa 27, 41 je wičšom štrachom wotrobu pšajneč; tola pšdi tajim štyli jemu wobladašwotčje štyl; wón roščjželi lud, forščj bečhe i nim, wotročowč a dšowti, žony a dšejci, wovozj, woty a wjebšedow do dwejn štadow, taž beč tež Wožič jandželow roščjželemj do dwejn cšjrdow wutabšat.

8. Pšdi tym wotročjeje jeho tale myšl: Wičšidželi Ešaw č jenej, č prenič cšjrdyč a štrje jn, dha bndže štrajta — jaba — cšjrdoba mož cšejnječ, a č tej šmėj jo šam je žonam a dšejšim.

Tež w nečjžičič cšajach dšela ho šarawamj hujto tat, jo njeby jo štač, jo ho jim wičjo nadobo wuriti. Stanje-li ho rubjčimifš nadpud, dha mož je položja wutšowawč.

(Wotročowčanje.)

Mačšerjny wobras.

To bečhe wječor w jutju. Na šobjowym močje w T. šhodčje mtoženz, nēbže 20 let štraj, pomalu tam a šem. Wojallimje a pšpšwofšje hladačje na ludi, foršč wot hwojejo wutšpšowanjaja domoj šhwatadž; potom šašo pšdi mošlowym wotšpšowanjem štejo wofša a šrudnje a cšwomje wo rēči hladač, potom ho šabwelowanje a šatšroženje na jeho woblizju potaja. Ščtō je tōn šamotny, njewšlowomj mtoženz? Ščtō wobezčuzje jeho bučju? Ščtō čže tu šitčje w tat pšbncj wječorjnj hodžimje? — Ščtō wōn čže, hūmdom wibšičj. Wobšedni ludjo šu nimo; mož je wot ludzi wupulčžemj. Mtoženz jo do

wibšēch bōlow roščladuje a jato nifcho wjazj njepytnje, wōn roščpudženy t wobšpšobženj šupj, ho jeho i wobemaj cšimaj pšitumje a pšchēs njo šfōčji — jo by da rēči šfōčji. Tola šdto to je? Čžhe dha wōn hwoje wutšpšowanje njewmōwječ? Čžhe dha wōn nadobo šašo nahač šupj a na wibšēch hawach špšpota? Ša šhwitk jo wobročji, i mošta wotēndže a do mēšta šmāta. Jo by w hōčjenzu pšchēs wōn wofat.

Zan Wobacz to je, šu hmu nabladnje šwōjby prufšeho šajstojnfa i mačeho mēšta. Wōn bečhe pšchepšpšow mufat i najčefšje wopšma doščat; potem je nato došwōwōnit lēto pola wofšowu šitšit a šašo do hwojejo powetlajja šatšupit. Nētko pa cšēže špšow- wanje na njecho pšidžidže. Šwōwōšlēmju do mēšta pšidžidžechu. Zan hujto do dšjwōba (theatra) šhodčje; tež bōrty neštrich mtoždy dšjwōwōšlēmja a dšjwōwōšlēmje jena; ičh wofšlad a šwōwōdne žimjenje jo jemu ipodobajče. Wōrj jo jemu jeho pšchepšupfe powotanje, hōžēž dyrbjeječe dšit wote dīja wot ranja hačž do wječora w šlāmach šajč, wjazj njchubječe. Wōn jo roščpudž, tež do dšjwōwōšlēmju hieč, a prēdchēje šarčejnje, jo byhčat do teho šwōltoč. — Šarčejč bēčštat wōšaj pšchepšwajenaj, a nan praji, jo do teho ženje njewōl. Njēbšowōwme wutšpšewje pač bečhe ho hjo pšchepšubšto do mtoženzowaje wotroby šatšerjčom. Wōn drje šhwitk njewčelšje a šarčejč jo nadžefčat, jo šmēja jemu šhūntē napomnījaja wupšēch. Tola nadobo ho žabanje po šafajanjum pšobē i nowa pšpšobdy, jo šfōwēnje wifšitfe štyl ja pššrjny mačerje čāchjo pučja č jeho wotrobie wjazj njenanatadž. Šene ranje, jato bečšat jeho šarčejč je špšwōmdom došjo na njecho cšajatoč a do jeho šomorfi dšetaj, je ho wōn šhwitk i nīm tež nēčto pšjenjēs i nanoweho šhwōra. Šedyn dšēn po družim ho mīny — Zan ho njewōrčit. Wōn je i pšjenčamj cšejnit. Wjēcho wobšpšowanje šrudnje šarčejchu bečhe podarom, šanewo šleda ja njewšlowomym šhūm njebe namatadž. Tola doščo nje- traječje, dha jenič je štyšimjeje njewōrčēžje wotrožje, ale jo by jenič do wjele šatšhūmēče wētočje šitaj. W šitčje hmu šfōčje, jo njewōrčje wjazj šimj, hōžj šit dōndže; šarčejč njēch ho dale njepšafšataj, bōčēž jo to podarom hūto, pšdētož w dšatfom mēčje hwoje pšchepšowēče wuvōwječje a šwōwōmje žimjenj tōn šitčj. — Njēje trjeba, žatōžč šarčejchu wopšpōč. Nān wopšafowōwēče hōrto hwojaj štrōtēč, hduž bečhe tola jenzž šwōje hwojejo dšejčja we woczojaj mēč.

Tola pšchewōwōžny šhūna dale. Šwōwōj wōžny dom w- pšchepšimifš pšpšowōwēče bjes wēšēcho wutšpšewneho šōnja do wibšelachid mēštom, jo by do dšjwōwōšlēmju šatšupit, tola wifšitfe jeho pšpšowanje bēdu podarom. Wōn njēn pšidjajti. Dajž do mēšta M. pučowōwēče, hōžēž bečhe pšchēd štrōtim jeho šōtra namrjela. Wōpšta jeje row. Wjēšelj, foršč beč nancj wšat, č šōnēj dšēdn. Wjēs wēšēcho wutšpšewnje pōda ho na dwōr- niščēž, pšidēčijci pšjenjē a woblizji, tat daloto i nīm šitčjē pšidžidže. Tola šōnž jeho pučowōwēča, pšjenjēs a — jeho žimjenja šōwše jo jemu mēšto T. pšdi šobju — tam čhysčje do wōdy šfōčjč. Tat ho roščpudž. Wjēby hačž wōrčēže, hpmujemj šit na šarčejchu napšja. Nētko šēbi šhwitk ja hwojaj pōšlednjū jēbū šupj a do T. pšidžidže. Šhūmdom ho na mōjt pōda, jo by mēšto ja hwoje šōlōšnje pšchēdowēče wupšat. Wjēšes mēšto šōbžjo a pšchējo šašo ho č mōtēj wrōčjo pšidēčijci nēčōtē hōdžimj hačž č wōmōtēj wuvōwēčjaja hwojejo šhūta, foršč pač jo pšchēs Wožn hnadu njewōwōjaj. Rōž wēmū, wōn tu nōž w hōčjenzu wōta. Wōšledni štyl jeho pšjenjēs runje doščpšōwēče, pšchēnōw- wanje šapčacjēč. Ščtō pač nētko? Žimjenje šēbi wjazj wōwēč njēcha. Wōn ho šhwaba, jo čže č dšwōwōwēču hieč. Wōh jeho potaja č mōšej, šit mēšēje šrōšimjenje a wotrobu potni šimōwēče ja nūn bratrow. Wōwōženz jemu wupōwēdja hwoje žyl žimjenje, nēčjo wo hwojaj šatšhūmēčja a hēdčad njewōwōwēčjaj, a wo šubōwē, foršč jo hwojajaj šarčimaj nōčimif. Wōšbōle hūmaje pač je, hduž wōn powēba, šdto je jeho w pōšlednim wōšomim wot wuvōwēčjaja šōbōncho šhūta wōwōwēčžalo. Wōn powēda: „Šhōž jo nātšilich, jo buč do šōwōmōw šitčj, šitēčimj mi wōbrās mojeje mačerje pšchēd dūšju, šaj, pšchēd mojimaj woczoj, taž by mje wrōčjo šdžerčēž, nātšōžēč čhūl, a ja njewōwōč šitk wuvōwēč.“ Dšwōmū žabōčje šēbi najrjēčjo abrcju mtoženzja, jo by šarčimaj šēčē pšchēs pēpēdu tōščt pšchjēšl a jo pšchēwēdžič, hačž je wōwōwēč rēčžal. Zan pač hwojajaj šarčimaj pšidžē, w hūmōwajch šlowach ho hwojeje wimj wōšja a wo wōwōwēč pšchēdēč, jo mošt ho domoj wōrčēč. Šitaj šajčjēč pēpēdja a potom šit na šarčimifš domje čimjēčjaj,

ho wopisacj njeba. Eszu, kotrehož bęchtaj sa morweho męloj a j hłubotej bolęsęj wopisawołoj, będę žynj a soho namafalam!

Ea něstare będžynj wotmowliwuje na będęsę dōwđę. Wone wobfrucij wernojęz teho, sędžō będę pęwjebat. S dobom pęch- njehe powjeřę, jo mōže hębi na pōłęse pjenjeřę t mōj pęcž- wanju wotworečę. Hędęse tōn hęmuj dękē hō na pęcž pōba. S pōstřiwu hłubjeńcho hęma: „Mano, hęm hęřęchj hō w njebejchad a pęchęd tobuj, njejęm dale hōbny, jo byh twōj hęm rękaf“ jastupi dō starichęsęj domu. S wjele hępłami będę bolęsę a hęwateje radęsę bu doma witań. Kajt dęrbjeńsę hō jema něko macęřęny wobras dęc, kał wona sębjeńcho hęma wōręčō wje- stōręč, ale jašo namafalam je hęwatej macęřęnj lubočęj wop- pęchja? — Haj, wjeřęle będę — nęz jenož na jemi, ale wjele bōle hędęsę w njebejchad pola jandęselow Bōdžj nad hęřęchjstow, kęz pōtutj čjini.

Lubosę k blęžęmu.

Sędžō hęwne kłaba wobhędęj
A hłubny wđęstj trabač;
Sędžō hłōdnych bratrow njebejčęj
A brachnych nočę hłabač;
Tōn stōmžę hęžynj hędęčęjanje
A Bōžu lubosę njełnaje.

Sędžō blęžęcho čęjęz pōbrwja,
Nab ma, hędž stōjęz w njej točę,
Tęč hędž hō wōn hęnab pęchęłada,
Zo t dobrow' njeowbročęj
A trjeba hłub pęchęjebow:
Tōn nima lubosę t blęžęmu.

Sędžō t radu, trořęstow, je sęstřow
Tu bratřej nočę hęžęčę,
Hędž hędž a hōrjo jęcho dom
Čęje ja hęwōj pęchębřf wōžęčę;
Sędžō tēbny hł bō j pomožu:
Tōn nima lubosę t blęžęmu.

Sędžō hęle čęła, hęč hō tu
Sędžō t pōstřiwu pęchęd nim stōni,
A nočę hęwatač j pomožu
Tam, hędž bratr hępłj rowi
A čępę tajnu jęubow:
Tōn nima lubosę t blęžęmu.

Dęje pęchęz w stłack hęmōžęstę
Ty lubosę pōstajowac;
Męj wōlu pak, jo raby čęęčę
Tōn pōčęnj hębi sęhownac;
A wo mōž t temu pęgęnj hō:
Hę jmečęj lubo blęžęchę.

Hędž pak tōn pōčęnj wōhłabnję,
Pęřęč, jo hō j wowa hōrę;
Pęraj: Wđę je lubosę, kotręz nje
Sęčę t pōdębwočęj stwori.
Haj, Bōžo, sędžō hęm, wnoje je,
Dęz mam byčę dęčęz lubosę!

K. A. Fiedler.

Węchelake t bliska a s daloka.

— S wustřim pęchęwobom hęwaję hō jandžęnu hōbōtu w Budyřęnjne kęsę kantōr emer. Warba. Winafalsko wōhōda, w kotręz będę dōlęe lęta j bōbatym žohowawojem stłatowal, będę w dęatym wopomnjęčę hęwōjčę jastupjerow pōkřala, jemu pōhłędnj čęjęz woposajęč. Tęz wjele jęcho pęjedawosęčęj kęlulerow będę hō t jęcho pęchęwobojęnj jęchęw. Čęje a nędęe węchřęčęj pęchęčę na jęcho row: Epi jmęrow, t jęchęw hęžębwoisę, pō spōznanowm będę hęč na dęčę węchęńcho ranja!

— S radęsęj čęłachny jašo w zęchřęwřęčęj powjeřęčęj, jo hō hō Sęerbja w męčę Budyřęnjne bydłagj w hęwōčęj

hęřęřęm duchownym Węchřęčę wōhōdę woprawjęčę dali. W lubej macęřęnj ręčę hębi hęwjele wōhłędnę duchownę jastřanę pęchęjachu a to žabanję hō jim tęz rad bōpęljni, rumjęz będę střawj nęm- sęęę Bęwrownję wōhōdę. Hędž je to hęwčęłęz, nęchřęm tęz stōndęčę dęrbęch Sęerbow nęmłęę Budyřęčę wōhōdę na to dęčę- blęwřęčę jęčęnję, jo hō jim na žabanję rad pōhłwa bōpęljni, hędž čędęba w lubej macęřęnj hęřębřęj ręčę hęwate wōstajanję wužęwōčę.

— W Bęřęsu w tu kłwulu 3 Sęerbja duchowniwo jęduja: ft. Węčęj, Węhřęf a Kęplę. Węhřę tęho stędnę hędęčę kęsę Węčęřę t Delucho Węwjeja na wubęřęčę w tębęngach. Bratrow jęduja ft. Rubęja a bratraj Gōłęčęj, męs tųm jo kęsę Węřęřę t Wędęčę na lękřęstow stędnę.

— Sęstřim hęm hęč dōtal wāžnjšęch jastřowow domuradžęj njeje, ale hędęčę w pōtřim dęčę sęęę. Sęatōn wo rawu na węchřęch sęmōjęnję je mę wubęřęku hōwōny a hō najřęřę w blęž- sęřęm čękuj wot zękřę hęčma pęchęwōhņę. Najčęřęčę je ja nęč- čęłęčę hęm, jo dęrbę tęčęj nowę žōřla dohřędow wōttamwęčę, dōtęčę na pęnjęčęch pōbrachęje. Zo pak je tęž j pęchęčęnu, jo hō twar uwōchj węchřęčęnj zęčęlnęz wōbiamłęčęj nęmōžę. S twarom hęzō pęchęwōlęnję zęčęlnęz j Wōsębōřla dō Władoworja hō w tutřim lęčę japōčęnję a hō ja njn dālęčę pęnjęčę t twaręj pęchęwōla. Zo hō dālęčęch młunęch zęčęlnęzow nętko njkřęwri, na tųm je tęž twar hłownęch dwōrnęčęčę w Bęřęsu mına, kotręz čędętaj Sęstřa a Pęřęla hęmōdęje wwaręčę a kotręz dęrbę na 100 młunęw hęwōwom pęčęčęj. Zo je taję dwōrnęčęčęj dōbrę a wužętę, na tųm nęchřę njdęwłęnję, ale dęrbę pęchęnję je, čędę bōla njdę dęrbę traj pęchęs taję dōbrę twarę čępęřęčę, jo młunęch zęčęlnęzow njčōstajnję. Dęz bōdę hō węchřęłę pōstřiwu wo twar uwōchj zęčęlnęzow, kotręz hō na hęm pęchęčę, na bōf pōłōžęčę a je tęž jašo nadžęja na nowu zęčęlnęz wot Węčęřę dō Hęřęba na blęjčęj čęž jęčęčęna.

— Dęrbę dęčę hōbōw hō w Gōčę 300 lętny narodny dęčę wōprowdy Gęřęta Bōbōžńcho hęwčęčęčę, kotręz je hō wōhřęčę čęłę hęwōchę hęnjęnjęja ja zęřęwřęčę žęnjęnję w hęwōjm traju hęaraf. Na hęwčęčęnję hō tęž lęčę wōbōdęčę. Wōn je pęchę tųm wāžnu ręčę dęřęčę. Wōhřęčę wāžnj je tōn wōtōdžęł jęcho ręčę, w kotręm hęřęčōr „węhřęčę wōtęchřęnję lōnj“ hęwōchę žęnjęnję njmęnję „jędęčęnjęnję ewangęłłęčęj zęřęwřęčę nęmłęstę hęřęčęřęwōw“. Hędž wōn w jęmawoję hędęčęja ja tōnlę hōz wutupřę njęje, pęchę- čęna jenož w tųm lęčę, jo je wōn „wot tęch šalęnj, tęz jeno w pęchęčęja a nadžęčę hęmōstajowčęj dęrbęch pęchęłęstō hęwčęčę“. Žęla ręčę je njępęna „wot hłubotęhō nabožńcho pęchęwōdęčęnję a wōna hō wōt węchřęčęj jęrawnych hędęčęčęjnjawōw t wustřim spōso- jęnjem čęłta.

Čę najřęčęčę kwętki žęnjęnję.

Sędžō hęwajotęčę ma najwřęčęnu na hęwčęj?
Sędžō w hęmjęnjem pęchębytu je žōřto męra?
Sędžō t jandžęlam nęž tu „žno wōwčęj“?
Zo dędę čęžnj najřęčęnjšę — je wōčę.

Pęchęs čę hęm bōjžę t njebejčęj rōdęnję?
Sędžō bōjžę hłbōle jmłę jęstřę hęwōbōčę?
Sędžō pęchęchōd rōžowj nam jęwčęj?
Zo šbōžne hęwčę wutrowow — je lubosęčę.

Sędžō hōrjo t trořęstow męle pōłbōž?
Sędžō pōmhę, rōžę jęčęřęplęwōčę hędęčę?
Sędžō njęchę nam tu hęzō wotwęčę?
Zo mawna njębęjstę to je: hō nadžęčę.

Dālęčę dobrowōłnję dary ja wōhōe armenijstę hęwōtę:

S Wędęčęnjšęnję wōhōdęj pęchęs t. fararja Węřęřęf:
Wędowa R. t Węhřęčęna 1 hr.

S Kōtęčęnjšęnję wōhōdęj:
Wōt njmęnjowawęnję pęchęs t. fararja Warbarja . . . 15 =

Hęmōdęje: 16 hr.

W męnję wōhōčęj hęwōtow prajj wutrowny dęaf

Gōłęčę, redaktor.

Soy li spěwał,
Rinje dźelat,
Strowja cje
Sowobny statot,
A wosj jowjot
Strany je.

Sa staw jěrowy
Naposi wozny
Zubotcy ma;
Bóh pak spěwaj
Wšes spak mčnu
Čerwjotcy da.

Nješ li spěwał,
Sowornje dźelat
Wšedne dny;
Tešj pak spěwaj,
Tušj daty,
Wotpočij ty.

S njebeš mana
Nješ cji lymana
Žiwnotcy je;
Žywa woda,
Až Bóh woda,
Wotšedne cje!

F.

Serbske njezželike łapjena.

Wudawa jo lóžbu hobotu w Česowjerzj křišćijšćejni w Budisčinje a je tam ja šćiwórětnu pšedpłatu 40 mp. došćek.

3. njezžela po lšodj kralach.

1. Kor. 9, 24. 25.

„Njewěće wy, so cji, tiž wo wjetu beža, beža wšitgy a jedgu wojnje dobyće? Dža bežeće tat, so jo dožahnjeće.“ Křišćijanam grichšeho města Korintu hwojat japošćot tat wšide. Wonu hnydom wjedžachu, išto wón i tym mějše. Woni łožde dwě lěči widžachu, tat so miodženzjo i jich města a lnda pšed mječanjstni wrotami šromadžachu, so hychu pšed wozomaj njepele- lizomnje byt ludži hwoje mozy a hwoju wustojnošć wo wšelafich hrač spytali, mješ oruchimi tež i beženjom wo wjetu. Woni wjedžachu, tat nješto wulke to bežde pšidi dobyću. Tamnym bežerjam nidož njeby tribeł rapominajo rjez: „Wěžeće tat, so je dožahnjeće.“ Česwjim křišćijanam mješde japošćot tat projek ja jich křišć- ježijanski bež. Tež dženja je rjeba jich ratle namotwež. Dobyč tu njełachodnu frónu, kažkufiž jo mjenjuje, lóžbu ju fnae a by ju rad wšat. Čeje žadanje njeby bylo ja njełachodnym pšetrafnjnym čjetom, so palmami a čjeknej frónu wěžneho žiwjenja, jeho čjekcy, trahnošću a šćojnošću? Wšes beženja pak je ničto njebožtanje. Wěženje pak prózu a napinanje žada. Napinanje je nufne, so by wo bežu křišćijanšeho žiwjenja dale pšidichot. Napinač mašć bo, so by tmoja wera na mozy pšid- berała, a tmoje křišćijanšće šćoženje na hwojatocy, napinač, so by wo modlenju bebi wobštajnošć dobył a w beženju hčernošć. Napinač mašć bo, so by jednu

truch puča po druhim, jemu pšechiwnošć po druhej pšewinut a čjim dale, čjim dočonanišći był a čjim frolišći ja njebeža. Pšewpntaj so miodženzjo, pšewpntaj so dwójn, tiž wošćedž abo hjo na fónzu hwojebo jenišeho beža šćejšć, tat daloto hjo dožpit.

Sewjaty japošćot tež na pučć pokóže, po kotrymž može křišćijan do přebda a f fónzej pšidich. Wón praji: Kóžbu, tiž jo bežši, džerzi jo wšiditšć wěgoj. Škorintbižy křišćijanjo jnajochn, tat mječachu tamni bežerjo a bežerjo wšed jich mještom šćeržliwi byč w čělnym wužiwanju, tat mječachu nufyl a móž šćromadžić na beženje a dobyće. Šdy beču to křišćijanjo ja hwoj telko wjele wainišći bež bebi wopomnili jo šćeržćej wšiditšć wěgoj, tiž hjo njeuofadne, na pučju abo hano ištošne. Šdy hychu hwoju nufyl šćromadžemu džerželi a pntali najpředy Bóže tralefimo. Ty trjebašć jenišće tubla, ale šćeržć jo jich tat, so tebe ja so nufš njeuofimje. Ty trjebašć čjekcy w žiwjenju, tola džeržć jo hwohodny wot čjekćelatomufce. Ty móžešć hwoje wjehele na semi mječ, tola hladaj bo, so by hjo wot njeho wjojačć njeboł. Šćidče tročel dale, pntaj, so by nř jenož wot jenišeho bo hwohodny šćeržć, ale tež wot šćeho bo džen a bóle wuřwobodžić. Wopomni: Kóžbu džen, na kotrymž njeby nješto dobrobo čćinć a nawntniti, je hčubieny. Kelfo je tu wufnyčć a fmočowowć, so by wotbył, ištož tebi pšiduwšuje, njed ja čělny lóšć, njed čjekne šćorjenje w hčnje a nchłošć, a fawitšću a nje- pofšćežu. Nawntu mjele a jafy na wuřžde džeržć.

ta žona dječice. „Budžiče wy i nim wo tym rěčeli, budžiče wón ho franjeny čut, a wón budžiče ho wiele bierdži šćinik dychi předy. Sdu budžiče wy pichyli, bierže wón i wietřica runje jedny hřebnył a druhy bieržiče bledchu w ruzy dżerzał. Bied dwěmaj mježozmaj nět bieržiče wy jašo pichyli. Skaż ruzje bieržiče wy přerz, wón k mojemu pšodźowanju bledchu wia a palenz na lenju wula.“ „Gerta“, wón praje, „woplotaj bledchu prawje. Za mam jeho dojcz. Za tehle muža pohladanje blęje šnjelej njemóžu.“

A f d j z.

Dom ho njchu i fidižom hwojim
k wěrzazemu šladěchu,
Knieje Jezu, ja tobu,
Wohlanuj mje i fidižom twojim,
Zo bych, laž by pichatal,
Tež tón mój rad na ho brat.

Kaž tež dychł to derje pobych
A puč nam lač do njeba
Bjes hylow a bjes fidiža?
Krony njemže nješto dobyč,
Křiz tu njeje wozjowal
A pod fidižom šlity stat.

Poforjenje, pónženje,
Eshlowanje, štyłanje
Něta puč, kř horje dje,
Wotom pichnižje powychjenje,
Ešbžne hwočto po tej čmi,
Wotadib po pučizni.

Taž by kam, ty Boži hwojaty,
Nědhy w hwojiz čłowiki dnyach
Wulwal w hwoch, tyshnowščach,
S fidiža k paradijej wlaty,
Saw dom šoh do krajowježe,
Sduž bē nino čerwjjenje.

Wych-li i teje wěru panył,
Derje by mi njebyno,
Niz minutk rucizho
Něchyl i mojej fidiža čahnył,
Ale Boga rošniwot
A mój trojst hej lažypał.

Ešamopravne morštanje
S Wohom jenož roštorjo,
A wutracu mój pošlabja,
To nej žane dowotanje
Boje? lubej domoz,
Ně, ja njchu šćerštyw!

S fidižom na ranjenju rady
Wotřak hič, duch pichyliwot,
Lepje budže w Seleni,
Wini mje bōrty jeno i hnadny,
Jezu, k Zebi, ja tobu,
So tam šbōžny doczahnu.

D. S.

Wódnny muž.

Wódnny muž je nujna twórbna našejce mythologije. Sduž čłowjek hwojcz w žolnacy pyta, itanje ho to porjaduje na tajkim fidej, totež je jaso bydo wódnneho muža šrate. A bjenje předy šrate njeboho, jo ma na tym hanyim měšnje wódnny muž hwoj dom, dha w šponumjenym padže wo tym wěštočej dořtanjenju. Sduž šrate je hanknej ruku hwojemu žiwjenju fōž čini, dha je to fukt mječłowišć, djaboli. Wón ho njmješe i našchim myšlenjom, i moralizacij fahacjom. Dyz ludowa filozofija šfust, so by naž i nim šterje fahacjom, porajnje šfustowozum, šfustachom pšidrowidnym mozam pichipijahu, fōtrnyž ničto wuščetnyč njemóže. Wšoboba, tudy mōž pšidrowidny šfustowozum pak je — wódnny muž, fōtrnyž hwoj wopow žada.

Za dječiči je pšiji wódnje wěšće pšychego štrach, so bych pšes njedobladnoč nūts padnje a ho tepile. Sduž dječiči to žyle po prawym rostladžetěch, pšidwōšlucha djeje čji fēžbōnje, ale myšli:

ja hīžo ho na fēžbōni wōimu — a tak čji žyle rostwučenje ničžo njepōmba. Pšajrliž pak dječiči: „Wšiji wōdnje ta wōdnny muž. Sduž ho blizniž, dobachnje čje je hwojimi dołhimi pošarim, šćehnje čje do wōdny, tūja čje, rosttorja a šćerje čje“ — brr, to je nēšto drube: nēt mōžetj wēšty buč, jo dječčo i wōdnje njepōbōže.

Wódnny muž bydi wo wōdowych dječrach, w hatad, a rēlach. Tam nimo fōdžacych wabi i španuju a tepi (šatepi) jich potom. Rōžje lēto žada wēštu šćibju wopowow lūžji a šfotni. Druhdy najpšodźiwnišće fēdři i wabjenju wužiwu. Taž ho w Rownej Wšy pola Riehwacžidla powjeba.

„Něbže šchtwōrč hōžimj k pōdnuju wot Šofschowšćje Dibravki namafala na Šupjanšćich šćomwōščach wulki hūbōfi hat, fōto wōfeto i lēgom wōbōtaty. Kaž ho te šfaryč čšahom powjeda, wuābžedju nēdhy tji hērbfe hōlzy je šponumjenje wšy, jo bych u blizim lēgu hēbi nēšto trawu ja hwoj šfōt wužiwate. Wē pak to w tym čšahu, bōžej mēšče wōdnny muž tež w tamnišćich wōbach hōlžje hwoje šfujetjemo. Žafo wone do blizfōšće šponumjenego hata pšidnižedju, wshladacu pšiji brjoju tji rjane čerwjene čšibjeane rubiškta na wōdže pšowajo. Te pak ho jim jara lubojdu. Dyz pōdachu ho te tji hōlžji do hata po te rubiškta. Tola te pšichgo dale a dale předy nič pšowachy; hōlžeti pak šahachu wutrobicje ja nimo, jo bych hēbi je pōpōmyle, hāč ho na pōšleđu rubiškta a hōlžeti hūbōfi. Žuteho pōbawta dā rēta šponumjny hat hāč do dženjnišćeho daja hōlžeti hat.

To hāmo powjeda ho wo Ščerjanšćim hōlžim hāčje, ale i tym rostželom, jo je jow jenož jene a to židžane rubiškto po hāčje pšowato.

Šfusto ho tež wōdnny muž pōkanije nēšto čšaha, předy hāč nēšto do hwojeho mōtreho šfalešwa šćehnje.

Pola papjerika na Židomje bēži Šprewja nimo šfaložiteho brjoha. Tole mēšno njmjeje ho šfōpa. Židowice hōlčata ho tam rōdy fupajo, dōfēž je tam hūbōfi. Wšoni hōja hēbi, jo tam we hūbōfōfch do šfoty doše a wulke pinzy wjedu, w fōtēdž hā wōdnny muž hwoje bydo. Wāčje hū jeho tež na brjoju wšideli: mācho mužita w čerwjjenym fābāčje. A fōdzy ras, hōžy ho wōn tam pošata, šatepi ho bōrty nēdty w Šprewi.

Druhdy pošata ho wōdnny muž jaso šćery mužif, druhdy tež w bēlej dračje.

W šfomorwšćim hāčje njebalofo Žafōbja bēchu nēdhy njebžeti šfomorwšćim hōlzy w trawje. Ža dōbo ho pšedch nimo we wōdže pšibane čšelo wōšēje. To ho jim po prawym njēšta. Dyz pšajachu: „Čšejnje radščo domoj hič.“ Sduž pak ho i brjohoj wōbrožedju, dha tam bēty muž wōfeto fōdžēje a hōlzy i blata njemōžachu. Židh šbōč pak bēžje, jo Žafōbjanizy hōlzy t temu pšidnižedju, pšedch fōtrnyž wōdnny muž čšejny.

Nāčšāčēžidno pak ma wōdnny muž čšerwjene šabat, čšerwjene abo wōdre fholowu, čšerwjene ščtrypizy a na šfownje čšerwjenu čšapfu. Žule hū lūžjo druhdy tež hānu po hāčje pšowāčje wōščeti. Čšasto je wōdnny muž bōry. S žyla ho wot čšowjela pšes nēžo njerosbžeti, hāč pšides to, jo ma fholowu hāč do tolen mōtre.

Tola tež druhu hāč čšowšifu pōdobu mōže na ho wōšč.

Nědhy bēdže w šlinje muž, fōtrnyž rōdy do rōbow fōdžēje, a hēbi tola dā hūto hwoj paž i darami wōdného muža napjeli. Wē šfōčēnje dobachny wōn wōdného muža hāmocho. Wšōn dječiče njmjenizy nēdhy, kaž hēwat, je hūčini, je hāčštom a i wudami i rētam wšēje šlinu, křiz jo „fābōtby“ njmjenja. Wē wōfeto pšidwōdnja a hāč bē hīžo šćetno pōbny, dōfēž mēšče nāch rēbat tōn dēři wōšebne šbōže. Wapōšlōst pak pōpadže hīdčje njemōžnje wulčeho fāpaja — ale tōn bēšče bies wōpuičē! Wšōn jeho i wšēchom do rjapjācho fāčla tyhni, čšijny hāčž pšides ranjo a čšyčide domoj wōrēčē. Wšēs tym pak bu runje pšiti pōdnjo a ryby ho i wōbōdn wōlachu. Tu a tam nāsta pšifotanje a ryby hēbi pšidwōtachu: pōjče — pōjče — wōjče! Žafo bēchu w hromāžje, pšidēčidizni hō, hāčž tu wōl wšiditje hū. S jennym dōbom pak ho pōčza wōlāč: „Wulfa ryba bies wōpuičē, hōže ty tola hō? Wulfa ryba bies wōpuičē, hōže ty tola hō?“ A hēj, dyz hō ta wulfa ryba w rēbafōwom fāčtu i žyle šdijū wōtwōta: „Čā hūm w fāčtu, pšidi šćipjatzim rāčtu! ja hūm w fāčtu, pšidi šćipjatzim rāčtu!“ To ho tola nāčchem rybātej trochu džiwio šēba, a wōn čšijny na mēšče hāčž i rybam i i rāfami lašo do wōdy a čšinjēje, jo domoj pšidnižje. Šfōfa jeho pšidwōt, pšidētož wōn bēdže wōdného muža hāmocho w šatu pōwēč, křiz bē ho do wulčeho fāpajša pšidwōbrožeti.

Kāž pōdobu, tak tež hwoje bōdže pšidēhima. Tola wōpuičēji mēšno šfareho šfujitjawa njeraby a jenož mōšowany.

Esy-ty spówał,
Płitje dżelał,
Strowia cje
Słowobny statet,
A twój fujatet
Grodny je.

Sa staw spówny
Napoj mózny
Lubojś ma;
Bóh pał śwótny
Płóśe spół mórny
Gjerńwojś da.

Wjech ty spówaś,
Słowótnje dżelaś
Włóśbne dun;
Dżen pał fujaj,
Dufki dat,
Wspóważ m.

S niejeśj mana
Wjech cji łmiana
Jinowójś je;
Jina woda,
Kij Bóh poda,
Wólóścne cje! F.

Szerbske njeđzelske łopjena.

Wudawa ło kóđu łobotu w Śmółerzjz kniećiszećeni w Wudusćinje a je tam ja łchworóletnu pšchedpłatu 40 np. dojtać.

Seragešma.

2. łor. 11, 23.

Woni łu Křtyſtufowi ſłuzowniż, (ja ſłupie proju) ja łuym drje wioży. Za łuym ko wioży prđżowat, ja łuym wioży pułow cjełpil, ja łuym łuśćischo w jaſtiwach, łuſto w ſmjerťnych nuſach był.

W Křtorinhiſkej woſadže bęchu něłotſi ſwojetocho japoſchtota Pawołowu czeleż pšichmali a jeho niże druhić japoſchtolow ſtaſili. Wón je nuſowany ſwoje dobre mjeno a doſtojnoſeć ſchitowacj a poſaje, ſo w nićjim ſady nić nićjeſi, woſkebie niż w tym, ſo je Křtyſtufowu ſłuzownit. Křtyſtufowu ſłuzownit być to ma ja najwi łichu czeleż jako japoſchtot a křćećizian. Wón je łu jako taſti wo- poſajał w ſwojim ſwótnym prđżowanju. Prawy ſłuzownit ſwój czał a ſwoju męž do ſłuzby ſwojejo Kņieja ſtaſi. Kłat je japoſchtot łeto wot łeta woſtoćcał a wjeſkeku powieſeć wo huadze Wożej w Křtyſtufu pšich- powjedł. To bę jeho powołanie. Zeho noha djeſeje wot jeneho męſta do druhego, wot jeneho traja do druhego, ſ Włſteje do Ćuropy, a wot tam ſajo do Żerulaema, a to woſpiet. Kłat je jeho puć wjedł wjeſe ſtradi pujezi- now, rełow, rubjeznitow a morjow. Tam, łućeje, jenemu draſty deſe torbije, ſo bydny jeho dla czeleho pšćekupje- nja ſ křćedom ſchitawali a jemu dali tſinacje pułow na łewo, tſinacje na prawe ramjo łaj teſ bjeſeje na wutrobno. Pawołej je łu woſpiet tak ſchł. łućeje, jeho do jaſtwa ſamkujeneho, haj, w ſmjerťnej nuſy ſyćchowazeho — łat

tam w Łiſtriji jeho łamjenuja a męnia, ſo je morjow. Haj, łućeje, kłajz pola Roma, tam je pjećja woſprawjeny — jako ſwótny ſłuzownit Křtyſtufowu.

Swótny křćećizian je ſwótny ſłuzownit Kņieſowu. Ach, taſta czeſta woſač noſcha ſłuzba nijeje, łaj bę ſłuzba japoſchtota. Żenož ło pšći najſchim powołanju w domje a na dworje, w fabrycy a na polu tebo Kņieja ſ woćow a myſłow njeputęćimy. Żenož wladajny na jeho pšć- kaſnje, mjeſ koturnij je ta wo luboſeji najwólęćicha. Żenož njećimny ſłuzbu křćednego czeł, ale japręjny łu łuami. Sćhłōž cze mi ſłuzieć, wraſi tōn Kņieja, tōn kłōž ſa manu. Żenož budžny łotowi jako jeho ſłuzowniż też pšćećiznoweje nićjeſi. Sņadnie nam budž pornio temu, ſćhłōž je kłwajaty japoſchtot ſyłał, hōž łuny pola druhić troćni ſazpjeni, njerad wibżeni abo ſ boka woſłładowani, abo hōžej mamy nęſćhto wot ſoſłuchny bratrow czełpęć, łaj teſ ſwajaty japoſchtot, to je wot taſtich, kłj drje łu ſwontomnje ſ křćećizianſtwa poſnawaja, tola łu pšći ſładnomy czaķu jako Křtyſtufowi pšćećizniżny wułopajaja.

Wjele łudzi na ſwóće czełdza wułgy być, woni czełdza Kņieja rełacj — ſ wjećicha je pšći ſwótnej wułtoſeji ſłatoſeć a ĥordofeć pōdla. Sćhłōž je tōn najwjećichi w njebeſtim krałetwje? Tōn, kłj je najſwótnieći wotroćej Křtyſtufowu we włajeće poniżnoſeji. Włj męny, łat Żenož djećō ſawota a poſłaji ſo křćedza mjeſ wućow- nitami a djełdže: Sćhłōž łu łuam poniża jako tute djećō, tōn je najwjećichi w njebeſtim krałetwje. Pawoł je wułti ſłuzownit ſwojejo Kņieja, ale łat poniżny je pšći

tym! Wón njespomina na to, kelto meštow je wopytył, kelto wošabow faložyt, kelto tyžaz dušchow fa swojeho Knjesa dobył, nız na česješepolny wunwočyt knjowej knjez-nja, ale jenož na hórte šponjenja, kiz bliže wobhladane wopotaže, jo je wón bóle Khrystuškowy knjuownyč brył, dužij druhy. Wón na to won pšidubže: Dyrhju-li ja ho křwalicz, dha džu ho knwojeje knabojče křwalicz. A wob-famtnjenje jeho knžby je: Za šym wjele wjazy dželał, dužij woni wičitzu, nız pał ja, ale Džha hnada, kotraž je so mnu. My křesćejzenjo, šmy knadni knjuownizy porujo temu wulkenu, my džezij porujo temu rjeke, nimamy my wjdu winu ponižni byč, pšdi naščim knjez-nju, haj, ho hańbowacz? Tu je kelto knabojče, tež nje-wužimanja Božeje hnady: Ščytož pał šmy dokonjełi, polož-my ho pokornje knwojemu Knjejezi k nohomaj a prajmy: Džat tebi fa twoju hnadu, džat tebi, fo twoja hnada nijeje podarmo na mni była, a fo šym tež něšto byč kmeł k twojej česćej. Šdžerž a pošył mje w twojej hnadže. Hamjen.

Purčowanje po Božim pišnje

abo

laže myšle nadebščej, Bože głowo cztaja.

Podawa fweremj cztar „Pomhaj Wob-a“.

1. kniži Włóšajowce, 32. řaw

(Potraczanje.)

IV. Ščitucija 23—32. Ščitucijowu podawł, iždi fortymž ho Zafubej nowne mjeno pšedčij, nastaj jo tu jako pšedbnj famjezi wičem podawnti pšedawšeho Zafuboweho žiwjenja. Ščitucijowu wobjaty je Zafub knwojemu bratcej pšektow napřechčo pšektal, ale hrožaj štut hě wotmołwjenje na to; něšto čini wón, kiz je nje-bronjen, wicho, ščytož mže, jo by swojeho bratra fjełnad. To dokonjawšij wotajenje i Bohom lutki ham. Tu ma wón wulky pšidubže njewjenje. Njejnaty čłowjek jemu njepřechčelžy napřechčijowu štupiwšij bjež ho i nim. Jo by jeho wo jemni wrješn-nył. Tola Zafub woznje pšechčijowu njemu a wotajenje i dohwarowom. Njejnaty pał wunwjenje Zafubej žitu i bjeđra, so tu-tón flaza. Měto ma i bježdenjom křga. Zafub, šajaty pšides nadobnošč teho, kiz je ho na njeho šamerł, prahy jeho nutnje a naložnje wo jeho žohnowanje. A njejnaty, pšohnowanawšij jeho, da jemu nowe mjeno, kotraž ma jemu podawł wujowščic, bnyž wón na praščjenje njeha wotmołwič, jo by Zafub i hrozi pšides potajnošč a pšodžnowoč pšidi tutym podawku był wičšon wobjaty.

My nimamy hebi myščic, jo je tutón podawł był něčaje wi-djenje, kotraž je ho jeničny Zafubowemu pšedčijowanju džełite, tež nız ja wjeđbnu štawim; bjež to podawł, kotraž je ho jemu na pomynchenym štejičeju podal (podobnje temu, bnyž je ho našč šbójnik wupřytowal abo pšekrašnił). Ščyto džižyše podawł hje-wicz, mječiče ho jemu wotkrče, bnyž rozsumnatičej swoje do-talne a swoje nedežičej žiwjenje, swoju štylniču a swoju mo-dlitnu (9. řičtuca), a bnyž čuńejše, to flaza; pšichtož tole bježte tež pšodžičjo ja worpomeńče wobřowal, jo njeje jenož wiđjenje meł, ani wotzručjenje, ani wo šnje. Wob bježde dotal šajenje pšides podawł i nim rečaz, tak je tež něšto činil. Bnyž je Zafub ja-jaty i bojočju pšides swojim bratom Eławom, bnyž ho dopomni na wicho, štčtož je nad šwymim bratom šbřečij, a bnyž čuńe, jo meł bratr i prawdu jeho nadbježč, dha poiběžje ho na dobro jeho dotalny jeničij ščitit a pošto i njepřechčelcom: Wob ham, jemu šbžejny: Twój prawdžij njepřechčel šym ja, pšewerit mje, dha nima twój bratr tebi ščtydžic. A wón pšewerije jeho na potajne waščjenje, nız je swojzej mozu, to dopožeže jemu Wob i tym, jo je jemu žitu i bjeđra wuruńil, ale i modlitnu a i tym, jo ho Božeho žohnowanja mozuje. A i tym wuščježe wón wičje swoje stare žiwjenje; wuščičejny a wuščičejny pšides Bože pšodžimne hnady wobčjenja, nima wjazy po swojzej řegnočej je řatym nje-šwajaty mjenom Zafub mjenowanu byč, ale ho swojim bježdenju a dobyčju w najbřečim špwtowanju ma ho jemu narjež, wo ko-trymž jeho njeje něšto, řkiba došpote řabowčowanje na hebi řa-

myt a řtuta dowěra do Božeho šlubjenja možby řkonječ ja pšewerijanje nız jenož čłowjekow, ale Boga hameho.

Bože wuščenje řewjenje njeje jemu je řčtobu był, jeho bučica je wuščojena, a flaza-ij tež na bjeđro, dha jemu tola řčtónčto žohnowanje pšidžipowječajzy řkbažja.

Kaž bě tatón podawł wulky wažny fa Zafuba, tak wojna-mjenj jo wo nim dopřebnje bježenje a dobyče, wičem wojowarjam Božim řakowane, w jidy najbřečij řpwtowanjach, bnyž ho jim mjenjajzy pošto je řjednočejny i Bohom pšides wěru minje, a bnyž jim Wob hrozi jato njepřechčel je řatonom. řhřeč-nych čłowjekow wobřtrowozym. To řtanie ho čajto w rořku-bžazach čkbaž jidy žiwjenja, bnyž jidy hórte řwontowne abo řnut-řowne řtaci nadbježja, a bnyž moja i nabej wěru džezječ ho jeničny Božeho šlubjenja njelačuwajzy, ani potoja ani wotře-řwjenja. Runje to pał řu tež te čkbaž, bnyž Wob ho řameri, jo by knwojich řwěrných wojowarjom řřonowal, jo by jim jidy wutraj-nojče a njewuřimawaje řwěrnaiče dla nowe mjeno řat i jemu žyle nowe řtejiččož k njemu wobrazit, a řčt řkbažnje wurjeđ měrnje a čščo je wičšich řčmatatižow a njedowřtanow, řtorež řu jidy pšodčile.

23. A wofa lutki řam, na řewjerny řabotowy řbryš ho wotčiziwšij, bnyž bježde wicho pšides řčtu. W rowačšitew, pšidi swojim džele, na dřowy a na wiačch mžečich swoju modlitnu wu-řpewacz, ale bježic řo i Bohom mžečich jeničny w řamotnočej.

24. Započawšij swoju wutrobu, je řtupřom a je řtawčejemi piranu, řašo pšed Bohom i modlitnu wotřčej a wo wupom-ňanje jeho pšroby, bježde řo i nim nuž, řkies, je řotenuž bježde ho wotat, řtupi jemu i wuščje potawu napřechčijowu a řameri řo, hacz řunjež Zafub něšto řidječje njebě řpoinal, řoho ma pšides řobu, jo byjdataj mjes řobu wojowatol a ho bježitaj. Do-řelž džižyše njelnaty Zafuba wo řemju wrješnnyč abo tola i jeho meřta wutřičej, řafub pał ho je wičej meřto řewerajče a ho ani njedaje čšitew, ani wutřičej, dha nedečaje ho řaje b-ženje řidječij čšaj, doniz mtohy džet njewřtaječe.

Bnyž pał meřdeje pšidi tutym podawku potajnošč pomynčičej, i Bohom pał bježde tež wotbras fa Zafubowu řnutřownič.

Kiž řižo řerjeła pšidi řawodnych řłowach řapřomnichu, njeje Zafubowe bježenje bježnje wo řnje, ale je řo řtato i řuchowno-čřelnej řawodžitociju, řapřawanje ja duč i čřelnaj napřinajom. Tcho, i fortymž ho bježij, nima we řeli, ale w řčde řobu. Tola řehowa, řotraž ho tu jemu w muščje potawje řewit, nima ani čřeto ani řelč; wón naložje mž poruńo mozu po mozu, řotraž ma duč nad čřelnym, jato tež ma našč čłowiki duč, řo-ťraž nima ani čřeto, ani řet, tola čřeto po swojzej woli řiba. Šo pał Zafub Boga Knjesa řewerijaje, je i tym možno, dořelž je Wob jenož wotměrijeny džel jeho wičehowozu jemu napřechčijowu řtawit.

A čřdo dla řameri ho wón tat njepřechčelžy na řafuba? Tcho dha, dořelž ho něřtelo do řertanja i Eławom žyle řojnje řewi, jo je řebi wón žohnowanje fa řřeněho řarobđeneho i řhřečnymu wotamajenom pšidžipowit. Tcho dha řo wón nadbježje nız jenož pšides swoje řwědomje, řotraž pšidčijowu řhřečej řwěđčij, ale pšides Boga hameho, řotraž da jemu řhřeč řočez. Ale wěra w řafubeju wuruńi řo i najbřečijeh řhřubny pšides řhřeč a řkbačej fa řpwt-owanie, řidewjenje porok, řotraž je i tutym potajnym muřom čřelnu potawu řpřijal a jeho něřtelo nadbježje, řidčimnje ho pšides njepřechčelčej mačanje tuteho muřa jeho řmiliwočje a wotdobužje jemu i nowa žohnowanje, řotenuž řaničjenje řrozi. Wot wičeho řhřečja wurjeđjenje a řidčerajenje dořawšij je i nowa řat čšitaj Bžoj dar, a to řato dar i hnady. Tola i tym, jo ho řa-fubej bjeđro wuruńije, ma wón řačez, řat njemožny je wičšimny čłowjek w tutym bježdenju, i řotřebož wěra dořawřatzy wuruđje.

25. A řato wón, tutón potajny wojowat, wičšičej, je wón w řorjadowim řoju jeho njemožej pšidčej, wón pał něřto, bnyž řeničje řtaje řtawadžu, jo durbječje bježnje wiačaz a ho řašo řrečej meč — pšichtož řtut Wob njemě čłowjek, i řmjerčej řa-řubjem, je řwajim řhřečnym wotom wobřadow —, dha řotřim jo řitj na jeho bjeđro, řeto meřta, bnyž řabřtuo wot řotice řot-řetie wofi ho w řpónij pšidi bjeđro řiba; a řitj w řafubowym bjeđro ho wuruńij pšidi bježdenju i nima, jato džižyše řafub i b-ždenjom potracžowacz.

Tat řpřina řafub, jo ma ho něřtelo řalřčeho bježdenja w-řtawic. Ale i Bohom ho jemu tež řořkajni, řitj je jeho pšid-čšimnik; pšichtož bjeđro řo wulky porčřto wuruńije a je jenož možno, naložiti řo řpřodžowna a wurjadna řařlywočje, a řtejič-

człowiek tak, jako Zafub pisał bieżeniu, dha je nimale niemożno, jo ho bjeđro ruinuje. Tu pak be ho ślad, jako be ho potajny pischećimni Zafuba jenoż dośtał. Zedyb pobyłny ho, doleś nje-możeje ani ślejeć ani bjeż, je wiłej moży na swojeho pische-cziwnita a mobja jeho tak je swojizmaj rukomaj, jo durbjełje pischećimni kje njeje.

26. A knjes, wot Zafuba śeśnaty a krecje wobjatny, džeje: Kuczej mje i tuteho wobeja, jo bych swoj pucź dale śchoł, piche-toż raiłje jera śhobdaje. Ale Zafub tej i czełnej śchodu w krus-tości a wutrajności niemożniwajzj wotmoliw: Za cje niepuczeću, khibo jo mje požohnujeć.

Spudźiwno bjeżenje, śacziłdeć nadobnojeće, kotraž njełnateho śećuńje, bolotć piches ruinujeje bjeđro, wiłcho pohoni Zafuba, jo jeho niebny puchezł, doniż jeho tuteń byłniłchi a wjetelji njeby požohnował.

27. Wón pak džeje: Kac tebi rěkaŕ? Niż trać tcho dła, jo njeby Zafubowe mjeno inał, ale tcho dła, jo by wuprajniłchi swoje mjeno ho dopomnił, ścho wene wotmowam, a jo by ipó-inał, kaŕi je dołał žywy byt. Wón wotmoliw: Zafub!

Tak dha wuŕnaje ho i tym swojich dołałnych brěchow a pichiziny swojeje njećizjeje bojojeće.

(Potraczowanie.)

Tróschujće, tróschujće mój lud!

W paczeŕejkej wuczbje bjeće duchowny knał mjes swojini lubymi džećimni taż nan. Wóni křećachu wuczbj ewangelija i jeho rta. Żukreć bjeće swoje paczeŕejke džeći i ŕhutoroću a luboću napominał, jo durbja ho piches strazowanie a modlitnu pichećiwo ipytowanju wobróńić, jo pak njebychu, hdyž ju jeno piches ich winu podleżate, sadmowawate, ale poŕtne pucź i śchryŕtneje ho wroćili.

Śchryti śi bjeće ho wot tamnjeje hođiny minyło, duź pochoł i knałej pichuńje, jo dychł do ŕhorowanie pichuńje, hdyž czełto-ŕhura na njecho jeđiwnje cjała. Wón tam džeje a namata — jenu swojich paczeŕejkich hołzow, śemjenu na czele a na dnich. Wona bjeće dobreje, naślagnuće ŕaracheju džećo a na nje bechu ho najreleńke nađije ŕajate, něto tu tjeśeje w hańbie, rubjenstwo ŕuŕerjeće. Zato swojeho lubowaného duchowneho wiłdejeje pichuńje, i bolotću a hambu swoje woblitćo i rukomaj pichitny a wótiŕje ptafojeće. Knał hođu ptafojeće. Zato dychide jej ruku podać, praji wona: „Knjes duchowny, ja tebo hođna niemyŕu. Za nje-ŕym hođna. Za ŕym nađije moju ŕaracheju ŕuŕitću; ja ŕym jeju wuczbj ŕajaba. Za ŕym njełnizowana, pichejara njełnizowana. Ale Wy jeje piched ŕchryti lětami na paczeŕejkej wuczbje prajił, jo tón knjes Mariu Woblenu ŕaŕozćej njeje, budje dha wón, mje dha wón teź mje bjećeje pichieć?” Duź duchowny knał jeje ruzy do swojeje wi a rěčejeje jej wo luboćej ŕoźniłoweje, kotraž ho nad wićimni hrěŕchakami ŕuŕił. Wona pak wotmoliw: „Za ničo ja wnie njeje! Za ŕym wot džećatitwa na Wožim ŕstowje rośnućena; ja ŕym pichenićatitwa; ja wnie wodaća njeje!” „Wěŕŕich ty, jo je wiłitno, śchoż w biłłji ŕteji, Wože ŕlowo?” „Haj.” „Wychińke ŕebi, jo Wođ kzi.” „Ně.” „Ně, potom ŕteji ja tebe wpiłane: „Za tcej Zojem Křtyla, Śsna Wožeha, naž wuczićej wot wiłitkićich hrěchow” — a „ŕchoť budje ho i mjeju teho knjeja wolać, tón budje ŕoźnił!” „Ale Wy, knjes duchowny, mježeje Wy mi wodać?” „Ně, Wy jeje ho tak wo mje przoŕwał — byłny ho jej i woczoj liŕadu — „a mojej ŕarachej, moja mać, ach, moja luđa mać, ta jow pichuńje nje-može; wona durbja ho wo mje ŕaŕbować a mój nan to niħdy njećinił!” Wychińy w ŕadu hođu ptafachu a knał mjejeje ja toždeho ŕlowo. Potom, hdyž bjeće modlitnu wuprěwał, džejeje rym pucź i ŕaracheju njełobowuńeho džećja. Woboej maćerji dychide ho wutroba ŕamacz; non pak ŕawota: „Wona je hańbu a ĕmęch na naž pichnićja, wny bećumy luđom i ĕmęje!” Knał nanej pichitab nana a ŕubjenego ŕyma prědchjeŕeje; wón pak wotmoliw: „Do mojeho doma moia wjazy njeŕichuńde!” Duź knał ĕhnyje praji: „Ně, do Wajdeho doma wona wjazy nje-pichuńde, pichetó wona je na ĕmęjeće ŕhura. Ale, luby pichećelo, wuŕonjejeje boiŕe pramo wodać! Wajŕa wutroba tola ĕinał rěči hać rł. Mój ĕzenoť tam hromadje być!” Duź ho nanowa wutroba ĕmęjeći. Kaŕje bjeće do ŕaŕowobładanje, wo tym ničo powjeđać niemożem. Wona bjećeje je ŕaracheju ŕuŕate wot-ŕaŕanje wuŕiwaje a dorył po tym wumre, wodaća swojich hrěchow wěŕta. Knał dzeŕejeje jej czełnu rěč a ŕkoneji ju je

ŕlowami: „Tak budje wjejele w njebeŕach na hrěŕŕniŕu, kiž poŕtut cziń, wjeđed džeŕećej a džeŕećej džeŕećej prawymy, kiž poŕtut njeŕejeja.”

Ścho ŕu wiđiłi we twojim domje?

2. wot ŕral. 20, 15.

Ścho ŕu we twojim domje wiđiłi?

A namatachu lute powitanje.

Ėji Woži pohl, kotreŕŕŕ pohl, czi:

Dzeń, nōz a wjejele a ŕarowanie?

Ėji pohl, totŕŕŕ iwoje njebechu

A ŕawdawł Wozej? ĕnady tebi daću,

Kaž czi, kiž pichuńdechu je ŕudobu

A dzeje ĕenie ŕubto tebi wjaću. —

Śchoha ŕu wiđiłi? Ėač bjeće tam

We Wožim mjeje woaŕabjećja Woja,

Hdyž njeŕafa we ĕorju niħtón ĕam,

Hdyž toždy i durbim džełi dary iwoja?

Ėač nan a mać a pefne džećatka

Njełombdja proŕeńje a dŕaŕowanie,

To ĕwiate ptońio wichećimni? wopora

Na czihi ĕwiatof a na ĕwete ranje?

Ėu wiđiłi, jo mtođny cziŕeđjećja

Ėe ŕarymy do Wozej ĕery dzeja,

A doma Woju pŕińje džełio.

A mje a prawoboleć ho tam wotfojeja?

Ėač ĕhińu, ĕhonor, ĕiŕiŕiŕi pichećupac

Wjeŕ ŕowdy moźachu we Wožim mjeje,

Śchoť naŕtoť pak a wobaŕiŕi mołto dać,

Wid mołto njeładenide nħdže, ĕenje?

Ėu woałabali miłof, poboźnojeć?

A ĕaja džeći wotzow ĕwiate herbŕtwa?

Ė, wobaŕuńu wiłduńom ĕmęnie boleć

Nječ, narob, woałenie, njeje, pramo Ėeŕoŕŕtwa?

Ėač pobała bjeŕteje „wre a jabłko”

Kaž ŕarachej proŕŕ wuczbja Zuharowa,

A njeje ho teź ĕenje ĕaħu

Ėa beđnych, ĕhudych ŕarocće ĕełowowa?

Ze jo ta ĕwjeza Woja ĕwjećja,

Ėi njeħojnje, hdyž tožda durbja ĕaħnje?

Wě duŕje ĕhłaba na a lěŕaŕŕta

A ĕińeji pŕiłm a Woja ĕarŕa ĕaħnje?

Ze te to mjeu tam bjeŕ ruŕieja?

Ėiħiž; ĕnajo mjeu, dołymawia, iwoja,

A rěbi Zafuba ja njebeja

A duŕchow woałenjenje, ŕubdeń Woja?

Ścho budza wiđiž na twój ĕmęertny dzeń?

Ėač ĕwreńi pichećelo cze woaławia,

Ėač wopuŕiećem cziŕeje ĕmęjeje ĕežen,

Ėač Woži ĕandjeje cze wobaŕuńia?

Ėač prođim, nħi, ĕhudy pichuńdech dom

A ŕapach podarmo wo Wože dzeje,

Ėač dobre ĕnowy njebeł i ŕhwalenjom

A wiđiŕŕ Wožoh? mjełta ŕtote murje?

W cziłwiŕte džećo, njełombd, niemył ho!

Ėač tola ŕeŕo ĕama twój dom njeje?

Do wraŕeje, wopomni to naŕŕiwreńiħo,

To ŕlowo wpiń do duŕke naŕŕiwreńeje!

Ścho ŕu we twojim domje wiđiłi?

Ėeħiŕ i Wozej ĕnady pucze czaħa, ĕweta.

Ėo wo tebi twój knjes ĕam woałiwrećej:

„Ėaj, pola cziłwiŕŕich džeći Woja ĕeł!”

San Wattał.

Wiłelake i bliŕka a ŕ daloka.

Njeđelu 26. ĕanara ĕmęjećej knjes ŕarac Wólcz w Raķezach
swoj 40lětny ĕaŕońiŕki a woałny jubilej. Dŕaŕowna woałba

béhe jemu u lubožeji tónle hujvedžen, kotrój jich malo dočjala, namajrejšeho wuhotowala. Šižo rano w 7 hodj, pšchindžetu klevi i katečanjeho wustawa, kotrójž dudowine jasitaranje u jeho ruzij leži, a kotrój i hujnozeji lubožeju na hwojmij duchowopajterije wuhadu. Še pštanjan hwojeje kladžib hujny štěrulnój i rjannjmi jahnjmi hłogami wuprawduwa a na to wosčotije ipem, kotrój béheje kleva pšerjucija za tón dšerj pšmila, pšchodnjoščadu. Za dar pšchepobachu podobniju katečanjeho wustawa za klevušč. Še hujneti wutrobni ho jubilar za woposalanu lubožeju a pšchuwihlowešč po- dšatowa. W 9 hodj, hřomadžiču ho žyrčijnij pšchidžetierjerio na farje a mejtopšchidžbda finjes wjčkefšij miščer Šenba wuprozi jubilarie wutrobne šlobožpšchidž. Šato hujwječičšij dar pšchepobda žyrčijnije pšchidžetierjeriwa wulki wosčosn tšjeja jubilara, kotrój na i štajnenu wopomnirječu hwoje mešino w dratkonori namakač. W 9 hodj, hřibale ho čsah, wjedženj wot šjma jubilara tšjeja fararja Šolčej i Wudjčijnka, pod šjwercenjom šjwornod do krahnje wupšchidžeho Wosjeho doma. Kšjes jubilar dšerjeje hřibčaja nej- šaršedjeu žyrčijnijeju pšchidžetierjerow. Kšjes jubilar pošjnu ho pšchod wutrozinu a wotoko njecho johe lubu žyrčijnije pšchidžetierjer- štwu. Škunjčije dšerječe na žadanje žyrčijniješo pšchidžetierjerštwu finjes farat Šolčej. Wón dšerječe natrnej wosčadje, kotrój béheje ho u bobatej liščjeje šelčtu, jo u hřeršitj Wosjej hřibčije žanelo ruina wječeje njebeče, pšchodwanje i hujčedjenje na jaščtu njebečel- šewje čpšitole 1. šlor. 9. 24—27. Šo pšchodwanjom ipšwachu finježa wučerjo hujwječičšij šterulnjd na rjanu hujwječij. Šo tym štwi finjes farat Šolčej i Wudjčijnka na wotšat a meječe hujnozeju rječ pošajajo wosčajo na bobate žohnowanje, i kotrójž je tón Kšjes jubilara žohnowan, jo je mohł i šajim bobatnym žohnowanjom u hwojeje lubej wosčadje 40 lět jafo hujwerni duchowopajter dšerčej. Šwješčedšičila rječ šlčonji ho i požohnowanjem, kotrójž ho jubilarie pšči wutrozinu teče šnjeja wuščeli. Šo tón šame waušjeje meječeje ho nemiše hujwječijše twerčidjenje u 11 hodj, a béhe na ujo teč woschgedšet Štrožanjšeho rječšičubla finjes baron i Šobenštein i Šala je hwojeje hujwječij pšchijet. Druhi dšej hujwječijna wotne ho popoštjom. Šižo rano bédu šlobožpšchidžaje listy je wjedčeh bošaw dšerčej, a žyč dšerj pšchidžabłowa telegrafu. Kšjes farat Šabul, woschšet našedje hřeršeho duchowanšwa a došolčejnu hujwječij jubilara pšchije pšchidžetjom, hač ruine meječeje tón dšerj wjele šajonijšeho dšerje, jo by rjine hwoje šlobožpšchidžew wuprajšil. Wotrječne hujwanštwu jafo šonšthoršatna wuščidžetj pšča wutrobne šlobo- žpšchidžaje pšmilo, u kotrójž šaščužjo hřiwčeno šlčuwajonja jubilara i hřomabojniji hřowami pšchidžojnawa. Popoštjom u 2 hodj, šejstawa ho hujwječičšij čsah, wubotražje je ščulšičšij dšerje 1. rjadowanje, šajonijerjom woschdu a towaštawom. Še hujnami hujčijny a i šhorhojemi pšchidžedječu na šaršil dšowr a pšchepobčohoj pšči hólz a hólza rčožowj foršit je šlobožpšchidžejny hřowami. Š wulkej radoščej béhe teč tón pšchidžet, kotrójž béhe finjes jubilar pšchod 40 lětami pšrnejeho wuščidžetj. Wjedče to finjes twaršil miščer Šesudij i Šolanow. W šwuntž hřowach pšchepobda ja hujwječičšij dar rjanu ščelšeržu, na kotrójž béheje napšikbač daš jaunšij hwoječo darcu jafo pšrnejeho wot i jubilara wuščidžedje dšerčaja. W mjenje wučerjom wutrozin jo finjes wučšet Šandrik u katečanj na tšjeja jubilara a dšatowariče ho ja pšchidžetierjeri, i kotrójž je finjes farat Šolčej ščelšerj i wučerjenjem woschadžat. Album i wotrožanij finješow wučerjom, kotrójž jo a čsah i jubilara u katečanjšiej woschadje šlčuwatoli, poščoji jafo hujwječičšij dar do rutow i jubilara. Šwunžaju rječ meječeje finjes šantur šješta a pšchepobda u mjenje žyčew woschdu jafo hujwječičšij dar ščertu woschdu, kotrójž ho jafo „fararja Šolčewne wustajenje“ do ruš tšjeja jubilara poščoji, jo by hujwčebnje roščuščij, ja šajtu šimlul wěš na jo ščine daš natolčij. W rjaniej šelenej mapje bédu mjenja darcješow šajpšane. Še wutrobnjimi hřowami ho finjes jubilar wuščidžim poščatowa jo wulku woposalanu lubožeju a pšchuwihlowešč. Wšćerjom wobojnawa wobora hřidčeje hwojecho duchowopajterija i šajlowym čsahom poščetj. Žyrčijnij pšchidžetierjerio a druhi šajonijerjom woschdu šaj teč finježa wučerjo šromadžiču ho wučerjo i finjejom jubilarom i pšchidžetielnuu hřomadžedječu, pšči šotornj ho finjes jubilar i ščotornj wutrobnym hřowom poščetj. Šu ho teč poščoji, šo maja ho jafo trajne wopomnirječe a wopomniršiči dar ja i jubilara pšchodwanje a wšćitke rječ, kotrójž ku ho na žohnowanjem hujwčedjenje dšerčate, u walej liščjy wosčidžedječ, šo będu teč woschditi wopomnirječe šlčuwatoli, kotrójž ku šjwercnu lubemu duchowopajterije i jeho 40 lětenuu jubilarie je wutrobnoj dšatowaričej wuhotowoli.

Kšjeja wučerja Wodneho u Kšutšije je ščulšije pšchidžetierjer- štwu we Łupoji ja žyrčijniješo wučerja wuhotowilo.

Wopuščezemu hólčez.

Na štwym šwimšim dnju mały hólz wotoko šjwom lět štary pšches hašy meša Parila bludžaje a ho šlčonžije nučnyj na jemu šantur hřje. Šeho blédej liščjy a modrej hujbe hřubodu pšcheradžedje, tola bóle hřidčeje jeho hujbene ščarčedjenje. Džrtotajo tu hředžeje a u rjinej mjerje i ščertenuu šwimšemu nječu horje bladače, pšči čimž jeho wosčičto wěčny njeměr pošajowaje. Wščitno jeho ščedžu njemječije, ščoždu šwamčaje, wot šjmy štwaty, šo by domoj pšchidžet. Š temu njeje šjmu wučerje a hujbenje ščarčedje dšerjo teč wěčto šajte žodue u meščje šaj Šarju.

Duž wosčto jereho mužja, šiz nimo dšerče, na njecho pany; a hřmudom tón špolna, ščotž njebečeje žadnu drubi wščat: Šo temu dšerču béhe šjma, šo béheje wone pšakato, šo béheje hřčudne a — hač ruine hřidčeje tat moduščije — wopuščezeme. Wón béheje jedny wot šamadžu mačo ludšij, kotrójž šoburčedjenje je pšchego žive, a kotrójž dobra wutroba ipšchidžichoj bije, tat rucze hač na hwojmij pšču nčajšewje njebžowčewno wščaj. Šeho dla ho i temule hólčezčej pšidžilšij a ho wopuščaze.

„Ščto žyjo čimžij, mały? Čšatšaj na nčotšoj?“

„Šaj“, wón wotmolwi, „ja čšatam, šo luby Wóh by po mnje pšchidžet.“

„Ščto čšedšij i tym prajič?“ šo tón Kšjes dale na- pšchidžedje.

Wón je bižo šajščene lěto po mojejho nana a mojejho mačeho bratra pšidžetoli a je; do hwojecho njebečiješo domu wščat, a wučera je mi mačž u ščotžij tšejzi rječla, šo dšerbi teč tam hřej, ale jo nje Wóh čšćije wěčje wopuščedžetj njebudže. Ščt na šemi niščoj wosčoj niman“, tat wón pšchidžiti, a wulke hřilny ho jemu po šizah ščulčad, „šiz ma nje lubo a mi jěčš dla. Duž na lubeho Wóha čšatam, šaj je mi moja mačž prajila. Wščto bižo do njebečeh hřadaw, ale njejo njemidžij! Šola wón bižo pšchidžet, hřojž hřidčeje štwilku čšatam. Rječ wěčno, kšječe?“

„Wščćije moje dšerče“, tón finjes hřuboto hřuty dšerče. Wóh njeda pobarmo na ho čšatáč. Wón je nje pščakł ho ja tebeje štaráč. Wóš jo mnju, tebi na niščim nula bęž njebudbi!“

Hólčezčewj wosčaju ho poščetjčej hřiwčej a šaj pruga dobyčaja pšches bléde mjesowčoj šidže, jafo wón dšerče.

Ša derje wjedžij, šo luby Wóh pšchidžet abo tola nčotšoj pščelčej: pšchotž moja mačž je wščatł to prajila, a wona njeje ženje hřata.“

Wščitko na wosčomaj leži.

Šedny wučšet šjwojij mačyč žyrčijnio do wječerjo, wot meščarja šajnje roščwščitlencho, wón wjedčedje. Ščoždu meščdže lišju papjeru a frušč čšorjeje frušč. Wón jich woschjeje šejstaja a nčtšo žobčemu hamemu ja jo — meščarčej na papjeru wosčedž da. Šedny šon šaj dšerčej bol, druhi šaj ščelcholu šulu, tšejzi šaj ščobul molowariče; ščiwčotny hwojy žyłu papjeru trjebačše. — Žadny temu dręchemu rjanu njebe; jedny ščulčej šamo šawola: „Kšjes wučerjo, na moju papjeru meščarč njewulčel!“ — a tón šamj be wčerowščij najbliže pšchidžet. Wučšet pal ho hujnečeje a rječnu: „Šłajčje dšerč, meščarč je šajšij je; wón je ščedžo jenaf wulki; wščitko pač na tym leži, i šajšijnaj wosčomaj na njón hřadaje. Wščitko na wosčomaj leži! To wěčne žiwjenje, kotrójž ho wot hřorjela dšer hřiwčej, šo nčšotrenu tat wulke dla, tat pšches mčru ščagne, jo ani do jeho wutrobnj njerdšje, ani na woschut njebečewo njemobho ho rjwčowadž. Ščotny pal ma jo ja rjanu meščarčž u nožy rjwčowadž, hřojž je ho ščonjo ščiwčeho ščoa a derčejšija ščiwčodo. Ščoho drubemu ho šaj mačo hřiwčjo u waločej dalinje hřiwčej, kotrójž hřakle ho pręzy njepłaciš horje ščiwčowadž. Wšiele paš jich je, kotrójž we wěčnym žiwjenju dale niščjo njemidžja hač jeno — šamju ščirajamo abo niščjo. Šat mačej pšchide wščem wo to jene pšchęčej: „Kšječe, ščitiš mojej wosčej jašneja a prawej!“

M. H.

Šalšije dobrowolne dary u woschje armeniščej šyrot:

Š. Š. i dščščemu wosčedženju woschij šyrotow . . . 5 hř.

W mjenje woschij šyrotow praji wutrobnij dšat

Šolčej, redaktor.

težbju na jeho poslednje sročkovanja. Sduž jeho rošbite wobliczo ho cze prašaja: „Do cžinjad ja za tebie, išto cžiniš ty ja mnje? daj tutemu praščenju hebi pšes wutrobu hieč. Pod igntami pštnuž thesluškowu, kotrež jako tak kłutnje a trojstajnje twoje wučo trčaja, pod předomowaniami wo křizju Křysťušowym, kotrež ho czi w tutym cžahu bohačičko poflićaju, pod pšeprowiženjom t wotewerjenjam ranam twojejo ižbnitwa w Božim wotofanjanu cžehi i nim hoču. Wotwobrocž ho wot swojeho brečičneho wašnja. Sduž jeho ja tebie cžepčez a wumrječ wdižij, wuči swoje cželo křizjowacz a swoje iše ištichy a žadoče moricz a pščečizno swojej throblej a bojašnej wutrobje wojowacz. Sduž jeho w najkřiwichim cžepčenju tak cžepčliewo a cžideho wdižij, hańbu ho swojeje nječepčliewoče w swojim cžepčenju. Sduž je won ja naš bježbožnyh wumrje, io by nam wčezne wujednanje dofontaj, poflić tež swojemu njeipščečeljej ižbnitwje ruku t jednanju. Haj:

„Ješuom nam dajce cžahnyč,
Hlabacz jeho štopienyč,
A wot swěta w swěće stanyč,
Hieč laž won je předy šol,
A njehešom ho ja nim bježič,
W swěće byč, ja njebjom stač,
Prawje wěrič, lubowacz
A ho štajnje prawje bježič.
Wostaj, Ješu, i hnadu tu,
Dba, hčez dječ, du ja tobn.
Šamien.

Slepy pašazer.

Mjana parolčž „Sirena“, towašnu „Rubattino“ blučhaja, bječe Neapolitanke morjo pšičeja a jebješe něto we wustim kole nimo supy Zechia t jemjeru, šmuhu Ewita Wetcha — Storno — Genoa dječ. Na lčžji bječe bjes mēru wjele luda wchelačny narodob. Žich wdižičij bječe i mēta rjanowče a wjelečho žiwjenja jeniczje słowo štroželow pošne wuhošito: „Kholera! Ale něto, hduž bječu ho štrachče šmūnli, bječu woni i wješča wješeli, ratorowachu ho mōdnōwo poblētneho nječja a hlaboto mōbreho, mērneho morja, a wobčezowachu ho, tak derje hač to jamožichu, i šlošom ho šmējo, harowachu a machachu i rukomaj, pšchtož jich najwjažy wječu rožbeni Neapolitanju. Šenoz jeniczja šmūnli štejele i bota wjelečho žiwjenja; wona žaromōčje, mēčječe cžetwjeje wuštataje wozi a hlaboče prōto bjeje wječeje nadžije pač pšich ho na šemju. pač jako na štronu, hčez bječe ho runje bječičate mēto ja horami šhūbilo.

„Wo wčēm je ho šlato!“ šdchyn wona je šlčžbnymaj hūbowaj, „wčho je wumrječ, wčho je ho šaniczjo. Žana na džija ni rjeje wostata, ždnju šamhč ja žiwjeje — išto je žiwjenjom hiečječe lapowcz? Išto ho tež ja mnu prašaja? Šomu mōška ja hiečjeje i nēcžim byč? Šchto dže šemjereta hiečječe mješ žiwuči? Ač, hdy by tola tež hjo po mui bylo!“ — a šrudnje hlaboče wona pšes wobroždnje do jošnjeje šlčbnim tam delata. Ač, kōlja šoalče ho wona šrozna, kōlja bječe wona pošna žčženja. Na dobo wotwobrocž jebčimwej wozi wot wobjazeje runy, wōrje a kručje prawičich, jako by hebi šama štritu pšičahaju pšchōwōta: „Šalle w Genueškim pšichjanje šmēn ja wumrječ; džu hromadžje je šiwotni luhyni poškowana bječ.“ Šotom šhōwawōčij šiwotj rjanu hōwō do wobjeju rōfōr pšafaje wona hōfo.

Kapitan hlaboče i dala na nju. Wōn šuajčeje, jo mēječe wona cželo swojejo mandželšcho a jeniczčho šuna hoču na lčžje. Wōboj bještaj w Neapoli na tšpš wumrječoj, tōn bječe hōwju jadačej, a bječe we wječelēm mēčje i domon a ja nēstare šeta šnawo wjažy wopowoz jadačej, dūšli šamny žup, špēchny hōčej i bōle naštrōžžymy njeuom. Wōbažeram pač njebječe ho ničjo wo tutymaj nēmymaj šobupucžowarjomaj prašajo. A cženu

šim tež wješele a radočej nucžicž? Ničto rad i cželami nje-pucžuje.

Rucžowarjo bječu šlōncžnje wotprōžnyli i hlabanjom na štrahōčje tutych wobsožžonych bječowu: dūž dječdu nēstole bole do lčžje t bohōtemu šiwedanju. Šhjo bječe pječžej dožebčena, a runje čhynch hōčjo lapowčej, ho je šadom wofšchewicz. Na jene dobo šta ho nēstaja wōlanža a džiwu ropot hōra na lčžji. Kulejcho ho štrožichu, kulejnje woblēdnjchu.

„Je ho nēčto šlato!“

„Kam tola štrach njechōž?“

„Šo ho tola njeje njebožje šlato?“

„Wješ dwēla, njebožje je ho šlato!“

„Druha lčžje je do naščeje šatōžika!“

„Lčžje imje dječu.“

„Wōbci je w šlabacz wuštōt!“

„Štōt je rošluchnyč.“

„Wōž, Kulež, my šmy šhūbeni, po nami je. Knejs kapi-tano! Knejs kapitano! — Šomoz, wuštōwajče naš, knjes kapi-tano! šmūlče ho! Načje žiwjeje my wāčjeje šiwōdmōwōčje bōwētili a my tu bječjeje i jo ani njeibječje . . .“

„Knejs kapitano! šhūčjeje dža?“

Kapitan bječeje na hōrniš šōnu ja šlōdm i nještōblazpm mērom džel južneho jablata do šuby tštnuwočji. Šōn pošrwničij rječu wōn mēnje: „Mi njeje ho žane wōšwōcjenje došlato. Dūž tež ho njeje ničjo šlato.“

W šamny wōstōmju pošlaja ho moraj w durjach wōšwōcjo: „Knejs kapitano, my šmy we wuštōwōch pošpōkōlčch nēčho na-belčhli.“

Žcho mješwōčje bječe bjele wječeje mēry šmērne, haj šamo wjechote a šnawo by ho pošmōl, njeby-iti wōn pšich kapitanom štejal. Knejenje pač njeupytachu ničjo mo tutei cžičej wješlōčej, ale nēstaja wōlanža, wo naštrōžžim šiwēczōza, bječe mjes mmi šhūčječ: „Dynamitomu paronni! — Šelšu naprawu! — Tor-pedo! — Wly wčičty do powētra šlečim!“

Tola nēstole šlōčdžu wčēte tute kulejje je šiwōtjč šlōwō a bječachu po šhōbje hōrje do rjaneho, šlōncžneho, pošōbnichčho powētra. Dūž dža dūrbjeleje ho kapitan ja mmi podobč. Wōn ho wōprawdže nēto šam wōjeleje, io je ho nēstaje njebožje šlato, a to toje, kotrež je pšes pucžowarjom našlato. Na lčžimju mječchu šteječe cžejōba morjatoš wōloto nēčho, ištož bječe bjes dwēla namatana wēž. Sduž lapowčich žōmfe žōlōčej, morjatoš hōwom rōšno šhūchij, a wuštōlacz bē tu špōwōmje jebnora a tola jara šajmata wēž: bjes mēru rjanu, nēhōžje šlētny hōčez w najpšamničej ale tež naštrōžžaničej dračje na šemi.

„Ša dwaj tola, išto dža je mi to tola do pucžowarja!“ ja-wōla kapitan, rjanu do šhōwōwom tštnuwočji, hlabajo na tutcho mlōdohō pachōla. Šhōčez pšajčeje šchit pola tamneho morjata, štrōž bječe jeho w ječu šhōwanaj wuštēdžiti a jeho na bēty džeiti wuštahmč.

„To je to! mjetowanj šlepy šobupucžowar“, rošprawjeleje morjaj, „tōn pachōt bječe ho žule jōdy na wuštach šhōwōl, — dūrbjach jeho i mozu ja wučho wuštahmč.“

„Šhōčez, kač dža šy ho tam nūš namatōt?“ jawōta kapitan kručje, „a hōje mēčje mješ bōčej.“

Waly pachōt bječe ho mjes tym nēčā šhrabal, io žiwje wōstōwōt: „Do Kōma i šiwiatemu wōtzej!“

„A išto ty tola tam cžejč?“

„Pucwacz džu tam narowušč.“

„Ty dža by mi wišta! Wūčji dža šiwōt wōtž špēwacz?“ „Jo ja. njeuēm! Ale ja šym hōžow w župm špēwacz šhūšlōl, a jeli io bječu prawje rjenje špēwōli, rječimchu ludjo: Kimala, kač rjenje, jako špēwarjo pšči šiwōtjam Wētrje w Kōmie pola šiwōtchō wōtza. — Tcho dža džu ja pola nječho špēwacz nauwōmč.“

„Š wōstl dža ty wēšč, io našča lčžje do Kōma jebže?“

„To wōščl ja njeuēm, ale ludjo praia: Wēščje pucžje wječu do Kōma. A dale bješ mješčl, jo šhēžnja tež do Kōma jebže, kotrež kač rjenje špēmo, jo šym žyty džen pod jeje wōstnami šejal, io hduč na nju pošlōwōl, a kač dža hebi mješčl: Tā drje tež dže i šiwiatemu wōtzej.“

„A wōweji štarčej, ty njebočžinko a cželanžo, šchto tej do tcho prašitaj?“

„Wūčjo, taj štaj ni wumrječoj.“

„Wumrječoj! — Wōhōje dječjo! — Wōboj?“

„Šaj, wōboj, na šhōleru.“

Sóls prajsejete tele najtréjsje hlówa bjes itrača a bjesje ušebiteje bolotéje, kaj i wéteje hordócijsje. To tež nijeje malicéjsje, hódzj by tajtemu itam nijepchésejeje wišeho čłowjeitwa do wóta pohłabał. Dóteje mjelejenje našta a morjaz a pučowarjow hładach i dwójotajmaje čuščomaj, je hódzjeleńcišju a čichim wóbi-dženjom na hóža. Šlónčnije jarečaja kapitan ľašo:

„A ľišto je tebi dowolił na łódzj pichńić a i nami ľótu ječż?”

„Nichtón mi to nijeje dowolił.”

„Najch ty jěbny ľiščij po pjatej ľlašy, — we wuhłowých ľlašach?”

„Nimam žaneho ľiščija, doľeľ pjenjes njemějad.”

„Dža dyrbitim tebie do wódy čsińnyč; pučowarjow bjes jěbneho ľiščija njepěmću ľótu bráč.”

„Čłowjeła paľ njepěmću do wódy čsińnyč, hódz wón ani pluwacć njeměje, doľeľ by řo we wódsje tepit a by wumriel. Za paľ njeměju pluwacć.”

To dyrčeljeje kapitan pichńipónacć a duř řo řiwójch řurwójch ľamerow ľimny.

„Derje!” rjeńny kapitan, „wišaho móžem ty tebie tež do řur-řeńja tyńnyč; potom dyrčibje řódsje ranje ľaše řaž řapon řpěwacć, řo bdyu hólzju na łódzj wotučěli a malćim tepit.”

„Spěwacć řaž řapon ja řiřo čyř”, wotmóhwi hólz dobro-čyńwje, „ja to derje móžu, pořčđajće jenož!”

To prajewiřli ľařewna wón i ľahkim hłóřom řaž řiwój řapon a tola teř po hódzjeje rjenje: „Łłterćik!”

„Łłřawa!” řawóła kapitan, „hólř mořšć, to je woprawdže wěřno.”

„Č nim čyř ja řpěwacć, řaž řamna řjana řnjeřna; ta řpě-wařeje řińnyč; njeměje najeřńeřne řpěwje, najprjedy wěřole, potom řubne a pichějo mjenje a řlónčnije řane wjazj. A něto je wóřeřa.”

„Ale ľišto dža je ta řjana řnjeřna? Wóřđiřć ju řařć tu mjes pichćomym řińjenjem?”

Sólz řoshładowaľe řo, řiwěru pytařćj. „Ně”, rjeńny wón řlónčnije řubnje, „wona tu nije. Ale wotćatńeřće jenož, ja čyř ju řawóćajć, ja řaněću jedyń i jeje řpěwow, potom hólz pichńić.”

„A řo njecóměřću a njecómajnje řaněću wón čęřću řarić a řpěwawć ju rjenje bjeře wišeho poroća, hódz teř i řamnym řčęř-řotim, pichěš nób řlónčřozym řpřom řawóřitanow. Wřiwóřću-čęřjo do řurów pladžach, hódz młody wuměř řiwój řińnyč řpěw řlónčć; tola wón to ľedna ľařńiřća, ale ľařńiřta na jene dobo wřichón řiwěčęřem, a wřiwódy řo ře řiwójch pichńipřuřćiworow. řam bęřće řo mjes řym, wawěřna wón řlóbńřć řpřom, čěřna řónřta řpřiběřćiřća: to bęřće řamna njęřćiwčřma młoba wřiwówa.

„Mojó řjana řnjeřna!” řawóła hólz wřichón řařorjem, „moja řjana řnjeřna, řotěř řpěwa!”

Se řyřłojćim řawóćmaj řlábawčje wřobřa řnińi dólřo na njeho, jeho maku řlówćřću i řurwaj dęřćo. řotom rjeńny wóna i čęřća i njemu: „To bęřće řpěřłedim řpěw, řotěř řiń mojej njebowčęřćęř i mjewřo řta řařńiřćawć. Hólčće, čęřćij to mnu řótu řiřć a přći mni wotćawć? Čęřću tebie řiřćęřće rjeńčho řpě-wacć nawuřćić.”

Sólz řpřiwij i řlówu, wřichón i wěřčelom řořřorjem. „Njęřćawć”, rjeńny wón řlónčnije, „čyř tebi tež řiřćęřće wjazj řpřiwijć; řowóm řo, jedyń i wěřčęřću řpěwóm!”

Řečy řlóbčęřće jeho řnińi wřiworńie na čłot a na řubi a řubnyj: „Čęřńano młobla tola řiřćęřće a něřřho i něčřim bęřć. Čłe dęřćo řrečja mořu pomoz, wone ja mnu wóła, wone čęř mje řlówowacć. Duř dža nimam řiřćęřće řpřiwje, řo bdyu wumřeřća.”

A. z. Ĺr.

Putrowanje po řiwim piřimje

abo

ľařće męřće nadeńđęř, řoje řlówo čřitajo.

řobana řiwěny čřitaj, řomčaj řwř-a.”

1. řiřći Wóřřawćow, řř. řaw

(řotracřawće)

Čřłučęřća 28. Wón dęřće: řebi njęřćęřća wjazj řařub řařub — řon, řotěř řo wopřęřćřj přaty přćimnje a ľęřńeřće pichęřće — řelacć; řonć wóřłł řiwójch řińwjeja je řo i dęřńiřćęřćęř nořu mĩřći na wěčęřje: ale řračel — bójřć bęřćęř, bęřće něřćo wóřeje mjeno. řy řy řo řwřom a i čłowjećam bęřć, dotal i čłowjećam, řotř čęřćy řebi řiwój řoworńie a wřiworńie řařej: i Čławom, i řřawom, i řabanom, ale dęřńa řo nořy řej i řwřom řamym, řotěř męřćęřće řo i pichęřćiworńom tebi napřčęřćiw

řińwćęřćęř čławć, do řotěřčj řy řiwolć, bęřćřj řo i čłowjećam, a řy řobyl wobęř bęřćem, jene i řoworńiem do mořć řlówow a řlábńewjom, řrube přćęř njeworńawřu mořłitow a pōřńęře a řotorne řpřęřenje.

A řařub je řobyl! řař je řon něřć řiwow bójřć bęřćęř, bęřćęř ja řwřa tu na řemi, řiřćł męř mjeno řračel teř wóřm-ńjenćęř. řo to řy řračelřći narod pōřđiřćo řoworńaj, řa to je teř řuworńym řračelřći narod wřichęř čęřřow řoworńaj, hódz řudęř řařće řoworńie řotracřenje dōřęřńeřće.

řoworńawće, řawej i ľęřńeřću řranjene, njeměje bęřć řorjem, i řotěřčj řiwajty narod řrčęřćęř; řoworńawće ma řo wřowor-ńeńćęř i řařćem a i řeru řwřu wřiworńawćem; a řařće je wone i řutym bęřćęřjom, i řotěřćęř je řařub i řobęřćęřćim řymřom ja řiworńi wěřć i nowa řlőřńeja, a i řotěřčj wón i nowym mjenom řawćęř, řotěř ře řoworńawćem ja řwřća řoworńaj narod.

29. A řařub řo ře woprawća a dęřće: řoworńaj wřichć mi, řařće męřć ty mjeno? řwř paľ řieńny: Čęřćo řla řařčęřćęř řy řy ja mořim mjenom? Čęřćo řla čęřćęř řy řotajńeřćęř řpřći řutym řowarřu do řiworńawćeho a wřiworńawćo řiwčćęř, řoworńaj řęřć mjeno řa řęř, řotěřć je řo i řobu bęřćř? Wřiworńawćęř dža řy řam, řiřćo je řon bęřć? A wón, wřiworńawć řy řot řutęřo řračęřńeja i řręřabawćęř řpřiwje, ře řoworńawć.

Dólčć je řwř na wřiwčřćim řřiwčřću — řęřći řręřćęř — řo i řutym řowarřom řařubęř řiwčć, řla čęřćęř wón řa řwřa, řemř řo dęřć a bōle řlőřčęřem, teř mjeno i wřiwčřćim wopřći-ńeńćom męřć.

řyřć řwř řemř wotmóhwić, dža řy wotmóhwić: „řeřowa”. Č wotmóhwićjom řaľ řwř řo řomčć, dōřć řo wone ja řęřće řęřćłřći Wřiwčřćęř njeborńawće.

30. A řařub mjenowawćęř to męřćo, řudęřćęř řaľ řpř-điwńeřćo wāřłom. řrčel — wřobłćjo řwř; řpřčęřćęř, bęřćęř řemř, męřću řaľ najeřńewřćęř, ja řym řwřa wón wřobłćęř i wřobłćju wřiwčć, a mje řwřa majeřćęřćęř nije řaněćiřća, ně, mořa řuřćęř je, řawćawćęř wřiwčć řwřęř a młobu řolęřa, wřiwčęřńeja.

31. A řwř wón mni řrčelća přćiwńeřćęř, řřawčęřćęř řemř, řo męř wřobřć i wřiwčřćim wopřćęřćęřom, řlónęř; řemř męřćęř řo nořy řiwobdy a řřęřęřńawćęř řřawčęřćęř dęřć wřiwčřćęřćęř a wřiwčřńeja. A wón řřawčęřćęř na řiworńe řiwčřo.

To je řnamjo ja ře řiwčřćęř, řo nije řęřćęř řiworńaj řobyl. řwř męřćęř teľ řnamjo řiwčřćęř něřćło čęřća řiřć řęřći řęřćęř, řo řy řo řińwje řoworńaj, řiřćo ma řemř řonć řowarř wřiworńawćęř. řaľ řaworńawćęř řřęřćęřńeja, řpřćiwńeřćęř a wřiw-ńeřćęř teř w najřłóbńęřćęř bęřćęřem wěřće, něřćęř řnamjo ře řwřobłćęř a njemorńy, řotěř ře řoworńaj na řiwčřńeřćęř ře řoworńy, řaľ řlőřńa wot řlówčęřće řany, čęřćo čłowjeła i řolčewćem řiwčřćęř řręřćawć.

řařub řaľ wřiwčřćęřćęř řpřńa, řo je řo řemř řiwčřo w nōř-ńym řowu wřiworńaj. řaworńawćęř řęřćom wřiwčřćęř řiworńy mōř, njęřćo řaľ řiřć, řaľ řo na wōřńe řřaw, řo řanćeni čęřćo řaľće řo řitńeř řo řobłabawć, řo řrawja.

řeľe bęřćęřje je řa nař řnamjo řuworńawćęř řow, řotěřć nĩ-ńamny řińwje i čęřćom a i řręřu abo je řřam řuworńaj řow njeborń, ale i řwřom řamym w řřčřju a čęřćęřńawćęř řoworńawćęř. řęřćęř ma řo wón čłojto řato řęřće řyřć i řam, řoj, řato řy řyl i řaľćim pichęřćiworńom, řotěř čęřć řaľ řamřom wō řemř čęřćęřćęř, řaľ je řo řu řiřć i řaľćom řęřćaľ, abo řaľćęř je čęřć Wřiwčřćęř řaľćajćęř. řwř nař řręřćęř a řiworńe řpřćimnje, řo i řaworńom řřiwčřćęř a wřiwčř řřčłem řřoworńaj, wón njęřć řo řam řpř-ńawć je řiworńim řřaworńaj mjenom, ř. ř. je řiworńe młolčęřć a řřaworńaj; wón nař řpřćimnje, řwřć řwřć řiřćwje je řřiwčřńeřćęř a řřčłemř na čęřćęř nořy i řřčřjom.

řy řaľ męřć teľ řale i řęřo řowarřa řařńym řotęř čęřćęř, řo čęřć řwř řrčęřćęř, řaľ řo řu i čęřćim řowu řpřćęř řařubā řa řpřćiworńaj, řotěřčj řy řewarř mōř řato řaľćawćęř wōřęř řpř-čęřćęř, řo řutym řuworńawćem řowu řo řam je wřiwčř řřawć a řřaworńawćęř řowarř, řo wot nař řpřćiworńaj řawć, a řo njęřća řam wřiwčř napōřćęřćęř, řřiwčř řřčłł mōřemý řiwčřćęř, a řo čęřć řa řřaworńe řřaworńaj řawć, řo njeměje mōř i wřew jenož čęřća a řřwřć pichęřćęřćęř, ale řo mōže řřam řow řřwim řwřom řowarřawćęř. řęřćo řla dęřćim řow i řaľćęř mořłitow ře řoworńaj, wōřęřćęř w čęřćęř, řřaworńeřćęř nořy, dólčć je řutń řy i wřiwčřća naj-řłóbńęřćęř. řwř dža, njęřćomōřńy řo, řpřćiworńawćęř, řo dōřđęřćęř i řřaworńym řeram řřawčřćęřćęř wěčńęřćo řiworńaj! A řemř řoworńaj řam řiwajta řřiwčřćęř, řřaworńa do wřiwčřćęř wěčńęřćęřćęř!

32. řpřćimńeřćęř na řonć řowarř, njęřćęřa řřawčřćęř čęřćęř řo

Sny-li spěwał,
Blinje dźelał,
Strowja cje
Swojomy statok,
A twój hujatol
Stradny je.

Sa słow spřozny
Kopoj mójny
Kubocój ma;
Bóh pat hujewny
Wšes spat mójny
Čeritwocój da.

Niech w spěwaich,
Swojorne dźelaich
Wšichdne dny;
Džen pat hujatol,
Džich batn,
Wspocójn ty.

S niehej mōna
Njech cji hmanā
Žiwocój je;
Žywa woda,
Kij Bóh poba,
Wšichdne cje! F.

Serbiske njeđzelske kopjena.

Wudawa šo kóžu šobotu w Smołerzej knižicisćisćejni w Budychinje a je tam ja ščtwórtlětnu pichćoplatu 40 np. doštač.

Invocavit.

2. Kor. 6. 1.

My napominamy waš pat, jato šobupomožnirow, jo byhćeje hnadu Božu podarmo njebrali.

Podarmo! Kač mjelje šrudoby, rudenja a starošeje njeleži w tutym jejničtym šlowje! Njechtó je w najmjelichim štrašće šo tepicj; wot brjoša jemu powjaš pšichicjnu; wón šo jeho pšichimje a hižo jeho bliže t brjošej čašnu; ale ruka ščerpnje a powjaš puščej; mjchizy na měitno hladaju, hōžej bē njebožotny poškledni trōčj widžej, njeje-li hnanu tola žaneho šleđa w nim; hłubina je jeho pōžrjeća a cji, tofij čyždu jeho wumōž, dybja napokledu želnitwje šduchuj; najše prōžowanie bē podarmo. Njeje to šrudnje? Tam džežo pobožneju a šprawneju štarčejnu na hrečny pučj a do štrača čašneho a wēžneho štaženja pšichidže; ščutnošj nana a lubočj maczerje špyta jabludženemu džešju wšichje pšes pošklednje napominanje na prawy pučj dopomhačj; šoro šo ša, jato čyžt šo poškledni polpyt radžej, jato čyžt džežo do šo hieč — duž šo štarčimaj wutorhnje, napominaje šlowa, šotrež šo hižo jeho wutrobny jimaču, wotšpāše a j ščwatkom šo na šiwōj hrečny pučj wrōčej; žatočjo a ruzny žamajo štarčej šforžitaj: wšichitko bē podarmo. Njeje to šrudnje? Tam šo čłowječ šwojemu Božu pščežo bōle wozušnjnje, pat, šo tež šwončownje do hrošnyh nješmanjštow šapadne, pat, šo nješmjerina dušča pšidi šwončownej čjekušćej šo pščežo hłubje do jačodnyh, šejšćich ščlow podnōrja. Bōh jemu je

šwojim ewangelijom, j pšchipotwēdjanjom wō wujednanju pšes najwještich wopor šwojeje lubočeje blisťo šupi, kaž možne žrimanje jemu praščenje napščežimo klinezi: Njeđaš dha wērečj, šo ma Bōh tež tebe lubo, šo čaje tež tebe šōžneho šejiniej? To jemu t wutrobje dže, hižo je na tym, šo Božu hnadu japšchimnje; ale wōn wumōžestfu ruku přecj štorēži a — wōn je Božu hnadu podarmo brač. Podarmo — w tutym šlowje šo hłubina štaženja pšes nami wotewrja.

Zeho dla fedšuj na tute ščutne japošćitōške šlowo: „My napominamy waš, šo byhćeje hnadu Božu podarmo njebrali.“ Kač pščeželnitwje šo nam Boža hnada pšichibližuje! Mjes poganami je tač neťotry mēnit, šo mōže pšichitšilenje šwojich pšichiboww šebi jenož j wultimi woporami dohčej; šanowōlnje šu šebi najžatošnišče čzwile pšichitowati, šo bychu šwojich wumyšlěnyh bohōw šebi šwōlnych šejiniji. Mē, pšes prōžypōtne šuttli ani pšes hōrle bolōšje šebi Božu hnadu njemōžej dohčej. Kaž w šamym štrašnym pšchirunanju nan ščubjeneho šyna šo domoj wrōčaježo hižo j daloša wušlada, jemu napščežimo bēšejche, jemu wotošo ščije padže a jeho wotošča: tač Bōh hrešćnikiej je šwojej hnadu napščežimo pšichidže. Bohu je radočj a wješele naš wušlěchēčj a nam pomhač, kaž je to hižo profeta Ješaias, šotrež šlowa tež Pawol tu trieba, wuprajit: Ža šym cje w špōdobnym čažu wušlěchēčj a šym cji w tym dnju teho šboja pomhač.

Čaž, hōžej mōže Bōh čłowjeta, šotryž šo j šprōturu na njeho wobročej, wušlěchēčj, rēta špōdobny čaž; džen,

„je kufitacija bréčka; i njeho wupij, doniz ho na nódny mór podač, tiz trijepti i wódnjeje schlézgy. Wo brédz nozy špóuich dálšce a pichitobádeč potom f wómlóbožaje študni; i njei bu- dželč jo wómlóbožaj nozy meby člowječ, jeniczy wóhóimany wot wópmópnječow přenědneho žiwjenja. Wo staru towarišču žwo- jeho přenědcho žiwjenja nječini wóšat hebi žanyh štarówečow; wo nju ho ja čši postaram. A nětko dha měj ho rjenje a šbože budž hebi mól towarišča na dálškim puczu!“

Ze prajničija a ho pichěčelnije wóhýmějowšči žrowječde wóbač staraj člowječaja a šfáci na tonja. Ča wóšomil béde ho je žwojim mačm pichěwódnimó minpa, pichěwódnja wot čžrědy wipánach léšmgy hotbów, kotréž bédu ho pichě jeje šlébowny hšóš wóbič dáte, hdyž béde je štarjmay člowječomaj rěčžala.

* * *

Wóhředž nozy wotzuczi Žurij i njeměrneho španja, do fo- trebož bédu jeho tiz trijepti f šladničžnycho bólečja pónurite. Wón wupřihčja i dalosa hnt žwónčowja a konajz tupot; bichěde ho a jasta pichě domom. Gmýdom dopomni pač ho, jo béde jemu kóntra štubila, to dže po njebo pšijěč ho a to dže jeho f wómlóbožaj študni dač dorječ. Nábócho by drje wón nětkole to w čžpótm tož ležo wóšat, hač jo durbjele nětko i nohómay polneju bólošow ho won pobač do žumjeje najmýšjeje nozy, njeprědžowžany wot žwojeje hšwěreje wóhšladowačje. Wón wu- hčida mite stare mjěsowčja póbla heboje; i čžidim potojom tu wotpóčowaje; wón hebi pichemýšli, hač njebž ju tróžj tola wubúžiti, a hač njebž žnóž tola bichěde špýlat, ju na wješeče pucěje narěččej. Čžicho šlapačje ho wo durje; i prózu a štona- njom i borta wóšomijowčja a ho wóšladowšči žčidnaječje won i durjemi. Wónša jeječde študničžny mačm pobač póbla šó- fcho wóhřčža, do fótrehož béde bež mól šarčičejnjeny. Nje- čžčerpčije topačje mól jemju i nohami a žwónječje je žwónč- kam. Wni štowčžja mjěpřajiwšči pómabčje jemu pobačow na wóhřčja a špóbnýwšči ho f njemu na wóš, jědžčičaji dale do čžmnjeje nozy nimo žšiwim, na wóšitje šłobžaje. Ze špóbi- wanjom hšowu potěbnywšči, hšabach wóšwota ja wóhřčžom.

Staru Žurij měč ho ja wóšelamit wóšwajččej, hač je bichěde dalosa, hač budž woda f wóšupjanu jara žymu, hač pšči tym žanyh bólošow njeměje. Ale i šłowčanjom na wótu a f roššladowanjom po župřž krajnuch, wíches kotréž jědžčičaji, bédu ho jemu wíche mýšje jožale. Zač bóču hšow šłowčanju a špřiz wupřihčja tajnje mólwuc žumje žwónčči a čžidi ždem po- ščěbnjeného štubora.

Žurij hačle wotzuczi, hdyž bē wóš jošt; wóšwówa hebi wóči a roššladowaje ho. Wíšče šłóžno wóhšwěti ščěrofin, lubomni dolinu; běla f dale bēžčaz wóšaj batoj, i fótřejž jo čžetwjene táčje šłóžno bichěčječe. Ča hatomaj hšabachu nabe a nabe šłatj i njebž, i ščikami, w žumje a léžje ščelomy, i mje- tam i ošlandrami. Wóžžje našum drje hšjo béde a tola léž- jochu tam bichěde mjes ščikami najrječječe rěče wu wíchěš bar- bach. Ščěřčžja mjes nimi roššbaječje hšowčja kamjenčja lawšta šłowa šwóju šlamu; i njeje žčelčje ho štajnje ščelčrota woda a wóšwajče je žumom, jato bychu tam bōlčči f bala lubojnje ščwale, a pčaczi hšwibčach a čžidowčja w hšwihč ščidowčja i wóbu na pichemob. Wíšed šłóžim hatom bédu doče ščiči na šłowčaj ještajane. Wéčje drje bichěče rano jara šabe a tola mjětwječe ho tu hšjo je štartim mýšim a štartim žonami, fótřž jo tu wu- šłobžowčachu; něčotji bēžčachu ho dale i šijom w ruzju, abo tež i šijomaj pod ramjenjomaj, družich wóžach na šłóžčah abo tež na wóhřčžach. To béde žtonanje wíšwudjom a ščwžowanje a šajšłowanje, a žalčojčanje hšes ššona. Tam šajšo ščowčahu a pichčubowčahu a pichčotščachu hebi žwoje žawu; najwipamiječe braitj bédu tu wíšččej; je wíšččej ščajow bédu šari, najštaričji lubšo žem ščěžowšči; čžezju žwojich ščarich lét čžyžču tu wóhřčž.

(Wóščžowanje.)

Wšdelake f bliška a f daloka.

10. a 11. februara měčječe ho na Wudšjstím krajnóštawštim šeminarje létwiče pichijaměšce pruhowanje. Wšot 78, fótřž bédu ho šamowšči, móžčje ho 60 do šeminarja pšijčej. Čži, fótřž do wóšarowčju, do pichšjotowanjčje žadowanje šłowčachu, ho wóščžju pichšwšali. Zo je tež wíščškim ščarčžim radčžej, jo žwojich

ššowow najwředžj léto do teje žadowanjčje badža, hšžčej najššepiče pichšjotowanje na šeminar namataja, jo je dobra nadžija, jo potom pruhowanje wóščjeje. Ščazčnjčej hač dotal žanjeje wówječje nješłowčachym, šmý tola w dobrej nadžiji, jo je mjes tymi wóščž- zami, fótřž šu ho do šeminarja pšijčeli, tež něčšto Ššerbow, jo by tež ja naščje ščwle ščwle starane byšo. Zač budž nětko na šeminarje w 7 žadowanjčju ho 201 mólšžowčju na wóščžčje šajššjowšči pichšjotowčž.

— Šakši hejm béde ho pichččžmo finansnemu ministrej wótrje wupřajit, dočelž durbječje ja jeniczy ščelčnjm, ča šotřž béde hšjo pjenješ pichšjowli, hšiččje 3 mólššow hšwomow do- pichšjowšči, kotřž ho wot ministřetwa pšči přemim načšštu wudawčow ani wóščiččje nječbada. Duž hebi hejm žadáčja, jo durbj ministřetwo pščiščž, jo se to pichččžmo šłatim ščabdam, a jo šo na tajč wóščjeje prawu hejma póbřwja. Wšitřojro pač to pščiščžč njedachu a dočelž hejm tež na žwojim ščidčšču štejo wóšta, ho žyle ministřetwo roššwžje je šłóžžž šupčž. Dočelž pač ho njepšotójnočje hejma jenož pichččžmo finansnemu ministrej mēřččje, čtal do wóššupjenja wíščšim ministřow šłowit njeje, ale je jenož do wóššupjenja finansneho ministřa šłowit. Ššejm ma je žwojim wóššupenjom šakši lud šaby heje. Wšičtož to léžčje faž čžšima nročžšla na ludž, jo ho pjenječje naješšwčje naščého kraja wóšladowje dočej nještadowja, dočelž je wíščžow nowngh dawčow trjeba. Wéčje wíščaj šu tež dočšobu w pščelčidich léčah hšwěččje byše. Nadžijomnje ho nowemu finansnemu ministrej Wšgerčj poradž šajšo naščje finansy do ščidčžich šłojow dorječč.

— 3400 ewangelišch mšjionarow a mšjionarčow šłutuje w Čžinje a Japančiji. Š němč pščidžje na Čžinu 2629. Wšot pščelčidich pščidššim náššimew ewangelištem mšjionarom 130.

— W Dobrowěčchach žwoječčje pšdžšlu 10. februara ššes wunještaj ššunah je žwoječ mandžšelčej ščotj ššawš w dobrej štrowčšči a čžidčži. Šš blššimgh čžaju budž tež pššta lét, jo je wščžju rěččat. Čžho runja je wón dočšje léta žwoječ wšž jato gmeššit, žčšwššit a ščulšči pščelčičččej ššajšit.

Sšo horjaza luboščj.

Ššudny ščewž w Ššidšči ššidčččje wo hšwššitwjce wóšawom w Ššidšči. Zo jcho wšwřčde, wón ja nič wubřčččje, a čžim wjažjo ho mólčččje, čžim bóle to wabjenje čžijčččje, šam f nim hšč. Ale tač durbaj abo, ššudny ščewž, to wunječčej, jato čžiččje njewóščžny mžž to bichččje nawnawšč, ščščž béde ja to wššččje wóšłanje mýnel. Ale wón šo njeba wóšłarčččej. Wššon na- wuštju wšwřččje, a wšwř pšči žwojim ščewžowanju ščotju rěče, nawnomadžji hebi potom něčšto wjancjes pola pichčččow, fótřž ho jemu ščwěčachu, a wčžowajče potom je žoni a džččžim do Ššid- ščje. Wón pščidžč do Bengališčje, nawnawš tamniččje rěče, šłutowajče ja mšjionarow w ščidny a nozy a bu po něčžim profesor Ššwštššiččč a družich rěčow na wšwřanje w Ššam- wóřje, džčččč 41 lét i wubřjennym wšwřččom, a jato wón 72 lét ščar w léžje 1834 wumřeje, ššawšotji wón 4 hšwom, fótřž tež jato mšjionarow wšwř šajššžwje džčččču. Ššon wššwššči ščwž je šławny dr. Ššorej, i fótřžož wšwřawom je 24 bibliščich wíščelčow w ššidšči rěččah wššabžalo: Wššon šłutowajče pšči pščelčžowšči nowého ščelamanta wo wjažjo hačž 40 rěččah, a béde grač Wšž pšči pščelčžni 25 ščelččžjanišch wóščow a pščawom. Žajče něčšto mžža daru dšwja džžžja bichččje šłutowčž, hšžčj šu wšwřow to Ščšwřčwje luboščje ščwřjone a wón šwajčje hšwřčwččje napjelčjene, jemu žime bščž, fótřž je ja naš wšwřčč.

Wšščto k roššwššanju.

Wšwřčžena?

Ma šwššjny žwoječčh béde tež wščžm šaraj pichčččččččč. „Ze pščidššotwane?“ ho ššowpadž žwoječ mandžšelčje wóšwřčžja. — „Wščščto je ščwome, ty móžčej ščwle šararja ššawelččž“, wšwř- njwa Wššwta wóšłowiti. — „Ščšes šaraj ho pščžjo ja bibšju pščžja; je tež naščja šwšššona bibšja wšwřčžena?“ — „Ča- wéččje, to bych pšči ššwmm ššabja, to by mi mjeřčžja wšž byša, hšy by ššwř šaraj naščju bibšju tač ššwřčžčenu do rušow do- ščat“, ššwřčžena mójč žčšm.

Šak ščej i wšwř bibšju, luby čžitarjo?

Soh-li špěval,
Bělnje džělat,
Strowja cje
Sewódnjy statot,
A wóń hujatol
Stradny je.

Sa statob špězn
Kapoń mójzn
Wńoběj na;
Bóh pał hńězn
Wńěs špat mójzn
Czěstńwójcě da.

—*—

Něch ty špěwaj,
Sewěrnje džělaty
Bělněbne dny;
Džěń pał hujaty,
Duski dam,
Wotpěcuj ty.

S njejběš młana
Něch cji łmłana
Žiwńwójcě je;
Žywa woda,
Kij Bóh woda,
Wotńěbno cje! F.

—*—

Sěrbske njedźelske łopjeno.

Budawa ńo łóđu ńoboty w Sěmólerzě knižnicydzěćni w Budušćinje a je tam ńa šćhtwóćitěnu pńěchěpłatń 40 np. dostacj.

Reminiscere.

Febr. 5, 8. 9.

Šduž čže hujaty Pawoł jadro žyłego ewangelija f tróta wuprajicj, rěčnje wón: Wńy předuńemjy teho fćhđižowanego Křyřtusa (1. Kor. 1, 23). A našće japosćitostke wěrnusćnacje, šduž je rěčazło wo Jezusowym narodźe, pńěs totřyz je wón jało Boži hńy ńo šjewit, hńydom f tamnomy tįjomy šłowami „čěpćit pod Ponći-jom Pilatom, fćhđižowanj, wumrjet,“ jeho čěpćenje a wumrjeće wuńběhńe, njepominajo na jeho wuće, mójne, lubońe wńěłate profetistě šćutkowanj. — A kaž šłowu wot fćhđiza w hńěbžńńe wńěcho fćhđěžńjaněho wuńnacja a přebowanja šćej, tał je fćhđiž něť inamjo fćhđěžńjanstwa. Kałte pńěwěńenjenje je ńo f ćutym inamjenjom šćatło wot teho čaša, to je Jezus na nim wńať a hńwoje žńwńenje wěstajit! Přjedy inamjo hńamby a pńěčěza, haj, fćhđižńza šćareho hńěra; něť inamjo dohńcja, łaložna twórba Božić domow, pńcha wěžow, fćž f njeńju pošalńje, mńda a inamjo čěpćeje na wotńobje inuńńńch, njěhěbćńńch a wo derje- mćěžu ńobutkrajnow derje šažńńńńch nuńžow, inamjo naj- trąńńńńcho trofćht a na rowach našćhđ lubowanńch njě- boćeńńńch!

Wóńny čaš tu šašo je a hńuje naš wńěbje něť f Jezusowemu fćhđiž hńje wńěładacj. Čěho dla dha pał je přebowanje wo fćhđiza jadro žyłego ewangelija? Šewńate pńńmo nam na to wotńońwń: „Hńež runje běńće Boži hńy, je wón wńať f teho, šćtož čěpćeńje, tu

pońńńńńńńń wuńńy; a jało wón dońonanj bě, je wón wńhńńńń, totńń jemu pońńńńńń hń, pomńať f wěńńeń fćhđižńńńń. (Febr. 5, 8. 9) Wotajńm pńěs hńjercj na fćhđizu

1) bu Jezus šam dońonanj,

2) je wón nam pomńať f wěńńeń fćhđižńńń.

1) Jezus bu dońonanj pńěs čěpćenje a wumrjeće; pńěčetož „hńež runje běńće Boži hńy, je wón wńať f teho, šćtož čěpćeńje, tu pońńńńńń wuńńy.“ Wńy njehńěmńy ńo na tym: džńacj, šo tež wón pońńńńńń wuńńy mćěšće. Kaž najšćemj njepońńńńńń, to jemu trjeba nńěb, ja to bě Boži hńy. Ale hńež runje bě „wěńny Wóh, wot Wóťza we wěńńońńń porońńem“ hńes hńěda a wńny, dha bu tola tež — špytowanj. Tež Jezus „pńńńńńńńń“ na mńrońńń a na łěčak a na hńabže pošla Wóha a ćńowńetow (Łut. 2, 52). To rěła: Tež jemu tutń hńěčńny hńwěť napńšćěńńo šćupj, fćž wńńńńńń tak bńńńo pošoń a łóšte čńńń, wot Božić wńńńń hń mńńeń; fćž tež ja najěńńńńńń wńu je pošń špytowanjow. To tež wón wě, to tež wón je pńńńy a šńońń; teho dla je hńwńńń wńńńńńńńń wńńńń hń modńńe: Wńewńež naš do špytowanj! A jeho pńńńńńń- nńje je to pńěs-jene-wńńńeńje je hńwńńm njěńńńńń Wóťzom, je to wńńńńeńje we wńńńń špytowanj, je wńńńńa pońńńńńńńń pńńńeńńo Wóťeń wńń; kaž teho bla tež wot njeho pńńńeń šćej, šo špytowanj je we wńńńńńń runje jało mńy, ale bńes hńěda (Febr. 4, 15). Najwńńńńń fćhđońńeń pał dońńať a dońonanj bě wón hńať, jało wón tež w najćěńńńńń wńowanjju bě dońńe, a jało wón Wóhu

najvišjichsi wopor poškudnocoje bē pšchinješt, mjenujuj wopor swojeho žiwjenja.

Swjate iszjenje na nježelu Zwocavit rēči wo Żełuhowym isytowanju. W spoczątku pōstnego czała mamy ſ tym bebi rospominac, tał wōn ło japrē, jo by Bohu poſłuchny był. Żeho zyle žiwjenje derje je dołhi rječas taſhejo ło japrēcza; a tola haſle tehoj, jaſo wōn ło na puć swojeho czełwjenja podawa, jeko ſprawu, na poſłuchnoſć derje ſwoczōmanu duſchu taſte isytowanie woczujaſe taž jenje przyeb. Wōn wocza ło rudziej a ſtuſtniwy był, a jecho duſcha je ſrudna hać ſ ſmierczi. Trōjzy padnje na ſwoje woblōcio ſ horzej mōblitwu, trōjzy wōn ło ſwojeho Wōtza woprajcha, hać tola mōžno njeje, jo by tōn tħelich wot njeho przyeć ſchōł. S jecho czełwjenjom haſle najczējſhe pruhowanie a isytowanie ło japocznje. Wōn, njeſa a tħal njebejſhego kraſtwa, podaty do mozy njeſchēczelom, do cħwiſe a haniby, do „naj-wjetſhejſze ſmierjenje nuſy ſwojeye duſche, w totrejz byrbi wuwołacz; „Eli, Eli, lama ſabachthami?“ t. j.: „Wōj Wōjo, mōj Wōjo, cħeho dla by mje wuwołaczil?“ Słubie dele wōn njemōže wot ſwojeye njebejſheje wyſchōkoće. Ale teł ſ jecho hēſto woſtanie: Niz moja wola, ale twoja wola ło ſta! Druhu poſłuchnoſeć wōjazy wuſnyć njemōže, wōn je jene je ſwojim Wōtōm, wōn bē doſonjany.

2) Sħto dħa pał nam to wōmħa?

„Jało wōn doſonjany ło, je wōn wiſħitkim, tiž jemu poſłuchni ło, pōmħał ſ wēcznej ſbōžnoſci.“

Żeſuſ je jene ſ Bohom. Ğrēdny cħlowieł pał je wot njeho dħelen, wuſtorczony je ſbōžneho towaſtwa je ſwojim njebejſkim Wōtōm, je ſjednocħniſtwa je žiwym Bohom. Kał pał by cħlowieł, tiž ſwoju winu derje cħuje, totrehož ſwedōmnie je wotucħito, bebi ſwazil, piħeb ſwiate Bože woblōcio ſwacić, hħyž w nim ſwurowego ſudnita wiħi, tiž jecho ſacħknyć a ſatamac byrbi? Nē, Ğrēd-niſte je pōmoznil, jarecznil, Ğrēdnil nuſny. Żeho dla praji liſt na Ğebrejſħich, jo, kał w ſtarym ſłubie wyſħich mēħnił by kōžde lēto wopor wujednania pšchinješt, tał je ſħryſtuſ, tōn prawy wyſħich mēħnił, tiž je wjetſħi dħył wiħitzy profetojo a najwyſħich dħuchojo, wjetſħi ħamo hać Wōjſaħ a Ķaron je ſwojim mēħniſtwwm; wyſħich mēħnił, tiž je ło ło woprował. „ſħryſtuſ je pšħiħoł, jo by wyſħich mēħnił był. Tež njeje wōn piħes tōłogu a cħelazu trej, ale wōn je ło piħes ſwoju trej jumu do teho ſwojateho wuſħoł a wēczne wu-mōjenje namał. Tuto je wōn jumu cħinił, jało je ło wōn łoameho woprował.“ Tuta Ğmjerć na ſħižju je ſawdauł ſa to, jo njebejſti Wōtħ Ğrēchi wodał. „Wōn, totrež teł łoam ſwojeho ħyna njeje piħepuħcēł, ale je jecho ſa naſ wiſħitħ pōbał; kał by wōn teł njeħał ſ nim wiſħitħ noma ħnaduje dać?“ To teł tamny ſtary ſħeħeħižianiſħi tħerluſħ wupraj, Ğpewajo:

O Ğehno Bože ſwiate

Na ſħižju jarełane;

ſ teł ſmierczi ſa naſ date,

Naſ ſħoja twoje ranj.

Wiħōn Ğrēħ by na ło wjało,

To žiwjenje nam dał.

Śmil ło nad nami, o Żeſu!

Ğaj, ſmil ło nad nami, dał nam twoj mē, o Żeſu! Tał mamy jecho tola jaħo ſ nowa proħbej, piħetož Ğrēħ woſtanie mōž, tiž piħego jaħo naſ do isytowania wjeħe. Wērijazym drje rukuje tōn ſbōžnił je ſwojej ſmierczi, jo

jim wina wodał buďe, ale tola jenōž potom, hħyž jemu poſłuchni ło: Sħtōž piħeħeħiwo Ğrēħej njemōjuje, tōn nima jaħeho dħeł a na wōdawaniu, a woſtanie Ğrēħom wotroczł. Wēž teł naſħ tełſt njepraj, jo je Żeſuſ wiſħitkim ſ dućnej ſbōžnoſci pōmħał, ale wiſħitkim, tiž ło jemu poſłuchni. Sħoħož Żeſuſowa luboſej ħnuje a piħima, totrehož wutroba je pod cħełziem brēmjenjom Ğrēħa ſwēta ło ſkamał: tiž je ſtrōżeni je pōħał a joďħuje:

Ja ħym to ſawinował,

Sħtōž ty by piħeħeħełi;

Te pułi by ty iħwował,

ſiž ſa byħ jaħiħuł.

Ja ſħōſnit ſteju tudy,

Wje njeħuž ħurowje;

To proħu Ğrēħiħi tħudy,

Ğiħ jo mnu po ħnadje!

tōn buďe Ğrēħi ħiďeć a Żeſuſej poſłuchny.

Miħionarej, ſ mjenom ſħaħ, wujednoħeje wotroczony Indianiſħi: Najprzyeb pšħiħeć ſ nam, tiž dħyħe nam dopoſałacz, jo Wōh je. Żeho ħmy wuħmēħeli: Ty blaħny, mēniſħy, jo to dawno njemēħy? Potom pšħiħeće druħi, tōn napominaħe naſ, jo njeħuħmy naſħich bliźiħich wotħiħi, ani mōrdowali, ani fraħgli. Żeho ħmy przyeć pōħali: Dħi a pōwjeħł to najprzyeb twojim bēłym bratram, a hħyž woni po tym cħinjo, potom pšħiħiď jaħo! Sħōcznje by ty pšħiħoł, bratiſe, a by nam pōdowaał wo Żeſuſowej ſmierczi na Wōłgaħo, wo tħwi, totrež je wōn na ſħižju ſa naſ piħeł. A tutōn ſħižj je naħu wutroba doħł!

Tał je ħtowo wo ſħižju mōž noweho žiwjenja w Wōj.

Nieħ tola teł nam ſwiate pōſny cħaħ, tiž Żeſuſowa njeħtōcznu luboſej nam piħeb woczi ſtałi, wutroba ħnuje, jo byħym dħał poſni wuſnali:

Ğħeće wjeħeć, iħtož ſa wēm?

Dyrħju wam to prajić wiħem,

Sħo mi nēto piħeć wiħo dħe,

A ĵħto moja tħwalba je?

Żeſuſ ſħryſtuſ na ſħižju! Ğamjeħ.

G. Wōjt-ſħeħižianiſħi.

Prucowanie po Bożim piśmie

abo

tałte wuħe nadħeće, Wōje ħtowo cħitajo.

Wodał ħwōny ĸiħał „Pōmħaj Wōħ-a“.

1. ĸiħi Wōjſaħowe, 32. ſaw

(Wotracħowanie)

Wo waſħnju na naraħiħi krañej poſħiħacu jo lubōž, jo byħu druħjemu ſwoje poćeħeħowanie wopōſałi a jemu jało ħmo-jemu ĸajiej abo ſralej ħōdowali, piħed nim nēforē raſ, trōjzy abo ħyħom raſ, a to tał ħħaħoł ſ jemu, jo by ło cħoł nimale je ſemju dołtał, poħłeni trōće drje by ło ſiawato, jało tu, jo by ło cħlowieł piħed druħim na ħamu jemju leħny.

Żaħle imōntōmne pōmħowanie Żaħłōmje je wuraz ħuſt-łownoħe je ĸačōczom ſwojeye winy. Ğlaw ło mjenje ĸabeta, dołeł ma pōmēnje tħmaniħe a pōbła mjenje nējne ħwōdōmne.

4. Ğlaw pał na dōbo wiħōn dħw jaħwiħi jemu napħeħećo ĸeħeħe a wotħōħa jecho; a padnywiħi jemu wotħo ſħije, w-pħija jecho a wotħōħowaħe jecho. A wōnai płaſtaħaj wōbał ſ wiħeħećo — Ğlaw, jo je bratra po doħim dħelenju ſ nowa doħat, ſaħu, jo bē ĸnjeſ tał pōdħiwije jecho piħeħiħiħtōmnu wutroba piħemēł.

To wōbał płaſtaħaj, ſ tym dħeħaj tutał ĸeħarjenci muħej ſ nowa dħwiħaj,

Ğlawomē luboſije waſħnje bē ſa Żaħaba pħni pħō jecho bē

dženja, prénje wupytowanje jeho mjenja; wažnosć tuteho bédženja so janič, mienič-li, so je Ešaw je wšednje ipoczałta być mearnje imupljeni, a jo njecie tamnych mužů hodu wlat, to by ho i nimi na Zafuba janičeli. Wy-ži wšedn stoch ja Zafuba jenož wupšaty był, tak by potom Wóh mólł prajči, Zafub je i Wóhom a i čłowjekami ho bédžił a je był i dohmarnjom, tak by mošlo dobuzje nad Ešawowej wječiwšewošču ho šhwatčej jako mpto ja bédženje i Wóhom?

Zato nam hwiata pišmo wšedje kłabotěče, na hwiatach jo potaowage, bjeje wšedcho wotfrum, tak potaowaje nam tež wšedje lubošnojščej, kotrež wuphlabač na tajich, kotři steja hiščeje pšched kłabom i Wóhom. Žibža i pšobnjichij čžahow žu ho pohotěrowali, hoi je Ešaw hwojeho bratra točiči, a tak žu kłoma: „a wot-tojcha beho“ w jora itarny rutopščij wobražowale.

Wšoritajše je iputanci wutrobu, kotřiž žu tule ičtucnuj wot-pišali, njemajožu wufkoščej Wóhoje wutrobu iapšičej, kotrež tež w tyd, tožki mečadža jeho bédžej byčej, inamjenja hwojeho wot-wala nam da wšedje.

S tutym Ešawowym powitanjom došta ho Zafubej i dobom tež wubabiožaj porok prjabawščij hřečow bla.

5. A Ešaw položi jo nečim hwoju pšičepčino wutrobu, pšidšičej bratra, pšobnjem hwojej wotčej a wuphlaba žom, ja Zafubom itejze, i ich bédžimi, a bédže pichi tule ičadobno, to by ho i Zafubom do pšidšičejnawch rečow doł: „Češto žu čji tu pichi tebi? Kak wone t tebi kłaničje?“ Wón wotmowli: To žu bédžej, kotrež je Wóh hwojemu wotročej na čžaj, jo je došlo pichi Zafubej pšidšebnat, wobražowat.

6. A hódž bédže Zafub jinaj potworny, pšidšitupšidšičej džowzy je hwojimi bédžimi, a potšidšičej jo pšched Ešawom.

7. Zeja tež pšidšitupi je hwojimi bédžimi a potšidšiwalech jo pšched nim. Potom tež pšidšitupi Jozeph a Rahel a potšidšičej jo tež pšched nim.

8. A wón bédže dale, reč na dary wšedžij, kotrež bč Zafub jemu napšičejo wšedč, a kotrež wón i hšednom njebč pšid-jał, kotrež pał něto, pšidšewotwitičej jo došpotnje wo wutrobje, ja wšedčšowanja hšodne mečejche: Češto čžejč je wšidšitum tym šladom, kotrež žym šetlat? Wón wotmowli: So bych hšadu namatla pšched mojim šuejom, teho dala žym je tež jo wšedje hšewje je wšedho hwojeho šladla wšrat a žym je pšched hšodu wšedč.

9. Ešaw bédže: Za mam dočej, moj bratje, njecžim hebi ičšodny mje dle, ale iššowaj hebi, ičšotž mald.

10. Zafub wotmowli: Ach ne, njeklarčiji ho mi tola; jeli so žym hšadu namatla pšched tobu, dha wopozaj mi tule lubošej a wšmi moj dar i mojeje ruki, pšidšetož ja wišadžaj wwoje wšedčej, jako bych Wóže wšedčej wišadžaj, a njedž ho to tebi derje ipoboda wote mnje. Na wšojim wšedčej je ho mi Wóža pšidšičejnawšočej a miloščej šewida, ty žu był mald te mni, a tak wšidšitujčej mi prawdšite wšedčej, pšidšičej-li woprowanjaj dar, kotrež byč čžaj pšched tebie Wóhu woprowačej. Wóh je tebi takje šupšljenje te mni do wutrobu doł, to by ho tebi tak rjany dar doštal.

11. Wšmi wšidčaj pozšohowanje wote mnje, kotrež žym tebi pšidšičej; pšidšetož Wóh je jo to wobražiči, a ja mam wšidšičej dočej. Tak wón jeho pšidšimucji, jo wón to wia.

Sda ho, jo je wuras i wotwopšladom wubranj, jako čžaj Zafub na franiene džohowanje dopomnec i prajčej: Kšž dalo to je tele džohowanje pšidšitome a teiste tuba ičšowale, a tak dalo to ja tebie wažnosčej, tak dalo to tebi wročšoj.

Ešaw bč prajil: Za mam dočej; Zafub mójše bje pšidšičajča jeho pšidšebatož, wšedžij, jo je Žehowa jeho Wóh, a teho dala prajij: Za mam wišidšiteho dočej.

12. A Ešaw, došelž čžijčej tež Zafubej něšajni luboščej wopotačej, bédže: Čžejčimaj něto dale a džimaj, hódžej by ty čžaj, ja čžaj ja tobu čžahječej, jo byč tebie i mojim mušštom pšidšewoščaj, jo njebj mšidčim ani tebi, ani tym wšom njeklarčej ičšidowaj njecžim.

Wón pał, wšedho derje wšepominajž, čžijčej ičšedžewoč, jo by Ešaw i nim do Ranančejšeho kraja čžahječ, a nežnje na bratra džimajž čžijčej jemu najštabučin pšidšičim, jo njekšedje jeho poručenje pšidšičej, jamelčejčej, a teho dala staji pšidšičim, pšidšej džimajne na teiste hodo šanum, do wšedla, prajij: Wóh njekšej, ty wšedč, jo mam mald bédžejčta hšodu, a wšomž a dojne frumaj, i nimi njemžoj a čžahom wšojaj wšedčšidowanj čžiwatčej. S bédžičim derje by ho hšožado hebi jo nečim jarabčej, hšaj pał wšedj wone, dojne wšomž a frumaj, jebni bčej pšidšejnate byle, by mi žyfe šladlo jemlečoj.

Šduž je Jozeph ho narobžij, jako bč Zafub 91 let star, dha bč wón nětole nešče 6 let star, Dina pał njebč wjele štarčaja.

14. Wóh čžijčej, čžej wšidčaj prjedy wšedho kłamčowanje: ja čžju pomalu šladlo ja tobu hšajč, kotrež je pšidšede mni, ja tym hšajč bédžej a šladlo pšodu, doimž njekšidčidu na šonž hwojeho pšidšewowanja a potom wot tam njekšidčidu jumu na wupyt i žwo-jemu kłejel w Šeire.

Zafub pšidšituli je kšowom wupyt w Šeire, kotrež jo pohoščičho wšojaj njekšapšomi. Zafub je drje to wšedje teho dla čžim, ho by Ešawej frucež šžejli, jo wón w Ranančejšim kraju wšidšanje, a jo čžje tam bpdčej. Wšoda wšedje potwornuščej pšched hwojim bratom bédžej jo tola frucež Wóšeho šladnjaja, kotrež je ho jemu pšidšej pozšohowanje ja prjehenje narobčewno doštal. A runje teho dla ma ja hwoju pšidšidšidčidčoj, pobodanje jako nečhby Wšrahom porumjo pšejč štalom, runje něto porumjo Ešawej hšowaj kamotatitščej ičšitowmoč, jo njebj i džatom, jemu wšiwotum, i nowa ho i nim iapčel.

Wšomaj, jo njemžoj „prawi w wšerje“ je „hwiatahmi je škut-tow“ šhodčej. Wšidšetož wšeržaj čžobžj i čžidšim bučhom, hwiata je škutow pał ho nabura je hwojim šlufkam jo Wóžim šatonju.

15. Ešaw bédže: dha čžju ja tola i najumieniča pšidi tebi wšidšičej nešotwrdi i mojeho luda, kotřiž žu jo nuni; čži mald ho žyle po tebi a po wšojaj potrebnoščich štožowaj, jo njekrebal nišby na nišby šhwatčej. Wšon wotmowli: K čžemu je to trjeba? Za njekrebalom pšidšewoda, pučej je bjeje wšedho štrada, njebhby wšedčaj, kšaj štraci mi mošče hšojčej. Njedž jeno hšadu namatam pšched hwojim kšejjom; wšidšat mi pšidšidšitum a hšudaj, i tym žym ipšojenju.

16. Tak čžejničde Ešaw toč bčej jašo hšoj puč do Šeira.

So je Zafub jeho tam wupytal, wo tym ho nam ničjo njepowježij, wšidčeto tož ja šlawim Wóšeho šalehwa žanje waž-noty nima; ale šduž žu Wšata šhwatli, nadendšejmój wšojaj brat-roj w bčnej pšidšičejnoci pšidi hebi. Tak dha bč wšidšedanje tež šprawne a trajaje.

(Pšotražowanje.)

Wšedlake i bliska a i daloka.

— Lečage žopjeno je šollettum šutnowšewom mišijonitwa, kotrež jo preni šotum džej bromadžej, je ho tež jašo w hšeršeli rečej wšidčej. Wšone čžje jašo mošče wutrobu jaborčej ja wšojim šluff šutnowšewom mišijonitwa, to bydnu jo tež ruki wotewerčej i bobatim darom. Na lečagžym žopjenju ho tež lubym Šeserbam i nowa našče „Wšomaj Wóh“ jako hšeršij čžahopij šutnowšewom mišijonitwa poručenje. Na lečagžym žopjenju je pohšedni džel tutech škowom njekšajim w čžidšičej. Duž je kłoma i porječčejčej a i rošpšajenju tudy podamaj: „Najšde njedšidšite žopjeno „Wšomaj Wóh“, kotrež je i dobom čžahopij šutnowšewom mišijonitwa mjes Šeserbami, ho pšidi tež šladobničij wšidšitum lubym Šeserbam i nowa poručenje. Wšone plačej 40 np. na 1/4 leta a je pšidšej žowin šarajow, kaž tež wo wšidšej pšidšebawitajčej „Šeserbichj Wšowin“ doštač.“

A škowom wšojčej šueja wumieničarja šumatah jo Dobro-šidšejčej, na kotrež jo ližo w pohšednim čžidšej ipomni, ma ho hiščeje došadč: Na dnju škowoj wšojaj bušidat i š. šumatah a jeho mandšidšita wot šueja šaraja šanditka domach hšiwatowčije po-žohowanaj. Žejo Wšojčejčej našlj lubowanj šat Albert je jinaj wažnemaj dnjej žym wšobas jako dar ipožičil. Na hšornim wšidšitaj je inamjo šralowitewo dala šralowitwa šrona. škujes šumatah je šary wetaraj i leta 1848, i šotwrdžej je jenož hiščeje jara malo žimych. Wšon w leče 1848 w Dražšidžach pola regimanta „šronpruz Albert“ jako wšojč hiščeje, hšodž rewolucijaj wšidri. Žehdom mečejche jako podwylaj čžejčej, šrala w hšodžej širajowčej. W te šamej wšojč pał je šrala na šodžaj na tweržidšim šronšitum pšidšewoščaj. S rjantim darom je našlj lubowanj šral štalero hšiwetno wšojčej čžejčej a wšidšidšil.

— Šepoččaj tudšenja rečejčej ho na šalšim šejmje wo nowoj železnij, kotrež ma ho i wšidšidšita do šadwowa natwarčej. Šepoččanj šodšiel ho i šodšim prawom wšedčšewoščej, jo twar tejele železnij jara pomolu šotražčej. Nowy financij ministrej pšidšilabi, to budož jo ja šepčej pšidšewowanje šmarjenja železnij šaracij. Duž nadžimomnje ho i šwarom w najbližijim čžajuj šapocanj. S dobom je šako šidšidčej, jo čžje wšidšej wšidšidšidčej nowu železniju wot škotčej dala do šrodla šwarčej. Talc železnija,

na kotuz ho bizzo doho csta, je jara wažna a murna. Ale dofelj je nadžija pichžo jeno pradowola, ho tež tón króž jašo bojiny, so t wawženjenju njedobže.

— Na nowelo jafelcho ministra prawa je ho tajny južizny radžicel dr. Otto pomjenowal.

Womłodžaza Audžej.

Šsonjena bajla.

(Pofarčowanje.)

Š runymaj nohomaj pichžička fupjelji dohladowač, so by šonchowanemu a štonazemu šurjej i woio pombat; jemu ho ja-lyha, so dyrti ho je wiočim turyj zulum, jemu njefnatny ludom fejnacž a štonafčejč. Wón pomaba do šala, jo by mačema po-šončej nčafiti pjemša ja napit dač; tón pat bēhe ho bizzo i wo-šom a mulom šulali. Na dohladowarcho ho ipeprwiti dōndže šurij pod šedča a njemēšejde njemotu šarofč, hač tež to pje-nejš jemu dohaju, so moht fupjelc pļoščej. Wo tym pat ničtōn ani njerečejche, ničtōn ho jecho njeprašejche, telko mēl wón trašij pjenes. Dowjebježu jecho do šomorčži, hōšej jemu šafaju, so by ho wupielat; wičho to štonafčej ho i nēmny ma-čamjon, tola wulzy lubowije; tak dža pōča ho jemu tu špodo-bač, a jenož ho šafejche, jo njebēhe šwōjij šanuj šem jōbu wjał.

Š šomorčži džehe so šhodžiti do wulfeho šata, hōžej ho bizzo mnojy, kotij bēchu do njecho šem pichžiti, fupadu. Ma šmēdi džehe nadčemu šurjej, wulabadažy wičejč tutyč hač do pot žiwota uo wōžbe; nčafiti bēchu čši fupčij, čto šerditi pichi ptočej, šepulčeni mušitōjo; dnuj bēchu brudčad, čto budyh hēbi pwinowy žud ja brudž pichwōjati, a wičitizy tuczi hromadje w jency wōžbe a jency hačej, a wičitizy šodchowanu a štonadu a mjadu hēbi i šidčopotatimi rukami šwōdab a šejšnjene štanuj. Wōt, wōžiti jato najwjetitiji člowjek, džeheč žuše fupjelc wot mušitč. šurij wičat njebēde ani pōrčita wčizuju, jo by po-hlabač čhyč, fajtje šu fupjelc tam ja ptočom. Wōjašlame jalešij štončej do jainje wōdy, šotraž i mitej člowotu jecho štanuj, i dženjom člowōwane, šoidčej, a bizzo ja šroti čjaš jačzwōšdej dobrōtu wōhčewjazzž fupjelc.

Bēchu jemu šafali, ho by pomatu bat pichčejot a ho by pitnje ho pod wōdn nōrit. Pōhčidny jato wōzna čimjele wōn po došatej šajni, njehladajy ani na pravu ani na lēvu šronu, doniž njebēhe hač do širčōj hōta pichčijot, hōžej džehe jemu wōba hač do šajne. Tu ho rošladowarcho, a njemōšejde ho dōdž-wočž tu: njebēchu tu ani wōjazy mužōjo i pļedom na štonje, ani šedžizny, ale šōitni mužōjo i brunimi, čzōrnimi a nažōčž wō-šam; duž pomaba hēbi šam na štonu a hēi, fajtje wješeč, štona bēhe jecho polna i wōhšam, šafitž bēhe mēl ja šwōje mōdō lēta. Wo jecho čjēle šōdnjejche jašo čjōwa frej a wičej jecho ho-šofej bēchu ho šubite. Najrabšo by nčtō i runymaj nohomaj i fupjelc wuštōčž, špōtōžiwitč ho, nohomajzy telko nowēje žiwje-škej mozy. Ale žunje a mōžne žōlmy šonchaju jecho do pōrčta je wščēmi druchim, doniž njepichžičku na druij brōd. Tu njewerčej šwōjizmaj wōčomaj, hōž fupjelji šfōžuwitč pōwitawitč jecho, jecho do šmētič dōwječe, jo by tu w šepulčij šwōjij pich-čēmjenju pōštanu wuladot. Rūnaječ ho wōn tola hač na po-ščidaju wōštin tamnemu dajitje, šafejšo bēhe jecho molet, hōž bē i nōwōženjom byl, mōlowat. Pichšpucžowanitč do wšy, mē-jejche molet špōdobanje na mōdnym šfōžnym hajitni. šurij njemōšejde ho na hēbi ani dohladač wōt hōrta hač dele i palžo-šam na wōhomaj. Nōšpichčejčejde šolnej, mjašnej ruzy, mjašejde hēbi do šudžerawjich wōhōw a šmējejche ho i wōterwjenej hūbu, jo by šwōje wješeč mēl nad šwōjizni rjanjimi bēčimi šubani. Tēž hōž bēhe ho i nowej draštu, ja njecho pichšōtowanēj, wōdžej, mējejche wulfe špōdobanje šam na hēbi. Drašta bēhe špōdobna na jecho draštu, w šafčž bēhe wōn — 24lēmny mōdōženz — hōdžit; tēž i tym bēhe žyle tat, jato jecho drašta tehy, jo w ša-šam šatu ani pļēmniwoč pjenječa njemamā. Hōž pat čhyčej fupčitnikemu šfōžumitkej šahānčejny šwōjij šfōdōbu wuštōžicž, dža tōn i štonu wječe. Wōdho bēhe ja njecho bizzo šafčezne, a šurij njemōšejde hēbi teho dla žanijč šarofčōw čimēž.

šifčij šomorow mōdžij ludbo wuštōwōwaju, kotijž ho wšchitzy — šōždy po šwōjizn špōdobanju — nad hōwjej nabutēj mōdnōwēčij hūwečidni. Tola njemēšejche žanebo pōžōdanja, jo by ho jenemu i mēl pichšōtawitčit; jecho wutroba, faž jo jemu šōdčej, bēhe wječe nadžije, žadaječ hēbi, so by šwōjij „wujewerčtju“, faž bēhe šanije ja mōdō lēta nčrčel, jašo wuladot. Wšchōž to jecho bolešej, hōžž ho dopomni, jo wōna nčtō šmōrčejčena, wjad-šjena, šedžizna šōnta po šōdčej šōdžij, a wōn našitij wičōn čerštny a čitij drōhu do šidčerelcho šwita. Š pštajzmay w-čōmaj pohlaba šēbor na žōfke fupjelc. Tam wujewerčč ho runje pšhāna faja womłodžazaj šonow a šarčij mōdnōžij hōlōw; i wje-šēlmy wōčemi ja hēčkami hlabažō šfōdōtaju a šmējadu ho. Ale bēchu wone tež wječej rjanit, bēchu tež wješeč, mējadu wōhōj rjane faž žōte šoto abo čzōrne faž najrjenčejde wuhlo — wōhōj mējadu wōhēj rošpčezene, jo budyh u raišidny wōštin wuštōwne po fupjelach — dža ho tola njemōšejche žana mēričž i tamnej nēžnej, čzēhnej čurčel hōlōw, kotraž bēhe ja šwōje žiwjenje je-ničžy šubowat.

Tola i šōfcej mūšlu i nowa došateje mōdōšejde wōtbu wōn šōfij wulfe tute wōpomjenitč a čzēhničej wješeč po šidčōrčej drōhi dale, wōt womłodžazaje šidnje do wulfeho mēta wječžazaje. Šchō mēl najrjebij šapōčejč, jo by iprawije ho žiwit, to jecho nčtō hēčejde njelaraječ. Wōn šwēčejčejde ho na šwōje šōže a na šwōjij čeršitōwēč a čzōfčij, šahwida hēbi a mūšleje hēbi, nčtōfje džečō wōdēžēj šawēčej, kotrēž by ho ja njecho hōžžō. Š wōpōrčta wšchāt njemamā ničž, šhida jemu i womłodženzij hōlōw, kotraž bēhe ho do njecho šahlabata, a kotraž teho dla pomaličho džehe. Doščahnywšid jecho, wōpōrčta ho, hač by dōwōlit, jo by ho jemu pichšōtawitčija, dōfelj je tu žyle šama-šutla u wulfej čzrōžde. Wōna šmējejche ho tak lubje na njecho a bēhe tak nēžne, rjane šmōrčejčej, jo ho šurij njemōšejde jeje dōwōboracž. Duž dža wja jecho ja ruku, a duzy po pūčju po- wjedaldje jemu, faž je wōna wēžera wšchēje šara šmōrčezena wōmta byta, faž šu ju wo wšy mēl ja šubōžiti, hačž runijš ho njeje čžaj šwōječho žimwenja i čzertom šlawšchidja. Šotom šu ju čhyli ja šufaricizju pōlčej, faž je šfōženzije wšchēmju štondej ho mnyla a faž je žyln nōž bēžala, doniž njēje šfōženzije na wulfe šōfē i womłodžazaj šudni pichšička. A nčtō čhyčejde hēbi mu- dridho šaradčij, njehčejche wōjazy šrawije džečat a ho drēčž a ho šfōženzije wōrčēčejč dāčž, jo je šufaricizja, dōfelj je jemčitž šub w hūbie a šfōžžōrtij nōž mēta. Nčtō čyše ho šmēšēčejč a rjanijch mužōw wōbšfōwōwāčž, faž je wōn šafij; a fa to dale ničžō njetjebatč, šhida rjanej lizy a šwēčžazaj mōdōej wōčžy.

To mōdō wōna tak lubojnje rēčejche, jo šurij šawēčejde njemōšejde hūwōny na nju bēčž; a jo ho bōle a bōle i šwōjemju wōtawčejč šidčejčejde, mējejche šwōjij pichžiznu u tyn, jo hēbi radu njewjebēčejde u žulim šraj. šurij pat šapōčij ho pod hō-šubom, a rad by ju wōtōwł tutu rjanu, kotrāž jemu wšchēlōzaj, i šfōtymizč ho duzy po pūčju šerčejche, šawidžadč. Š džečā šm- mačdu jecho štradi wšid nōwym wōtawšimje, dōfelj pod rōžōžnym mjesuwōčjom mōdōej šufatčij wōtzy wōbrāš štradi wuhlaba, šotraž bē jenož i wuh šidčēžōwēčej wūčkčla. A tola njehčejche hūwēč nēžnōčž a lubōžiznōčž wōtawšejčž, kotraž bēhe ho jemu njewōsladajzy pichšizničja. A tak džečitaj wōbaj faž wičitizy dnuj po dnu po drōhi dale.

(Pofarčowanje.)

A rospōtowanju.

Wulfej hromadže šamti wwarjenje šwōje wutroby, jeno jim malo wōtōwē šfēžne durje, hēčejče mjenje druije šfōw, jim naj- mjenje šwōjij najmūstowitčijom šomorč. Ale tōn šmēšej njed- hlada wōt šwōlōw do najmūstowitčijōw šufčija; jecho šwētko budiž tebi wšchōžny wōštan!

Čžho dla ho mi njedwrbjalo derje hēčž, hōžž Wōh na mōj hēčž njeha hladačž.

Dalšije dobrowolne dary ja wōbe armenijste šyrot:

W. R. i W. 10 hr.
W. i W. 3

Hromadže 13 hr.

W mjenje wōhōžij šyrotom praji wutrobnu dōč

Wōlč, redaktor.

Wšchēč, faž mōdn jeleni, wutrupi wōn je šwōjeje fupjelc; jo ho ja njecho šamo wot ho wōlūmiejche, jo tež i druijch fupjel-

Šamolovny redaktor: šaraf Wōlč u Wudžidžintu. Čšitčja a našlad Šamolerej šmēčijčijččēnje u Wudžidžintu.

Són-ki hěwał,
Přitnje djetat,
Strowa cje
Zswójny statol,
A twój křtjatol
Sedany je.

Sa staw spřoznu
Najoz mójny
Dubočej ma;
Bóh pał šwětny
Biches spat měrny
Čerchwojcz da.

Niech w spěwałch,
Sowěrnje djetat
Běhědne dny;
Dajci pał šwětan,
Dufci dain,
Borpočaji w.

S niebjež mona
Niech cji hmanu
Žiwnočej je;
Žywa woda,
Kiz Bóh poba,
Běhšew cje!

F.

Serbiske njezelske kopjena.

Budawa ho lěždu hobotu w Sěmošerjez knižničiskejefni w Buduščinje a je tam ja šchwěrtětnu pichedpłatn 40 np. dołjac.

Lětare.

Žel 56. 6.

Za šchraja leži na nim, so bychmy my mēr
mēli a piches jeho rany kmy my jahojeni.

Profeta Jozefas, kiz je tole słowo wjele słow lēt do
Křystuša rěčat, ho „iženit mjes profetami“ mjenuje.
A to j polnym prawom; pichetož wón je Křystušowe
čerpienje a wumrječe ta jaknje do přěda widžat a wo-
přat, tož budžiske j Janom a Křystušowej mackerju
ham pod křizjom stat. Bóh ham je jemu to wěcho do
přěda widžerz dat, so by jo žiwjennu lubej šjewit a tutón
lud w žiwjennu cjažu do Křystuša šterje mēril, jako do
teho, kiz pichěnc mējše. Za šchraja leži na Křys-
tušu. Po prawom wona na nim ležerz njebrějala,
ale na tuch, kiz by hřěchili, mjenjajz na naš. Zeho je
wšy kēbi wšychnočej piched hūd nježada, kiz njeje ničzo
njeprawe wobeschoł, so by jeho křoštala, ale teho, kiz je
něšto stuchil. A hdy by wšyche wězy nēčejt hyn tón
stōstnik był a jeho nam by hynowu winu na ho wšal a
by lhal a prajit, so je wón ham, tón nam, tu njeprawdu
čžinił, dha wšal by hyn křoštaniu mēčejt; by pat
wšychnočej ja tutej kiz pšyčičla, potom by hyna dla jeho
nještuta a nana dla jebanitwa křoštala; pichetož fak mōže
hřěšdny cžlowjek drubeho winu ujelež? Hinal je to
pola Křystuša. Wón, kiz njeje cžlowjek, ale Bóh, kiz
njeje hřědny, ale hjes winy, mōže ham drubeho winu
na ho wšal a sa nju čerpič a ju wotpučič, so ju

tón druhi wo prawdže wězy nima. Kōž křōzjo, hdyž
wšyčiche stupa, wšydu hynu na ho seženje a ju jahubi, so
ho swjatzki lodu na hatacy a rěčad rostorhaju a šwěrnj
na roli ho rošpwoje a bōcy jo jemja je žiwjennu twěttami
težejazej njevojčeže ruma, runje fak je Křystušu naidu
šchraju na ho wšal a wot hřěchow naš wumohł. A
nětko je našcha wotbroza tež težejaza jahrobka: pichetož
nětko mamy my mēr.

Mēr, tuto słowo ma lubosny šant. Šchtož je tu hjožpiched
31 lětami był a hřěd tcho był, fak ho tchdy po dołhej wojnje
mēr sežini a faktu radowej tutón mēr po wšyčim fraju
wubudži, tón wē, kaji lubosny šant ma to křōke słowčto
„mēr“. To je něšto pobornu, tož hdyž ho jateinu dūrie
wotewrja a wón hme j jastwa won, abo hdyž křoty po
dołhej křoročej jaho přeni křōč j domu wuabže a na
jahrobku wuštupi. Toje něšto je ho nam piches Křys-
tuša doštalo: my mamy mēr. Zeho dla nēk ničzo
njeje, so by jatamalo tuch, totiz w Křystušu Jozefu hu
a po cžle nješkōdja, ale po Duchu. Čžlowike najwějšche
njebože ujeleži w tym, so mamy my wjele přōžy, abo
malo dobŭta, wjele hñewanja abo tež wjele křoročje,
malo čejče piched ludžini, ani w nēčim pobornym.
Čžejže njebožowneho widžerz, dha dži l kateinu, kiz do
Křystuša njewēri, kiz po jeho křojach nječini, kiz ho
jeho wnebnarčfeko wopora njeberži. Tón je w cžlejšej
wojnje. Zeho hřědōnnje trachji jeho a njeda jemu
žaneho potjoja.

A najwějšhe šbože njeleži w tym, šchtož našche mōžto
widži, ani w tym, šchtož našcha ruka šwopřichimuje; naj-

widzieć a kłyszczesz njetrzebach, hódziej twojei nutrenoszi nihtoń njeiadżewa a njeowobara. — Tam dži. Wopomi, Jesuś na tebe czała. Tam tchoż. Tam czihił to brémno wiacheho, ihtoż hłowu napielni, wutrobu a hweđomnie wobczęzi, dele, tam pośbichu swojei wocei k tym horam, wot kotrych wiachejowa pomoz pichidż; tam u swiatej cziadoce, hódziej durbu hweť mjeleceż, njech twowa wutroba po wabjenju swiateho Duchu a po swojim Wójstwu žada-nju po žiwjenju a ižońnojezi Jesusa, swojeho Ešbóznika pyta. — Jato hweťby na njebiebach a jato peť na morjo-vymu brzoju je žula tych, kotřiz hač dotal Jesusa pytali a k njemu pichidili su. Kajtřiz ludi je pjeđe swojim woblicem widja! S wotkal pichidžechu a ihto mejanu wiđitko na wutrobach! Kajtřiz poweđanija, winačaja, prořtawu a modlitwu, wolania a ižydawania je kłyszča! — Jesuś wuhłada, jo wulki lud k njemu dže. Ty hy, ho nadžijn, teť mies tutym ludom, kotřiz k njemu žadanje ma. Ale ihto pola njeho džešć? Šato cze tam hoi? Šbože i czešta, ižońnojezi a hordosje meče niz. S njemera czeštaj a je starosje pichidžich! Je to, so i nalenym wozimjenjom wonlady teť starosje wo rolu, hywy a žne je u twojei wutrobje wozimta a cze štroži i tym prařdenjom: Wotkal hłeba wozimje? Haj, kam hebi jón daz nje-mošeć, meč, jo tón, kiž lóit a wětry wozži, teť wiđitko mročeje, najš wichebny hłeb u swojei ruzy dzerzi a wuđžiti tak malo abo wjele kaž dže. Pytať teho, wot kotrehož wuřřicheny budžich. Wón ma wozjy jato hłeb sa czeło. Khlěb, kiž duřdam mož dawa k wěćecnu žiwjenju, rođiželny u hłowje a ižantentomaj wiđitkim, kiž do njeho wěria. Ščoť hjerje i jechu rukaw tutón hłeb? Kiž ižróžny a wobczęženy pola njeho wotřichowenje pyta, kiž swoju hłuboku a hubeńowu, nieprandu a nje-řimanowu je řinubow iazawa a by tola tak rady wimwoženy byl wot czerťowščich swařkow, wot swětneho řaženja a hřeřdneho řatamanstwa a czihić jo Jesuśej k nohomaj, i hłubiny wolajo: „Jesuśo, Šyno Davidowu, řmil ho nade mnu! — jech Jesuś řehenje i pichęćelnyu napomi-nanjom: „Njeboj ho, wěť jenož!“ Temu poťaje swojei ruzy a řiwój bot a rowřtawje: „Tež ja tebe date a pchelate k wodowanju hřeřow!“ — Tež ja tukje wosmie a czihi, jo wě tón puč k žiwjenju, hódziej je wjeřeloseže dojez a luta řwanosje po jechu prawizy wěćenje. „Ešbóznik hy czi, kiž hłebni a laczni hy po prawdoři, pichęťo woni budža nařęžen!“ — a „Ja hym tón hłeb teho žiwjenja“, wraji tón řnjes, „ihtož te mni pichidž, tón njebudže hłebny.“ Ğamjeń.

Pucjowanie po Bożim piśmie

abo

lajće myśle nadawich, Boże głowo cztajno.

Podawa řwěćny cziťat „Řonhaj Wěb-a“.

1. kniży Wójšawow, 34. řaw

(Potracjowanie.)

Šchurčta 18. Tamna tečž ho Ğemorej a jechu řynei derje ipodobaje. Dolež bęchu je swojei pobožnořcu a nabožnořcu wuřř luvy, dža beđe řimaj wcho jenať, hódž mečdu ho pichy tajšnu, jato tu požadanju wotřinu raš wobdželč.

19. Tęchdam njewořčawořde mtožęń djeťe, to řinicz, ale řwoti řymdom do požadanego ja řwowa wotřowu, dolež řabowu řowotu lubowalę, a beđe mjele wiđitkim najčęřničij u řwo-jeho nawanju domje.

Wón beđe wotřewity lubuřij k domu: tebo dža řwotlicu teť druhy muřřaj do wobřęćanja, jo bęchu jemu tak dopomhali, jo by ho jemu po jechu požadanju řatlo. Tola řiřęće bę řęćne, jo

bęchu ho teť druhy Ešchemęno po pichidładze swojeho wotčędja řowowali.

20. Ra to pichidželčotaj Ğemor a jechu řyna Ešchem pod wěćęřenaj wotata a řęčęřotaj i mečęřanami u řwotim mečeje a dječotaj:

21. Čzi ludjo — Jakuś a jechu řynajo — řu meńi i nami a džežda u řraju řiřęchowac a wotowac, jo bęchu ho řęřwiti, a hlei, najš řraj je dojež řideroti ja nič i jich řtablami, po řaw-řach řhobęřanaj: tebo bla nječęřam jich i řraja hoiće, ale dčęmy řębi jich dęowti ja mambjeřte brač, a jechu najše dęowti dawac, jo bęchu tak czihi řęřęřo pichy nař wotřiti — i teho řmečęmy wulki wuřřit.

22. Ale teřdom džežda woni nam řwotlic, jo bęchu pola nař řęřiti a jęđny lud i nami řęřiti: řet jo dčęmy wotřiti, ihtož je wuřřite mjes nami, wobřęćaj, řunje jato řu woni wobřęćani.

23. Čzebo dža njebyřębili do řatřeho wumęnenja řwotlic? Žiđ řřet a řubla a wotřiti, ihtož woni maui, budže nařde a i tym budže nařde mtođa, pichęřiti wuřřu potřędna řupa pich-ęyč: řet jo my jenož řim k temu řwotim, jo budža pola nař řiřęchowac a jo budža řęđny lud i nami.

Ča Wřabawowu čęř njebę Ešchemta řupa řiřęće řatřęna: na 12, 6 řęči jo jenož wo meńnojezi Ešchem. Třatř je Ğemor tule mni řupu řatřęł a ju po řwotim řynu-lububichu řowienowal, ja řotřęł tu može řęči, jo bęchu ho jemu jechu pichęća řatle.

Wobřęćanje njęje řo řim jato nowa Węža řřuřba wotřa-mjenja, i řotřęž meť řatřęćę do towařřwa i řrařřim Ğowom, ale jenož jato nęřaje řwotřowne waleřenje. Ša ho, jo je tak u řatřřu řęđny lud wot drugého tele waleřenje pichaj, njęřaw-řawaj jo na řatř řęđny řatřęje nęřaje nabořę řimęjenje.

Špobitowne je, i řatřę řwotřownořcu Ğemor a Ešchem to, ihtož bę jenož i wotřowu ja njęu, řudej jato wuřřęch ja wotřon jich řraj wotřawljęu.

24. A woni řotřuchachu Ğemora a jechu řyna Ešchem, řotřęž bečęťaj jo tula naležnořci i najwotřęćim wuřřitko ja nič řwotřęćim wotřawienjem, wotřęćy, řotřęž i mečęřanami wotatimi won a nutš řhobęřaj, a wobřęćaju wotřiti, ihtož beđe wuřřite, ihtož i mečęřanami wotatimi won a nutš řhobęřaj: teť Ğemor je řwotim řynami a i wuřřitimi řawami u jechu domje wotřowa wobřęćanje na řwotim czele.

II. 25.—31. Ra řęči džen, jato Ešchemęno řahorjenja bla, i řawow naitęcho, řhori řęčach, řawatřęćaj ho řwotim a řewi do jich meťa, jo bęřęťaj wotřęř muřřik řawotřęć; po tym pichidju řęu řatřřa. Wotřęćja meťo a wotřęću řony a džečji. Jakuś, naitřęčawij ho tureho řurwego njęřřuka řwotřęć řynow, boji řo řřęđ řęčęřowu; woni řať řowotřaju řo na řwotje nařbore řrawo.

25. A na řęči džen, hódž jich bolečje, hódž będu řany wo-řębie boleřine, jo njemęřęću ani wotřowac ani jo wotřawac, wotřęćaj dwoj řabowow řynaj, řwotim a řewi, řinajj řatřęć, řotřęž bečęťaj na tóne džen jenož czałotaj, a řotřęž bečęťaj, jo bęřęťaj řatřę čęř řwotřęćoj tamne wumęnenje wobřęćanja bla jenož řatřęć, řotřęž řwotřęć, a dječęťaj je řwotim wobřęćen-nyu wotřęćam do meťa, řurawaj a i řuręřęćoj, njęřęřę, jo ho řwotřęćenju řanęho nadřawa njęboja a jo njemęřa ho pichę-ćju nim wotřawac, a řřęřęřawotřęć wotřiti, ihtož bę wuřřite.

Wobřęćanje njebę řana řawna meťa; njęřęćaj: řo wonę i wobřęćawienju a wotřownořcu, dža može řo řwotřęć wotřa-wič, abo pichidželč: wotřęć do řany, može tak wotřęćę. Wotřęćeni dęřęja ho ři řatřę i řęćom do řođa řęćęćę: řowotřęć ja hęjenje řitane ho řalle ja pęčę abo řęčęć njęřęć, a i wotřęću njęje řatřę wobřęćanj 3 njęřęć dořo řhobęřę wotř.

26. Řę wotřęćaj wonaj Ğemora a Ešchem, jechu řyna, na řotřęřęž bečęťaj ho wotřębie řamęřitaj, dolež bečęťaj wonaj řwotřim čęřę řabowow wotřawotřęć, i wotřim njęćom, jo řo řęu řhęw wotřębie nad řimaj wuřřitaj; a wotřęćaj řwotřę řotřę řinu i doma řwotřęćowu, pichęťo tón bečęje ju wumowowawřęću ju pichy řębi řřowotřęć; a wonaj, wotřawotřęć wotřęćenje do řęćęje wole, wotřęćęćaj.

Řabowowa řęćęćaj je řo u řwotim a řewiju do řatřęćę řęwotřęćaj, a řahorjenořci ja nadobne řowotřęćenje wumowotřęću na-řęđę pichęćęćę, je řo řabowuřęć do řęćęć. Řatřęć řowotřęć řę-řęćni nam, řatřę řatřę řabowow řynam řęřęćę, jo budžęću řęme řęřęćaj řęli, a řęřę řanařęćę řęw u ři řęřęć czeřęćę.

27. Duž pichidžęću druhy řabowu řynajo, řotřęž řęćę ho dotal njęřęću wobdžęćili, ale tola wo wotřęć wotřęćęću a je

wyjdęm spokoju bęchu, i zabitym a murubichu męito, to bychu tak też woni wobwidercam po wyjdęm prauu farunali, to woni bęchu jich kotru iłchali.

(Postrazowanie.)

Ma póstny czaś.

Ślōś: Włeket ho, o moja dula.

Wutroba hy jaczynala,
Sey ty jachne spōlnala,
Kajke sboje w ranady dawu
Khrystus, kiz cze lubo ma?
Żywienie je w Khrysta trawi!
Wutroba duż do ho dži!
Tón kiz je w kimerjezi pobyt,
Sa naś żywienie je dobył.
Gładaj horje i mjechtojezu!
Szedzo i noham iłżynia,
Klej, te bolocje, tu cziwlu,
Sbōżnojez wchāt twojei' dła,
Kłaj, tak wōn cze warowu,
Sduż mrie, winy wobanu;
Kłaj, tón, kiz je czerpil ja naś,
Je swoj mer tej pichinjeł na naś.
Sduż ty prośełcje, wōn woda,
Wōn iłcje wchēdne wobawa,
Mori, iłtoż ho jemu poba,
Jadołcziwe hrēchenja,
Kiejch ho twój duch poibēhne,
Tego lubojez sapal cze,
Wōn, kiz je ho a mrie podał,
Je nam wchitte hrēdi wodak.
Njeboj ho w tej śwētnej nudy,
Sduż cze hrēch a twychōwjezi duży,
Sroyn tebi kimerjez a hrow,
Kłaj, iłtoż wēri, njeuwmerje,
Kiech Khrysta dom i Wōtzej dze.
Khrystu je w kimerjezi pobyt,
K nječynon' żywienj naś dobył.

Grunt Delaś.

Womłodza za studjeń.

Zsonjena bajta.

(Postrazowanie.)

Też wo hrabiny rēczady czeładni jenoż je strachom, to hebi Jurij, kotraž bēdže młodu žonu jenoż nēkotre dny porōdzo a i daleka wōhladał — sduż, by drubdy na wutrowu hēdžala — hebi hi i njeuymjeleche, to też wōna truce a bjele wachēho czića trujezi. Duż dha njebēdže mało pichēwopwunjezi, sduż jinu rano, sduż bēdže hoje jstauł, duży drube dny, w jahrodže žōnsta i bēdym wōblichom jeta, kotraž ho jemu na jeho poitrowjenje i lubesnje frudnym bōhom podžatowa.

Jurij pał hebi njeuwaži, to by ho i nej do rēczow dał, też niz na drube ranje, hōdž bēdže ho prōzowal, to by ju jako jetał. Senicēz jeje mjestowosć, itajne jenal lubine, cziłcje wōhladał. Na jenc ranje swozi hebi, i woniejcho najrēciych rōzi policjezi, kotrēz bēdže i wulke prōzu a wōhladnimojezu jwajal. Zaczerwjeniwōdji ho, podžatowa ho hrabina, wōsta pidi nim stej a da ho i nim do rēczow. Mōkny lnyl jeje bōga wōżni jeho wutrobu. Snadnje hłowu pothiluwōdji, jemu słonecznje boženje praji. Tschdy pichilwōdji ho jemu itny jahrodni wōdōn roshorjenju, tak to hebi iłchōpāt hižo na swarje po pichilowatoł, dopomni ho, jo i hebi w jahrodje rōze i ricleje wōdchōpōł. Stary jahrodnił pał do wjedje jehō, ani słowczi i nim nječēzo, najprjedy do jstwy, samēz tam durje a wōtna, a praji jemu potom, to durbi ho pichidoneje hrōbke hladacž, jo njeby hebi wjazy tajle nēkito pichēczino swojeje tujeni hwaži. Wōdobnoho, žyc njeuwinowateho pōczeršewowanja dła bēdže tujes prjebawōdžeho iłchōbarja wuhnał. Hrabja by ho wupieral taž džiwi, sduż by tajle nēkito wuhladat; kōdž dzei i tamtne hrabintu do jeje jstwy, taž pātēja do kōteje kłēti, a tež kōtlu hrowodu rano johe njeby i pidi. Swōit, njeby-li ho kōdž wječor wōtōto pokōtzy piany taž cyp do kōza lchynł a potom iłal taž sabity, jo jeho bōlōgo hake te

janja wutubdji, sduż je hižo wyhōto na njebjezi wobtuł pokto-cziło. Tak na wōbuhdža hrabina hōrli kłēzi nječē. Też wōwjadu, jo je swojemu mandželjemu rufu podala bjele wchēje lubojeze. Zeje czeršewatowne itarjeje bēdžat ju na to wōmōwalej, dōtēł cziłchōtaji swojemu džejezu i tym bēdžēcāt sboje wobradicž.

* * *

Jurij pošluchajce na tele kłowa i rōczazym roshorjenjom. Sčtož bēdže itarōčijny itary jahrodnił je swojimi kłowami cził dokupjezi, njebēdže ho jemu porōdžilo: jachowacž cziłcje jeho wchēd hrabijowym wječenjom, by-li nēkajsi klatki iłonit, jo ho iłchōpāt kōdžicze ranje i hrabintu w jahrodže kētje. Zeje wōwras i kłutnym pohlabarjom a frudnym wutawom wōtōto lubu pichewōdžehje Juria wchōdžom, a taži dēi mējeche ja iłhijem, kotraž njebēdže i tym iłpōczōł, to by ju ponižnje poitrowil w jahrodže a nēkajse kłowczi to jeje lubu wuhitōł.

Wōdarno rostruwajce hebi mōkny, tak mōk i pomōcēz, ji jeje kłōdu polōcize, ju trach wuhwōwōdžicž. To pał iłdache ho bjele wchēje nābje, tak też na hrabju i pjačesim hrōzēcē a je jstami kłiwijehje, sduż bē ju jako jetał a wuhladat, tak bēdže wōna jako potajnje bōhly roitka.

Nēk pał ita ho nēdby rano, o wōna ptafahje, sduż jeho jeta, a to ho njeuōdžehje hucrowacž, a jo też mōz njeuējeche, swoje bōhly potajicē. Kōroblichō duży hdy prjedy kłējeche ho i Jurij a prośehje ju i cziłim hōwom, to by jemu prajita, czecho dła ho tał rōdži, a jo mōže hebi wōt njeho kłōzba žadacž, kōtlu-čtutiz hebi jenož pichje, jo cze rad se nju cziłicē, iłtož by też byto, mōk-li jenož nēkāt pomōcēz.

Bēdžat ho jetałoj, hōdž bōhli kēti pidi pucju itejachu, jo njeuōdžehje jemu nēkito i hrowa wōdžēz. Hrabiny bēdže, jako by jeho lubōcziwe wōtawenje jeje pōsednje mōz rubiti: wōna tba-čahje k łanzu, kotraž tam bōsto itejehje; jachwōdji hebi wōcēta i rubitōhtom, wōbowny ho a by bjes dweła pabynla, njeby-li wōn ju je jstlnej rufu pichimynł a na kōtlu dōwchēł. Wōn bōže ho k njej na kōtlu, a dōtēł wōna njełata bōwchōwacž wō ju, taž macž male džečjo, rēčehje ji nēžne kłowa do wuchō, to by ju iłpōwōł, a kōdžehje ju na strōnje a na liso.

To wōdēzi je j rohm, jo jasta ptafaj a fo truceje ale niz njeuēchēczelnimoje wchē jejo nāhje lubōczimōwjeze wōtōfaja. Sduż pał ho Jurij potom pichē nej postlajm a ju prośehje, jo by jemu jejo kłrobicēz wōdala, dha cziłcje wōna ptafajm ho na njeho wōpmijēz a cziłcje jeho i tōkcho ponižewowanja pōibēhneč. Stanywōdji a pomakli dale duży wuhna jemu, czecho dlu je tał trudna: jeje mandželst, sduż bē był napity je kłōtkim winom, by ho wōchōn džiwi na nju hrēchit, by ju ja wōhōy torhōł a jej hōrōł, jo je i wōzom kōtju pichērenje, jeli by też wo jeničēzi pōiōčit byla hrowim pichiluwōdžom njeuēmna.

Ze so wē, wuprawiczi ho, budže hrabja wchē tute džiwe kłowa a klatki iłpōrēz; ale iłtož by jej iłanowal, jo ho tōktele ktrudowanja a hōwēnja njeuōwjetaja a jo ho wōn iłōczēzi pichēd kamym ktrawonim wuhōbom njeuōtrōž? Wōna nima nifohō na pomōz, mōhō ja pichēcēla, kotrēz by ju wumōhōł i tuteja ha nābje kłōdž.

Wōdže wu nēkito tajle ja mōjne?“ wōprajda ho Jurij, kotrēz bēdže pidi jeje rēči pał wōbēdnył, pał ho iłchēwjenit. A dōtēł wōna jemu hōmōm njeuōtmōwi, ale wōtrje na njeho pōhlada, dha ho wōn iłkōbōli a jo jej wuhna, to dže ju i czełom a żywienjom wumōz, a jo hebi žane drube mto njeuēdže, kłiba te, kotrēz dže wōna jemu po swojei mōwici a hōdžē pōwēcēzi.

Tajtele winacēze bēdže hōdnaj tujeni wchē bōhly wutroto. Wōna jemu ho wuhna, o njeje mōdny hōwēnischōgo pichēcēla mēla, kłiba njebo: duż ho njeuōdžō, to by ho jeho iłdēti dōwēta. To pał mēlo ho hōmōm iłacž, dōtēł je mōžno, o nima ho ani he džiwi dōtjo wjazy swojeje cziłwjenja iłwēhēcēzi. Cze-li wōn jeje njeuōwōzome żywjenje wuhōwacž i tuczerstēzi kłrobicōzju, dha mē hebi wo dnjo wjeje a hēdēti ho to wumōhijēz, wo priedō nozj pa mē pichē hłowu wōta do hrowu pichēcēz. Sduż hrabja jpi, cziłcje jemu durjome kłuce ktrawēz. Wō wōdjo dāhke mēł ho Jurij postaracž a wōchōmōwōcziwō Wōb, kotrēz budže ktrudowanu njeuwinowatezi kłōtōwacž a porōdženje iłpōcēzi.

* * *

To prajiwōdji a hōdēcēz rāz taž na swoje iłōze na njeho pōhladowōdji wōrēdžehje hrabintu. Juriej pał bēdže taž hame sboje we wutrobie, pomōhijiwōdji hebi, jo jemu rjetowitē stliti a nje-

Són-ki spówał,
Pisnje dżołat,
Stronja cje
Sawóznij statof,
A twój kwiatoł
Stradny je.

Na staw spóznym
Ravoj męsny
Lubojcz mę;
Bóh pat spóznym
Wiches spat męsny
Czerwiwojcz da.

Niech ty spówał,
Sawóznje dżołat
Wichedne dny;
Dzeń pat spóznym,
Duski dam,
Wspóczij ty.

S njebież mana
Niech czi kłmoma
Żywnoje je;
Żywa woda,
Kij Bóh poda,
Wotkheio cje!

Szerebiske njeđzelike łopjena.

Wudawa 60 kłzdu łobota w Szemolerjcz kwięcińczińczi w Budyszynie a je tam ja szwórceltnu pischeplatnu 40 np. dostawcz.

Palmarum.

Na pręniu njebieżu palmow spominam. Do męta Jerusalema kwiędzienstki cżaj czehnje. Wulki lud je 60 szromadżik. Walog je sztomow rubaju. Palmu na pucż secelu. Gosianna 60 spęwa. Wsched pjęcz tęstotetkami bę pjęceta Sacharja weschęjit: „Wschel 60 jara, ty Zionka dżowta a wstaj Jerusalema dżowta! Hłaj, twój kral pichinidze ł tebi!” Tuto weschęjenje 60 dopjelnaj. Dzeń sboża tu je. Mier na woblęciu, kłmilończ we wóczju, lubojcz we wutrobje, tak Jezus, Zionski kral, do swojeho męta Jerusalema czehnje.

Też dženka je njebieża palmow. Lud 60 szromadżuje. Swony swonja. Młodzi a stari kęmici kłwataju. W duczu widżu druzi kwiędzienstki cżaj a niz jenoż jedyn. Dżędzętniż 60 w lubum herbistim kłaju ewangelika awrej sbeha, tam dženka do njeje cżęjóbny abo cżęjóbki lubuch pascęficki dżęci cżahnju. Starcęju modlitny je pche-wobdżaja. Wószadnych dobrovolęchenja 60 ja nje ł njebieżkam sbehaj. Niewidomny, ale tola pichitomny je i nimi Jezus Khrystus, kral wscheje mozy, naschich ducchow dobry pastyr, naschich dżęci naschich kłwanihki pcheceł. Gosianna kęnej Davidowemu! Gosianna we wyschotęzi!

A wam dżu tu dženka wósheje rēcęcz, wy lube pascęfite dżęci naschego pobożnego kęrbieho luda. Tamne kłyż w Jerusalema 60 po nętotnych dnjach to Gosianna pichewobrocęile do „kłchizuj jecho!”

Kłchizuj! wólajo wcho praji
Nazarenitoh Jezusa!

Budże pola waż też tak? Bóh swarcnuj! Nutnu horzu prošnu mam ł waż. Móhty ju mam tola, pascęfite dżęci, je żehlownymi pichnikami do wutrobny łapichacz.

W kłwienju św. Jana 2, 10 steji moja proštna napichana:

„Budż kłwerny hacż do kłwiercę.”

Tute kłowa 60 łapoczatt wóklebnjeho łchprucha ł walschego kłchisteho dżęchismucha. Szemernojcz Bóh żaba, kłutu, njełhabłazu, wóbstajnu kłwernojcz. Dżęcz pat Bóh żaba, wón łajnje najprjódzy dawaj.

1. Bóh bę wam kłwerny.

2. Budżcie Bógu kłwerny.

1. Bóh bę wam kłwerny. So będęce tutu wulku, kłwjetu wernojcz wósnale, móht gorje ł njełbekam potalacz, dżęcz Bóh swojemu kłóznju nam kłwęcęci dawaj, 60 tuton radolny dżęci kłwiercęju. Ja móht piches bibliju waż wjęcz, lube pascęfite dżęci, wot Mójżaba hacż ł profetam, wot profetow ł kłęnitam, wot kłęnitow ł łapocętołam, kłz 60 tola wicętyz kłwędtołoj njezwurjekniweje lubojcz, kłmilończje a kłwernojczje Bójeje. Ja móht dženka pichi łapoczattku cżikęcho, kłwadwolneho martrowneho tydżę-nja waż wjęcz pod wólljome łchotny w łahrodzje Gethsemane, do Pilatufkoreje kłudneje kłheje, do Kłafkowschego gredu, móht waż łajęcz w duczu wóđ kłchiz na Golgatę, wam pichuwalajo: „Kłojcz, tak je tón hacż do kłwiercęje nam kłwerny kłn Bózi ja raż 60 będżil a cżęwpił, kławil a wunrjel!”

Kłchęcz radichó pat dženka druzie kłwi piched wami wotewrju. Ja męnju kłwi walschego kłwienja, wy łarčhij

a dżęci. Stronu po stronie w nich i wulkini, njewuhoſi-
niwym piſmianki nawiſiane wiſz: Bóh je ſwérny!

Kak je wón waſ ſpórzał piſi wiſciſkich ſtrachach! Kak je wón waſ wutorchmył je wiſchelachy nuſom! Kak je nad wami, łube paćerſcie dżęci, ſwoju ſakciowozu ruku wupſierſtjemu dżęzał po czele a po duſhi, wo dno a w nozy wot tamneje hoſziny, w kotrej waſ ſtarichimai wobradził, hdyž k nimaj dżęcie! Paſtaj waſ jeſnjo, doniż je i wajeſzju rukow ſaſho niſejadam! Wo jennym paćerſkim dżęciu je mi luba mać, ſkuda dżęlarſeſta, powjeſala: Moje dżęco bę wjele chore. Něžby na wjezor bę niſa najwiſeſſa. Bęh ſama. Nan bę hiſhceje wotach na polu. Szębach piſi mojim dżęciu. Jęho mojawanie bę czeke. Strudnie bę piſchlahadowac. Boloſe bę wulka, wjeſtihi hiſhceje bę mój tyſt. Njewjezbach bebi radżić. Tędyh bym ſo na maſi tſhwiſti wot dżęcia wutorchmył. Se jſtſy dżęd do komorki. Tam ſo w kuſciju poſtakuch. W ſwojej miſy ho ſ Bóhu wotach. Jęnož wotomniſnjenja bęh w tonorzy. Potom ſaſho i koim ſtupich. Dżęco bę móžejo wotewrito. „Nęst je mi lóſo“, tak te mni dżęde. Strach bę nimo. Khorolež je ſaſſa. Bórin ſo blęde wobliczo ſaſho i czerſtwe, czerſtwej barbu barbiſhe. Dženſa tuto dżęco jako paćerſte dżęco ſobu wjeſed woltarjom kſeji. Tak je Bóža ſwérnoſež nad wami rukowala.

Bóh je ſwérny! Njeje wón wam, paćerſte dżęci, ſtarichy ſa woderjerow poſtajił, kiz ſu ſa waſ dżęłali ſa ſpęwali, ſa waſ go prógowali ſa machowali ſa i boſatej luboſeju wam tſheſa ſa czeło a buſihu ſiſciłi. Ze wón na waſ ſopomnił, wy kſyrotſy mjeſ paćerſkim dżęcim? Njeje wón druhiſy ſaſtararjom wam poſłat, dżęda abo wotwu, inatuch abo wjeſedelow? Njeje wón, hdyž ho ſtarichyſi dom wam ſamſim, druhi dom wam wotemrił, w kotrymž ježe dobru ſchowanku namakali?

Bóh je ſwérny! Jęho móžejo je woſheje wachowato na wajeſhej duſhi. Prjedy hoć ježe rękež móhli, je wón w ſwiatej hiſhejeniz kóždemu mjeſ wami ſlubil: „Niſhtó cze i mojeje ruſi niwutorchne. — Eterje buſza horu ſo nucž ſa hórſi ho ſwórczež, ale moja huada njeſgrebi wot tebe ſo wróciež ſa tón ſlub mojejo męra njebudze ſo wot tebe prjecz nucž.“ Kak je wón domach ſa woſheje w ſadui waſ wuhotowóž dał je ſlotnui jadruchani, i boſiſkui murzabim, i njebeſieju mudroſcin. S piſtiwar-
kow ſaſonja je wón waſ wjelež kaſal do wulkeho domu ſwatoſeſela, do ſwiatluzju wumóſniſta, do cziſheje dżęlarſeſtne ſwatoſeje Duſha. S ſlubinju bręchow je wón w ſotra-
mentomaj wam puć piſhiſhotowal i žimjeju ſa wózneje ſbóſnoſeji.

Sawęceje, Bóh je ſwérny. Duž wotucž dženſa waiſh kſerluch dżata, waiſh pſalm kſhwalenja! Budž kſhwalba Bóhu ſamenui! Kaž pak nęst je ſłowami, tať dżatuſeje ho Bóhu czaſ žimwenja je ſtutom.

2. Budžeje Bóhu ſwérne! Sswjate prjódſtwacja wam dženſa, łube paćerſte dżęci, wutrobu napjeſnjenja; ſwérnoſež ſaba, ſo je dopjelnieke. Waſach, nežby piſi hiſhejeniz wot knótrów ſa waſ daty hiſhejenſi ſlub dżęce wotwjerdžic; ſwérnoſež bebi ſaba, ſo jón dopjel-
nieke ſa ſaſchowac. Tſitrózne ſwiateczne: „Haj!“ tu dżęce waiſchemu Bóhu dać. S nim jennu ſlubicze, ſo dżęce na ſaſoſku ewangeſtieje wery wotbitenje ſawoſtac, bręchow ho hładac ſa w wobliwach ſa i Bóžim ſłowom, w Bóžim domje ſa ſa Bóžim blidom waiſhe žimwenje

wjelež. Sswérnoſež bebi ſaba, ſo na tuto ſwiatocze, tſitrózne: „Haj!“ wſheh kſwejowym woltarjom we wſheh ſpwtowanach ſpominaće ſa kóžde tutyſh ſlubieniw hoć do poſlednjeho ſdychowania dżęziſe. Waſchu męru wuſnajeje dženſa; ſwérnoſež bebi ſaba, ſo je tuta wera ſtoinje woiſhego žimwenja móž ſa jennu woiſhego wumrieſta troſcht. Bóže kaſnje ježe wulke a Bóža wola je wam inata, ſwérnoſež bebi ſaba, ſo w kóždem wotomniſnieniu waiſchu wolu poniżnje podobſhneke Bózej woli. Waſcho to wot waſ ſabam w Žejuſowym mjenje, hdyž waſ proſchu: Budžeje ſwérne!

Spytowanjow je w ſwęce jara wjele. Tež ſa waſ na nich njebudze pobrachowac, woſheje mladym kſheſki-
janam, tož wy ſe, ſtrach ſa jich duſchu hoſy. Guſto njeje lóſto, pod ſpwtowaniami žimwenja ſwojemu Bóhu ſwérny woltarž. Wſchudže ma czerť ſwojich wutorczkow a kſiżowowow, ſo by cziłwiſe duſhe kſiſt. „Tón žyſh ſwęł leži w ſlum.“ Swotak waſ je njeſchęcel, ale tež jnutſkach w naſ. „Cziłwiſta wutroba je piſheſ męru kſhroba ſa jara boſajna. Sdrtó móže ju poſnac?“ „Wſhił cziłwiſte wutroby je ſla wot mlodoſeje.“ Nękſotrazſtił ſawjednit ſo wam do puca ſtaji. Tu dżędja waſ ſa-
ſpęſic je ſwętinym wjeſelom. Tam dżędja waſ ſaſtaciſež i harzenjom waiſhego teho, ſktož je wam ſwiate. Druſy ſtónacnje budza ſo wſheh wami hórſiež i mudroſeju ſwęta, „kotrež je ſłowo wot kſiſdja hiſpoež.“ Potom ſo dopomniſe na waiſh dženž wobwjerdženju kſheſeniſi ſlub! Łube paćerſte dżęci, potom woiſtaneje Bóhu ſwérne! Dżięce ſawjednitom ſa ſpwtarjom i puca. Hdič je ſtrach ſa waiſchu męru, ſa cziłwiſe ſa poſęciſwóſež waiſheje duſhe, tom njeſwotaneje. Hdyž Bętr piſi waiſhju mjeſ njeſpęcheleni Žejuſowymi ředžehe, je wón jeho tſi tróž ſaprel.

„Wachujeſe ſa modleje ſo tak, ſo do ſpwtowanja nje-
piſhińdžęcel.“ Domach ſa ſtarich ſa waſ machowali. Wjele mjeſ wami w tutyſh dnach je ſtarichyſhego domu wuſtupi. Žich móžejo waſ wjaży njemidzi. Kak nuſne buſze wam wſheſne wachowanie. Wſheh nękſotryni lętam czehnjehe luby paćerſi hól je wby do męſta. Žaſo muczomž ſaſtupi do žuſhego domn. Jęho kſieſ je męrižy muſ, ale bę thory a njemóžehe ſo wo ſwoje powołanje ſtorac. Mlodoženſ bę jeho joſtupierjejo do ruſi daty a jeho pomoznikam piſedowſtawjen. Nad dżędjejo po puću ſtarichju niſtam žimwenje hič. Sswóſi hiſhejenſi ſlub dżędja ſtajiſe ſwiatej dżęziſe. S teſko czeſtſotami pať wajehe do přeniſh dnach mojawoť! Njeſanbite, hameje ſłowa jennu w kóždej hoſziny do waiſha kſiſczadſa. Hdy pak by njeſdzela piſhiſſha, njeſe ſa kęmſhe žaneje kſhwiſe. Nad dżędje, taž bę ſlubil, popoſidnu ſareſhmuſowu muczomž wopſtaci. Hdy pak by tu czoſ ſa nju bił, bychu jennu jeho ſli towaſiſchojo hromadu dżęla nadawoli, ſo jenož njeby kęmſi hič móhli. Hdy by pať na žyrtwiniſt węi popoſidnu ſiſhó biſo a wuſzba ſtónacjena byta, potom bychu na njo rejeli: „Dha dži nęst, tu ſwiate dżęco Bóže!“ Pſtaſajo je pobožny mlodoženſ huſto do ſwojeje komorki waiſat a piſi joſu ſo poſtawniſchi na kſerluch ſpominal, kiz bę na paćerſiach wuſtup:

Wi ſo na tym puću ſiſheje,
Wón je doſhi, poſnibaj Kſhryſcheje,
So jón derje doſoniam,
Se ſwętom ſo njeſmajam.

Čy-ŭ ŭ spawal,
Pitnje dželał,
Strawja' cje
Čawojnym žialof,
A twój žwajot
Stradny je.

Ča ŭaw ipražny
Kopoj mózny
Lubofej ma;
Bóh pał swetny
Pšes pał męzny
Čeritwofej ba.

Wjed w iprawah,
Čawjenje dželałah
Wšednje dni;
Džet pał žwajot,
Džet daw,
Čeritwoj in.

Č njebeš mana
Wjed cji žmawna
Žmawofej je;
Žitwa woda,
Kč Bóh woda,
Wšednje cje!

Serbske njeđzelike łopjeno.

Wdawka 60 kóždu 60botu w Čawolerjez knižnicyčejnej w Budyščinje a je tam ja 60botowleńtu pšedpłatu 40 np. dołcał.

Entry. Mat. 28, 7.

Křyst je horje stanył
A je wškej' matry čahnył,
Č teho 60 mamy 60rowowach,
A Křystiŭš dže uoň troškotowadž. Golluŭja.

Žesůs tón křizowany je horje stanył wot mornych!
To je to wulke ewangelijon, to je ta wygoda, wjebeła
powjeke, kotraž nět hjo džewjanočje lěstotekow pšes
žyłu senju knižcy, wočebje móžnje w časfu žwajotah
žutrow, kaž nětko. Křesowu jandžel pšidpowjedałše tule
wjebełu powjekež pobožnym žonštim pšiki wotewrjenym
rowje teho, kotrehož wtaču, na kotrehož žwajotym woblicu
džychu hšičke žutročej žwoje duške wofšedowčej, kotremuž
džychu pšes žwoje wotmyšlene 60łbowanje w jeho rowje
lubočej wopofalačej. Kaž tudy po horježstanjenju, tak beše
tež po narodže našeho šbóznita křesowu jandžel, kř
pobožnym pažyrjam na polu s tmy słowami pšidšlupi:
„60aj, ja pšidpowjedam wam wulke wjebele, kotrež 60
wšchemu lubu dołstaje; pšetoz wam je 60 džebšo
tón Čbóznik narodžil, kotrež je Křystiŭš tón Křes!“ —
Žandželjo 60 cji přeni ewangelistjo. — Žesůs tón křizow-
wany — to najwještje wohanbjaže 60nowe we rče
Žesůškej nješedželneho 60weta, ale tež to najwještje
čejšne mjeno we rče jandžela, kotrež přeni dobowarizy
horježstanjenaho tak mjenowawše: to najwobebnišje čejšne
mjeno we rče wšitkich, kř 60 móž Křystiŭšoweho
křizja na žwojej duški nažhonili a teho dla, kaž 60awot

wobebje Žesůsa teho křizowanaho pšed wozomaj maja,
teho křizowanaho pšed 60wotom 60njaja a pšidpowjedała.
— „Žesůs tón křizowany je horje stanył wot mornych!“
— „60 žwajotah 60ženitah poda 60 to tak: Wšeke rano
jahe na přenim žutrownym dnju: 60aj, duž sta 60 wulke
semjerženje; pšetoz křesowu jandžel pšidindže i njebeš
dele, pšidšlupi t rowej, wotwoli kamjenj wot rowowych
džyotw a žyduy 60 na njón. Wajdžarjo strozichu 60 a
beču jato morni. 60afaze žonšle pšidindžedu, tež cji
wuzžomizy 60 pšidblizachu. 60ěr wohlada do předsneho
rowa, hžej hšičke tudy ležachu. 60a to wuhladaču teho
Křesja kameho, 60lydachu jeho wšitrow, wadnyču pšed
nim t nohomaj. Kaže beču to lačuzca! 60aj, jo byčny
jo my tež lačuzwadž móšli. Wšidka starošej be 60
žubila, wšidke 60ly beču ležene, 60aj placž 60 do
wštanja pšedwobroczj, jich žyłe byče beše wot naj-
wještjeho wjebeła pšedwobroczj. „Wulke wjebele“ mjenuje
jo žwoje pšikmo. Žafo tajte lačuzwajše 60 tež w žimwe-
nju 60wajdžu žopofčotow, 60wernych 60wotow Žesůšowach,
hžyž woni i wjebełošču a i rošjažnyjem woblicom, kaž
Čhečepan pšed žwojimi 60bnitami stjaču, žawnje wob-
šwedžidžu: „Teho 60erchu žimwenja seže wy morili, kotrehož
je Bóh wot mornych šbudžil! 60aj, ja wšidžu njebeša
wotewrjene a čžowšeho 60agna bežo na prawizy 60zej!“
— Woni 60 njeprafachdu ani ja njebešami, ani ja senju,
pšetoz woni mječu teho Křesja. Tole wjebele 60 wot
nič njeowobroczj; pšetoz tón Křes, kř je 60wjerženimž
wšal a žimwenje a nježabowofej na 60weto pšidmješ, be
tódžy čaž jich wutrowny troškt. Nět 60 woni pola teho

abo
taje myśle nadendźch, Boże kłowa cżitajo.
Podawa hweńcy cżitać „Pomhaj Wóh-a”.

1. knihi Mojsajowe, 34 staw.

Boże kłowicze szchadzaje a hladajacy na hroinojce, tajeż bęchu po łtate w minijenej nozj. Wśchudzom leżacy cżela na ha-
kach, mnohe pał wleczechu i domow po hajach, jo bęchu je do
reki cżymli.

Wěchle i też kral do ipocżatka tichepat, dcha bę jo tola bōrhy
ham rochorit. Wōspjet je i wołom wot wola: „Samorduj, ja-
morduj jeno!” Powojda je, jo je kam i tśeldu do cśelczonow
tśelat, kotryż chyczaj reku pichelowajoj ho wułowowć. Wiczeje
dwaj dnjej trojcieje tajełte mordowanje. Potom pichelchodzi kral
Morla IX. je swojimi dwōrčikimi ludźimi hařy, i cżelami napjel-
njene; jecho woćzi tradowacy jo, wuhladajy taje trawne hro-
noje. Też Mołynjowce cżelo je wōm namatal: rochorjeny lub
bę je na wicze jenoż netał moźnje waichnje wonjećcżit a kłowicze
ja nobi na řabienju powěchm. Zało jo netał i dwōrčiki ludzi
hroinocho wonjenja dla wotwobroćidni, dcha pichitupi kral hieje
bliže, prajizy: „Moray nje pichelczel tajnje derje wonja!”

Na jenoż w Parin, ale nimalo po zylej Franzowitej ku
Sugenotow po łtawoj porucźenić tamowowali. Senoż netał
kralowiz joitajizy meczajy doćej hweđomija, jo kralowitu pich-
tajuju njewiowjadu.

Tutej katoftnyj nozj, hōje je ho bjele wiczech łōnza mordo-
wato, ku narietli, doćel bę na druhi džen džen hujatcho Bart-
romja, Bartromiśka nōz, abo też, doćel bę bōrhy po wrynowym
kwařu, Parizji krawany twag.

Podawał ku tełdu w netałchj krajaży i wjećelom witali,
druhdze ku ho i wōwōdženjom wot tajlich hroinojcow wotwobro-
ćili.

Wotwobroćiwiczi ho i nini wot tajlich hroinojcow mjes
fichećcijanami, podamy ho jažo do Żakubowcho łtatoła pōdla Si-
chena.

Staw 35.

Nahel wuraje pichi porodze.

I, 1—9. Podawał, nam we 34. stawje wupowjedamy, je Ża-
kuba a jecho dom i nahylowizy zyle dżelil wot łananićch nar-
dow a je jecho tat zyle Wōhu podal. A tuton podawał nadoźnje
netał Wōh t temu, ř cżemuž bę joa wot wiczech ipocżatka postajil,
jo by Żakubowu hrowju jenoż hēbi wōwjećil, doćel moźelche
jenoż wōn ju netałte řaditowac. Wiczićte pichōbōjstwo jo netałte
po Żakubowej pichalimi wotrowiti, a wōn cśhnie do Bety-Gła, jo
by tam, hōje je w hrowjej tychnōwjeji prēnje wułowowanje w Wōhu
namatal, hrowj kłub, Wōhu nēchdy daty, wułowajl. Tala pořituch-
nōwiz murtuje ho jemu i bohatym żohnowanjom. Strach piched
Wōhom pina wicze male nardowy łoto wolofo, kotreż, wuhladawiczi
wotrowienje tutej hrowjy wot wiczech — jako nēchdy wicze
żohnowanja — ho boje, jo bęchu jim netał řesćiwidzili.

1. A Wōh, jo by Żakuba a jecho dom piched wiczech strachom,
piched fortał bę ho tōn bojal, wułowato, a jo by jecho na řu-
bienie, dotal hiejeje njewiowjanje, dopomnit, djeche, najřetichoj
wo hujie, ř Żakubej: Stań řetēje a dži je swojimi wotřal, doćel
tudy je swojimi njeřy wiozo wułowowanje, a pōdaj ho do Bety-Gła,
a bydl tam, a řetiz tam wolał temu Wōhu, kotryż tebi ho jiewi,
hōje cśelache piched swojimi bratrom Cławom.

Ja huj wōm hrowu řlonaj, řdōz huj tem tebi tełdy řlubit:
duż je netałte na cżahy, jo by też ty i najmjenidca po netałtej
mērie netał cżimil, řdōz huj řlubit, a ja budu tebie pichewōdžec
a tebie wułowowac, jako huj tebie nēchdy piched Cławom wu-
łowat.

Żakubowce žiwjenje řleji na rořpaczu. Tu ma jecho nabożin-
stwo japořecze. Zało jo w nowym ipakien cżajto wo „Wōhu mēra,
pořoja a nadoźje” řeczi, řōdzy pał je jebon a tōn řamon Wōh, ale
kotryż je ho cżlowjećej pichi netałtej řladowōwjeji žiwje řjewil jako
Wōh mēr, pořoj a nadoźju řpořeczaj, tał dżerzi też wōra řtawych
wiozow Wōha ja jecho řerottimie njewienja; wōn je tōn Wōh, kotryż
je ho w Betyh řjewil, a njewe łola řadny druhi, řlōba tōn Wōh,
kotryż je ho w haju Mōmre řewil. Wōh pał pichōpōjanawa ho tu
kam ř tajfemu řtawemu, řiwemu pořabecji wēry do njeho. Tał
cśejcziym my řeho Wōha, kotryż je ho w řlōżniku řewu řhry-
řtuku řjewil, w kotrymž bydlil wiczechota Wōha po wōwōbje.

(Potracjowanie.)

Smjertna ruka.

Edtoż smjertna ruka wuřywata je, —
Tał wēćzi mudroći řarob' řerchōf' kłowa, —
To rojeje, řrawi, taje řpōdžinonje,
Ra tajeřy řpōpach tejeje radōći řurowa.
Tu řtun řiwetizy dżatnje řohnu
A řhwalo jemu řkmanōwicz, řlinoći, řwēri,
A řpōchō, jo jej Wōza mōwōć da
Wot řwōjoh' řboža netałcżem mēri.

Esy wopomnit, mōj luby řfichećjano,
Esy junu w rowje hladaj cżiće ř ranju?
Esy wopomnit, řak bōrhy řtla ho
Też twōja ruka cżiće ř smjertnom' řpanju?
A wutawich hrowj cśaj džen wote dnja?
A řwjećej dobery huj na řwōji řemi,
Esy nowe řorno řkane řlōfi da
Ea dżeczi dżeczi a mjes pichelczemi?

Kak bōrhy řnadž, jo twōji lubi też
Wiczi twōjej bōrzy řleczo pořej řpōřcha;
Tuż hujy řuj a taje řwōwiti řwjeć,
Řiż tebi wēćizje dobre řlōdy řojcha.
Daj, dżelaj, řewaj, řak nōw řlōżnik dze.
A njedy pōd řhōżom twōje cżelo řtaje,
Řha smjertna ruka — řiwa ruka je,
A jecne řohnowanje wēćizje řtaje!

Jan Watał.

Womłodza a ludźi.

Żonjena bajla.

(Potracjowanie a řlōwēenje.)

Na wotomil mjełczechaj wōbaj. Potom řarēža hrowja i mē-
wym hłōsom: „Řechōarje, by pichelchot po moju manřelchu? Řej
budze řel, jo njemōže tebie pōwitać. Też, ř njewe lubo, jo dbychu
ho i tōn a niz i nje řrōřecżowac; tola dzy wiczo ř krotkimi
řlōwami prajiz, hōby jo tał haubny, jo m' warićej: dbyti tebie
mōj Wrař abo Tiger pōwitać, řak huj řebi řařtuzil, abo —
wōn pōřebny řhrowanu řlōwicu a jecho njemōwōći wułowal ho
też ř jecho řlōwami — „abo dbychu tebie řařtuzil, řak řawēteho
řha!”

„Wōboje”, řarēža řurij, řmnu řrej jažo dořtawiczi, „by ho
ja cżlowjećoj řpōdžito, kotryż može hrowje řemjanřte mieno řak wo-
neczećelje, jo hłōba, njewiownatu řōnu řruduje. Pōmyřelje řebi
pał, řawje řhrowja, jo ho wam wēć řnadž řak njewoła, řak řebi
wupiczeje. Wōžno, jo ho wam nino řulil, hōby też řhaj na mije
hōwje a i dohom też řlōwje. Eso w cżmowej nozj i řlōwicu
na cżlowjeća řawjeće je jara njewiēta wēz, a ja mam řōdzu řotku
i řulku nabitu a wōtry nōz ja pařom. Řawjeći hiejeje řpōřcha
řemjanřteje cśelje w hrowjim řiwōwje a dopomniczeći ho, řak nje-
pichelczaj, řkōtaz řak wōbaj wōwōwienaj, řajtu řwabi řlōwiczaj,
řak řlōwiczje wōn pōd hote njewoła; řlōwjen tam i najmjenidca
hrowwōwiz řlōwjen mēr netałaj.”

Na wotomil řeljeje hrowja řamřklem. Potom řo i hłōsom
řmjejeje. „Wo řtun mēr ho řhrowe mētarajizje”, řewu
řlōwēnje. „Edto to wo to? Řewje wōwaj był, duż njewam hōw
řōdzu mēz, jo njewjeće njewiećel m' runy a řhman, jo mōhł
wōh pōřhōwajće jako njewōlncho cżeladnika. Řōwje, jo bychmōj
wiczo řlōwje na řōn do wōwōtō!”

Wōn dōwōje ř wōwōwienym řlōwēczajm řurijam, řhōj řaj-
nje ja nim, a cżhjeje řurja nariřdaj wuřej dżej. Njemōje do-
wēru ř njewiećelje, řlōwjećeje ho řurij. Dopomniwiczi jo na
hrowjowe hłōwo, jo nidiřon hrowinjom mēr njemōže řawje, řh-
řelje jecho řhna. Řhrowja pał njewōdaje řemu řak wjele cśaja, jo
mōhł ho wōwōwajće, řak řhōj cżhjeje. Wōbaj dōwōwjećaj do
řahrowu. Řlōwjećidca na mēřto, hōje řaw řaw hrowy řtawu, řajta
hrowja a djeche: „Tu! Tu je dōwōfo dōwō, jo ho řamērimoj, a
řiwēřto ř hrowjōwcho njebia je řhman, jo ho řamēřicze, řak cżhji
na řarzu wuřlōćil. Tam ho řawjeće, tam je wawje mēřto a tu
mōje. To řpōwajecze, jo řurij řak řemjan i wami, řmjećje cśelcz
řlōwje: ředny, dwaj, řti! Řelū! řelū, řwrařo! Ředtož ho tu řtawo,
niewe ja tebie!”

Řurij řupi ho na pichōpōkane mēřto, hrowja dōwōje na
druhu řtrowu. Řdōž řurij „řti!” řawōka, pōřebnyřtaj wōbaj

broń. Zienicki wustel sabstyn, — i tšebicki. Zurjowa tšelba bč ho japrěta, wón jwjeć jo w pichu tołkum sčtomje na jemju; krew čerčeljeje i ranu i tołšte nabi wylđe tolena do pšta.

„Wěj tu dobu nóz, tšorobij tšerčej!“ wuńćowawšedje jeho hrabja. Dženja jpožuč czi žiwjenje, něšto drje czi wjasu na to njepodžde, jo by čypl putane hnadne knjenje i sčłody wuńwobodžić. Wěpie bužde ja tebie, jo hčbi ja stare dny tšj pod ranjo tšmijč, jo mošt piches hweł tšmijč, hač jo hč i hčitwjeć tšielu hrobdich, kotraž wustel japrěje, hčdž ju wunje trjebajč. Wěj jo rjenje a postraw mi tež hčowu staru mandželsku!”

Č wotrým hčijecjom wotćidže hrabja w čimowće wuńćoch sčtomow.

Na hčrej jeni težeje Zurj i ranjenjem ččtom a i boločćemi we wutrobie; wón hanjeje tamnu hčdžinu, kotraž bčdeje jeho hčm do hroba jwjeć, hanjeje wědo hčowje wuńćowžene žiwjenje je wčdjem lubowinmi a hčrčmi podobatim. Boločće w rostčelenej nošj, kotraž pichččrachu, a krew, i ranu čerčžaja, dopomnčchu jeho, jo dže i nim na lōž; wumrjeć mēdže i tšrudowanimi myšlemi, jo je hčurjeć nadobneje žōtšije jawnowat. Njice-li mandželski ju tež trach i prēmim rošhorčenjom jadač, dža ju jawěčeje něšto na hčurjeć trjebuje. Al Zurj bčdeje njelobje tuteje žōtšije jel bylo; wuńše, jo hčbi semjanitu kucni i sčłody wuńć, bčdžu njelobje iabudžite. Zuhowat, — to něšto jšdina, — bčdeje wón jeničž hčowu pštau, staru Hanu, a ta bčdeje daloko, jara daloko. Wš-li wón něšto wuńćdž, dža njemob jo jej podžatowč ja wšdu luboč ja dobrotu. kotraž bč jemu wčdžu ja hčowje trjebawšedje žiwjenje wuńćolaja, a njemobčje jej wuńćowbčž, jo bč hčej njelob pčuwat do wuńćowbčždž pčuwelow.

„Lubidža Hanal!“ idychu hčrč, „hčdž ju tola kšatčnčja Rečejalka, moja čmōta, tebie jenož na nčłotre wotomiti hčm hčurjeć mōhla, jo hčdž jenož hčidčeje rās wčdžu hčōw mošt jachč, hčidče, a tebi hčidčeje rās ruku dač; potom hčdž rad wuńću je hčurčojaje wuńćdž, jo tale mōla, luba ruka mi wčdžu iabudžiti.“

Na dōbo jarečja nčdžim blisťo pčaji min: „Ččto mi tola do hčurčojaje rēčidž, Zurjo? Wčdžato tu hčm pčaji tebi, to wuńu j mōturu njetrjebajč; wotawt jenož hčowj wuńu. Wčdž dža tež, tat je něšto na čžaju? Špano hč hač do žameho bč-čeho dnja na tute hčurčowne krewč; a njelobčje-li tebie boločće w nošj wuńćdž, dža drje by něštole hčidčeje dčje ipat. Nčłote pak je tola štoro čžaj, jo hč jo hčurčojaje bōrta poščebajč. Wčdžato je dženja njelobč, Marja pčidžide je hčowjmi dčžćimi i nam na wōbch, hčdž dža tu tole žyle jachč? Al San je pčedju ranje hčidčeje jarečja pščat. Ččto tat proštu na mije bladočš? Čšu dža tebi tamne krewč trach do hčowu jarečje?“

Zurj bč jo we tožu hčnł a mēdže wuń, jo by ho na wōdjo dopomnił

„Tole potajim bčdeje wustel a hrabjowa tšebickča“, hčrčotajšedje wōn. „Al rana na nošj — je to wuńćowbčde jenož moje stare drjenje? Šlej, Hanu, nčdž njelobč hčbi myšćlč mošt, jo mōže mje moje drjenje a sčžipanje w nošj tat jawěčelč, jenož jo moja stara Hanu pčaji mi štej a žana mōdwa hrabina. Po- hčadaj na mije, Hanal! Wčdžaj čj prajč, Hanu, jo hč jo mēdžka ranje tat pšdobajč, jato pšchd ščurčejčji lčtami, mimalčli tež tajše kōte wōšłi pod štoru šhapu, jato moja druha mandželska kšatčnčja roždžena Čłōtneč. Al něšto praj mi, jo mi wčitšle moje pčitšle a njelubownočje wōdajč, a jo mošt temu tež wērič, dža wōšłi mje, to mje bōle wōšłōža, džiti bčdeje hrabjowna luboč.“

„Zurjo, Zurjo!“ jawola stara Hanu, hčdž ju Zurj wōšolaja, „mi ho šda, jo hč nčtal hčurčojiti? Ty hč dženja hčrčdž, džiti ja nōwōželč mi; hčdž dža jarečje we wuńćowbčžej ščdini pobł, wo kotraž je tebi mōtura narečajka?“

Zurj ju pčidžiti, njelobawšedje hčbi štoru nubi a rjetny: „Haj, Hanu, kšatčnčju wōdu hčm na hčowjch štanach jachč; tola je hčdž mi to jawěčje njelobč; wuńčija je mje wot mojeje wōtšojšedje, a teho dža mam ho hčowj mōturi podžatowč. Al pak je ho to šlato, wuńćowčdam, hčdž i naidčim dčžćomaj jarečja wōbčdžewajmoj. Wčdžato to mōže tež druchij pōwēčje, kotř hč njelubowini i tym, jo ma kōžba štoru hčowje bčwmo, a jo mačh jo Wōhu dčatowč, hčdž mačh drjenje a sčžipanje jeničž w štanach, a jo čji njelobje taž točžaju ččm tež w hčdžomnju.“

Pōdat Al i Šr.

Wšdelake i bliska a i daloka.

— Šrjebu wo jutrad je jaho našč hčrčbi džen, na kotřmž wotbowa jo w Budyšćenje naletnja iabžōwanta, kaž tež ho wotrjadu Wačžij Šerčelje jaidu a popōdnju wotčrčji ho hčowna šhromabžija Wačžij Šerčelje. Lubi Šerčba, dža hčotajnu jo na wōžnje šhromabžijnju, na našč hčrčbi džen.

— Wulke njelobje je ho iabžōnu njelobu w Budečezad šlato. Wšči wuńćowjenju ččta bu mōdženz Bēčšča, kotř bu rano konfirmitowam, wot potnčž do hčowu trjebaju a ja nčłotre njelubim wumrje. To je jaho napominanje na dčžć, kotraž hčowja, jo hčdž wōbčlabinu hčli pčaji hčowjenju, dōtečž mōže ho lošho njelobje iatč.

— Kniš wuńčž Rahoda jo i Džiwocžiz do Quiti pčidžidli. Duž je jaho Džiwocžianste wuńčelše mēčno wuńćowšene. Šso prajčja, hač tam je Salteje hčrčbi wuńčž jo jamowli, dōtečž tu w tu šhwiłu žadnu njelje. Wōbčarowacž pak by byto, hčdž by jaho i Brušelje wuńčž do Salteje pčidžitnič; pčidžeto w Brušelje je naja na hčrčbi wuńčždž hčidče mjele wēričja, hač w Salteje a je jo pšdes pčidžidjenje telko pčitšid wuńčerjom do Salteje jara pōwēčičita.

— Saliti hčm je wōbčamnył, jo maja wōčelžj invalidojo na hčowu penziju hčwōdōni buč wot dawlow. Tole wōbčamjenje je po wčdžm traju pōwēčitowone pšidžitowowanje namōfalo. Jenož wōbčarowacž je, jo njelje jachč hčdžm do mōžj šupit, ale jo hčale wot nōwoho lčta pčaji. Naidžim štorim wōšalam je wēričje tole pōloženje i wutrobu pōwēčej.

— Ččho hč w pōščludim hčdžmž wulke wōhenje byte a to w ščeljene, w hčurčdžčaji a najwēčidž w Kšitštrōwje, hčdž je ho dōstji rylt bčurčow (13) wōpōtł. Džiw njelje, jo hč ludžo w štorim štoridje, hčdž wjēčot lebnčž dži.

— W pōščludim hčurčōrččelčje 1901 je jo ja pčurčiwine natežōwneje w Salteje 1.673.250 hr. wuńćajto. To je mēčje čłane wōpōtłmo šidēččjānste lubočje, kotraž pak tež tyn, tiž je mōže, pčidžowita: „Al tšho runčelja?“

— W Šrjuz maja jo w tu šhwiłu mjes Burani a Žendžel-čzanami wuńćančja dža mēra. Wdžōžmōnje hčje wuńćdža njelubam a Žendželčeno tež hčowu hōrōbč, jo Buram jachč žadnu hčwōdōu pčidžiwola, kotraž kōždž temu smužitemu a hōbōbōjajemnu ludčj pčidžje.

Palmarum a čidži pjatk.

Nčšto je jaho nimo, tōn wulki, ččdži tšdžē, tiž, kaž žadnu druchi ččaj w lēčje, je hčwadny ččaj, kotřmž njedyrčidli njewužiw- wanemu nimo hčidč dač. O wiz, jo by tōn hčdžj Jēhū tež dychčal na noš pčatč, kaž na tōn jachčejemj Šerčelam; nē, mi dčgumj wōpōmnič, ščōtčž i naščdum mērej hčaji. Duž dajčje nam pob Wōzej pōmōž to wulke pōšlne hčowu wōpōmnič. Ččtrajla leži na nim, jo hčdžm mje mēr mēti.

Wčdes Jēšaja mje mēr mamy,

Wutrobu jom wōpōmnič,

Jēšu, dūšče i hčbi wšmi,

Dža hčm wēčjanje pčaji tebi.

Črnič Hčlaj.

Či rozpominanju.

Bčdat ewangelija mēšedje wot mēšččžanostj hčowjeho mēšta mjele ččrčej. Žednu džen jabo tōn janoččž da, jo by jemu njele wōbčelčōwne do pčija pōžiti. Wōn praji: „Hčelčje tōnle maty porł! Kaž dōstjo budu tōn hčidč mōž, budu pčatč Waž a Wōdžedž runčelja wōbčelčōwčej.“ — „Haj“, praji wratca, „ja wōdžu Wačž mōdčičč, a ja wōdžu tež hčwli ruku, kotraž wuj nje- wōdžičje. Kaž dōstjo je wulka ruka Wōža nam i lēpčidemu pō- ščelijena, Wōšč mōdčičč ja našč nččo naitčžōwčje njelčmē.“ Al hčrčm hčwēł Jēšuw a jcho wēž wōbčowmōčitčej dōbčej.

Wōh je wēčje našč Wōž a našč Wōh; ale tole wōboje miz ginał, hčiba piches hčwlihuša.

Zaličje dobrowolne darj za wōboje armeniske hčrotj:

Al. Al. i B. jutrowny dar, 5 hr.

W mjenje wōbchid hčrotow praji wutrobny dčat

Wōlč, redaktor.

Esu-ti spoval,
Bilnje dželač,
Strowa cje
Swobojny statok,
A twoj swjatoč
Strachy je.

Sa statw sprowoz
Napoj mójny
Lubowej ma;
Bóh pak swetny
Pisces spat mójny
Czesnowej da.

Niesz ty spowalch,
Swetnje dželač
Bščedne dny;
Dzej pak swjatin,
Duski daty,
Statowaj ty.

S njeshej mana
Niesz czi kmanu
Jiwnotej je;
Jima woda,
Kiz Bóh woda,
Wolichow czi! F.

Szerebiske njedželiske łopjena.

Wubawa so łóđu łobotu w Smoľerjez knižnicyščejni w Budyščinje a je tam sa šchwetćelěnu pšchedplatu 40 np. dołacž.

Quasimodogeniti.

1. Jan. 5. 4.

„Wščitko, štož so wot Boha je narodžilo, pšchewinje hwět, a naška wěra je to dobyče, kotraž hwět je pšchewinyła.

Grichiski madry běšce junu prajił: „Daj mi twjerdy dypł (punkt) i wonka hwěta, dha čžu zylj hwět i hotow wuščednyč.“ Běšce na zyljny šcherotim hwěče po tajtim punktje pytał, ale namatał jeho njeběšce. Šdžekutiz jeho wóčžo popladowaiše, wšchudžom wiščedje jenož kěčeje a swjadnjenje, porodžjenje a mumarječe, nastacije a šhinjenje. Holclujaj, je jedyn twjerdy punkt i wonka a i wječda tuteho swjadnjeneho, urejazežo, hinjazežo hwěta, a tutón punkt rěta Želuš Khrystuš, wčera a dženja a tónhomu do wěčnowje, kotraž mornwy běšce a hlaj wón je žyny wot wěčnowje hač do wěčnowje. Štož je jeho namatał, tón je mōž namatał, i kotrež hwět i hotow wuščedje. Pšchetoz w Khrystušu je byče namatał, kotrež pšči wšchim nastoczju wostawa, naščžo, kotrež njewjadnje, žiwjenje, kotrež njewumirje. W Khrystušu, tym horje-štinjenym, wě wón hwoje najswištowuniše žiwjenje wu-šthowane, a hwoj nashłubski mēr wobarnowany, tūž Pawoł praji: „Našče žiwjenje je poštajene i Khrystušom w Boly“, a wot tuteho punkta bēži jemu jutrowna mōž do wutroba, kotraž jeho wučke hwěta poščeduje. „Pšchetoz tón, tiz w naš je, je mōžniški dužli tón, tiz na hwěče je,“ wylita swjaty Jan.

Teho dla mōžemy prajic: Esu hiščedje jutro, pšchetoz wěra do horještanjeneho hiščedje dobywa. Kšedžejzjoništa wěra pak nije jenož ša-wěrne-džerjenje netašeho šlitta, ani jenož pšchiječe netašce wučby; njewěrimy do ša-wiřnow, njewěrimy do wumyřljenow, ale wěrimy do par-ščony, do Žejom Khryšta, kotraž žyny je a hwoje žiwjenje tym łobudželi, tiz do njeho wěra. Wěra nije nabožinjte šdace, ale hromaduščamjenje wot wutroby k wutrobje, wot duča k dučej, wot parščony k parščonje. Wěra je mōht rjez tón štof, i šotrymž wutroba je wščedž žolnow a nawalnoščow teho cžaša ho wumōže na tón twjerdy punkt i wonka hwěta, kotraž rěta Želuš Khrystuš. Teho dla so swjaty Jan prajdha: „Ščto je hewat, tiz hwět pšchewinje, kšiba tón, tiz wěri, so je Želuš hyn Boži?“ Pšchetoz Želuš mōže tamny twjerdy punkt jenož byč, hdyž wón Boži hyn, hdyž towařtowo i nim je towařtowo i Bohom, hdyž wěra do njeho bōšše, wěčeje, hwět pšchetrajaže žiwjenje łobudželi. To je Janowne jutrowne wuščanje, so ta wěra do hyna Božeho noš hynow a džekž Bože cšini, tož našč testun šlaw ho jawočenje: „Kšōžny, tiz wěri, so Želuš je Khrystuš, tón je so wot Boha narodžil“ a našče testine šlowo nēt dale praji: „Wščitko, štož so wot Boha je narodžilo, pšchewinje hwět.“ Bóh bēšce w Khrystušu a šjedna — Khrystuš je pščes wěru w kšedžejzjonač a pšchewinje hwět.

Pšadecjonił wěry nije po tojšim žadny hnadniški — dužli hwět. Džirne šlowo, tał huto wopacjenje wu-žožene a trošumjene! Šdže leži tutón hwět a ščto mjenuje jeho mjeh? Luby pšcheczel, to ždny je šlawe činjenje,

Wto Deborje piša Luther: Ja mam ja to, jo je tuta Deborja blyka mudra a bohobojna žonka, jo je ju cjeležo jako woswili czełstka, totraž je Zafubej kłazila a radžila, a natgodaču jeho bierke stradi a tynkowske, dha je hebi huto wot mjeje pokoj do wutrobny rječez dał. Pichetož žony, totrež bohobojnolke lubija, mjenowa tež wopsebitu hnady, jo moža družich twichtowac a jim jich bololeje polščić, a žonke rječje bode cłowika jima, hacž mužje.

II. 9—15. Zafub bje czař, ja totrež ho mjeische wučijesce, nětko žyle pichetraf, jeho dom bjeche nětko žyle knjeřow, nětko mjeische žyle pichewbjež, tak bje Wbš jeho dotak woždił. Nětko dha bje na czoju, jo ho jemu mjeno Ziracl hwojatožnje wobtřezi, a ho ho izjewija, Abrahamej něbhy date, jemu wołjetowacy, a jo by ho tak jako dospołny posłowny Abrahamowu potomiti a jako namrež Wbšich klubjejuow pichipinał. Zafub pak spoliuje i tajheho pichipinacza pokoj, jo hu nětko wječe wumienjena ja jeho něbduke klubjenje dospjelune.

9. A Wbš ho jako Zafubej hiewi, jako wona bje i Mcjopotami-šte pichipoh, a runje jako bje ho jemu hiewi, hbož piched 30 letami tam pučowowje, tebdom wo hnje, nětko i wudmjeny wo- hboju wo dnjo, a požuhowa jeho a poitaji jeho, doleč bjeche Bože wobjenje w Zafubowym žiwjenju nětko i mětemu kóncej dočleto, ja teho, totremuž maja ho wječe kluby dočleto.

10. A Wbš djecheč k njemu, i wopseba jemu te mjeno, to- trež mjeische jeho wohebite itejščedzo w itawijnach, nam wo it- rycz wotraž powjedacy, a date jeho wohebite itejščedzo k Wbhu wojnamjenič, totrež pak bjeche ho i podawati wo Sichenje hwojnie wotmorač, jemu wučijesce wročo dawšij: Zebi Zafub rčaji wo tym, jadž je tebi pichinarobzene, a ty hwy tež Zafub wo lehnoski hwojny žynow; ale tebi njedyrba wazyj Zafub rčaje, ale Ziracl dwerbi tebe mjeno byč, kaž hwy tebi něbhy praji, a nětko hbož ho i potuti a wěru hřeč, ho šderjazy, wot hebie wotpoziti a hwy ho ponowit w hwojnim duchu, dha tebi to i nowa wołjetuju. A tak jemu Ziracl rčaji.

Pichizaj tu ja mjeno, totraž je ho nam 32, 29 ščelica, ma spisačel tu ja jnatu. Wbš pak tele mjeno tu wobtřezi, doleč je to mjeno, totrež je Zafub ja hwojati nětko hwojnomu doita.

Zafub je hebi nětko tele mjeno pichizujit: ale tež hwojate pižno naložuje nětko tele mjeno cšajo, wohebie tam, hbož Zafub jako bječež i Bohom a cłowjetami wustupuje.

11. A Wbš na ponowjene mjeno tež ponowjene žohnawanje hwojajacy a klubjenje, něbdu Abrahamej date, po kłowje a po wo- pichizajacy tež na njeho itožaj djeche dale k njemu: Za hwy wchepowomij Wbš, ptož ho a pichiporec jo w twojich jynach a w jich potomniach; luby a slajaj pichidu wot tebie, a kralajo wubdu i twojich bječrow.

Tak mjeische ho Zafub dopomnič, jo Wbš nětko wulki hnady klub, něbdu i Abrahamow hwojajacy, wobnowja.

12. A krač, totrež hwy Abrahamej a Ziračel dač, cžu ja tebi dač, a cžu jón twojemu žiwjenju jo tebi dač. 13. Tak tpi Wbš wot njeho — jako něbdu wot Abrahama — wot tebe měitna, hbož bjeche i nim rčaječ.

14. Zafub pak, totrež bje tanič, něbdu tam pošlajacy a i wkořom wobtřežew, hjo do prawožiteho wotražaj picheworč, pošlaji druhe famietne jnamjo na tym měitne, na totrež wón bjeche i nim rčaječ; a litu na nje pičny woopor i wina, a wot- rjezi jón i wołjom.

S wječdha bječu woopor i pičnyj wooporom i wina jedno- czene. Tak mjeische ho piče Wbhu poňwjezič, a piches tajke podacze cžychu cłowjetojo ho Wbhu hamenu podacž, kaž piches šlōne a mawtoe woporty zytow. Pičnje woporty wustawaju ho i wječdha pich wotariu.

15. Zafub narjetny teuu měitu, hbož bjeche Wbš i nim rčaječ, Bethel.

W 7. itčizny je Zafub mjeno Bethel jenož i počahom na wječdohče Bože izjewjenje wobnowit; nětko pak wutroče tele mjeno i jeho wutroby, totraž je pichipielnjena je izjewjenjom, kajfej je ho jemu runje dotato. Tak je ho ja tele měito stare mjeno hwojatožnje wobtřezičto.

III. Sčiznje 16—20. Zafub wučejaje i Bethela do Eprata; po puču wumrie jemu Diabel, hwojeho družeho hyna Benjamina potožiwšči.

16. A woni cžmječu po cšaju i Bethela; wchato jeho Woža tajnja njebje na pichšo, ale jenož tak dołho cžaja hwojajacy, doniž njebhy hwoje klubjenje žyle wustojati. A hbož bjeche hwojče

jene hono wola, něbže i hbožina, wot Eprata, 2 hbožinje i po- bdnja wot Jerusalema ležache, dha porodž Diabel, totraž bjeche po 16 letach k druhom rajej hmodruha.

17. A mjeische cžezi porod. A hbož tak cžežo na porodže dječelše, dječe daba k nje, jo by ju i nowa hwojblita: Njeboj ho, pichetož teho hyna tež mjeiche; twoje dječo je soho hyni, dječo i wohebite hmoduho.

18. Hbož pak ji dušha wubže a wona cženješe, jo ma wumriež, narjetny wona narodjenemu hynke Ben-oui — dječo mo- jich bololejom, ale jeho nam, jo njebhy jemu njeno je itajny a itajnje wnyom dopomničewo byto, jo je macž šubit, mjenowache jeho runje na wopat Benjamin — hyn je šbožom, pichetož wón, muž i nadžuju, mjeische ja to, jo jemu tele dječo hwojče wjele hboja a wjechela hwojež, hbož tež Rachelina hwojerež jeho wutzy jara potaleče.

(Pofraczowanie.)

Wšmelake i bliska a i daloka.

— Sčizbu mječnyj hwoj hercibi dječ i Wudyčinjne dopodnja po 10 hbožinach mjeische jo w „Wječšej janie“ nalerija itahodžowanja, w totrež jo woehebie jehowache wo rospichedacze Ewangelijowych hwojow. Knjes profchor wučel Wula, farač Pandrif- Sčelipanič a kaplan Wudrič darowad dobre pofitwy ja tule na- ležajacy. Sa měto pichidodnje hlownje itahodžowanje je ho kłučaj pošlaji. Wo kłonečnu itahodžowanje wotwari fujes profchor Wula itromadžijnju rječowneho wotriada. Knjes farač Pandrif- Sčelipanič dječe dwoji pichednočt, i přenja wo wudczow pruike hercibje agendy a i druba wo hwojbych mjenach w hwojei Sčelipanič wofaže. Knjes farač Wbš i Wudyčinjna je redakcij němfo-hercibje ručnego kłowna na wo wial a jo jemu jako pomozna komija pichit tyme wulstla djele pošlaji fujes wudčidaj wučel Ziedel a fujes seminariki wučel Wježas wo Ežo- wofaje. Na rječelowny itčehowache narodowym wotriad, hbož nam tež fujes farač Pandrif rjany pichednočt wo ludowym itčehowaj pichit wofelach hwojatožnoležaj wo hwojei wofaže pofličji.

Posledni toleč.

Daj mi kajčejč i šhamore, Warka, cžewjenu kajčejč, ty dječ wječ, jo hwy tam hwojče pjenjeh wutščak. Ty dječidž po mufu hječ; mi mamy jenož hwojče malo bėrow. Ach, jeno jo byč jako mōhla ptočac hwojče!

Tak hwojowache itara wudowa Heilmannowa, totraž je hwojin wnučkom wuhofo w tomorzy pod itčhu blyčelše.

Warka cžewjenu kajčejč pichenje, hebi rubiškto wotolo bledcho wofelica hwoja a forb na ruku wia. Wona ho i wozny itupi, totrež itary toleč, kajfej nětko wazyj njewofelach, mjes poritami dječe dječe a jón frudna wobhladowače, kaž by ho wot njeho dječel njemōhla. —

„Ach dječo!“ hdy by tōne toleč powjedacž mōhł, ty by ho džiwała. Delhe lita hwy jón hweru škowata, hwoj wobhlado- wala, a na fōndjene cžohy hebi pomōhla. Ale jado to panta, mōj dječidž tola žiwaj byč.“

„Čto dha je i tym tolerjom, wona?“ ho hwołza prajčelše, njehnem to šhonič?“ A pichit tym majšake wozny frudne wofelico.

„Ach ju, dječo! Čžehodla njedurbjato w wjedžej hmoč, to dže je hama historija wo lutej Wbšej hnadže a hmočelšej, wona ho bōču wupowidza. A hbož mōhly tule hwy na pacjerje hwojčiz a budželje konfirmowana, njehy je tebi tale historija na- pominanje, jo mōhly Woha piched wocžomaj a me wutroby a ho hlabaj do břečja wuolcič a cžmizč pichčewno Wbzej tajni.

Slaj, jo bēh něbdu tak itara kaž ty a mjeič tež na pacjerje hwojčiz, duž mi itary dječ toleč dari, jo mōhla hebi rjany bibliju ja konfirmacijny fujes. Wōh hōm bēche itary pōbožny muž, totrež hwoje bēle wōbry i cžeizny nōwjeche a hōm tōždy dječ itary w bibliji cžajache. Za bēh hwojče mōda hōtošla a mōja wutroba bēchu na wjele druheho hōja na bibliju štožena. Druhe hōaj bēchu hōjo powjedate wo pižnacych židžanych bantach a wo bēhčanjach jehach a ščidžach, a to dječe mi mysl. Jo ho tēhōla wōšbuhčij, darjenu toleč samječerž a hebi nětko blyčdža- cho ja to fujes. Dušto itajch piched wotariu, hbož bēchu te rjane wēzy na pichedacze wucljenje, jene rjemehe hacž te druhe; najrjadšo bych hebi wudčito kupida, ale ja toleč lēdy židžany bant a nēlajtu jehlu dočah. Dječ we mui hōb wōlache: Ty njeprawo

czinich! Ty by na tym puznu!" ale ja na njón njepoščuchach, ja hebi bibliju njepisupič a nifomni: ničo wo tym toleru njewjennij, fornuž do dwójceje papjery sołomenu na kurni noščach. Zola tež to družu fupowanjie wot jeneho dnja na družu wostorowach, to mejejeje hišnjeje dołgo fhwile.

Duž mie čyżta fhorofč popadže, to drje bejče scharlach. Za w najupiešdej bėy lečah a študije powmjebach. Wobščijšo mi moja mać powmjebach, to hyn pichšo wo džežo powmjebach, kiž je brožo pichšeju mi rukni powbėhni a wo bibliji, fornuž bych fupič dyrjajata a wo mōbrnch a čejmjejemch bantach, fornuž bechu ho mi wofoto nohow a rukow fahmijatale a wo jechach, fornuž bechu mie fatala. A jato bejče wona tolet w mojej fupiti na-mafata, bejče na sjanue wjichidlo, fak ho ta wōz mejejeje.

"Zato bu mi šajo lėpie, lejejeje pldi mojin tožu rjana nowa biblija, ale tolet moja mać wofata njebėjeje, ale mi jón druži tročej na fofirmazijškim dnju dari a praji mi pōdla dobre, fhwitne fłowo, wo dyrbju jón pichšo fhować a hebi jón huišo wofhladač a pldi tym prokuch: Njewojež naš do juprowanaj!"

"Nėto dži, ja bych tebi tež rad tolet na twojim fofirmazijškim dnju darika, Marla, ale dyrbim mihi meč. Dži fhowatajaj ja čhu Wōha lubeho knijeta probyčej, to namaj pichewonja. Wōn dobre puče wičidweje a pomōz mōbšeli."

Marla fudna po fhowdže dele džejeje a delta fłejo wošta, hebi tolet hišnjeje jupitōčej wofhladowačej je želnunmaj wōčō-tonaj; tej bejče, fak by jej praji: "Njebaj mie praji! Za čhu pola waš wofłacj." Ale fhto pomohajeje. Wofa dyrbjejeje bučej. Delach ju pjenijemj pōstui felta, na nju pōblada, fak by ho jeje ničto wofpōdčej čhuj, ničo pak njepiraj a horje džejeje.

Zato ho hōlčja a pot hōdžimj wōrčej, maku w ferbje, na deidže wofwiti je fhwigimajam ruknawaj fa wōdrom, na fornuž rym fłotych lejejeje. Začue fhwit radofčej bijachu fłoraj žonje piches fadate wofłito a i jejnyh wōčow hmejejeje ho radofčej, ale prajiej ničo njewojejeje, wona jeno i rukni horje pofajlowajeje a džatnu mōbitnu njewošte temu njebėfsemu pomoznilej i nuij. Čhyn, kiž bejče do Ameriki wuacjajnuł, bejče ho na fwoju fłaru mač dopomnił a jej 100 hrowom pōštal.

"Ale nēto tōn pōfłidni tolet! tōn pōfłidni tolet! tōn bejče prajej daty. — "Ač jo bychmoj jenož hišnjeje fchwōrčej hōdžimj wōzafkoj!"

"Wofwa", praji Marla, "ja fe fłamariej pōbėhni, wōn jōn hišnjeje w fwojich pjenjelach fmeje, ja wēm, hōže je jōn fhwit. Za hyn tu hawdōm šajo!"

Wōna po fłowach dele čerjejeje, — potom po hašy horje, piches torbōwejeje, to wchitzy lubžo ja tej hōlčju hladaču: fłōnčimj fiejelaje wičha bjes dycha w fłamach, dječōčej hrim-nowiti fłoty na bido pōfoži a wo tolet pōfłowčej, fornuž bejče tam runie fopłotčija. Aklamat ho wičbōn džiwidwe, wōn fwoi fłotčijč wōczimj a pjeniej na bido pōfoži. "To je, to je!" wofa-jeje Marla a čhujidwe šajo prajej bejčej, hebi na to njemjėlo, to je dječōčej hrimow wozaj hac tolet. Aklamat pak ju fa rukawej dječejčej a jej fłwite pjeniej da.

Wōrty fiejelaje šajo pldi wozaj a jej tolet do rukow pōfoži. Na fofirmazijškim dnju Marla tōn tolet došta i tym hōmym napominajom, i fornuž bejče jōn wofwa doštata, ale i tym pichitajemj:

"Wōh je fhwēny, wōn bndže tebie pōhyničej, a wō-barnowacj piched fhwit!"

Kłmšdikhōdženje njekomdž.

Prasit fial Njedič Wōlem III. by praji: "Njebdžja wuacimj tchbēi a wōchpaj i fe mihi fłobdžej, by mi tej fhwōčōfni fte njebdžfe fuplenjeje a i nim to najlėpieše ačho dnja pōbrachowato." Duž by wōn porjaduje njebdžlu fe mihi fłobdžej fe fwojej fhwōbi a wōmjejeje wchitfo, fłotčō by jcho mōhlo wōdčerčejčej, fłalowacj. Wōn, kiž mejejeje telfo dželacj a wofitracj, nuijnje fhwile namafata. Ačho dla tež fwojim fłotajimam porofowidwe, hōdž ho i fłemidifhowdžemj fōmōdžacu, a hōdž bychu prajili, jo fhwile ni-maju, by to njekfōmne famohujemje njemenowł.

"Čhōž, fornuž w žurbi a natuacijemj pichewuwač", by fłal fhwicidwo praji, "njere fhwjennj; wchēs njōn wofchwōjemj a pō-fhwitnemj čłowojč lōžo a lėpie džeta."

Taf pldi Wōnu žel wjele njemjėli. Taf hebi tež tamny fchwēz njemjėlčej, kiž njebdžlu wot njebdele na fwojim fłōžu hečžo dželōčej. Wōhawojaimu pichewuž, fornuž i nawičejčja w hōicjenzu

hwyłejše, bejče jcho i wofna wofbēdžewoat, fak wōn njebdžlu fłewo-jeje. Tež po Wōšej fłabjeje hišnjeje pldi fwojim džele hečejše. Wchidwuz hebi nēfajtu pldicjenu wumjėli, do fłamow fłupi a fwoju njepfofowojōč na njebdžfłim dželaju wuprajaj. Čhwēz wotmōhni:

"Wōh luby fhwēje, ja hyn fłubdy, duž dyrbju njebdžlu dželacj, hewat wofłacj njewojež."

Wchidwuz wotmōhni: "Žōdyn džim, jo fčje fłubdy; runie teho dla fčje fłubdy, dofelč njebdžlu dželacj. Njewojeje wy, jo wo fhwitajim dnju pihane fłej: Wōh pōžohuowa jōn? — Za čhu i wami foftrakt fčimicj; wchidwuz njebdžlu dželacj a fhwicjčej tōn džej, fak ho fchwicjčejamj fłalci. Njebdžje ja lēto jow šajo pichidbu a potom wam wchuj fchwōdu fłaplaču, fornuž fčje mēł, hōdž wot nēfka njebdžlu wozaj njebdželacj a hdy by tež fto tolet wuacjinila."

Čhwēz bejče i tym fłowojom, wōn njebdžlu dželacj pichetja a ja to porjaduje fe mihi fłobdžejčej.

Za pldi mēhōwom pichewuž šajo pichidbje a ho prafčejčej:

"Wō, mihičtrje, fčje foftrakt džerčat?"

"Šoj, mōj fhwēj!"

"Wō, fak wjele dyrbju wam wuplacjčej?"

"Wuplacjčej? — ničo, do žyla nēčō; jo njebdžlu wozaj dželat njewjōm, to mi žaneje fchwōbi pldimjēto njere, fhwicjčej njebdžle pak je mi wjele žōhrowanaj pichujčej; pchidčej piched pchēz mēhōwam ničōje wōdchōbajčej, nēfko hyn hebi hāmo frowu fupit a fa wchuj nuij je pofłarane!"

Wōpomni, luby čłaricj: Dželčej je wofa, tam je tež pucj! — Čhōtōž na wuprowōje teho knijeta a jcho fłowo lubo a čhje hōdō fhwōjeje dušde fłajčej, tōn tež fhwēti, pucj a fhwile ja Wōžu fławu namafata. Čhōž, kiž Wōžu wuprowajčej, ho njebdžbi. Džbžj pak tudy delach žaneje fhwile fa teho Šebōznifa nimačej, wōn tež fhwile fa tebie njewjejeje wo wēčōnojčej.

Kłmšditi, prawje wjekele a fłowōwjne žimj byčej.

Čhwōditi fłanzler, hrabja i Drenhriema, kiž je i hištorije 30-łetueje wōjny fłatj, ho w pōfłidnih lėtach fhwōjeje žimwenja wot fławnojčej wōrčōj fčejčej. A jendžfłetemu pōžanēj Wchitōfcej, kiž jcho w jcho fławnojčej wōpuita, wōn pldi dželajim praji: "Za hyn wjele na fhwēje nashōit a nēfotru wjekele hōdžimj mēł; ale fhwamit, prawje wjekele a fłowōwjne žimj byčej, njewjōm prjedy fłowimil, hacj nēł. Za šo mojemu Wōžu džataju, jo mi fhwile da, jcho a mje fłamcho prawje fławacj nawuchitčej. Wōje jeničej wjekele, fornuž mi wozaj pldi, hacj wōdčō, fłotčō mōže fhwēł dočej, je pōmānje lubōweje Wōjeje a čłitanje jcho fławnoje fłowa. Wōh, mōj fhwēje, fłeticej nēfko w fčejžōdžej lėtach žimwenja a w nashladowojčej pola fławo a wječewom, macje najwōwōmjeje wōzaj wofłatačej a wumwēdžejčej wchō w pōłnej fłowōwjčej a mozu; ale wchitfo to wōž jumi wupfłidčej. Ačho njebdžej moje fłowa lėpie to-jumicj a fa wērne pōfłacj; potom njebdžejčej pōfłacj, jo wozaj mūdrowej, fłotčaja, wēnōwejeje a wječewōwejeje w čłidim Wōžu pōdatym žimwenju a w čłitanju jcho fłowa ho namafata, hacj pldi wchidčej fławowf a wječewōwfłich dworacj a we wōdžemōjeje a nashladowojčej piched čłowōwclami."

A rospominanju.

W Stargardē fłej Marla Marja fhwēje. We fławofij rukawej je dychowom jenož tchbōm rojumicj, hōdž wōn runie na fchwitfłowu fławu i nawičejčja fłeti fława. — To čhje nam prajiej, jo mōže jenož tajfe pōbrowanje do wutrowy ho dobyčej a družij do pōrēka pichijenejčej, hōdž pichipowjebat ewangeltja na Žejnha fława we wērie.

Jene hāmo wot fławejna wimōže: Žejnčej žimj byčej, Žejnčej wumwējčej.

Čhōtōž čhje i prawemu wjebelu pichidčej, dyrbi fwoju bibliju do rukow wōčej.

Fławofie dobrōwōjne dary fa wōdhe armenijfłej fhwōty:

W. M. i W. 4 hr.

W mjenje wōdchōf fłowow praji wutrowny džaf

Wōlčej, redaktor.

Són-li píwal,
Pitnje džel,
Strawja cje
Sawojónu jatof,
A twój hwojatof
Eradny je.

Sa staw íprowm
Napoí móžn
Luboíć uia;
Bóh pał swětny
Wides spał mčny
Čerjnowoć da.

Njech ty ípěwaś,
Swětnje dželafś
Widěbne dny;
Džen pał hwojat,
Dufśi dany,
Wotwoczi ty.

S njebeś mana
Njech czi hmanu
Žiwnoć je;
Jawa maba,
Aiz Bóh poda,
Wofiděw cze!

F.

Serbske njeđzelske łopjena.

Wubawa ho kóžnu hobotu w Smolerjez knižeczickejni w Wubudšijnje a je tam ja schwórěktnu psychoplatsu 40 np. dostac.

Aliserikordias Domini.

Febr. 11, 6.

Bjes wěry njeje móžno ho Bóhu ípodobac. Niczo njećini čłowjeta njeíbožownišeho tu a tam hač njewěra. Čłowjek bjes wěry móže widať tež wuhotowanju bjež je wšdelatimi darami ducha a rojuma, forcz wě wón swětu nakožowac, tať, so w hwoťownym bóle do přěda pichnuć, hač tujaz druhich. Čłowjek bjes wěry móže jara mudry a wučěny bjež w swětnych wězach a po hwojnim wíđenju a póńacu wulku cjeľe mječ baloto a ícheroť, wón móže bjež jara bohaty a jamožity, kiz tež hwojim bližšim dobrotu čini a wuđeluje cjeľe dla, wón móže bjež wulki wojefti wídyć, kiz kraľne štatti dotońja t lěpšemu žyťe wóžneho kraja, a tola je wón bjes wěry jeno kľudy, blaľny a njeíbožowny. Wón je kľudy psych Bóhom, pichetoť wón nima tch njebećij kľubom, kiz mole a serjany njefaga, wón nima tch pjenjes, kiz kóžny cjať najwídyćdu dnu pichněmu na femi a we wěćnoćej, wón nima tch rjanych počjntow, kiz jeno í wěry wuľabadžja a na forcz Bóh hwoje dobre ípodobanje ma. Čhto dha by tež čłowjetej pomhaťo, hdy by wón rnuje žyľ swěť dobyť a pať na hwojej dušdji schodowac, hdy by wón kľudy we wěra a luboćej, kľudy we wídeľch dobrych kľećejžjanyľch počjntach žjny byť a wumrjeć. Čłowjek bjes wěry móže ho tež wídeľnje derje mječ w kraľnym wídeľu a bebi wídyťto wopídeľe, íchtoť bebi wutroba wožada. A hdyž je hwoje doľeť wídeľeć, so tajti njewěraťy ho horđi je hwoje

možu a hwojećej, je hwojim kľubom a jamoženjom, je hwojim rojumanu a póńacem a lute dobre dny wuľtwa, mjes tch, so wěraťy a poboini je wídeľ hwojim boha-bojajnyu žjwjenjom ho jara hujbenje moju a ho psychěćejdu a poděćejdu wot tch, kiz Bóha a jeho kľoma, wěra a kľećejžjanyťwo žwody žozjwaja, dha móže tež wěraťemur wutroba druhdy bojaľna a njewěťa bjež, hač je hwoćke prawu Bóh w njebećach. Zehdy móže wídyť tež tón kľećejžjan, kiz we wěraťe řteu, pich bebi řpchowac: ja hym po prawym tola jeno blaľny čłowjek, pichetoť íchto dha mi pomho, so na Bóže kľowu poľšľam a ho próžuju tež čjnjel teho kľoma bjež a Bóhu řluzjeć we wěraťe a luboćej? Wídyť ho tola řda, so ho čłowjek řeľje mo, hdyž bjes wěry řhodzi po řcheroťim puću teho řneta hač we wěraťe po wulřim puću Bóžđđ džěć! To ho pať jenoť tať řda, ale woprawdže temu tať njeje, wě čłowjek bjes wěry je kľudy, pichetoť wón nima kľubla, kiz hwoćke piched Bóhom plaća we wěćnoćej, a wón je blaľu, doľeť njefaga řenje póńac, íchtoť jemu t lěpšemu řluzi tu cjaľuje a tam wěćnje.

Řhudy, kiz řmíľne dary njerođđi, řhory, kiz po řekarja njepoćjeľe, řeľudy, kiz troćda njepuťa, je blaľny a njerojumanu a ranje tať blaľny a njerojumanu je njewěraťy we wězach řboja a řbožnoćje. Wón wídyť wídeľnje, so je íprawu kľećejžjan piches hwoju wěraťe a hwoje doměřenje t Bóhu wíbeľeť a řbožowny, wón wídyť, so řěćini wěra čłowjeta hotoťewo t wídeľemu dobremu řtatteť a jeho wopídeľuje, ale řam bebi njewěraťy tajťe wopídeľuje njepoćjeľe. Řdžy móže wón wíbeľeť wížowac, po forczđ

wón žadanje ma, ale duške žadanje po mērie a šbožu njeipokojene wostaji, nije dha wón potom jašo njerofonny? Šhdyž wón hebi ženje njeršfomnyšli te hōrte pšoby swojeho žiwjenja a njerwērie wjedženého, hebi ženje njeršopomni, hōnje njerwēra jeho napobleb do wjedže a do wjedže dyrbi, nije dha wón tebdy jara njerofonny? Šhto dha bē wjetřki blaži nješ japořfotolami w Jerusalemi njerwērijazy Domaći, abo či drusy japořfotoli, kiz swoje šwōze a Wože dobre špōdobanje bōdu namakali w tej wērie: Šhrytuš je štany, je žyny a knjezi do wērnjōwke a je pola naš wōřfite dny hač do šfōnczenja šwēta? Čłowjek bjes wēry, kak šhndy, kak blažiny a tež kak njeršōwōny, doleži nima wēra a trořfita w čęrtbenju a wumrjeću.

Šwōtōwnjōw šwētného šboža mōže dije teč čłowjek bjes wēry hebi ja pjenjery wjele kupicy a šhotowacy, jenož jene niz; wumōženje je šmjerce, kotraž jeho čłowluje, pichetož teč šlinda mořl njerwēry, jo po šmjercezi ničo wjazy nije, njemōže jemu piches šmjeretne štrōže pšepomhač, a wumōženje i hreča, kiz jeho čłwdęzi. Šhdyž jemu pořledni džen pichindę, hōdęz budę Bōh i jemu praję: hač šem a niz dale, dha njerwērijazy njemōže džen a žane wōfōmifnjenje šwojemu žiwjenju pichiflaję, a hōdęz dyrbi wōn nēbdy do wērnjōwke piched Bōži šhndy štol, tebdy njemōže žaby pichęel jeho šlupicy, ale jeho duřka dyrbi kama ja šo štač. Kak njeršōwōna pak duřka, kiz hebi nije i čęřom prare bohatřtvo pytała a nije praweho šbōznika a wumōžnika Jeřom Šhryta namakala piches šprawnu pokutu a dęřęazj wēru. Kak njeršōwōny čłowjek, kiz je šo w šwojich hrečach řestari a w šwojich hrečach wumrjek, kiz w šmjercezi wōřfito řhbi, na čimž bēdę wōn wifał i žyle wutrobu a nadęžju na wērnę žiwjenje njeruaje. Tajkemu njemōže potom teč žaby wōtę Abraham wjazy pomhač a žaby bratr Łazaruš njemōže jeho wjazy wōřfędę w heli a w čłwili. Duž dha prošany Bōha, jo by nam wēru řdęřęz, pořhnył a pichiforjal a řejmy řōdny čęř hōdęz twerđę a njeršabłęzy me wērie do wōřfého Bōha, kiz je naš řtworil, me wērie do Jeřoma Šhryta, kiz je naš wumōřl, me wērie do šwojateho Dnęa, kiz naš pořhnyuje i wšędnu dobremu a pořažny šwoju wēru je řtkom a žiwjenjom, jo będnę Wože dobre řpōdobanje namakali, šbōwōni a šbōžni byli tu a tam.

Šamjeñ.

Pučęowanje po Bōžim piřkny

abo

kaže myřle nadędęřę, Wože řtowo čztaja.

Podawa řwērm čtitał „Řomęa Bōh-a“.

1. řhpi Mōřagōwe, 35 řtam.

Pōbla teho mōže njeno Benjamin teč řtęc: řyn, kotręz je řo řakubę w řtarych řtęch narodęł.

Rabel wumrę pidi Benjaminowym narodę, runjež kaž mējeje řtary řhłi wočę řaidęel; a řo do rowa pōdę, porōdęwłj řbōznika.

Čłwko iřraelřk wōtęw je i Benjaminowym narodęnjom dořpōlno. Šotowy a dořpōlno mējeje řakub domoj pichęł, řkufowę řōdnowanje mējeje řižo dořpōlno řōbu pichnjek; do wōtęneho doma.

Šo pak je řo jemu řubowan maubřelsta wřata, i tym dije čęřęje Bōh jeho pichęwřtu pichiflinořę i njej porędęčę; kaž dha Bōh šwojim řhřto řhřta wōmije, kotręz wōni prawje njęnaložja.

19. řak wumrę Rabel w šwojim rowořanju, po řiřęžom, kotręz je Bōh řōnam napōřil, a bu pořřebana pidi pučę do řphřatho, kotremų nēř Bętleřem řtęju, nēbdę 300 řwēřelōw ř prawicy wot řtęhi.

20. A řakub pořtaji řnamje i wopomnjenju na jeje row; jo je řnamjo na Rabelowym rowe řač do řhřfomnēřo dnja.

Bętleřem = řhřbōwy dom teč w řdōnę řtęnje nēbdę řmřu i pořdōnja wot Jerusalema. Řeřęli ř dženja i Bętleřema do Jerusalema, dha wřabłaję ja po řhōđny pučę na řwēry pidi řdęł do Jerusalema „Rabelowy row“ - Kubbeth Rāhil. Še to mačę, řhřřřřřřřřřř řamjetne řwarienje i pokřtu wōřędę: nūřta řōřa řo řebi row jař řōdny wōřdęny muřebanřki row. řele řwarienje dije nije řtare, řhdyž řo teč ja wōřřę čęř nēdřto mo nije nije řōřar; ale řo njebę to Rabelowy row řyl, na tym njamų řdōwřowčę, doleži řam Mōřagōwe řōřřř ja wērnōřę řmēdę.

IV. 21. 22a. řakub pořtaji řhři řtan řaby řdęřęje wēře: tam wōmala řuben nanowę maubřelře řōž, řhřřřřř řhřu.

21. A řakub čęhnięje wōřab, hōdęz bēdę Rabel pořwōř, a řtaji řhři řtan řamnu řtkom wot wēře řdę, kotręz bē řatwarjena, jo będnę řatřřę pichřřhōdęz řubjez řęřdę i wōřdala wřabłanřki řwarienje řhřla wutrowali. Wōřdęžę řu řo pidi wēři teč řhřō řōřřřřř a řak je tam řhřřřřř řatřlo.

řakub njemōže tam wōřčęz, hōdęz je řrubo řmjerčę najdęřřřř řkř řōřab jeho wutrobie wřata. Wōřdala li jeje row, dha rowa řo jemu řhřly i wōřčęw a řwowna řęřęřa řem i wutroby. Šo by řrōdnu řaby a jo by řwoju wutrobu pichęwřl, mēni wōn řwoje řhřlo.

22a. A řa řo, řhdyž řrael řtęřny čęř w řamnej řtronje řdęřę, řo řuben, jeho řrēni narodęny, wřazy řōřo řmřřm, ale pōbla teč dořwōręny čłwjek, řdęřę a řpōřę pola řhřu, řwojeho nanowęje pichřřřřř; a to bu řraelę pōwřęřęne. řōn pak řtęřlo řatřlo njęřtula dla njęřčęřę, řubena pak řōřřřřę wot prawa ja řrēnuje narodęneho wřamřu.

Kaž bēdę řo w řdęenje řamēna wēř na řraeln piches řhřřř řhřla, řa tu piches jeho řyna. Mōřagōw řęa w tutej řistoriji řakubę řrael a dořpōřę i tym, řo čęri nije řōmnu wjeřdi njęřčęřę, řhřa řwęřęřom Bōjim: njemōže řiř řamų řmōřę a pōwřčę, dha wōřanřli řiř dęčę.

Š jara řtary čęřom řem řatřdęž řo w tutej řtęřęžny řnamjo, jo je tu nēdřto wumōřtawęne: řtary řhřřř pichęł je tu pichřřř: „a to bēdę řę piched řim.“ Mōřagō, jo řu tu řele řhřwa řawęřę řtę; řo je teč mōřagō, jo je wōřęřęna mōřl, jo ma nēdřto pōbradowacy, doleži řo řrael řatřlo njęřtula dla njęre řōřřřřř, pichęłęřja na řamny pichęwřl wōřdla. řmnie i tym, řo wōn wřō řhřwōřřř njęřčę, pichřřřřř řo na pichęřōdny řwar. řakubowų řmnojo řu řhřwřřř, jo řo řakub řhřby čęřę, jo by řiř puřal.

V. 22b - 29. řakub pichindę je řwojimi řwanęčę řymami do řmarę pōřa řębrona; řam pōřřęba wōn řę řwojim řratrom řřamow řwojeho nana řřařa.

22b. řakub pak, kotręz jenož i řijom w řužę bē i wōřtęneho doma w řerłaje wřęřřřřř, mējeje řtęř, hōdęz bē řhřř pidi řębrona, jo by nanowę nāmřřřřōw nařřřřř, řwanęčę řymow.

Tu řtęřę řo řrēni řhř řakubowų řřwřřřř; nēřto wřřwř řōřęř. řęřo dla pōba řo nēřto na řōřu řhřčęřę dořpōřny řōřř řakubowų řymow.

23. řejmi řmnojo řęčę: řuben, řrēni narodęny řakubowų řyn; řimeon, řewi, řuba, řřřřř a řębrona.

24. Rabelnię řhřaj řęřřřř: řōřęř i Benjamin.

25. řřřřř, Rabelnięje řdęřřřř řhřaj řęřřřř řan a řōřřřř.

26. řřřřř, řęřęęje řdęřřřř, řhřaj řęřřřř: řōd a řęř. řo řu řakubowų řmnojo, řōřř řu jemu narodęny w řřřřřřř, abo řōla, řōla Benjamin řęřę, domę řo řo řakub wot řam do wōřtęneho řřaj wōřčęł.

Wōř řhřřma řemřřřř řřřa, řōřremų je řo řhřbjenje řřřřřř (9, 25), jo je řenřřřř řōřřa (řřřř) wōřčęřa a do řdęřę řemje (do řananięř řřaj) pichęřřř, řam řo řwōna řajęna wot řřřřřř řōřřřř (řřřř), řam řo ři wřčę řdęřę wřřřřř (řřřř a řřřř) wřřřřř a řōřčęřę řem do řdęřřř řdęřřř řōřřřř.

řęřřř, w řhřřřř řřřř řčřř řo wōřřřřřřř, řaju řhřřřř řhřřř. řhřř w řřřřřř wōřřřřřř řřř řřřřř řo ř řčřřř řř, řhřřom a řdęřęř a ř dęřęřřřřř: „Bōh dęřę řęř.“ řele řęřřř řu wēřęę wōřęę; na nje a po řiř řōřřř řo mōne řwōřę w pichřřřř: we wřčęřřř řhřřřř řiwjenju, wōřęřę pidi čęřřřř řōřřřřř a teč pidi řhřřřřř řaj řęřřř 3, 7, 10, 12, 40 řyle wōřčęřu wōřřřř. W řřřřřřřřř

Božjega kraljestva je 3 imajo božjega bčja, a 4 je ličba ja hvot. To tuj je 7 (= 3 + 4) imajo, to je Voh je hvotom hjednoven, a tat je 7 ličba ja hlvb i Vohom; ličba 12 (= 3.4) je imajo ja lub, i Vohom hlvbjeny, kotrz ma Voha ja hvote hjednjichje.

27. A Satub pichetirjebawšij je hvotimih wšelafimi puchowanjemi, hdyž bē je Seichema wučajumy, nēdže lēto čzajh pichidže i hvotimem naney Maaleci do Manira, Aboweho mesta, kotrz je Hebron, w kotrzij taj Abraham a Jaaat zupimotaj byloj, a hdyž bēchtaj tež stōncenje, pichpuchowawšij hlvbjeny kraj, do-jchtoj, to bychtaj tu hvoti jenišij bē hlvbčijoj.

Hdy je ho Satub do Hebrona podab, ho nam njeponjeda: kraiz tehdy, hdyž bē Graw i wotznoho doma w Beriohe wučajumy a bē ho do Seirifsch hōr podab, hdyž bē Nebekla wunirjela a hdyž bē jeje došla Debora ho do Sarana i Satube podata.

Sawējeje ho nima prajčej, to Satub ja wchōm čzajh, to pichpuchowaje w šlanacim kraj, hvotjeho nana jenož puch nēfotrch dnjom wot njeho bydlozaje, njehy wupytaj; ale ja wchōmni čzajh Maakoweho živjenja je ho je hvotimih stādami zyle do jebu bliftočje podab.

Schōz ho nam nētko na 28. a 29. ištuczajh powjeda, je ho haffe itoko, hdyž bēdže ho podabto, schōz nam 37., 39. a 40. itav powjeda. Satub, pichpichchōi do Sarana, bēdže 108 lēt itary a je je hvotimih nanom hdyžče dwanočje lēt žnyu byt; Zofehy pač bē tehdy hdyž nimalo 17 lēt itary; tehdy pač hu jehi kraizja pichdali, a potom je wōn i džela w Potipharowim domje, i džela w itajnje pichchewat.

28. Jaaat, dofanowšij hvote powoľanje ja itawimij Božeho kraljestwa, hdyž bēdže ho Satub do wotznoho doma wōrčij, to ho teho bla powjētej wo jehi živjenju hnybom hlvbčij, bē ho a wōpōm džečoj lēt itary, a je tat najstarišij mjes hjomu wōzjamu.

29. A wotbjeratich, a wumrje a hu hromadzenj i hvotimem ludu, itary, ho bē jemu živjenje byte. A jehi tehdy 120 lēt itary hnyaj Graw, kotrz bēdže, shonowich, to ho nanowu hmyerčej bliž, hem pichchōl je Seirifsch hōr, a Satub, kotrz bē hdyž nanowu namučkino nastupil, pichpichchōtaj jehi w jamie Matbela pola Hebrona, hdyž bēdže hdyž Sarah, a po njej Abraham, a pođžijehi tež Nebekla thowani.

Jaaat je wumrjel lēta 2888 po itowrjenju hvōta = 1717 do Abryntoweho naroda. Jecho živjenje je ho hlvbčito, pichchōtje i hōrčej, njewujajnjenej čzēmnoti w itadobie.

36. itav.

Grawowa i chlachta.

1. 1--5. Nad nanowim čzēm itaj jehi Graw a Satub hdyžče ras ruka podalo; potom ho jebu puchē dželitaj, to ho njebchtaj mhyb wazaj jettajlo. Dmōz pač ho Graw je itawimow Božeho kraljestwa minje, wuhladam, tat ho Vože hlvbjenje i tym nad nim dokonja, to ho jehi potomizij i wochēbitemu narodej rosmnošja. To jawjedizij hlvbje tu najpriedy trōtta powjētej wo Grawowych žonach a džečōdy.

1. Tuto pač hu Grawowe narody, kotrz je Edom.

2. Graw, wfa hēbi, jako bēdže 40 lēt itary a jako bēdže hdyšče doma we wōzjamu domje w Beriohe, jony i šlanacijšij dšomfom, mienujzij Bašmath abo, tat je jato mandelčijšij žonie narajchmju, Abū. Glonoma, Seirifšeho mušjowu dšowit; a Abalibamu, kotrz je ja predaowšje čzajh Judith rēčady, Anawa abo Berjionu dšowit, kotrz bēdže Žibconowa wučkita i Seirifšeho iplaha.

Wšelake s bliska a s datoka.

Kaž hdyž wchōmni dšimowčejanšeho ičulšeho mēšnja prajchmju, je ho do Dšimowčej jenišij herbšij wučer i Prufšije jamotitaj. To je tola jara wōčarowacz, to tōnje pichchōi i Prufšije do Seirifšeho njewchōtjanje; pichetōz kajfe hu to trudne wōbšejnōweje w prufšij herbšij hlvbčij, hdyž jedyu wučer po drinim woteidžej. Kaž hlvbčimju, pichidže tež do Hornjeho Wuhjela herbšij wučer i Prufšije. Hdyž ho to tat dale pleče, njemjēja w prufšij herbšij Lūžizij stōncenje žaneho herbšijho wučerja wazaj. To pač hu tola njestrome wōbšejnōweje, a pod tyni mačj herbšij lud wōbše schoduje. Duž je i wutrobu pichčej, to by ho bōrny mjeia stajita.

— Z htwowjeje hromadžimj Macizij Šeršibje ma ho wubšejnēč, to ho na dotwarjenje Macizijčeho domu pichchōtja a to budža ho č temu wōbšēne litina jamozijčijšij Šeršebam wōdawoz, to mōhō ho zjany twar dotwaric. Mjeje dže tež žaneho stracha; pichetōz i rosprawy jarjadnita Macizijčeho domu bēdže hlvbčej, to ho dom derje dani.

— Grobžijčejstajh zjrečej ho wottrōta a nomy Voži dom ho natwari. Twar je ho do ulow Injeja twaršeho mištrja Klifjana we Wōšebortu polotaj a ho hdyž papočaj.

— Zaužjeny hdyčej je kušja wučkita: „Wopomnjenišje čopjena na 40 lētny jastočimj a wōzjamu jiboliej kušja fararja Gōlčja w Katezadž.“ Kušnja, wot kušja fararja Gōlčja w Budnjichinu jastajana, pobawa pichēdēč, wot teho hameho, kaž tež wchōtje rēčje a pređowanja hlvbčejšjeho dnja. Šwēdžijčijta rēčje je w herbšij a nēmlēje rēčje wōčijčejčana. Kušnja je na 20 np. dočatčej.

1. mēje jūneje ho, kaž hlvbčimju, hlvbčejšij hntstownoho mišjonistwa w Hōdžiju. Šeršibje pređowanje je t. farar Matek w Katezje na ho wōh.

— Matk herbšij krajom, kušej seminaršij wučer Čta Wicšas i Kluwacz, je ho i Trajdžan do Čzopawy pichchōtlo a nētko po jutradj hwyje wome itajchmju nastupil. Stijes Wicšas je pichchōtlo prstom prstowanje ja pādagogijū najhwalobitnišjo wōbitaj, to prawo dēnjanje, we wchēdij zjadowujach, w pādagogizju ros-wučowacz.

— Zafstij hejm je w pōhēdijh dnjajh w pōštwach wo železiniu wwarčaj. Zenož malo železnju je ho i dšimjantom na učetjichje wjenzeje wōbšejnōweje wchōtchōtčij i rosčupimanju pichpōdat. Mjes nima je tež dalewaw železiniu wot Nabworja pichšej Klawjēh do Wulsteho dnja. Wo dalewaw železiniu i prufšim mjeiam ho w itajim hejmje ničjo spomnito njeje. W prufšim hejmje pač je kapōhlanz žedjenje wuprajit, to by ho železnja wot Grobōta pichšej Wōjerezi do Katez bōrny nanowarita, a kaž ho jōdaje, njēje tež prufsa wchōtchōtčej wōstlita, w pichchōtchje tule železiniu twaricj. Nomu wotmōhij železiniu i Budnjichina do Wēčje Wōdy, ja kotrz bēdže ho prōjima jastajala, je, kaž bē do prēda wōdžej, do wōdy padniti. Pichetōz w nēčijchim čzajm hlvbčej jemu železiniu i Budnjichina twaricj, kotrz by do teje hameje itrony ičsta, by tola pichwēleje žadanu bylo, hdyž dyrbi ho twar bla pobrachowozajh pichčijchij hrdelom po wōdžōwšij wōbmjēlowacz. Tež twar železiniu i Wōšeborta derje hlvbčej tat jara pichowacz njebwōžje, dočelž pichja tomora itajšeho hejma hlvbčej žnyu pichjēs ja tule železiniu pichjēwōlita njeje, ale je pōhēdijū žadanu na pichchōtjū hejm, kotrz ja dwe lēčje hromadu itupi, wotitōrčizka.

Wleplakaj!

Botulena džečje wopōdnju 12. januarja 1893 mloda lēdma 26 lētna žona wot hvotjēje starēje maczerje pichwōdmōžna do hvotjēje bydta na hōršiej hōhy. Mjēlčjo po ištobach hōrje itupajde. Jato wōčēko hlubōto žarowazeje žony wchōi wōčijmjenju duri na naprismo njena padže, kapōczje wōšije ptačōč a hlvōm i wutrobje hlvbčejne maczerje hōšij.

Duž, kotrēdōž mjenjo bēdže runje čitala: dr. Elmenreich, bēdže pichēd 3 dnjem wumrjel a nētko ho mloda wdowca i jeje maczerju wot jehi rowa wrōčej.

To bēdže čejšij hōn — podawki pōhēdijh dnjom. Pichēd dnēmaj njedželōnāj bēdže dr. Elmenreich hlvbčej wēhēle a žortuju je hvotjēj žoni domoj pichchōtčej: potom wchōl bēdže na bolōčije hōrčij, ale njebēdže wēš tēwēje wōl a bēdže wuhmij. Na druge ranje je wuklino bolōčijōm itanu, jemu bēdže wōšte, to je ja hōrjenje plustim hōrčij. To bēdže pichēd wōčelčja w mandelškim živjenju, jato hlvbčejšjem lēlat mhyš thoreho wōbtrucij. Hōdžimju wot hōdžimju ho čzēmōtchō, jato hōrčota a bolōčije pichchōtchōm. Pichidžchōm čzēčje nozj, hdyž thōm w hlubach lēčejde a bies pichēlčaja powjēbajde, i wēhčija wot hvotjēje žony a wot hynja Wilhija. — Sa dšwēczij dnjom bēdže mōž mlōbēho muža hlvbčija, a lēlat mlōbēj žonie jamelčēčej njemōžčej, to je tu wchōa čzōwšja pomoz pobarmo.

Elmenreich bēdže ipihaczel. Prjedy bēdže čejšjo mēl. Pichēd 4 lētami dočla prēm trōtta na hvotje džežō 800 hlvōwim. Potmij wēhēla thwōtāčej i hvotjē njewēčejde a je j hvotje hōzje wupowjēde. Nētko mōžchēčel ho wōkjenicj. 10. januja 1889 hlvbčejchōtaj hlvōj twōh. Pichēčel farar Wēer jemu itrowca a jemu pōstijčij pialm (23.) ja Vože wōbēčijše hlvōm hōbu na puch da.

Čas-ſi ſpěwaci,
Přinje dželaſ,
Čerwja čje
Čerwjeny ſatof,
A wój ſwajof
Čerwjen je.

Ča ſaw ſpřym
Rajoj moſam
Čubofč ma;
Bóh paſ ſpěwam
Přes ſpaf mčern
Čerwjenofč da.

—*

Wječ w ſpěwaciſ,
Čerwjen dželaſ
Wječne dny;
Čas paſ ſwajof,
Čubofč baw,
Wspěwaj m.

Č njebeſ mana
Wječ čji ſmaw
Čerwjenofč je;
Čawa woda,
Ač Bóh woda,
Wſoſeču čje! F.

—*

Šerbske njedzelske łopjena.

Wudawa ſo kódu kódotu w Šmolerjez kniſkiſhćejni w Wudſhćinje a je tam ſa ſchwałetěnu pichedlatu 40 np. doſtač.

Žubilate.

Jan. 12, 24.

Čawěrnje, ſawěrnje, ja praju wam, jeli ſo pſchěučne ſorno do ſemje njepadnje a nje-
wumrje, dha wostanje wono čame, hdyž paſ
wumrje, pſchijnje wjele płodow.

Wſchubdom widzimy něto, ſo ſo ratar prózuje, ſwoje
poto wobdželač a ſwoje ſymjo wuſpowač a ſo młode
ſymjo hižo le ſemje ſchadzeja. Kóžde lěto tutón dym
ſ noma widzimy, ſo je ſemrjeteho ſornjatta nowe žiwjenje
wutħadza, tutón dym wſchěhomóžneho Bóha, do kotrehož
ratar wěri, hdyž ſwoje ſymjo do ſemje pohrěba. Ale
je ſmjerče t žiwjenju, tajſi ſatón njeplačji jenož
w ſwončownym, ale tež w duchownym, w kraleſtwje
Bóžeje ħnady. Se ſmjerče t žiwjenju, to ſo něhdy
dopjelni tež pſchi ſmjerčji naičeho Šbóžnita a ſo hičje
pichęzo dopjelni wſchitkim tym, kotřiž jaſo Ĥrystuſowi
ſchžobniſy hřečba a hřečje wotemurjeja a jemu pichęs
čępienje a wumrjeje ſaſbu t wčęznej traſnoſći. Duž
dha: Se ſmjerče t žiwjenju.

1. to ſo ſa pſchi ſmjerčji naičeho Šbóžnita,
2. to ſo ſa pſchi ſmjerčji naičeho ſtareho čłowjeka.

1. Wridhojo do Žeruſalema pſchijedſchi, dzychu
Žejuſa wħladabč, ſo bychu jemu čęčje wopolafali, a
wčžobniſy wħelchidu ſo, ſo ſo tajta čęčje jich miſtřej
doſta. Žejuſ ħam paſ dželide na to, čaſ je drje
pſchijedł, ſo čłowſti ſyn něk čęčęzny a pſchętraſjeny
budže, ale wħežba dha woni tón puč a budže dha ſo

jim tutón puč lubieč, po kotrymž wón t ſwojemu pſchę-
traſjenju dońdže? Čłaj, jenož pichęs będjenje t dobyčju,
pichęs ſmjerč t žiwjenju. Čawěrnje, ja praju wam, jeli
ſo pichęčnje ſorno do ſemje njepadnje a njeſemrje,
wostanje wono čame, hdyž paſ ſemrje, pſchijnje wjele płodow.
A njebe dha žyſe žiwjenje Žejuſowe na ſemi moħl rjez
ſojne wumrjeje, mjeſ tym, ſo wón žyſu ſwoju wolu
podeſiſnje woli ſwojeho njebeſteho Wótza a jemu po-
ſchidny bę hač do ſmjerče na ſchidni? Wſchaf Ĥnjeſ
Žejuſ derje wjebeſe: Wóga wola je, ſo byč ſwět wu-
moħl a tutón wumrožerſki ſtut njeħodži ſo doſkoneč, Ĥhiba
ſ čępijenjom a wumrjejom. Tęho dla ſo tež tón Ĥnjeſ
ſmjerče njeboječje a wotpoſaja Pětra, Ĥiž dzychu jemu
wobarabč, do ſmjerče Ĥiž, tęho dla njeproręčje wón
jeno: Wótče, pomaj mi ſ teje nuy, ale tež: Wótče,
pſchętraſni ſwoje mjeno! Ale je ſmjerče t žiwjenju!
To ſo dopjelni něk na tym Ĥnjeju pichęs to, ſo ſmjerče
ſwafſi jęho džerčęz njemóžadny a ſo wón žyſy a ſtanjeny
ſ roma wuńdže jaſo dobyčęz nad ſmjerčju a ſo mječje
něk jaſo do ſemje padjene a ſemrjeje ſorno wjele płodow
pſchijnječ. Hdyž je wón ſwoje žiwjenje t woporu ſa
hřeči wodač, dha budže něk ſwoje ſymjo widječ, pſchętož
jaſo ſo jęho ewangelij pſchipowječabę, wobročidny ſo
čłowjetoſo ſ ħromadami t njemu a tak je Bóh jęho, Ĥiž
bę ſo ħam ponižowabč, pomychit a jemu mjeno dač, Ĥiž
pſchę wſchitę mjena je, tat ſo něk wſchubdom wuſuawaja, ſo
Žejuſ Ĥrystuſ tón Ĥnjeſ je t čęčje Bóha tęho Wótza.

Se ſmjerče t žiwjenju, to ſo ſa pſchi ſmjerčji
naičeho wumóžnita, to ſo paſ pichęzo hičje ſawa pſchi

hmjereži najdecho stareho człowjeka. Kotiž chędzja khrystuszej pchisłuskecz, durbja i nim tež wumrjecz. Dzena drje njeje mot naš žadane, zo durbym, taž nchdy přeni tichęcijenjo ja teho knjeja po czěle wumrjecz i trawanej hmjereži, ale mot naš wchisłiči je wichezo hichęce žadane, jo budyum duchownje a wchędnje hřechej wotemrjeli a Bohu žni bwi i swoje khamne myšle a najrjeńšije požadanja a nadžije do hmjereže pobaši, zo budyum tat i žykej wutrobu w Bohęj woli wotpočjowali. Łohke wchad tajše wchędne wotemrjecze słabemu człowjetej na feni njeje. A tola tež jemu płačji: jeli jo pichęćizne forno do fenje njepadnje a njemrjeje, dha woitanje wono kame, hdyž pať feni, pchisłuske wjele plodom, jeno se hmjereže i žiwjenju, i žiwjenju w Bohy a i žiwjenju pola Boha. Plodom prawdochę, plodom dobahojenja a pobohojenja njemotemny pchisłuskež Bohu i częłeki, człowjekam i wužitku, kani hębi i šbozi, khibja jo je předy našy starý człowjek wumrjeli a hichęce wicheš wchędne rostkaje wumrje je wchęmi hřečami a šłymi łohčami a jo wchędnje wojuje-ny pchęćizno hřechej w naš a wokoło naš a šbozowni w žiwjenju a i trojčini we wumrjecze a šbozi we wchę-wojci njebudžemny, khibja jo šo i žykej wutrobu do Bohęje wole poddamy. Šbožny pať tožby, hdyž šo po hmjereži stareho człowjeka nowy człowjek narodži wicheš hnadu a pomoz teho knjeja, nowy człowjek, tiž rojce a pchisłuska na wchęm, ičtož je dobry počink a dobra khamba pchęd Bohom w njebiechach.

Ženo i pomozu teho knjeja a swjateho Duha pať možemny je hmjereže i žiwjenju pchęćizničęcež. Šchōž je hižo jutroczj pchisłuski swoje hřečine khibjenju hwęru žygal nowe žiwjenje japočęcz, tōn je tež i wchęćizny hižo šonil: kam je swojkej mozi ja tajše njemōžni, pchęćizny i tennu wjaz potriebam hač wicheho dobrego přjōd- wlačja w mojej wutrobje, wjaz hač ja kam hębi abo netašij człowjek mi dačj mōže, ja i tennu potriebam po- mōž i wuřba, wnjednarja a wumōžni, tiž mi wojnje, ičtož mi wutrobu wobęžuje a hweđownje mi porońuje, tiž mi nowe žiwjenje a nowe hupšjenje do wutrobo pldōzi a mi i dopieljenje mojego přjōdčwlačja a słubjenja do- pomha. Šdōž pať je nchōt hač dotal hęs Žejus, hęs pomozu swjateho Duha žygal, kam je swojkej mozi žiny hęcz po Bohęj tajnjach, tōn šo wchęje hřečine wnuńe: ja nješym daloto pchisłiči, pohlabajo na to, ičtož šym hač dotal dozipl, ja drje šym nękōtręćizniž dobre přjōd- wlačje mēl, nękōtręćizniž potutnu šym wuplatat, šym žnauo tež nękōtręćizniž dobry šlnt činił, ale i šlajennu nęrej wutroby a i dopielennu wobnowjenju žiwjenja a i trojčennu wuřwōjčenju nješšym hichęce dōšol a je pchęm swojim bęđženjom woitanje tola płačaja žrudna wernoję: čjinič to dobre šym ja derje dčyz, ale dońnjecj o dobre, toťrež ja dčzu, to ja njelamōžni! Šchōž pať je tajše šonil, tōn pať njch w potuče a we wērie i tennu dčjesej khamta a jeho prořy wo hnadu a wobacze, wo pomoz a radu i wchęmu dobremu a wōu budže tež hōmčj, jo šo tōn knjes wchęzo hichęce po hřečnikach porjebjerje, jiu wōdama a jo jeho mōž tež w šlabych mōzna budže. Tež naš dčje wōu wuřotowacj i duchom wchisłusnoję, i duchom linočęej i Bohu a i człowjekam, ač do načjeje wutroby dčje wōu wiliwacj swoje bōjše wjenje, tež naš čjinič nowych człowjekow. Šchōž žōdny kōšlajš je swojim hřečjenjom, žōdny człowjek je swojim hřečjenjom a i dobrym přjōdčwlačjom njelamōže, to dońnja

Akhrystus je swojim duchom w tch, tiž chędzja jemu we wērie a wchisłusnoję hōwēni bęcz. Šdōž na teho dla duha šprawne žadanje po wobnowjenju jutroćowneho człowjeka, po pchisłusku i wchęmi dobremu, po nowym žiwjenju w Bohy tu a tam, dha wuproř hębi tež jako najlępišj dar swjateho Duha jako pchisłusku i wchęmu dobremu šlntke, a tež wona šo napořlęd wchęćizničęej je žalōčjenja i wuřtanju, je žrudobu i wchęlu, je hmjereže i šbožennu žiwjenju.

Hamjeni.

Puchowanje po Bohim pišnje

abo

tašte myšle nadeńdę, Bože głowo czitajo.

Podana hōwēni čitaj „Womaj Boh-a“.

I. kniži Wdajšow, 36 staw.

(Puchowanje)

3. A pchisłusko wuhlabajo, jo jeho non tutej Kananejstj žonje njerađ wōi, dōčej wōwēni jemu a hēbęz jo wōu žrudobu pchisłuskoj, wia hębi ja tchęz mōwčjku Wasmath abo Wabalah, žmalowu dčowu. Wabajthowu kōru.

Wdęž jo naratičj kęjach mjenja šo čjōto je wchęćizni mjenani: i dčla šu wōu wōt wicheho špōčata nęłetre mjena došlat, i dčla šu pchisłuskoj pobawat ja swoje žiwjenje nowe mjeno pchisłi. Wobębej stawja šo tat, hdyž šo kōnje wočęja, tež hdyž šo wubōwno wočęja, a kani, hdyž i jenie khabu na družu dčahu.

Wahabima je pchisłusko, dčli Wda, swojich potom pomjeno- wanych šymow porořita; teho dla je wona tu halle na družim nęšje pomjenowana, rumjčj je šo Gław i njei hęs dčela přejby wočeni.

4. A Wda porořji Gławej Ešfaha, ale Wasmath porořji Regnela.

5. Wababima porořji Žejusa, Waelama a Kōraba. To šu Gławowu hōwēni, kotiz jemu bęču narodženi w Kananejstim kęju, hdyž wōn hichęce pchisłi swojim namu wchęćizne.

II. 6 – 8. Gław pchisłusko hōt do Žejusich hōt.

6. A Gław wja swoje žony, šymow a dčowu, a wchęćizne dčide, wotroczko a dčowu, do swojeho doma hichęćizny, swoje tulo, a wchęćizny hōwēi šlōt je wchęm swojim łanowjenjom, toťrež bę w Kananejstim kęju dońot, a čejnchęćizne, hdyž Wababima hichęce wola Wabana w Weloportamiej kęjchęce, do Žejusich kęja, přejč wot swojeho bratra Wababa; jemu Kananejstj kraj wotajiwchj, pčajaje hębi wonu dominu.

7. Wchęćizni jeju tulo bęčje, taž wōn to nčto hižo špōna, rumjčj šo bratr hichęce i žubw wōčej njeb, jara wuile, jo njemōžetaj hromabę hęćizni, a kraj, w kotizm jstaj žubwitiw bęłaj, a hdyž šo njemōžetaj dale hęćizni, khibja jiuwo wubōwlerjo pchisłuskoj, njemōžetaj jeju hęćizni, jeju wjete stori dčla, bębže li Wabab domoj šo wchęćiznišj nanowu šlōt nękōtręćizni.

8. Tat hęćizne Gław na Žejusich hōrach a doby hębi tam Edomiti strani, hęčje je, taž hižo 32, 3 wuhlabachow, Wabab i Weloportamiej šo wchęćizny, hōwēni pōřow pōřel. A Gław je Edom, po kotizm je šo pchisłusko Žejusich krajnje a Žejus- stemu dčli mjeno Edom došlat.

Tole šo teho dla tat hōwēni wchęćizne, dōčej je Edom wchęćizne mjeno ja namjenju lud pchisłi žubwch njelach, kotiz bę pchisłusko ja Wasmath narod wuzly wuzaj.

III. 9 – 30. Š Gławowje hōwēni wuhlabajo w Žejuru žuka hōwēni wchęćizno a župnotow, kotiz mēto kęjach njelachow a župnotow w Wōřitim šlajdu nęstupa a hębi jch tulo a jch mōž a nahlabončj pchisłuskoj.

9. To šu Gławowu narodby, i kotiz hęčj je šo Gławowu narod dale rošmōjčj; Gław pať je Edomitiš nan, kotiz šu po Wōřit- im šlajdu na Žejusich hōrach hęćizni, w tamnej hōwēni krajnje mjes Wōřim Wōřim a kłauitiš wōřim šlajdu.

10. A tat ředčdu Gławowym dčjčom, toťrež je wōu, jo wchęćiznišj, hōbu pchisłuskoj do Žejura: Ešfah, Wdžinu, Gławowjeje družje žonju šym; Regnel, Wasmathym, Gławowjeje hę- čje žonju šym.

11. Ešfahowu hōwēni pať bęču čji: Žeman, Omar, Žepho, Wasmath a Wenas.

12. Al Thimna, Vothanowa, Soritsicho wjetchowowa kotra, bē Elifabowa, Gławoweho bynowowa pchidolžniza, kotraž jemu Amelita, wotža Amelitow, porodži. To hu Wdžini, Gławowewe družjeje žonini bynojo (wuntojo).

Amalelitžny napomnu na ho bižo 14, 7, tedby paŋ njebē hiščeje tuteho plaha, kaž tu šonimaj; tam je ho tamnej strouje po polžičich wobnolerač, kotražyž je Wdžisaj wotlabač, narjekto. Wotdželiwidi ho tahe wot Edomiŋski a wutworitiwidi ho t mošebitenu narobeje, iahybliwidi ho w polodniŋskich itronach w Žudowyh harach hač blize Rađeša, rosziblichy paf ho polžičjo po mjehje petrejŋŋe Kraljici, wot Rile hač do Surra a wustupichu njepšhečeližy pšhečjimo Zraelfim džejom, jako tuči i Egyptowŋŋe do Kananejŋŋe ho pšhečybliwidi.

13. Reguelowe, Gławoweho družeho bynowe džejči paf hu: Nabath, Serah, Samna, Mija. To hu Wajmatyni, Gławowewe iŋmaelitŋŋe žonini bynojo.

14. To paf hu Ahalibamini, Gławowewe prěnjeye žonini, Anowewe džowyni, Zibeonowe wunčžyni bynojo, kotražyž je wona Gławej porodžiła, jako bēlčej tamje žonije jemu bižo tožda byna porodžiłej: Zejus, Zajelam a Korab.

So hu woni bynowe mēli, ho nam njebdželi, dolež hu woni, kaž w 18. iŋtucžy žonimaj, hami i fujejami byli a dolež je toždy i nidi ham fujōj plah fałožil.

15. Tole nēto hu fujejajo mjes Gławowymy džejčini, wjechjojo nad plaham, i džela wuntojo, i džela bynojo: Elifabowe džejči, kotražyž je i prěnim Gławowym bynom, bēchu, kaž daloto hu ho i nimi plahoi a narobu fałožile, tute: fujes Zhemra, fujes Dmar, fujes Jero, fujes Kēas.

16. Fujes Korab, byu jeneho i Wdžynych wuntofo, kotražyž je roszdželič i Ahalibamowym bynom je hamym mjenom, fujes Gaeftan, fujes Amalek. To hu fujejajo wutħadžajy wot Elifaba w Edomskim kraju: a hu Wdžini bynojo (wuntojo).

17. A to hu Reguelowi bynojo, kotražyž je i Gławowym družim bynom byt, hu byli i fujejami nad plahami: fujes Nabath, fujes Serah, fujes Samna, fujes Mija. To hu fujejajo wutħadžajy i Reguela w Edomskim kraju a hu Wajmatyni bynojo, Gławowewe žony.

18. To hu Ahalibamini bynojo, kotražyž bēlče i Gławowej prěnjey mandžisłej: fujes Zejus, fujes Zajelam, fujes Korab. To hu fujejajo, wutħadžajy i Ahalibam, Anowewe džowiti, Gławowewe žony. Woni roszdžela ho je bynamy wot družjeje a fiječejje žony i tym, io bēchu žindow i fujejami nad plahami, dolež hu polžičjo narobženi a čas ho narobžili, hožej bē nanowowa mož, a nahladnožej najmjuŋchidi i fšobozet dofotročila.

19. Čitje, wot 9. iŋtucžy kēm pomjenowani, hu Gławowi bynojo (hromadže 5 bynowo a 10 wuntofo) a wot 15. iŋtucžy kēm jich fujejajo, fujejajy nad narobami, hromadže fajtynacjo. Wōn je Edom a fałožet Edomiŋski fnejžimow.

20. Sejirowi bynojo abo potomnižy, kotražyž i tutny potomniŋami w Edomiŋski kraju byhleiše, a kotražyž je tež krajinje mjeno dat, doniz ujeje Gławu prěnjey wobychletiwio i džela fahubiti i džela bynomi narobam fnebožiti, hu čzi: Vothan, Sobal, Zibeon, Ana, Džion, Ezer a Džan.

Sejor bēlče Šorejsi čłowjet, čłowjet w jamie bydlaz. Al Edomiŋski horach natħadža ho wjele jamow, kotražyž hođa ho i malej prōžu a čłowječe wolyndenje napravitič. Wobohlerjo taŋiŋ jamow rełaju i žujim fšowom troglodyto. Tež Lot, kotražyž bē polžičjo do moabŋŋich hōr wučeŋejni, bē tam je žiwotimaj džowkomaj žiwu jako troglodyt.

Polžičjo mječaju hu Zraelfyn dopowniŋi na dobyčeje, kotražyž je Edom tak iŋhe na wmoŋich plahach Šorejsiŋ i Kananejŋŋe iplaha wutħadžajy, dobył, io bychu tak hamu fšobolčej mēli na wōjnie pšhečjimo narobam, w Kananejŋŋi kraju bydlazym.

21. To hu Šorejsy fnejčejjo, džejči abo potomnižy Sejiŋŋe, kotražyž hu do teho w Edomskim kraju i fnejčejjem: bñti a i foter-miž hu ho Edomižy i wopreħta jeħwafowali, doniz njefju jich fšončejy žple wutħelili.

22. Ale Vothanowi bynojo bēchu čzi: Hori a Dženan; a Vothanowa kotra bē Thimna, kotražyž je hebi Elifaj, Gławowy prěni byn, ja pšidolžnižu wof.

23. Šejnojo Sobalowi bēchu: Alwan, Manahath Ebol, Sejo a Dnam.

24. Zibeonowi bynojo bēchu: Mja a Ana. To je tōn Ana, kotražyž je w pučejinje mule namatač, pšidolžičywihi wōšla f toble, hožy žwojeho nanowu, Zibeonowe wōšty paħelče.

W hebrejski bibliji steji fšowu „jemin“, kotraž jenož na tutym mēčje nabeitdžej. Luther a po nim hebreji pšhečolžet je ho tu po žibowŋŋi wutħadobaričy fšowaj, kotražy prajaju: „Gławowa iħladta bē ho towarčelja, kaž njebē Wōhu ipodobne, a wona fawobowodaje f tomu tež iħerinu“, a čzi mēnja io je „jemin“ = mule. Wdžowajy fałoi je polžičjo tajke iħeħeħenje mjes iħerinu truce fałat.

(Wotkazowanje.)

Wšelake f bliska a f daloka.

W jaħbenym tħdženju mējeje ho lētny fawdžej iħutŋŋoweho miŋiŋiŋto w Draždžanach. Šlowa iħromadžaja mējeje ho wutoru a na nej džerčejše fujes tajny žurčiwŋŋi raħbičej Kšeller pšhednoŋŋi: „Ze naidje iħutŋŋoweho miŋiŋiŋto wopradowe miŋiŋiŋto?“ Kollektu pofutneho dnja ho na wšelake wuŋtawny iħuŋta pombažaje fšiječyħaħejteje luboček roszdžili. Wōbu žel je kollektu porjo jaħbenjeny lēty laho wotberała. W lēčje 1900 wunjeje 25,049 hr. 1901: 23,738 a lēčja 23,373 hr. Potřejŋŋe jo fujaty ŋtut iħutŋŋoweho miŋiŋiŋto je lēto a wjetřti a pšiti tym tola dary Wōhu žel woteħeraju. Šutŋŋoweho miŋiŋiŋto, kotražyž iħadžnym, ħubjenym a fšowym pomha, wōpjeracz paf je pchidolžničyč tožbōwo fšewneho fšedekajana. Džy je pšheč, io bychu fšedekajeni, hožy je kollektu telto woteħerata, i doħrowlōwimy ħmilyim darami fujaty ŋtut podpjerati a je redaktor „Wōmhaj Wōba“ dat wōwōwim, doħrowlōw dary a iħutŋŋoweho miŋiŋiŋto pšidžimacz a dale wobħaracz. Kšajfe wulfe polo fšutawajana ma iħutŋŋoweho miŋiŋiŋto a tajke wopory ho wot njeho žadaja, to nam laho lētna rozprawa iħutŋŋoweho miŋiŋiŋto roszajani. Šutŋŋoweho miŋiŋiŋto je laho mūdawalo w 33. lētni fujoye wotarŋŋe famjenje. Za twar wonohe Wēstħemŋŋe fšowuŋta w Auguŋtowych fupclach pola Nadeħberga je 70,000 ħuħnow počejčej dħyħato, kotražyž ma nēto wotħapčowacz. W Wlatham Wāchowym, hožej hu džejči na padawu fšowejčej čerħpjae, je tež bħyħalo nowy dom natwaritič, dolež ho fary wotpali. To Wōħiħoweho mħna, fšy žony bjes domiŋy pšidžimajo a jim wučeł pšedewio ħuħowimy fšrachotom pofšijeje, bu 44 pšidžatych. Za iħomōžejŋŋe domy ho itarajče a bēlče na pšidħat w iħomōžejŋŋi domje w Wōrtzburgu 84 džejči wotħladala. To žonizaj mōdħim dħeržachu ho w Draždžanach pšhednoŋŋi f roszuħejnju a mējeje ho tež ħobowim fħwōdžeti a Draždžaniŋŋe pñeħžni. Žowatħyha mōdħyħ ħolowu doħachu wōpjeraj, teħo runja towarħiwa a ma mħwōw a mōħwōzew. Ĥolpōdu f domiŋje pučowajany wōžny pšhečyħ pofšidžacu. Miŋiŋiŋto a ħōdžniħu wōwaje laŋŋe iħutŋŋŋoweho miŋiŋiŋto i druħini towarħiwami a tōnte ŋtut luboček wōpħerata. Učejŋe ale tež pšidniwe bēlče wōjowanje pšedewio ho roszħeržajej njepħwōžewojeti. Wōħlad na to wulfe polo džekanja iħutŋŋoweho miŋiŋiŋto woteħeraja a my njemōžemy iħwō wotŋacz, ale rabuħie fujōj lētny dar ja iħutŋŋoweho miŋiŋiŋto woprawjem.

— Zamoženŋŋi fałoi ho w tu fšwiltu na prěnjey fšomorie w Draždžanach wunadžuje. Druha fšomora bēlče jōn pšidžajala, ale prěnja njeha do teħo fšwilti. Kñeħeritowu čħyħde dawŋ na iħomōžejčej bēħnjey a tež do fšomōžejčej dawŋŋe fałonja tōnte dawf pšidžej. Do teħo paf prěnja fšomora fšwilita ujeje. Wōbħarowacz paf by byto, bōd by žyly fałoi fšawiti, potom bychu ho wñne pñeħy pšides doħodne dawŋ fšeracz dħyħala. Zamoženŋŋi dawŋ na wjetřde fšomōžanja na wēlče fujoye dobre prawo.

— Šħwōwt f ho nowe ħuħniŋŋe jebanije pšedewio bratunaričej Marteney w Šumbinnenje počalo, fšy je wñnowany, io je fšwojeho rħmŋŋiħtra Křowŋŋa fałelič. Prěni wōjeŋŋi fad bēlče jecho wñwownal wot mōrdawŋha. Wšidžyħi wōjeŋŋi fad paf jecho f ħmjerčej wotħudži. Kñħwōžewimy wōjeŋŋi fad w Wārlinje je paf tole wuħudženje fšehyħ, dolež njebdžu ħuħnyj prawje pomjenowani. Džy je ho nowe wuħudženje iħwōwt jaho w Šumbinnenje lapočalo. Wo tymle wuħudženju je ho bižo wjele pšikalo a rečalo. Prawnižy ho ja io wuprōwŋchu, io ho Wārtan iħuħnyž njemōžje, dolež ho jemu mōrdawŋŋe wōpofatacz njemōžje. Džy by berje byto, hōd by njēčejŋŋe wuħudženje mħyl ludu fšowojiti. Pšhečōžy hōžy je mōžnota, io je čłowjet njewñnowaty, je tola čejŋŋe wōwñħyħenje na njebōpofatane wōfšowfowjawa nētoho f ħmjerčej wotħudžej.

— Žalōžim fšow f pōħželu rano mēšto Wārlin potřejčiti. Ĥaħy bēchu wñfak pōħžewne. Čħwēŋŋe čħejlajny wiazy po ħaħach jēdžej njemōžacu. Telto wōdy bře ħiħčej mēšto Wārlin wōdžaju njeye. Bēlče fšamo ŋtrach, io wuħwjenja hromadže ho fšymyħu.

Domaghatnje piches wodu je najčeslejša, a člowjek mōže ho pichetšiwu njej lubimščo wodarac hač pichetšiwu wohnije.

— Mōrowe wujabianja na Wlziy po šdacz žancho wupšča nima; pichetōž do žylcho wujabianja je ho pichetōžnjenje dolo. Žewōžščeljeno je hwojeje horōbočje dele njechōžja a buram ho ničō šdymac njemōže, io do horōbočny žadanōjz njeuola, hōžj hū tat dotho hūmžje we mōjine pohly. Wōh pak dōžj dacz, io by frejpiščetšja bōrly šōjz hōlo.

Wšdajtko nimo — polšdž.

Wdy powjedamy lubym čitarjam podawt, kotryž ho hūjo podawa a tola pichetawo wosebēšnje w žuwinju.

Duchowny w fabrikim mēlže bēdže hūmžaj, io je dželackeš M. čezko škorit. Io do bēdže ton, kotryž bēdže jemu hūjo telto frudobny načinil a pichi wšdajm napominanju ho polpichowac njedgahje. Kaf, hōžj jehō Wōh nēt do hwojeje ičule mōže?

Duchowny ho hūšje na puč nastaji t choremu. Wo durje jastapawšče nēž njedgahje. Ščōnčnje wōn hūu durje wōčini: w mōlanc jstaj, hōžj ščōw nēž njedgahje, njedgahje žadny člowjek. Wōt tečōwno bēdže fat wōpoda. Wšdajm bēdžu džery w tečnje. Wšdō ho w blōče a njedgahje horjehje. Šinaf njedgahje w pōblanajet komorzy. Tam tečidajet dōw njedgahje loži, hūjo wjazy lapy, a barba bēdže bōle čōrnia hač bēla. W io jenny njedgahje thory muž, tōrehōž dōžje duchowny wōpustaj. Čehō hōbi bēdže hūšje čōwneč, ale hūjo jara klaby a bjes hūfa. Duchowny jehō wutrobneč frōwnečje a jenu hwoje dželbracē wuprōji. „D, tat nē njije, to bōdže bōrly lejje.“ Tole nāžija bēdže jehō njedgahje troidit. Wōbōja žōna bēdže šdka iastjūž; dōtēž jenny muž wot hwojeje jastjūž wjenježa domoj njedgahje, mēdže ho hūjo dotho kama ja hwoje dželč šaracž. Tat lejžje muž hūjo hōžjny dōtho hūm — a io hūšjeuim pōmētrje, kiz ho wōpōhac njeda. Čerjony powētr tam wēdže mēhāy dōtho nūts pichidōt njedgahje.

Duchowny mēdže ja hwoju wšdajmšdnoč, thoreho wo jehō thoročje rošjōniz a šaracja jenu powjedac wo wēčnōžje a hūmšnōžje Wōžje. To po šdacz na thoreho iastjūžja činidje. Wo šdacz wōn hūm je hōbu wōwōwahje, ščōnčnje i wulfej prōžu te šdōwa wūšidajca. „Je pōdž!“ Ščūmžnje jehō duchowuštjē napominajče hūadu wptacž. „Wōn wšdaj tūm wōta: „Je pōdž!“ Črudny duchowny ščōnčnje pōbarmo wšdajm ščōwamōžj wōtam a praidēdže ho je hūšlami we wōčōmaj: „Widwōrju ho i naj-njēdijcha mōdlicž, prijch hōžje wōtēdiz.“ Duž mēhāy šdōwa t ščōnje wōwōwci a praji: „Je pōdž. To mi tola nēž wjazy njepōbja. Za derje budy dōžj, ale ja njemōžj.

Čižje duchowuštjē wōtēdize hēbi pōt i čōta trejo. Čižje a hūmōwtj lejžje šdaj njehō hūmjetny dom, hōžj čezje hūwōdimo ščōwōžōchō hūčidmōja ščōwtaj a pōbēdini hūadōž lōhō hwojeho Wōba hūšidēdže: „Čiž radnōwanje wot tvojcho hōpōdarčijwa! Tu nōž bōdže twōja dūcha wot tečje žadana.“

„D wēčnōžje, šdōwa hūmānija!“

„D mēčž, kiz bōdže pichetala!“

„D pōčakaj bjes ščōnčnaja!“

Wa druhe rane šdōwōche duchowny hūšje jūstōčž i hūmjetnenu domē. Tam tečidje žōna a powjedake — bjes wōšebiteho rādženja — wo hūmjetčj hwojeho muža. Žako domoj pichidōž, lejžje thory imōrni a po šdacz špiz, ale wōn žōtōjnije jastēdže. Za t njenu dōždaj a io prachdaj, hač dōrju jenu pich dacz. Duž hwojej wōčj dželčōro wōčini, rāzy horje ščōwaj a šaracja i napominanju hwojeje pōbēdēneč mōžj: „Wōtō čert po mije dč.“ Wd ja ho ščōžich, io na wšdaj šarawch ščōwōtāč a wōn bēžach mōje dželčj šaracž. Ale jatu do komory pichidōžmny, bēdže hūjo wšdajm nimo. Wdy pichidōžmny pōdž!

Wšdajtko nimo — pōdž.

Je twōja mač hūšječje živa?

Wēdže njedčju a lūdjo hēdaju kēmidi; pichetōž bēdže hūjo kēmidi wōwōwōna. Pēti bēdže forčnja a pichet njej hēdēdže matroja, žigaru w hūbie a ho čižje hūmēdže, fat lūdjo kēmidi dēdžu.

Duž pichidōž tež muž, špēwāšče pod pažu, a nimo matroš dēdže, pichidōwne na njehō pohlada a matrofa tež hūmēfotajz na njehō pohlada, kaž by hēbi mōžili: tu hūmšidj člowječō, čjelo dla kēmidi bēdōh! Wūž tole pohladanje derje hōjumi a

ho njeroshēwa, ale stejo wōja a praji: „Wšdēdže, njedbēdž hōbu na pēdōwanje?“ „Wē!“ bōrčelje matroja, ho wōwōladu a fur do lōfta būdēdže. — Wūž i tym ho njehōlōji, ale dale wōwōbādēdže: „Wšdēdže, ty derje hū ščē dny mēl; — je twōja mač hūšječje živa?“

Matrofa wšdajm jastōžmny žujemu do wōblicža pohlada a mēlčelčje.

Tōn pak dale rēčelje: „Wdy by twōja mač jow hūta, ta by jara šdōwa bēč!“ Dale mōn nēž njepraji a dēdže te mēdi. Matroja pak wšdajm jastōžmny wšdō ho hūadajče a šampilny bēdžēdže. Bōtom wōn šlary, žigara jemu i tuk padže: wōn pōmaju piches hūju dēdže a — i ščūwōmny dūmēni nūts. We wutrobje bēdže ho nēčto šlato! Čēto? Wdy derje io čjūmō. To jenc šlato mač bēdže jehō būdju trjehidō.

Zubnječje hwojij njepidēdželow.

W jenny lēhu najwēčōrnejje Wulfej bē hūšječje piched nēčōtmny lēham jhrawny a dotho hūmjet žūvy je hwojej mōdēj mandēščje, i dūwēnj hūmōmaj a nēčōtmny hūmšidm. Tu būdēdže w lēhuj čižidm, šdōwōn wot wōdēho hūwēthō hōfta.

Alē tež dacz i njemu bē ho bōrly pōwēčj rošjōnēčja, io je w rōmšidž dēdžal Wulfej ščōlera wudrila, fat hūwōwe hūmjetč mjes lūdm jastjūž a i ščōje pichidōwōh io hūjo wšdōbūžnje. Čehō dla bē ho tež nōž hūmjet i čōhōm na wōdē mōdē wūšidje je wšdēni ščōdām pichēdōw lēj thoročjē jastarac, a rānje bē io njedōlōim mēlče pōhly, io by hēbi wrajčj a rōstlāčž dā, fat ma ho pōdžēdže, a io by hēbi nēčto trijstōw hōm pichidēš. Šdōž bē ho šdōm i mēta wōrōžj, hūmšidj je ščōwne njōwitu wšdōbūž, io je wo wšj, nēbžje hōžjnu šdōlencj, ščōlera wudrila a hūjo wōje wōwōrōw hēbi žabala. Ščōmōn wšdajm wōwōdēlōj hūmšidmōw wōwōwōmšdajm, io čjēdžja ho lōžbōho wōwōhāda i lūdmj tōmānje wōj šdōwōwāč a frūčje na to kēdōbōwāč, io njehy žadny žūmšid do jstny šupik. Wēšes tym io tat wšdō hōčj nanačlējje trijstōwōwch, io būdju hūjo i wōwōrēda šanēhēnjū thoročje hūmšidmōw, io wēčōr pichidōžj.

Mačž ho, hwojej mōlčelčje do lōžka dōwēdžidm, io hūchle na šlōl, hūny, io by hūšječje i mandēščm io njepidēščm na lēžōnēčje a thoročjē wōwōwēdala. Tu na dobo pny lōžōwōwōm i jedy hūmšidm do jstny jastjūw praji: „Wōnta je mēntj je hūwōdōne wšj a praji, io je tam hūwōwa ščōlera wudrila, a pōhly wo hōpōdu. Wē bē žile bōjōjnje w jehō blōstōžj. Šeli wam prawi, wūšječmōw pny na njehō, dōtēž jemu wēra njije.“ Hūmjet wšdaj derje wēdēdžje, i fim ma čimēž, mēntja piched hōbu mēl, dōtēž jehō hūjo bawno jatu dōwēdžmōw jastēdže: wot teho čōhja hūm, hōžj hēbi hūmjet Wāruj, tōtrāž dūbēdže mōdōwa mēntōwa dōž, ja mandēščm wia, bēdže mēnt pichēzo na to šūmšidm, fat mōž domōw pichēšōnēčje a šdōje mōdōwū mandēščm jastjūč. „Čehō dla njehy“, wōtmōwli hūmjet, „ho jehō wōwōta nāžaj, dōtēž hūjo ja ščōrty lēta njije jato mōj nāž hōrčj njepidēčel do nāžchō domu jastjūp. Wē“, dēdže dale, „njepōdž njepidēčelaj! Šjō nēt na dōwēn i nam, hūadž lubnje nāž i wutrobni lubōwiz, hōžj jenu pichēčlōwne hōpōdu wōtēdžmō —

Š hōwū wōjo wōtēdžje hōmšidm, a bōrly do jenož ščōwtjnjē wōwōwēčēnje jstny dōthi člowjek šlapi, piched lōtmnž by ho hūadž nātrōdž, jehō w čižim lēhu nātrēdžidm, njemēlč io w hwojej wutrobje prawičje ščōlčjanlējje wēry a lubōwje. Za dōžmni čōrōmny wōhōm hōwōa ho hūbōčē imōrēdžēne čōlo, šjy ščē bēdžē a jastjūdēnj, hūwō mōdōwa čerjōwōnēčje je wōtmōrēdja, a i čōrōnjy hūbōto lēžajēw wōwōw hūšēbōnja. Čōrnia dūdža hūada. Čehō toleim hūabakē, bē ho i dūdža wūdēž. Wo lubōčlōwne pichidajče pōhō, hwojej hūdaj rāzy hōpōdarčj nātrōdžō tūta a tōr — wūmēž wšdaj ščōro pōrāžm — tola njepōja; ale praji, io čjē jehō wōtōw dōwēlčm. Wō hūwōčja wo jastjūm hūčōh njepōmni. Š dōwōčmōw hūšlōwōmōw wōwōba hūmjet wo nēčjēčjē nūh a wo wšdōlāch frāndmōw pōwōwtaj, jenož pōrōdō a čjūmje mēnt wōtmōwlija. Mjes tym je ščōrōmōwa žōwa wōwōwōwaj wēčēj pichidōwōwā a pōhēdčelč i čjūčjē pichidaj nāwōbēlčja; a hōžj bē fat wšdō wōwōm bōčēj ščōmja, jenu dotho nōž pichēdēčje a dēdže do čjēdže komorj ho lēhēčj, hōžj hūjo nan a dēdžj pōhū. Tu ho Wōhu wōtmōwli wōtēdžje ja wōdē žōhōwōwōja jastjūčēhō dūja, ho do Wōjcho šdka pōrōčja a fa wōhū mēntōwōm dūhū ho pōmōdōwōw, bōrly wūšjny.

(Wōtōwōwōnjē.)

Soy-li spěwat,
Klinje dšelat,
Strowia cje
Sowjony statot,
A woči spawjatot
Stadow je.

Sa star spřizny
Rajoy móžny
Dubočej ma;
Bóh pal swětny
Wšes spaw mčeny
Čeriwotěj da.

Njech ty swětoš,
Sowěnje dšelat
Wšedne dni;
Tęči pal swiaty,
Tufši dany,
Wotporęzi ty.

S njebojch mana
Njech cji tmana
Žiwotěj je;
Žywa woda,
Kij Bóh poba,
Wotšew cje! F.

Serbske nježelske łopjena.

Wudawa ſo kóžu hobotu w Sěmólerzej knižnicyšćetni w Budychinje a je tam ja ſchwoćetlětu pichedpłatn 40 up. doſtač.

Cantate.

Zat. 1. 16, 17.

Njebludžeje ſo, moji bratřjo, wšitkón
dobry dar a wšitkón doſonjany dar pšidnje
ſ wyſkotočeje dele wot Wótza kwětkla.

Nalěžo ty je! Wšitko je t nowemu žiwjenju
wotněžito. Žita ſo ſelenja, ſchotny ſo putaja. Nőžički
jačęzewaju. Wtáčki ſwoje najręjenſhe błoſhy ſawoſhujaja.
Wože miki ſlonočo ſemju wotoſhujaja, ſo wona t newej
płódnofęzi ſpłodžimne mozy dobywa. Zabyd dšim, ſo cšlo-
wjeł, wot wičeličik nułow, ſtarofęzow ſtulenj, jaſh noweho
žiwjenja, žohnowanja, radočeje ſo nadžija. Ze nam tola,
jako by tež tón najſtrudniſhi nětko ſ wojełom ſobu
ſpěwacž dychbat. Ale tu nam hwijate piſkmo pšichwola:
„Njebludžeje ſo, moji lubi bratřja!“ Čęho dla dha?
Kjerika dha: ſo bludžiej je po cšłowſkim? S taſtim
ſamotńenjom pał ſchotbu njezwotrónimj, kotruž nam blud
nacžini abo pšichinje. Wšed tym budžemy jenož ſaktani,
hdžj blud wotpołožimja a t prawemu poſnacžu ſo domjeje
dany. Sowjaty Jakub dže to rady pšes tute powučežaje
ſłowa. Čęžemy bebi je t wutrobje wnoč, ſo njebyčmy
ſo bludžili najpręjedy w tym, ſchotž nam nuſne je. —
Wšęglinj bebi tola, ſo ſchotž nam nuſne je, to je to
ſeſke a cšćine. Mamy pola a žita. Ze maja ſo radčiej;
to je nuſne, hewot žaneho ſłęba nimamy. Wty mamy
dom. Tón ma ſo wutwariej. Wty mamy cšćelo; wono
dychi ſtrowe a cšile byč. To wičho je nam nuſne, a

hdžj to wičho mamy, mamy doče. Praji tola hwijate
piſkmo: „Hdžj my žiwnoč a draſtu mamy, dha njech
hmy ſpodojom.“ Ale tola, je-li ſo tał ſmękſeni hmy,
ſo bludžim. Wšitko to je nam wičak tež nuſne, ale niz
to najnuſniſhe. To je wěſtoto druhe. Sowjaty Jakub
praji dale: „Bóh je naſh płóžil po ſwojej woli, ſo
byčmy cži přenęſhi byli jęho ſtworęjenjom.“ To je tón
nadawł, kotruž cšłowjejeje je wotęętnjenj. A temu je naſh
wón ſtworit, jako naſh t ſwojej podobnočej ſęził bečke.
A temu je naſh wón, jako my ſo ſkajpli bečmy pšes
hřeč, ſ nowa porodžil na žimu nadžiju, hdžj naſhe cšćelo
a trej na ſo wja a ſa naſh wumjeje. To byčmy wo-
prawdę přenęčki byli jęho ſtworęjenjom, to je nam to
najnuſniſhe. To pał ženje njebudžemy, je-li ſo jenož jęny
a přemj, dšćelamy a wotporęženjom abo wjažy tajſhego
ſeſiſhego doſonjamy. To ženje njebudžemy dozpiki, hdžj
jenož naſhe pola nam njeby, naſhe žita ſo radžjo, naſh
dom w dobremj porjędze je, a my ſo dobreje ſtrowočeje
wjełelamy. Ale to budžemy jęny, hdžj Wože ſłowo
w naſh ſtutkaja a Woži duč ſo w naſh ſylny wo-
połojuje. W 21. ſtutkazu praji hwijaty japoſčotol: „To
ſłowo móže wojeje duſhe ſbóžne ſęzič.“ To je tón
pohledni wotęętnjenj kón, ſa kotružj ſo honičj mamy;
ſo byčmy ſbóžni byli. To ſo pał nam ženje njebołanje,
je-li ſo jenož cšćelne a ſeſiſke křabla a ničo wot njebeſtič
njeptamy. Hdžj ničo njeje, tam tež tón Krięje napohled
ničo dacz njemóže. Dychi-li pał naſh ſkónčnje ſbóžny
ſęzič, dychi tež to njebeſte bižo tudy w naſh byč.
Ka ſeſiſtim njeje doč, a runiej bole bohacž a žohnowanj

a njevredba domuphwalicz wozu, kotrej maja na pješedah. Szto by je ia taf mudre mek, male idjabik! Kraf byto to dšwanje, bychmyh spochi a hacz do dna je wobtežbowacz mabik! Zich znte žiwjenje je najde žiwjenje a ičtož nny hmy, to hu wonne — maly kufst mjeištec hu — to je to zyle.

Njedh je mjes tarčinim njepršeczelow, sawečje wufchowoma njeuwanje dšecjom. „Komu hy doby?“ hndž ho moličteho wopraščež, wobn budže czi mješčez hwoju portu dšeczež a „nanej“ abo „maczeri“ smiejch wotmowenje — a na hwoje winy ta mata hłowa. Čzafaj, mōžech duzy wobladač? Macz je jeho bica a něto bži! nanej a nan jemu počnje pomhacz a majta jeho. Tu maly tu wina. A bduž je swaba naltala mjes matym; „Čzafaj, ja ludu maczeri czej“ a twochije tam, bžez je, to budže jemu pomhane. „Maly filiozi“, bychmyh rjecki a je f hmečkam huto dočz, ale žadnje hovu, hndž widžimy, kaf že na ičt scžhuje, kaf ročje a ho hmyjeni.

Haj, maczi, na to njechladaj, ičto hēbi wozehajerč; a potam, hndž je topidnwa wufka wurošla, ho f Wobu wolač; „Szaym hēbi to jastkizja!“ — Sdy by do dšejca hlabacz wofa a mēbi wjedhladač, kaf je to wot preničeho dšerajem jem hacz do dšenjajichego dnja f temu dočtož, ičtož je — ty by wotmociłka, wē mē. Abw njechjez traidi ho dopomnič na to abo tamne hšowczto, na tōn abo tamny njeodobry počizk? je ho tebi wēto tak wumyjom; a hlabaj, něto maly, ičto je tu f njego wurošto! Čeno na hwoju wutrobu ho bij a wufaj na: „ja hmy wina“, a nētožyfukli non njech pještaj: „ja hovu.“

To njeje jenož rēčanje ia tarčinaj, ale tež ja fōždeho drutheho, fiz ma f dšecziim wofhad — ja čzeledž. Njedh idžerzi pichi hēbi hwoj njepečizk a hwoju njechabitu rēč — won wutwobowimolič pjech dšecziim je jim wōbōrčiz. Abw njevredba ho dopomnič na hwoje hłowa, fiz je Žeizh šarčezak na tch, fiz po-hōričfa dawaj moličkim; a wōhōn drubi wotroczjony lub njech čini tež po tym a njech priedy hwočdomiče wobladaje, ičto rēči a bžje je.

To maja huto hwoje wjehele, io male wuwuczuja w tym abo tamny — ale sawečje, wido bychm tež fašo wōrčizli, hdy jeno by mōžno hēti. Dšeczi do forczjoma hōžu bieru a to maja hwoje wjehele f nini, dawaj a pizju a hmeža ho jim. Dšeczo mēni, io prawje čini — a wē drje lepie? wobhe!

Četa hu mōmje a wēdi, hdy maly jeho pntacz, hwojejo lubeho hmyta? Ma počizjony tam hēbi jōtyt — wofuwan; ale budž imērom a nječaraj na njeho, priedy hēbi ham pjechepowjedaj, ičto hu janiwyt.

Wēriče traidi wy, io je temu derje, fiz je wopiz? To jeno hēbi nječije narčezek! Kaf huto je hōjo pidi hēbi porčezek: „Nē, džu pještacz! Šso hameho hēje hantjwa, io hym kaf štočzo a ho f nim w blōcje walaan.“ Njedh ma něto hwoj fōz, io je dšeraja rēčane a jutje — mēničj drje, io budže dšerčane? Nē, je hōrje wopim, džiłi hdy priedy. Szto je wina tcho? Wina tcho je, dočez je jeho wola hłaba, a ičto je ju hōbi hlabit? — a wina tcho je, dočez je jeho šōit mōžny, kaf torhaje hwojo — a ičto je jemu f temu dopomhč?

O wofaj wofaj šōrčju a wofajfaj radšego hwoju winu, hacz io wofajfaj na hwoje hūbičitwo, a šterje budže czi pomhane. Daj temu Wōb!

(Potroczjowanje)

Žubnjče hwojnih njepršeczelow.

(Potroczjowanje a ščēnjēje.)

Ženož kōtiti cjaž ipachu hajničez ludžo, tu wubndži jich kšepanje do komornych duri.

„Maly na hwoju tšoteru“, taf jawoła jedyn hajnišfi. „Dowolčje, tajeje, io jeho won donječemy, io njebyhčje tež wy je žonu a dšecziim jastkizja!“ — „To pał ho nihdy na nihdy nještanie! Pjech tym jwaruj naž Wōb wještjmy!“ Inapječizwi hajnič. „Wōtšladajče mē ščoreho, kaf hym uam pjechwōrčizli, hmydom ham pještjmi!“ Taf dšeczi f šōža do hornjeje komorzi donječemydži hmyta dele f ščowemu. Wōrhy jēčēnje hajničowa. Ale taf šridny, hwojn napohlab ho jim tu poščiza! Wōr naj-hōrčichy bolōčjow čšwlowanym mjeta a wala ho mlynt po hwojini lēwje, hōjo potajnje zyle jeho čžto wječ janiwjenja tje ščorčjeje. Mjes tym pał jda ho hōrčjeje jone drube, hōrčjeje mōžničje wōjowanje io jeho wutrožje bžez. Čzim mještjny pžez hēbi hajnič a jeho mandželska bjerčeta, čzim bole won jeju woblōčjo hōdži. Kaf tšorwa hwojei mōžni pod jastkizli, kaf čšerje ho je jastkizimjēnjam jastkizjomaj do čžota, kaf ho wōhōtne pžemčēnje.

Nēto štočzi f lēhwa f wutym hōšom wolažju: „Njedōtšajče ho mje, čšijāčje mje won, io bduh mješt a rapak moje čžto jēčate. Wšchēlaa, hwojny jandželo hmyčje, njeopotahni mje do wēčnēho hēštjeho wōhenja, priedy džu hōrčjeje porčezek! Naj-hōrčichy žadlawza, kotrjz w puščiznje hwojez tunječja nima, wy hōjpodujēče. Šchēlchje: Šančizaju hwojez w čžle, bžezak potny hōrčje je jem — io bduh wāš wēštjch je hwojei hmyčizje jastkizli. Ale nēk! — ach hwojwa njeuwarajoma bolōč! io jwarujny hūbniš! njeje žana hmitnočj pola tebe?“ A do žyla hšaby mlynt padže jajo na hwoje tōjo. Šchēnjamčji ruzj je hšylojtymaj wōčjomaj tu ičtjaj hajnič a hōitowa. Ale mōžny hūbnič, hajnič žiwjenja a hmyčje, hwojemu jandželei hmy, io by ičtož nimo dnu jwarowne.

Do hlabtocho šwara padawychi počizja ho ščory počezek, taf io ho pōt jenož taf wot njeho lije. Wotčizjowidi widži, kaf hēbi hajničezj pžez dawaj, jemu taf derje kaf mōžno wōhčezek. A hlej! priedi tōčzi ja žyle žiwjenje madi ho mlyntowa dūchja.

Wotom ščorčji ruzj hwojof dočroczjow na wutrobu, na hmy, a hšyly jēčēnaja, dšafa a lubočje ho po hšonaj romja. Ša nētož derj mlynt ščore tōjo wopuščizli, ščowaj a tež wūmožem ja njebečja.

Mots nan a hmyk Jan.

Mots nan dšeda žortnje puka, Štarob! hšadlu mjenjuje: Ščmōje hmyk Jan na to fuka, Wōrhy wudma wjebečjeje.

Štary Mots ho njechabnje Dšeda kōlčja na hšomach, Wšched Šančom je pječtephnje Wječety na pjeclaj.

To ho Janka rēče pichjo, Wufnje dšedje pobrōjnječ; A bduž dšed ho pichimje fija, Učje ho ščory woičezjēčez.

Tšepotaj dšed tōn fida, Šanf hēbi žortny wuhlada, Mješčjo šlebe ipody blida, Dšeda a hōjo jēčtočja.

Dšedje ičšowacz hjeišt jcho. Na kotrjz ho šewera, Čzini Šanka mjehelšchjo, Drubhy jōn tēz ročezja.

Taf Šanf dšedje f lubu čzini, Dšedž to wē a jamōžje, Nječmēdžchje pał bučz w wini, Hōdž dšed na njoh! ščorčjeje.

„Wuž toh! hōžja, hšibaj jeho!“ Huto dšejče f nanej dšed, „Kopichjawa won kafa f njeho, Bolēlacz je dšecjom jē.“

„Kapelapap!“ Mots nan dšejče, „Wōžejch tšyacz wotoma „Do tchj hlabow“, a ho hmyče, „To je hšupolcz dšezčaja.“

To bē Šanfje na mtyu woda, Hōrje f dšedom jastkizja, Dšedj prut ham na ho poba, Čžeta a ho wōčezjēja.

Napohlēbta Šanf ho hwoji Dšeda f kōščjom jēčimjacz, Kōždy dšet joni hōrje pžaji — Še to Mots mōb pjechyladač?

Haj, haj! jeho šlepa luboiz Dšerzi wchitfo f dočroczj, Nječidži tu ščōčz a hruwōčez, Kiz ho hšubcho forzini.

Šanf bē dorolič. W hwojini čžajny Mots joni žwōnočj pjechpoba, Wumēntat po jeho wotahu Štarych lēt tēz dočzta.

W kajlich čšēčchaj Mots je hēčžad? Kaf nēk hūbčchje hwoj hēčž? D, bduh ja to priedy wječad, Šanfje hšijny jwiml bduh!

Wšchēlčz kaf Šanf paril bēčje Dšedje, taf tež nanej je; Šchwatnje, šle hō Wōrčje dšejče, Dšeda hšizž tež njebečje!

Wōstaj teho dopomnič:

Szud ho toji ja pjaty;
Čzinič hū hēčidil, f tym hy bity
Priedy abo poščedy!

Wšchēlake f bliska a f daloka.

— Štal Albert hwojčēchje hšicdu hwoj 74 lētni narodny dšej. Wyštjan dšejče pječez wutrobu najdeho jastkēho luda, io je Wōb jeho hūbičje nam jeho lēto pžeržak f šōžu najdeho luda a fraja. Tote wufanje je čzim wječje, dočez je lubowany štal we wōpōkizli lēčah, a dočez mōčjajom ho w poščedim čžajny hūčizjōčjo wo jeho ščowolēčj bōczj. Mutna mōbitwa w wšajorych hōždaj f wutrobom dšawowneho luda ščēčēchje: „Škala Wōb požohjmi!“ Tež nalyč lubowany hšōžor bēčje do Wōdžžan pještjēl f narčejemu štalē, kotrjz je ham živy wofal f wufalch mūzi a hōbūtwarowz najdeho wōtōrčeho fraja, hōžje pječez.

— Dočez je družba komora tež poštajenju pječjeje komory

pidistitupa, njevju ho hišnje žabane pjenjeja za tmar železnizj i Wšoborfa do Kladworja pidišvolite, ale poslednje pidišvolenje ho na pidišvolanju hejm wotflorežilo. Duž njebudje železniza hišnjeje za dve leže dotovarjena.

— Wnutri wječor beđe jačmice meščacka, kotrež mošejde ho pola nađi pidiš jahnju njevju derje wofbežbowošč. Wohebeje kajmauwe beđe tón křez, jo meščack hižo jačmizij sfhodisjeje, ho runije tehdom hñžj ho sfhónczo sfhomoje, na njevju potaja, ičhož ho 40 lét italo njeje. Wšes jačmice ho hweđdy čim jačmice potolačo. Wječor po napot džewječij ho meščack ižo jačmice počja a w 1/10 beđe zyle jačmice nimu.

— W šebotnje pola Džadžan je ho ižo w nuhy fředžomny fřawunij fřutit šat. Kšipenaburfa beđe, dotelž beđe muž do hñbendj wofbejnojčom pidišhoj, hwoje 3 džezj a bama hebeje sfhózwotawo. Muž jich, ho domoj wofčimij, mowuđy nabeđisje.

— We wufliđ meščak ho hñsto dočje tajfe fřudne podawti: fřawunij, dotelž ho jedyn ja druhim to fšiječijjanisfej lubočeji njepracha. Džewat mošja ho tola tat žona pidiš tajtim fřutim fahbowočj.

— Fřeršta Dendrich XXII. Neufšiffo fřeršezijnstwa fřareho wotřajada je wumrij. Wšón beđe tón fřeršta, kotrež ho njechójde i tym fšiječelje, jo mamj nađy luby fšencemij wotžny fřaj, načeje nimefe fšeršojnow pod prajim fřalom nađim fšeršom. Wšón beđe pidišbahany njeprachej fřawefho fšiječijnstwa a je hamo nomunij w fšowim fřaju lawjedat a podbjerat, kotrež hamo pšječejno fřawef pidišah. Wšes fřeršojč fšowefho hñma a fšeršej fšowefje mandžisjeje be wšón létu a hamomijich, wšón mešejde jenož pidišfihomofej ja wufliđ bñwunij, kotrež ho w jeha fřarfu džezelje. Fšowonje tejele džimnij wob létu 80.000 fřawunow placjelde. Jeho wotfihomofej wot wofbejnojčom načeho wotžneho fřaja létu a bóle wofejdeje. Dotelž je fřeršezijnstwu fšeršo male, ho drje tole fšimljenje wot fšiječijnstwa a wofbejstwa načeho wotžneho fřaja i tajim waženjom wofbežbowato njeje. Ale wofbejnojčef fřeršezijnstwa hamo ho čeršije a derje jamljeni podanjo budny wšefim. Křajni fšojfrijž dñrbjachu teho hamo fšimljenja bñč. Napřewjetšchemu dželej wofbdeľstwa placjelde to dobre hečfo: „Šewerim fšeršej a fšeršojnow, fšerim fřeršezj a wotžnemu fřajej“. Tole fšimljenje pať fřeršta potobčeljeje a tole fšimljenje hamo tat wofbeždeje, fšj beđu tat fšimjenje jamljeni podanjo jemu, jako fřajnemu fřeršezje nješewerim byli. Š teho fřeršezijeje je rojmijč, jo dñrbjide ho i fšeršowije wofejšefho towarštna, do fřeršej beđe jačisje: „Š fšeršowa ja fšeršowa, fřeršta a wotžny fřaj“, te fšowa „ja fšeršowa“ wotfřimiočj a ja to fšajicj: „Š fšowom w fšeršowoj ja fřeršta a wotžny fřaj, i teho je rojmijč, jo bu fšojfrijč je fšeršij pidišjem, dotelž be do wofejšefho towarštna fšupit, fšj pódla narodneho dnja fřeršij tež fšeršowunij narodny džej njeprachej, i teho je rojmijč, jo wofejšef towarštna fšeršowunij narodny džej nješewjetšachuj a jo ho pidiš pošewjetšemij fšeršowunij na fšeršowa nješepnomi. Šrudne to wofbejnojčef. Wšer a fšowe fřaja fšej pod tym čeršijč. Dačli Wšj nečfo tež w tym matym fřaju fšepde wofbejnojčef fšahbejn. Wšetozj my ho Wšom džafnjew, jo je nadžja fšeftefotefow dočepljenja, jo mamj nađy drogi fšencemij wotžny fřaj.

Šistorija ja fřudnyh ludžj, fšj džedja rad bohaczi byčej.

Wšed fřotřim powjedaje mi wofbejnojčef toly podawti. To ho poba w hočejem „beđ jelen“ w M. w Šchwajcarfej. Š druhim šewim hočjem beđe tam tež wofbejnoj fřaj fšujes pidišhoj. Š jeho wotfřadaniy beđe wšoda hñža potafjena, na fřeršej wofbejnoj pať tón hñčej hñsto wufle wofbejnoj wofbejše. Šene ranje ho wšón fřawefdeje: „Wšeršej ho ty tež wofbejčj“, hñžj jemu fšewonaje pidišhoje. „Wšj jow je dočej dželčej, to fšwile njeje f tajnemu nečjemu“, wšona wotfřimiočj. Na to praji tón šeršej: „Ša čhu keli wofbejnoj prajicj, kotrež w wofej biblij fšej a fšeršoj džej čaša nješewim“. Tamna wotfřimiočj: „Wšimij drje mam, ale tajfe fřeršefje wofbejnoj nješewim“. Tón fšujes jey wotfřimiočj: „Wšone šu fšj fšowčđa: šeršej, pomhaj mi! Čhejčj mi fšubijč, jo te fšowa ho fšeršej ranje a fšeršej wofbejnoj wofbejčj“. Wšona fřejmij „šaj“ a džezelje fšowu.

Ša létu a džej tamny fšujes šajo do pomjenowanefho hočejemja pidišhoje. Š jato ho ja hñm fřawefdeje, prajicju jemu, to hñžj ičhwotčej létu na fřaje fšeršj. „Džimne pidišnenjenje“, wufšefčef beđi žm, ale bóřy dofa wofjahjenje. Wšon ju nabeđisje a wšona

jemu potna wšwela powjedaje, jo fřeršefje wofbejnoj fšabta njeje a je ju fšowata w ičhwotčju nješwla a bñs mošlow: „po nečim je bebi to wofmšijta, to je jey byto, fšj by ju fšwla do wotfřobny fšatata. Wšona beđe ho wřawčafa: Čheho bñta dñrbjaj mi Wšj po wřawom pomhajč? Nješwba dħa derje bñs njeho hotofo? Nješwim dħa dobra a fšowčowa? Še mħje ju wofwofčelje njebeđu a jeyne wotfřimiočjeje beđe pať ne, pať hñj fšeršojč, hñžj fšeršojčije jey ne do fšewdomnja fšeršojčef, hñžj njebeđe fšwofcho wumojžnja a w nim mer a wofbejčj namafata. Š ičto to praji.

Njetotřizuliz ma ho ja bohateho a tola we wofbejnoj to wotfřimiočjeje njeje, jo njeje bohaty. Njetotř ma ho ja čeršefho a dobročho, ale fšeršojč praji Wšj wotfřimiočjeje jeho fšeršojčef a nabočej. Njetotř ma tat wjele beđejč, jo f wřawem fšeršojč njeprachidže a njetotř tat wjele čimijč, jo najumijde jabođu. Ale šu ju tež ludjo, fšj je fšarom dočym fředřom fšwajm: Šewoj a džejč! Š Wšj pomha dale, hñžj fšm přořijti. Šoho šu hñy tele fřeršef, ale tola čeršef-wože fšowa fšewat: „šeršej, pomhaj mi!“ Šerš ma to fšowonanje?

Runje tehdom niž.

Šdžj šm jantřezj hwoje fšewonaje fřawit a šm ho w beđu dnja pšječejno Wšj a hwojim fšowčlowjekam fšabť, runje teħdy wofbejčj nimam, pidiš Wšj wofbejčj fšupčj. Ša šm ho pšječef fšadamej džewat. Šaf je bemať i Wšom wofbejčjowat a f njemu fšhodit. Š ičto čimijde po fřeršimij padže. Tón wječor by tam tola runje hñž dñrbjaj. Ale wšón to nječimij. Šaf hñsto ho fšeršijfšeršojčef, wofbejčja, fšowjedčj runje teħdy fšapomnja, hñžj šu najumijde.

Dobry pšječel powjedaje mi wo burje, fšj je fšowim domom wofbejčje fšowu fšawčja a wječorom nutřiočj džezelje. Čeršejč na to pidišajti, jo ma ho wofbejčjč. Nown wotfřozčj beđe pidišfahmij. Šmijli beđe ho bñs pšječezijnjenja wofbejčj. Šene ranje beđe fšujes fšeršo naboť pšječejno njemu, jo ho wobaj fřawje wofbejčjowat. Šeršto po tym bu wotfřozčj f nutřiočj fšawotam. Wšón pať praji: „Njetó dñrbju i tym fšeršowom ižo hřowabče fřewočj a ho modlicj? Njetóž!“ „Fšeršojčaj“, praji fšej, „hñž do džnja hñmij jo fšerje wofbejčj moštoj, džnja pať mi. Wšj jeno nutž!“ Wšomafu dočide wotfřozčj. Šato nečfo fšujes wofbejčj fšujes hñč hñm a fšebi wot fšwofcho wofbejčjcho fšujes wofbejčj wupřořj, poda jemu wotfřozčj potom wšerš hñmij rufu a tale nutřiočj bu wofbejčj i bohatty fšowonanjom.

Wšj ho ša, fšj by fšody teje fšistorije jara wažne podbjřmo fšeršow: „Džj a čim teho runječja!“

Ši rospominanju.

Modlitwa je najčeršefje džeto.

Modljenje je dychanje dušje.

Džej bñs modlitwy je džej bñs fšowonanja.

Wšj nješeršijč fšowj, ale wutřobu, fšj tež wšón do wutřobny fšada.

Dřewo ho bñs wofjenja njepeľ.

To ničjo njepomha, do fšmnyh fšawčlow džej.

Podarmo je polo wofbejčjane, hñžj fšeršojčto fšeršojčej a čřopotu njewawa.

Ši hñšde ja fřareho čřlowjeka.

Šaf bu šeršijš f šimij hñšimij na fšeršj pidišimij, fšeršijč tež ty fšowu fšeršojčejč i šimij hñšimij. Šeršij budž Wšja fšatj; drubi: šeršijšwowa hñta fšeršejč! a fšeršej: hñšefcho wofbejčja wofbejčja čřwila.

Šafšef dobrowolne dary ja wofbej armenisfej fřeršojč:

Š. Š. i Š. džafny woyor

6 hr. — ny.

W mjenje wofbejčj fřeršowom praji wutřobny džaf

Wšicj, redaktor.

Ety-li spievať,
 Bilnje dŕelať,
 Erowja eŕe
 Eswójny statok,
 A twój swjatosť
 Gradny je.

Та стань (прѣзны)
 Рапоі мѣзны
 Лубосѣ ма;
 Вѣхъ патъ свѣрны
 Вѣсѣхъ спатъ мѣрны
 Вѣрнывоуѣхъ да.

Njedy ty spěvající,
Svěceníje děláš
Všechdne den;
Děti pak hvozdí,
Dušiči dach,
Votpečí ty.

S njebeſh miana
Miedh cſi tſhmana
Živnoſcſh je;
Žiwa woda,
Kiſh Bóh poba,
Boſhſheiw cſe!
F.

Szerrbiske njedzelike łopjeno.

Wudawa ho kóždu robotu w Šmolerjez knižničnejčezerni w Budyschinje a je tam ja jichwórtlětnu pjchedplatu 40 mv. dostacž.

Requite.

1. Lekk. 5, 17.

Wszystko pśchecać do modlitwy.

E njeđežu Hogaie ho hmojatkownemu hmojđeženju pschi-
 wobrocjam. Swiaty budy, toj trojstah, kiz do wišije
 merońyke wozbi a Jeŭŭa a naŭ pschetrakujaz, dze ho i nowa
 do najŭich wutrobow wulinacz. Wo to durbimy Woŭa
 proŭŭez. Ale najŭe zpsle žimjenje durbie wobitajna
 modlitwa bncz. To dze nam Pawol dzeńŭa je hmojizj
 hłomow prajicz a my dzeńy jo hmojizj wopomnicz. Pschi-
 tujm hłwch dwosje drohjenije:

1. Młodliŭch ƒo i zula hiŭchcze?

2. Kāṭ dha ko mod(i)ch?

1. Braj, mój luby, sy w minjenym tydzieńu ho modliś! Sosoboty wjezor, wsih wošhankanjenu starcu, a nješčelny rano, wsih iapowozatnu noweho tydzieńu, sy dža ho t Bohu wolat? Wiščes zylu bibliju namakafš napominanje t modljenju, a to ja wiščitšif, ja muzja a žoni, ja starych a mlodych. Tu bideš modlitwa pomjenowanja džeczo werny, kotrež pak hodu hwoju macerž sežiwu. "So budyh wafše modlitwy iatorhijene njebyč", tak Wětrre bode bla tudy hwojich napomina. "Wadanižje a modleže ho", tak Žejuš tudy hwojich proby. "A ištiož hebi wot nidy žado, je hañ swěrn cžnik. Wo bujo a w nozju, w templu a w škulach, haj, bjes pješčefkažja je je hwojim Wótžom rečadž. Kaife frute napominanje na naš t modljenju, kaife warowanje, jo wjeby tola niščitón ho křiščićiz- nju njejenjowaf, fiz ho njasu njemodfi.

Življenje křešćejziana je moljenje bjes pšćestazja. A šćito ma křešće šljubjena hačz molitwa? „Prošćeje a wem budže date“, praji Ježiš. Molitwa je šćin, i kotrynjž wotaknjeja šćozhomory twojeho Wotza, je šćij, na kotryž ho šćeparaž wo bole šćilwoj, je haria, i kotrež šćebi wišćite čezje myšle wotaknjeja, je prof Dawidow pšćečiwio šćemu njejpšćeželej. Molitwš dha šćo hišćeže? Č, kak je wotžarowacž, tžž ho wotjaz njemobil. W šćwojej šćinowjezi tak njetory praji: „Molitwa je ženoz ja džečej!“ Šćito, njeje šćo Luther šćwern modlit a ženoz taj wobnowjenje zřetwoje dokonal? Njeje našz njepšćomnitry šćežor Wylem I. šćweryj modlitwby? A wišćelachy druhich mohl šći pomjenowacž, mjes nimy tež našćeho wuškoho Wismarta, njeju dha čši mužjojo byli druhim i dobrum pšćibakom? Č, modl šćo šćam a i twni šćwojini, daj šćwojim džežgom šćožu na pučž jačo drože šćito molitwu; šćež šćo nimy do žužby šćwoje šćyčchowanja f Wozu. Šćito myšćiš, njeby to je žožhowanjom byto, šćby by do šćwojeje molitwuy wobšćatnył šćtoreho abo šćubnjehoho abo šćabudžehoho šćwojeje wřny, haj, šćby by se šćwojim moljenjom pšćewoždžal wišćite twotwřizja šćešćejzianjeje lubožeje, tžž n. pšć. šćowotworne mřšćiwio abo Gwstaf-Modlitwje twotwřio? Č, modl šćo bjes pšćestazja. Učijn twój dom dom molitwuy. Njež šću tebi twój Boži dom a rowny twojich lubych mřćina, hđžžž šćwojej toleni i šćibujezji pšćedet twni šćinjeje. Wřer m, na tawtch šćwotajch mřćinach šću hižo njetowremu rěže noweho žiwjenja a šćuřšćenja narošće wo šćwinnje a šćwrdnje wotwřioje a njepšćomnita je wotšćota džečizja hđžžizja, hđžžž šćaj nan abo mackež

— lubości. Tu wiekciej dołoga macz kama a njeje trjeba, to ju poruczu. Czecho dla? Czecho dla, dofelz swoje dječko lubuje. — Lubości? „horjei“ czeři pupki „lubości“. — Ale to cžu czi rieč, macz, kajaž twoja lubości je, taja budže w dješču a teho dla dopomni ko pichi tym na wažu tajižu najšecho knjela: „Ty djeńchij Boha teho knjela lubowacz i zylej swojej wutrobn, i zylej swojej duichu a i zylej swojej myśli.“ — A tak Boženje, luby pichćejo: byrzymo ho na rospucze dacz. Wdy njechij by dot, to ho strowaj saho wobladnajo!

Rhryštoł Kolombus.

Bo nemiſim.

A Schpaniſkemu królowi Jerbinandowi a królowej Izabeli pichćuše lita 1484 zubiſt. Džmowa bě mına tehole wupyta. Zubiſt! proſchćeje wo někotre lódže, i ſotremiz moht ho do ſcherocho, tehdy hiščćeje njejmeho morja puchćiće; jeho wotmyhl bě: najčreščki pučz do bohatjeje Zindifeje namalač. Wón klubi, ho cže wdyčje nowe fraje, kiz hmožz lubiše, ja ſchpaniſkeho frala wobhadže a dobohej. We hebi mjenizju wotmyhlil. To pichćejo runu ichćejeſu k wječorju pojeđe, a be frucej pichćejwedežnu, jo dychi tam njebože tež morjo hwoj fónz mječ a jo dychi tam tež njeſaj kraja bječ. Hjo itare luby pomjedachu hebi, to je njebože i tamneho wota morja wulta kupa a rečanju je Atlantis. Stary grichſki filozof a ipyščacz powjeda nam wo fupje, jo je wot Schpaniſkeje a Miſſijeje k wječorju njebož wulta kupa byta. Wdycho, iſchtoſtuli móže hebi cšowjej kraſneho a wobjehneho na jemu mumiſchij, je tam byta. Kralojo a wječorjo tuteje kupy ju hwoju mōz ſcherofo po hwočeje roſnjewaji, jenož pichćejo mo Athenam njebož ničejo wučiſničz móhli. Ale pichćuščemu cšahy ſahaby a trjedbu. Dofelz wo budlerjo w hwojim bohatitroje a ſhožu na Woha ſahdu, a jenož hrečjadu a njeſtuli dołenjadu, hwoſkache ježy jaranu Wdy i powobženiemi a lermjerzeniemi, tak jo morjo zytu kupu ja jedyn jeničſi džen a ja jemu jeničtu mōz pohreba.

Hdže paſ je po prawom kupa byta, to itare ludy kame dojez prawje njejewješčadu. Ze možu, jo je to Amerika byta. Zola njew je temu kaſtuli, w ſapočatku hrejbneho lěſitowa bėdu ju cšijeje woteſnaji. — Zenož wofoto lita 1000 najeběžchu Wermanojo ranidžy brjōh potnožneje Ameriki a woprytowanu, po morja pučeju, bliščij cšah nimo Celenſkeje cšajo tež tele kraje. Tež mjes Romanſkim ludami (ku to wobjeje Wlochojo, Schpaniemo a Teranzowjo) jo ženje myſhćika, to tola tež wječorjana poſtula najšeje jemje ženje bjes fraja bječ njemōže, hwabita njebe. — W 15. lěſitow mejadu Portugiſjoju wulte ſhože na wobje. Hiščćeje wječrje paſ cšajofeje na hynna Genueſkeho lėdzniſta, kiz be hjo jaſo hōlčez na ſtrahomym morju kaž domaj; lėdmoženz wumjerjowajše pichi ſuſhad a pichi ſharach dalote pučeje na wchē rōžki hwneta. Wón be pichćejwedežnu, jo je ſemja ſulowata, duž hebi myſhćeleje, to tež do Zindifeje pichćuše, je-li runu hčyčezſt k wječorju dale jēže: pučz do tamnych žohnowanach krajoju w tōjichu frōdrič byt, dužli wofoto zylej Miſſi jeđižčiz, kaž Portuგიſjoju botal cšajuadu.

Kolombus myſhćeleje hebi, jo je zytu pučz lėdmo poſt kaſtali, kaž woprawdoje je; ſchto wē, hačz ju hewat tak hwožlwy ſtat hebi wučił. Sčtož be hebi wotmyhlil, dychiſe tež woprawdoje wuwoječ. Ale i wofel lódže, i wofel lubzi, i wofel pienjes nabracz? — Pichćejpoſi zytu wēz najprjecz hwojej wotčiznje Genueje, — ale njewerjowje wiajadu k temu i hlowu; to be mēda jeho dobreje wote. Taja njedowora dře jeho jara ſradži, tola njewottraſchi, to hwoje ſhože hiščćeje drendže ipyhal njeby. Wobročſi ho na jenzelſkeho frala Hendrida VII., — tež tu njewiděje ho jemu ničejo lėpje. Nēto nadzičjeje ho, jo hwožlwa Portugaliſta njewto tēžini; ale pobarmo! Tež to jeho njemjota, ale bōdu ſaſo rēči jenaſ hōrtiwe na ſchpaniſkim dworje ja hwoju wječ. Takle wobiſtawoju muja wiđiſch dře mōka bdy! Wōſom lē be paſ bojanjeje njewerj, paſ žadlawoje ſawijeje, paſ pichćekpaneje njehmanjeje dła hnože proſit, nēto halle doſta wot králoweje — ti maſe lódže a 120 muži na taſti pučz! — Hdyž bėdu ja hwožatōcz waldenje ho taſ rēčezli, to Kolombus ja hebe a ja hwoju hwožbu (be ho i dšowku Portugaliſkeho lėdzniſta wōženit) namēſnitwio wo wchēch nowych namanaſch krajač a dženacšinu wchēch doſhodow doſtanje, — puchčiz ho 3. awguſta lita 1492 i pichſtawo Balos. Nētoſti ho jemu dšiwadow, drinij mejadu i wobohim mužikom, kiz hebi po jich ſadaju teſto podarameje prožy cšini, hōwēlnoječ, tječji ho jemu hamejadu.

Š wopredčiz dječke na morju dojez ſlepje, dofelz bėdu ho na ſanariſkich kupach i cšerhwej wodu ſchitarali. Ale hdyž paſ potom na morju, botal njelmatnu. 21 dnjow doſto pichćejo w runej mērie dale jeđečnu a ničejo hšiba njebo a wodu wofoto ho wuhladachu, hōnž zyroba dale bōte woteberjeje, be džen a hōrie. Nadjaja wobjahjeje, jeni dwełowachu, cži ſwarjadu, drinij moſtoſtachu, njepotojny lud kaſejeje tež lēpichij, lėdmo mōžeje jich Kolombus je wchēm hwojim wotnowo a je hwojej rēčiniwotečju trochu ſimerowacz. Džmwe ſamjenaja, totrēž ježy hameho ſatraſchachu, pichſiporjadu njemē: Magnet w ſonpaku ho wo zylej grad wotſhili. Dofelz be morjo zylej i trawu ſarōčene, bojadu ho, jo hmožz nēbože do ſtawo, kiz wōb wobu wiđezčz njeju, jaſoča. Š njemera ju ſhēſt, a jeho lódžo žadachu cžbi dowotnoječ, to hmožza ho wročezčz: Tu pichćelētowachu cšahjōj prafow nad lōdzem. „Šim najpichćejo“ poſafowajše throbij wjeđnit, — „woone njeſim pohēlſiwo i bliſheho kraja!“ Wōſajni ho ſaſo ſmužidaju, — ale ſtara boječſi ho wročiz, hōnž jo potom ja doſhe cšahy wjažz patačji njepofafachu. Nadjajničji a hramidni hrojadu Kolombu je h wučičju, je-li domapucz i dobrim njepichſiwoli. „Tti dnj m jenož hiščćeje dowotleč“ jich proſchćeje — „a je-li ho kraj tež potom hiščćeje njepofafa, hyn wam po woli!“ Tenu, kiz ho prēni na jenu dohlaba, klubi myto. Š boječſjo kaſadju na fōnz tječejo dnja.

W jo hrejbž nozu, hōnž i prēnjeje lódže ſaſtincja: „Kraja!“ a mjete ſtam frōčz ho wotmota: „Kraja!“ Kolombus mjetečkeje; be hjo wječor pichēb tym (11. oktobra) hwojim najbliščim pichćelam brjōh i porčom wofaſat. Š njepčjom w prawizju, i ſhorhoju w lėwizju ſtupi Kolombus prēni na nowu jemju, wobjadži ju ja hwojejo frala a mjenowajše ju k wopomničju pichćitach ſtrachow Št. Salvador. Wobjahijeni lēczjadu towarſchjoju pichēb nim proſtojo, jo by jim wida njeprawdu a njelubownoječ wodał. Wobderjo kupy ſhromadžowachu, ho wofoto zubiſkow a wudžerachu pichćaplanje na rič. Wōrju poſnowu, kaſ ho Schpanjanam ſoto lubijeje, cšehōž dla jim poſafowachu, jo dale k poſtoju do kraja pichćinu, kiz ma ſtota dočz. Nagrabni Schpanjenjo njedachu hebi to dwōjiz ſaſač, a jeđečnu hwoje pučeje runu ſchēzeje dale a dojeđečnu ſoty kraj, kaſiž hebi pichćiadu. Doſto po wobjach cšahajo namafowachu kupy po fupje. Zenej narjetnychu domiſnje k cšezeli Zampolito, drinije Kuba. Kolombus be tola do Zindifeje pichćizē dylt: be po taſim na tym, jo be wonu kraj Witiſa, a mējeje jōn ja to hačz do hwojeje hwnjeje. Hoſte po nim radži ho drinim wofoto nowoje jemje do Miſſije pichćez. A hiščćeje dženhijchi džen rēčaja ſtari wobjelejo Ameriki: Zindianojo a fupju w hrejbčuju Amerizju: Wječorjana Zindſka. — Kolombu be ho pichi hantym ſtalo, jo ho na pohēſt i nowcho hwneta wjažz domoj wročezčz mōht njeby. Mējejeje dje je hwojich ſhōdž lōdzow jenož hiščćeje jemu. Druha be do ſtaty ſotožiwidji ho roſbita. Tēcja be ho na ſchēroſkim morju wot tameju wotkaſila a ženje wjažz k nimoj njewerōčila. Duž natuarni naſch admirál i pomofatow roſbitreje lódže dšewjanu njewerōčiju, hōžez dobowotnoje 30 mužjojo wofaſadu; i kamupni wročzi ho Kolombus do Europi. Wjes moka paſ ničiz njelēbojo po pučzu wchē, iſchtož be botal dohōt. Wchōr ho lēbēhale, — a ſoro by po nič byto. Nječji wjeđnit be na wchē pichćotowanu, jenož niž na to, kaſ by ſaſi hōmnu žiwječto hōzacz a i mōdrom wofom wotehōt. Najbōle bojejeje ho teho, jo moka ho wōwječje wo nowym wofatnym kraju ſhubiz. Wōſta teho dla w hwojej ſhwičžan, ſawija wchē, iſchtož be ho jemu po pučzu ſtalo, na pergament, položi jōn do hšuba, ſaſnoli wchē ſchmari a pichēdowa jōn ſotmam, ho nadbičjejo to dře jōn nēbože na brjōh janjeju. Tu wopchēdachu wchōrju, hšōbne wēſiti poſnowachu mēritwio. A — 15. mēria lita 1493 poſtowidzo namafarja nowcho hwneta hrinaze kanomy, ſtinczate hōwaj a mjete ſow wēſipnych pichćihladowarow wōſajo w Balos-ſkim pichćitanje. Po pučzu hačz na králowiſki dwōr cšezjadu jeho wiđchōdom na wchē mōžne waldenje. Lubje witaſidraj ſrał a králowa tajeſho muža. Wchē trōnje ſtaſidju jemu ſtol a hēdžo roſmōtwijeje ho i ſratom, totrēž jeho hwojatočja ja ſchpaniſkeje Gwanda pomjenowata. Zola mjete lubſchja dužli taja cšezč, be jemu dowotnoječ, jo hmož ho ſaſ do dšiwich morjow wročezč. A temu dachu jemu 17 lōdzow a 1500 muži hōbi. Nafamju hamehneho lita puchčzi ho drinij frōcz na pučz do drubeje wōtčizni. —

(Potraczowanie)

Wschelake i bliska a s daloka.

§ Rodzija. Schwörkt 1. meje hujcejsche ho hujcejschen hants-fornoweho mišionistwa in Rodzijiſkej woſhadže. Šdžy tež wot ranja wjedro njechojeje, ho tola popowidny roſjaſkny a ſlōnōczy mīle hujcejsche, lōdžy ho hujcejschij czaſy pīchdy faru ſejtowa. Do 2 hōdž, hōbaidy ho hujcejschij czaſy, wobſjagajy j mōdžiny, wīchyny towarj-ſtwa, wobjuowje wobory a woſhadžny ſajtnurjerow do Wojeſo doma. Pīchdy faru kijeja dychowm do czaſa ſajtnurjy. j fotrychd bēdže 17 w mejnīſchij dračje a jīm ho zyrhōwizy pīchēdētjejerow pīchjāmſingdu. Njany Woſj dom bēdže wot nutrnjch ſemjējerow wīchōn pīchēdētjejerow. Wōtarnu Woſj ſkūzbu mēdjaſta na ſerſtīm ſemjēnīj fūjes farat Wōbſat-ſrodjīchēdētjy a pīchēdētja naldjeje ſerſtīce ſonferenzy fūjes farat ryczēt ſaſub. Pīdowowanje dzeržejche nam fūjes farat Matej-Barſil. Š hnutnīm ſlabofojačutnīm ſlowamī wjedžeje ſerſtī wōſhadu do wōjucho ſkūtrowanjo juſtſownoweho mišionistwa. W rjanej ſerſtī a jo ſōdžcho ſrojmīnīe rēči nam roſjaſkny, ſaſ je nam wīdītīm ſkūt juſtſownoweho mišionistwa wot teho Kijeja na wutrobu poſtožem. W fūwīm pīdowowanju nam wōtoſi na ſoloſtju teſta Mat. 10, 5-8: Kāf naſ ſejuſ do ſkūzjōz juſtſownoweho mišionistwa wōta, hōžy poſtojaje 1. na polo, na fotrymž na ho ſkūt ſkūtſownoweho mišionistwa ſač; 2. na ſerbdā, fotrāž dže wōn naſoženaj mēč; 3. na imſjēwje, fotrēž hēbi wot ſōdžcho džēlaczēja juſtſownoweho mišionistwa žada. Wo pīdowowanju pīchēdētjeje zyr- wīnīt ſhor ſaž na ſerſtīm taſ tež na nēmīm ſemjēnīj rjane wutrobu jīnaje ſpēwaje. Nēmīſe ſemjēnīe ſapōca jo popowidny in 4 hōdžīnāch. We wīſkej wopowīnīwōj bēdže fūjes wīdēdēj ſonjūtorīalny radzīčel Dr. Dibeluſ j Draždōn hujcejschije pīdow- wanie na ho wīdē. Šetawum pīdēd dzeržejche nam po hujōjny wōſhaju ſraſne wutrobu jīnaje pīdowowanje. Wutroba ho nam hōrīche, hōžy jejo ſaſowane ſlowa ſkūdjačumy. Na ſoloſtju teſta ſiōba 33, 10 wōtoſi: Wōh čīnī ſpēwawje in nazjy: 1. wo teſtje, fotrāž Wōh j taſtēm ſpēwawju wobradža, ſo roſmīſlīm; 2. po tyn hōſhōj, tīž jo jenu pōdoba, ſapēwajum taſtī ſtērīlīm; 3. j ſtarym ſtērīlīzōm pīchjēwawju j Wōjej pomozu nowe ſtērīlīzē. Wōtarnu Woſj ſkūzbu dzeržejchaj na nēmīm ſemjēnīj fūjes ſuperintendent Kōbōr, fotrāž bēdže tež pīchēdētjīwje na hujcejsch pīchjēl, a fūjes primarīus Wīaſta j Wudjīnīa. Šaborjēt ſa hujajty ſkūt mišionistwa tež nutrī ſemjēdjo bōdāt dā in hujcejschij fotlētje ſoleſtje darīdu. 420 brīwīwōw in w ſūmītej lūbōſej woprowawum. ſemjēnīj pīchjāmſing ho nutrīnōj, fotrāž mēdžeje ho in ſpōmōjētīm domje, tīž lētja 25 lētjy hujcejsch hujcejscho wō- jīacja hujcejsch. Kijeja farat ſaſub jaſo mēſtjōpīchēdētja prowīnīalnoho towarjſtwa mēdžeje tam hūnīajy tež ſpōmīnajo na ſōhōwanje tehole wīſtawā, fotrāž by pīchēd 25 lētām pīchē fūjeja fararja Amīdja ſoloſtju. Šeſy wobras bēdže in domje j wēnōm džaſowanje wobwītī. Prowīnīalne towarjſtwa bēdže džeržōm wīſtawā ſūnī na jubīlētjī džen barīdo. Kijeja mēſtjōpīchēdētja wīſtawā, farat Kīchjān, wōſjēm wīchēlate ſōjōwīſchēca, wīſtawej na jubīlētjī džen pōſtane, a pīchēpoda wot fūjēj hrabīnī j Pīppe džeržōm darjēne ſūnī. Še ſpēwawjōm „Wīch Wōhu džaſnje“ wobſkāmſing ho rjane nutrīnōj in ſōhōwanjōm wīſtawje juſtſownoweho mišionistwa. W hōjpoſtīwum ſarſtīm domje wīnīſje fūjes farat Kīchjān ſlawu na hujcejschijſtju pīdwarjōw, ſaž na ſajtnurjerja prowīnīalnoho towarjſtwa ja juſtſowne mišionistwa, fūjeja fararja ryczēja ſaſuba, ſaž na 25 lētcho hōb- ſtawā pīchēdētjīwā fūjeja ſōnōmīſtjēlo radzīčēla Dēwera nōd Dēlnēj kīnī. Naldjny bēdže hujcejsch juſtſownoweho mišionistwa. Wōh daj, to by to ſōhōwanje in naldjch wutrobad wīſtaw jaſo žīwī wōchēj ſūmīnēje lūbōſje ſejuſowīce, fotrāž njewūhōjne, ale naſ čjēri a wōdžī, pomhōž hūbēwam a joſtūdēwam bratram.

— Tjēdž džen hūwātow hujcejsch ho hujcejsch bībīlīſtjē towarjſtwa in Wīnaldſkej woſhadže. Šerſtīke pīdowowanje imjē popowidny in 2 hōdž, fūjes farat Wōlāt j Wōhīnta a potom in 4 hōdž, nēmīſe pīdowowanje fūjes farat Nīta j Wōčēnbrodny.

4. jūlīja pīdēd hujcejsch jo Gūſtaw-Wōdſſij hujcejsch in Pōrnīm Wīnēdže. Šerſtīke pīdowowanje imjē fūjes farat Dr. Kēncj j Wīelējina a nēmīſe fūjes archīdīonauſ Hoahj j Wudjīnīa.

— Ša druſtcho wūčjerja in Pōrnym Wīnēdže je ſe fūjes ſantōr Šarbat we Wūſſīd Šōzardaj wīnīwōlīt.

Wumjēnkaſ.

Ša hujy j jēnēje hōlanſkī wōj bīſtō wīchī prūſſīch mījēch. Wōj njeboh nan bēdže tam j wūčjerjom a mēdžeje hētrō čjēſje žīwīenje. Wōjy bē mato a pōdlaſtīch dothōdow, ſaž je teſbny

tolleſego mojecho nana mējachu, bē taſ wjēle ſaž žadny. Wjēj bē jara ſhūda. Mēdže ſaž ſaž je j wjētkha in hōlanſtīch wōchdy, in dwēmaj pōdīnīaj rpnōfomaj natwarjēne, j prawīzjy a ſ ſwīzjy ſātrōtcho pīchjē, tīž pīchē wjēj dje.

Wīchīſtē hēſtjē bēdžu teſbny hīſtjēje bīnījane je ſlōmjanēj tēdžu. Jenož wōhēdēj wōjy ſtēdže domſtē j žybelow natwarjēne. W nīm hōjpodarjēdže Pētranzj ſurj.

Bēdže to džaſnje wīdōfōwīamj ſhaſarēter, tutōn ſtary Pētranz, ſaž jejo mīenowamj. Ša žanocho druſtcho ſerſtīcho bura ſejnal njejſhīm, tīž by jo jenož nēkaſ j nīm pīchjīrīnāčj bōdžal.

Bōdž žuchū hūnōdža jēdn dōwōcho wōlſforjēčj. — ſtary Pētranz jch ſjedna: hōdž jo burja wōtwaſowamj, pūčj twarīčj abō mōbī pōrjēdžj. — wōn jch j tōmū nanaſbī, hōdž žuchūde ſchūla roſpabnēj, a burja j twarjēnīj pīnēhīj dōwāčj nōdžuchj. — wōn wōdžēdže radu. Šdžy bē jo gēmīſtja ſkūdēj trjēdž wōh jōhpmīna, ſtary Pētranz wōſjēm, ſtōrō ma ju jaſo rycē, a pōtrjēdēnī, hōdž tež na njeſo ſwarjē, ale wōn ju rjāchū.

Nīdōt paſ jo tōmū njēdžōwāčj, pīchētož Pētranz bē ſaž tež wīdītjy derje jpoſjāchū, wjēle mudrīdāj dūſjī dēnīj wīchjzjy hōmōnēčj.

Alē tež ſtary Pētranz to derje wjēdēdže a bē njemato hōrdy na hujōjy „dobru hōwū“. Wōn jēnē nīſōm pīnēi „pomhāj Wōh!“ njēprajī, jēnē do žanocho žnīcho domu hujōjy nōbu njēſtāj. „Wīchato tola ſe mī pīchīdū, hōdž mīe trjēbajū“, mīnēdže wōn. Šenīczj j nam na ſchūlu wōn pīchjāmžōwāčje. Wōn nam jēho jara čjēdēdže; pīchētož Pētranz bē jejo hūwēm pomōgnī byt we wīdītīch nīſach a trabadajj jēho wjēčjēſtjēlo žīwīenje.

Štareho Pētranzjōw dēd bē nēdže pola Šōrjēlaja in hujōjny czaſhō wūčjer j ſchōwž byt, ſaž to teſbny bīnāj byčj njēmōdžeje. Pētranzjēz nōn bē potom jaſo džēlaczēj do naldjeje wōh pīchj- czaſhōm, a jēho hūn ſurj kīnī jo pīchē hujōjy wutrajū ſkūtū džēlāwōčj a j pomōzō nēfōtchj tyn tolet, fotrēž bē jemu njēboh žona hōbu pīchjīnēčj, pomatū najſōbōhčjīchj bur wo wōh, mōdē- lī jo na naldjch pēſtāch j žyta wo bōbātīwje rēčēčj.

Jēho žona bē je hūſhōwīe wōh byt. Šdžy mēdžeje Pētranz in hujōjny wōdīnū hūanō wīchēwēle ſtūwōčje a hūwōwōčje, mēdžeje jeje bīes dīwēla Pētranzowa pīchēmato. Wōna jēnē dru- hēho mēnīenja byčj njēmōdžeje, hōčj jeje mōndžēſtī, tīž hēbi, ſaž jo mī ſda, čaž žīwīenje na to pomōhīlī njēje, jo je mōndžēſtīwō hūwāt, in fotrāž matēj wōbē ſtrōnje cīme prawo. Pētranzjēz mōčj bēdže dobra hōjſola, ale ſa to jo jēj nīdōt pōžſawōwāt njēje. Pētranz bē pīchēwōdēčj, ſo in jēho domje nīdōt druſtī ſaſtjūzjū mīna dūſjī ſōm hōm. Wōn bē j hōle polo ſčjīnīt, wōn bē ſtū pīchjīwāt, wōn bē dom natwāt a ſaſtōrū wōhōbāt. „Šōnjoze džēlo“, by wōn druſtjy rēčj, „žanocho tōrſtja hōbne njēje; to jo ſōdžy džen hōbu jē.“

Wōſthābžōwāčje paſ wōn je hujōjēj Mōblēnu — taſ Pētranz jōwēj rēčāchū — jara ſaſōdnjy. Wōna bēdže wjēle mēdžīſtja a ſtawīdja, hōčj hēwat ſerſtīe žōny fūja, a po tyn, jo bē hujōjemū mūzej matēho Wīchata pōwōdžīſa, bēdže ſtājje ſhōrowata.

Š tūtjū Wīchēlōm hūjy ja do ſchūle hōdžjī, a wōn bē nīmō forczmarjēz ſurja mōj najbīlžīſjī twarjēch. Pīchjīzjū paſ tuteho towarjſtwa bēdžu druſtje nēžlī pola forczmarjēz ſurja. Pōſlōdnī bēdže ſprawīwa, wōtērnīnāa dūſjda. Wōn ho čaſto roſhōwēa a mōdžēdje pīchī tyn ſōdžcho tež najſčjēpīcho towarjſtwa žadāwīe pīchjēčj; ale wōn bē ſtjēnje jaſo dobrū a pōrſhēdēte potom wo wōdāčje a njēpīchēta pīchjy hujōjny mōčj wo jabſtā abō wōrjēdī nādbēhōwāčj, dōnž jemu je njēda. A tute wōn wīchīſtē pīchēbītemū towarjēčj j pōmīnēj dōrſtūw pīchjōwīdōwāčje.

Pētranzjēz Wīchāt paſ bēdže pōtōjnī, jētharnj, ſchībātj hōlčjēz, tīž jēnē nīſhō njēdžīche, ale hēbī tež, ſchōž ja tež, wōn, jēnē žanočj pūſtōm njēčjēdžj, dōſelčj ſtājaje nēkaſ wōſtōčjēz wēdžēje ſe jēthar- nīſtōm abō nēlātīm jōhīdātīwōm.

Naldja mōčj mīe pīchējo ſwarjēdže, hōdž bōh j ſurjom hōmōnāčje bura, a tēſelēdže mīe j Pētranzjēz Wīchādēj. Mī paſ jo ſda, jo bē tōmū pīchjīnīa Pētranzjēz wōbātīwōj; mōčj njēdžāch, jo bōh jo ja j forczmarjēz ſurjom „pēcj mīetaj“. Štary forcz- māč bē ſhūdy a, rumjēj ſōzōr rēlōdže, mīernīm čjōwēje.

Wīdāda towarjſtjōwēz jo hētrō pōrſchēje, jaſo jo nam ſo- warjēj Wārta wīchēm tījom hētrō lubjēj pōča.

Ša potom bōrū do ſemīnara pīchjōbēčj, a ſerſtīa Wārta bē bōrū „pīchēwīnīenē ſtējīdžō“.

(Pōtraczōwanje.)

do njebej pchiuže, njeda ho fischjez, ale rjetu, io nihdže pchiuž
nadžje, hōžjezuli by jeneho i tehole jastaleho ludu trjedil. — Wo
tajših wofstehenjad hōmdu tež Kolombowi njeprichezjejo a
jchjmwachu bjez pchetačja. Sdžotz hōdžež werno njebe, do-
czinju i hrojnimi ksemi. Wēcznje bē kralowa Habela pche-
polajana bħja, io je Kolombus njeminowalt; pchjezo bē je-
jastowala, tola nēto hana wona ničo dala ja njeho czinjez je-
mōžejche. Bobbilla bu wotpōklatu, io by hładat, kał ho to po
prawom i Kolombom ma. — Wōn pchiuž, kłaja namēstnita
f hēbi, a bħdž tōu i bōbrum hōwēdomjom i njemu pchiužje, je-
ho ļoja, ta rjetaj hōwajac d a tał hēpianahoe do Sčapanije
pōħta. Tež tajtu hōu bu njehje ponizije. Prochjeche jenož, io
by ho pchjed kralom jamum jamlowjez hūnē: To ho jemu sta.
Wo jehō rēči a jadžerčuju pōma kral bōrħy, io bē ho jemu nje-
prawda jala, a pchepoda jenu i nowa stare jastowistwo. Ale
zyla Sčapanija jahnwajche dale bōle, ja čōž mēnejche ho Kolombej
džakowacz. Dwe lēče jastdžejche; — Tu pōklatu niz Kolombej
ale jeneho drugohoe do Sčapaniohe, io by tam na porjad hładat.
Hłubohoe drje czinjeche we wutrobie Kolombus njedžal, tola jehō
to njeporaj. Njeħladajche dže džaka hōwjecho knejerje, ale jo by
japocžate džeło dolonjal.

Ze tym ipotojom, io jemu tola i nowa sčtyri hūbjece kōdže
dowērichu, wujēdže w mēru 1502 jchōwry frōcz na morjo, io
bu, kał bē ho nadožal, pučz po wodze do Indijeje namoat. —
Mēnejche dže, io je nēdžež wototo Čineleje abo Japaneleje
pohyt. — Wchēczimo jehō woli pak ľahna jehō wēre na brjōh
nowoje kolonije. Tu pak njepuščizħu jehō ani do pchitlawa,
hōžjez dħajche ľajčej, io by hēbi kōdže wuporjedčez dat a hōwaje
njewjedro pchēdžat. Wchōr pchēdže a načy admiral hēbi hūat
pomhacz njemōžejche, hōcz io kōdže w nēkajfej hōwanzu tał derje
kał bē mōžno hōwajche. Bōrħy po tym jadžewajche jemu nowy
wchōr, io wujēz njemōžejche. Wchēd wōczomaj roščerpedħu ho
jenu wiche kōdže, a jenož i wulkej niju radži ho jenu i towar-
ščemi do Zamaiti se žiwienjom četajcz. Tu pchēczimu nje-
jōzomny rjet zyle lēto.

Bē to žiwjenje w kamej nuhy, žiwjenje staroščow a mjer-
njow. Sčapanjenje, kotiz bēchu i nim k tradanju a i čerčienju
wotħubzju, na njehō jastowacu a hōwajcu, io čwēdža jehō kōzō-
wacz; wobubierjo, kotiz bēchu hōwje hōwje ročmeriali, njepopchacu
jim niz najmiejchjehoe. Sčanjere hōwje ho wchēm wēta, nchō
njemōžejche ho rody a wmoženja, hħba Kolombus. Wōn bē
wchiciz, io ho mēhacz ľa krotki čōh ľajčmi a wēchēzjeche na
njōn potahajo Indiaman, io budža bōrħy na njebjeħad ľuamjo
Wōžehō ľhewa wchēcz, je ľi žubnifow njēczje. Tu ľajčmi ho
mēhacz — a nastroženi Indianojo pchōdħu jehō na kolēnaci,
io by jim njelubownošć wodał; rad ľubje dawacu wchō, ičtožuli
hēbi žadajche. — Hchēche mēħaz jehō jemu w tajtim hūbjeħwje
nimychu, doniz kōzjuħaj, kotrejuž bē Kolombus wupōklat, ľhōwje
i wchēdjej kōdžu pchēdžejchaj. 28. junija 1504 wupuščej wōn
Ameriku pōħlebi ras a nawēczjo ho po mnoħid wulstach
čerčienjad ħtōr do Sčapanijeje, hōžjež bē mjes tym jehō ľajčata
Habela jemjeļa. Sčabny a wupuščej wot njēdžanēho ħwēta
hōwje žiwjenje a hōwjo bōit ročpominajo ħenrē tu namoat Ameriki
20. meje lēta 1506, 59 lēt starcy. Jehō pōħlebjana wola bē, io
bħdu jehō čōto pchēdž morjo na nowu jemju pchēwjeji a jenu
puta, i kotrejuž bē nēħy wōwajacny ħyt, do rowa hōbu dali.
Tał ho ħa.

Jehō njehōžje njemēnejche hōschēz tež tu kōzja, dofelz nowy
ħwēt ani po nim njepojenowacu, ale po nēkajim ħorenistħim
jemjanu Americo Vespucci, kiz bē ľajčiz wodał, io kotrež Ameriku
wopchōwajche, runjež ħam dale pjezjo pchijchōt njebēche.

Hħdž bħdym Kolombowu ľawu wchēbnojo powjetščeli,
hōwju jehō wopomnizje ľhōwdu činili. Tež najroščije stawimħ
jehō žiwjenje rēczu mōžniho, dħžji jane ħwajlaze ħwōwa, mōžniho,
dħžji bħdžajčjo ponim, ľajčiz jana pōdžizħjo w Sewilli ľajčju.

Tu mōħto nēkomu na mħli pchiciz: Hōcz tež to je jehō
prēnja mħijščja na wunamalanje woprawdže dat wulka ľajčħba?
Na to wotmōwili nam najraľnišo pōwēdajčjo wo jehu Kolombowym.
— Hōcz nowemu ħwētej nabraħni, ħarowu, ħtōr ħwēt wulke
sħōz pchicizje? Hōcz njepōczħiti starohoe ħwēta i poľadom
nowehoe nowu žyħobu nowy jēd do starohoj nowohoj stawidħu?
— To prachēdže ho Wōžu pchēdžewomōħcz, kotrež wōħo rana,
ħiħzi a wōdži; te žiwienjom wulchō muħa, kotrež i krotka wo-
pħadħym, i jehō wubōrčju a dobrej woli tajfe prachēenje ničo

czinjez nima. Čłtowjeļa pak njehūdži to, sħōtj je ħo ħjes jehō
wole ħtalo, ale to, ičtož je wōn čħžt.

Mjes jutranji a ħwjatkami.

Njam čħž, hōžje jemja načħōb? Wōħa
Kōž ľahrowa řeje w potkej traħmōczj,
Hōžjez mi, hōžjez ľupi nēto moja wōħa,
To naležjo ho ħmēwa w wħdħmōczj.

Njam čħž, hōžjez řōdħa ħwēta mħa
Mēħ jiane jutrne řħēľche ľajčwa,
Hōžjez wutroweje je ľajč a nowa živa
A ľahorjenož wchiciz ľajčħima.

Kutry ľejady a ħwjatki pchēu,
Kaj mħetħu tu čħžy na ħwēcz!
Duž řōdħy řarč žē ħwēru pħa ľħtħu,
Wom? derje je pħi dħdħa hōčħenje.

ħorje ľahajajo řaz wōczħmōzj
Ja i njehūipčije ħwēczħ Sħōžħta,
Dħa ħu mi ħnadne wchiciz tajfe wēcz,
Kiz je mi jemja wulke ħwēta.

Hchēche dħēħ ho ħēli je ħwōjenja
Wchidħchōj žiwienja mi stara wutroba,
Njemēł jutrownoho wōwjenjenja,
Potajne mi byće jeno bolēnja.

Wōwju wchōł, ħa jeno ħnadne ħwōwa,
Kiz mōj dħdħ wo Dħdħ Wōžħm wchēcz,
Hōdħ nam jandōž Wēľħwōwħ rowa
Dħrow ħgħe wchiciz njelēm.

Jutry ľħēja ħwjatkam pħi ħwōje
A tał ja mōžu ħalle i wēľħōczj
Sħej wēczne wōbraħy tu čħizje moje,
Kiz i wchidħchōj řrow Dħdħ ja mħje pōklat je.

Wōħt wēľħēľč jo dħdħe pōħēħenjenja,
Hōžjez na ľanērie ħwōwoj žiwienja
Ja njemēł ħwimħ wōħħarowanja,
Niz pħuħ i ľēpčich ħwētoħ i daloħa?

Kał ľħbe ħu te řħdħta ľahorjenja,
Hōžjez njebēħnje je jutrow nadžja!
Tōu čłowjeł nima žanoh pōħħenjenja,
Nadž ħmēs a Sħōžħm wchiciz dolonja.

Sħej twarju ħtħ ħwōwoj čħžjo mēħa
Wē ľraħmħ ħwēte ľħōzja jutrownoħ,
Hēj, potom wēdže ħwjatkowna mje wēra
Do domow žiwienja tam wēczneho.

Čħst ħēlačħ.

Wschelake i bliska a i daloka.

Porjedženje: Niz 4. julija, ale 4. junija ħwēczj Wistowje
poboczne ħuľaw-Adolffe towaristwo ħwōj ħwēdžēł w Sownym
Wujēdže.

— W Żmławje ħo nowy Lutherowy Wōži dom twari a
i twarom ho w bliskim čħžju ľapocnje.

— Wulke njehōje na ľelchajz je ħo w bliskōczj ħipsta pola
stazije ħortow mēto. Čħž i ľotijow wujēdže, prēħēje wōħy ho
ħwōczħu, ľotowatwa hōschēz nēħto řrow mērow dale čerčejche.
Dwač pčewarowje, jehnu ħēžorħwowy ħejmħ ľapōħħaz a jena
żona, bħdħaj mōwaj a wōwaj wōħwōw čħžjo a lōžo řranjench.

— ħrōwpruz načehō ħēžorħwa je pchēd krotħm ħwōj
20 ľētny narodny dħē ħwēczj. Wōħ řħtħu jehō dale i řħōžu
načehō wōtħuħo krowa.

— W ħēžorħwowy ħejmje je ħubne wōwōwanje. Sħwōwōbo-
mħħni a řocialdemokratōjo pħtħu wōħħanħenje wot prawej
řrow pōdpramch ľanōwju i tym ľadžewacz, io wulka ľēħħ
i nič je ħejmewoje jo ľe krotko do wōħtōħwōwanja won dje a
potom woni ľadħa, io by ho wulkeřjo, ħacz je jow tēľa ľa-
pōħħanzow pħtħomħu, řħ dħwħa tam bħcz i ľačħōmmu
wōħħanħenju. — To ħu wōħħanħenje pčēz, kotrež ho řħōdħ, a
pħi tym dħrbi načħ řħēžorħwowy ħejm wchħu naľħladnočjo w ľudu
a ľraju ľħbicz.

— To bħdħaj Marten a ħēdēł we wōjeľħm pħōčħu
w ħumbienije wunwōwanaj, je pōwchitħowne ħpōčħenje
po ľraju řħbiczjo; pchēdžō nowo jebanje wchēd ħwōm do ħiřčēzje
ľawniřho wopōľatħo, io ħo ħmaj dōpōľacz njeda, io řtał ryt-

běiče i wopředla haru hual na zřtu wječ, ščónčnje pať ho do noweho porybda ta pućuž, so, hdyž bebi wón nowu sobiel łupi — wón běiče ho do łęha namučuž — jemu ju hołpoja hnydom wotwola je słowami: Sa waž je tola stara dawa dočej; widačo mójšce dšerj spručkaniu jatřkac; a šmole, budy rjeřta, maće dočej t emu. — S jenuj słowom, starj hōbriř, frut, horby Pětranz běiče ho zyle łbale, wot zuleje wole wotwihnje dšerj jeřin.

Běiče njebeřu tobořinu. Szeřdaj i namom na łanapeju a łurjadj jeho łopad. Tři dny bizo ho dočejšij běiče. Macj šhojej warjeiče a mejeiče njemalo nužno: njemōjeiče ho dopraidej, tať ho mō tola bje, a ičto cžinu jřtu dšej, hdyž hyn doma, a bacz tola tež be mšij šhōžj, a ičto mō wart, a ičto šchul mječe at. Wařeicheje ho wona jara šhēije a ju wot-motwaj tež pšednje dočej, jo budy mēr mēr, hdyž je wōjcho šhōnika; ale jo ho boju, ja mošt dwe njebeřli tať bežo łurjaj a wot-motwječ, a pšedže bēiče pračienja łōž byto njeby.

Nunje běiče macj i šhojeowjeř thann do łurjadj ho šumyła, tať ho nache štwine burje ičterō wotewrduj, a s nimu ho nēřajta ičtera hromadba nats mōj. Wona ho hnydom pšij burjad na łanu cžarny a wutōrzej njeabōž jatfe łbatoje a wōtre šhōžjenje, so ho mōj i nanom wōabj njemalo njeabōžničmōj. Nacu ruče pšijfōčej a jawole: „Ale Pětranz! jatfi dba wy tola iče!”

Pětranz be žyle pšchemōfujemy, majany, łapłutjany, bšōčžany. Tři dny a tli uoaz běiče w łęu bje. Wōn łatona: „Šmōřje, dajče mō dobru rabu! Je to prawje pšchd Wōhom, so je mōj Mičal mje tať batofo pšijnjeř! Niman łatona; njerabžj dawaju mō jēřej: šhōžin jo łapach; ičulisse dšerj mōju mje ja łajana. . .” Šcho hōb, běiče łbajōn taž dšeržazy, ale hōjny a šhutin taž hōdnita hōb.

Nan i šrōta wōimolowi: „Wō, Pětranz, to njeje prawje.” Staž by jeho nēčto pšōnřij, pořōřej šleulcy štary mōj jafo i ławni, pšij cžinj mēčaj škabońej, jeho rořhorjene mjesowče a łōbriwe kawaņej wōčžy wuhlabac. Cžyžmōj njewočžataneho hōjca špēřečej, jo by ho wuhkuřdž a nēčto cžopłeho wupil, ale wōn naju hōma najřterje ani njepařšyha.

Duž pōřta nan šotru, so by wuhlabata, hōže Pětranz dje: hdyž pať ho wona i powjeiče wōbi, so je do łōrčmny ičol, ho šhōjōičmōj. „Šchō budžeiche mōbi to pšchd šhōm ičtami wuhřli!” džach t nanej; tuřōn pať napječejmōj: „Nubnje wōčēřjenje hyn a hōrōbeč nana řej mje pšedže łōłiej; ale dādža dba bebi tajzu łbōž hōy ičto praņej?”

Sažo hyn hōbu te mjeři ičol. Nujes łantor běiče mi pšičeje pšepōbat a ho i zřtije wotřatli. Nunje hrajaj: Šchō wē mōj łōž? wōn hōadž je blisfo.

Cžaj minje ho, hynwječ pšichlabja. . .

Wōžada řpawajše nutnje a běiče, taž ho mō šōajče, s mojim piřtanjom řpokojom. Tu na jene dōbo řtōžele wjēčej wōžajdu, hdyž i wēže na wōheř pšchewajše. A nēřotre mjeřidšiny běiče zřrje řpōbina. A jo ho pšij wjēčej řtōželach a pšij wjēčej cžijchōwōj žane njelōže w zřetw njesta, řte njelōžmōj ho nimo Wōjecho huanneho řpōmōwanja wōjebe řemu bšōkōwōč, jo žōny i mērom ředjo wotwadu, doniž ho mōjso řoleřelji njebedu. Šamřinčej Wōži dom a pšchēčij ho je řhōwau, łōrčž njnje wōtōžbe, do nacheje wōny: tam ho pālečje. Wāłdaba ho mō šōajče, jo ho řdula palj; beč mō tym tať řrēje pšchēčebēčej, jo hōjo na to myřłacy, hōže mořte ho dšerj rořmōwōwōč, a hōže mořt wučeř hōblic, doniž jo nowa řchla njenawari.

Hdyž pať dořēčejmōj, ho wōřpō, jo je Pětranzej dom w pšomjeņmōj. Hōžo pālečje ho zyla řēča. Zpōle ho pšakad a w powēřije wōřōto řēčanju, tať jo nēřōtremu dšeru do hōwmy wu-řahduj. Hōžo bōžej wjēčej brijady hōwōč; hōžo je wōheř te řpōwim tyžōzertny wōbšlōwajče; cžerwemny hōwacj řēčej a łōrčajče a wylajfo je řpōwimaj řpōmjeņojmōj řēčidōmaj řłazajče.

Mičal řēčejše na dworje a řhładowajše na řwōje palaze hōbdo i wōbšlōwom řlōdm taž hynwječ.

Na jene dōbo jecho poča taž i wibřidžemj wōřōto mjetacj, a wōn řawota i řpōwimny hōřōm: „Dba pōřče tola beř, nana!” Řēřto řařle wuhlabad řtōřcho Pětranza, zyle rořōřhancho a i řwōwimajny řufomaj. Wōn mjetajče zypēle i řēčej a łōrčajče i njēřlōwimny mōzani řēřtwe řaty a mjetajče je beř.

Hdyž hōb řwōweho Mičala řařšyha, wōn řēčōžmōj, i řwōwimny řapōwjanu a je řajani řamajanu řhōwu je řwibřlajmny wōřōm wōn wutřiny a i mōžnym hōřōm řawota: „Čhōř tola wjēčej,

ičto ma tu prawo? Tu mam ja rořkōwōč a dale ničto, řaž dořho hyn ja žim!”

Sažo hōwimny wōn ho palazu beřtu a řchōwimny ju dele wōłajo: „Ja hyn cže wwar! a ja cže řažo łōřban.”

Mjeř tym tež mōj nan pšichēja. „Šurjo!”, wōn i mōžnym hōřōm řawota, pōj dele a wjēcho budžē řažo dobre!”

Sažo ho Pětranzowa řhōwa wōwimny, ale łōrčōž i wōřōmny řrēņejho řpōřhōba. Durje wot řhōba na najitwu bēču řrēče řawrjene, jo ničto hōrje njemōjeiče. Štary Pětranz běiče wōheř na hōrnej łubi řažōř a jo, hdyž běiče jemu pōd řēču počāto pšchēčōwto hōž, na najitwu dele pōbat.

Hdyž Pětranz mōjeho nana wuhlabā, ho w jecho mjesowōm nēčto hōmny, řaž by ho pōřōřej. Bōřom ho hōnje wōmēřw-nyčej, řhōwa ho řažo řhōbi a řuřa wutřiny wulřu hōrčej řēhlinuđ řēřlōw, łōrčž wōn na wōřno pōřej, jo ho tež wōřno řapali.

Syřława poča je řwōwimny dořhlin wōřōwimny řrōtom wōheř ičhōwacj, ale pšomjeņja wōřōwimny na jenuj mēčje wot wōby pšchemōfujem, na řurim cžim wjēčelōw hrajadu a pōřkōwōmdu a dale bōle wōřōfo ho hōwadu.

Hōžo bōžej cžhōlo beřne řhōwōwe durje pšchēlamali: ja řurimny pať wulř ičhōř řhōmō řēčejče, řiž durbjeiče ho łōřōrōnja pšchēlamacj, cžyžhōř ičto na řhōb. řařtu řurje njōrčidšimn běiče řeb řatj Pětranz natarwi. Tež hōrje řhōwōwe durje bēču řawrjene. Nunje pōřbōhny nōřch cžhōřlři mōřōtr mōžmny řēřer, jo by durje pšchēřaj, tu ho řēča i wjēřlōwōt a řpō-řōm pšchewali, a — wjēča řpōja bē pōdōmo.

Młajitřa hyn řtōřcho Pětranza zyle cžpōrcho a pōř řpaleneho i pōwōřłanřōw jecho doma wōčžahymy. Mičal da jecho pōřjebeč.

Pětranz mēčejše wjēcho řawēčene. Mičal je dšerka naj-bōhatčij mōž wo wry, — wōčo tež najbōle wjēčany wōle wjēčej, Štary Pětranz je řabny. Ničto řebi njelwēř wo nim piřmēč, — tež mōj nan řiz.

Njēch mō tuřōn pōřlōdni ja řto nima, jo řabnyč a řamjelčēčej nōwduž a njemōžmōj njēřōwōwōcho řtōřcho Pětranza, — wōpōř řerēřelcho wumjeřłatřhōw.

Widjelake s bliska a s daloka.

— 3. řwōwtaj dšej řwōwtajny řwōječj ho, řaž hōjo nařpōmničmny, biblřiř řwōječej w Minalo. Šerēřelē řemšēenje řapōčnje ho řpōwōdnij w 2 hōž, a budžē řines řaraj Wāřat a Wōřłitna řrēbōwacj. W nēřłim řwōječejřim řemšerju ho w 4,4 hōž. řapōčžmny je řines řaraj řēřa i řwōžchōwōw řrēbōwōnje ho ho wřat. Wibřlři řwōječej čje wam řažo i wutōrbe wjēčej, ičto mamny w nōřelje łubej biblři, na łubym Wōjim řłowje, łōrčž nam pūč i řhōžnōřej řōřajnje a nař dōpōmina na řōžnōwane řłatřōwane biblřiřelcho łōwariřna, łōrčž ho ja to řłara, jo by řōžny ja łurje řpēņej biblři řōřat, jo by řwōřto łubeho Wōjecho řłowa pūč namaratō do řōžbeho doma. Durje je tež řtne łōwariřnō wāřejče řpōřjerajče řubōječ bōdne. Durje łubi Šerēřja, pšichidžēje na biblři řwōječej do Winalata, řiz jenož i Winalatřje wōřadu, ale i řpēje wōřōmny. Wry řmēčejče řōhate řuchōwne řōžnōwane wot mōžneho řwōječēnja.

Szeřdē jo řwōwtak dōpōřduja w 1/10 hōž, řēřdže ho řaž řōžbe řēto řerřłā řrēčatřa řōwēřēnje i řwōječ řhōwōej řhōwōej řhōwōej wō wōwōnej řrēčej w Wudnjānjne. Řōž řhōwōej, řmēje wōna wjēle wāžnōcho a wōbřērneho wuřadžōwanja. A řhōwōej řhōwōej řhōwōej řōwēřēnje řerřelcho řuchōwōmna pšichāmnejo ho pšichōpōdnju na tym řamny mēřnje řłowna řhōwōadřina ewangeliř-łatřelcherho řerřelcho řhōwōwōwō łōwariřna, w łōrčž jo tež řēne řēčōwōwanje pōba. řpōřduju řmēje ho ho řwōčēņmny wāřajny řłowna řhōwōadřina łōwariřna i pōmōž řhōwōwāčej Šerēřow. Wōřēbe na řtne řhōwōadřinu łubych Šerēřow pšchēřōřajemny i řej řpōřbny ho řhōdu ho w bōrzej řēčej řēřlři: řhōřōž tole łōwariřno ma řō wāžny nābaw, wōbōrēņmny řpōwny řhōwōej řerřelch řłatřidj pōřpjeracj, jo mōřli na wryřō řchuln pšichōř i řhōwōacj. S tym ho to łōwariřno ja pšichōř nāřēřeljo řluda řłara. Wřhōžō w tym řēřej pšichōřōw nāřēřeljo řluda, řaž řmēņej wōřēbe řerřelch řuchōwōwōw a wučeřōw. Duž je pšichōřidžēnej, jo wōn tole łōwariřno řpōřpjerje i tym, jo ho řažo řōwariřny řapāčāč da. A řemu njerēba do Wudnjānjna řhōřēč, ale řōžny řines řuchōwōw to wōřłatna. Wřhōřōřelch i łōwariřnō pōmōž řhōwōwāčej Šerēřow pať njewōčmni na zyle řēto wjēčj bāč 1 řr.

— W řrēņej řōwōwje je ho nēřto wjēčajřlō, jo ja dāleřwar

Sny-li spěwaci,
Bilnje dźělat,
Stronja cje
Sswójšny statot,
A twój swjatosť
Stradny je.

Sa stawu spřodny.
Naposť móžny
Lubosć ma;
Bóh pať swětny
Wšesť spěw měny
Czeriwosć da.

Njech ty spěwaciš,
Swětnje dźělatš
Wšědnje dnj;
Djeń pať swjaty,
Lubisť dam,
Wotpoćisť m.

S njebež marna
Njech cji tkmarna
Žiwosć je;
Žina woda,
Křiz Bóh poba,
Wšědnje cje! F.

Serbske njedzelske łopjena.

Wubawa ho łóžbu hobotu w Smolerzjz knižnicyšćejnii w Budyschinsje a je tam ja šchwěrtkětnu pšedpłatu 40 mp. dostac.

Sswjedžen swjateje Trojizy.

Šnada našeho Knješa Ješom Škrysta a lubosć Boža a dospěć swjateho Ducha budź s wami wšitkimi! Hamjen. (Ref. 6, 3.)

Rom. 11, 36.

Sswjaty, swjaty, swjaty je Bóh tón knjes Zebaoth; wšitka semja je jeho czejeje polne. — Wot njeho a pšes njeho a w nim šu wšitke wězy. Zemu budź czejeje do wěčnošće. Hamjen.

Šaj: My Wótza, Šsna Božeho

A teho Ducha swjateho

Něć czejeje a tšwalimy,

Tež hamjen s wěrn prajimy.

„Hamjen s wěrn“ prajimy dženka na swjedženju swjateje Božej Trojizy, tiz je šam to „hamjen“ wšitkich tšjoch wšědnich swjedženjow tšćejšijawštwu, tónž swjedženšćeho cšaja žyrtwe a žyrtwneho lěta, jednata bjes hobotweje šnady, jutrowneho žiwjenja a swjatkowneho Ducha wulecšja. Šdruž tež šwěť tutemu tšćěznemu swjedženju žanu wšegibitu wážnosć a žane wšědnego dźělbaczeje njedoma, dža je žyrtke jemu tajšu móž pšipoložisť, šo šo wšě njedzele pšes žyžu družu položim žyrtwneho lěta mjenuja po swjatej Trojizy. Wo tym, šo šmy swjekšili swjedžen Wótza, mjenujž hobot, wšědně tak je Bóh šwěť lubowal, šo je šwojeho jenětkšeho narodženeho Šsna daš, a potom swjedžen Šsna, jutry, pšědně Škrystus je našich hrěchow dla podaty a našćeje prawdosće dla

šubženy, a wóndano swjedžen swjateho Ducha, swjati, pšědně jako džen swjatkow dopšljeny bšěde, budny woni wšitžy polni swjateho Ducha, praji dženšniška njeděla trojakemu swjedženšćemu pšipowjedanju tšjoch wšědnich rěčnych cšajow něto „Hamjen, Hamjen“ to je: wono šo tak je štalo, a teho dla špěwamy s jandželeni a se našim njebežšćim wšjstom: Sswjaty, swjaty, swjaty je naš Bóh tón knjes Zebaoth; wšitka semja je jeho czejeje polne!

O tajša hšubotojeje teho bošajštwu, woboje teje mudrosćeje a wědomnosće Božej. Čłowšć duch njeje tšmann, šo by teho knješa myšl a Bože byčeje a pucze dospěć. Ale Bóhu budź dža: swjaty Duch bu nam s nowa daty a pšipowjedany. Wón pšodži wěrn a pšes njy do wšěje wěrnosće wjedže jako duch mozy a lubosćeje a šroweje myšle, jako dospěć dženžny duch, pšes šotrehož wolamy: „Abba, luby Wótče!“ Šrucze na tym pšinaemny, šo my w Bošu wštanemny a wón w naš, šo wón nam wot šwojeho Ducha je daš. To pať je duch lubosćeje a žiwjenja.

Těho dla jenož s wědomaj žiwje lubosće jašnje hladamy do wšědnosćow a hšubotošćow swjateje Božej Trojizy, do wšednje Wótza w njebežach, do šmiljenja Šsna na tšćizny a do škufowanja Ducha we wšědně!

Žane šwjetne čłowšć wědně njeje ženje polnosć šwěta wšědnosć, š šorej je šo Bóh tón Wót, wšědně; žana čłowšć noga njeje ženje štala pšes Božim trónm, šdžě jenož jandželo a wšědně duchjo šo šromadžija. W nazj njebeža šwoje wšědně wšědně wšědně

pobożny człowiek ma tej woczi, i kotrymajz wón hłada piches łute smontowne njebieha do wječnych njewidomnych niebiech, bđež Bóg byłi. Wierjace wuchó křichji tójde naležjo Boži stworicielsti hłós. A što dha zyla stwórbu prědnie lito mot lita? Bóg je lubość. A teho runja tebi twoje žiwjenje wjeź mót dnja hłwedzi: Bóg je lubość. Bóg ho swojim džećsom, kiz i njemu je wišćem swojim naleženjom, je swojimi staroćkami a nusiimi jato t swojenu Wótzei i džećazym domerženjom a i pntazei luboćku pšichładzeja, we wjele tawintj hłwedźichład swojeho wobarnowanja, wobdenja a i dzerženja jato Wótz hjewi. Šchtóž dže Bože wišćedne žobnowanje hpoćnac, durbu jeho lubowacz a ho jemu jato džećso domeriz. Šchtóž tat jeho lubujo w jeho wišćehomóžnej luboćcei wotpowežuje, tón w šbóžnym łaczowanju i Ašpohom ho wuwnaje: Šbóž ja jeno tebie mam, dha ja niečo njerobžu wo njebieha a wo zemju. Hačz runje mi czeło a duška wawitškej, dha wišćat ty šy, Božo, tóždy czaš mój wutrobny tročit a mój bđel.

Kat njebžakowne pať šumy my cizłowšte džećzi husto pšćećiwio našćemu Bohu! Našća njebžakowność je bebi derje šašćuša, so by Bóg dawno swoju wótzowistju cuku wot naš wótzabny. A što je semja? Je mona Božeje czećeje polna kředža w kichćećianstwie? Njeje mona tež tu pšćes cizłowistju winu niz mešto Božeje hwiatoćke a czećeje, wěry, bohabojoće a luboćke, ale wšćelateje hłóće, wuščeho hřeča a pőžerazeho kšaženja? Njebieha derje wopowjedajo Božu czećež a twerđiřina pšichowieda šitk jeho cuku. Ale cizłowist joik husto mjelezi, mjes tym jo durbjal kaž i tawintj jospkami wuščehacz te wušte, křadne wězy wišće, kiz Bóg tu nad nami šćinil.

Wěra šćednoći i Bohom, luboći i cizłowćkami. Zo Božeje wótzowšćeje wutrobny jenož tón hłaba, kiz jeho woprabwde lubuje. Wěra je forjen wišćeje woprabwđiteje wobibóžajeje luboćke. A šćotž wo wěre a luboćke wořanje, tón wořanje w Božu a Bóg w nim. Wšće dobre počinki a wišće Bože kanije šy w luboćki wofamkujene. Šćotž Boha njelubuje, pyta pomož a šćotženje pola šćowienjom. Zo potajnje powištrowne pšichbóžtwa wišćež czašow. Š luboćke i Bohu pať wuroćke nadobna cizłowšća luboće. Wišćetóž šćotž ham njemóže swojemu bratřej wozacz a hđenje a njepšćećelstwo w swojej wutrobje hoi a nješto, tón dreje njepařichunje, czejo dla Bóg njeje dawno njewěrjazny šwět łaniežik a jo swojemu křtónu dawo šćahdžec na šćy a na dobrych a dawo deščy na prawnych a njeprawnych. O hłabai do twojeho šćowienja: Bóg hđećeje cze njeje šabyl ženje, duž njelabudž još, wutroba! Hłabai do swojeje wutrobny, mej jeno šćitřećiz tajše luboćke, kaž mačz ju cziuje ja šćowe džećso, jo njeby t njebožu pšichłito, a ty budžeći šćowimiež wuščegž luboćki teho, kiz šćwernišćo lubuje hačz žana mačz, a hłubiež:

Za džu cze, Božo, i wutroba,
Haj i žylej mozu hłwaliež
A wišćubžom i twojei pomožu
Čzi džakuj wopow paliež.
Mój duč a moja wutroba
Je t twojei czećeji hotowa.
Čzećež Bohu kņejei dajće!

Bóg pať bē w Ašryřtřu! Tcho dla šćeji wižanje: Šćotž pőňaje, jo Žejuš Bógi hui, w tym wořanje Bóg a wón w Božu. Žejuš je potajim jořniwoć Božeje

křašnowćeje a podomnoćeje jeho byćja, kaž ham je wobhłwedzi: Šćotž nje wiđiž, wiđiž teho Wótza. Hłabajmy horje t swojemu njebieženjom kralej, kiz naš bjes pšćećasta šařtara je swojimi hnadami a dušowymimi łubkami, a lubujmy jeho! Žejuš je žiwu, njed wišćito tež murje: wón je i tralom, njed wišćito tu leži. Wón je naš hjeniežki hředniř i Bohom, jemu je data wišćitka mōž w njebiehach a na zem. Žeho šćilenje na šćichju, jeho horjećaste a t njeju šćieje je wěřty šawdarw našćeho šćoza a twerđy šařaž našćeho žiwienja. Hđe je žadny, kiz je, kaž wón, pšći rowje Łazarusa praji: Za šym to žiwjenje — abo druhi křež: Za šym to wěrnioć — abo jašo: Za šym ta luboće — abo dale: Čłowšći šy njeje pšichłol, so by bebi dať hłuziež, ale so by wón hłuzil a šćowe žiwjenje dať t wumóženju ja jich wjele? Haj, Bóg bē w Ašryřtřu a šćedna tón šwět ham je šćobu a njepšćizbi jim jich hřeči. Žeho luboće, kotraž je pola naš wišćite dnj, pšćy: pőćke te mui wišćitju, ja džu waš wotšćewiež — a na šćichju: Ša waš — dořanjane je! Tat hđećeje njeje žadny křezat ani priedy njeho, ani po nim; po nim, kiz jato šćy wot wěřće wěćznioće wot Wótza pšćobžem, wěćdžeći mōžeće kaž žadny druhi pšćetaj, haj, kiz bē wěćdžem wot wišćitich pšćetow, kiz hřowch hoićeje a mowych šćubžowaiće t nowemu žiwienju, kiz mōřo šćerowaiće; wón, do kotřebž lud wěřećeje a wěćiz budže hačz do křona šćweta, kiz wišćito, šćotž mećeće, niz šćoto a šćeboro, ale swoju njebiežu křašnoć a swoju bōžtju luboćki woprabwajće po swojim šćowobžnym njelšćownym šćilenju a hłudym dajćeje, im mier pšćipowjedajo pšćes ewangelion, haj, kiz křubn bu, hačz runje bēćeje nojbóhatři, jo bućnym my bōhacž byli pšćes jeho křubnož; kiz wot žaneho hřeča niečo njewiećećeje, ale bu ja naš t hředej šćinjenje, jo njebžnym dale hřećidži; kiz njebieha wopuščiež, raj hwiatoř dheribinow a šćerajnow, a na tym křubn semju pšćidže, so by naš wot semje t njeju czašny. Wón wjeđež naš wot dobzy a t dobzy. W žanyim druhim njeje ta šćobnoć, tež njeje žane druhe njewo pod njebojem dale cłowćetam, w kotřymž mōšli šćobni byž? Wišćes Žejuša Bóg reči.

Kařa hłubotłóž teho bohatřwa! Boža wótzowšća luboće, kotraž je Žejuša nam hšubienym hřećidžitkam pšćala, jo bućnym šćobni byti, a Šćowna luboće, kiz je njebro rostorchynja, šć dele pšćidžeća do hšubćitřwa a na šćichju šćo hšimila, njeje dwojata, ale jena. Husto našć Šćobniř hłwedzi, jo se wot Wótza pšćłam a jo dže hwiatoř, wot Wótza a Šćyna wuščadžećeho Duča pšćłacz, jo by wo nim hłwedzić, a jeho japořćotł i wěřajćeje wěřtoćeje praji: Třio šy, kiz hłwedža w njebiehach, tón Wótz, to šćowo (Ašryřtřu) a tón hwiatoř Duč, a čzi třio šy jene. Tři bōžtje pšćidžony jenašeje wišćehomoz, hnadu a hwiatoćeje, ale jedyn Bóg. Tři hłwazy, ale jene hłweto. Šćwajaty japořćotł Pawoł to hłubote šćobne potajnistwo Božejo trojeniećkeho byćja šćawnje a jašnje wupraja: Wšću mamny jeneho Boha, teho Wótza, wot kotřebž wišćite wězy šy a my w nim, a jeneho kņejeja Žejom Ašryřta, pšćes kotřebž wišćite wězy šy a my pšćes njeho! A ničtō njemóže Žejuškej kņies řetacz, křiba pšćes hwiatořeho Duča.

Potajim kaž Žejuš Boha, Wótza a kņejeja njebiežow a semje, czećež a jemi, tat hwiatoř Duč wěřjaznyž i Žejuškej a t jeho prawemu pőćnaczu wotži a pšći nim

hójerzi, jich i cšémnojeje a stójea hřeča do sbožneho
hwrka w Rchynstuzi pšchedabžeje, hčedječizjarski zyrtej
i jejnym ludny poknym a zohowanym wudželenjom
njbješteho tšlěba, wot Boža sažozumy, na róznyjm
kamjenju k swjateju templu w tym knješu a kóždžičku
jemu wotewrzenju wutrobu k Božemu wobwódenju duchownje
twarjo. To je šo nam hwiatať i woiba pšchpowjebado. —

Kajste prajšjenje hwiabjezi hwiataje Trojizy na tóždohe
hčedječizjana staja? Riz jenož: Kať pšahindžejš k pónačžu
trojeničezhego Boža, ale: Kať pšahindžejš k žiwjenju
w trojeničezim Božy? Žiwjenje w nim plobži hčubšhe
pónačze wo nim. Lubožež je žiwjenje.

Šle hwiabdomnje přije Boža a šo tola prajška: Hóže
póidnu pšched jeho duchom? a hóže móžu cšeznyč pšched
jeho wobliždom?

O jo njeby nihdy do wěčnojeje swjaty žimy troje-
ničzi Bóh žanemu wot naš prajčej durbjať: Ty šy
lubožež Wóžjo, hradu Szyna a doštat swjateho Duča
i nohomaj potepať; ty šy šo mojeho pónačža a žiwjenja
šimny!

Sbóžni šy czi wumóženi a wuřwoleni, řiz tu a tam
přewajnu:

My Bóhu Wóžjawi
A Szynaj šhwalbu damy,
Tež Duču swjatenju,
Wot totrbóž wóiditko mamy:
Tej swjatej Trojizy,
Kaž bē wot špocatta,
A něko pšedze je
A bůžje bjes tůžja.

Hanjeti.

J. N. K.

Purčowanje po Božim pišnje

abo

kať myšle nadabžej, Boje głowo cžitajo.

Podawa hwrčny čitat, "Božhoj Bóh-a".

1. knihi Wóžjowce, 36 staw.

(Potražowanje.)

Wobidži ipřihowarjo mjenja, jo na głowo, "jemin" cšopke žórta
wójnamjeničej, totrěž šo tónž Worneho Wóřja naľhadža. Telo
žórta je Ana jato přemi namafat a po tym je doštat mjeno Veri
= "šludujazy muž." Wóžno, jo šy jeho wóžny, totrěž je pařil,
i cšopny žórta domwjele, kaž šo na pich, powjebdo, jo je cšopke
žórta w šarlowych Warach šowitwalni poř, šhžora Karla IV. na-
mafat, totrěž je honyžy ja jelemom do goržy žórta pabny.

25. Anowa džezzi pať bēchu: Dišon a Maltibama, Anowa
džwata, totrěž je šo hižo woipjet napomnito, doťez bēdže Ga-
mowa manžšćša.

26. Dišonowi šynowo bēchu: Gemban, Šeban, Žetbran a
Ghoran.

27. Gzerowi šynowo bēchu: Šilhan, Sawen a Alan (tež Šafan
abo Šactan).

28. Dišonowaj šynaj bēščajt: 13 a Aran.

Hóžj i tym pšicrnuaj 1. knihi křonowu 1, 38—42, dha
namafatšy tam wšedleše drugje abo nowe twóřby a hame mjena.

29. To šy, jo bydnyj jich hčičkeže řaz woypomili, šowitžy
šnježerjo: Knježej Lothau, šnježej Šebal, šnježej Šibean,
šnježej Ana,

30. šnježej Dišon, šnježej Gzer, šnježej Dišan. To šy
šowitžy šnježerjo, totrěž šy 18. jich w Šeigřim kraju, doťez njeřy
šowitžy šnježerjo (šht. 15—18) jich šnježerjo powaliti.

šowitžy bēchu pšobžičho šanjerožžene šubžito, wo totrěž
nam Šiob (24 a 30) piša, doťez bēdže jich šam wšladat a
přořat.

V. 31—43. Wo řadcu mječnu šowitžy šnježerjo hižo
šaje ja wšitnje, jo bychu wšitžy šow jenym šnježerjom žimi bři,
a šo šo řat jich šub njeby rošpřičiti do mnohich řpařow; řat

nařta w šumejškej kraľewnu hižo ja cšajš, hčēž šy šo mjes
šraľestřim narodom wšičke řetřotki mjeřje, domž řez tu řkala
řojtachu. Tu pomjenija šo nam přemi 8 řkalořy, pšola totrěž
šy řez župnyj (wřetřeho) jenotřičny řpařow) wšitu řamotřatowčej
a naľhadnoci řpařowali. Hčēž šy tuczi ja Wóžjowcy cšaj
hčidili, wupowjebdo šo nam hčičke řšončžnje.

31. řkalořy pať, totrěž šy w šowitřim kraju řnježili, přejdy
džili šy šraľestře džičji řkalow mēli, šy czi:

Wóžjaš tu i wšetřezju wo řkaľewnu mjes šraľestřim narodom
rečzi. To je jemu wšej, doťez bēdže šo šraľamej a řakubej
řlabito (17, 6. 16; 35, 11), a doťez je wón do přeba wšedat,
jo ma i doľpohnej šraľestřej wšabau řez řkalowice řnježerjo
řnacžene bēdže. Šy řa šy wšitžy w řraľcu, totrěž bēdu roš-
řwěćeni pich šnježerjo Duča, hižo do řakubneho řkaľewna pšiči-
řdobneho Božeho řakubowaneho na řkala wēczneho řkaľewna a řat
řez na jeho přebdomnita, na řaľneho řala, řlabadowali. řat šy
njetřebnamy džnacž, hčēž šy tu wo pšičidobnym šraľestřim řka-
ľewnu je řaľej wšetřezju rečzi. Hčēž pať je šewowny narod řetřo
přejdy řkaľewnu mēli, džili wupowienj narod, dha wotřetřej šo
nam i tym wšedne nařonjenje, jo njetřad řpěčnyřho řetřej,
džili pšedžaja.

řakubni tu pšichijče: "Mamy tu wupomniz, jo wšitžy
i Božeho towařizna wuľanřeni a wuľetřeni řetřej řaľčejša, jo
bychu bōřy řahynili, jako řawna na řetřej řetřej, doťez pať
nima řetřonj, řez bōřy řahyni. Wobemaj šraľawowmaj řynowaj
bēdže šo tale řahyničej řlabito, jo řez řkalořy maju i njče wu-
řhōžej. řaľčy naľhadžamy pať najpřejdy mjes šowitřim,
a šraľestřim narod řetři řať ja řanym řakubowym. řola řawitny
naš wšedja, wo řetřo řhyničej je, jo šo najpřejdy řlabito do
řemje řakubnjče, hčēž jo hynowom řahyničej doľpřej, totrěž šo
bōřy minje. řat njetřebaja wēczaj pomatu řakubnjžy řanym
řawitžičej, totrěž řetřej řawitžy: řakubtož wo wjele wšitžej je
řajne řwōž, řaľej je řkajš jim řlabiti."

řraľowce hōžej je řetřo do cšeznjemi a řetřezju pomatu,
řola wono bēdže pšobžičho řetřej řakubne a wēczne; řšawowce a
šewowce řwōž je řetřej řetřadžajo, je pať řez řetřej řahynito
jato řetřa.

32. Bēla bē řal w šowimje, šyn šewowcy, a jeho mēřtu
řetřadu řinšoba.

33. A hčēž Bēla wumřje, šy na jeho mēřto řobab řal,
šewowcy řyn i Wazy.

Tutoj řkaľej bůřitaj wuľowenaj: řnježerjo nado řpařami bēdu
jeju wupowiti. řeho dha njeřčžžnje řenje řyn nana, ale řajnje
nēřařti řyni, je řawom (řht. 37) řamom wuľawaj. řo bēdže
tež i řidicžyni, jo řetřy rowy řal řez w řynow mēřej bēdžej.
řobžičho mēřadu w šowimje řez řkalow po namēřšwje. řich
řnježerjo je řawit pšes řwōžejho pšetřeho řetřimana řobaba
rowařiti.

(Potražowanje.)

Wšedje řhōžženje je w njeřbjeřach.

(šubčženje.)

Kaž wo řubžiji řetřa: "řon řkajš wotewri tej wutrobu" —
řat wón řez řubšewnu řurřewnu hčēž wutrobu wotewri, jo wón
řetřobowaje. řetřo jeho řwōžny řuchowowajit wuľčejše a jo to
řlowo šo řakubni w dobrej řetřej wutrobje.

To bēdže džej do Božeho řpčija. řandrij bēdže i macžerju
wonta na řoli a řonšajče řej řyčženi řawu řakubaje řakubaje
a na maľy wšej řaľej, ja totrěž bēdže řwma řapčichnjena. řat
řilnje wšaj džetřadčej, jo byřitžo do rowy řetřowaj řetřo, jo řimaj
pōt wot řetřo řetřadčej. řetřobžo i řawitžy a řetřizy bēdu řyžo
domoj řetři a řetřo wšetřo bēdže wšitžo řetřo. řetřonje bēdže
wšitžo řetřobane a na wšej řetřonje, hčēž řetřobowaje. "řandrij,
přewaj!" řraji macž řať pšched řetři, a řutjenje řetřowaje řandrij:
"řomaj nam Bóh do wēczneho řiwjenja. řanjeti!"

řalota řwina řetřejče w řlabolčej řetřowaje; ale wšitče
hčēž, hčēž šo řetřončej řetřa, řetřidčej šo řetřejče řat řetřo.
"Macž!", řraji řetř, hčēž bēdže řetřidčej řetři řwina wuľčizaje.
macž, wēczne řiwjenje šo řetře njeřakubnjče, hčēž řetř wuľčizaje:
wono šo hižo řetřy řakubnjče, je řetř řetř řetř — řetřo šo by
řetř to řetř řetřidčej mōřla. řetřidčej řetřidčej řetřidčej šo řetř
řetřidčej řetřidčej řetřidčej, hčēž řetř řetřidčej řetřidčej a
i řetřu šo mōřla a řetř je řetřidčej řetřidčej. řetřidčej řetřidčej
řetřidčej řetřidčej řetřidčej. "řetřidčej do mōře řetři, řetřo ma wēczne

žiwjenje." A tujes farar je prajal: Šodž hebi cšlowjet we wutrobje wo Boży žada, ko wečne žiwjenje pola njeho jopoczenje, hnydom njet, a šod by to njewjebžal a jeho žiwjenje cšitje žiwidneke byto a potne prōžy a džeła a šodž tež bješe wjele žabotnje a hreba pōžy, wečne žiwjenje wōn tola ma, šodž wōn teho Knjeza pōta a ho jeho džezi."

Mačž ho hōdse a hebi ruzh stytam. "Aš Gandrijo", to je dobre słowo lyca dychajalo, to by nam pšes žiwjenje pomohlo."

"Gaj, mačž, ja hym hebi hnydom na Waš wyšil a wošebe dženka labe, šodž je tujes farar prajil, dotež je tujes Šeluj runje taž my jaso cšlowjet na feni žyny byt a jaso cšlowjet horjetanj a do njebjež šdot, je netko pučy šejnjenje wot jemje f njebjeham a my cšlowjetoj netko hjo rušes blisdamy. Tocho dla je nam tujes farar na Bože špiče tōn špruch dal: Najehe šhodjenje je w njebjeham, wotžal tež na Šbōžnika wocšlawjemy, teho Knjeza Šelom Ašryta."

Wes tym bēche nōž pšichlaja; na cšmenum njebu potaja ho jena hwebda wo drugej. Taš lapoča ho tež hwečječ a jabolčje we wutrobje fhwede wubowu, šodž wōna pōbła trawowejo wofa džeše. W twnježy ho bješe, haczenje bēche pōžbe, lampa šahwēčzi a Gandrij dychajede mačžeri špruchi cšitaj, totež mejehe wutnjež.

Mačž praji: "Ja w swojim žiwjenju hječeje wižata njehym, jo je to nēštoj tak wažne f trošlōm f f njebjušpicom, ja hym hebi pjecho jenož myhila, ja teho Knjeza Šeloma, Gaj, ja njeho je rjane a tragne byto, do njebjež bič, prječ wot hrečneho šweta; ale fa cšlowjetoj by tola wjele rječejo byto, šod by pšči nič wotšal. Ale šodž tak je, jo je nam cšlowjekam je swojim f njebjušpicom tež njebjeha wotewrit a my netko hjo tam šljacham — a potom je wjele teje rat! Potom njebjeha wjaży taš wuhšo woje naš a tōn Šbōžnik wjaży taš dalofo wot naš njeye, taž je ho to my pjecho doalo. Wošu djałowano, jo je taš a my prajic mōžemy: Najehe šhodjenje je w njebjechaj!"

Bože špiče rano, šodž šbōžnōž šhabčejke, hečšejstaj wōab pjehe tježy pod tešajzej jabolčuju a hlabajstaj do mešjeje krajnōwje: "Še tež na jemi taž wulfi, wulfi hwečječ!" jatwota Gandrij; potom špewajeje rjany šerludaj na Bože špiče, totež f teš rjanej wyšil šfōnci: "My hlabamy horje, wōn hlada dele, hacž my junu hromadu pšichōžem." "Gamenj, Wōh to daj!" praji mačž a jej hōly f wocšow cšachu. "Šak derje to je! Šōdž džen džen bebi na to pomphlil, to reča: 'My hlabamy horje, wōn hlada dele, hacž my junu hromadu pšichōžem.'"

Wbjehe žitowejo pola jodu šaproditi pōžbe jo šchwōrončej do pomētra a wupšofeje špewajo f jahnemu njebju horje a wot wēže šaklincachy raišje swony pjehe šejajzo trajaju, taž bychu do wāchēj wutrobnoy wōn wōlacz djehe: Wjeheleže ho! Wōn je do wuhšofotež tpił a tujej pjehe wōho! Najehe šhodjenje je w njebjechaj!

Trošlšt.

Jōmy wulke, nawadne
Šchun morjo hōwrate:
Njetrachaj jo, wutroba,
Wōh je twōja štabola!

Wroki cžorne padaj,
Wšahle hwečji hōke ho:
Njetrachaj jo, wutroba,
Wōh je twōja šwētina!

Koleni ho šhabalej
Wōd hčizom, tiz lōžji njei:
Njetrachaj jo, wutroba,
Wōh je twōja šepira!

K. A. Fiedler.

Wšelake f bliska a f daloka.

Štabolajendžaja powječej šlinczej štečji džen hōwratow pjehe heršiti traj. Tujes farar Wrošal bēche druge hōwrat wōn wječor wot Božej ruczi šojaty nable wumrij. Horzo lubowoz wōn hwojeje wožadby hu wōn taŋ nable wjaty je hwojejo hwečneho dušowpawstijneho šlawowana. Wō njego žarje jo wožadba a my wšitžy, tiz hōy teš špawneje drohej dūžje blisfo šiejeli. Šehly dšala a lufelje pšatamy pšči hwojim rowje, ty šiejeli. Šehly jemjetzy narodž jo 18. oktobra 1841 we Wulšif Šbžaraj, hōžej bēche jo ho f šlawowom. W lēče 1853 pšichōžje wōn na gnučicij w Wudychinje a je fa 7 lēt žyž gnučicij pšichōžel. W lēče 1860 dōždžje na uniwertitu a je

w Šali a Wrošlawju šlawowat. Wo šlōwčenaj šlawajch wuwocšowajehe 1½ lēta w pšedstijni šewinaru w Witenbergu. W lēče 1867 powōta ho jalo farar do Nablōwowa. Wot tam mejehe juntkež šlawupne pšedowanje w Wubelczaj. Tole pšedowanje cšimejeje taš hōwoti šachjež na Wubelczajnu wožadbu, jo po lubeho Wrošlaja pšichōžem, šodž ho Wubelczajne mejno wuprōditi. W lēče 1874 pšichōžbi ho jalo farar do Wubelcz. Šepwēpawstij hwečnōžje je wōn hacž do hwojeje šmierzje w hwoje wožadbe lubowany a cšejzeny wot hwojch wožadnych šlawowat. Džal jeho lubje wožadny dže fa lubym dušowpawstijom do wēčnōwje.

— Njany bibliti hwečjež mejehe jo 3. džen hōwratow w Winalofe. Š bliska a f daloka bēchu nutni šewidčioj pšichōž, wutrobje hebi šahowječ fa drohe lubto Božeho šloma, totež nany w nachej lubej bibliti. Šwēpēžentfi cšaj šejupa ho do heršleho šewidčaja pšeh faru. Pšēnja djehe wōhnojwa wōwora f Winalofa taž teš f Wadloweje Šēty, po tym wōwēteje towatšitaw, mlodočej, wožadni pšehidētejerio a fujčja duchowni, kotnōž jich 9 w meščinfej dražež do hwečježleho cšaja šlawup. Dwoje cšejne wōta bēchu ho na pučzu šlawje a wōtā bēche ho nanajrječajo wot šlawitneho njehitwa wupšidit. Ale heršim šewidčiju pšedowajehe tujes farar Wataš f Wōšlanka wo W. 73, 16. 17. a wufeljeje, "Wibija a cšlowitwa wutroba 1. wōbej šej wot teho Knjeza 2. jena fa druhe wot teho Knjeza šlawitawa. 3. wōbej jo wōčječej temu Knjejej". Na nēmšim šewidčiju bēche pšedowanje tujes farar Šida f Ščēnbrodny na jo wōt. Ša tekt bēche hebi wuwoliti W. 119, 89—97. Wōn rēčelje f nutnym pōsklarcham "Wo hwojbe Božeho šloma 1. najehe wēty hweža. 2. najeheho horja wōchwēwjenje, 3. najeheho žiwjenja luboč". Na wōbamaš šewidčienaj pšehidčōwōwajehe mešcham šhor hūwajzy špew. Šak bēchu jo wutrobju šlawje pjehe tragne šloma hwečježleho pšedowom, wo tym hwečječelje tež bohat kolekta, šlawitaj 166 br. wunješe.

Še šrudnej wutrobju šewidčejny jo šejdom f wutradjenju najehe šfōwercy heršilch duchownych. Wūwē bēche jo nam nable naš luby mešpōwšehedba, tujes farar Wrošal f Wubelcz. Šodž bēche tujes pšehidčija w nutnej wotwērajzej modlitwie na droheho šewitkeho špewatam, pōwšamam f jeho cšejzi je žarowajz wutrobu. Wōt lubeho šewitkeho, f. farar Wrošal Wrošlajczajniš, šbželi nam porjad hōwajaja. Wōwōče nowoho biblitišewo pšewitka taš derje nēmšefo taž heršleho je tujes farar Wataš w hūwajze na jo wōt. Knjes pšehidčija rošlawojde popierfi, na šfōtēž šu šewē heršle Drazšajntfe šewitajaja napigane, šfōtēž ho lubym Šewbam dāžja, šfōtēž do Drazšajan a wōwōwōwēje šwēčelohu. Š dšakam špōwinajehe ho na pšehidčojniš tujes tajeheho žewitneho radčijela Šellera, šfōtēž jo w šlawitawowej šwēzi w Drazšajanach na "Wūžny" džežal a f šfōtēžni je f pšehidčienymni šlawami na najehe heršle wožadby špōwinaš. Knjes pšehidčija rošlawojde ho heršlefej šwēči. Wēche špewoj wōtmphjenje w lēče 1903 f wubacžem f noma pšehidčadajenje biblīje we wulšim cšimežni šapocēž, ale dotež je džežal taš wulfe, jo ho hacž do teho cšaja došōwječ njemōž, džežmy f pšehidčiami dale šfōwacšōwaje, ale cšimež kam ho na pōžōželje lita wōtšfōtēž. Ša to paš ho nowy wōwōt šlawitfe biblīje w lēče 1903 cšimež, pšči šfōwajz budofo ho na wōtšfōwjenje rēčnyh šlawow dšawōč. Knjes pšehidčija cšitaje nam pšōwōm žewitnišewo wučerjelo, w šfōtēž špewaja, jo dšajli ho fa šfōwajz, jo bychu šlawowane šlawupowanje pšči žewitnišew šlawje dōtali. Š radočju ho pšehidčija, jo hu na hwojch duchownych ho wōwōwēčji, šfōtēž najlēje šlawja, taš maja ho žewitnišewo wučerjelo wōwēhe we wulših wōwōwōch cšejfo, šfōtēž maja wōm tježej wučečej a potom ani hwowōwōwēje njemōžel mōwja. Šidž žōdanje, jo wēli šlawupierja ni; jenož f šfōwajzi, ale tež fa druhe im pšehidčōwajenje njebjele, ho fa prawe pōwšidčōwajenje pšehidčija a jenožōwne ho wōwōwōm, jo džežmy w žewitnišew pšehidčiječewitwajch jo to šlawowajz, jo bychu našči žewitnišewo wučerjelo tašle šlawupjenje dōtali. A wēče budofo teš žewitnišew pšehidčiječewio rad šlawitni našim žewitnišew wučerjamo pšehidčioč, šfōtēž f dobrim prawom hebi pšehija. Našči luby knjes pšehidčija wōwēhe najehe wutradžōwmanja je šlawej žiwōčju a raišōčju, šodž mešcham hwoje wōwajny wutradžajja, šfōtēž na 3 hōžšiny trajaju. Jenu ho wutrobny dšal praji.

(Rošprawo wo pōžebjenju šlawowome towatšitwa a towatšitwa pomozaj fa šlawowajch Šewbam pšehidčojne.)

Šawolmity redaktor: farar Šōlčž w Wudychinju. Cšimež a našlad Šewolmitez knibiciječewneje w Wudychinje.

Esy-li ščwot,
Pilnje džlat,
Sirowja cje
Šwofjony statot,
A moej šwotat
Šwadny je.

Sa šaw šwofjony
Napoj možny
Lubofej na;
Bóh pať šwofjony
Pšes špof mofjony
Čerjwofej ba.

Njes ty šwofjony,
Šwadnje džlat
Wšedne dny;
Džen pať šwofjony,
Dufki daty,
Wofoczi ty.

S njeshej manta
Njes czi šwofjony
Žiwofej je;
Žawa mofa,
Kiz Bóh pada,
Wofoczi cje! F.

Serbske njeđzelske łopjeno.

Wadawa šo łopju šwofjony w Šwofjony njeđzelske łopjeno a je tam ša šwofjony pšedpłatu 40 np. wofoczi.

1. njeđzela po šwofjony Trojizy.

1. Jan. 4, 16.

Bóh je lubofej, a šwofjony w lubofej wofjony, tón wofjony w Bofy a Bóh w nim. Šamjeń.

Šcho Bóh je, na tym šu mudri tuteho šwofjony došho a podarno budali — jowle mofej krotke a šwofjony wofjony: Bóh je lubofej! Šwofjony tji šwofjony to šu, ale šwofjony je w nich wofjony, to čłowofji jafk wofjony njemofje, to šwofjony njeshejny wofjony tu žyfu lubu wofjony.

Bóh je lubofej! Je pať tež wofjony? Šaj wofjony, w mejškim čwofjony žiwofjony, hofjony šu mofjony a šwofjony, abo hofjony czi wofjony po wofjony dje, hofjony mofej w domje šwofjony a wofjony a wofjony na polach šwofjony czi Bofje žiwofjony, tehofjony njesje čwofjony wofjony: Bóh je lubofej. Ale pafkej šwofjony dufki, wofjony dale! Dži tam, hofjony na amerikanškim šwofjony šwofjony šwofjony a mofjony šwofjony wari a šwofjony wofjony šwofjony wofjony wofjony, tiz hofjony wofjony wofjony dufjony, dži a pafkej tam, hofjony mofej tyni mofjony czi tam i na tym šwofjony wofjony, tiz wofjony a mofjony wofjony, tež hofjony to šwofjony wofjony namafjony: Bóh je lubofej. Ale šcho to dalota hofjony? Šow hofjony je dom, hofjony je dafjony šwofjony šwofjony jeju njemofje lubu dješho mofjony na krotkim, ale čwofjony wofjony; tam je wofjony wofjony, tiz hofjony šwofjony došho na wofjony tožu šwofjony

šwofjony hofjony njemofje a podarno šwofjony: „Aš pšchidž wofjony, šwofjony mofej šwofjony, dnjo wofjony, pofjony!“ A tam nan a šwofjony wofjony dješho, tiz je do njeshejny pšchidž a na wofjony wofjony wofjony — ty wofjony, šcho budžef tiz pafkej, hofjony czi dješho wofjony žona, wofjony dješho tole šwofjony jow čwofjony: „Bóh je lubofej!“ A tola — njemofje ty? njeshej ty šwofjony a hofjony na pafkejny wofjony:

Šcho šwofjony, hofjony pruty,
Hofjony to prawje wofjony,
Šwofjony šo mi tunje frute,
Šwofjony šo mi f lešwofjony;
Wofjony wofjony njeshejny,
Bóh mje tehofjony lubuje,
Hofjony prut na mofjony pofjony,
Wofjony šwofjony mje f Bofju wofjony.
Na šwofjony wofjony šwofjony,
Wofjony lubofej wofjony! —?

Nafjony čłowofje, šcho tež je potrefjony, njedaj šwofjony čwofjony f biblijy a wofjony wofjony tele tji šwofjony: Bóh je lubofej.

Ty šwofjony tola najwofjony šwofjony hofjony lubofej? „Šcho šwofjony mofjony njeshejny tola lubu, wofjony jof ša mofjony f šwofjony.“ Tak je Bóh tón šwofjony lubofej, šo je hofjony njemofje narobfjony šwofjony daf, šo bydu wofjony, tiz do njeshejny, šwofjony njeshejny, ale wofjony žiwofjony mofjony. Š tym je wofjony nam šwofjony najwofjony njeshejny byče šwofjony, f tym je nam šwofjony wofjony wofjony, a šcho tola njemofje wofjony, hofjony, to je žiwofjony

morjo ljubosje, teje ljubosje, kiž ničjo tak jara njepta, hačj twoju šbžojčj.

Bož je ljubosj! Derje tebi, hdyž tole wěrjčj, hdyž možčj so Božje ljubosje i žylj wutrobu trojstwowacj. „Kak šbžojz žym, hdyž wotpočujm, moj Žesju, w twojej ljubosji.“ Jenoz woštań potom tež w ljubosji! pichetož; „ščtož w ljubosji woštańje, toń woštańje w Božj a Bož w nim.“

W Božj woštačj — to dawo dušji mēr a pofoj. Š wošta njeho a bjes njego njeje žane pravie šbože, bjes njeho žy šbžojem. **Bož** je naš k žebi, k žiwotemu towaristwu štworil a naša wutroba je nješpotojna, doniž nješwotpočujne w nim. „My štworjeni žym k temu, w rukah ljezčj jemu, wón žam je našj mēr tu a tam.“ Duž dyrbich w Božj woštačj; tak woštańejch w ljubosji, pichetož **Bož** je ljubosj.

Alte možu dha tež wopravdže woštačj w ljubosji? Hdyž so tež druhdy pšdes Božj huadu pšonješčto ljubosje w mojej wutrobje hori, tak bōryj wono jako hašnje, kak rucje je moja wutroba jako wušlubka! Nēto je mješta w ljubosji a potom jako tak twjerda a šankujena w nje-lubosji! — To derje je mērno, haj! **Alte** žy dha tež hižo pravie wopomniš, w kajtej ljubosji našč pšidebe wiščem woštačj, w tej ljubosji, i kotrež dšejch t y Boža lubowacj, abo w tej, i kotrež **Bož** tebe je lubowal? Wēč šchroble, wot naščje ljubosje my njemōžemy žimi byčj, ale jenoz wot Božje ljubosje. „W tym wobšleji ta ljubosj: niž, jo my Boža lubowali žym, ale jo wón naš je lubowal a pōžkal žiwotje Šegna, jo by wón šjednanje był sa našče hēčji.“ Jecho ljubosj k nam, kotrež je wón nam šjewil w šchryštu Žesju, a je našče žimjenje, w tej dyrbimj woštačj. Za dyrbj wiščednje našča pašwa byčj, do teje mamy so wiščednje je žiwotje myšku poduōrčj, w mamy žebi wiščednje pšdes wočj šajčej a dšafowije we wutrobje wopomničj. Tak woštań w jeho ljubosji; dha budže potom na tajtej Božej ljubosji tež twoja ljubosj k njemu so pšchego i nowa jahorčj a tebe pšchego fručjčjo i nim šwajacj a šjenocjčj.

Ty w Božj a Bož w tebi — to je najšbžojniče šjenoczenje. Šwajak tajčho šjenoczenja pač je ljubosj. Knježe, moj Božo, nuliš žwoju ljubosj tež do mojeje wutroby!

Šamjen.

Pucjowanie po Božim pišmje

abo

šaste myžle nadebščj, Bože žlowo cztajto.

Podawa žymy cztaj, **Wostaj Bož-a“.**

1. knjiž Mošajakowe, 36 staw.

(Pocztacjowanie.)

34. Hdyž Sobab wumrie, bu i škalom na jeho mēsto Šufam i Štemanšeho kraja.
35. Hdyž Šufam wumrie, bu i škalom na jeho mēsto Šabab, Webadowy, kotrež Wšidaniščj šoi na Moabškim polu; a jeho mēstu rečadaj Wviti.
36. Hdyž Šabab wumrie, knježesche Šamla i Mošreka.
37. Hdyž Šamla wumrie, bu i škalom Šamla i Šehobotha, nēšto Rechabeh, pšji wodje, njemujš pšji rešj Euphrat, tam hdyž jo reša Šhaboras do njeye wulawa.
38. Hdyž Šam wumrie, bu i škalom na jeho mēsto Baal-Šanan, Šahborowy žyn.
39. Hdyž Baal Šanan, Šahborowy žyn, wumrie, bu i škalom na jeho mēste Šadar, a jeho mēstu rečadaj Wašu, a jeho žonje rečadaj Wehetabeel, kiž bēšje Mošrežina dšowta, kotraž je Mešahabowa dšowta bta.

Bože dwēla je Šadar toń krat, i kotremuž je Mošajš pškow pōklat, jo bdyš i nim jednali, dolečj dšajdu Šraeščle dšēčji pšdes jeho kraj cšajnowčj. **W** 1. knjižab štranišw 1, 43—50 rečaju jemu Šabab, tam doštanjem tež powjēčje wo jeho šmjerčj; jo so to tu hižo nještanje, je nam i dopoštajom, jo je wščo to nam Mošajš powjēčj.

40. Tak žy byli njemowani nēšto — jako je Mošajš tole pišal — knježerjo abo dšafajšo wot Šama, kotriž nan šlahami knježadu i dobom i škalom Šadaram, po jich narobach, po jich mēščah, a po jich njenach. Knježet w mēščje Šhima, kotremuž bēču po Šlaphabowej pšdžojščjž Šhima narjeli, dole knježet w mēščje Alwa, knježet w mēščje Šeteth.

41. Knježet w mēščje Mošabima — tež temule mēšu bēču po jeho žonje, po Šamowej manžšle, narjeli, knježet w mēščje Šla, šhano šanne mēščj Alah pšji Alaniškim moškim šatwje, a knježet w mēščje Šinon abo Šhunun (4. knjiž. 21, 10).

42. Knježet w mēščje Šenas, po Šlaphabowym žynu, w njemowanym, knježet w mēščje Šeman, knježet w mēščje Šibgar, 43. Knježet w mēščje Mošdib, knježet w mēščje Šam. To žy Šdonižj knježerjo, tak žy bdyšil w žwojim namēstym kraju. **Š** Šlaw je Šdoniščj nan; i nim je šo Šdoniščj narod i jich knježeriji a škaloni šalōžj.

Š tym je nam šdēšene, t cšomuz bē Šlaw powotanj; dale maja ho nam jenoz šlawižy Šabubowe a jeho žynow šdēščj a Šdom bdyž jo jenoz tam hiščje napšomničj, hdyž je i Šraclawym šlawižum šlapčemj.

37 staw.

Jošef budže je šawičizj wot žwojch bratrow pšchedaty.

1. — 11. Tu šapocžina žy nowy, wažny wotščj w šlawižach Božeho šraclawa. Š doma a i patriarchoweho šlawa, i matošo žwōščinčo šlo ma šlujbene šboje šlawižec do žimjenja žyčho luda. Wščetščb k temu žy Šojefowe šlawižy. Šuton šlawižj, dožo wotščafowany žyn najšle lubowanje manžšlešje, najnamjeničjčji mjes Šakubowce šdēčjimi, kotriž i wotewerjemj wštom ka šlawštomu, wščičji šwet wušli poklak šenšleše mužerje šjenocj, ničy a cšjčowje, ale tež pobozaj a wušj žwōščinčo šlawiž, je tež nanowu šlawiž. Hdyž knjež **Bož** prēni ras wažne žomy špožčj, dha wušlabamj, jo wón bratrow taž njepōkšluche dšēčji pola nana wōšfowčja, a jo šo i Božimi šjewe-jemji pšdes nim horščj, haj, jo je i tym žamenu nanej wōš-cšjčj. **Š** Boža došladnōščj, kotraž je jeho ša tak wažne po-wołanje pošlajči, dyrbj tež i nim pucj pšdes ponienje do po-wuščenja, pšdes šagubjenje wščje najščje k wštemu dopje-lanjenju wščjčj šlawižowow našpajčj; knjes, pšdeto kotrež maja ho nēščy šlawižej a bratšja pošfowčj, budže pšchedaty ja njewōš-ništ; a tež tu ma, šdēna pšdes wuščjčjčj a mudroščj trochu pošbēhjemj, pod šhčimni cšjčjčjemji šwēru k Božu a t cšlowčjem wšlawižowčj. Šalte potom, hdyž je šlawštomuž hōdmu, pošbēhje jeho **Bož** niščy a žonje na njeho njewajšwimj i wroča.

1. Šatub paš pošwimjčji žwoje namēstnišwo šleščiche šalewy wot žwojcho bratra Šlawo, kotriž bē šo na Šdoniščj horach šagubil, w kraju, w kotrežj bēščj nan župomnił był, w šlanecj-šči kraju, a to w Mošre pōšla Šeghwa.

2. **Š** to žy narobj Šakubowe, podawčj i cšajša jeho patriar-chališčho žimjenja, njes tym jo to, šdōžj je šo nam na 28.—35. šlawach powjēčato, hiščje do Šlawoweho patriarchališčho žimjenja šlawča, hdyž tež jo jeho njeno pōšla njenalpomni: Jošeph bēšje žwōščinacze šet šlaw, jako wón šlōt paješje je žwojini šlawčimi dšēčjčjimi bratrami; a toń mōščjčj bēšje pola Šlawižnyh a Šil-pižnyh, nanowuje žonow, dšēčj: Den a Mošabiti, Šab a Šier; dolečj bēču cšile pōšla njeho najmōščjčj, jo wón jim ja pašty-šleho hōšja pšidatj, jo by pod jich došladom mačj šlōt, wōwzy a tojy, pōkš. Tu prōšowajž jo ja cšēčj wōščnčo doma šapōžja wōń ležbōwacj na žwojch bratrow a powjēčatje nanej, hdyž bēšje šle powjēchjo wo muni.

Š kotrym pucju Šakubowe šlawižy pōšdu, šlonimj žwōdm i prēmijo šlowa. Wšne šapocžini i Šojefowym njemom a šlawu; tak budža Šakubowe šlawižy šlapčene i Šojefowimj. Tak njemōžemy po prawym wo Šojefowych šlawižach rečēčj, hdyž tež wón nēšto šriedja šteji; wón njeye hiščje žamōšitajy a jeho njemōžemy pōšla šhōch patriarchow pošlajčj; wōń je a wōš-tanje žyn i Šraclawčje doma; to tež i jeho šlōnaječj, jo šo jemu ani jene Bože šjewenje njewōštanje.

Šato wriedj Šlaw w šlawižach knježesche, Šatub pač je dale žmujēche, tak je nēšto Šatub wōščjčji, Jošef pač je dale žmujē.

druja, hdyž by by jo v nekajim rözku njeprijemljeno. Zdyto pať mamu i teho, jo wemü, nedyže na šcherowej semi ho wjedro mjenja, hdyž tola njememü, budze-li pola naň ho menjecj a v totrym cšaju?

Haj ale tšiba jo ho wjedro na mloby mežaz hwyčiječo a ruczičo mjenja? Tež to werno njeje. W nekotrych wulkič meščak hwyčebnate, hdyž hjo wjele jatrapnjemüžki tež dohjo džeü wote dnja rano, wchypodnju a wječor šapšuju, kajse je wjedro. Wchytaj, tšy tšaj wulotno prösu na ho wjadu, jo tele šapši wot wjele fob te pšeheladadu, jo bduh šlonil, tšajto wotno ma po prawom meščak na wjedro, wufšebzičo, jo djeje ho wjedro na pröim dnju mlobeho meščaka mjenja, ale jo runje tat tež na družim, tšezim a tošdym družim, jo tež na polnym meščaku, na prenci a poškobnjei jatrowežki ničjo hnat njeje, jo tšajim v tošdym cšaju jenat. —

Nö hdyž to i wedyčerjomu po meščaku tat hubjenje dže, šdyto mamu to halle wo wetych dnjach rjez, po totrych jo tež wjedro wedyčzi, tat na pšö. „Mjamu pacetj hwoj lubi dobre a pšöne wjedro“, „čopto, šimety žuy. Zafub — šymne hody“, „Se-li na hwyčzi Marje rjenje a jahnje, budse dohja hnu!“ „So ho na wjše tele prawida hwyčebzci njemöžemü, njebuženy halle dopošojowacz trjebacz, wšdat je čyřiböda tudy, tořizj jim wjerja, jony mala; a mješ nini njeřhu rořumü hořpodarö, ale „stare žony“. —

Tola pať je mješ prawidniti, tšajčz hbi wjetřny lud powjeda, tořischo, kotrež maja wopravde nedycho ja ho a na jebi. „Hdyž na hnyom honyow belchözuje, budse hnyom abo tola šchry njedsele belchöz“. „Hdyž jo na domaputaju belchöz dže, budse dje šchry njedsele dohjo belchöz“. „Wjedro na hnyom bratrow taje hnyom njedsele dohjo“. „Se-li na tudy dnjach hwyčije, pařza i wjerja djeřiji cšaj, to pať mi teho dja, dofečz bje runje na šponymemü dnju njelubowe wjedro, ale dofečz v tym cšaju i žyła rad macja, hdyž junu japečnje. — (Potočojowanje)

Wšdelake i bliska a i daloka.

— Šonžemü wjakt meščake ho v Wubelczach hwyatöczne honyanje njepamotneho tšajsa fararja Wšdelaka, kotrež by tat našle nam wotwotlanu. Škomanje beřde jawnje a rjane hwyčebjenje, i tšajsi hntej luboči Wubelczanika wöbada na hwyom duřhowny pšapřju wřy. Se wchytčik fonyow žölmajucho ho wöbadi, jo bduh hwyöcho hwyöneho duřhowny pšapřju i poškobnjemu wotwöcznjei pšehowšdeli. Tat beřde njese hwyöim jastořisimü bratrami čezeljem a lubowamü, ja to beřde žime hwyčebjenje, jo beřde jich 33 duřhownyč i jebö čezeljem honyanju pšehöči. Wřes nini beřde tež tšajse wchytčiji žyřiwšiti rabičelž Weier. Wedyčzanika raba jako šollaturia wchytčiočzi čezelčejde jemterjeho pšides tšajsa rabičeho rabičelža Reicharda a tšajsa fabrikant Öhwalda. W 3 hodnjaju ho tšajčz lubeho jemterjeho pšidch šari donjeje, hdyž beřde ho wulta žarowaz wöbada šestupoka. Š towaršnow bečim pšidchö Wubelczanika a Hornjo-Šorczanje wöjerfje towaršnow, tat tež Wubelczanije špöwanfse towaršnow i šhorčojemi. Šdyž beřde ho wöwpečado: „Šdyt wo mój hony? Wšön šnadž je blisfo“, džeřelče šponjedny wöts lubeho jemterjeho tšajsa farar dr. Kenez-Wšeleczanšiti i hntej wutrobu wotwöčpöne, šponjajno na nabyt šimerež hnycho, njepřezönucho, ducapönocho duřhowny pšapřju a pšehelče. Na pšicu do lubeho Wöžeho doma špömalče šöwanfse towaršnow trořitny šherliuch. Žyřiwšiti pšehöčzičerjo njepředu tšajčz hwyöeho lubeho duřhowneho. W Wöžim domje ho tšajčz pšidch wöřarjom štaji. Wöž dom beřde wšön pšidchöwemü. Knez farar meřej Zafub jako pšidchöbda heryšfje duřhowneje konferyzji džeřelče jemu jako meřpšidchöbde konferyzji hlybofo-šacžutu rečz a šponjajno na poškobnje žöhanowanje, kotrež je lubi šenjem hwyöi wöwpečde družij dže hwyatow wuřšeli, kotrež pať je nam tež i trořitnom pšidi jebö tšajčzi. Knez primarius Wšajsa džeřelče nemišu čelnu rečz. Š rjanyim a hnyajymü honyamü pšidchötu žarowazej wöbaze žiwšiti wöbras lubelo jemterjeho a tšajsa farar Křiřajan-Wöžisiti wuloži i hntej wutrobu, tat naň wšitčich a jebö pšehelčow jebö haje minjenje hlybofo tšidi, tat pať hwyöi trořiti mamu wo „werie, luboči a nadžiji“. Wchytaj duřhowny wrařdu pšidi tšajčz hwyöi hwyöeho pšima jako poškobnje Wöženje. Wřes nini beřde tež farar jebö wryebawšije Wulfo-Wabichowfje wöbady, tšajsa farar Päřler. Žyřiwšiti čor špömalče rjane trořhownyčde špöny wot wöwšojom tšajsa kantora Šmoly. Wöžidni wotwöcznič beřde lubemu jemterjemü pšidchöwotawu pšidi žyřwi, pšidi hwyčezju, jo kotrež

tat dohje šeta hwyčejde do lubeho Wöžeho doma. Wřiji rowje jemu meřpšidchöbda žyřiwšiti pšidchöfje, tšajsa Wřeti i Křiřadova, hlybofohntu džat wöbady do rowa wupraj. Knez farar Wšatit praji jemu v šherliuch, jemu wöwpečejemü, Wöženje do rowa. Knez fanonitš hlybofistis Ščala džařawöčde ho jemu i wutrobnymü honyamü ja wšitčich, šdyž jo ja heryšli lub čimil, wöwpečje jako meřpšidchöbda Wacřizj Šeršofste. Knez farar dr. Kenez-Wšeleczanšiti wuřšeli lubemu jemterjemü poškobnje poškobowanje. Wšön tön luby tam nety žpi w hwyöej šparyci tomoraz, ale jebö wotwöcznjeje wöřšanje v žöhanowanju.

— Šerjedu po hwyatadž meščake ho po šlončejaju heryšfje pšehöfšije konferyzji hlybna šyromadžina luteršefjo hnyowneho towaršnowa. Knez pšidchöbda farar meřej Zafub pšidchöbdož nam šetne šchöwanje, kotrež beřde i wulkim pšowöwanjom wöwanöwje hant šetajot. Ščehöwanje ho jenotšöenje ja prawe šöna a wupraj jo hntej pšidchöbde ja jebö wöwanöwje ššufowanje naj-wutrobnijši džat. Tön džat njepaczi jenož jebö njepřezömwemü ššufowanju, ale tež tym wulkim wöwanom, kotrež je darimje ja našde towaršnow pšidchözi. Žemu mamu ho džařawöč, jo je towaršnow i wulkič čezönočöw ho wuřšebnucho, jo žarecho dohja wjazy nima a jo može nety i dobrej nadžiji do wryčidöba hlybočz. Škajta šitka ho v wryčidöbanju leče wüba, jo v nonyškim poškobnju pošöji. Šönž šeta šapo šöřdu hwyöi šidšiti pučnit doňanje, hačz runje ho w tym leče žadny šetny pšidchöf šetati njeje.

Šerjedu po hwyatadž popöwönu meščake ho hlybna šyromadžina našdeho wöžneho towaršnowa i Šomozj ja ššufowacz Šeršow. Knez farar Křida wotwori ššufowadžina a šdyčli, jo wöžnyh wuřšeböw nima, dofečz jo tež nimež žane nowowöbly šöcz. Knez pšimawöweřer fanonitš hlybofistis Ščala pöba nam šetnu rořpřawu, tořizj tšy pöbamy, dofečz je ho nam pšehöčelje i wotčezelčije pšehowšöajta:

Towaršnow šomozj ja ššufowacz Šeršow je šetša 22. šetno hwyöeho wöřšöčaja doňoraju. Jo ššufowci ššufowadžine, kotrež bje šet šöbe šet hnyöu po hwyatadž 29. meje šet pšidchöwšnydno a wuřšeti 26. junija tořšefcho šeta poškobjenje mečö, jo tořizj bje šomozj ja ššufowacz Šeršow wuřšelene.

Šamotnič beřde ho wo šomozj 11 ššufowacz. Š nidy möždu 9 ššufowacz šomozj wuřšelenu doňacz; dwaj džeřelčaji po šarjadowuřšiti porjeřde ho mješ tym wotwöčafse, dofečz beřšaj hnyöje v najmžijšimü rjadowönojom jöfönu. Do 9 ššufowacz möželče ho 430 hnyowny rořšelčej. Doňacu 3 hnyöcznič na univerziteti, 1 gymnařiat a 5 jemaričšij šomoz.

Wo čezelčej tořizj, kotrež je towaršnow šomozj tamno šetno wöwpečadi, möželče tšajse pšidchöbda jako wjebeli wöwpečz wöřšöčzi, jo njemöžny Towaršnow wot njeböi Šeršy Ščilercowje jo Wuböčijne leat 900 hny. nametö.

Njeh i nowa wöřšöti a šetčejše našde Towaršnow, ja čšetne wöwpečaje Šeršowšina tat wöžne a nujne. To nam špöcz miloščöjni Wšö!

Knez pšidchöti pöba šetne ščehöwanje, kotrež ho pšidchöřna. Dale wöřšöwntu ho, jo moja ho pšidchöwntu ščehöwanja na šet wo 1. januara hačz bo šönž decembra čšimčej a niz wo honyanje ššufowadžini do honyanje ššufowadžini. Wřiji dalšim rořšöčöwanjom jo wutrobu ššufowöwchu v teč nadžiji a wuřšli, jo čšimü po naščijh možaj našde towaršnow wöwpečacz, jo by ho dale a böle rořšöfö a wjazy ššufow doňado wot naščeho luda, jo buřduj wöwpečacz möbli mlobdyh ššufowacz Šeršow ja pšidchöb naščeho luda.

Š rořpömanuju.

Šato Napoleon I. nedyh wryčidöwmo wöřšöwntu jara čšejši nadanät da, tön wotwotni: „Šire, to je njemöžne“. — „Nje-möžne?“ njapšičezüti Napoleon, „tön wuras ja njehaju a tošdemu ššufowntemu wöwpeč džeřat wön njefnat byč“. Šuž šhroble ho tež tole wuprajenje ša, wone tola wöřu pöwöru na wöwřšöwntu nych pšidchöwntu namata: „Š ššufow tořšje hnyöföč“. „Wšö wote puče twari“. — Šetüš lubuje bjes pšidchöčaja. Žy wšidšij, tat wjele wulkič a mařduč ho pšöřaju, tečje, Křižje, wot ho šöřöczij. A tola, hdyž hbi wuřšli, jo šy it wöwpečaty, wöwöč: Šow šym jo, ač dajče jo tola lubowacz.“

Wöřšöčnja: 5. řetčurza řšerliucha, v 20. čšijše wöwřšöčöwneho, by ho šetne tatle šapöčaja: Wöřšöčöne džečzö čšeršöč šaršimaj da. F.

Soy-li špíval,
Bilnje bješt,
Stromja cje
Svobódnj štat,
A moji švojotef
Steadnj je.

Ša štav šróznj
Vapoj móznj
Švobóčj na;
Bóh pat švórnj
Všes špat niernj
Čeršvofej da.

Všed ty špívalš,
Švórnje bještš
Všednje dnj;
Džeš pat švjatš,
Tušijš dajš,
Švobóčijš in.

Š njebeš mana
Všed cji švmana
Švobóčej je;
Švna voba,
Šv Bóh voba,
Všedšev cje! F.

Šerbške njedželske lopjena.

Vudava šo šódnj šobotn v Šmólercej knižničkejčejni v Vudniščinje a je tam ja šhtóvčštetn vjšešpatn 40 up. doštáč.

2. njedžela po švj. Trojizj.

Šat. 1, 21—25.

Šo njeby šavntilš na švojim hušto čejškim puczo-
vanju, čšlójef vichédnje novu zrobu trčeba ša švoje
čžeto a čšlne živjenje. Nunje tak trčeba wón tež ša
švoje duchovne živjenje vichédnje novu doštatt njebejščij
mozgov, šo jeho dušča njeby wóhštavnja v prošče
šveta a pod čžetotami živjenja. Tute mozg doštanje
šhčejšjan vóšbeje š tydš hnadnjch šrédov modlitvu a
Božego šlovca. A ščtóz j švncžem, še vichédi švojimi
nalážnoščemi vichédnje pšched švojego Bóha štipčej, tež
wé, šo šo pšchego šhčejšje šknješvne šlavjenje došpelnj: ša
čžož wj teho Bóžja proščej budžčeje v mojim mjenje,
to budže wón wam dočj. Ale kaž tón Bóžčej w njebe-
šch švoje džekš pšchčejšnje šhčijš a hnadnje wuštšijš,
hđžj wj šo š njemu modlitvu v Šejušovim mjenje,
tak tež wj duščimv jeho rade šhčijščej a jemu švólmivje
poštšluchčej, hđžj wón š nam rčejš v šlovje. Na to
dopomni švjatj švobóčš, hđžj nam vichéwola: budžče
čžinjerno teho šlovca, a niz jeno poštšlucharjov, š kotrynz
wj šo šam šjebaje. Wón potaže, šajšch poštšlucharjov
a šajšch čžinjerno žaba Bóže šlovca. Šo prénje, ščtóz
je nušne, še šhčijšenje; pšchetóz čžj, šiz Bóže šlovca nje-
šhčijšča abo to šamo šajšija, a potašim tež šbóžnjem a
žohňovanie tuteho šlovca wjazj nješhonia, čžj tež njebudža
švoje živjenje po rutim šlovje šarjadončej. Ale ščtóz
čžupš prečej, šo je tež mjes tymi, toliš šo šlovu švólmjch,
šajšch dočej, kotrynz šo šhčijšenje tola ničjo nješvómč,

žadnj wužitj njenješe, žane šlovca nješhčijšješe, kotřž
vies wot šhčijšjenja š čžinjenu njenamakaia a šeto ša
šeto a šnano žule živjenje jenož poštšlucharjov wóštanu.
Šo tym praji švjatj švobóčš: š tym wj šo šam
šjebaje; a beda tym, kotřž tak šo šjebaju hacj do šovca.
Všpe pošon byčš, šiz njeje ženje šladnoščj wéš, Bóže
šlovca šhčijščej. hacj šhčijščjan, šiz je jo čžoš živjenja
šhčijšča a tola ženje žadnj pravj čžinjert njebudže. Wón
vadžnje pod šud šknješvneho šlovca: tón šamj wotčrčej,
šiz švojego šknješv wólu šnaje a njeje šo vichéšvovawš,
njeje tež čžinil po jeho wóli, tón budže jara šhčijšjan.
Wón je mjenjenu, hđžj švjatj švobóčš praji: hđžj ščtóz
je poštšluchčej teho šlovca a niz čžinjert: tón je podobny
mušej, kotřž švoje čšlne wóblizjo v šhčijšelu wóhštada;
pšchetóz hđžj šo je wóhštadač, dže wón prječj, a šatubže
na mešče, šajš bješe. Šaj, šajš šajšj a wótrj šhčijšej,
šiz čžj potaže, šajš ty šv, je Bóže šlovca. Bóže šlovca
je šhčijšej, šiz čžj potaže še hrošne šlaci na tebi, kotřž ty
šam njenamakajš a šnano twój najšpšchijš pšchčejš čžj
wotřvčejš njeha; šhčijšej, šiz čžj wotřvčje wóhštiti nje-
čžijščejš a ščijšej, kotřž šo w tvojej wótrošje šhčijšje
namaka; šhčijšej, šiz čžj potaže, hđže ty tón wótrj wu-
čžijščejšj wóž trčebáčj malš, wotřvčejš še šle myšle a
ščtóbne žabóčejš; šhčijšej, šiz čžj šovtuš prebujš, šiz
Nathan nēhđj Davitej; šhčijšej, šiz twójn šamjšvnu
pravobóčej čžj šančijš a čžj švudom jenu špšchj, kotřž
pšched Bóšom placjš, potaže v tym, šiz nam wot Bóha
ščijšenjaj je š mudročejš a š pravobóčejš, š wuštšvčejšju a
š wóhštóžnju, w šhčijšjuš Šejušu. Tútón šhčijšej včšžjo

hwoju winojtoſeſi cżini; jenoż cżi, kotkiż do njego hładaju, ju nieczinja. Albo hduż idatō Boże hłowo hłuchſi, a to kamō potaje jemu jeho bład, jeho brojnoſeſe, jeho nie-
 thmanojseſe, jeho hrechi, a pod jeho ſaciſzyczom pōcznie
 duſha njemierna bycz, pōcznu roſkacie a ſepiſe prjōd-
 wiaſza ſo hłabacz; ale to wſchitko je ſaſo ſabyte, hduż
 wōn f cżiſchyn Bożego doma wutupi do hwiēneje haru:
 cżini dha tōn hwoju winojtoſeſi? Njedybi na taiſe
 waſchnje ſłōnczej jena jaſhorna, kamōſpōtoju, kamōprawa
 wutroba naſtaſz, kiż hjes pofuty a wobroczenja, hjes nadżije
 duchownej hmiereſzi jaſadnie? Njerina ſo taiſa wutroba
 tej twjerdeſi roli, hduż žane Boże hłōnczo ſo wjaz
 pſchēdrecz a ſo ſakorjenicz njemōje? To je to jebatiſe
 hłuchjenje, pſchēd kotrynū hwiaty japoſchot tak kručze
 warnije. Duż prubuj a praſhej ſo, hacz ty ſo nj-
 trebajaſi trechjenj ſacuzej wor japoſchotlſhe napominania,
 doleſz hwożenju njeſu, tak do ſchpiela Bożego hłowa
 hłabacz kaſi amny muž, kiż, hduż je ſo wobhładac,
 ſabudze, taſi bēdhe; abo hacz twoje hwiēdomnie cze tola
 hiſchje wobhōrzuje, ſo by wot nētō taiſi poſluſzac buſ,
 kaſz hwiaty japoſchot a Bože hłowo žada. Al kaiſu
 poſluſcharjo to hju, wupraja wōn, hduż piſhe: iſchōt paſ
 nuzſpohłaba do teho doſonjanego jaſonja teje frejoty, a
 w nim woſhanje, a njeye ſapomnity poſluſchac, ale ſtutki
 cżinje: tōn budze ſbōžny w hwojim ſtutku. To wōn wot
 prawych poſluſcharjoſu Bożego hłowa žada, ſo bychu
 wptali tu Božijn prawdu piſchego bōle a hłubje ſrognieſz,
 ſo bychu piſchego doſonjanieſi byli w ſpōnaczu ſchē-
 ſeſcijanſeſe mērnōſeſe, piſchego ſpōtojniſhſi i Bożej radu a
 f Bożimi pucziemi. Taſ roſtu woni piſchego bōle nuzs do
 Bożego hłowa, ſo tuto hłowo je hwojimi piſchianjemi,
 hłubienjemi, warnowanjemi jim žadny njejuſchliwu ſpiſchaj
 wjaz njeje, kiż by jim wſchudnu na puczu ſtał, ale kaſ
 tōn iſt, kiż woni hrebaaju. Sdōtōž je taſ Bože hłowo do
 ſo horje wſał a jo w hēbi noſu jako doſonjanu
 jaſon frejoty, a potom, wōženy wot Duſha lubeſeſe,
 hſinał njemōžje hacz wōbu hłuzicz a ja Jeſuchom hōbōdiz:
 tōn je potom poſluſchac, kaſz dže jeho Bože hłowo mēcz,
 ſbōžny poſluſchac, kiż wſchitke mozu a žōhnowanja teho
 hłowa na hēbi ſhōni a na druſhim wopotaže, kiż hwoje
 ſchēſeſcijanſtvo njemopotaje jenož pſchēs wēru, ale teſ
 pſchēs ſtutki: tōn je cżinje hłowa. Piſchego a
 wſchudnom hīm hō praſieſz: taſti poſluſchac, taſti cżinje.
 Ty njemōžjeſi žadny wopravōžity cżinje bycz, njēſu ty
 ſpravny poſluſchac, a ſaſo: žadny prawy poſluſchac, kiż
 teſ njēſu ſpravny cżinje bycz. W žinjenju ſchē-
 ſeſcijana ſo hłuchjenje a cżinjenje hłowa dżiēcz nj-
 mōžetej; wēra a ſtutki, huyhlienje a hōbōdenje taſ njēbōlommje
 hromadze hłuchſa, kaſz iſchom a plobn, kaſz žōrko a wōba,
 kaſz hōlōzo a hwiēto. To je hūbjenje ſchēſeſcijanſtvo, kiż
 dżie hwojeje wēry ſo hwaſi, ale najwaſniſhe ſabudze:
 pofutu, ſapreſca ſameho hō, wuiwjeſchjenje, lubeſeſi. Tōn
 je hūbjeny ſchēſeſcijan, kiż dżie porjadnje kōžōn njēbōlu
 w Božim domje hēdži, hwoj hēhluſki hōbu ſpēwa, hwoje
 prēdowanje hlyſchi: ale hēwat w domje a we žinjenju je
 wōn njēwēru mairdžēſki, hūbjeny nan, njerōduy jaſtojnſi,
 hrojn hūbōd, njelubiojn gramnił hjes ſacuzja a nuſu
 hūbheho. Wē, w Božim domje taſ w tomorzu wutruje
 mōtke Bożego hłowa ſo hromadżicz, jeho powuczenja
 twjerdže dżeržecz f dobyſzeſi a ſuſtōwne a ſuſtōwne
 žinjenje, f njego czerpacz hwiēto za duſha, troiſch f
 wutrobu, wuiwjeſčenje wot hreſchom, poſhynjenje f wiſchynu

dobremu, a taſ wſchibjeraez na wiſchēm, iſchōž nēſajſi
 pōcznū, nēſajſa hwaſba je, taſ roſez we wſchitlin na
 tym, kiż ta hłowa je, hēhryſtub: to rēka: cżinje bycz, kaſz
 Bože hłowo jeho žada; to rēka: jōžny hō cżicz we
 hwojim ſtutku a jo wopravōžje na hēbi ſhōnicz, jo to
 ewangelijon mōz Boja je, kotraž ſbōžnych cżini wſchitſch,
 kotkiż na to wēra.

Samjei.

Pucžowanje po Božim piſmje

abo

taſte myſle nadabōdſch, Bože hłowo cżitajo.

Pōdawa hwiēny cżital „Pomhaj Bōh-a“.

1. taiſi Wōſſajſhowe, 37 ſtaſ.

(Pōſtracžowanje.)

4. Jaſo to paſ jeho bratſja wiſchaju, jo jeho jich nan bōle
 lubeſowaje, dūžti wiſchitſch jeho bratrom, hūžaju jeho, a njemō-
 žachu f nim žareho lubeſneho hłowa rēczēſz.

5. Al temu teſ jo Boſeſeſi junu hōn dżiēſche, a doleſz mējēche
 jōn ja wōžny, powēbadeſi hōn hwojim bratrom; woni paſ mēnuſu,
 jo hōn wuſchabōz f jeho naduteho waſchaja, ſu jeho jo to
 hiſchje bōle hiſiſi.

6. Wiſchōž wōn dżiēche f nim a paſaſowadeſe dżie teſ pſchēs
 wuſas, f kotrynū powēbadeſe, jo je jeho wutroba naduta f hōrdom:
 Wōſchuchajeſe wſchaf na mōj hōn, kotrynū je ſo mi dżaf.

7. Hlej, mi hō dżiēche, ſo my hromadze hwoju wiaſchaju na
 poln, a hlej, mi hōj ſup poſtaju a ſchēſche, a wēdhe hwoju wōtōlo
 ſo poſchitaju pſchēd mojim hwojom.

8. Jo ſu ſtari wōtōjo pōbła paſiſchowa teſ rolu dżēſali, do-
 poſaja nam pōbła tuchō hōna hōjo 26, 12: tola woni jenož teſto
 hūchaju, jaſo ja hwoj dom runje trebchad.

9. Wa to dūchaju jeho bratſja f njenu: Wudžēſi ty ſraſ nad
 nami, a nad nami knieſiſcz? Ty hō hjes dūwla f taiſej naduſchōj
 naſabōdſch, hēwat njedybi hō tebi taiſe hōny dżate. Al hūžachu
 jeho hiſchje cżin bōle jeho hōnow bōla, f kotrynū jim wotcōžſtvo
 wēdchēſchje, a jeho rēczōw bōla, f kotrynū hiewi, ſo jim taiſe teſ
 njepōtaji.

10. Potom dżiēche hō jemu hwydom po tym hiſchje druſti
 hōn, kotrynū wōn hwojim bratram teſ powēbadeſe, dēſchēſi tola
 wiſchaj, taſ hrojnje bēchu jeho prēni hōn witaſi; tola po hwojej
 njemōwōtoſeſi njemējēche teho kōdžu, ale doleſz bē ham mōžnje
 pſchēs to, iſchōž bē ja Bože jiwjenje ſhōnat, jaſchijimjenu, mē-
 njēche, jo bychja teſ bratſja hēhſchowacz na radu, kotreſ je Wōh
 a jich hwojtu poſtaji, a dēſche: Hlej, mi je ſo ſaſo dżalo: mi hō
 ſchōche, jo hō hōlōzo a mēhōz a jēdnacze hwiēdom pſchēde minu
 poſchitaju.

11. Al jaſo to jeho nanej a jeho bratram bēche powēdžene,
 hwarjeche jeho nan a dēſche f njenu, ſo by hōnjewje
 nadute myſle pobūſhej: Kaſti je to hōn, kotrynū je hō tebi
 dżaf? Njēpōhōnajeſi, taſ je wōn hūny a knieſjomny? Wutruja ja
 a twōja moſi, a twōji bratſja wiſchitſch, jo bychuſu hō pſchēd tobu
 potōrjeſi hacz f jemi?

12. Joſeſ je hōn hwojim bratram powēbaf, hduż bēche nan pōbła.
 Wōn je hwojim wuihlienjenje na hwoju wōtōlu dżiēſchje, ale
 bōle na to, iſchō dżie hō jeho domci dōſhanje, doleſz hōn jaſnje
 na pōbawſi poſaſowadeſe, kotreſ mēchaju hō žytemu domci dōſtač.

13. Kaſz Wōrſchamowenu a potom ſaſuſowowenu žinjenju Bože
 hlyſchenje jaſo piſchēſmſi pſchēſchabōz, taſ teſ ſōſerowowenu ſi-
 wjenju: je to jeho wōžny hōn. Kaſz paſ Wōrſchamowa nadżija
 je hō boſho kōmōſita, taſ ſda hō teſ jo ſōſefa, ſo budze f nim
 runje nanopaf, kaſz hō hōny jemu jiwite.

14. Ja njēhōm pōſchōn, jo bych hōny mēł, abo ſo bych taiſe
 wuſchōd, a teſ njēhōm ja taiſej wuſchitſchōeſu a ſa taiſim wu-
 mjeſtōwom, a hōm f Wōhōm hwojim ſerſelom hlyſ iſchōn, jo mi
 moſchaj pōhācz ale wiſchēſja, aſi hōny. Wiſchōž ja hōm f tutym
 batom ſpōtojom, jo mam hwarje piſmo, kotreſ mje hōbāczje po-
 wōwēzi a mi jiwiti, iſchōž tobu wēdžēſi ja tuto a teſ ja pſchēdōbne
 žinjenje. Za wēru, iſchōž tobu hwarje piſmo proſi a hōm f
 tutym ſpōtojom, hōm teſ teho wēru, ſo hō njemōžu f nim hēſacz, —
 wraji Luther.

15. Hduż w druſtim hōnje pod nēſchōm teſ ſōſerowowu maſ
 wōhſadamy, kotraž bē hōjo mōrtwa, dha mamy f prēnja wopomnicz,

jo mamu tu hõn, hõn pat wjeżdźma na to, jo hõ wjeżdźale f praw-
dźitojcu njeruna, kaž teź łõdže pichitanunje na njeźim kłaga. So
bõ hõn rjane togo buł, de ja njõn teź mjeńcałi trebnu. Teź njc-
wustupi tu Racheł jako jcmotlwa wõbõba, ale jako kałupniza wo-
hõbitce myhłe, a jako tała bñłhica hõńdže do prawdźitojcu, kaž
ju teź põdłõžico p̄p̄rophet Sereńiań mõiłi, jo wõna je hõwojeho
rota wõrõdže a na Romakñi hõracy płaće dla njepõjõba, kotrẽ je
põwõdłõc jeje djeńci.

11. A jcho bratřja hõdžachu jcho, a jich hõdženje roštořice
f kamaj ławõjci, kotrãž chze pichimõnita jahubice, dotelẽ hõbi tola
fartez njewõdžachu, jo tutał hõnaj ławõjce s̄jewjenje wo wõdchõdže
Saruwõwõho doma kruzetaj. Ale jcho nan to teź kačuwõdži s̄řwõwa
wõdřice hõłwa.

Ze-li teź Zafus Sołeja wustawarł a jcho myhłe chyzł wot
hõnow wõwõbroćõjci, bõ je tele tola w hõwoj wustrobie saħwa-
wat, a to cĩm bõle, dotelẽ je drje hõjo dołgo hõ i myhłemi no-
řpł, hacẽ drje njewõdže Sołej, kotrãž bẽ zple hĩnat myhłeny bułi
druty hõwojo, wõt kñjeła nẽdõba ja p̄renõho w hõwojẽ a ja teħo
wustawõem, na kotrehož maja Bože s̄lubjeńcia a s̄jewjenje piche-
hõdžeci.

12. 12—36. Šida, f nanowej łubõjcu wustubõžena, pichẽs
hõnaj f hõrowej ławõjci pichẽsĩmo Sołeja roštořõžena, nadenbẽ
bõřci s̄ładnoĩc, hõ nahõřeci. Šõdž bõdže Zafus nẽdõba Sołeja
f poturcõjõjcu f bratam põřbat, rošubõža hõ wõni f wõp̄redla,
jo chzeńja jcho judajicẽ, dađža pał hõ potom pichẽs Rubeńa na-
mõtořeci, jo hõwoj rukũ na njeho njekõła, pichẽdađža pał jcho
tola imacĩstĩm pichẽtupom a põřkõm nẽtõ jcho kũtĩju, do kñwẽ
jareńańõho tołõka cĩjũnũcu, nanaj f powicõjcu, jo hũ kũtĩju taĩtu
namafali, jo je bĩes dñela bĩjwoe imwõje Sołeja roštořõžõ. Zafus
žalõžeci, s̄lubjõwõřci põ dõcaj hõwojeho łubũłhĩ; teħo pał bowjedu
do Egiptuwĩce, jo bũdhu jcho jako njewõmĩlita pichẽdali.

13. Kõdž pał jcho bratřja f Šewronĩfci jtron wõteńdžechu,
jo bũdhu põhli šłõt hõwojeho nãje w Ešchemje, bõdžẽ mjeńchẽ
Zafus łõjcmõwõřci, bõdžẽ Šraet f Sołeja, f kotrãž wõn tołõk
nẽtõ kruzicõj wõbħabõdžeci dũdži p̄jẽdõ, jo bũ naduwaze myhłe
w nim tołõk s̄řabõžaze wõdũkũ.

13. Njepõkũ twõj bratřja šłõt w Ešchemje? Wõħato hũ
wõt hõwojeho 8.—16. lita tam pichẽbũwat, dũž hõ tam ĩnchõci.
Bõj, ja chũ cẽ f nim wõp̄řak. Wõn pał dõdžeci: Šłeci, tĩdu
hũm ja.

14. A wõn dõdžeci f njemu: Dži wõħat a põħladaj, hacẽ hõ
derje dje twõjim bratram a šłotu; a põwõs mĩ, kał steji. A wõn
jcho wõp̄la a tołõka Šewrona, a je pichĩřħat 12 mil dale do Ešchemu.
Zafus drje hõ hĩchẽce šřawõhõwõci, dotelẽ bõdže jcho hũwojo
tam pichẽł šłõem Ešchemĩtom ĩamordõwõci; hõdž bõdhu hõ wõni
f hõwõtõjcu mĩdõjeńcuwõ řaħõ dom põdali, bõji hõ nan doma wo
jich žĩwjenje a wo hõwoje šłaba.

(Potracõwanje.)

Raĩte budže wjẽdro?

Bo ģĩstĩn.

(Potracõwanje.)

Nẽtõ pał põħladõjũ, kał je f wõdchõženjom na najbĩłřĩci
pichĩdõjũm cħa, na dõci, na dwaj abo na pol buja. Nõ, tu
bõdži hõ hõjo ģĩadnĩřõ nẽřto rĩcz a nẽřtořũžũli p̄aĩnĩ, ratał
ale łõdžũt nař hõ tym bõřõj wõmõci. Wõřu drje, bĩes wõje
põřpũtõw, ale drje nĩz šłajnje njehũnũje. Kõdžũ wẽ, kał hõ
hõjo řam w teř wõęũ ģĩũtũ myhł. Wõřõcel je hõrowa, njẽř wõjã
hõ wo wũkũbõw, bõdžeci je wũtĩ: ale na dõwõ wõbroćĩ hõ
wẽtr a ja njehõ hõdžũ je mõiũ dõdžõřõka jahnẽ njehõ. Drũdhu
řaħõ řebõje hõ na rĩanym řĩkõnõcym dũju njehõjũ wõħõr abo
njewjẽdro a tola bẽ p̄jẽdũ žije cĩdjo bũto. E tym hõ teź wjẽdro
pichẽmẽ, p̄jẽdũ hacẽ hõ põħladam.

Põtaĩm nĩmanũ ženje dõpõkõnje wõřtořice, ale wõdũħõm
dũřĩm pichĩĩaci: „najřerje“. Wõħĩt hĩ wjẽle šładnoĩcu, jo
mõdžõř šłajnje wõħõ wõbõdžõwõc, hũ-li prawje nahõnũm wõ
hũm, kał dũřĩbĩ wõħõ wõbõdžõwõc, wõħĩt hĩ wõħõ, ĩdžõũ ma
wõ njehõřõho wũłwa, derje wõbõdžĩ, a ĩnchõřĩhĩ řĩewu, wõřõdžĩ
hõ wjẽdro řamẽ do cħaħa wõjõwĩa, potom derje wõdžõř kał nẽřat
p̄rajĩ, kał bĩdže f dõci abo f dwaj drĩj wjẽdro.

Raĩte řĩewu hũ ranĩchẽ a wjẽczõrõje řerje, roħa, mĩla a řur,
ja tym hacẽ p̄adatej abo řõ řõřõtej; potom hacẽ hũ řalene
wjẽřĩhĩ wõřõw abo ĩdõmõw derje řĩõĩnac abo nĩz; wjẽřĩchã abo
mjẽřĩchã řũla hõwõřõw w ĩõřũmũ nořad; hacẽ je řĩkõńcõ abo
mẽřacẽř f tole; wjẽřĩchã cħõřłota põ dõdžõju ad.

Wjẽczõrõje ģĩřwõjene řerje wjẽřĩchã rĩane, ranĩchẽ pał hũbĩene
wjẽdro, tola jebatej kał wõbõw rad; teź njamař řařĩhã, jo hõ
wõb bõřẽ dõdžõřĩchã njehĩřĩchõje, je-li wjẽle roħõ wũłũpũto.

Wõřõ je wjẽle w ĩanũřũ ģĩřĩhĩ nořad. Wũłũpũwĩli hĩžo
roħõ hĩžo do řwõmõjã řĩkõńca, hũ wõkõnje teź wjẽczõrõje řerje.
S̄řabõřõne ģĩwõtõ dũřĩ abo mĩnjũjũ pichẽs paru pichẽbõřwõc,
kotrãž je ģemu runje na pũcu a njcje potõm wõjã tał ģĩřĩ bẽle,
ale rĩane ģĩřwõjene. Ze-li pał w põwõřĩe wjẽle wõłõžũũ, njõřbõba
hõ wõna na ĩmne řĩřẽ a trawu, ĩdžõř potõm roħõ mĩnjũmũ.
Dũž je bĩes bĩjwa, jo řũ řwõra pichõje, je-li wjẽczõř roħa wũłĩta,
teź wjẽczõrõje řerje. Dotelẽ pał f tym, jo hõ roħa twõřĩ, wjẽle
p̄anũ f põwõřta wũłũpũw, mõdžõm hõ nadĩřĩc, jo najřĩta wõb
dõci dõdžõřĩ njehĩřĩchõje.

Tola je mõiũto, jo pichĩ wjẽřĩ wjẽczõrõnej a nõžnej roħõ
hĩřĩchẽ dõřõ roħõ w põwõřĩe wõłõžũne, kał to mõiũ teź hĩřĩchẽ
ranĩchẽ řerje nãřac, f cħõjõũ mõiũmũ potõm hũdžĩ, jo řnadž
bõřĩ dõdžõř pichĩdũje.

Wõ nĩřĩ řerje, jo řõ řõħõja, dõdžeci, põdõjo, řĩkõńcõ wjẽdro
łubi. Po prawũm hõ wõħat mĩla pichẽjũ řõħa, ale jeno drũdhu
tał, jo mũ to wõdžũm, hõdž je mĩnjũjũ teź wõdřĩhĩ põwõř hĩžo
f paru nahõřũm. Njẽcĩli pał temu tał, řtupa drje mĩla teħ,
ale hõwojẽ žĩbõłõce dla ja njewĩdžĩm; dotelẽ pał hõ tola po
nẽřĩm řĩhũja, myhłĩm hẽbi, jo wõna p̄ada. Põłajũcĩ po taĩm
wõłõžũĩchĩ a nãřũjõm põwõř řerje na dõdžõřĩ dũřĩ řũdĩ abo
njehũřõřũm, mamũ po p̄adacẽj roħõ rĩane wjẽdro, jo řłupõjẽ
hõrowe wõřtořõwõc.

Hõdž řur p̄ada, je to na dõdžõřĩ. Ze to mĩnjũjũ dõřõřas
ja to, jo ma põwõř hĩžo jara wjẽle paru wẽ řebi.

Ze-li njehõ dõřat dõřĩřĩ cħaħ jahnẽ bũto a põwõbõřũajũcĩ
hõ nẽřto f bẽłĩm p̄erjõĩmũ řũħamĩ, kotrẽ do dõřtořõje a
ĩřĩkõřtořõje rořĩõ põmũũ žĩle njehõ řačõřũm, dõřõłajũte to, jo
hõ wẽ wõřõřtořĩ wjẽczõrõ abo řõřtořwõczõrũw teř wũłwĩa, a
tõn pichĩwõhõ f řẽčẽ dõdžẽ a w ĩmje mõiũ a tačẽ. Tõĩne
řawu, ja kotrãž je njehõ řĩřwõne, je teħ wõna, jo wõłõto
mõřõřta dũwõ řĩni. Ale je teħ mõiũto, jo řũřĩ a ģĩmõwũ
põřawu do wõřõřtõ pichĩdũ; dõdžeci njehõbũ, wõřtoř hõřĩta
nãřĩat wẽtr njcje hĩřĩchẽ dõřõ wõłõžũ, jo mõił potõwũ tał po-
řĩnũcĩ, jo hõ wõjã pichĩtõřũmũ njehõ hõdžat. Wõwõřĩ řaħũ hõ
na njehũ jenož pichĩ rĩanym wjẽdro, kotrẽ wõħĩnũĩm łubi.

Ze-li põ dõdžõju cħõřłõ, bũdžẽ f nõwa dõdžõwõc; dotelẽ
je wẽtr (wjẽczõrõjũ abo ranĩhĩ) f põřũju wõřtořĩcĩ.

Ze-li põwõř tũžũ, wõřtořũmũ řĩmĩnecĩ. Tũžũta pichĩ-
řħõħa f řẽřõ, jo je põwõř f paru nahõřũm, ģĩřõjũ dla f nãřõchõ
ģĩřłũ wõpũrũ (aũřĩdĩnĩtũmũ) pichĩĩmõcĩ nãdžẽ, kotrẽ hũ ģĩřłũ rad
wõřtořũ. Zeħo dla je ģĩřłũ cħõřłõ a wũłũ. Ģĩřłõta, kałĩž hõ
f wjẽřĩchã tũžũnõřĩ pichĩtõwõřĩchã, ma w tym hõwojũ řõnũ, jo
dwaj wẽtraj abo wẽřĩřaj nahõřõchõ řõbi řĩřĩtaj a řõ na hõ
řap̄erĩatũ. Tał pał to dõħõ njewõmõĩwa, jebũ drũhĩchõ pichĩmõĩ
a dõbõřõčẽ řaħõwĩ se wĩchẽ mõiũ a hõ njem njewjẽdro. Ģacẽ
njewjẽdro runje na tym mõičẽ teź řĩto wõłõnje abo hõ nẽdžẽ
ĩdžõ wẽ bõřẽ na bõł wĩnjẽ? Šłõž je na wõłõchõ wõdžõř, řẽčĩ
wẽřĩł do teħo najĩwĩjũ, f wõřtõž řĩčĩ a na kotrẽ rõřĩ hõ wõbroćĩ.
Šamẽr a wjẽczõrõne wẽtr pał põłajũne mam wõřĩtõřwa řřõřõjõhĩ.

Šłõž wẽřĩł, mõiũ hõ teź wõħõ drũhẽ řĩmõnũjã hõĩne, ĩdžõř
hõ w põwõřĩe řaħa a ĩdžõř ma wũłũ na wjẽdro, se wĩchẽłamũ
pichĩp̄rawamũ wõbõdžõwõc, kał na wĩř, ģĩřłõřta f řernõmõtrõm,
ģĩřłõřĩcĩ põwõřta f baromõtrõm, wõłõžũta f ģĩgromõtrõm. Ale
pichĩ wĩchẽ řẽčĩbũłĩwõřĩ mõičõř tola jenož to řĩnõřĩ, řaĩte runje
wĩchẽ teħje je, nĩz pał, ĩdžõ je drũdžõ. A runje to je waźne.
Njẽwõřũ dõř hõ wjẽdro runje w jencĩ řĩnũjẽne řamaj, ale řĩnõřõne
f wjẽdroũ wĩchẽř drũhĩř řĩnũjũ. Wĩchẽłatore wjẽdro wĩchẽř
řĩnũjũ je jebũũ rĩčĩ. Põwõř je tał řĩčĩ põřĩwõĩtũmũ dõřĩřũjũ,
kotrãž pichẽs řĩčĩ řĩmũ řõħõja a w kotrẽž řĩčĩ w ĩemũ a tym
řõmũm cħaħũ wĩřõ mõiũne dõřłã, tu řĩmũ, tam ģĩřłõřta; tu
mõřłota, tam řũħõřta; tu njewjẽdro, tam ģĩřĩřũna. Wĩchẽř wjẽdroũ
— je-li řĩmũ tam p̄rajĩc — je na řem řõřũ cħaħ řenat wjẽle;
ale tola hũ řĩmẽř wĩchẽłato řõřłõřẽne: tu je mõiũ dla dõdžẽ,
tam rĩane wjẽdro a řaħõ drũdžõ teħ. Wõdžõř je pichĩĩmõcĩ
f wũłĩmũ wõħamũ, wõřtoř, hõdž f jehẽho bõla p̄adajã, f drũhõho
hõ řõħõja; je-li na řemũ řõũũ řĩmẽřĩcĩ mõiř, je řawõřẽ je
na drũhũm wjẽdro, je-li tu řĩmũ řõřłõřta, řĩmũdžĩ a p̄rořĩ tam řõřłõřũ.
A to wõħõ wĩwĩje se řõbũ kał wõĩmõdã njẽřĩkõřtořĩnõřõho
rĩczõřta, řĩž hõ wõłõto řĩčĩe řemje ģĩřĩne. Wõ tymle řĩczĩũũ
njemõžẽ hõ řadũm řĩwõřĩ ģĩwĩřĩcĩ, řĩřĩba hõ f nim teź wĩřĩčẽ
drũhẽ mõičĩjã. E teħ wõdžũm, bũdũm-li ģĩřũli wo pichĩdõĩnũm

Sy-li špěwał,
Blinje dźelał,
Strawja eže
Swojbny statot,
A twój swjatosť
Stradny je.

Sa sław špěwamy
Napoč móžny
Lubosć ma;
Bóh pať swěrný
Wšěch spať mčerný
Čerčwosć da.

Wšěch w špěwaš,
Swěrnje dźelaš
Wšědne dny;
Džeń pať swjatosť,
Dušiči daty,
Wotpočaj ty.

S njebož mana
Wšěch čy tmana
Swonosć je;
Sława woda,
Ktjž Bóh poda,
Wosławjeń čje! F.

Serbiske njedzelske łopjena.

Wudawa ho kóždy hobotu w Šmolerjěz knjižničnicy a je tam ja šćwórtlětnu pšedpłatu 40 ny. dołčas.

3. njedzela po swj. Trojizny.

Jan. 16, 33.

Ma hwěće macze wy čerčnosć; ale budžeže dobreće nadzije, ja hym tón hwět pšedwinył.

Jara pobožny, swěrný křesćanin je ras prajil: „Ewangelijon bjes čerčjenja słušča do njebož; čerčjenje bjes ewangelija do hele; ewangelijon i čerčjenjem na femju. Derje a krotko je ho i tym njebože, helste a fenište žiwjenje i malo snamajestani wołnamjenio. Šćotóž ma duchowne prošumenje, to lóhko prošumi a ujerjeba dołho wo tym ho rošnyhćić. — Po tajtim nam na femi słušča ewangelijon i čerčjenjom. Čěho dla? Dotelž fmy, tojžnž fmy a dotelž femja je, kajtaž je. Tež i nošćeho swjateho słowa kluczi nam tutón špěł. Runje běše knjes Ješuś swojom wučomnikam šćódte słowo prajil: „Zo hame hym ja i wami rěčal, so bysćeže we mni potoj mli“, a nětko doda k temu: „na hwěće macze wy čerčnosć.“ —

Potoj a čerčnosć — ida ho, so ho to hromadže stowarichćěj njehodži, tak malo, kaž ho woda a wohen hromadže snjebetaj. A tola praji Ješuś tym hamym lubžom, so woni w tym hamym čěhu potoj a čerčnosć iměja, potoj njenujzy w nim, čerčnosć pať wot hwěta a na hwěće. Čerčnosć byhli w dušich, hdyž wona hebi žaneje rady wjažy njewě, hdyž wona špójnaje, so je jej wšča pomoz špójnježena a kóždy wupucž jatřaný, hdyž wona ani hwěćosće njenamaka, ani dycha nima; potom wona šćuchuje a ho rubži.

Ma nicžo druge tež tu myšlene njeje. Wědma běše ho Ješuś k prawizny Wožej šćudnył, lědma běchu japosćotli šćopćeli Ješuśowi hwěćtojo bjež, duž pšćidže tež na nich běženje a čerčnosć. Nět dyrbjadu wučomnizy pšći wšćitkej słabosći do běženja a wojowanja šćupić i mudrosću a wědomosću, i wužměšenjom a ležnosću hwěta, se swontownej šćurowej mozu, haj, wojomacž mejadu i njewěru a šćawnej njepšćecelnosću pšćerčiwu Bohu a i čěmnej pšćiwěru. To šćapadu kuliš i wojom, krej ho pšćelawisaje, to mejadu jatřawu a rječasnu, šćawne kšćojanje, křawie šćuby a šćijže — i jenym słowom: čerčnosć a nusu na čěle a na dušći bjes tónza!

So pať Ješuśowi wučomnizy šćjedža w čerčnosći hwěta mēr w hebi mejadu, šću woni čěasto wopokali. To njemóže nicčo přěć, totruz čěta, šćotóž šću w ja= wopšćotšćich šćutach a w šćitach pšćali. Žim běše jara derje inate, so to, šćotóž jim njemēr a čerčnosć čěinješe, ani tak móžne ani tak trajaje njeběše, kaž tón, w totruzn mēr a potoj mejadu; woni wjedžadu, so šćiwē, hač runje ho swontownej šćurowej a šćabaty nastajaješe a pokašawisaje, tola šćutšćownje pšćewinjenju je wot teho, totruznž šćluzžad. Težo dla Bětr w jatřawje derje šći, hač runje běše jemu šćotč njepšććelaw jara derje inate; a japosćotlijo w mazedonšćim jatřawje, hač runje běchu jim křisćit i pułani křaworny šćili, šćrěčž nožy Boha šćwalu a ho jemu džakija. A tak mješćy a bohaty w swojom potoju a mērje je Pawoł w swojom dołšćim jatřawje w Čájarěji, so tón swojom čěwilowarjam

pšiwola: „Wôh dżyć, so byszczie wy wsihtyzy byli faż ja.“ (Zap. št. 12, 6. 16, 25.)

Ale t cziemu wiazy pšiwickadom, hdyž tola kôžde łopjeno w japoschotstkich štutach a w listach to wosnamjeni a wobhwoždzi. Wôžnišcje je, so jo prafchamy, hač my, kotřiž to čitamy, to tak prawje wozumimy, to rêka hač my to se šamžneho šhonjenja wosumimy. Za njeprawu: šcho cšêžnošć je; — ach, to drje nimale wsihtyzy cšlowje: to jo ŋuaja a ništo bebi po njej nježada. Wê, ale šcho to rêka: mër mërž srijedza w cšêžnošć, a w cšêžnošćach a bédženjach tola šmërnj a štroschitniwy bycz, dofelž je Jezus pšchi naš, kotřiž wsihty, wsihty t žiwjenju wôdži —, to jenož jich malo ŋuaje a do malo wutrobom jenož je to šawihane.

A my, žmy my to tak prawje šhutnje našhonili? Ač, fak hšulo hlada cšlowje tola jenož na to, šchož je pšchod wôždomaj; na šwonkowny bšlšcž a na rjanost; ale hladamy radicho na tamneho krawowneho muža, kotřiž wsihty t žiwjenju kšicžej cšehnje, štarych a mladych, môžnych a šlabych, wôšohich a nišich. Fak wërnie wón nam tola wšitkim praji: „Za žmy tón žwët pšchewiny!“ (Zap. 16, 33.) A my wëmny, so pšchidže junu tón bžej, na kotrymž to žple cšlowještvo špôŋuaje a došhoni: „A ja, hdyž powyšchenu budu wot jenje, počahnu ja wsihty t bebi.“ (Zap. 12, 32.)

Potom poť budžemy wšidžej, so wsihty, šchož je šo wot dnja Jezusowego kšicžowanja a wot jeho t njebiu šticia štało, štônczje tola jenož t temu šobu pomhač ma, so by jeho kralejšto mër na šemju pšicžichlo a so wsihty, šchož je cšlowišt dych wunamakať, šo do jeho šwajetej šlôžby štajicž ma, t roššêžerjenju jeho kralejšto a moži.

Dha šezelcje pšchewinjerzej palmy!

Šnjes Jezus škryštus dobyt je!

Esej wjêž te janošicuje pšalmy,

Hdyž palati pod kšicžom šez!

Wón dobyt je! Nêť žumoznyž

Tu cšetpja s nim a dobandu.

O šwajeczeje, wumozeni wsihty,

Nêť kšerlusch t cšezci jehnjecž!

A tajkej krawošczi dobyčerja nêžby naš Šbôžnit dôidže; a wón je tola tón šamy, kotřiž w šwajich cšepjenjach a w nišach štona, na pšiwickod tam w šahrobže Gethsemane, hdyž krawowny pôt jeho šwajet wôžlo krawošczi, hdyž wón na šwajimaj šolenomaj w prošce leži a wola: „Moja dšicha je šrudna hač t šmjercež.“

Šchož pať najwjetšchi trošht nam je a dobru nadžiju dawma, je tola wštosč: „Tón šnjes ŋuaje tych šwajich.“ A fak wón naš ŋuaje! Šinat hač cšlowje: to jo! Wšes šwonkowne rêče a po šdachu pobožne wôšhnje, bšlšcžate štutli njeđa šo naš šnjes šebacz, ale wón hlada wón hač do našej najšlôžbičej wutrobny. Namakať wón tebe šprawneho? Wšo dychi wón ja tym pšicžej, so šy na wopaznym pšchu a so wšitke twoje džeto a žiwjenje hdbnošcje nimma, dofelž je nêšcho cšijnene a šwonkowne?

O duž bži štajnje t šwajemu Šbôžnitej a hladať na njeho: fak wón šo bédži a cšetpi, so by tón žwët pšchewiny! hladať na njeho a prôžij šo, so by tež w tym tola nêťak ša jeho štopami šlêžij! Njepraj, ja to nje dokonjam: moja wôž je šlaba. Wërno drje je: „Šty štary njepšchêžel, wón jara môžny je“, ale šu tež žwët,

našcje cšêlo a cšert šynli a môžni, Jezus je tola môžnišci, wšchaf je wón tón žwët pšchewiny! A pola njeho budžemy my junu domach, tam hladamy na jeho šwajet wôžlo, a šchož nêťto wëriny, tam šo nam šewi. Duž, luba dšicha, wôšhnowaj šwajetej šnjesa pšchi bebi, dha šo ničcjo došcž njêžebacz; dha je twôž najšwërnišci pšchêžel a najšwërnišci pomoznik pola tebie. Tež pšhledni njepšchêžel, šmjercež, ničcjo njefamôže.

Šamjeň.

M. Kencz-Wjelšecanfi.

Aló kšicž.

(Š lëta 1871.)

Hdyž je šewimny kšicžom debi
Šso wutrobity wojowar,
Dha tajt wšnam wôž bebi
A ma šon ja najwjetšchi dar:
Wšchaf tale pšchu wot trala
Du mîlošcžiwje špôžena.

Tež ja kšicž žewimny tu nošču,
Kšicž wšchitki tralow šal mi da;
Za jeho šchêdru rufu šofču,
So špôžij mi rjad šchêžczana,
Kšicž wšcje rjenicje šnamo je,
Hacž wšitke rjadu tralowfe.

To njecž, šchož Boži špa je nošč,
Šchje wjetšicu cšezč jow nadêdu?
Wón šam je mi t cšerje nošč,
Š nič pal šaj rôžom wôžnêju.
Ze jeho rufu šramic,
Dha wšchaf tež bšlšm podawa.

Wôž kšicž wón šobu na šo kšdže,
Ač, njcje dha to trošht došč?
Hdyž ša nim štracu w tajfej šwadže,
Wšicž š porja šhadow wšchêžcju;
Haj, š šronimny kšicžom Šbôžnika
Šso mój kšicž prawje pošwercja.

Duž šwaj kšicž jako šnamo cšezc
Tež dale cšicche ponjeju.
A šym šon kšicž — dha mi njcšc
Kšicž t pšhlednjemu bydlenčtu;
Wšicž na row štajcž tón panter,
So mój proch šnje Boži mër.

Ešym wšosch kšicž dôščot tudy t mër,
Špiu wôžom špane we rowje
A dšerju šhadow kšicž jo šwëru.
Dha row mje šhadowcž njebudje,
Wšchaf jutry tón trošht wëduju,
So dže šo pšchcž kšicž t žiwjenju!

K. A. Fiedler.

Pucžowanje po Božim pišunje

abo

Tajše myšle nadêžcju, Bože štowo čitaja.

Podana šwërm čitaj „Pomhaj Wôh-a“.

1. kniži Wôšahowe, 37 staw.

(Pôtracžowanje.)

15. Dokonjamschi pucž do Šidema, njewuštada Jošej niščje šwajich bratrow. Duž namaka jeho muž, so šo kšidžcše na polu; tón šo jeho prajcšeja a dšcche: Wšo pšicž?

16. Wón wotmowi: Štam šwajich bratrow; prošcu cže, powies mi wšchaf, šdže woni pašu.

17. Wôž dšcche: Woni šu bjes dšela wšchaf přecž watešci a njebu wiazy w tatej štronje; pšchetož ja šlôžach, so woni dšachu: Šôjmy do Šothana. A Jošej dšcche ja šwajimi

bratami a namata jich uležbe 5 abo 6 hodšin daloto f potnosy w Dostjanje tam, hžbež ho Zefrešču runina sapojenju.

Zofej pyta hwojich bratrow a namata tam hwojich hurowych njeprchajow, mordarow lačnych ja krowu. Tak ho čajto stanje, jo pyta thory letarja a nathabaja hmyrčej; prambolčej pjech budnikom a namatolaj njeprambu, wčnolčej a šaribčej do člow, pjačejčelow a letarčej ho f njeprchajčelani.

18. Zato woni jeho nalaba wižachnu, priedy dylži won blifto f nim pichitbže, radžachu woni, jo budy woni jeho morili.

19. A džečje jeyu f druhemu: Hlej, hmočez čudy bže. 20. Zeho dla dža poječje, a labuju jeyu, a čyžimuj jeho čješto do jamy, a rječimuj doma, jo je šte hwojeto jeho ježarčto; tak bidjemuj wižbež, jichu ju jeho hony. Wan paf, budješ jo tež nješto čaja wo hwojeho lnbuščta rubščej, dža budže ho tola fšončnje duryčej imerowac.

Hlej, kajta žalostna breščina hlubina! Zafubowych hynow nje-wobliuujne jeničuju bratrowiwo, jich njeberžej jenož bama kreb hromabže: woni maja towaštrow f Bohom, pichetoz woni ju hynuju Božeho hlybjenja a woni maja namrečez Bože žohnowanje. Wšoni ku Zifrešču čom, pozohowonaj f Wožej hradu. Dale nejčju tučej hynuju wotrofti wo pohaščej nož; pichetoz woni wjeđa wo Abrahamowej wječje a wo Abrahamowej poščuščowščej, woni ku hwohlabi Zifraa a ju štijčeli je čta Zafubowych šewenja Wože. woni ku hlalabi na Zafubowe wnušewčene žimjenje, totrč mčto jini hweščez do wišedho žimjenja. A tola je jawičej Zafubowych hynow tat roškorčba, jo ho momajaja f thuru njewinowateho hžba, totrč bč jich brate, a hrošje bidjenje je wčej čij hmyšjenja, tat šputato, jo nimaja ja hreč, jo šchěšiwce nauome wotbož do rowa dwojčdu.

21. Nubenej paf bčdže mješčja wutroba pčjinarobžena, a won ho dupomiti, jo na won wotbečje samobjenje, dofeč bč f pčnim narobžemym mjes bratami; duž dzyščje wukšichajowščej, ktyož bčdu bratja mjes frčžej, jcho f jich ruhow wutrochnyč projaju: Mješabimuj jcho.

22. Bojizj ho, jo jich rošperjenje bčdžeč bčle šubdži, by-li byt žyle napreščiwčeweho hmyšjenja, a jo ho fšončnje bratowšč hnyw na njeho njemali, bčdžeč hnyben dale f nim: Njeprchajčejč frow, čyžbčže jcho do jamy, totrč je blifto w puščenje, a nje-koščej ruti na njeho; tak jcho tež wotrubčejče, dofeč duryi w jamie fšončnje tola tež wumrečje, ale hwojej tazy nješčej woma-rali f bratowščej frowi. Wšon paf wotrubčejče, jo by won tradž w jamie tbn waf, ale dzyščje jcho jenož f wopreda f jich ruhow wutrochnyč, jo by jcho poščibjo, budy-li woni drubčje lačahamti, ftradž wuščabamwščej f hwojemu nanej jafo pčjindwčej, totrčbož dzyščje priedawščeho njefutka (35, 22) dla po nčžim jafo šjebnčej.

23. A šla ho, hbož pichitbže Zofej f hwojim bratram, wu-šleškimuj jeho jcho dothu pškanu šufitru, totrč na bebi mječje, na totrč bčdu ho štajnje wuhlabadžu ju hčuwali.

24. A mozowadnu ho jcho f hrošimuj šlowami: pčjeradufito, njefabufito! hač runje bč jich na tolenomaj kšego prošt, a čyžimuj jcho do jamy. Zama paf bčdžeč proždna a njebčdžeč žanje woby w nej.

Tat je Wbž jeho wufšowal, jo nijeje ho tepit; poščibjo paf je jcho tež wufšowal, jo njebu tam hłodu wumreč.

Zafje jamy nathabčejč čajto w puščenje; jich dno je na waješ jo štoprow šcherote, horta paf ju wufše. W nich hromabže pahřijo wodu pčdi deščičščaj; njebželi paf jo do dolgi čyžba deščičšja, dža ho woda w janach šhibi, tola na dnye wotranje hrošje blčto a žumpa ležo, a ščtož mčl tam pčjebchomaj, by dny pomozj hčdm. Zafje jamy naložowachu wo čajto ša tčdu (bčrtim).

Njes dwčla je Šimon, totrč bč tež tamny njefut w Ši-chenje štucit, hwojich bratrow narečat, a totrč je byt pčni pčdi štut. Jcho je tež poščibjo Zofej wuawajawščej pčjed bratami, ja rušowanje wotšonowal (42, 24).

Wbž paf bčdu bratja Zifrešču namjet pčjichli, wotčabže won. Wšdi Zudowym namječe, jo budy Zofefa pčjedali, njebž won pčla. Tat bč mčžo, jo je ho poščibjo (42, 22) na hwoju njemowinowatčj powotatč mošt.

25. Dofonajčij hwoj njefut hčdnudju ho do trawy, a nje-štarizj ho wo bratrowe žrudne a žyšne štonanje čyžachu poječej. Zenož hlybena Zofejowe šufi do wutroby boladu, jo njemožebče džeje na nje poščubčez; bž wopuščejč hwojich bratrow, jo by bebi šladny čaš šladat, hžbež mošt Zofefa f jamy wučuhujčej.

Mjes tym poščubčemu bratja hwojej wčdji a šladachu, a hlej, šladto imajčelaj abo arabščij pčjebchupow pichitbže f Šilendaa, je šojardanišč krajinom bohatchi na krownych pawmwiščach a derje-wojazbžjch jelah. Wšito tam bydłachu f džla Zifreščuwoj potom-nizj. A pčjebchupj je hwojimi wjelštubami njefachu forcenje, wonjazu žakbu a maru a čejmudu do Egiptowščej.

Tuči Zifrešču rčaju poščibjo Wbžimajčej; wobaj šlabaj šaj Abrahamowoj potomnizj, tamni Šagarini, tučej Šeturini. Tuči bčdu bžimje haloty na ištowje, totrčmž bčdže ho hlybjenje do-šlato. Dofez bčdu džimje haloty, budy hžjo jabe do wupščetrij-uch narahiščej krajinom wuhpačej; tam dojtadu wo čžhu thro-madne njeno „bžejč f ranu“ a jebnčewščjo jo, dofeč wufka-badžu won jeneho wotža a dofeč bčdu žimi po nčšajim wotšojnu, tož f hamemu powotanju. Dofez paf bčdu njefštajemu a pčje-menjajemu pčjichšijeni, šaberačnu ho hžjo šabe f wufowajšwom.

Šilendaj krajinu ju poščibjo hlybnowom, Wodowy a polojza Manafšoweho šlabha ja hwoje pčjichšičja došlali; po čžhu Wabel-šleho jaječja rčaječja krajina Xerešja.

Tuči pčjebchupj pčjichitbžewo po wučju, totrč f Šilendafsteje niže Šenegarčiefcho jeyora pčjes Jordan a potom pčjes Zefrešču runini džečje a fšončnje dale Dostjana a jo wufkej drožu, po totrčj farawaju f Damašču do Egiptowščej thodžachu. Wš inojemu, jo hwoju wot prafarecho čžaka hčm wufowafše farawomy do bohtaje Egiptowščej krajiny thodžili a jo ku šani kralojo je wotbečje šarjadowali.

26. Tčdbom džečje Šaba, dofeč njebž w jo wutrobie hida pčjed šamodowanym bratrow hčdžeč žyle wotnurjeła, jo won wuhlabadžu pčjebchupow najpčni bebi pomylti, tak mošli Zofea wotbečj, jemu žimjenja šafšomajzj, f hwojim bratram: Ščto nam pomba jo my hwojecho brata morimaj, a jcho kreb potajimj? Wotiti hmy jcho tola fšončnje, dany jemu wo jamie wumrečej, a jcho kreb bužje wotštorizizj naž f njebu wotadž, potajimj-li tež njčjo nanajšepje.

(Wotražowanje.)

Wščelake f blifka a šaloka.

— Wščibjodnu njebželu njere jo heršje femščenje w Draj-žanach. Wotbeč najdšej herščij femščenjejow, kjes farat ryčej Zafub, hwojednu wučžu džečj a kjes farat ryčej Šubžja predomane.

— Na Zana, 24. t. m., bužje mišimuj hwojednej we Wbžifintu.

— Kjes farat Šaridat w Walechczach hwojedčej 10. junija hwoj 25 letim šajstijeli jubilej. Wutrobie wopofatna pčjebčelneje luboščje dothadu ho jemu na hwojčejšim dny. Wš mjenje najdšeho herščefcho duchowništwa pčjichidže deputajzj po wotboženju njiejla fararja ryčerja Zafuba, totrč jemu f wutrobnym štožo-pčjebčew rjany daf pčjebodaj. Wš Wbž čajt jemu žohnowanje ipowščizj na dalšij wučj jeho duchownopajščefcho šufšowanja. Wotbečje čajt jemu wuhčenje wot wotčageho čejčejnja, pob totrčmž ma ho njčičej wotrabčej!

— Wšila rabolč dže pčjes šafji kraj, jo ho f lubowanym kralom Albertom f Wojej pomozu šajo polpčijwe a jo mamy rjany nabžju, droheho muža bčdžeč f šbož najdšeho wotžneho kraja džečej.

— Zafši hejm je ho roščefol. Wurađenja hejma šu tež žrudne pčjajče pčjichšefte. Najrudničje bčdže, jo bčdu ho pčjwječje wotboženije w Šafkej ščetro hmyšienšite, tak f nje-možebče jo wjele a šjawne nalezkočje, wotbečje ja želežimaj, pčjichwoličej. Dofez hejm teho woni došalnemu finanzemum ministrej dawofje, je tón wot hwojeho šajstijštwu wotkupičej duryat. Wšdi tčdile pčjwječmž wotboženjowčej bčdže njufc, pučj pntač, jo by šat wjažj dothodow došat. Dž duryčječje ho nowy dawofwy šatón nametowacž. Po nacšifnu tčpote šatónja jo dawf na šamoenje tož dwe w pčjwječj tož w grunatč položi, jo paf dothow gruntowy dawf špane. Zafši šatón ho tež wot duričje tomory wčijja, ale wot prenejč šafšimaj. Wšdi šhromabim jednanju ho potom šamoeniči dawofwy šatón na hrowe pčjwječj wčijja, niž paf na ležomowčje. Gruntowy dawofwy šatón wotšanje a f dothodnemu šatónjej ho hčdžeč 25 procentow pčjichwiri. Položenje došlato ho hwojčnemu nancj, fčz ma wjažj džečj. Na džečje džečje može 50 hlybnow wotčabamčej a won ho f naj-mješčja wo jenu šlabu nje štoji. Za pomwječnej dothodow šlatny šajstijowfcho ho došajet pčdi tčd wotboženjowčej ničo pčjichwoličej njemožebče, šhiba jo šajstijizj w mčšlaj mašu pomoz

f plačenju byblov doštani. Železnizov je ho jara malo pšči-
huolito. Ea najchu Luzziu ho ani jara pšchivolito njeje. Šdoh
ho nadchajnu, to budže nerto tola železniza wot Wššoborta do
Kadworja dotmarjena, mamy tej bihdeje pšches dwe lēče čfačez,
dofelz hi ja dwe lēče ho jedzjohz kejim halle pšchibuje pjenjehz
ja wwar tēbne pšchivolito. Žepiche hi ho wuhlabu šejnitke jo
doletnar železnizy wot Ralez do Šrōbda, dofelz je iafsa wšchivojcz
wuprajita, jo je rad hroblawa, do jedmarja j Bruisf we teje
železnizy stupicz.

Kajste budje wjedro?

Bo čstijm.
(Sčonjenje.)

Sapocžast je hižo rjany a dober. W hwernjeje Amerizy na
pich, we Washingtonu doštawa Smithsonij wustaw šdohz džen
povjereje wo wjedrie je wiščez rožstow wšchērotich, dološčih
„fjenozčenych hwernjo-amerikanščih ftiaw“. Kdōje wiščelate
wjedro wolmanjena ho na malej šharce krajiny, šdohz runje tole
wjedro je, je wiščelate barvno; teje šharci pšchilepa ho na wustlu
šharci, kotraž we wustlawitje fali wiža. Za nōščez j čejum wo-
wlabenjem pšchivowjecz, faje je po zylce republiky na wiščez
mōjnych rožfaz wjedro, potom pal tež, kat wjedro potipuje, to
rēla, faje bē mējera, ja wčerawidmōja a pričebawjēz diu. Po-
wšchitowne wuhlabu wjedro wot wčejera a roščerjēz ho wot
tam dale a dale. Tak hodži ho čstičje derje wjedro na dwanačje
hodžim do čjaka prajicz.

Tež w Europje faložuja ho podobne ftaizje, wōščēje w Že-
ndželst, Šollanščest, Franzowščest a drugich pšchimōrščih krajev.
W Žendželst na pich, šdohz džen raw njes wōščēje a dčewjatej
hodžini je wiščez ftirow do Londona telegrafuja, kat hōže j wjedro-
steci, kat wōščez je powērt, fajt a kat hylm wēstf diu, dācz je
hamrōčenez abo jōhuc. Tež do Pariza telegrafuja to, šdohz ho we
flovumych pšchimōrščih, mēščach stawa, fāz fāz na wopaf
j wjetichich franowščih mēščow do Londona. Rapōzornu njes
drubej a ftečej hodžinu pšchifalozēja povjereje j flišterdama a
Lisjabona. Šdohz ho kat nashoni, ftečja a nadišuje ho hnydom.
Metrebea-li ho na mēzo wōščēte čfačez, je džeto Londonščemo
meteorološčemo obfervatorij, fāz tajnim ftaizjam rēlaja, fliščenez.
Šinat pal je, šdohz je hōže njewjedro našlato abo našlacz hrofu,
tu telegrafuja ho hnydom na wiščje pšchimōrščest ftaizje, jo bāchu
fiamjenja wustfili, kotraž mēlja ludži na hrofu wjedro fēbžnych
čstijcz. Tēle fiamjenja hu wulke čorne plečene torby. Tāfki
torb wupovbijeje ho na myhotu žerž, so hu dolofo po morju
wiščez bāt, runjcz niz j njeworobitnom wōščtom, tola j dolofo-
wōščem. Wot telegrafnych ftaizjow hu hnydom ftirow pōstf j wiščim
pšchiborščim ftirowom, jo bāchu tež tu fāfse fiamjenja wupōščiheli.
Tak wē w fteštim čjahu žyž Žendželst bērož wo njewjedre, fāz
hrofu, a lōdže, kotraž čyžuwa wiščez, wōščatku w pšchitlawje na
lēpšich čfaz. 6. februara 1861 dāchu tat prēni bērož fiamjio, jo
ho njewjedro bīž. Wdohz derje ho j wōščreda f temu fiamčacu,
tola to je ho jim žyž dawno wustfōdžto a nēto hu meteorologi-
stf ftaizjam jara džōfomui.

Tež w Budyščinje mamy j najnōwščeho čjaka tajfu ftaizju,
wot nātāficeje šule faložem. Wšchipominam, jo je tole obferva-
torijum pšchēz mēščow na rāščēje ftirowe mjes Andorjow a
dwirowščich. Tu hu wēž tat fōrjadowaf, jo na wōščtu žerž
fji plečene bēbōy abo fōrbu wustfili, fēji hrofu wjedro wo-
čatku, dwōj, feli ho pšchēmēntcho a jedny, feli ho rjaneho
wjedra nadžijeja. Njemōdžali mēzo prawcho, njewustfili mēzo.

Hornz kmilnoščez.

Tam widžich žony po hāžy ftiwacz, na štribicez fōrb potny
fūtojcz hōrnogow. Wulke fūtoje hōrnaz maja w Žubisf. Hōrnz
pōstf 12—15 np. Hōrnčez je ftiwōj žōny j čstijm fōrbom
wōščēst a žōny j njewlōčkōwum napōminanjom mēzo roščicj wu-
pōstf. Šōnōno je fji hōno puti lōditi, hōž wšchitō njerospēchēda.
Hōrnz derje wjele je kmilnoščez čstijcz nimaia, hōž najchu
kmilnoščez na to fēčimz, j čstijz na wōbhu ftiwenu pohānu
hladom.

Wōna je do wšy bōščka. Tej ho derje pšchēdawa. Na jejne
wōlanje: „Hōrnz, hōrnz!“ hnydom j prēmēje fēče žōna wūdžē.
Wōna je derje wubelēana. Duž je wiščez, jo tam bōščaj ludžō

būdla. Wōna pal wōla: „Wj trēbamy hōrnz kmilnoščez.“ Šdoh
būchmy pot bōžinj, pričbu pšchichli, būchmy wabjenje a fwarjenje
bēščez mōhli. Žōna bēčje na pšchewōženje ftiwōjcz nana
fapucjōwana bula. Žato ho po 3 njēbēlad hōrnz wōščēz, dōma
dōščz hūnawja namata. Wōbha pšchifōbna džōwta, bōrajne džēzo
wot 11—12 lēt, bēčje dēz bīžo pšchēzo po tmu, jo bēčje ju čejny
16 lētny mōdščestf ja žōnu do domu pšchivēčje, bēcz a ftiwacz
dācz būchjāta. Džēnka pal fāfobdžēje pšchichōbna macz fāz
džūwa. Wjenujz ho pōstfā, jo bēčje mēla Wuttanēl hōrnz
kmilnoščez roščita a jo tēho dā wōmōjz wōpor, rajš, Brahamanam
ho pšchijēst njēbēčje. Štara fāfobdžēja a hōrnawōčja. Nēto
ho wēto ftiwēcz mōjso roščēnwōja a jo ftiwōbny wjāzy njē-
pōwča. A fāfse budže to njēbōto.

Pōhōjō w Žubisf maja njenujz to wōščinje, wēščēnje
pšči rajšwōrnjōu hōrifu do wōščēbēho hōrnza fēčijcz. Na-
hromōdžim rajš ho wōb tōdēj ftiwōcz Brahamanam pšchēdōba.
Šōmō ftiwōz, fōstjz būčja fēbi to wōstlawōcz, tōn wōpor
tanumy hōrdym, derje ho ftiwōjam nūžam pšchijēču. A to
pōhōjō kmilnoščez njenujz; a j tny myšļa fēbi šōže dūchōw
fāfēčjēz.

Šlēc, tam jednōra žrtwiczēta, žādnj napōhlad w pōhānštin
kraju, kotraž je potny pšchibōščij tēplow. Wōdla fēci fīnadna
fēčja, w fōrtēz čjōrnōbōrij ftaizy pēdāt būdli. Nātēta je čjido
a žōne ftiwōjenje bēščēcz njēje. Žōw je wiščelate wjele bīnāčje
hōcz w pōhānštin dōmje. Nātāfčja džōwta, 17 lēt stara, je
bīščēje njējenja — ja pōhōnom žālojna myšl. Wōna čže
wōščēstē wupōwōanje čstijcz. Njane hōžy a bōžy hu drube
džēcz. Kat bīščjēz ho čorne wōtje w rāščēstj nad čstijm
wōpōm bēščz mīščijōwščij pšchēčōm.

Rādū būcz pōwēdāt, šdohz fiam 4. abventa 1890 w tajfim
fāstfim dōmje wšchitō wōchladat. Tola to ho ruma bla njēbōstf,
tat pšche mīščōnat. Duž jēnož to jēne. W ftiwije ho mi rajš-
wōrjenje wukladowāčje. Dūchōwom praji: „A to je našch hōrnz
kmilnoščez“, fāz hu wo nēčim rēčfāz, šdohz ho fiam wō bēče
rojmui. Za pōwchad wo roščōhōnjenje. Žōw ho fōžba hōrifa
rajša jo ftiwōdž na bōž fēčim. Wj bēčje hābta. Fteje pōrjadne,
fšchēčjāniste dōbrōtēčjānjenje pola naš njēje. Njemōhli nēčto
wot indisch fšchēčjānizōm nāwutūcz?

Fāfse wōščjōžō fiam ftiwōt, jo je wōščinje j pōhānitwa.
Duž fēbi wūščlad: w mīščijōwščij tōn Rōjcz hūstō ftiwōje ftiwō
dōpjetni: Šlāz, ja čstijm wšchitō wōwe.

K rospōtinanju.

Mīščionar Samuel Hēbič bēčje po ftiwōim wōščēnjen j Indi-
fēje ftiwōcz na mīščijōfim ftiwōčēnjenju w Bālelu pšchitōmni.
Ho ftiwōim wōščinju wōčēz w fāfōwēz mīščijōfēho dōma nēfo-
trich mīščijōfich wōčēzōwōz ja ftiwōat wja a ho jēneho po drūhim
prajēčēdž. „Šēy ty tež tōwōj wutroba temu šōžōnit dāz?“ Pšči
tym pšchidžē te j mīščijōfem hōščēj, fāz nēto w mērie spi.
Nā to prajēenje: „Šēy ty ftiwōj wutroba temu Šōžōnit dāz?“
wōtmōwli tōn: „Nē!“ Hēbič je ftiwōčēnjenjom a nīmale ftiwōim
na njeho blādāčje. Duž mīščijōf bōšč dale praji: „Wōu je mi
ju wlat.“ Hēbič ho ftiwēčje a bēčje j tym wōtmōwlenjom jara
ftiwōjz. Mīščijōf bēčje derje bēčje fēbi na to ftiwō wūščit:
Tō njewijz na nēčōho hōnjenju a bēhōnju, ale na Wōžej kmil-
nōčji abo na to drubi: „Wōn bē mi pšchijēčim.“

Šdohz čže j pšchijēz ttiwōz mēcz, dēbri najpričbu nālēčje
wōščāčez.

Na prajēenje jneho fēščjty: „Šdoh wūščlicze wo Želūhu?“
wōtmōwli roščēstlēm nūž: „Šdoh wūščlicze žōw wutupjenje
Želūjalema?“

Wot fteho ftiwōdōmija čstijōwana wutroba, to je hēla: ale
wētna wutroba, to je parabis.

Pšchēčōlōw fēnajēščz wo wūšy.

Zatfiche dōbrowōlne darj ja wōbje armenisfē hūrotj:

W. R. ja wōbje džēcz bies ftiwōščich. 10 hr.

W mjenje wōbōdij hūrotow praji wutrobnj džaf

Gācz, redaktor.

Sy-ty spěwat,
Płinje dźelat,
Strowja cje
Sawótny statot,
A twój swjatot
Stadny je.

Sa staw spózny
Napoj mójny
Lubojsz ma;
Bóh pa! swětny
Wšes ipa! mčrny
Gžerfwojsz da.

Wšes ty spěwatš,
Swětnje dźelatš
Wšebne dnj;
Džen pa! swjatš,
Dulši daw,
Wotpočij ty

S njebejsz mana
Wšes czi kmana
Zimnoscz je;
Žywa woda,
Kij Bóh poda,
Wotfichu cje! F.

Serbiske njeđželske łapjena.

Wudawa šo łóđu šobotu w Samolerczej knižicizkiczejni w Wudušcinje a je tam ša šchtwórtlětnu pšchepłatnu 40 np. dostacž.

Jeho Majestosc kral Albert sakski je džen 19. junija wječzor po wošmich hodžinach w swojim Sibyllenortskim hrodze w Schlesynskej cziske wužnył.

Wšchón sakski lud a s nim tež našch Serbski narod stej je hłubokim želenjom pšči marač swojeho lubowaneho krajneho wótza, s kotrehož kšmirczu je prawdosczliweho a miłosczepołneho knježerja šhubił. Wón wotpočuj w mčrje a wčžne šwětko jemu šwěčž!

4. njeđžela po swj. Trojizy.

Pl. 37, 5.

Poručž temu knjezeje swoje pucze, a mčj nadžiju k njemu; wón budže wšchitko derje cziničž.

Jedyn najkrafnišich ščerluschow, kotrež je Pawoł Gerhardt pšbnič, je: „Ach poručž Bohu šwěru swoj pucž a šrubow.“ Kak wjele cziwistim dźečjom, cziwilowanym wot nujš, hujenstwa a šrubow, je tutón ščerlusch hižo trošcjt do wutrobny dač! Snać je, šo šo wón na hortach špumnijny bibliski šaprudž Pl. 37, 5 šaloži. Wo nastacž tuteho ščerluschu je šo powjebančotko woschěrilo, kotrež dře šo je jako bajta wupotafalo, ale tola hódne je, šo šo wotšpjet powjeba. Šo tej je pječza Pawoł Gerhardt, jako bčdu jeho wot jeho duchowneho šostojništwa w Bar-

linje wěry dla wotšabili, swoj pucžowacski kiz do rukf wšaf a je s Barlina přecz cžahnył, njewjebž, hčje wóhł šo wobrocžičž (1667). Přetotne dnj bčješe jeho mafa swojóna cžrjódka cžoplotu pucža a wobczěžnociče pucžowanja knješla, jako do holpody blisfo sakšich mjelow šostupicu, šo bchdu tu pšchegozowali. Pawoł Gerhardt mčjeješe dobru dawěru, ale jeho šwěrna mandželka šapocža šadwělowacž we wulkej nušy. Wón špwtajše ju trošchtowacž a wotšchewicž s rjanym šlowom: „Poručž temu knjezeje swoje pucze a mčj nadžiju k njemu; wón budže wšchitko derje cziničž.“ Dotalž pač špofna, šo sej to tola tak prawje k wutrobje njeubžješe, bčješe do šahrodny a pšknijeješe tam pod šajnym hwešdnym njebojom krafny ščerlusch, s kotrymž cžyžšče towaricchtu swojeho žiwjenja wchžničž a pojčebnyčž. Žato do žitwy šastupi,

28. A jako Władianczy kupcy nimu czechnicu, bódżę bratija kóbjadu a bódżę bédnu nomu radu kębi trodżiti, dha wuśabamychu jeho i jamy a pichedachu jeho Zimacelstia ja dwuazyję kłebornikow; czi pichiwuśjedychu jeho do Egiptowśkeje, so budyu jeho tam jako pichedali.

1 kłebornik = 2,625 hr. Tak hu woni ja Zojeja po naichy pjenjadu 52,50 hr. zapłaczili. Telfo płaćjadu tehdy ja bhlza a młodżenja, 5—20 letnich, bódżę tż bę bręnia płaćzania ja njewól: nita tehdy nębhdze 78,75 hr.; ko wól, io chyzdu Władianczy pichę swojim pichęwipnynje tż swoje wonyżki tśilacz.

29. Zato pał Nuben jako i jamie pichidnje, wot kotrejez bédnu ho bratija mjes tym wotbalili, io wón męnejše, zo mōje Zojeja nęro śtrazdu i kłody wumōz, njenamata Zojeja w ujei; duż rostoriez kębi i hōrkej bolōwcy swoju kufnju prędnu na wutrobno.

30. A pichidžedchi jako i swojim bratram dżelche wōn: Młodżenja tu ujeje, kōdy dyrchju cziuję?

Bratija pał jemu ani njewotmōwlichu, ale hu jemu plitnu na habu wotkōzili: Mielcz, pomhaj potajicz, abo djaš njed pichidnje po tebe. (Rutger).

31. A woni wuśoja Zojejowu kufnju a jaręladu kōsta, a wmacjadu kufnju na firi.

32. A pōskladu pizamu kufnju do Sebrona a dachu ja pich: njekz swojomu nanej a prajicz; Tu hnu namafali; poblej wjac, hacz je to twojeho hynowa kufnia abo hacz njekz?

33. Wōn pał ja pōjna a dżelche: To je mojeho hynowa kufnia; he hucro je jeho tejrato, toczaze hucro je Zojeja rostobalo.

34. A Zafub rostoriez swoju drastu a wobleke ho męch na swoje lehdju, a żarowacye hwojeho hynu kōbi cjaš.

Wiczy (słowo, kotrež ho w mnohich rēczach nałhadja) je draita i hrucze kłaniny, kotrež wjacze kōz męch na cjele, a kotrež bę i powojowu hujawala. Wōn bę namajo hōrkeho żarowanja. Njedoromni naž nałcha narodna kęrbica żarowansta drasta, tajtuz ho kōnlte hūjdze dżenka n. pich, w kłenjanstie a Sęlcjanstie wo hōdje wōdżenja, na tutu pręnju żarowanstu drastu, kotruz hujate pizmo nalpomni?

35. A wicidny jeho hynajo, kotizj wrōcziwiczi ho domoj i Dothanstie a Sędienstie strow, bédnu ho tēž bjes dwēla dołho kōmōzili, jeho tola hūjdze żarowazcho w mēlche naberidžedchu, a jeho dżowti ho kēbzjedchu, io budyu jeho trojstowwali; ale wōn ho njedabole trojstowacz, ale dżelche: Za je żatōwcu dele pōbnu do jamy ja swojim hynom. A jeho nan i dżedom Nacatom, kotruz bę tehdy hūjdze žyw, jeho wopłafachaj.

Njes dwēla mējełche Zafub pōdla Diny hūjdze druche dżowti. Njeje pał ho i nimu mēzcho wōsębitcho śtato, dha lapišy jich njewolpomni.

Wōni bédnu žubni trojstarcio, kotizj wutrobu njepōlōza, ale hrudobu jenož powjeticza, ... a to wōsębe tuczi hynajo, kotizj ja wicōn tōnle cjaš ani i śhmanym hūwēdomjom ho njemōza i Wōhu mōdlicz.

Njeprowjucze ho, io hūjdze mje trojstowali; ja budu żarowacz, doniz njecōdnō do śchōta, do tannidšeho mēlta, bódżę ho śhadžuja budyu njewōcziczič, a doniz ho je swojim hynom tam njecōdnō.

Wo mējez njewōcziczič w starym testamencie jenož mafo hōmimny. Dale i Khrystusom je ho žynjenje a njekmjerctwoz śjewita, a i nim bu kimercz jeho wērazym i dobyczom. Tcho pał nhdny njelabudzym; doniz naž njebhdze cziha hōrta tręz, mamy ho bēdžicz i cżęknościen i pōwimny njewōzom; nałche bjebra hu wopłahane i śchizom ja nałche žiwe dny. Duż budžmy ipōtojni w twyōwōczu a horju!

36. Ale Władianczy jeho pichedachu do Egiptowśkeje Potifarej, Żaraoowemu tomornikej a pichidwōrctowu wuśchidnemu, kotruz stalowcy cżelnej śtrazi rostajowalche a pōdbanow, i kimercz i kufidžemch, wotprawicjowacze. Tcho dha bę tż jeho dom pōbta jałtwa natwaręemny.

Tēž tu ho jiewi, i tajtm wumēłstwow wē hujate pišmo powjeczaz. Nōsprawo wo Zojeju ho tu śtōnczi, io budymy hōbu iacziuli cudzaju cżęnowiczi, kotrež je ja Zafubowu dom wōsib lubowaného Zojeja potępta, hrudnu njewōstōz ja dwōje kēbzękati, bódżę je śtynne kężenje bjes nōdžije wutrobu śchēbzjowego nana rostnka a bódżę bédnu budyu jeho śetbahnych dżęczi putane piches potajemny hręch.

Zudowa krawanwa haniba i Thamaru.

Nęto, bódżę Zojeł na czał ja nowny dom wjac njekz žyw, hōmimny mo dnydich pōbawacz, Zafubowu dom naitupacych, kotrež maja wōsębitu wōzōwicz ja potraczowanie Wōdżeho kralstwa. Zo Żudoweho žynjenja, kotruz bę powōzany ja wicōnita ślaha, i wustim śtutkam powōtaneho, hōmimny jenož tōnle, ja njeho wużly njelhawalny podawł. Wōn pichhotuje naž i dobom na japiš, na 46. stawie podaty. Dolež bę Zojeł pich i kimercz Żudowych hynow hūzo pichedatu, dyrčelche ho wo tymle podawł runje tule rošprawicze. Wy hōmimny tu, kał starych wōzōw jenož jenicke jaitmuję: jich hwojba, a io by hu wōna wuśowalwa po wicidny ślahač; a tole jaitmanje bę tak śylne, io žona žamu swoju hanibu jemu wopraję. Śęwotacziwoz śtarcio waidnija, kotrež bédnu Abrahaniowu potomnizj dje hūzo i Młopotamitaje namrēli, na nam tōnle podawł rožajniczi, wōwajnie, io mējełche njewōcziczełeho wużowu brate pichidžiwiczič, kębi wudowu ja mōdžicstwu wiacz, njemējełche ti wudowa jamch dżęci. Wicni i nej pōdjęny hyn płaćjez po wuśchdž prawacy ja hynu njewōcziczełcho. Piches śtarcieł jaton hūjdze plecze ho bjes dwēla wot śtarych wōzōw wuśhadžaze żabanje, io budyu ho hwojby po jenołtynich ślahač a jich hwojstwu na hwojblach jasthowalo. Wy hynu wōta uan žyw, hwojba, wot njeho wuśhadžaza, bēdže po wēstym śmyhłenju wōn žan, a toho dha mējełche ho jemu po mōžiwiczi jeho mēsto na ludu jasthowacz. S prastarych cjašow mējadu ludu ja wużly wōzne, io budyu ho nabōžnja, pōdżęwōwcz a pēne waidnija na ślahač a narodach jasthowale, dolež wiczo to njebē w starym hūwēze ženje naležiwiczi jenołtynio cziwojka, ale hwojbowu a narodow. Kōz bę ho wuśle hūbjenje pōžohowanja Abrahamej a jeho domej hwojczila, tak njedyrčelche ho žadny śtam wot žylcho doma wōtchilicz, ale kōdzy mējełche ho wrōzowacz, io by swoju hwojbu wuśowal w wicidny ślahač. Zato pōdžidcho i Zafuboweho doma lud wuśhdze, hūwēdže tuta pichidžiwiczič, io ma ho kōwal i wudowiczej hūwacelnej wōwēczę, wicłelate njelubowjowicze, a tcho dha njedyrčelche ho hwojci tajta žęnitwa wjac njenanulowacz, ale tż tehdy je ho hūjdze śtato, io hu tajšeho hujanje haniłi.

Wicłel i tż śtut, i kotrimž je ho Thamar na swojim pichidobnym namu wjēcila, woprawdže hōwim, dha bę tola Żudowy po tutym starym prawu hūjdze brojničzi; pichetōz wōn je jatomdž hujatu pichidžiwiczič, io by hwojbu w wicidny śtawach wuśhowal. To wotbruczi tēž Wōh i tym, io ho Thamarie dwōjimi narōdžichu, dolež tuto njewicłedne pōžohowanje jiewi, io śtōj Żudowaj hynaj dyrčelaczi prawcho hōstajna dha wumrjecz, a io bę Thamar tak wuprawimena piched Żudui. Wuśla bolōtē pich porōdže pał a pōdżiwne pōdēbzienja hūwēdže wo hrędu, kotrež bę ho śtat i pōdjęczom. S dobom jiewi nam Żudowa wōhida, io by dale i Thamaru wōtchadžal, io bę jeho wōtchad i nej tēž po tēhōmimničich nałhadach hręchny śtut njewēdjenja firi.

(Potraczowanie.)

Křesčesčijanowsy křichj.

Njad křahny, wchca lubojna
To křichj je Křisťelow,
Tōn rjenje debi křisčesčana,
Ze wujnam wōsębinu.

Duž křichj wimi na ho powižnje,
Suz waž jōn, bratije mōj;
Žōn na hwojei nočj wutrobje
Za njebiczi rjad hwoj.

A hōdž tēž bōci, cžęzi je,
We wērie twerjebz tōb;
Wicłaj wēlch, io Wōh křichj pōkřal je
Wo radž wōzōwistke.

Ty nōpřich jeno trōtki cjaš
Žōn jako žawdacz
Ja śchat ja tannu śbōžny křaš
We wēcznej wōtčęnje!

Son-li spěwał,
Blinje dělaj,
Stromja cje
Sěwšóny stat,
A wój swjatok
Grodny je.

Sa slaw spěwaj
Narój móžny
Lubošć ma;
Bóh pal swětny
Wšes ipat merny
Čeršownosć da.

Wsch ty spěwajš,
Swětnje dělajš
Wšědne dnj;
Zješ pal swjatn,
Dzišć datn,
Wotpušć ty

S njeboš mana
Wsch cji tšmana
Žiwnošć je;
Žima woda,
Kiz Bóh woda,
Wotpušć cje! F.

Serbiske nježeliške łopjena.

Wudawa šo kóždu šobotu w Šmoleterez knižničnejceni w Wuduščinje a je tam ja ščitowětlěmu přichěpšatu 40 np. dostać.

Kral Albert †.

Šrudna powselej slinceliske pides naša sat ti, haj pides naša žitn němli kral! 19. junija 1902 wječor w 8 hodž, je kral Albert cxišče a iměroa wuknuli. Do Sibyllenorta w Schlesijske, hódžj bē tať radže běšče hinat husto a rad t žwojemu woczerštwjenju přichěbnaw, běšče šo jašo podat, šo by tam w cxiščinje rjaneje štwórbu nowuž mowon šebi nobyt ja šwoje czežke kralowške powołanje. Ščoť by šebi tehdoma myšliti, hódžj wón tam won jeděšče t žwojemu czeł-nemu woczerštwjenju, šo šo wjazny žiwj domoj njewróšći, ale šo je jeho rt wotmjeknuty, jeho wóžčo šo jamk-nišo, šo jeho czeło powješu do města jeho kralowškeho šfutowanja. Šašfa je šwojeho lubowaného, dobročiwého, mudročiwého kralneho Wótza šhubila, naša wulki wóžny kraj šwojeho po-šlednjeho wulkeho wječerja t tamneho wulkeho cžaša 1870 a 1871, hódžj bu wón pides jeho wrošladne a mudre wóiwodštwu wulki šobutwarz naškeho drohošo něm-škeho kšerjotwa. Wón běšče hščeje tón jeniczi, kiz běšče nam wostať — a kaste bolofine želenje. Tošo dla je tež žarawanje tajke powoščitowne. Pošlednje nježele wječor pidiwjeje šo jeho czeło do Drazdžan. Wšči wšěch šaštamšěčach Šhorjelšto-Drazdžanške želenizny bēdu šo šaštwjerjo wošadow pšči želenizny ležazny knjes dychowny t žyrtwiništn přichěbšerštwom, kať tež wječerke towar-šćat bēdny šajnje w šrudnej šarogši, dokeť wo jeho

čzežkim šhorjenju šlěšachowny. Ale tola czehnješke šo šelena niša nadžije, hódžj jašo šefarške powječeje wo malym polepščenju nam šjewichu. W Šwozej wóšf mšnjene. Nunje džej po jeho 49. kwašnygm dnju je wón šaššol do šwojeho nježelškeho wóžnjeho kraja. Wón tón šwěrnj kralny wóž, naša lubowany kral Albert wotpučnje wot šwojeho kralowanja polneho lubočji-weho šaranja a šamowšprowanja ja šwój jemu drohi lud pola teho nje-bješkeho krala, kiz je jemu wēžnu kónu špožizil, wón, tón wulki wój-wodo, kotryž je naš lud wješt na bitwšćiznu wot dobyčja t dobyčju, je něšto to pošlednje bēdjenje šunjerzj dobyčezizny přichěbšit a šaššol t wēž-nemu šbožnemu mēre. Ščoť džiwa, šo bēdu te wšopolatma lubošče a dželbrača tajke wulke, kastej šenož pomnizny pšči miwjenju njepapomni-škeho kšerjora Wšlena I. Ššobatu wječor pidiwjeje šo jeho czeło do Drazdžan. Wšči wšěch šaštamšěčach Šhorjelšto-Drazdžanške želenizny bēdu šo šaštwjerjo wošadow pšči želenizny ležazny knjes dychowny t žyrtwiništn přichěbšerštwom, kať tež wječerke towar-šćat bēdny šajnje w šrudnej šarogši, dokeť wo jeho

čjelez wopofajacz. Wdruželi wojczor mjejsche ho swjatocne khowanje w hradowstjej zrywli w Drazdžanach w pichitom-
noski nemišeho a awstrijšeho kšęžora kaž tež mnohič
jerichat. Njeđzeli popołnizni w 6 hmięje go we wišćitki
Božich domach Sahšije wopomnijeli temjenjeje a budže
ho njeapomnitemu kralej i džałom nutrne wutrobę horiez
t Bohu, kotrýž je nam jeho wobradzik t šbožu našeho
luba a traja. Hdýž dženja luhny pitarjam wobras na-
šeho krala Alberta postićam, hmy pšehšwědzeni, so
budže jim to pohladanje do drogeho woblića wutrobu žel-
niwje hnucz, doteľž je něšto to bolyte, žobnowane žiwjenje
wjeleubowaneho krajneho wotza wobskamijene. Wšesje
pať budže tež našda potřebnosć luhny Šerbow, žiwjeiši
wobras swojeho krala hěbi hišćije juntróž jašnje pšed
woči stajez. A žiwjenje našeho krala Alberta je nam
wopisane w lubej heršitej rěči w knižkach, kotrýž hu ho
wot redaktora, „Bomhaj Bóha“ t jeho 25 lětnemu kralow-
štemu jubilej napiskale. Šchřoz je hišćije nima, wěšje
w džałowanem wopomnjenjeu je rad hěbi žaba. Wone hu
dostač pola knješa Šmolera w Budyšćinje, kaž tež w pšeh-
dawarjadu „Šerbstich Nowinow“ (po 5 np.).

**Jeho wopomnienie woštan pola naš w žol-
nowanju.**

5. njeđzela po swj. Trojicu.

2. Tim. 3, 16.

Wšćitko pišmo, pšes Bože nadunjenje date, je wužitne t wučzenju, t dowjedzenju, t šwarje-
nju, t polpščenju w prawdobici.

Krašny Boži dar je swjate pišmo. Wšes Bože nadunjenje je date; swjezi Boži ludž hu rěčeli, nanuceni wot swjateho Duha. Šami wot hěbe mješu rěčeli, pšichotž profetiše słowo njeje šofarist pu cšlowsteli woli wučerjane. Woni pať tež nješlu jenož rěčeli a pšali jako hole morwe graty Bože, tiz nimaju žaneje šamšneje wole, kaž piero, tiz pošlućach byrbi w pškarowej ruzy. Woni hu rěčeli. Wot nich nje wšate, ichotž řoždu wor cšlowsteli wšebnosće na hěbi mjejsche. Ale wodženi, roškwěłeni, wušwerczeni hu byli wor Božeho Duha, tal so je Bóh šam pšes nich a pšes jich słowa t nam rěčal. A to plaći wot pišmow šareho kaž tež noweho šluba. Hdýž je w cšahu pšichotowanaja Boži Duch pšes profetow rěčal, dha je hišćije jašnišcho a možnišcho rěčal pšes swjatych japosćitlow, kotřiz hu šwjatowneho Duha dostali, teho Duha, tiz durbjesche jim do wšesje wěrnosće puć pofačez. Těho dla swjate pišmo žana cšlowišta kniha njeje, kaž druge knigi wšes, tež žana dšiwna kniha, i nješes dele padnjene, wjele bóle kniha, w kotrěž Bóh tón knjes pšes cšlowstelow rěči, pšes cšlowstelow, kotřiz hu drie njeđobojeni, nječjezi, bludžaj, hřešči a šwerczi pšedžihjeni, ale wot Duha Božeho wjedženi, roškwěłeni, šprawnim šwěđtam pošwerczeni. A čemu pať je Bóh tón knjes to činiť? Čěho dla je Boži Duch pšes cšlowstelow t nam tal rěčal? Tu mamy wotmošowjenje: wšćitko pišmo, pšes Bože nadunjenje date, je wužitne t wučzenju, t dowjedzenju, t šwarjenju, t polpščenju w prawdobici. A wučzenju pšehde wšćim; pšichotž, wšćon naš šofom i šudrošću je čama, my hmy šludne džeči. So bydamy pať pu puću t šbožnosći thodšili, durbim jón šejnac. A šbožnosći naš swjate pišmo rošwuciez čze, to je Boža swjata a šadna wola. Těho dla nam jeho šlowo teho pšed woči šaja, tiz naš

šbožny čini, teho wšchomžneho Bóha, tiz je naš pu swoje potobnosći štworil, tiz i šohatšom swoje šnady naš wšobžo, je swjate wótzowsteli rufu naš wodži. Těho žyla wótzowsteli lubošćepolna wutroba pať ho šasle šewi w tym, tiz je naše čělo a našon krej na go wšat a bu podobny cšlowstelow a na wšćinju jako cšlowsteli namakani, go by naš wumohł a šbožny činiť.

So bydamy pať my hřešni cšlowstelow go wumoz, so bydamy ho šbožny činić dawali, t temu durbil t rošwucienju wo knjeju teho Bóha a wo šfustu a puću šboža hišćije pšichili, ichotž Bože šlowo pšichijeje a t čemuž je wužitne, mjenizju: t dowjedzenju. Šswjate pišmo čze naš i hřeša dowječ, čze šchpibel byč, w kotrým woblićo našeho Bóha špójnjamy, niz jenož šnadneho, ale tež šwjatého Bóha, tiz durbil go po swjatej prawdobici na naš hšewacz, hdýž jeho lubošć a šnadu šapšimamy a jemu i njeđatam a i nješofušćnosću japosćim. Žato šchpibel pať Bože šlowo nam pšehde wšćem naš šamųž pofače, naš šamųž je wšćitkim, ichotž hmy a činimy, a to niz jenož našde woblićo, niz jenož šdátal našeho šwotšomžeho žiwjenja je wšćeni šlatami a bradami, kotrěž naš wšobžije — ně, tutón šchpibel nam šladacz dawo hacz do šlubiny wutroby, hdýž špójnjamy hřešćnu šebiciziwosć a šwětnu lubošć, nječiziwosć a žadofiwosć, šordosć a nješobnosć. A hdýž ho našřožany wotwobročizil a wěřez nječafč, to je to wopradowě twoje woblićo, twój wobras, twoje imanje, dha čzi Boži Duch pšes hwoje šlowo, pšes swojich pošłow pšichwola: Ty šy tón muž! Těbie na twoje šubšewšto, twoju šwercz pofačaju našwari a rjetnje: to je hřešom wšat! A so by hwoje hřešči w jich žyeli wšćosći špójnal, tebie na škrystušowu řichiz pofačaju rjetnje: ty šy to šawinowacz, řichotž wón je pšeh-čěrpil, so by ty do šo šfot a na swoju wutrobu durbiwšči projit: Božo, budž mi hřešćnišči šnadny!

To šame šlowo pať, kotrěž t wučzenju, t dowjedzenju a t šwarjenju šluzi, je tež wužitne t polpščenju w prawdobici. Hdýž je naš do proša pošlalo, dha naš tež šaslo šbeha. Wšes přewdowanie wo řichizowanym škrystušu niz jenož pofeske řehča pšichowjeda, ale tež šnadu teho šameho, tiz je ša naš do šwercze šfot, so bydamy šubšeni njebyli, ale wěčne žiwjenje měli. Na knješa šefom škrysta, jeho šfot a jeho dary pofačaju Bože šlowo wobšwědži: Šlaj, tutón Šbóžnik je twój Šbóžnik, jeho wumrjetje je twoje wumrjetje, jeho žiwjenje je twoje žiwjenje, jeho prawdobiz je twoja prawdobiz, so by ty wot jeho šnady pšedewinjeny t jeho nobomaj padnywšči wšćal: Wóš knjeze a mój Božo! so by ty jeho šnady wšćty, jeho prawdobiz wobšćenym w nim wšadacz hřešom, wěčny řichotž a mēr dostal. A polpščenju w prawdobici pať budže Bože šlowo wužitne, hdýž knjes šesju wopradowě w naš žimy je, tal, to budžemy pšehoz lěpšči, pšehoz šwercišči tež w šewškim powofanju, pšehoz řčeršiwšči w čěrwjenju, pšehoz pošnišči lubošće t bratram — i jenyim šlowom: pšehoz bóle podobni na škrystuša.

A temu je swjate pišmo wužitne, t temu jo wužitwaj a proš Bóha:

Knjeze! njeđaz ženie rubiez
Tweje drože šlowo mi,
Čhýžla wěra mi ho šubiez,
Nješ ju wšom pošhiti;

pridavanju istučki, "Budj kraljica Bohu kamenu" dzerzećke hujes jaraf Mrojak hujenjeću rečju p. 1. huj. Mójš. 28. 22. Priđožu w herbiće a na to w nemskej reči wón na prašenje: Šcho nam tutón iakadny famien praji? nam j iadruwimj kłowam rozejataj. 1. wón nam wofhwećda flare Bože hujenjeće, 2. wón nam pićhwoła moźne napominanje, 3. wón nań nućej j nutrej pśojtwe. Mjes wobemaj rećjomaj pśedawcu škulife dźećej pod nawjedowanjem hujes kantora Sarcienja rjanu ipew. Do fćhujne, totraz bu na to do iakadnego kamjenja jamurjowana, je tež wója, herbićach pićhwo položenjeće: nowy iakón, hujewafće, pridawanja wo přerim artikul, pśedewenat, Šerberti Nowiny, Bombaj Wb, Lužiza, Šerberti hořpodar a druhe. Še istučku "My Bohu Wóžewi" ho hujatocnjowj fćhuj. Wbój daj, ho budy ho wćhćtwe pićheća, nad iakadnym kamjenjem uwrajene, dojednate a jo moħi bórty hujenjeće poħwjećenja noweho Božeho doma hujenjeće.

W Bogłina. Naħda woħaba hujenjećke wutrow 24. janija hujenjeće miħiwitowa hujes pohanam. Ćač tunje be wjedro jara pśchewjente a drubdy deħećejtoje, Ćač tunje nowa ģudoba dla naħećho njewob' trala na wutrobje ģiħećejde, dħa ģo tola traħnje wuprudnem Boħi dom w 1 hujenjeće j herbićem famjenju a 1/2 f nemskej ģač do poħwjećenja meħafća j nutrimj famjenju napjełni. A herbiće Boħej kłabje budy pićhwoamni hujes duchowni a ģeħni hoħećo j woħewimj towaħiwom j Ĥira a wotolnoćej a j ģurħwym pićhwoćejewom pićhwoćejem. Šewjenćejewo pridowanje meħeće na hujes lic. theol. jaraf Kencj-Ketlicjanst, prawuħ njewob' hujes fararja Ĥurmanna, ģi wjele lć we Wbħłina fćhwoćejde a pićheć umale 100 lćam iakadny famien Wbħłinaħeće ģurħwe iakabj. Šewjenćejewo beħat wukładowaħe na iakabju Mat. 3. 1.—3. Miħiwitowa je Janowa kłabja bjes tunjećej! I. jeho nadaw: predarja hujes w pućħnje budy; II. jeho trojst a ģohnowanje: pućħ tħm ģiħewj pićhwoćejewo. Na ģaħorjene a ģaħorjeħe wuħenje wujewjeħe hujes duchowny nutrwu woħadu j duchownu iakabjuamni famenje hujeweho miħiwitowa a napominajeħe ģħu woħadu, jo ty kłabju ģebu tuarit na tutej ģwajitju. Šerberti meħamny ģur, komponowanj wot Ĥaħej, pħewjenje wot hujes fararja Waktarja, pod wuħojnym wuħewjom hujes kantora Starf, poruħejħi hujatocnjowj a hujeheli poħwjećarjom. Šćuħejħi tuteħo ģħwa beħu tele:

Staj, tudy ģmy, Će, tralo Ĥeju kławieć
A mjenu nowjemu hujewi woħor polieć.
Naħ wuħnad, jo ģi ģurħiwj pićhwoćejewo
A kławuħ damy.

Ša wuħćħiħ ģy ty wumiruj, Ĥeju mity
Ša wuħćħiħ j twojhoj rowa iakay ģmy.
O kłabj na tyħ, ģi Će njewojnoju
We ģewamny traju.

Ćeħej ģurħiwj dħećarjom j wuħćħim ludħom.
Daj hujewj Boħoj ģħowa ģmyjo wuħwujom.
Wħeħ ģħy ģwet twój fćħej a mjeno traħne
Šeweć, Ĥeju, ģaħnje!

Wħiwj, Ĥuħje, pićhewi ģwet a ģħeć a bħdy.
Nħej tħbi ģħwa tralojo a luby.
Šo budy twoje iakab tu na hujewj
A twoje dħećej!

A nemskej Boħej kłabje na hujenjećej ģħy j woħewimj towaħiwom a Wbħłina a wotolnoćej nawjedowanu. Tu pridowanje hujes dworćej predat konfistorijalny radħećej Ĥłem u Trójzħan. Ĥeħe lćst be Ĥuf. 1. 67—79, jeho tħma: Wħećejde, ludħo, ģo w jeho njewje, wón wuħće twój ģħm ģħm. 1. Kławieće ģħm tħm Ĥuħje! 2. wħeće ģħewjenam tħm Ĥuħje! 3. Šaħwjeće do ģħmju tħm Ĥuħje! A be wuħy natwaraje pridowanje, totraz wuħćħim poħwjećarjom hujewje doħto w poħwjećarjom dopowimjenju waħanje. Do pridowanja ģħwewa meħamny ģur traħnu ģymni j pśedewom bħwlo a wħwlo, komponowanj wot Ĥ. Wreħa, pħewjenje wot hujes fararja Waktarja. Ĥurģimj pħewom na herbićim famjenjem hujes jaraf Wubiza-Wuħewjanst a hujes jaraf Wubiza-Wuħewjanst, na nemskej hujes jaraf Wubiza-Wuħewjanst a hujes jaraf Wubiza-Wuħewjanst. Šewonowny wuħewj be ģara hujewelaz, ģaj pićh wuħewjowjeħad trajaj a woħabj wuħwomj, hujenjećej kolekta wumjeħej 405 ģurħwom. Nħej Boħe trajne ģohnowanje wotpoćuje na tutym woħorje, na dħećejde, na hujenjećejfćħm predarjomaj a na ģħm ģħm hujenjećej!

— Wudyħe pobocħe Ĥuħaw-Wbħłife towaħiwu hujewi lćħuħi hujenjeće w Porħwħaz hujewj. Dħej hujenjećej hujewje poħajem nħje.

— 6. nħdħeću po hujatej Trójzħy ģo kolekta a nowotwar ģurħwe na Wħećejewje ģħmħdħ. Ĥwar Boħeho doma pićheć 100,000 ģurħwom pićej a njewjeħe ģħwa woħaba, totraz j wuħećejho dħej a dħećejewjeħe luda wuħewj, ģama ģapħećej. Dħej teħ wħećej naħe herbiće woħabj Wħećejewjanst woħabje, totraz je teħ herbića, j naħladnym darom pomħaja j twaraj lubeho Boħeho doma.

Dħećejewo ģurħowanje.

Na lćħym popoħdnju ģo murjeħ Ĥanuwħta a jeho ģona wuħećejowadħej. Wobaj beħatj dħećejat ģħwjećej; ģħd dom beħeće stajnje w doħwym trjedje. Wón pal beħeće naħy ģħwjećej, totraz ģo ģo malkiećejde dla roħorbi, a wona njewbeħeće ģħwjeće nawuħta njewjećej a ģurħwom budy. Ĥuħy ģo ģo muħ roħwewat, by wona stajnje poħwdeńje ģħwome meħa. Wħeće to by ģurħ doħej mħr w domje iakay byt. Ĥon dħej beħeće wuħewje ģħ bħto.

Wón praji hujewu: "Ĥuħy dħurħij ty stajnje poħwdeńje ģħwome meħ, moħej do ģħewam pomħećej. Mħ je ģo wħera poħwiceć, jo dħurħjo do Wartina pićħej. A tam ģurħje rawo poħwdo. Na ģħewelad a dħećejom pobrachowaw njewerbi, ale ja ģħu mħra meħ. Ĥona, totraz njewy hujew dħećejew njewjeće, je ģurħwa ģač ģħej." Š tym beħeće dħurje ģurħwamj a wuħewelad. Ćħħej ģo dħećej je ģħm ģħm.

Ĥanuwħta beħeće ģħm do forćym ģħej a hujewi ģħw wuħewjećej, ale wón to ģħm njewbećej. Ša poħ ģurħym ģo domoj wroćej a dħećej do bħwjeće ja trawu pobachod. Wbħla beħeće ģħwewej sa ģurħwje, totraz beħu najmjećejde wħewje a dħećej.

Ĥanuwħta ģħeće wosta a moħewje na dħećej kħwħowaw, bħej teħ, jo budy wone jeho wuħewje a ģħwewelad.

Wħewj dħećej Ĥħorla lćħejde na ģemi a pićħwladowawħe, sa mħewjħa ģurħwjeħa Ĥana ģurħwam ģħwena pobawawħe.

Marfa, starħja tyħ ģurħwom, beħećejde j ģħmym wuħewjom na dħewjanym ģurħwom, dħećejewde ģurħwam na rukomaj. Wona beħeće wħwa ģurħwa, saħ jo wuħwo ģurħwo ģurħwa pħewewotowaħa.

Wona forćejde:

"Wuħwħi beħi, bratħjo, nan a mać ģo wadħejat. Nan ģħe wuħewjeć a mħ mamny ģħeće tola tat lubo. Ĥač teħ ma naħ ģħećejde lubo? Waw je tola teħ dobra. Wħ, bratħjo, ja ģħm tola pićhećara ģurħwa!"

Šewly roħwħu ģo dħećeju po ģħm.

Ĥanuwħta ģħwjećej ģo w najħħwħej wutrobje trjedem. Nħewħowawħej ģo, jo beħeće beħi na to mħwħi, dħećej wuħewjećej, totraz beħu jeho a jeho ģħwne. Ĥaħ moħej to ģħm samowħej, jo beħeće ģħwjeće dħećej j ģħmam wabħ, jo meħam dħećej taħt ģħwem pićħad na hujewj starħwħej. Ĥaj, wón beħeće naħy a jeho ģona ģħwjećejde ģemj ģħwjenje ģħwjeće, i tam, jo by ģo stajnje wuħećejew. Tola dħurħwale dħećej pod tym ģħwjećej? To njewħmje budy.

Ĥanuwħta wroćej ģo do doma. Wón nazawa ģħwju ģħwu w ģurħw, totraz ģħwjećej ģħwjećej wuħewjećej, ģaħ wón ģurħw.

"Marja", praji wón, "taħ njewjeće dale ģħej. Dħećej dla ģurħw tola mħewjećej, bħwħ ģo ja ģurħwew roħorbi: Ša to tola tat lć njewemjenju. Ĥuħy pal ty napsħewjeħwo rećħij, potom je ģurħw."

"Ĥuħy ty do Wartina dħećej", wona ģurħw wotmoħwi, "potom njewbħewjećej wuħw ģħwne napsħewjeħwjenja ģħwjećej." "Marja, ja ģħm ģħw wuħewjećej. To derje njewemjenju, bħwħ dħećej wuħw, tat nan a mać ģo dħejat."

"Ĥħwħej wuħewjećej wuħewjećej, Ĥurħwjo?" jo ģona pićhećejewje a wuħewjećej prachewjećej. "Wħ Bohu budj dħaj. Wħ, ģħej, ja ja moħu lubu ģħwjećej ģurħw njewjećej, ale to ģħu radħo, bħwħ teħ naħy dħu ģħwħimjećej, wón ģħej. Š ģħwom dħurje potom nawuħu mħwom budy."

Ĥanuwħta domaw wosta. Dħećej jo wuħewelaz. Wata Marfa ani na to njewħewjećej, jo je ģemj ģurħowanje to pićhećejewje pićħewjećej.

To beħeće ģħwjo sa Ĥanuwħwom, lubu dħerjećej, ģač beħeće beħi mħwħa, ale fćħewjećej to tola nawuħu. Ćħm lćħje wona nawuħu njewjećej, ģħm bole pućħej teħ muħ ģħwju naħewjećej.

Marfa bu wot teħ ģħwja Ĥanuwħwom ģurħw. Wón meħewjeće to ģħwjećej, saħ jo jeho to dħećej na prawny pućħ wuħewjećej.

Čy-li spóvat,
Pšine dželat,
Čerovja čje
Čerovjony statot,
A wój kwyatot
Čerady je.

Ča staw spóczyn
Ravot móžny
Rubečej ma;
Bóh pať swětny
Pšes spaw nčerny
Čerčewočej da.

Nčej w spówatč,
Čerowne dželatč
Wšachdne dny;
Džej pať kwyatč,
Duski dany,
Wotowčej w

Č njebeš mana
Nčej čji čumana
Čumowej je;
Čine woba,
Kíž Bóh poba,
Wšachdne čje! F.

Šerbske nježeliske lopjena.

Wubawa šo kóžu šobotu w Šmolerčej knižničnej černej w Budyšinje a je tam ša ščotrětklěm pšedpłatu 40 np. došlacj.

6. njeđzela po kwj. Trojizny.

Gal. 3, 26.

„Wy seže wšchitry Bože džěčži wšes wěru
w Křtystusku Jesušu.“

Sežiti, Knježe, mje kaž džěčko smyhleneho,
Kíž Ty mje k džěčžu horje wšat šy kam.
Čjim bóle roškwětljch, čjim wjazy šleho
We šwojeje wutrobje ja wohladam.

Ja we mni tu myšl njeanam kam,
Kíž Twój duch, Bórze, da a pšodži džěčžattam.

Philosofa i mjenom Schopenhauer něhdy w bjespotojnych myslach šwojeje bjestroskětnjeje filosofije pšes čimowe hašy škwatajo w čžemnowej, kíž bědže w nim a wokoło njeho, šo i zupym mužom šrahy, i korynž šo šetko. Tón bebi myšljo, šo je šo to je šlej wolu štato, Schopenhauera šapichimny, šo prašajejo: čžlowječe, ščto my seže? Ach, filosofa rěkaje, šby bječeje mi to prajič wóhli, dha bch wam radu položju mojejho žyheho šamowjenja dazč džyž.

Philosofija, mudrowej šwěta, nima žaneho špotowajeho wotmolowjenja na prašenje: ščto je čžlowjet a ščto je čžlowjet. Čži měnja, šo je jenož čžto wot čžela narobjene, a praja: čžlowjet je, ščtož je, tannu šašo, šo je jenož dulača a duch. Tuzi měnja, šo je šwobodny na šwěči a šo je wušeke šwěta štajeny, drusy šašo, šo je šwajšany na šwěta a šo je wot šwěta.

To pak njeje jenož prašenje ša šwětnych mudrych a ša wučěnych ludži: ščto je čžlowjet? Tež my, šbyž widžimy a škšidimy, ščto čžlowjetjo čžinja a ščto šo

i nimi čžini, my, kotřž wohladamy ruwe w našim čžaku wulfozne štati, kotřž čžlowšči rošom wuwječe, a wulke blupolče, kotřž tónšom rošom pšichupšchěji, kotřž šhonimy, kašje wozy móže jone jeniče čžlowšče džěčo wuštawowac ša ščtoreteti, hój ša šame ščtawjany, a šašo, kaš jedny wotomik šo a wjazy čžlowšch džěčži šaniczi — tež my bchmy rod wotmolowjenje měli na to prašenje: ščto je, ščto je čžlowjet? i wotkel pšidubže? č žennu je na šwěče? hódje pšidubže?

Ale čžlowjetej šo štanje, kaž małemu džěčžu, kíž šwojeju šarčěju pyta. Džěčo šarčěju njeanamata, hódž šarčži džěčo njeanamata. Jenož Bóh Wóž, štworizel wšchitich wěžow, nam praji, ščto je čžlowjet, kíž je ščto štworjenje. Wot Boga, pšes Boga a w Boju — to je čžlowšeho žiwjenja špocžak a tónž. O kašta šubotowej teho šohatitwa, woboje teje mudrowčeje a wědomnowčeje Bóže! Ščlowčžjan je wuhladane hudaččto čžlowjetwa. Bóh luby Knješ jenož w šwojim hnadumy šlowje nam prawe wotmolowjenje dawa na prašenje: ščto je čžlowjet? ščto je čžlowjet? Wy seže wšchitry Bože džěčži! Bolečeje, kaštu lubočej je nam tón Wóž wopotat, šo bchmy Bože džěčži mjenowani byli. Wón je naš špłodžij šo šwojeji woli pšes šlowo wěrowčeje, šo bchmy čži přěšči byli jecho štworjenjow. Š temu pak tež šklucha wot naščěje šrony, šo wěrimy do Ješom Křtysta, šyna Bóžeho, kíž je šo čžlowjet ščiniš. Ščtož kotřž tón duch Bóži wóžži, čži šu Bóže džěčži, a kaž wjele jecho šorje wiaču, tym da wón móž, šo bchmy Bóže džěčži byli, kotřž do jecho mjena wěria, kíž nješu i šwě

ani i wole tego czeła ani i wole jeneho muža, ale wot Boha ju narodźeni.

Bože džěčki hmy. Džěčki hmy flabe a i dobom mógne, wo nicžo hmo njestara ju a hmo tola na najšćepje jastarane, nicžo nimaju a wječot wščitno wobšedza, hdyž pefne, pokubnuje džěčki woštanu. A wščitny cšlowjetoju hmy džěčki je wščitim, šćotž wjeđa a šćotž jamoža, to šćotž spóšnaj, kiz ma wotewrjenej woczi. Žana mōz ani žana mudroćej cšlowišk džěčki nicžo njestamōje pšćepšiwu naturštim mozam, kotrěž po Božej woli a po Božej pšćikani hmo hiba ju pak šćowd jenje pšćes semjerjenje pak pšćes wicšory a njewjebra wšćej semje. Ale jažo Bože džěčki pšćes wćeru wščitno jamožeja, pšćetoz našča wćera je to dobćej, kotrěž je hwić pšćewinuju. Cšlowišk džěčki nicžo nimaju, a hdy bychu runje najboshćatki byli, hdyž hmy a hdyž hmy wšćitno, wšćitne jich tšćba hmy jim jenož domćerjenje a poćerjenje ja njewšćit cšaz tuteho jemšćeho žiwjenja; pšćetoz nicžo na hwić pšćinješkli njewšćit a je šćawne, so tež nicžo i njeho wumješćej njebudźemy. Ale Bože džěčki wšćitno maju u šćeršćinju Žesnu pšćes hmojeho wćerneho, hmoješćewo njewjesteho Wōtza, kotrěž tež hmy hmojeho hmy njeje pšćepnićekšćil, ale je jeho ja naš wšćitšći padal, šća by wōn tež njedat i nim wšćitno nam hbaćuje dać? wšćitno, haj wšćitno; wšćetoz hmy mny džěčki, dha hmy tej herbojo a to herbojo Boži a hmoherbojo šćeršćinju; nēk rēka:

pšćes hnadu dyrblich šćōšćowšć dostacš,
pšćes hnadu njebjo twoje je!

Cšlowišk džěčki hmo staraja a hmo prōžuja, hmoja a bēhaja ja šćadowinim wćezam tuteje jemje, wōni cšćinja hēbi wćej prōžu podarmo, wōni šćromadźuja a njewjebza, šćōto to dostanje. Ale Bože džěčki hmo wo nicžo njestara, ale we wšćej nwy žiwiniu na to rjane šćowu: wšćitne wāšće staroćej cšćinje a na njeho, wōn hmo ja wāš šćara, a to drube: tōn šćnje je blišo wšćitim, kiz hmo i njemu wōlaju, kiz hmo wōprawdže i njemu wōlaju. Wšćetoz wōni njewšćit wōtrocšćewo dūcha dostali, jo hmo šćašć bojeć dyrbješi, ale mny hmy džěčkošćewo dūcha dostali, pšćes kotrěhošćewo: Alba, luby Wōtce! Duž dha budž našča prōžu:

Dy, Žeu, džěčo bē, šćašć drube džěčki,
Šćym dāšć mi mōz, jo mōžu džěčo być.
Dy wūjedna mje hēšćinšća na hwićej;
Daj mi nēk, šćašć Dy, wāšćanje džěčja mēč,
So šćodž, šćašć hmo lubi Cšć,
A dūcha džěčšćinšća hmy wšćednje polnišći.

Hanjeu.

Alba - Budyfi.

Tež hwićdy k njebju wōdža.

Ma njewjestej mōćinje hwićdy šćōdžje a šćahćejju po wćeznyh šćōdžaj, jim wot wćezhōmōšćewo šćōwjećela šćōajemje. Žalo bychu pšćes hwićst najšćōwjećej luboćej je hōbu šćowaršćene byte, tam hwićdina po njebju cšćaju a šćahćinja hmošćōtowa dele na naš šćadowinšć cšćowjetoju. Wšćewšćinšć šćōžuja wone wōczi a wōtrowu hōrje je šćajej mēra a hmy nam tat wōdžćej f wćeznej domowinje. Šćej, tam hōrta wōdšćej šćōžu u pšćej-šćahćinšć hwićšću, jato bychu cšći prōješć dšćile, jo tēž ty nēbju pšćetrazhnyjem budžćej; tam hwićšćej hmo šćōna — tēž ty budžćej jinu tōnu nōpōšć, hdyž hmy hwićny być buć do hwiććej; kuzjeja cšći hwa, jo mōšć hēbi njewjetošć a cšćin wōtrowu wōbarnowacš jato najdrōžćinšć pšću; tamle domownije cšće wo a hmo na prāwōšćej hwić hameho, kotrěž je tēž ja tēbie hmoje njewjebja šćōwōr. — O šćahću i hwićšćinje hōrje a šćōhćinju u milionach hwićšćajetah cšćehōw wšćehōmōž wćeznyh, kotrěhož mōžne wōto

nad nimi na tēbie šćōhćuje. Šćahću hōrje i mēci hwićšćinje, hdyž hwićny rošćhōwšć u nwy hwićhōw hōrja, hdyž hwićny dšćha bješ cšćowšćej a hwićšćej rošćhā tšćubnje wōtoto bludž; hwić, hwićdy hmo cšći jato pšćli mēra hwićja a budž hwićny wōtrowu i tšćōhćapōlšćim nadžćim napjehowacš. Wōbhadu i hwićšćinje, kotrěž hmo nad rowam hwićny semjerjehć hwićny wūwšćejšćera, hdyž je hwićny šćōdub na nich pšćinacš — njewšćej, jo hmy tam hōrčah wōbuhlenja, kotrěž je twōj šćōhćit pšćihōwōw? njewšćej, jo cšći, kotrěž tēbi u tym šćnjeju wumjerju, i tamnyh šćōwōw na tēbie dele pšćahćuja a cšće šćōhćuju? Šćōdaj, šćašć tam tam cšćinjeja, wōtrowu wćeznje luboćej i šćajej njewpōhćiwōšć hwićny wōb-šćejje, wot njeho hwićlinu dokawaja, jo bychu nam cšćem u nōž rošćhōwšćej! Wšćej! šćašć mōšć tēž u njewšćejinje po Wōžich pšćahć hwićšćej, ja hwićny wūwšćejemōw hōwēć a, wōbhadu i jachōwšć hwićšćej mudroćej, drublich hōbu rošćhōwšćej. — Šćej, tošć mōžna tēž hwićdy i u hwićny wōdžćej!

Bo nāmšćin K. A. Fiedler.

Žedjenje po wćeznej domišćej.

Ach, wōtrowinje hwić žadam
Wšćej u wćeznej domišćej,
Ja ja tēž hōrzo šćōdam,
A njew dšćha cšćinje mje.

Dre i hōwateje je šćahć
Tu jemja wōdžćej,
A tola u tšćinju cšćahć,
Šćōhć pšćam, njewšćahć.

Tē rōže, kiz ja juaju,
Žew u hwićej njewšćej,
Tē šćejja u tšćinšćin šćahć
Nab hwićnej wōdšćej.

Tam, hwićej mōž Wōćej mity
Ma hwićny domišćej,
Tam dšću hwić wćeznej žiwu,
Šćōhć šćōt wōwšćōw!

K. A. Fiedler.

Pšćowanjje po šćōzim pšćinje

abo

šćajšć hwić nādēdžć, Wōje šćōwo cšćitajo.

Podawa hwićny cšćitaj „Wōhaj Wōh-a“.

I. Inšći Wōšćahōwe, 38. šćaw.

(Pšćōwōwōwōw.)

11. 12—26. Žamar pšćōhćinšć, jo jeje pšćihōwōw nāu je šćōhćōm ju hwićhōw šćēšćej hwić, kotrěhož wćejšćej prawu hwić ja mōdšćejšćej žadacš, šćawjebješć, šćašć ja žudu hamiy a wē i šćejšć hwićej, jo je wōna wot njeho hmošćōwšć a ma hō, hdyž pōćnje juate buć, jato mōdšćejšćōwōwōwōw pōćej. Wōna pak pōćejšć žubje tanne šći šćawōwōwōw, kotrěž je hēbi žadacš; wōn pšćōhćinšć hwić hwić ju wōwōwōw.

12. Hdyž pak hmo wēle dšćin, nēhćej šćō abo tēž dšć, bēšćej mōmlo a šća nēšćo šći šćar bēšćej, jato jeho bratraj, jato bēšćej jo wōwōwōw, wumrje šćōhōwa dšćōw, žubōwa žōna. A žuda wōšćarōwōwōwōw dšćej do žimōwōw, jo hmo hwić wōwōw šćōhōw a jo hwić tamny hwićšćej wōhōwōwōw, kotrěž hmo hwićšćejšćej, hdyž wōwōw šćōhōw, je hwićim pšćōwōwōw šćōw i dšćōw.

So je žubōwa žōna wumrjela, hmo tēho dšć nāšćōwōw, dōšćej mēšćejšć nēšćo pšćihōwōwōwōw; jo i žamaru wōwōwōw, njewšćejšć ju hwićemōw hwićej dōšć. So hwić tšćej pšćihōwōwōwōw dšćōwaj, i tēmu njewšćejšćej jeho žamar i šćej.

13. So bē žamarje pōwēbje: Šćej, twōj pšćihōwōw nān dšć hōrje do žimōwōwōw, hmoje wōwōw šćōhōw.

14. Tšćōdōm wōna wōtrocšćej hwiću jebōwōw i njewšćejšću wōdōwōwōw dšću, kotrěž njewšćejšć a pšćēmōw ju i pšćōwōw dšću a wōdžej jo i hwićōw abo je šćōwōwōwōw, na hwić pōdōwōwōw, a šćawōw hwić i njewšćejšćej, jo ju njewšćejšć šćōwōw a hwić hmo wōw pšćej šćōwōwōwōw rōwōw na pšćej do žimōwōw, jo dšćejšćej žuda dšću dōmōw pšći njew nimo hwić. Wšćetoz wōna wōdžćejšć,

jo bē Sela wotrowiſt, a ſo wona jemu njebē ja mandjeſtſu data, kaſz bēdže ho jo tola luſtſo, a na druhego njezmēdžeſdže ho wudač. Taſz dzyſkeje ho wona ſudby ſamego dzyečez, to by doſtala hmyjo i jeho hwoibny.

20. So bydziej hmyjo doſtaloj, ſiej ho ſotowej dzyowuſz i hwojemu nanej meſtoj: jo by doſtala hmyjo i wuſtſowlencho naroda, je ho Ruſtſu po radže hwojeje pſichodhneje mačerieje i Woſaſeje meſta. Raſchda powjejeſe ſiej hrečba njeje wobuſnaje: ſhamar a Ruſtſ maej poſeabane, so bydziej bytej njebžeſtſowuje jednocyſenej i ludom Woſim: Woſymmaj dzyowomaj paſ je ſhamar pobowu, doſel je ſo taſ doſtalo ſaſtubajſa, jo ho wuſtſſo hrečba njeje doſtala, so by hwoj pſichednjert doſpila. Tu njebē wotpoſtalo na to, jo by ho čelne pužadane jenoſz ſhēſt ſpoſtojſo, kaſz ho to ja naſz čaſz čaſtſo ſtawo; nē wona poſeaba, jo by pobajda, paſ jo by ho taſ haſtbe hmylna, jo nima žane džečej, paſ teſz jo by weſty narod pomohla ſaſtſowacz.

15. ſaſo ju paſ ſuda wuſtſaba, meſnjeſche wōu, ſo je wona nječreſna žōniſta; pſichetoſz wuſtſchije a meſto, lōdže bē ho wona hmylna, bēdziej žyle na to wotmērenej, jo mōžadny ja ſa to mečez; ale hwoje wuſtſčio bēdže pſichetſyſta, jo njeuſtōdneje hwoju pſichodhnu dzyowu, bēdziej bēdže hōjo pſiched wječorom, ſejnecz.

Nječreſnych žōniſtič bē mjes ſananejſtſim wjele, woſhebe tajſch, kotreč dadu ho ja čeljez pſichobowſti ſtarte hawnje woneječreſčej a kotreč doſtate mōto pſichobowuſz ja wopor pſichuſenaj. Koſol bēdže mjes drugej wuſtſine ſtarte poſwječeny, jeho najrabiſcho woprwadnu.

16. A džeche i njej i pučza a džeche: ſaba, nječ ho i tebi poſpnyu. Pſichetoſz wōu njeuſečdžeſdže, jo bēdže wona jeho pſichodna dzyowa. Wōna wotmōwli: ſcho dya dzyelſi mi dač.

17. Wōu džeche: Čhu eſi ſoſta wot ſabta poſtacz. Wōna wotmōwli: ſda daj mi ſaſtſow, doſni mi jeho njeuſečelch.

18. Wōu džeche: ſtſi ſaſtſow dzyelſi mečz, jo bych tebi dač. Wōna wotmōwli: Twōj pjerchčeſen je ſuglona a twōju ſchōru, a kotreč jōu na wutrobie noſhoſz, a twōj rjenje wuſtſenaj ſij, kotreč maich jo hwojej rizu.

To bēdu wſcho tajſe ſawdawſi, kotreč mečſchu ho po mōžnoječ ſōryj wuſtſenēčz, doſel ho žadny woſhebniſchij člowjeſt rady bičes nič hawnje njeuſečſa.

A wōn ji to da, a wōna, kaſz bē to rad dzyka, wot njeſcho podja.

19. A wōna ſtany i meſta pſichu pučzu a wotnēdže do naneſcho doma, a wotpoſtoj twičz je ſchewjerſem, a wobčeſe ho ſaſo wudowuſni draſtu.

20. ſuda paſ domoj pſichuſebdſchi poſla na drugi djeu ſoſta pſiches hwojeſcho ſdōllamſhego poſtſſerja, kotreč jo podawuſi wočbeſche, jo by ſaſtſow ſaſo pſichuſečſt wot tanuſeje žōniſteje: a wōn ju njeuſamſta.

21. Duſz praſcheje ho ſenamſiſch ludſi a džeche: ſdže je ta žōniſta, ſij mečera wōuſta pſichu pučzu hēdžeſche? Wōni wotmōwliwu: Tu njeje žana žōniſta byta, pſichetoſz ſhamar bē pſichetſiſchij čaſz pſichu pučzu hēdžeſta, jo by ju nēdžiti moſht wohladacz.

22. A wōn pſichuſidže joſho i ſudaj a džeche: Ja ju njeſchym namaſta; i temu praja lužbo w mečſe, ſo tam žana žōniſta njeje byta; iſchto by potaſim dzyel čſinēčz?

23. ſuda džeche: ſcheto jo ja hwoje ma; bōchymuſi paſ ho dale ja njej napračchowati, bōchū naſ lužbo wuſtſchowati. Wōna tola njeuſečje žaneje hantſu ja nami rečezēčz, jo njechōchmy dzyſi ji wotrečezne muto dačz, pſichetoſz jo hmy toſta poſtacz, a ty ju njeſchju namaſta.

24. Po ſtſody mečazach paſ bu ſudej powjedžene: Twōja pſichodna dzyowa ſhamar je wot nječreſneho žuſwenja čjeſta, dzyelſi ti to bičes ſhōtſtanja pſichuſečdžečz? ſuda, hawa u hwojōje, bēdže i dobow kudiſt ja wſchēch hwoibnch. Duſz rjetny: Pſichuſečje je ju hem, to by byta ſpalea.

Jo Woſtſchōwſchym ſaſtſowu jo mandjeſtſowolamſtſi a ſlawjene, kotreč ſlawjencem ſwēru njeſch ſaſtſowate, kamjenjowate, bē člowjeſt čelny wotſtſad mečz i mačerieju a dzyowu nadobo, abo bēdu mečſchije bičſtſi nječreſne, ſi kamjenjowane čjeſta bſiſečſe palſi. ſda ho paſ, jo ſu ja čaſtſy itaſch wōtſow i palenom ſhōtſaſi, a to taſ, jo ſu luđi žuſny palſi, jich do preſta njeſamjenjowatſch. Tuto hurowe, wuſtſy boſtoſne ſhōtſkanje je haſte Woſtſchōwſchjo ſaſtſi wotſtſroni.

Taſ hwoibniſchi dopomni naſz fruty ſuda na Dawita, namrečja i jeho ſpaba; ſhēſa i i roſhorjenym čuſčom pudſi wōn, njeobladawich ho jam hebeje, jaſo ho Dawit jam hwoibjeche wotmōwſiſz ſtſchanej.

ſtaſ hwaſnije wuſteje ho wſchēdny člowjeſt na wētnu prawdoſeč! Pſichetowu druſtſi je fruty a hurowe, njebi kamenu paſ miſt. Wutroba ſama na ho pſichetowſeje, hwoaſ njeuſečdžeſ je hwojimi ſtſutami prawdoſeč čſinēčz.

25. A hwoj bē wona wuſwjebžena i wōtſnecho doma, jo hwoju ju na ſchēčepowz doſwjeſti, poſtſa wōna i hwojemu pſichodhnenmu nanej a poſtſajz ju njej i poſtſami troji ſaſtſow da jemu praſječ: Wot teho mōja hmy ja čjeſta, wot kotrečgo tole je. A džeche dale, praſchenje pſichuſajz: ſenaječ teč, čjeſi je tōu pjerchčeſen a ta ſchōra a tōne li.

26. ſuda poſtſa hmydom a džeche: Wōna je prawdiſcha, dzyſi hmy ja; jeje wina je njeſchda, dzyſi woja; wicheſo ja ju njeſchym, kaſz by ho ja mije ſtſchoda, mojemu hmyci ſeli dač, a taſ hmy ju jam hawieč, jo je ſhērečſta. Wōu paſ da ji, doſel bē nečto po wſchēch prawu i jeho mandjeſche, do hwojeſcho doma pſichēčz. ſda woſchad wōn ju wjaſz njeſpōna, jo njeby i ſtſawuſeji hantſu, kotreč bē i tajſim wotſchodom ſtſawuſchena, dale wjaſz potračowacz. ſda ho, jo je ho i tym ſudowe žuſwenje žyle pſichemēniſo. Wōryu po tym ſetkamy ho i nim we wōtſnym domje; ſdžeč jeho ſtſow woſhebe njele: pačſi, a ſetſawſchi ho i ſoſetom u ſtſupowſeje je wōn woſhebe ſrečſnyu. Čaſto ho ſtawo, jo tajz, kotreč maja doſty ſaſoſz pſiches poſeube wotečebnenje i wōtſnecho doma we wutrobie, jo pſiches čekſe ſaſtubajſa, ku-li ho jich doſtſadſi, frucez a na pſichgo wotwōbročza wot hrečſchuch ſchēčowu.

III. 27—30. ſhamar porodſi jo doſtſowſkam čaſtſu dwōjſtſow, a to pod woſtſchenjeuſi, kotreč ju ſpōbowne, po naſtſowenajz paſ teč mōžne, jo ho džečſo, wo ſotſnyu jo woprēba ſaſeje, jaſo prenje njeuſarōdſi, ale drahe.

27. A hwoj ſchēčz mečazow po tym bē jeje hōdžina doſchta, jo mejeſche porodſi, bēdziej dwe džečſi u jeje žuwoče.

To bēdže wōdſome wuſkudjenje Woje, kotreč mejeſche ſhamaru wuſečſečſečz wot ſudowcho i pſichetowu wuſhōdžachgo poſtſaba a ſudu dopomnič: na prawdſtſi pſichuſim, čjeſho dla ſtſaj jeho hmyj taſ ſhēſa jo hōbu wuſwjebžiti dzybajōj. Njechabajz na jeje ſhērečſene je i Woſ hſiſečje poſdſiſcho hmyjo da ja wōbeju muſom.

28. A hwoj neč porodſečje, pſichuſidže jena ruſa wōn: wot džečſa, kotreč ho naſpriejba na porod naſtſaj, poſtſa ho meſto hwoju ručſa. ſaba paſ ſpōſnawuſi, jo džečſo wopap teč, a jo ma je teho ſa wobročeſje, wōuſtſa ručſu čjeſtſewuſi nič, so by taſ džečſo wōuſamjenitſo, kotreč je ho naſpriejba na porod hotoſwato, a džeche: tōu prēni wōn pſichuſidže.

Doſel mejeſche prēninarōbženy wuſtſe prawu, dya bē wuſz waſne, jo mōžeſche poſdſiſcho prawu wōbſwēdžečſi, kotreč ju wōbeju je prēni narōbženy.

29. ſaſo paſ tōu ſhōjſuſchi ho po babinych naprawach hwoju ruſu joſu nič čjeſtſewi, pſichuſidže jeho i tym wuſhōwōbženy brate wōu; a wōna pſichuſečſečſchi jeho džeche: Čjeſho dla ſij wōje dla taſe pſichetōrbjenje roſtōrbny? ſcho hebi i mozu pučz wuſtſōbniſch? Ja njeſchym wōna, jo njeuſtōrtane tamōn, ale ty prēni narod. A mjenowatſe jeho Pereč, roſtōrbharja abo roſtamarja.

30. Potom pſichuſidže jeho brate wōn, kotreč mejeſche tu čjeſtſewu nič wōſolo hwojeje ručſi: a wōna mjenowatſečje jeho ſeroh, ſhōdabne, iſchtoſz ho woſhebe wo ſhōčſuſchi praji, jo by jeho wōuſamjenitſa ja teho, kotreč je ho prēni poſaſaſ, bēdže-li ho teč dzybajſ pſiches hwojeſcho brata wotſhōčſečz dač.

Wot Pereza wuſtſabaſ i prēnja ſaſeſſen, tamōn ſnamjenitſy wječſa i ſtſerſiſi wječſit pſiches pučſiznu, dale teč Dawit a ſhōčſe uje teč naſh ſhōjſit ſejnſ ſhſtſnyh kamōu. Čjeſho dla, taſ praſcham ho ſhōčſuſiſchi naſch ſtaw i ſtſtſerem, je Woſ a hwojaty ſuda tute wōbſine a njeuſtſowome wōuſz daſ pſiſacz a ſaſtſowacz, jo mōže ho u žuſtſi pſichuſowjedacz a w domach čſitacz?

Wotmōwſenje: So njeby ničitſo hwojeje prawdoſečje a wudročeſje dla byt hōry a naduby, a jo njeby ničitſo hwojſch hrečſow dla ſadwōlſow. ſ druſba paſ teč teho dla, jo by ho nam roſtſaſkſitſo, jo je ho ſtſerſtſny narōbžſi i tajſeſho čjeſta, kotreč je byto pſich wſch: meſu hrečſne, wōuſanale a woneječſhawjenne. ſenajaty Duč je jeho dzyel do hrečſa ponuſečz taſ ſaſtſo, kaſz bē jenoſz mōžno. ſ ſhečſa mam teč to wopomnič, jo je Woſ ſtſerſhawmowe hmyjo pſichat a wuſtſiſti, jo paſ njeje čjeſt wōbſiſch poſhōanow po čjele ſaſtſerčez, a jo ſu po wſchēdnom prawu teč poſhōan uaiſchego ſtſelſowane mačerieje, bratſja, wōtſowjo, čjeſta a kotreč.

To ſame pačſi wo ſaſabje a wo ſtſawſeji Ruſtſ, kotrečſi ſiej teč ſhōjſitſowej prjedowſiſz.

(Potračewanje.)

Časy ti spetval,
Bistnje dželat,
Strawja cje
Sawojšny statot,
A twój hwiatoł
Gradny je.

Ča staw spróznj
Nawoj mójny
Rubošč ma;
Bóh pał hwičny
Wiches spal mójny
Gzeriwiošč da.

—

Wječ to spetawš,
Čawjenje dželatš
Wichone dny;
Tjeń pał hwičny,
Dniški dat,
Wetpočn in

Č njebešč uana
Wječ či tmanu
Jawniošč je;
Žawa woda,
Kij Bóh poba,
Wetšewo čje! F.

—

Serbske njedželske łopjena.

Wudawa ho kóždu hobotu w Šmolererz knjižničkejstwi w Buduščinje a je tam ja schwórtlětnu pichedpłatu 40 np. dostać.

7. njedžela po swj. Trojicy.

1. Tim. 6, 6-8.

355. 7.

Kak ma hwičny kšesćejzian semije tubla wobhladač?

Wón wě:

1. semije tubla hu nam wot Boha date;
2. hu nam jenož na čaš spožčene, so bychmy je prawje našowwali.

1. Semije tubla hu nam wot Boha date. Bóh ho nijeje nijewopolašany wostajil. Wón je t nam rěčal, je nam hwoje hwiata płowo dał, kotrež móže našče duišče šbózne činić. A našče Bóže płowo čže nam połačać, so Bóh luby knjes tež ja našče čjeło ho štara. Bóh napjelni semju je hwojimi darami. Hóžej my nět po-
hladamy, wiđimny Bóžu dobročiwiošč nad nami. Trawa na lúčach, žito na polach, kóždu šachtom w šahrodže pich-
powjeda nam Bóžu wuliti šmilnošč. Wšchitje tubla, duchowne taž tež šachodne, je nam tón knjes wobradžil.
„Wulki dobytk je, šachtóž bohobojasny je a došč ma na tym, šachtóž jemu Bóh da.“ W tutych płowach potašuje naš hwiaty japoščot Pawoł na semije tubla, kotrež tón knjes nam wobradžuje. Kožo dha mjenuje hwiaty Pawoł tudj bohobojasny? Tcho, kiž piches naščeho lubeho knjeja a Šbóžnika je wukwobobóžny wot wotročowščeje bojoščej, kiž w hwojej wutrobje wěri do Ješom Khrysta a wě, so piches Khrysta hnadneho a šmilneho Boha ma, kiž štajuje s nami derje mēni, kiž pak nam tež wšchitko to

dobawa, šachtóž nam dobre je. Šchtóž t tutej džěčajej bohobojasnošč dōščot je, tón jaczawa ho šbožowny we Bóhu a nejstorži, hōžj je wón je šchitimi tublami mjenje jahnowan, hač drušy. A wot tajteho bohobojasneho našč tekst praji, so došč ma na tym, šachtóž jemu Bóh dał je. Tajki čłowjek wě wšchitko, šchtóž je a ma, je a ma wón piches hnadu hwojeho Boha. Bóh tón knjes, kiž ptaki pod njebeščami šejwja a lilije na polu wodžema, tón w hwojej luboščj nam wšchitko podawa, šchtóž trzejama.

Tón knjes je po hwojej hnadže jenemu wjažy, druhemu mjenje wobradžil. Tón tam je w bohatwje a krahuošči žiwj, druhi ma šo s nišu a khubodu bēžič. A tola dyrčimny wšchitzy teho ho wušnač, so tón knjes tež nad nami wjele dobroho je wopolašal na duišči a na čjele. Hōžj pak wjele wobšebžich a na wjele šy pošajeny, dyrčibich i wěražej wutrobu wušnač, ty hebi to šam dał nejšy, ale Bóh tón knjes je tebi kšězu a diwóř, roln, štor a wšcho tublo wobradžil. Tak wušnaje ho wěražja wutroba; pichetóž hjes Boha my ničo nejšimy, ani ničo nijesamōžemy bjes njeho. Wón šam nam podawa pratu wōž t džěł a šđerzi ju nam; wón dawa nam štrowošč. Jeho škut to je, hōžj škut naščejn rułow ho poradžj. Bóh tón knjes podawa nam wšče tubla, ale wone šu nam

2. jenož na čaš spožčene. „Wichetóž my ničo na šwēt pichnješči nejšimy a je šawne, so tež ničo s njeho wunijesč nejšimjenn.“ Šawjaty japoščot rěči w tutych płowach wo šchitich knjach a rěkaje: my je nejšimny na šwēt pichnješli a njebōžemny je tež s njeho wunijesč. Šau nam teho dla jenož na wšty čaš spožčene.

Posladijnu jenož na bohatého muža v seženju. Wón mejeje wšeho dojez, hdyž na senu žnyw bejše. Ale mozejde wón hnanu swoje kubla i tuteho senitešeho žiwjenja sobu wsacz? Ač, w smjerzci dyrbješe wchytlo woswischćej. Tež ty, lubu pšedčelo, njemodžije swoje kubla w smjerzci i teho swěta sobu wiač. A tak hušo ho stanje, so dyrbja ludžo hžjo pšici žiwjenju swoje samozenje druhim rufan pšewosławjež. Wž njemžy ničo na swět pšichnješči a teho dla tež ničo wunjejež njebudžemy.

Tute kubla njemžy na senu pšichnješči. Što dha hmy na swět pšichnješči? Dušnu a čželo. Dušnu pač a čželo budžemy junu i tuteho swěta wunjejež. Težo dla starajny ho ja swojn njemjertnu dušnu, so by w smjerzci pola Boga do wčezneje domijny fastupita, ja naiše čželo pač, so by junu po hudyng dnu i dušnu ho sjednocžilo k wčeznemu žiwjenju. Duž dha starajež ho ja wafnu dušnu pšech hnadne dary naišečo Boga. Doajež ho naturarjež i Božeho šlowa wchjednje, hušo pšech sakrament Božeho blida. To hu wčezne kubla, tž naž wulzy jara wobohadža w tym knjeju, naiše čželo pač wuhorujny ja wobdenje hjawateho Duha.

Došelž to wěmy, čžemy seniteš kubla pravje naložez. Woh je dawu a duž dha budžemy tež pšech nini junu ho samowjež dyrbjež, tak hmy je naložili. Njetriebaj tešame po wafnuju hrešćneho swěta, ale po Bozej swjatej woli k hwalbe a čžejci twojeho Boga a w prawej kšedježizantsej ludoeži, kšudym bratram k wužitku.

Samje.

Brnit-Klischanfi.

Pucžowanje po Božim pišnje

abo

laste myšle nadendžej, Bože křowo čitaja.

Podawa hweřny čitaj „Pomhaj Boh-a“.

(Potkřowanjane.)

1. kniži Wostřahowc, 39. staw.

Josefowa hřužba, pšezčimojež a jasno.

Wožne potkřowanje w roswuwanju Božich pšedmjetoj na čłowje bhoje mejeje ho ničo lač. Zafubowa kubla mejeje ho, tak že bhoje Wracamej pšech mnohimi lětanu Boh šožeti, je hřubnjeho kraja pšichnydž do žutego kraja. Dže njedě Zafubowa wulka hřubowa mobla wotlač njes Kanancjstimi, jo njehy ho pa raspróčšila a tak jenotu a hmořatowjež hřubita, pač do swaby pšichajla i přenichimi wobublerienju w kraju; ženje njehyžu potom Jzraelcy mobli wšedn kraj ja hřub došaj. A pšichotowanje ja jich dalše powołanje pač bež nule, jo dyrbjadu ho Jzraelcy i ludej pšichotowjež runje w najšdelamich kraju tehomuž pšedho swěta, i kotryž hu stajaje w pšedžynju hřub wotlač. Wědu nanajšlžido i nim wšajani a hžjo wušto wšowužaj. Iščotwili bejše egyptowla kultura mōžu wustworila, a tola bechu fašo kručje wot nich wotšćelci, jo njemōžachu ho i Eypcejanami imějež.

Hdyž tež by šlahy woznam wotwiz močewiž a daloti pšichod, dha mōžachu tola hami pšici Božich wšednjach lědnu nēšotre krocželi do předa poladac. Woni wježijo, jo šwoje ja wšedn hweř na i nich wuhobčez, a jo je jich powołanje na senu najprowištčimowje, točez mobl hwi jenož wumyšćej, njehy ju mōži dachac, tostu woznora maja podawti i jich wchjednje žiwjenja. Tak mejeje ho stamac, dyrbjeje-li ho jich wěda šowčez, jich woto kručez, jich hmyšenje wupowpazac i tym, so ho jim nadbalši a najnadobitši lōž jeni, jo njehyštaj ani čłowiba hrešćinož, ani čłowiba šlepočez ničo šahje a myšle, naložowaje-li Wōh swoje i došla hřadane hrešči.

Josef teždu w Eypťowisćej „Dobřejši“, jato čłowkef i Seberowcy potomitow, i točezoh bechu bliski pšici Eypťowisćej tež Jzraelcy wufabželi, kotřiz wot Eufrata hem pšichyčebši njes djeje kšedlenymi Kanancjstimi jato patřijo po kraju čžahaju. W Eypťowisćej hřubjež Josef knjeje, hwojzemu Bohu, a Potřar

njewidžiz, so by Josef Eypťowisćim pšichobam hřužiz, mēnjeje, jo Josefow Wōh jeho požohnje, a Josef je hwoje wunjače i prawemu Bohu pšychi a dobit i prawdžitej hweřu a i wuhwje-čženej mudrošće.

So by pšichobane podawti mošt pravje šowumje, je tečne, jo by čžah pšichowžak, hdyž je ho wšho podato. Zafub bejše, hdyž je pšech Jaracana pšichowžak, 130 lēt, Josef pač, hdyž hu přeni ras i njemu šlawy, 30 lēt šlawy. Wjes tatum čžahom beču ho 7 tohate lēta a 2 hřubej lēče, hromadu 90 lēt minjete; tak bejše Josef 39 lēt šlawy, jato bejše Zafub 130 lēt šlawy. Wōn je ho potajim narowžil, hdyž je Zafub 91 lēt šlawy bž. Težby pač bejše Zafub hwoje 14 lēt na hřubje mo hřubna a Leu došotaj, wōn bejše tak 77 lēt šlawy, jato je ho i Zabanec pšichowžak. Wěřizny ntu starobu po tehomužimow, nēdže dwōžy dšlčim čłowisćim žiwjenju, dha bejše wōn čłowkef hřužil lēt. Josefa hu bōry po došotajny 17. lētom do Eypťowisćej pšedabli; tak bejše wōn 13 lēt došto Potřarowcy wotročil a jaty. W jostwe pač je bjeje dūžil dwe lēče pšechžak. Josef je tak potojiz dwōzestnyh lēt hžjo pšichotčil, hdyž je ho šlaw, iščotž nam 39. staw powježiz.

I. 1.—6. ščt. Josef wot Jzraelisćich Potřaraj w Eypťowisćej pšedabn, powšehje ho w jeho domje wot najwšedjeje hřužby najhmožćeho njewēnita pšech Bohu hnadu, točez bež i nim, domž njedě i domowitow, i njewomjčowanju prawom wuhoto-owanju, w Potřarowisćem domje. To je pšichotowanje ja jeho dalše powołanje, točez je Wōh jemu pšichželil.

1. Josef hu dele do Eypťowisćej wježemy; a Potřar, Eypťowisći wšy, Jaracowcy komoriti a nadbowny wšedžij, abo poručniki kralowisćej čželneje křoze, tupi jeho wot Jzraelisćich, kotřiz jeho tam pšichwježednu.

2. A knjež bejše i Josefem, wšedjeje ho je hwojim Dušom, jo wōn podajny ho i čžaha do swojeho wohada i pšedžer hweřu hwoje njewēnitišho wufonja a hwo požohlowa jeho tak wōdžom-nye i poradžonju, jo mejeje wōn hřubdžom šwoje, jo bejše i čłowkefom, točeznuž jo pšici wšedj mōdobičej wšho derje poradž, a točez mejeje šwoje je wšedim, iščotž by hwi narowžil. A knjež bež i nim wot wšeho špocata, hōžez bejše Josef w domje hwojeho Eypťowisćeho knjeja.

3. A jeho knjež pwtu a wšedjeje to tež, jo bejše knjež i nim, točez jeho žile wšedjeje wšedje: pšedžotž i wšedim, iščotž wōn čžinjeje, dha knjež wšedje pšech njehy.

4. Tak wōn hnadu namata pšech hwojim knjejom, jo wōn bōry i najwšedjeje hřužby krocželi do wšedjeje, jo hu jeho čželny abo komorny hřužimom. Došelž pač ho tež w nowej kšedjeje pšech hřubdžimowčej a njewšedim hweřnowčej wuhnamjenje, postaji wōn jeho nad hwojim domom a wšedim, iščotž mejeje, poda jemu pod jeho ruku.

W šlawej Eypťowisćej bejše wšedje, jo mejeje šōžby dom hwojeho nadbomowita, točez mejeje wšedj čžedžy rošawowac, a točez mejeje wšedj šlawje hwa, wšedje wulke ratatno jarobdomac. Wšedjeja wšedja bež pōbla mēšimnje i wšim ležomwčejem jo šlawata.

5. A wot teho čžaha, jato wōn jeho nad hwojim domom a nade wšedim hwojim hřubom postaji, požohlowa knjež Eypťowisćem dom Josefa dha; a bejše hame požohlowanje knjejom we wšedim, iščotž wōn mejeje, domac a na polu.

6. Težo dla poda wōn wšedim po wšedim lēni narowžičej čłowkefom, kotřiz maju-li hřubdžimowčej hřubimowita, tutemu wšed njewomjčowanje prawu špōžja a hami ho mo ničo njestajny, do Josefowcy rufow, iščotž wōn mejeje; a tak došto, hač wōn jeho mejeje, njestawaraje ho mo ničo, hřiba wo to, iščotž jēdžide a pijedje. Š jēdu a i pijem složowaje ho kručje po Eypťowisćim wšedim, jo njedha hwi ničo wot hēbretisćeho wotročila wšawarac. Š Josef, hotowa podobitna hwojeje njedha mōčerje, bejše rjany wot wōblich a pšeny na poladanje.

Nerobot nam powjež, jo njehy žōžny Eypťowisći nōž, wšed-licžki abo pšezje wšedj wšedjež bež, točez beču hřestfemu abo druhemu čłowkef i jehy naroda hřubdže, wōn njehy ani mjašo tajšeho čželšho hwa jēž, točezoh bychu i nōžom hřestfeho čłowkaja na ruku rošćeli.

II. 7.—12. ščt. Ščahwšich mnohe lēta i njestahžaje hweřu hwojemu senitum knjeja na Josef hōrte wuhorowanje hwojeje hweřu i njestfemu knjeje pšechčezpčez. Potřarowa žona i njepšezčimny lōžimom, k njemu ho hōrijaja, žafa na Josefa i lēhny jarwježonjom, hwi jemu potom jahnje a šlawje i nowa, ščto

hebi wot njeho pšehje a nawali so stónčuju na njeho. Wón pak po swojej bohabojolce njeba ho powalac.

7. A la ku wotom, hduž bédhe Zofej Botifarej hižo 10 lét žužiti a hduž bédhe nětko něbže 27 lét star, jo jeho kufelowa žona swojej wuči na Zofeja wobročušijeli t njemu bédhe: Žbi je mi!

Na Egiptowiske žony je so njepožćiwosće dla we wučeh cžahaj wužy šaržilo. Š powiěkowcy starich wem, jo bč Egiptowiska, t nowiucijiska pođbžidha, wužy šarženy žem, hduž bč wicha možina njepožćiwosći t kufelom, wosheje njehweta na mandželstwie. Serodot nam powieđa, so je žaron, Šeolotřiwu žyn woshelepi, jo pak je so jemu wučehšio, jo mže wódnjenje pšes mandželstu lašo došac, totraz hičheje njije žiwocemu mandželstwu njehweta byla, jo je wón jenož jemu jeničšy nadešel so jo je hebi ju tež hnydom so žiwu mandželstu šladot.

Egiptowiske žony njieju wot mužow tat wotbželene žive byle, taz w družih narańčich krajach, ale wobthodžiwacu wučidžom t nimi. Na Egiptowiskich pomutkach wuhladamy mužlich a žonke bromabje.

Rubobje Botifaromeje mandželiske bédhe ja Zofeja wo wjele itražnjidha džiž hiženje bratrow.

Egiptowianu ku čim itražnjidha, a čim čezšio wostan- njeh t kufelom w nich, čim nablanišče a pšidžidnišče so čji džaža.

8. Wón pak njedajše a bžehje t nje: Šlej, mój snjes njewě, tat derje jato ja, šdžot je w jeho domje, t takšje doweru je mi wiohu woružiti, šdžot ma, a je wioho do mojeje ruki podat.

9. A njima ničo tat wuile w domje, totraz by pšehde nuni postajit a mojej njewobniewomajenjej moaj šarjet, šdža jenož tebie, došel jo jeho žona. Šat mošt dža ja, šdžabaj jeho doweru, tajtu wuile šdžet činič, taz hebi wne mije žabaš, a tat t dobom t šdžim wučidžom pšehćiwu Wobu šdžehšio.

Ša žiwu pšehćiwu Wobu hižši Zofej mandželstwowotamajje. Wiočje žiwušio kufelowa ho hičheje pšidža, jo by fruce šit.

10. Wona pak te šdža toždu džen t Zofej rečehje: ale wón ji njepožćiwajše, jo by blislo pola njije byt, šdža jo bychu družu pšda bli.

11. Ša so pak mjes tym na jenym dnju, so jeje mže njebč doma, jo Zofej do šdže bžehje po žiwim bžej, a njebčje tam tuton raš tež žadnu čloweju wot domjazyh w šdže.

(Wotracžowanje.)

Židowska holza.

We wušej maianej bašy wosrjež wušleho mētia bēhe pšehd nēkotrym lētam žluda čelcžonna židowska žiwōba žiwa. Wuš mēheje male klamy, totraz wuwojch ja hebie a tyd žiwuich runje došahate. W tašch jednowořch wobniewnoscach la- kēžowalše jeku najmōbiche džecō, lubosna holcšja t čornymaj wočtomaj. W iduli wona přenja hežehje, došel jo pšes pilnočje a dobre šabžerjenje pšehd družimaj wušnamjenjeje. Wona by rad wuila, ale hičheje radšo jo špewala a bōrhy buchu čji wučerjo na jeku šajny blōž hežšlivi. Woni štarčimaj radžacu, žiwu džowtu pođbžio wuwučišče dach. Židše wosheje dobre wobitejnoscē jo poradž, mlodu holzu t šlawnej špewacy pšid- njelč, ta ju so kōči čžat tat dalošo pšidnjije, jo mōheje w dšiwale wuwojch. Kunjež mēheje holza wuile pšidpōnacze a tež wjele pjenješ šajšiti, t škōrtmž tyd žiwuich šiwetu pod- piewalče, jo wona tola jato šelčiti jara njewožowana čwjehe. Š jejnej wutrobje bēhe žadanje po nēčim wuwičšim žive, šdžot wēra štarčihjejo doma šlojotš njemōžehje. Wōji janožšio mlodu holzu na šawjenym pšecu šwarowatowu a pšehar by hebi na družie wušenje žiwu šajšiti pšala. Duž bohaty Žendžel- cjan, ži mēheje w žiwuim pšehćupšiwje w tym mēheje wobštarč, dšiwabto wuwoja a bēhe tat šaherjenje wot dšiwoneho šloja špew- waki, jo čwjehe ju šelac. Wduž pak mōžehje, tat ho wona w žiwuim njewine wōčo dšeržehje, wōn pōna, jo njima t šlofej, šwarčihjej holzu činič, a jato hebi wōnaj po čžahu blize štwipidaj, rošbudži jo Žendželčan, jo t njej wōženit a ju žiwuimaj bželcō- maj jato družu macš do domu pšidnjije. Ale šajfe jo tu ja- džewi teje dobrej lubowji napšecžiwu šitajiti! Žow wērožny šdžehćijjan, wosheju, bohaty mž, jeničšy žyn wšpoteje, šardjeje kufenje, a tam židowita šelčeta, dšowta t niškeje wōwōj. Ale lubowje wjele pšewenje. Rajpřehdjo to nawaženje pšehćiwōž, jo jeho šlubiwa rošwucženje w šdžehćijamfej wužbje došawalče a

ju t hōdnemu duchownemu domjedže. Š tym ho njewješta t dobom wot dšiwabta dšehelče a to čwjeheje jara rad. Wduž bēhe naj- přehd t lubowčju t žiwuicuju pšidchōwōnem mandželcnu do na- božnišch hdužin šdžidža, buchu wone je bōrhy najšlubišča po- trjebnoscē wutrobju. Šaj wōna šama wupraj, jo bō, wioho jene hacž by so je žiwuim šlubiženju wōženit a bō mž, tola šdžehćij- ianšja, šhrisťuškowa šlubišona byla. Židowita wōhežehje, šdžto je žiwuim rošwucženjom na ho wōja, pšehetō jejny nawaženja šelčehje w hōrzym bēžeraju je žiwuicju nutnje lubowanej macšerje, totraz bēhe wōja rošhorjena a šrudna, hduž wōwječšo wo žiwuicnym šlubiye dōta a jeho tež šhabžewo ščim. Šdže dšehćehje njew- ietja, hduž ho wōn wōt jeje wotwobročiji, taz ho na dōbo dšahje? Wōna čwjehe hebi jato špewaniša wužetja žiwōj šhlē šajšitič, pšehetō šaho na dšiwabto hič, pšidčiwu temu pšezčowanje ho jejne juštšowne čwje. Štarčidšiti dom pak wōsta dšwazy šam- njenu; štarčej bēhđat pšidchōwōcžimaj, žiwuic šlabudne džecō, taz bēhđat jo njewonatoj, t hōrženju pšehćehćehć; ale jejn šlaboto šrudna jo šnawo hōheje bole čwjeheje. A tola hōlza šewa wōsta. Šwōnčowanu šatowu, totraz mēheje Židowita šiwōba, došel dšowta ničo wōaj njewještiti, šawna Žendželčan, jo nuty njemēhčelaj. Duchowny, totraz wōwneččenje holzy po žiwuich mozady t bōfej šelčehje, mēheje žiwuic wjeleje na pilnej, w- prawdže pođbžije šdžerje a mōheje ju bōrhy ja šrawu pōnac, jo by pšides hōdžecžimž do šdžehćijamfeje šurwije ho pšidwōla. Njewješta žiwocemu w Žendželšej pšidchōwōzemu šlubičenemu roš- hud duchowneho šdželi a žiwuic jemu, jo je wot žiwioje šdža wotwajjanu. Tola šōu list jenož t temu šdžehje, jeho lubowčj wobniewčehć; jemu ho poradž, hōnčnu macš šelac, a wōn ho t te hōdžecžim do njemfeje t tym wotwōladom wōrčiti, hnydom po tym wēročanju ščehōwacž dach. Wōbaj žiwataj šitaj mēhčelaj jo t dšiwuicju na wōhebiti wobitejnoscē wōbeju žle t čwjehe, ale wōnaj jo wēheje wot tyd malo šdžewōn ženje njewapomiti. Šnutty mēheje je hamej šlubičej žiwuicju wo njewječeje rečehje, totraz mēheje niž jenož wutrobju šamaze roššōwōnomaje je žiwuicj žiwōju pšehćerac, ale dšehćehje tež na žadanje žiwioje mandžel- skeho wōženja žiwuim pšidwajjanym šewicž, jo šadny šaw jo njehenje w Žendželšej wōwotacž pšidčiti. Šdže bēhe to male šawmaje, jo štarčej a šrawja a šotry bohate dary žiwioje pšidchōwōneho žyna a šiwata, totrahčoh šdže šdžewo, došawachu.

(Wotracžowanje.)

Sswatny wječor žwoni.

D njehč Twōja dšija šhoni,
Čowu žiwatny wječor žwoni:
Čuži wōnowu njamjanja
Tebi wječor žiwjenja.

Šaz džen nětko šonje dōužde,
Taz tež t Tebu t šmjerčji pōužde;
Duž bōa wōpomiti, wutrobta,
Šat by šbōžuje wobianka!

K. A. Fiedor.

Kak lubosne su tvoje wobhdenja, Anježe Debaoth!

Mała šewa t jemčje džecō jara šdžudu, ale bohabojaneju štarčehju. Šan žiwjehe jo jato dšahćej na šarje jeneje wšy pola Dražžan. Wōn mēheje dře kam žiwuim špēcju, ale ničo w njej, hacž šdžot jeho ruzy džen wote dža šajšitičelci. To pak jeno tat nēlat t dōbi a dražaje ja njeba a ja jeho žiwuim došahate. Ale jeho pilnej ruzy njebčelci jeno dšelacš nawuile, ale tež radu t mōbitwōje ho šitowacž. Wōn mōdelše ho šusto a t šdžebotēje wutrobju t njim žiwuim, pšehetō wōn bē boha- bojanaj. Žutōn dožny nan bē šalle 30 lét star, jato jeho Wšh na šhorčōlo pōlaj, t škōrtž wužy njelacu. Šhorčōj šarjeje nēšotre njebčel. Duchowny a jeho žyn wōwotowatšej jeho čžasto w jeho pōhōdnich dnjach, jo byđajti jeho trochšowatōj. Šemu šamemu njebč trochšit tat jara wužy, kaž jeho wōbōbi mandželšej; pšehetō wōn bē t mērom a Wobu podatay, jeho mandžel- šta pak dšehćehje so wot žiwioje lubeho šatšaraja dšelč, a njebču ani pjenješ, ani šhlē w domje, hacž jeno to, šdžot hōn- želative buide jej šarjadu. W čžahu štwilnočje bē dšowčička šamuch dšehćeraja, šdžot něbže 10 lét star, wobimaj štarčimaj t nēstem trochšej. Šdžy duchowny wōwēde, wōsta dšecō pola

Šy-ki ſpěwat,
Wlinje džělat,
Strowja cje
Swójónj ſtatol,
A wój hwaſatol
Szadny je.

Sa ſlaw ſprózn
Napoj móžny
Kubolej ma;
Bóh pat hwaſam
Wšes ſpat merny
Čjeriwolej da.

—*

Niech ty ſpěwaš,
Šwetrnje džělat
Wšědne dny;
Džoi pat hwaſam,
Duſhi dat,
Wotpočěj ty

S njebeš mana
Wšes cji ſymana
Žiwolej je;
Žywa woda,
Kiz Bóh poba,
Wěſkaje cje!

F.

—*

Szerbske njeđzelske łopjena.

Wubawa ǵo tóždu ǵobotu w Šsmolerzej kniǵeſiǵečejni w Budeſčinje a je tam ja ſchwórtelnu pichedplatni 40 up. doſtač.

8. njeđjela po ſwj. Trojizy.

Rom. 6, 11.

Meježe ǵo ǵami ja tych, jo ſeže w hrědu morni, ale žiwi Bohn w Khrystuſku Jeſuſu, naſchim Knjeju.“

Wšitko, ſchtož na ſemi bywa a ǵo ǵibo, je ſatonju naſtačja a roſcjenja rodežijnjene. Bohladaž na možnu ſwtom, kaſ je tola naſtaſ a naroſti ſ maleho ǵymjenjoweho ſornjaka. Žyly ſchtom teži w ǵymjenju a niečo ǵo njeſchjećini; ale wón dyrbi ǵo roſwimowč a wuroſčč do korjenjow, ſchto ma a fróny. Bohladaž na muža w jeho ǵylnioſčji, kaſ je wón naſtaſ a naroſti ſ maleho džěčja, kotrež je ǵo junu wot mačętnych rukow noſtylo a lublato. Žyly muž teži w džěčju a niečo ǵo ſ wonka njeſchjećini, ale dyrbi ǵo wuroſčč a roſwimowč w ſčerpliwioſčji. A ſchjećizian je tež ſchtom, plodženy pich wóduych rěčach ǵywjate ſchćenizjo, a jeho ſmutkowne žiwjenje je kaž roſtina, ſ Bóžejo ſłowa naraſčjena, kotraž korjenje, cželo a frónu dobywa. A ſchjećizian je tež džěčč, Bóže džěčč, ſ bójfeho ǵymjenja plodžene a ſ mlotom Bóžejo ſłowa naſchćene. Ale wón dyrbi ǵo wuroſčč a wudotoſnečč, taſ doſho ǵačč je jow na ſemi žyw, a je ſatonju roſcjenja podočijnjenje kaž wódu žiwjenje.

W čim dža nět wobſteji jeho naſtačje a roſcjenje? We wšědnym wotemrjećju hrěda, we wšědnym ſlawanju t žiwjenju. Runje dolež je ſchjećizian pichs wěru do Khrystuſka hrěčej wotemrjeć, dža dyrbi w mozy teho tež wšědnje wotemrěwawč, a runje dolež je ſ Khrystuſkom

pichs wěru ſtanył, teho dla dyrbi wšědnje w nowym žiwjenju tbođić.

Wšitko bójte byce nješe jow delach ſchalt roſcjenja. Taſ runje kač pichęznje ǵo ſchjećizian činiez, ǵy pichętał ſchjećizian byč. Šchtom, kotrež njeroleče, wotemrjewa, a džěčč, kotrež ǵo njerowimowč, ǵo čini bėdnik; ſchjećizian, kotrež wšědnje w roſuče a wěrie njerſchibiera, wotebjera, binje a ǵladnje. Šchtož ǵo wot kapitala žiwi, tón runje wóhnduje, a ſchtož na ǵwojich družbžach ležo woſtawa, tón wotſibali. Teho dla Luſter praji: „ſchjećizian je pichęzo w hotowanju, niđny w hotowolčji.“ Ale runje teho dla nješm naješe hotowanie tu delach ſaſtačč, nješm wojoowanie pichęžimo hrěčam wotpočowawč ani roſcjenje budowneho žiwjenja ǵo jođęwawč. A tntaj dwoj trudaž bliſko hromadju ſwiſnjetaj: tón nowy čłowieč jenož taſ wjele rumu t wudotoſnjenju dobywa, ǵač temu ſtaremu čłowiečej ǵo wotwojuje, a jašo tón ſtary čłowieč ǵo jenož taſ dalato ſačęzja a pichęwizije, ǵač tón nowy čłowieč mozy dobywa ſ rowoſtawja ſ Bóhom. Wšmi ǵeli pichęwizije na budownych łopjenač w jymje: kaſ ſteja taſ ǵuče a ſwjable a tola taſ twjerđe na ǵaloſach. Šmife wichory duja a je tichajni, ale te ſwjable łopjena woſtawu twjerđe. Gaſle bđož naletnje ſłončžo pichękabaža a jeho ǵoržota budowy ſchtom pichęčabuje, dža naſtawa ǵibanje a žiwjenje ſłuboto nutſlach, a gaſle wubiwawe puch wotſtorknja ſwjable łopjenta. Taſ je w ſchjećizianu: ǵoržota Khrystuſkowaje lnoioče, nowe čjerido Duha, kotrež ſtary hrěč w bójfej mozy pichęwinuje, a kweſti a plodny hwaž teho Duha to ǵu, pichęd kotrymž dyrbja cželne ſtuti

Njeměrnuje wulka hyla hwišdow, njeporjadnje wo njebju wu-
hyla, jo twójimaj wozdomaj w jakuej nozhy pschedstawuje. Lěp-
šeho rozejnawanja dla bu hwišdow wot starodawnych cžajow do
mašewitny machowow cho hwišdow njedawna. Mlčiw, fědłat-

kwieciennym nadzorowaniu odd wydziałem sądownym. Wtedy tożsadek
wzajemny był paf cunje ta i wychłofatore też pichedymnie, po foterch
poważne pichedymnie dojecha. Wjele mjenno dopomnija na wietny
poważne jest pomietorzo, wjele jako na mythologigie podobny stard
narratychid ludow. Njot wychłifid hwoednyno potniznocho njebia je
wulfij miedwiedz jastypodżiwuńcize; wohebeje jecho wydom najszima
schłid hwoedno faju Szerbia też pod mjenom „njejefelij wos“.
Wohej so łpinaie, fotre s nioj miedwiedżonowu żiwot a jecho wopuich,
abo fotre wiojne fołcha a wioj tworja. Szwejczelij poobleczeni
fołchy piches rumu fihuńca a poobleżidych tużam na wjeicortu
i potnoży, to fimejczy na jeje fozu hwoedn, te fotreż jacho schłej
podobnie, ale bliże jełajajanych fhuńca, je to mach miedwiedzi.
Namatana hwożta fama hewjenja abo polaria też. Woheje
hwoednie po wofofo njeje ta wdorożczatej, jo hjo pōdła ani nje-
hwojowatej ani njełkādżatej. S wotkal paf ftoj mjeńno dofofoje?
Stoż wożfofo f nima! Njebia ho cxi, jato bychu jimał tam cxi
a fołcje rofite? Hci, tak ho wopuich a pojot hibać po-
wōżinajo, tak f htozu chachetej! Staiki to htoż, tiż fhuńca? Njeje
taż miedwiedżonowu, fimeż też cxiowjefti, tak ftożidze, żelnuje.
Ze mi, jato chxił ho f rēżi tworcie a wo hwojini trudnini po-
beidżinajo powjeđoć:

Młotają mi wbożej wulki miedwiedziej, kotrąj ho nchdy w rżanej
 Artydajji mjesz wami, cłowioje dżęci, hwojchoj żiwienja wjeńchadł.
 Głęscje, lubowia Kallisto! wotachuj wchitaj, bhdj! j nanowioje
 śmianjeńchoje hroba wutwipudł. Najmitkioja fitejujz nje zhyt kraj
 pjeńcawalecde, a chołoz roż wotrowim, wotbłozich j dobom stoja
 żywe dnu. Wydłokłeti a trożna ponuńdżińcłiwidzi hwoje moży wyhojz
 cłiszej Artymiedzej powjeńcizaje j a prołom a cłokom jn pchewodnoż
 na jeje hońtwach, — bęh jejuj statny lubusł. Nchdy ho sprżozna
 wot balotchoje honjenja lechnudj w leżu pod hładnym łachom, brōń
 hebi potozniwidi pod pozdżiznu hłoin. A hlei, Żens, wujęci
 ołympińchoje rajz, ho mi pchibizji w pobrodzie mojeje bohowni a
 rubi mi wjecheł a męz. Se hysłowatnuj wozdżom jeno hebi hweridł
 dż Artymiedzej ho pchibizijeż. Zato pał lubego hynat Artada wot-
 fowidł, Here, njebiela wjeńdrowa a Żenpowo mandziłca se mi
 pchitubni a rozhorowienja w hńowio a hawilezi ja rżane wozkoj nje
 hłubawimchidzi mje t senni cłisłni a do miedwiedżioja pchewoboroczi.
 Zato bludżaz pjatnoceż pod po leńdaz wozeto bjes nadżeto, dońdż
 hońtwarja wjeńchadł. W nim hłoinadzi hwojchoje hynca, hż, u bēda,
 j mariozaj tlebu ja hwojeje maczerzju hōmōj pozca. Żens mje
 wumōh pchepodżińcłiwidzi mje se żołotcze śmiewchoje żiwienja do njebie-
 sjeje wyhołotaje, a pchidnwa mi mojeho hynca, jačo maczko nje-
 wjebożo, ja hūhōba. Ate Here w hwojeje wjeżimowiości hūhōcze nje-
 spowozno, pōda ho t senni a procihaje wubsthoje boha Ołcanu, ho
 by namaj mūczne stany w mōrłidł żołnadh wutwupaz wōbarat.
 Dūż ho żenje njeurtimioz do hłchwajazaje hłubimij morza a najū
 dnu hū bjes ranja a wjeżozna.

Szy trudny, luby psheczelo,
Dha radžu, so by modlit ho;
Najtyschuischa ta srudoba
Pshes modlitwn ho pomjenischa

• Šeš myšle dobrej, wješekej.
Dha radžu, so by spěwał hej;
Wšcha našcha radošč wutrobna
Wšes spěwanje so pomjeticha.

— Zbavivšimo prijedbicejstvimo w Undestezach je šandženu
 kježu tujeja budnušomto Zomafist je šarazja wuhwofisto.
 — Pobozčine Gufan-Zomafist towaristwimo je Wuhdifti wotkrzej
 je na wogabji prošimto wotefisto, jo byduh jo domijaz soletyja
 je ewangelišim w rusprošidžim šiferat. Nježij tale prošnja tež we
 wotrobdy wogabodžny žiny wotof-žij namata. „Čizimyo dobrotu na
 wotfistij ludžok, naprijed pa! na tymi, kiž najčeje werty ku.“

— Wulfu radość je po wišcej Saſkej ſbudziło to pſche-

čelnine pšijice, točje je deputacija evangelijskega duhovništva
polo novega frala. Zelo Majotičje frala Jurja namata. On
na pšijicele wadnje njeđe wotmolwi: „Wy močjece dowerjenje
te nwi meč. To nješt jenoz błowa, ale wy budžerje tež
stutli wibžerje.

— W Matej Suborniczay go wulka brifetowa fabrika twari. Duž njebudža go wjazny brifety i daloka do Wndyjskich stron wošycy trjebacy.

[illegible]

Spasne pscheswedschenje w ropmje, zunijsa cžoplota we wutrobje, bylyne a mndre šfufkowanje w žiwjenju — to budž twoje siche-
ižijanstwo.

Ničjo njeje taš sachodne a ničjo taš njesachodne taš najdže
žinvjenje, pschetož wono je cšaf mužhvanja ša wēcžnojcž.

Wón bejše wulki nabožinski jebat, pšes kotrehož je pšeborom napwchjen schlewjen wšahle, faž wón prajetele, je koburczužom napwchjež člowjekom, dofelz jekwchju čloa bñjehčejaz napwchad imječz mošli. Šodž pak ho schlewjen polšehin, šeto bejše wišezž? Hyle woblizje polne žatehewu wužad. Fat pičindje hrečt člowjekom, ma tež woblizje pšichřte je pšeborom schlewjenom a řepsež do wucha najpšibšje řlowa faž najpšiejša hudižba: „Domer řo mi, ja tebe řiebačz njemožu, ja pičinjekn tebi naj- bobatije wjeřete, hlej, fat bječarje řo řybola, fat ře je fat wjeřete, fat řyodobne ři komory a njepozčiwjeřez“, ale o, šodž řo juřtřez čon pšeborom schlewjen polšehin a wužadne woblizje hrečja je wišezž, potom řo člowjek rořwřetljen wot řiwjeřež Woba wot njeho wotwobroczj a řawola: „Šedřa řo wote mnje, itanje!“ řehr. 3, 13.

Zako Kolumbus 12. oktobra* 1492 k jenej Bahamajstej kupje
prijhijedje, pomjenoma tu kupu k česčji Kriještovej San Salvador
(bivjati wumožnit), dzerješče džatnu Wožu šluzbu a pastaji ščizj.

Šodaj tón Anješ živoje žohirowanje da, budže i mašo wjele.

Saštanjesh-li ny ho starac^{*}, potom japočnje Jesuž.

* Najwazny czlowiekow tu tajny hreischnizy, totiz ho hwojich
 jedy skutkow ujetaja, ale jeno z jich ischewfow ho boja a jinn
 wucieczny pvtaja.

† W. w. R. piches jeho saiwosajenych 100 hr. — np.
Smuty dzał wraji w mjenje wbohich hycotow drohemu dobro-
czajce do wężnosće.

Wólc, redaktor.

„Bombaj Bôh“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wšchěch pschewadawajnych „Serb. Nowin“ na wšach a w Budyschinje dostacž. Na shtwórcž lěta placži wón 40 up., jenotliwe cžišta šo sa 4 up. pschewadawaju.

ho swużęć, i jawnie i głosem przewożąc: „Jenieżki Jezus je nasz Sbożnik! tón sam jenieżki naś i hreda a se smjerceje wumozje, naś horje i Bohu do jeho njebie-
how domjedze a nam tam swoju sbożność i hnadu dari.”

Luby, hdy buchmoj mój wo wschej tutej powieleżi zenje žaneho słoweczka njełafstychałoj, dyrbałoj hebi wieceje prajęć: „To nihdy na přewęze mógu njeje, jo móht i tojsteho trejłaczneho cziłowjeka żadny wěrnny Chrystusowy požel a sahorżeny pichipowjedat jeho miera noścaci. Zastile łazżany, kufaty wjełł na nihdy do žaneho Chrystusowego śladła hodu njełufuśha, zastile łosłobieny by sawieżeje naj-njełhumaniŭdži požel Jezusowego miera a hnady był.” —
Ty śnadź by hiechże dałšce słoweczko pichistajit a rjezi: „Zastehole njełczinowneho cziłowjeka dyrbał Bóh sterje pichinůz ja jeho śle a hjesbóžne stutki wutłohacaj, jeho i czełom a i dušijn stajęć, dotekł jeho śle stutki i Bohu wo wječerjenje hać do śamého njebia i s hłohom wotaja.”

Alle tola ścizni hebi naš Bóh i tuteho Śanla swojeho Pawoła, i tuteho skóžerja swojeho hwebda, pichetoz naš Bóh je dobroczinny. Wón ma poci i nami swoje dobre nam wużitne myśle. Kóhoż ma hjo smjerć wscheho w swojej mozi, teho wón śamaj smjerć i wutrohnje, a możiwi teho, kiż bė hjo dawno wchón śemrjet. Takle je śo se Śaulom śtało. Tón pať, kiż jeho wóžniwi, bė našy śnjes, kiż je žyny do wječności.

Lazara je něhdy našy śnjes i rowa wuwotak, jo tón i rowa žyny wuńdže. Zanymy wětram a móřim žołmam je našy śnjes wchistajac! Mjelećeje! a morjo wocziłny, wużinomikow wutroby pať hodu i nim.

Dowle pať našy Sbożnik tuteho łosłobjenego Śaula-hjesbóžnemu czińienju i jenyu dobom kónz ścizni, jemu i jenyu rajom jeho ślu wolu ślemi, jeho hordu myśł frań, jo tam Śaul na jemi leżećhe, kaź i Wóžim njełwedrom frażeny. Alle tole jeho frażenje bu ja njeho prawy śdobny pociatł wscheho jeho nowego žiwjenja.

Do přebda dyrbi ho cziłowjek dać wot swojeho śnjesa wchón sporaćęć, jo tam potorny a ślaby piched nim leži, kaź potepatny czerwić, haśle po tym budže wón śhmanu, swojemu śnjesej wchón i wutrobu śluźęć. Pawoł śam pať je to pođižijcho dopóśnak a i wjekelej wutrobu wuśnak: „Mi je śo hnada a śmilmoćę dośtała.” To je wón tehy wuśnak, jato bė do wchistła dopóśnak, jo je Jezus sawieżeje wchęd cziłowjekow wěrnny Sbożnik, kiż chje wchęd woiłbožęć, kotřiz do njeho wěrja a śo na njeho spušćęjeja. Takim chje wón swoje wječnje žiwjenje pjoćęć.

O takŭ je tole ja naš śtrańny trošć: Je móht Pawoł něhdy pichi swojim Sbožniku a wot njeho hnadu, sbożność dośtać, tónle hać dołat njełczinowny pichęćęchac, je hebi i njeho našy śnjes tajšeho swojeho pocihomaného pośta ścizni, je nětko sawěrnje nam wchęd wěste: Naś žadny, kiż bė dołat łabłiženy, a kiż bė i hnady wupadnył, njeje hjo wchón śhubyjny, ale naś wchęd djerži hebi našy Sbożnik se swojej ruki a mozi, djerži naś se swojej luboścu, a chje hebi i nej naś wchęd kaź i wuśnu i hebi ścańhnyć, pichi hebi wutrobać a pđeržęć. Wchón našy bręd chje nam wón wodacaj a jón kaź do śamého morja podnućęć.

Śhwalba budź tebi śa to data, śnježe Jezu, ty našy luby Sbożniko a našy najłubosniŭdži duśchow-pichęćęlo!

Śamjeń.

Njeđełske ranje.

Cziłu troćel młobe ranje
Stupa i wotowot purpurńich,
Wěřit śam spi mēne ipanie
W łobach něhdje hłubotach,
Jeno rěki hłuchima:
Dženj je kenič a njeđela.

„Śemjećene budź Woje mjeno”,
Cziłowjek hodu htońuje,
S wóćka, i njeju wmozročenoŭ,
Śawieća prubi hmoćęćhe,
Něk wječnyh kwińja
Duśhu jemu pichęćhuma.

Wěć a polo, ludži přópnej,
Wotpocińjetej w cziłhni,
Czećęćerł, ropot i haru wóńnej
Pucj a bróh njeppojne,
Jenož ptaćki ipmaja:
Dženj je kenič a njeđela.

Ś hwojatiŭy ho nětko mjełu
Cziłdki w wuśće keničhajej,
Śona, łufi poť jim ścziłu
Śwěćti i ruku wjekelej,
Ptaćkow hłób ić pichewobža
A rěčijęćmu haleluja.

Džed a wotwota po kijećhu
Śhabłajo ja młobčimny
Czełhnetaj tu łubu ičęćętu
Njechje w wuśćhdej radoćęj;
Jezu habat bliŭto je
A te plamny njebiele.

Na rěšau mjeleji pića,
Płacne tola njećhęćę,
Ratowaja je wonćima,
Wěćiz do łohy njećęćę,
Swony i zęćęćę łakńęćę:
Dženj je kenič a njeđela.

Czećewł hruśtu pichetozuje,
Śwěćio njeuē, ićho tu chje;
Ś njeju pať ho towaršęćę,
Cziłoz je i njebieł rođjene,
A i tej přóinu łubja ho:
Pchicńiz i nam twoje kraleŭstwo!

+ H. Zejłef.

Pucowanje po Bóžim piśmje

abo

łajle myśle nadęćęć, Woje kłowo cizajao.

Podawa swětny cziłak „Pomhaj Bóh-a”.

1. kniŭi Wóćajęow, 40. śam.

(Poczechowanje.)

6. Džyż i nimaj rano Wojeł pichinůže, jo by imaj poŭtżo-
wał, wđžećhe, jo bęchaj natřęćęću, niemajaj a śtruchaj.

7. Duż wopracaj ho hodu, łacńwłchji jęu iŭińmoćę, ślu-
žobnikow Żarasonowęj, kotřęć bęchaj i nim w łajłwie w domje
jeho łujaja, a džeke: Czeho dla śaj woi dženja tať ŭebnoj?

8. Wonoj wotmołwłchaj: Namaj je ho hōn djať a nětko
nimamoj niśho, ićhōž by jón wotłaj. Wjes dwēła śaj naju
honoj waznaj a mataj namaj pichicłob iewicj. Wojeł džećhe
i nimaj: Śsony wotłowacaj, jeli je Wōh wopracabje pjoćęćę, je
Woje, a i njemu mataj teź tu w łajłwie, bđęć nimataj wēćęćęćow
a wotłozęćow hōnow pichi hebi, runje tał berje pichistup, jato
wonka tola powełaj mi, śhano pomha mi tutón Bōh, kotřęć
ja jato hwojennu Bohu śhaju, jo móht wamať waju hōnaj
wotłozęć.

9. A wuśćhji Żarasonowęj nałicariow wotłęđi hōn hōn.

a jo mištr njeobjedla be mišji džěfche. Mištrcy to mi jam wšchitlo je hyslitan wupowjedat — pšedch lětni. A wón pšichitaj: Šduž tam w domje stareju Sankež pšidi tožu hwojeho džěfca stějad, hduž džěfca ruzj stějstno a šewatlo:

„Č Senu, moja pata,

Wi t pšichitrywjanu data —

Šduž hwoje turyatlo!”

to wěm, jo džěfca mi, tož by tón Šdužniz hwoje ruzj wšyche teho džěfca wupšichitrew a potom, hduž toža mojejho hōjsa jam w hwojnim tožu lějad, hyn tež tajfe něšto widžat. A ja wopšicaz njemōžnu, tajfi šlowozny tchdy bēch. Haj, haj, mištrcy praji, nadošej Sankežaj tōj dawno domoj hajtožaj; ale to powjebajež, kajfi krajny muz je naldj nōžny jeražniš Zan byl.”

A to ja něto čjnuju.

Q.

Alér na semi!

Wjekele a hwarotčynie klnica swomy j wyhoteje wže. W polnch afforbad žělnu hwoje hyni horje t njebežkam jako djalowny wapor pšedch wōjfi trón, žělnu je dele t semi, klnica pšech rjanu krajinu, klnica pšech dory, hōna, hōlu, hōndžuo w tožaz wutrobach wjechōlež a radolež. Dženja runje je, jako budyu rjeńšchō a wōžnišchō klnicaz, dūžji hōn, jako budyu hwoje hyni rostiwatō a wuliwatō do wutrobō čjuziwōch člowjeka; je, jako budyu je hynim hōsom jo jnēdnečaje t tamnym šterluchōm, tiž dženia na wšchē štrachō naldchō wōžnōho kraja wot semje t njeju jo hōwchuj, t šterluchōm: „Njech wōhu djaluje”, totrūž něto tež j mōžnym hōsom šapšewa tamna čjūddō wōjotow, totrūž po dōbčej wōjnje přeni trōž šapō j blisfje bōrki hwoju lubu domuju wuhlada. Wšchitraw je stōnčnje wōjniti čžah lēt 1870 a 1871, pšichitraw nekōtra frowana bitwa w žytnym kraju. Nlētō hwojceja ludj mēr. Duž klnicēž, hōwny a njejeje tu radostnu powjecz t njeju a t njebežkam, žělcēje ju dele t semi! Njech klnicj pšech hory lubeho kraja, njech klnicj wo wšchēj wutrobach jenož t jene hōwō: Mēr, mēr, wjechōj mēr!

Šižo je tamna čjūddō wōjotow do wšy jantipka. Tajfe je to šapowidenje! Wšchudje wjekele, wšchudje radolež mjes štarni a mēdōwni, mjes šchēžiwani a džěčim! Tola njewidžijich tamle macj je hyslitojm wōžstōm, njewidžijich ju žarowozu wo hwojicj hynow, wo dweju hōwnu, t tōžji šlaj tež do žytny čžahnytož, šchitowaz hōwō lud a wōjotowaz ja wōžny kraj? Wōdromo wpta macj lubecu hynow mjes tamnym wšchitowim; dawno šaj pšichēž mēra hwojčelōj, wotpōczujetaj w žytni jem. Žabny wēnz njelējoni jo na jecu rowomaj, jenož njebō jōjni a mōdri jo jako krajna wchā wšyche njecu a hōžōz žěle t tam rjeńšchō hwoje priti na semju. Wēžje 16. žunijca lēta 1870. Džěje dwanacze hōžjin bē frawana bitwa pola Mars-la-Touza trata. Čžahudž něto hōwōčelōj j čjowimym šawchēž wōžjōwacelō. Wšchidž bē štylne štanje šrawēžich abo mēražyž wōjotowitow pšichēč. Wšchitzy bēdu wōjotowali jako throbli rjekejo polni hōrē wōjke je hōwō lud a kraj. Mjes turtini, tiž jo je hmyrēž bēdžacu, bēdžat tež hynaj tamnje macjeje. Čžekō franjecaj lējtaj tam w žytnym kraju daloko wot lubce dominy. Wšchē hōwēti, totrēž jūmaj ja pšichōd lēžējadu, pletu jo t hmyrtnemu wēnēj wōtōlo čjowno šchiza, tiž jecu wutrobno pšichi, pletu jo jūmaj jako hmyrtna kōra na frawe, blēde wōbōlōz. Kōrti čžaj a tamnaj bēdžerje wotpōczujetaj w hynimj rowje.

Žiwacj jo njemōžny, jo bē Gerta, tamna macj, tat žrudno. Ženēžkējo hynā nēf hōjčēje mējchē, lubōnchō 13 lētnchō hōlčja. Tātōn bē jeje potoj w tajkej nuy. Pšech wōhladanje jecho wōblēka, w totrūž jo hōjčēje čžita radolēž džěčatthwa jahnēlchē, čžyčelō jo tež hōwō hwojčelō. Tat domoj thwatato do jūny šawst. Žow hēdželchē mandžellpi pšidi blēžē. Dōlčō bēlchē jo rozšēžowal je žnatimj, totrūž pšidi nīm hēdžach. Č dōbom paf bēlchē, jako by jecho hōwē pšewal, duri t pšelējo wo blido, jo wšchō rželchē. „Ja hyn najwējchēji bue w žytni wōš!” šajrima, „a ja wam praji, to nēto a nīdny njedwōmō. Njēžhym ja naldchenu klnēje duchowōnenu, jako na hmyrtnym tožu lēlchē. Šlublō, jo jecho hōna, a nīdno druchō, ja duchowōchō wuliwōmim. Wšy wšchitzy wēžje, jo hyn naldchō pšitruw jo štorowitrimj prawje a wōjchimj šapōhātali: a nēto tōta njedwēbčelō placčēž? Tat wjele wam praji: Želi nam druchō šararja pōwēlchē, ja nīdny wjazy te mēti njewidžidū!” — Gerta, jecho mandžella, bēlchē jo jenu mēlčōz pšichlōžita a pšedch nīm tjejo rufu na jecho ramjo potōžji. Wōn paf jo hōwōny wōtwōbōčiwōchē hōjčēje nekōtra hōwō ja

wōrēny, a štupi je žitny. Wēdma bē mēžaz jōjchōt a nowy šaraj pšichēžachū do wšy. Čšubnizōw hano bēlchē dōpōfātō, jo ma tōn a žabny druhj najwējchēje prawō t tamnemu jaitōjthtōw. Č wōtrēdta drje bēlchē žytnēj hūsto štor wōrēna, bōrny paf dōby bēti šaraj te hwojēj wulke pšichēželnōwōchōj lubolēž žytnē wōhlad; mēšno tamnōho bura jeno bē štajnje pšōbne. Wšitōm tātōn hwoju nūlu njelēfōrčelchē, Wōžchō domā, tat jo šdāchē, wjazy njepōtrēbajchē. Druhny wot hōwēa pšichēžatj hūrowēj hōwarotčelchē, hēwal paf wjele njelēfōrčelchē. Gerta, pšchō jo ara hūndā, tola mandžellstēho j žytnēj wutrobno lubuju, wchitka čžēzu je šlowōžnēj jēčerpōwōchōj nōjchēlchē. Tat jaitdžchū mēžaz. Nlēžny Gerta j mandžellim wšji blēžē hēžō jo lubeho šanta čžatāfchē. Šižo tōn jaitip. Wjechōlež a džěčōza radolēž jōjchēlchē jo w jecho wōčstju. „Maczelca, maczelca”, pōčō wōn, „dženja bēlchē klnēj dychōwny pola nōd w šakli; pšichēlčēje je hō nōš pšachōl, je nōš klnwal, je nōš hwarit. Wch, maczelca, džēnja bēlchē dūchajē! Njēmōžu čži ržēz, tat hō wjēheli, jo bōrny jako pšchidžē. A wutrobje je nam šlōh, hduž j nami ržēlchē. Šēm jenu ara dōbny, naldchenu turelčej šararaj!” — Polna hōwōj pohlada Gerta je šhtymu pšhōjtim wōčstōm na hwojchō mūza. Njēmōjčelchē, jo je nan jecho jēnčizy do wutrobō jantipaj, jo je runje nēm jecho lubē džēčō, totrēmūž žancho hūndēho hōwō prajēž njēmōželchē! Wēdma bēlchē šant derje wo šararju jarežat, nan je žitny thwatelchē. Tola Gerta bēlchē pšymtō, jo hō hysli jo jecho wōčzōmaj hōbōlchū. —

(Pōkracōwanje.)

Wšchelake s bliska a s daloka.

— Nowotwar Wšchelantšēje žytnje jo t hwojennu kōnzej blizi. Žwar Wōžchō domā je jo jara rjenje wupwēl a bōdžē Wšchelantšaja žytnē jena najwējchēž žytnē Lūžizy a jo hōwō pšlōmity dopjelnj: šak krajinu hū tōwōj hōwōlčēna, klnēje Žebaoth!

— Nōwū Wōži dom a nowa wōhlada šapo we Lūžizy nastanjetej. W Břetniju je jo 21. julija jaitōjny hmyt t nowemu Wōžem domēj potōžit. Nōwa wōhlada, totrēž bēlchē hōdō dotal do šawwalchō jafarowana, šmēje nēhōžē 2000 dūchōm.

— Nlēžny pšedch lētōm bē Wšchelantšaja hōnta bankrott. Wōna dawalchē wšyštō dān. Duž bē tam wjele ludj hwoje pjenjchō dōlo. Wōna mējchē powšchitrowne dōwērenje, jo hāmo wšhōtōw a šhōwōt-Wōdšfēle towatōtino banzy hwoje pjenjchō dōwēti. Wšchēžantšaja banka paf bēlchē jo šapčelā t towatōtino w šakšelu, totrēž čžyčelō j trēbanja hūndchēh pšhōžiwim wulke lubta wōbōlčē, a tēnu towatōtinu wjele milijonow pōžčōwōchē. Tat bu dōbž, t njej a bankrott je hūbēčiwō a žrudno do wjele domow pšichijchē. Wšchēžhda banki, tat tež naldchōwōtino budyu tchōm wot hūndistna šajēčji, dōlčēj mēdchū ludžom w prawnym čžahu šewit, tat t Wšchelantšej banki štēti a hāmo pšidi lētniž rōsprowach wērnolēž pšichitrowali. Director Čner dōta 5 lēt thōštānje a pšchēžhda naldchōwōtina Wēnčijš 3 lēta jaitwa, druhj wōšforčēni dōjotach pjenjēžne thōštanje. To bēlchē něto pōlčēbja hūndna hra w jebōwnju Wšchelantšēje banki, totrēž j pšech hōwō bankrott naldj žytn wōžny kraj do njēmōw pšichijchē.

— Wjēčelū w wōzy mējchē jo b i bliska Šamburga wulke njēbōžē. Mlady parnik je špēwnym towatōtino wot nēhōžē 180 ludj bu wot wjēlchēje bōdžē pšichēžchēny a maly parnik hō hūndom pōdnuri. Na 114 ludj je žiwōenje šhūbilo. Wōni jo j wšchēla domoj wjēlchēju a na pūčzu jich naldj hmyrēž pšichēhwa.

Ki rozpōminanju.

Na prashčenje žēčthcy: „Šchto džerčēžē Wšy wo Želuku?” jnapšchēžiwu rozšwēlčēny muz: „Šchto džerčēžē Wšy wo wutpūčuju Žerūalema?”

„Wōmhaj Wōh” njeje jenož pola klnējow duchowōchōj, ale tež we wšchēh pšchēdawačnjach, „Ššerb. Nowin” na wšchā a w Wudyschijne dōstčā. Na šchtwōrēž lēta placčji wōn 40 np., jenotliwe cžipšta jo ša 4 np. pšchēdawaju.

Sy-ty spicwał,
Piknie dżetł,
Strońm cje
Swojóm statof,
A twój fujatof
Szabny je.

Sa faw sprozny
Napoj mójny
Lubofej ma;
Bóh pal fwierny
Wiches par mieny
Czeriwofej da.

Miejn ty spicwał,
Szwernje dżetłaj
Wichdne dny;
Dżej pal fujatn,
Duski datn,
Wotoczi ty

S niebiej mana
Miejn cji fmanu
Jiwofej je;
Jiwa woda,
Kij Bóh poba,
Wotfich cje! F.

Szerebke njeđzeliske łopjeno.

Wudawa ńo fódzu fobotu w Szmo łerzej knihićijńczińi w Wuduchinje a je tam ja fchworłetnu pichedpłatu 40 np. dośtać.

10. njeđzela po śwj. Trojizy.

Łut. 13, 35.

Głejeje, wafch dom budze wam pufty wofstajeny. Sa-
wiefce, ja praju wam, wu mje njebudzeje widzeć, hacź
czaj pichidze, ńo wu prajicź budzeje: křhawelny budź tón,
kiz pichidze w mjenje teho knieja.

Kiżo 860 lět prjedy teho czajka, w kotrymž ku ńo
prjodłstajeje fłowa křhawecź dale f erta naśchego knieja a
fłóznika Jezom křtyřta, bė profeta Jofeab hroźaje wiefceje-
nje na fwoj lud wuprajicź mēl: „Izraelite dżeczi budźa
dolgi czaj bjes krala, bjes ferychtow, bjes wopowom, bjes
wofstara, bjes narawienika a bjes fujatizny wofacź“
(Hoi. 3, 4). A fchtoż bė wón wiefcejił, ńo 272 lět wufdži-
fcho dopjelił, hduż wofatł w łecze 588 pichiejeje babelski
kral Nebufadnezar, tempel f zyltn Jerusalemom wutupi
a jecho wofyđlerjow do jafniwa w dalekej zulfbie wotwjeđe.
Tola po 70 lėtnym pichedwajowanu we njej fmeđzadku ńo
tehdom czi njeřobojowni po Wójim dopuřdacienu fajo
wrociejcź do dominiy: řebi fajo natwariejcź tempel a we nim
fwićiejczi fwoje wopowone Wofe fkuřby.

Wiele czeřfcho bu potrjeđeny židowfki lud piches
hroźenje naśchego Szóznika: „Głejeje, wafch dom budze wam
pufty wofstajeny.“ Hduż po 4lėtnym wofowowanu f nim
romfke hoblerye we wójfku řeřworfcho fyna Zita řo tola
fłóznije w łecze 70 badu widzeć piched Jerusalemom, a
jecho borany fapocęadku řłoracź pichedżiwo murjam teho
woflehnjenego meřta, dha řo tute bory fapępęadku a řłup
wofhaufch wofatow da řo řeż nēř hnydom piched tempłom

křhawecź, hoi nēřotfi wot nich rořhorjeni wot řařakłofceje
teho jich hanjazeřo židowfego luda cziřnydnu nēřafje řa-
walabło do řnufłowneje fujatizny a bory ftejeje ta
w płomjenjad, kotreż řajo wufhařecź řo też mile řmęřle-
nenu Titej a też pođ nim řłejaej cziřbde wofazy njeřorabzi.
Ra dnju 10. awgufłta łeta 70 po narodźe naśchego Szóznika
bė dořłotnje dopjeliłene hroźaje wiefcejenje jecho fłowa,
nam na dnenřuřchu 10. njeđzeli po řw. Trojizy wot na-
śchego biblijfego wucimta f rořpownjeniu pořcićienego. A
pufty łeži dženřa biřdęje, potojkim 1832 lět dolřo, tempel
Jerufalemfki. Wřchitta proza, jón řajo twariej, je fódzu
řłedź řo wobarmo nalořowata, też wot tamneho řnateho
romfkego řeřora Juliana wofpawjenja. Antón ře řebi
přodłwafł, wiefcejenje Jeřufłowe řnizomne řejćine. Szwoju
wulfku mōž, řwofje njeřmērne jamojenje pichetřeba pichł
wufwjeđjeniu hrojeřo wotwřfłenja. Semjerjenje a pło-
mjenja, kotreż ře řemje řapadny, rořehnadny pichęzo řajo
dżelacęerjow wot twariefego meřta, tak řo też tehdom nje-
wofita famiej na fowenju. Haj, zyle řewat tak řłagne
meřto Jerufalem też dženřa biřdęje w rořpadantad łeži.
Wafępęane je ře wřchelatim drowjokom, kiz je wjele metrow
wřřkoti a rořpřidęene do wofchęd trojow je też dženřa
biřdęje jecho wofyđlerřtwo a zyltn židowfki lud je bjes
řłowol a řerychtow a nima řawje řamofłatniefce. A hduż
też wón w řańdęnyđ łeřbęřkattad bjes zyltni łufł wofazy
dominiego prawa dořta, pichęzo dęryč wón tola řačuwacź,
řo je jenoż wot nich czeřpieny.

Wle je dha pal tón njeřłobojowny narod, dwořizny nje-
řłobojowny, dořekł w řwofej wopuřchęřenofęi njeřłaje teho

bójsiego wyśchłego meśnika a wujednanja, kiz dze wśchit-
kich wobczęjenych wóschceniach, truchnych trochowań a pchies
jich wujednanje i Wošom jim dać mēr a pošto do jich
wutrobow, je dha tón židowſki njebožowny narob na
pichęgo wujamſtanjenu i hnady najšęgo Woša a jeho kra-
leſtwa? Naſch Wóh, kiz dze, ſo by wśchitkim cziłowjetam
pomohane było, tež Iſraelej ſwoju pomoc poſtciſuje a jeho
t hebi pichęproſchuje. A ty, luby ſchęciſčjanow, kimeſi a
maſch jeho ſobupomoznik być pichy tajkim ſtutka jeho
ſkinitkoſe. Munje taž maſch džeło ſwajeteho miſionitwa
mjes pobanami je wiſhej ſwojeje mozu podpjerac, tał maſch
ho tež pręžowac, ſo by ſbóznoczinjazy ewangelion ſo pichę-
cziſchczal t židowſtemu lubej a mjes nim ſo dał ſchęchczę
poſtrof Zetuša: ſchwaleny budž tón, kiz pichidže w mjenje
teho Kunjeja.

Woſhebie na dženbniſhej 10. njeđeſi po ſwoj. Trojazy
daj ſo na toſtu pſchibſchidnoſej i uowa dopomniſe. W two-
jich modlitwach njeapomni tola dobroproſchdenje czińic tež
ja židowſki lud, ſo by pſchidſchol t žorlej wernęgo ſboza,
ſo by ſbóznęje pójnat, iſto ho t jeho mērej hodži.

Tam w Galilejſkej na meſnack Stanisław, Przemysł
a Brody ſteja ſwēni muſjo w czeſkim džeło, jo bychu
w twerdej roli židowſkich wutrobow ſatorjenili hymjo
ewangelija. Wóſhej ſmērom a bjes dželbracza pſchibladowac,
tał woni ho pręzaju? Wjechal ty i najmiejſda dženba
raſ ſwoju ruſtu wotewerzi a bohaty dar woprowac ja
naſhe ewangelije towaſtwa ja miſionitwa mjes Iſraelom,
kiz je tamnych mužow wupóſtalo do tajſhe Wošu ſpodo-
neje ſchęžby?

Tam w dole t ranju wot Bethlehema je židowſka
ſemja, na polu, na kotruſy hz mēdzy janſhego tym poſty-
riam pſchypowjedali narod naſhego džełnita, leži wjeſ
Bet-Sahur. Doſho je wiſcha pręza, arabſkich wobudlerjow
tuteje woſy i jich duchowneje cziſmy pſchiwjeſz t hodownej
pſchitkine, podarimo ho naložowala. Ale nēk tam ſwita
Woži džen. Bethlehemiſti ſarar Wótkar je jow ewangelije
Wože ſchęžby ſarjadowac, kiz ho jim prēni raſ na 1. epifa-
nſej njeđeſi janſhego leta pchęs arabſkim duchownej
Zſtander Habbad a Said Abbud wotdzerčachu. Ewan-
gelſta ſchula je ſo tu wotewriła, w kotrej arabſkich hólzow
wuczeł Sleman Abudajo, male hólz pał wuczełta Latife
Naſſar ſwērneje w ewangeliju roſtucziſujetaj. Naſhe ſaſte
tał mjenowane Jeruſalemſke towaſtwa, wobſtejaze wot leta
1896 kome, je hebi ja nadoawl poſtajiło, woſhebie tute
ewangelije džeło na tał mjenowanym „paſtyriſkim polu“
židowſkeje ſemje je ſwojimi ſwēdkami podpjerac. Wjechalſy
ty to tež czińic, luby pichęczelo, i twojim dženbniſchim
barom?

A nēk hiſchke juntroczę ſo daj domwjeſz do Jeru-
ſalema, kiz dyrheje po Zetuſowym hroženju leſtſotetki
puſty a w roſpadantach woſtacz, doſež óe w ſwojim czaſu
njepoſutny woſtal a njebe pójnac džeł, iſtož ho t jeho
mērej hodžeje. W nim ho da nēk ſchęchczę hłóſ:
ſchwaleny budž, tež pichidže w mjenje teho Kunjeja, hđyž
wſchad tam nutowarjena ſteja traſna „wumoznitowa zyrtej“,
t prędowanju ſbóznoczinjazeho ewangelija. Ewangelion je
pał njeſchęczel wiſheje czińmoſce a ſimjerce. Tej dze
won ſačereje je ſwojim jaſnym ſwēdkom a dze bjes roſ-
padantami ſačerež dać nowemu žiwjenju. Jeruſalem, to
wſchotowarjene meſto a wſchón drugi „ſlubjenz kraj“,
i tyni druſtini ſwajatyne meſtami, kał drohi je won nam,
ale kał njeſnaty tola hiſchke nam wſchitkim. Wy-li won

nam ſuačizniſki byl, hiſchke bohateſcho bychu reſi žohnowanju
wroće wubęžale do galeje ſchęciſčjanſtwa a — taž je to
naſch luby thežor pichy poſhwęczjenju wumoznitoweje zyrteje
31. oft. 1898 w Jeruſalemje prajit — „na trónie kaž
w heće, domach kaž w zuſie, by dowęrenje t Wošu,
ſečerpliwosę w czerpjenju a hódne džeło woſtalo naſhego
luda najſbóznija pchga, a duch mēra by ewangelſtu zyrtej
pichęgo bóle a bóle napiełnił a ſwjećik.“ W ſapalni
runje poſhwęczeneje Jeruſalemſkeje zyrteje teho dla naſch
luby thežor tehy ſaſturpjenju wiſheje ewangelſtu zyrtejow
jeho pichęwobęženſtwa pchęd ſobu ſhromadžiſchj jich na-
pominaſhe t ſačojenju ſtarožitnoſtneho towaſtwa, kiz by
w roſpadantach ležaze meſtina ſlubjenego kraja wedomoſtneje
pichępſtawo a wopiwowało, a tał nam wſchitkim tón
kraj naſchich žebženjow pichęgo lubidni czińit, pójnajo pichęgo
jón lepe jał tón džel teho ſwēta, na kotrehož ſemi je
ſo nowjeſchj a najſbóznija ſtut wiſhego czaſa ſtal, hđyž
na njei je ſo ſam ja naſch woprowac naſch bóſti wſchitſchi
meſnik a wujednat.

Wiſchd dwēmaj lētomaj, 19. junija 1900, je ſo
w Eſenachu tuto towaſtwa ſačojilo a dze nētko ſwoje
džeło w Božim mjenje ſapoczeſ. W najbliſſim czaſu
ſo wotewri w Jeruſalemje jeho wuſtaw. Sa pichęſteji-
eſerja teho hameho by pichęd malo dnjeim poſtajeny a
wot thežora wotkruczenj profetor Dolman, wuejer na
naſhej ſaſtej Lpicejanſkej univerſiće. Wjech by tola twa-
rjenje Ziona tež pchęs tutón wuſtaw tež w naſhej Eſaſtej
a Bruſtej prawje wiele podpjerajow namakalo! Wobóđeſi
ſo tež ty, luby cziario, na nim, hđyž t ſbožu ſwojeje
duſhe na dženbniſhej njeđeſi ſwoj bohaty dar pichęjhebełch
t tołkeſe, kotraž ma po poſtajienu naſheje zyrtejweje
wſchidnoſce tež tuto najwobſhe džeło w Jeruſalemje ſwē-
chowac. Hoi, czińi dobrotu Zionje a pomhaj twarič
Jeruſalemſke murje!

Jeruſalem, ty meſto woſhoke,

Wch by i ja we tebi!

Tam horje ho tał i wutrobu ni dze,

So mjeſtym pichy hebi,

Wój duch dze wyſhe horom

A woſhe ruinow

Do tamnych ſlotych dworow

A wotſal ſhwata jow.

Gaujen.

Pučowanje po Božim piſmje

abo

taſte myſle nadabęch, Wože hłowo cziajo.

Wodawa ſwērny cziat „Womhaj Wóh-a“.

1. tuihi Wóſſahowc, 40. řaw.

(Wotczawarjao.)

19. A po tſjoch dnjach woſnje Jarao a wobwojeſnje twoje
czielo bjes hłowy na ſchibęnju, a ptał budža twoje mjaſo wot
tebe ječę.

Wuſchad ſowow wobęju jateju hodži ſo tu ložy dopowakač.
Wſonaj ſuačizniſki, jo ſu ja tſi dnj ſačaoſome nadobniny, a po
prędabach najſponenjadč moſchitaj ſhudač, jo budže ſo i nim
jeju woſchad ſačizniſki, doſež budže ſal woſchadſki wobhnađež.
Hđyž woni i toſtami myſkami, pichękami, nadbjeimi a bojołczem
wuknuſchitaj, dha bęchitaj jeju ſonaj jenož potczawowanje w tym.
Iſtož bęchitaj woſnio myſkitoj. Hđyž pał be inowotny cziowej
wuſknył, ponari ho do myſkow tamne dopředni cziuče, a teč ſwē-
domnje je ſwoj pobjel meło, hđyž tſaj ho tutaj ſonaj wutworitaj.
Wiſchladacz pał nimaſch Wože ſwēnjenje, kotręž woſtane

Bog jenož doji, jo njebyh porože pšichajoch. Na daljšje budžeje Bohu poručeni!" — Tuto prajavilaj šficerj bledemu Zantej, kotremuž taž tež šerže huply we woczdaj ftejadu, ruku a woterdžeje.

Wotfadaš bečde rjenje. Stworba krajnjehoj jo w najrjenjehoj wylhe a jemja blyhčelchoj ho pšches blončnje prubi w šlotum blyhčedju. Načabla jenož grozdelje čimowa mročel je strahomim njejedecrom. Wo jstwie načehoj bura nawopal ftejedelje nêtkole tlyhmočje a trudoba a ja daljšij pšichod jenož nadajdu jo tlystne wutrobny lepschedo čezja. Krowla nažbe a Zant fhtwafadej i mdo-druhaj brunačkomaj na pola. Šerže a palaze beču blončnje prubi, tlystna stajnje pšichwêrafde a čjome mročelje walcuho jo pšchedo blize. Na wlečeh polach džedaju pilni jučujaj. Rôždn fhtwafadej, njejedjowu horogoty a potni. Š dobom be možny hri-mot bluhčedj. Wlechor jo lžeba a palazj blyhč hjo lita i wulstni prafotom. Še hlystny dečejšom smelchane frupy pšchepaduja. Šda ho, jalo durtjaba tworbda hama rospadnje. Wlechy taž hmyerč fteji bur w dworje a hlaba a čjafa fhtynje, hač luby Zant blyhčde njejedje. Hjožo jo dwaj wlechy wotelo brozjeje so-wajnetaj, džeklerčoj fhtwotaj pod tlyčju, jo bydu tola nêlat blyhčde strajčnemu njejedowu čjeli. Š bopolčju bur widjo, jo tu brunačfaj blyhčde njejtaj. Wlechor horečji je strach, pšehoz mójnêlchje hri-mojne, pšehoz wlechtej pabaju frupy. Duž pšichna palajo fhtu-žobna džwajla i pola a idrtčedelje: „Zantej staj ho tonjej pšlo-šchitaj!" — Burej ho legnje; toleni jemu fhtabatej a fhtepotatci, ledma moše do fteže doreč. Dertu wuhladawidji, se hlystani we woczdaj wuraiz w hmyerčnym hlystju: „Derta, prošč ja mnje a ja naju hpu!"

Duž i dobom wječohy, hdyž tež žyle pšchemotajem, fajtupi Zant. Štoho pač džerčj taž twerdže a ruku, toho čeznje taž radostny ja hpu do ftež? Kneja fararja, fčj bečhe tu staw hjo pobyt. Derta njewidj i wječoholčju nifohy, dužij hwojeho Zanta, ftohež wutrobnje fochj polna mačgerenje lubočeje. Bur pač blyhčde ftejo njeme, hač hme tajkemu džiwje wo prandže wêrčje. Kat mošl jemu tón muž hdy wodač, ftohež jo taž fhtu-boko frantj?! Kat mošl runje wón lubowaneho Zanta je hmyerč-neho ftrada wuniož? Blyhčde njewidj a njeajetaj wón lubočeje, ftohež jo jemu i woczdow fararja taž pšicheljne napšchedjow fhtewčj. Wón hebi džiw njemê wufatčje, fčj je jo tu fht, doniz jemu faraj jón njemufatčje. „Wu wudžerčje, taž wón počja. „Jo dychuju a dženkha tola ftončnje blyhčde waleh hójč dyč. Wêlde dje mi rano hjož ta. Nnjeje domoj jêžedch, jalo njewjedro wuduri. Šam mošl stary fomit počja, jalo frupy hlynje padachu. fhtafacj a čjekacj, tola pač jecho boryje fhterowach. Šedma bečhe jo mi to radžijo, jato walechje brunaczej džiwnej a fhtwofčej pšich-hnajetaj. Wlechor ho rucze blyhčde do pucza fhtupčj a naitroženaj tonjej džerčejčj. Šejm wlečaf ham burfji hpu, duž derte wem i ftonjem wuhladžomacj!"

„Derta, jo hlyšfata, je ham burfji hpu, dha dje tež mi fta-renu burčej čim priedy woda“, fawola wječohy bur a fšicerj i džekla-zej radofčju fararcej ruku.

Dawno hpm uam wodač, luby pšichedjo, wšchitjo je fapow-ijene, ftejalni pač hmy ho haffe w tutej hodžjine. „Tak je prawe, fawofčja bur, pšichamčje wón ruku nêtkole taž twerdže taž priedy tonjej. Wlyhčj hebi, jo hmy nam tež stary fhtes faraj wodač, hdy by naž wječoholchj bromadže widžaf. Derta, ludo Derta a Zanto, luby hlynto, radujat jo i nami. Hwočjuju džemny hotowacj, jato by žane njewjedro njepoboyto; žaneho hupgoba, žaneho bura se wgh njedam parowacj. Wem ja tola, jo je dženkha najšbožowniščj džek mojeho žiwjenja.“

Dawno je jo njebjo fažo wujahnitjo. Š nowa fhtewčja jo wječohj modych horow w žehlymow purpurje. Nêtkole wječoholchj fhtybi jo pšches blončnje prubi w fhtojnym blyhčedju. Džek ja fhtaboj a wječoh jo pšicholčjuje. Wêhčafčj hwečji i čjeha na meraločjujem jemju, pšehede wlečm pač ležele mlie fhtwêto do jneho doma, w ftočmž wlystjanje a wječoholčfj fhtej, hdyž fhterchaj jo fhtadujetaj nad ludyh hpmom, hdyž jo pšich hwočjine i nowa fhtew-čjêra miera njes fararjom a wohadu, fhtewdželj miera miera pšich-čelni a fhtwofamaj fhtewčelchje.

Wšchelake i fliška a i daloka.

Nječdeljo jato dopomnjenskim dnju na wutrupjenje mēšta Jeru-salema ho follektja na mīšionitwo mjes židani w Safftej hromadžje. Džel pšichpadnje Jerusalemtemu towafitwu, ftohež jo fa ewangel-

fhtid w fhtubjenim ftraju stara. My lubyh čhtarow proghny wo bobaty dar fa tón fhtut mīšionitwa mjes židani, jo by nêhby wu-hwolemu lud hwojeho Mēšija na mafat, ftohežoh jo nêhby fajtore-čjst. Mīšionitwo trjeba wlečdelj fhtwof, dofelč jojo dweju mīšionarow wumucelchj dawo. Towafitwo je w fhtubjenim lečeje 1462 hr. wjazj wudawitow hač do fhtwofow mēšt. Duž položony do Wôžeho fahčjca bobaty dar fa tón hmyatj fhtut!

Wlečtjo pšchotwêje a žadne pšichnjehedju Nowiny fhtubjenim fhtwofow fahčjca bobaty dar fa tón hmyatj fhtut! W mečje Wubychynje, ftohež na pšches 26,000 wubych-derjom, ja žyly tlyčejani a jena wôšoba wumrjela njeje. To ho wêlčeje ja dohji čjoh fhtalo njeje.

Š nowa ho čji fapalerjo, ftofčj pšched nêtkotrymi mēhazani načaju ftrajnu do njemera fhtajach, hbeja. W fahčhterow ftej ho 22. julija fhtbo a fhtēja i brozjuj wotpalčje. W tym hmyaj čjafu palchke jo w 10 mjenščimow fhtalenej wgh Rehnšdorf. Šow ho teč domle fa brozjuj wotpalčfchje.

Kat fhtelje može njebžeje na člowjefa a fhtwôbu pšichnjč, dypotala trudna powelje, ftohež pšichnjčje i Žetowa pola Wôšporfa. W nogy fhterofnt Neumann na dabo rofom fhtubi. Š wldtani wšchitjo do domje cošbi. Žonu nufwafchje, jo dychelchje hodžjuj dohlo paczerje fhtewacj, potom džêdhe na lubyj fhtwofu čjwizčj. Žona be mjes tym čjefka. Wônu dale fhtabdelchje a se fhteru wotelo hečje blyhčde, jo hebi nidož njewhrti, jemu bliffo pšichčej. Na dabo i brozjuje woghen wuduri. Neumann, fčj bečhe woghen fapafit, pšich mōhnyu fôz wja. Šcho čjelo fhtalene i rospadantow wucžjedju. Žne budyj wogho wôhrtu, hdyž wêlčelchje ho teč fhtot wuhwodacj. Šte fhtwofbna brožej ho fapali a ftončji.

Š Prafatowa. Šonžjemu njedelu, 27. julija, be ja fhtčf-tarja Nowata w Prafatowe a jecho mawhčfhtu rožj. Šchieredchj i Kaner žadny džek fhtewo fhtwofa pšichfhtoj. Wêdje džekci a wjele džekci džekci beču ho i džela i daljšelje žanby fhtelch, jo bydu na fhtwof lubowaneju fhterchaj wutrobnje džel brati. Ženoz jena džwotla, fčj be tlyčn džek wêlchje woczatowada a ho do predha na njôu fhtawotata, jón wjazj hpu njewhrtelchje, dofelč by fht-dženu nafymu po Wôžej woli, wôhom fhtwofow fawofatajwch, se hmyerčju wotmowana. — Hdyž beču džafawne džekci a džekci džekci fhterchaj je wlychafatni, rjanymi darami hwojekelch, by fhtaj teč hlyhčdeje w mjenje ewangelčho-lutherfchjo fhterchjo fhtwofot-htwa pšichdja fhterfha blyhčja i wutrobnojni pšichemj daljšelcho Wôžeho žehnowanaja pšichpawata. Fhtwofaraj wocwofafataj fhtwof-žafawmowčj i Bohu i bohatym darom ja fhtwate mīšionitwu. Šwôžčj Wôža mīfočj luhmaw fhterchaj po wjele džele a progh žiwjenja blyhčde dohji, fhtwotaj a pšches džahnu lubowčj džekci po-wrjetfchey fhtwofat a wječoh!

Wobhlyčfhtow w Safftej po wêrmufnaju ho nêhdy te fto-rosdželi po proghantach: Evangelčho-lutherfchij wobhlyčerjom je 94,11 procentow, romfo-fatholčfchj 4,68, reformirtščij 9,38, židow-ščij 0,29. Šchuf pšichnjčje na ftefny, ftohež fht jara rofite, jo bečhe jady pšich polednim fhtubčjuju 22,000 (w lečeje 1832 jenož 39).

Šažo je ho džek fa fhtwofanje jendelšfchjo fhtwa polajet, a to džek 9. awgufsta, haczurjenje je fhtal blyhčde fhtwof fhterchaj. Duž može lōhfo možno byč, jo ho fhtwofanje fhtwof w polednim wocwofatfhtujuj wotwoterej. To je, fčj by wôhwtu wôhwtu na tlyne fhtwofwanju ležat, nêtko, hdyž čhupdu Šendjelčzenjo i wlystjanju hpu hmyerčejčj, jo fhtu tu njeprawu wôhju pšichedjow Daram dohlyi.

Daljšde dobrowolne dary fa wbohe armenifche hlyroty:

Š. i B.	3 hr. — np.
W. i P. (Džafny žiwowy dar)	5 " — "
	Gromadže: 8 hr. — np.

W mjenje wbohich hlyrotow wutrobny džaf.

Gólcj, redaktor.

„Bomhaz Bôh“ njeje jenož pola fhtewow duchownych, ale teč we wšchdelch pšchewawafnajač „Šerw. Nowin“ na wšchach a w Wubychynje doščafč. Na fhtwofčej lēta pšaczi wón 40 np., jenotfliwe čjifla jo fa 4 np. pšchewawaju.

Say-li ipéwal,
Witnje dżelat,
Stronja cje
Szasóbny łatof,
A wósi swjatoł
Stradny je.

Sa staw łróžny
Rajoj móžny
Lubojcs ma;
Bóh pat hłóćny
Wšes łpat mćmny
Gěrřimofcs da.

Wješ ty spawoš,
Śawóćnje dżelat
Wšedne dny;
Zjei pat swjaty,
Łuđi daty,
Wotpoćzi ty

S njebeš mana
Wješ cji łmana
Žiwnešcs je;
Jima woda,
Kij Bóh poba,
Wolšew cje! F.

Serbiske njedželske łopjeno.

Wudawa „Łóždu ģobotu w Szmołerjcz knižiciziczejni w Wudusćinje a je tam ja ištawóććm pšjedpłatu 40 np. dostać.

11. njedžela po swj. Trojizn.

Řom. 1, 16.

Spomá na mnje, hđyž ja hłushecž budu to swjate ewangelion, hđyž přebuje ģo twojom ľbu; to byč buł roshwěćený wšedón, njedh wono we mni ištħadža a ławšynt pľodom pšćinošħa.

Ewangelion wo Ĥřřystu je móž Boža ł šbóžnosć, i.

1. hđyž pofutu ćzinimy.

2. hđyž wěru pofasujemy a

3. hđyž po puczu swjetećenja do předka ģhwatamy.

Ewangelion je ja naš móž Boža ł šbóžnosć,

1. hđyž pofutu ćzinimy. My ģmy ł pšćinarodzenja wšćitžy ģħudži, ģħubjeni ģředħizny. To je wućħba ģħwa- teħo pšħma, to wobħwěćzi nam našeħ ģiwjenje a našo- njenje. To je wuħiacle našeħe ģřřawje. Tuto ģředħne šħojenje, kotřez w našeħe wutrobje bydli, mjenuje swjaty Pawoł teħo stareħo ćłowjeħa. Ĥaj, tón starý ćłowjeħ je šħažený pšħes ģředħ. Ĥředħ jemu pšħiwizuje. Ĥředħ je ta draħta, kotřaz jecho wobħbama. Tón starý ćłowjeħ swoli do ģředħa, doleħž ģebi myħši, Bóh njeje tón ģħwaty a prawý Bóh, łaz wón ģo mjenuje w ģħwójim ģłowie, a njeħbduž naš teħobla ģħojacz po tym, łaz ģmy tudu ģwiwi byħli. Tón starý ćłowjeħ swoli do ģředħa, doleħž ģebi myħši, tón abo łamny ģředħ njeje tak wulki; ale pšħed Bohom je łóžby ģředħ ģatamanłivny. Ĥředħ ģħubi temu staremu ćłowjeħeħ wšćelate šħože a ģłuzi jemu. Wšħes ģředħ ģo šħawšćiz dje Wožemu ģudħenju napšħećizwo a jemu wuizč njeħbduž.

Njeje dħa ģana pomoz ja njeho? Ĥaj, předwanje, kotřez na ģředħita ģo wobroćzi: ćził pofutu! Tón starý ćłowjeħ dyrbi ģo wšćednje wotpologiz a to ģo stanje pšħes wutrobny pofutu. Ĥak ł nami šlej? Ze tón starý ćłowjeħ we naš ģižo morwy? Njeħħodžimy wjezy w ģředħach a na jich pucħach? Šđyž my našeħe pomýħlenja, ģłowa a šħuffi pšħed Wožim ģħwójim wobłiczom prawje wřuhujemy, budžemy pšħnacž, šo mamy ģiħeće wjele wot- pologiz, ģħonicž, šo ģmy wšćitžy ģředħizny, a nimamy teje prawobóćje, kotřaz pšħed Bohom pľacz. Tón prawý pucž, po kotřimž ł temu Ĥnjejeħ wřećzo wšćidžemy, je a wšħanje pofuta. Wšćednje mamy pofutu ćzinicz, łaz w našim łateħismuħu řeká: „šo tón starý ģħabam w naš pšħes wšćedne rostacze a pofutu ģo dyrbi potepicz a wumřećz je wšćimni ģředħami a šćimi łóħćami.“ Wšćednje dyrbim ł našemu Ĥnjejeħ ģieč, šo by wón naš wućħizil wot wšćitħiz ģředħow. Pofuta je přenja křoćel ł ģimwenju. Wona pat je tež ģóřte ľeťatřwo, kotřez mamy wšćednje trjeħacz. Ĥano a wjećor ćził pofutu. Prawa pofuta ģłusħa ł prawemu ģħećjećjanřwu. Dyrbi pat wona prawá pofuta bycz, dħa mamy tež

2. wěru wopofasadž. Wěra je to najwazniħe w nowym ćłowieħu. We wěře ģłusħi a wobarmuje wón Bože ģłowo, tón ewangelion wo Ĥřřystu. We wěře po- ģħabuje wón na ģħwójeho Šbóžniħa, ģiž je nam wopřihno wostajil, šo byħmy ģłedžili ja jecho šħopami. We wěře šħpħizja wón ģħwójeho Ĥnjeħa a křala, šo by wot njeho to nowe ģiwjenje w boħateħe měře doħtal. Wěra jeniczž šħećzi teħo noweħo ćłowieħa w naš.

Eszo-li spówał,
Wlinje dżętał,
Strowja cje
Szuwobny jatet,
A wój fujatet
Grabny je.

Sa staro spówał
Rapoż wóznj
Lubofej na;
Bóh pał swierny
Pśhes spał mierzny
Czerkwojcz dą.

Wjeh ty spówał,
Swiernje dżętał
Wschędnę dny;
Tęń pał fujatet,
Lubofej dany,
Wotpożj ty.

S njebejch mana
Wjeh cji tżmana
Zimowojc je;
Jitwa woda,
Wj Bóh woda,
Wschędnę cje! F.

'Szerbske njeđzelike łapjena.

Wubawa hoj lóžu robotu w Szmolerjez knihićijchczeni w Wubuchinje a je tam ja schwórćlětnu pśchedyatu: 40 np. dołtač.

12. njeđzela po śwj. Trojizy. Hebr. 12, 5. 6.

Czim czejšo nam dżelo paba, czim horzjścho řebi žadamy, jo bychmy wot njeho tež nęlaŕi wuŕiŕt abo dobytł męli. Częrpjenja njeřbu ja niŕoho nićjo łohke. Czim wjerŕe je tež pola nař jo žadanje, jo njebychmy je trjebali podarmo pśchęćpić, ale jo bychmy tež wot nićj prawe žohnowanje męli. K temu je pał pśchęde wŕchęm nuřne, jo bychmy je woprawdže jaŕo to wobhladaŕi, ŕhtoz řu. Wřhetoz ja tym hać węż wobhladuŕjemy, řo je j tež napřchęćiwio řadźerčimy. Wařche řlowo nam praji:

Czjęřch-ŕi žohnowanje męcz wot řwiojich częrpjenjow, dha njemęli ja řnadne řinjełowe powućejenje. Sa nęřhto łohke wŕchęř nićtón jo tał łohko njebudže wobhladować. Ale to tym „řnadne“ leži tež hjędęje nęřhto druhe: niź ja nęřhto ģubjenje, wot czeřoz cżlowjeł nićjo nima. A to cżinja cżlowjełoję jara rad. Sřamny wobęęęinowęj częrpjenjow cżja, jenož ř jemi ģladaję pod nimi, kaź jędn, řiz ma czeře řreńmo na řwiojim řhrybjeće. Ženož cżęmnojcz řrudobę wŕdja a njeřamdoža pśchę jeine cżmowe mřoćjele žaneho řwęřta wŕhladać. A tola kał mořhe woprawdže nęřhto tajke řnadne być? Řhryřtuř je je prjedy nař řhonił, jich wjele řhonia je ř nami a Woža lubořej pŕcęjele je na nař.

Řhryřtuř je je prjedy nař řhonił. Že-li řchřo częćpił, dha je wón częćpił. Kał wořŕje my řtorzimy, řhđž řybimy jenož řa řhwilica częćpić. Řhryřtuř je jo wŕbŕojnje dęřbjał wot řwiojeho naroda w řłobiku řem hać do řwiojeje řmjerćeř na řchřizę. Wę řtorzimy tał ģuřto:

niřomu řo tał ģubjenje njeńdže kaź mi, runje ja dęřbju naječęřęde a nařbubjenjeře řhonić. Ale Řhryřtuř je wjerćeja a ģubjenjeře pśchęćpił hać my. ģdę řmy ģižo jaŕo dęćęi je řwiojeje domřny dęřbjełi czeřtać kaź wón? ģdę řmy wot wŕchřicł wopuřchęćeni byli kaź wón? ģdy řmy tajke cżwile dęřbjełi pśchęćpić, kaťeř je wón w cżořu řwiojeho pořłednjeho częrpjenja, w řwioje řmjerćeř na řo n-řa? Wę řtorzimy tał ģuřto, jo nař tał wjele potřjedji. Ale Řhryřtuř je wŕchřicł częrpjenja dęřbjał na řo wiać, řiz řu na řemi, doťeř je wŕchę cżlowjełow řređi na řo wŕač. A kał njeřpotojni řmy, kał řtorzimy na njeřprawdę, řhđž řybimy rař ř njeřprawom, řies winy częćpić. Ale Řhryřtuř žancje winy njemęjeře. Wón beřhe woprawdže to jęhnjo Wože řwiate, řotremny nje-mędęře nićtón žaneho řređa dowjeće. Žeřo je řłdže częrpjenje, řiz jęřo potřjedji, řies jęřo winy potřjedji, wŕchřicł řu cżlowjełoję jemu ř njeřprawom naćřinili. A tola njeje je Řhryřtuř wotpořał, doťeř je njeje ja řnadne męř, ale wjeřdęře, jo a tajke žohnowanje w jęřo częrpjenju ja njęřo a řa řwęř leži. ģdęř pał je wón jo njeřł, dęřlił my jo řa nęřhto řnadne wobhladować, řa nęřhto, řchřoz ja nař njęřb žaneho wuřjita męřo? Wřo dęřpli męnić: Žeřu řowme częćpienje je wjeće řwęřej žohnowanje přhjinjeřlo, ale wón beřhe Žeřuř, Wřh-cżlowjeł, tajke žohnowanje pał mořlo nam nařche přhjinjeć? Wřz podarmo dęřbimy na Žeřuřa wŕhladać, řiz je řwocłak a řoň nařchęje wery. Wřuřęęę mamy wot njęřo.

Řłaj, wŕchł ma a je tež cżłowjełow doťeř tajke częćpienje ř nami męřo jemu ř žohnowanju. ģdęř řwiate

japowščot f Hebrejſkim wo tym rěči, ſo tajſu wulku hſtu hſwědſow woſoto hebie manny (12, 1), dſa njeměni f tym jenož jandželow, ale člowjekow, kiſ hſu f bėdženja wſchſchſi, hſwědſow žiwje mozy wěry, kiſ hſu wo mozy hſwojeje wěry čerpijeſi a wſchſiſte čerpijenja pičewimſli. A žadny wot nich njepoſtawia, ſchtož je jeho potrědilo, hačſ runjeje beſeja čaja čajeſte bylo. Spominuj jenož na japowſchotow abo na Luthera, kiſ je čaſny mę, wo kotrchž ſo męjejeje čajeſto wo mę hſwojeje duſhe beđžie, wo kotrchž ſo ſoalſe wopuſchſeju byčſ wot zheho hſwěta. Spominuj jenož na pobožnych čerpijerow wo naſchđ wěſabach. Doječ člowjekow je, kiſ je runje taſ derje kaſ mu, powučenje ſhowno, kiſ je taſte ſhowno bebi f žohnowanje. Duž njeměny teſ mu powučenja, kiſ naſ potrědja, ja ſnadne. Teſ nam dyrba žohnowanje pičhſnaje. Wičetož

Woža lubojeć poſejele je nam. Ahož tón knjes lubo ma, teho wón powuči; wón hſolta paſ káždeho, kotrehž wón fa hſyna horje wojnje. Nam wſchaf čže ho to drubdy idáč ſwobđžiwna lubojeć byčſ, kiſ ſchwica. A tola triebamy jenož na člowiſchđ ſarſchđch myſkſi. Nad teſ woni wějeje ženje hſwoje bėdžie njekhoſtaju. Ale hduž widža, ſo na ičh hſlowa njekedſhuj, pſchěs nje ſo njedawcu wotbėžecž, njepoſkſidne byčſ, ſchtođne wěſny čzinie, wo ſraſchđnyh pučadž hſobžie, wſchoſtaju je, pſchibhotuja jim kſotke čžłne boloeſe, ſo kudy je pſchěd wjele wjeſchđim njepoſtož wobacnowali. Schto čazył bebi myſkſi, hduž naſch Wóh naſ powuči, kiſ lubojeć je, ſo by wón to jenož teho dla činił, ſo by nam boloeſe nacžinił. Teſ f temu dyrbi jeho najwuiſchđa lubojeć wabieč. Wějeje by teſ wón nam wjele radſcho jenož ſboje a derjejeje wobražſi. Ale ſo to f hmo člowjekej njepomga, je hižo pola prěnjaju člowjekow dyrbał ſhowni. W najwuiſchđim ſbožu tola hſwojej wutrobje wot njeho wotwobročſchaj a poſchłchajſchaj na ſpytowarja. A my wſchitzy moženju wo pſchězo taſho ſhowni, ſo ženje ſkerje na hſwojeho Woha njepoſabudžemy, hačſ potom, hduž wo ſhoju ſebžimju. Wy dſha paſ to lubojeć wot naſchěho Woha byta, hdy by taſte pſchidał? Njebyrbi wjele baſe wſcho možne ſpytačſ, ſo by naſ pſchěd tym wobacnował? Wchđim jo jenu fa to we wěčnſchđi dſakorwali, hdy njebudžſe jow ženje žanebo powučenja nam poſchaf, ſo njeky ju naſche jeniſhe ſboje nam jow ſtałaj a nam f tym do wěčnėho njekſhoza a ſkaženja by dał bėžecž? Schtož mi bliſko njekſe, wo teho ſo njekſtam; hačſ je ižohnowy abo njekſohnowy, je mi wſcho jene. Schtož mi bliſko ſteji, teho pytam f mozu wot ſkaženja wotbėžecž, hduž me hſwojej pſchepoſci na moje hſlowa njepoſchđam. Wdž na pſchěczelne wabjenja a hſlowa naſchěho Woha njepoſchđam, njekje runje potom to wo wopoſkamo jeho lubojeć, hduž naſ potom hiſchěje njepuſchđi, njekjeſnje, kaſ člowjekoj hufko; čžł, ſchtož čžeid, ale ſo f powučenjuſom ſpyta? A hduž taſte Wóh lubojeć nam poſejele, potom dyrba tola teſ nuſne byčſ. Čsnano hſu to poſchłne, ſchtož naſ hiſchěje wſchěd wěčnſchđim njekſtož wobacnowačſ može. Prajeje wſchaf, taſ čazył powučenja fa ſnadne dierčecž, kiſ naſ tričaja, hduž bebi, prajecž dyrbimju, ſo Wóža lubojeć je nam poſejele? Wohnimju tu rukſ, kiſ je nam poſejele, potom teſ žohnowanje wot nich ſimějemy. Samjei.

Trama ſwadnje, kwětka wotpadnje, ale hſlowo naſchěho Woha woſtanje wěčnje. (Zef. 40, 8.)

Wodja tranſwofſki folporter ſetka młobženja na drěſy. Wón jenu jene hſwojſchđ knihow na pſchěbał poſkſeji. Tón młobženj

wočini knihu, pſchěchlada ju f ſchđſhownočeju a wučejeje pſchđ tym mjelcho hſwoj teſtamet f bſchlata, kiſ be hižo jara wjele triebamy. "Wolſhe kni"; bėdžie wón, "hſu te hmo, kaſ moje, moje woſhebe, najluſchde kni"; te hmo hſu je ſtrača hſčowſe a hufſchitawa wuſhebe, do kotrehž hſu beſ apabnył; ja bėdſ pſchěd wopſč, njepoſčimju a bobaſajet, ale nę, ſhwaleny dnož Wóh, čžčžimju a lubuju jeho hſwatu wolu a wolu jeho hſyna Jeſom Alrſija." "Schto dſa je nam tola teſ kni dał?" bėdžie folporter, "ničto", na taſte wuſchne ničto? "To woprawdže ničto njeb, hačſ Wóh hmo, pſchetož jaſo jmu nęaſi hary hſamor wuproſhjad, namatał tutu knihu, kiſ be žyle ſarſchena a ſarſchena; a čždž rad wjeſčje, ičho w njek ſteji, a jaſo beſ hſwili w njek čžł, be mi to čžitanje taſ wuče, ſo hſu wot teho čžaba hmo ženje wjaſy wot njek bėdžie njekſimju". Ale njewědže hſa, ſchto je tu knihu tam poſtož? wuſchſa ho folporter. "Wolje ſarſchěje", bėdžie młobženj, "kiſ bečhtaj tuſamju wot woſhebeho kniſja wo Paritu darma doſchłe."

Pſchěs uſte hſlowa tón młobženj wjeſchete hſwědženje wo tei nadſji wotpoſtoži, kotraž bečſe pſchěs Wóžu hnadu f čžitanja božeho hſlowa dobył. 2. Wěta 1, 19.

Pučenjanje po Wóžim piſmje

abo

taſte myſke nadendſch, Wóže hſlowo čžitaju.

Podawa hſwětny čžitaj, "Wohaj Wóh-a".

1. knihi Moſiaſhowe, 41. ſlaw.

(Pſkacſhowe, awi.)

27. Schđom hſuche a hſubene kſuny paſ, kotrež wo tamnych rjanach f čłuchnych kſunach w prěnim hſownje wuſchłedju, hſu hſydom ſčra žyle drubcho, wobraſej tutnych drubch kſunow pobođnocho čžaja. A hſydom čženie a wuſchłene kſow, kotrež w drubim hſownje po kſchđch a poſchđch kſowch wuſchłedju a je ſpožeradu, hſu hſydom ſčra drobto.

28. To je, ſhromadſu ſi ſkčnčnje wuſchłenje do jeneho hſlowa, ſchtož hſynu ſarſchenej pſchěd prajſi: ſo Wóh ſarſchenej pičhſwieweja, ičhož lubojeć čžinič.

29. Kſci, hſydom bohate ſčra a f nimu Wóžeſo daru nadoeč, pſchđim do wiſchđeho Egiptowſkeho kraja.

30. A po nich pſchđim hſydom drobte ſčra, ſo hſu hſudje bėchſy hſabčſ wiſchłete taſjeje poſchłecſ, kotrež je byta w Egiptowſkei. A drobota bndže dſch a baſe kraj, Wóſi dar f polow njekſ hſydom bohataſni ſčam, wpočječſ.

31. So njebudſa ſkčnčnje ničho wjedčecž wo plėdnocſi w kraju, kotraž je do teho w kraju byta, pſchěd drobota, kotraž potom pſchđiſ; pičetož wona bndže kraj wuſta.

32. So paſ je ho ſarſchenej kni hdužny dſał, poſajuje, ſo je wot Woha a ſo Wóh to hſowni doſtoja. Kſučeje je to wobſamſit a bėchſ hſudje.

33. Nęł ſchładaj bebi ſarſchad Egiptowſkeho kraja.

34. A taſ čžł ſarſch a poſtał jaſchſchſom, ſarſchadſkej pobađnych w kraju, ſo bydu brati pſchđ wſchłej žinow f Egiptowſkeho kraja w hſydom bohatach ſčach, a jo by to był jaſchſzy poſtajenj dawſ fa kraja, kotraž hſu luđo doſtal po hſwojej dobrej moſi dawſi. A jaſchſzy njekſ ſhromadſchju wſchłelatu porčebu, poſtajenj pſchđiſ, tyč hſydom drobtyč ſč, kotrež pſchđim.

35. A jaſchſzy njekſ naſhſyja na ſarſchamow žitne hſube fa porčebu w wſchłach, a njeky ju hſowaja.

36. So hſudje potrěba ſhownana krajeje w hſydom drobtych ſčach, kotrež do Egiptowſkeho kraja pſchđim, ſo by kraj hłoba dla hſuž njewiſ.

Wěmni profetojo Wóſi njewědžęja jenož pſchđchod, ale dnda teſ hſchđi, ſo moſte ho pſchđſchđęje nuſy wotſchłecſ. Wóh ſpožęji jim dar fa powučenja a napominanje, ſo njebudſ pſchđchod bičs wuiſſa pſchđwieweđati.

Woblabajmu, doniž f Wóſewimni jaſchſchſi pſkacſujemo, ičho ho dženja w Egiptowſkei hſawa, ſo by kraja plėdnocſi pſchđchłera, a ſo moſhli luđo bohatiſhe žne domſchowacſ, duſji hdy pſchěd.

Nęſtato f dženſchđjeje Egiptowſkeje.

Dwazety ſčłſtoſ po Wóſchſchſomow narodu je hſo ſčłma ja počał, a hižo hſwata prěnje wuſchłene dſčlo čłowſkeje młobſeje f čłowſkeje prōzy na hſu; jo to hſobſe Nęſte naſhſy w Egiptowſ-

Istej, totež hu žendželjenje blislo piski mešče Asjanu natwarili. Teke wulstine dželto plači nêdže 100 milijonow brunow, a tam dželta 25,000 jendželščik, italskih a domjagich dželaczgerjow. Za poplêdne mešgazy je dželto berje potroczilo, so je bižo džel twarjarnych našprow dofojanu.

Wichon fihel joimuje ho, fal tuta dželto potroczenje; wichalo kôždu, totež Egiptowislu nêtal fazy, wê, so hu tute našprow a spomôjenje Egiptowisfje wulgy wažne. S našprowami budža ičêrofe fraje, potroče je žehljuwim pêsłom, pischetworjene do plôdneje semje. Potom njebudže niz jenôj ša Egiptowislu dolež pischenzu narolež, ale i Egiptowisfje budža mnohe europisfje fraje, totež dženka w Amerizy kupuja, frowu potročeju natupowacz.

"Niz je Egiptowisla, a Egiptowisla je Nil."

To spôlnawich iwežde nêlotowu na mišl, so bôdu Asjanisfje našprow natwarili. Wjes Nila hu Egiptowisla spûbena krajina bula, a i Nilom. kajšiz je dotal bnl, je tjudy kraj, čašto i hłodom čimlowawu (ja Sofojeow kraj) bydom lêt doho). Woda, totež hu mošta fudu puricju i pêsłom do semje pischetworje, na totež mošli ludžo wob lêt trožny domhłowacz, je dotal bjele wêšcho wužitja ho wulstawa do Seriedznoešifefcho Morja.

Našprow, totež ho nêkole našprowa, maja 10,000,000 t. abo 200,000,000 zentarijow woby šahaczjê. Za našprowami nastawa têdže lêt wulst fêlor, hêžjê budže ho plôdna semja nahromadzjê, totež Nil i hornich Sudanskich itron jiwuwoptofuje. S pôblanistimi našprowami budža ho tute wužitja do wêdelafkih pischetowow wôžjê, so bôdu kraj powôžjê. Dotal natkadjêch w Egiptowisfji jenôj na wulstê fmuhy pischê Nilowymaj brjohomaj plôdnu iemju, tam hêžjê hu wulstê woby krajini powôžjê. Wides dotwarjomne našprow ho tuta plôdna semja wo 2500 jendželščik fêlôhny mil powjêstjê, totež hu 1,600,000,000 hr. hódne. Za natwarjenje ma ho nêdže 100,000,000 hr. wudacz; tele piewuju ma Egiptowisla ja 30 lêt wotplaczowacz, budže-li twar dofojanu.

Našprow, totež Nird a Sois w Londonje twarja, hu wulstê kamjetnita murja, na wêšê 2 filomet. doha, totež haša i prawcho Niloweho brjoha na lëwy. Je-li woda spadnula, haša murja 90 stopnjow i woby, a murja je hôrka 50 stopnjow tosta. To budže i dobom môst, wo fôrtaž Egiptowisfje faranawit Nil pischêdu. Našprow maja 180 spujêchabow, têdže 6 1/2 stopnja ičêrofe. Glubina piski spujêchabach je wêdelafa, nêkotre hu 11 1/2 stopnja, druge 23 stopnjow glubote, dolež je tež rëcznišêdžo wêdelafotê glubote. Eso wê, so woby na tele spujêchab i hôrêstjê mozu têčja, na nêkotre je spulnočje 200 zentarijow. A tola hu spujêchabla tal fôtojene, so môže je jenêščê čłowjek wuhibacz.

Eso wê, so bê pische wôdu mîru cêžje, wêšê pischêčimwosfje pischewinjê, totež ôžduhu tûton wulstotny fustk čłowisfje mudrofje sobžimacz. Stajenje, hêžjê Nilowe woby pischêčimwosfje, budžu nje-dofojane dželte našprow powôžjene, a dželta budžu čašto na nêkotre mešgazy šahaczene. Čašto mešêdže ho semja gluboto wuwjêczjê, domž môžduhu ho murje na frutim podložku fôtožjê. Tola wêšê tute pischêčimwosfje je čłowista mudroščê pischewinjta, a fawêšê je dženka bjele wêšcho duwla, so ho wulstotny fustk šo-žownje dofojna.

Sato hu prëni trôcz fiate, so ma ho tajfele murisfio natparicz, bêdu wêšitny starožitnoščerjo a lubowarjo wumêščich dželow wulgy potroczje a roščerjoni božiju ho, ho budža wôžjêta glawnu fivjatnju w žila i čahow stareho Egiptowisfeho pohanstwa falcjê. Tute stare rošpadanki stjeja na fupje, i palnamo wobtročjênej, w Nitu, totež duri bô fihubjê, hêžjê ho spujêchabdu na našprowacz šahaczja, a bôdu-li ho našprow tal natwarite, jato bêdu i prëna wumyhlene, potom bôdu tež fivjatnju powôžjê. Tola wulstê fyla nahladnyh ludži, wučenjuch a toščik, totiz stare wumêšfje dželta lubuja a cêžjêja, je pischêčimwo tajfim wotmyhlienjam wojo-wata, a tal hu ho nacisfji pischemênte, so wôstano rošpadanki tež piski najwêščich wôdach na fuchim iteju, hêžjê ho tež fupa prëni trôcz w 3000lëtnyč stawišach pod woby wôdnari.

Sajimawe je tež, fal je ho wulstotny pischemjet fapoczaj a splet. Hêžjê bô ho tûton pischemjet prëni trôcz i frowy nêčajšêho čłowjêta wumuri, wôžduhu bô nêlotiz Londonizy tajeja radu, a wôžbščio wupracahadu ho Beniamina Watera a Žohna Wreda wo jeju mënjenja. Potom ho prôščadu, fal mošli ja to pjenjety hwelej; têdbom frowi Ernest Rassej, totež je wôndu žendželštemu kralej Eduardej wulst pjenes dol, so bô ho joerjuna ja fhorych na fuchočimtu natwarita, pjenjety ja našprow, w Egiptowisfji pischê Nilom natwarjomne. Tamni tijo bôžaczjo pobadu ho do Egiptowisfje; buzy ho purcu fêstajadu wumënjenja. Wêšê ranje

brjêda, hêžjê do Egiptowisfje pischêžjêdu, a bižo njebêdu bê Egiptowisfje taježčimwo do wumënjenjom frowilo. Ma brue ranje jêžêčjaj Rassej a Waker bižo japo domoj. Tak wêšê ho Egiptowisfja ja ičturi dno poručenjê doštata a pichjala, totež ma ja kraj njeječimwôžimmo wažnotu. So budža tute našprow Egiptowisfje famerjo do žuta powrêčjê, je jagne a wêšê. Nêsto batle budže ja rataria môžno, po jôhadu nâčajšcho cêžho fôpôdôwicz, hêžjê hu ho dotal bižjêdže najšajtarfê naprawu a nabobu natožowale.

Pjenjeh, totež dželaczjerjo, našprow twarjazy, doštawaju, pisch-njeju kôždu hêžjê wêščitub w fhrjêčjêch wo wulstich mešach. Wêšêd "Asjanisf bancom" doštanu ftočjata frowu cêžju na fhrjê-bine a nječu ju, pischewôžane wot urôjenjêch pisches puricju na robotne mëlina. Kamjenje ja Nilstê našprow tanaia w farnyč fkalach, hêžjê hu w fôstarku lamjenje tamali, so je ho mošto wêšto žila natwaricz; i nich je ho tež "Aleopatrina jehla", wulstê mjenjenu ftofu, totež dženka Dzenjny brjoh w Londonje pichji, natamaf. Se farnyč lamjenjow, i fôrtažjê hu ho pischê čitôhëž-këtamni fôtofinie wulstê pomnihi na rowach žaracow natwarite, twari dženjênišê čłowjêčimwo našprow, totež maja Egiptowisfje nowy a šoščowništji pischêd hwelej.

(Potraczowanie.)

Čiut pokutu!

Spôb: Čêščiz Woby wjêcijênimu ho poda.

Tak, hêžjêduho, ty w runej méri
A tej heli napščêčimno dšêch,
Hêžjê i potuče twôj Wôb cêžjê cêžjê,
Ty hrowo štože polijêch.
Hêžjê Wôb to njebo wotewrja,
Ty i heli dšêch do fkaženja.

Tak wêrno hacj je Wôb na nječu,
Ty wêščjêdu huto wuprajizjê,
A nimačjê tola Wôba fêžjêdu,
Wêšjê wêščitnim, ičtož ty wurêčjizjê;
Wêšes fustk a frowo wotwjemjêch,
So ty do Wôba njeemjêch.

Raf huto prajizjê: dajdu wêrno,
S tym frowu dajdu fôtožizjê,
A wêšjê, so njeje ničjo wêrno
Wot wêšjêch, ičtož ty wuprajizjê.
Ty wotpôfôžizjê pichjêdu
Tež njeprawu ja cêžjenu mîdu.

O čłowjêczê, ičto žwënišč fêbi,
Wêščjêduščjê Wôže hrimanje?
Tôn knjes je wêščjêdujom blisfo tebi,
Wjêwôžizjê jeho bôžfianje?
Šdje je ja teho frowanata,
Kiz Wôže mjeno ja fmešč ma?

Slaj, kajfe fupjê Wôžoh' wôžjêta
Čsu na femi a na nječu,
Raf wulstê mîž a fôtožnêžjê bôžjêta
Čêže wôdabana a fôtožni tu;
To wêšjo, hêžjê Wôb' mu poruczjê,
Čêže ftošta, wola i potuči.

O hêščjênišfo, ho tola doypomti,
Čêšto Wôb je čimnê na teli.
Čêšto wôn czi fliczi, frowu wopomni,
Tež njevotianjêch w hêščjêniš czi,
Tež frowoj' fyna pobana
Wôb' Wôb czi tu ja Šêščjêništa.

Raf wulstê je ta luboščjê bula,
Kiz frowu trej je pichelaf.
So wutrobny bi rošmëžjêfnyla
A twerdê myšle tamaf!
O žetu, ty naš lubjêščjê,
Ra fêščjê ja naš ratujêščjê.

Esy-li s'p'raś,
Pitnje d'żelał,
Strawia cje
Sewojny statol,
A twój k'wajot
S'radny je.

Sa ślaw s'p'rozny
Rapoż m'żny
Lubofej ma;
Bóh paś s'w'ieny
P'śch'es t'wac m'ieny
C'żer'w'olej da.

N'jed to s'p'rawaś,
S'w'ierne d'żelaś
P'śch'idne dny;
D'żer paś s'w'ieny,
T'w'iszi daty,
W'otpoc'hi iz.

S n'jeb'ek mana
N'jed c'zi t'mana
Żyw'ot'ej je;
Żywa w'oba,
K'iz Bóh p'oda,
W'ot'ch'ej c'ze! P.

Szerbske njedzelske lapjena.

Wubawa hó k'óžu s'obotu w S'moler'ej kniežich'cz'ejni w Budušinje a je tam sa s'chw'it'it'nu p'ch'edp'latu 40 up. dośtać.

12. njedzela po kwj. Trojiny.

Hebr. 12, 5. 6.

Samy dženb tódženja bebi prajili, so żohnowanje wot czerpienjow smiejmy, h'óž je sa s'wadne nimamy, dha dze naś to kame słowo dženja h'is'ce p'ch'ed druhtin s'radom wotac'nowac, mjenizny, so n'jeb'w'om je ženje sa tak wulke a c'żeske wobh'ladati, so budymy pod nimi ja-wutlili: mój s'mo, njem'ej so s'wadne to kniejow'e powucenje a n'jesawutlil p'ch'ed jeho k'hośtanjom. W'ěs'ce d'yr-bimy d'rie na Woże powucenja k'ez'bowac. Bóh dze i n'imi n'ěd'ito dośpic, wone d'yrbja nam b'olof'e nac'izn'ez, naś n'usowac na naśke żywjenje k'ez'bowac a s'wojeje n'jep'ob'us'chnof'e p'ch'edziwo B'ogu a k'ez'deho n'jep'rawa so w'ot'at'iz. Ale sawutlicz pod nimi t'ez n'jeb'w'om, dośelz bebi prajiz d'yrbimy: n'iz Wozi h'n'ew, ale Woza lubofej je nam p'óśeje. Luther je we s'w'ojim wut'eladowanju s'ch'ejs'e p'rótny: n'jew'edz naś do s'pytowanja, i p'otnyim prawom prajil, to r'ěta t'ez s'obu p'roš'ez: Bóh d'żyl naś s'w'ar'nowac, so by naś c'żer, k'izet a naśke c'żelo n'jes'ladati a n'jesaw'ed'iti do n'jew'ery a s'ad'w'elowanja. Żofo W'et'ra na morju we s'wojej w'ěrje sawutl'is'ke, dha p'ocz'a so podn'uric. Żato Żubaj na Żejn'owej h'ud'ze s'ad'w'elow'as'ke, dha d'żes'ke tam a w'ob'w'ěhny so. Sawutl'ena wutroba p'us'ch'ez' w'is'hu nad'żiju na w'um'ozenje, n'jep'p'ya w'jazy B'oga wo p'omoz p'rob'ez, n'jep'p'ya t'ez w'jazy kama wojowac a bebi p'omh'ac. S'ch'iz by w czerpienjach d'żyl sawutlicz, n'jemoł ž'oneho żohnowanja wot nich m'ez.

D'ż dajmy so bebi d'ezje do wutroby s'ap'is'ac: n'jesawutl, h'óž p'ch'idni, ale bežmy p'ch'es w'obitajnu czerpi-

w'olej na to b'edjenje, kot'ez nam je p'ri'd'ot'ajene. (12, 1.) S'ch'etpliwofej w czerpienjach a p'ch'i tym w'obitajne wojo-wanje p'ch'edziwo h'ed'ez, to w'omha s'f'ot'acnje t'óže czerpienje p'ch'ewim'ez. S' k'as'ej wulkej s'ch'etpliwof'ezu je tola s'ch'izn'iz s'woje czerpienje n'j'el. T'eho dla n'je sawutlil. S'ch'etpliwofej, kot'raz wut'hadza je ž'iwje w'ery do t'eho B'oga, k'iz w'omha, s'as'č'eri sawutlenje. W tutej w'ěrje je t'ez Luther c'żeske c'ż'ozu p'ch'ewim'ul, w kot'raz'ch' ho d'ad'ke c'żileje kam tu s'et'ez na h'w'ěje, t'ez jeho t'urw'et'ch' ho b'ojes'ke, so jeho n'jeb'udze m'oz do'ez s'ch'itowac. Dha p'is'as'ke jemu Luther: na to njem'y'slu, wot w'as'keje t'urw'et'ch'ow'skeje h'ud'ny s'at'itanje bebi ž'adac. Haj, w'iele b'óle mam ja to, so d'żyl ja t'urw'et'ch'ow'stu h'ud'nu b'óle s'at'itac, h'ac'z by w'ona m'je m'obla s'ch'itowac. Bóh d'yrbi jow kam w'is'ch'itko c'izn'ez b'je w'sch'ego c'ż'ow'stego s'ar'anja a p'ch'iez'iz'ena. T'eho dla s'ch'iz najw'jazu w'eri, t'on m'oje t'ez n'ajl'ěp'je s'ch'itowac. W'ud'żis'ke Luther d'żyl malow'ěry sawutlicz, wulki s'kut w'ob'now'ienja s'ch'izn'iz'ow'ej z'w'et'ke n'jeb'ud'żis'ke ho ženje do'f'ot'aj. Tak w'op'oz'at'ny t'ez my s'ch'etpliwofej t'ez w n'aj'ez'ch'iz'ch' c'ż'abach, w'ona budze t'ez pola naś s'as'ch'izn'emu sawutlenju w'ob'arac. —

A w'opom'iz'any d'ze: — t'ez to budze naśch'emu sawutlenju w'ob'arac — naśke czerpienja n'j'eb'ni h'is'ce n'aj'ez'is'ke, h'ac'z run'ez bebi my to h'utito myśl'im. S'ch'iz j'ap'ot'at'ow w 4. s'ch'iz'ezny i Hebr'ejstim p'is'a, p'k'ac'z t'ez nam: wy h'is'ch'ezje n'j'ez'is'ke ho h'ac'z do t'w'ed p'ch'ez'iz'iwili na b'edzeniu p'ch'edziwo h'ed'cu. W'om'icze na s'ch'izn'iz'ku, k'iz t'as'ke w'sch'elke w'ur'ez'ezowanje wot h'ez'ch'itow p'ch'edziwo bebi je p'ch'ez'ez'p'it. S'ponimajmy j'emož na mart'ar'ezow, k'iz su

najwiſciejſze cziwile pſcheczeſepili, kotreż może hebi cziwibiſza ſiurowociſz wunniſklic, a też najbołoſniſchu ſimercz, a woni ku woſtojanu woſtali. Szponinaium jenoż w wiſchelicz ſchizjanoſcherjow w naſchich woſabadach, kiż ſu lita dolgo ſie, czeſze ſchoroſcie njeſibi abo ſu bo durbieſi i ſłodobom bėdziej. A dha cziyli mi małowerni ſawutlicz, każ bęchu noidze czerupjenja wſche wulke byle, taſ wulke, ſo je nje- bęchym moſhli njeſiej?

Al hby bęchu nam hiſcheże durbiale czeſzche pſchincz, jene woſtanie nam też potom hiſcheje, ſchtoż je nam ponha pſchewinucz a pſchęd ſawutleniym woſtarnowacz może. To je ta weſtoſeż, ſo hbyż ſimj je pſchewinili, na naſz trona czaſa, kiż wiſchu pſchetratu prōzu a wiſchitke czerupjenja bęchaje ſaruna. Skrytuſiſ je ſo po ſwojim czerupieniu bęchnił i prawizj na Woſi ſtoł. Al nam dawa naſch Wōh wjedżecz: wōn kſoſta paſ kōzdeho, kotrehoż wōn ſa ſyna hoſie woſinje. Hoſiewaleczi durbimj ſo do jeho kraſnoſcie, ho pſchiczi i njei, woſiwać wot njeie, hbyż do czaſa njeſawutliny, ale w ſchēpſiwoſeji ſo bėdżili ſimj hacz do tōſza. Aſa tutōn tōnż hładajim pſchego ſaſo, taſ hiſto hacz naſcha ſchroboſeż nam ſpadacz dze. Wotom budze ta ſama ſo nam ſaſo wrōczicz w nowej moży, ſo dale njeleż a pſchewinucz moſemj. Tęcho dha njeſawutliny, hbyż czerupjenja pſchindu, njeimēimj je paſ też ſa ſnadne- ſaiſeż powuczerja też pſchindu, a my ſimēimj to zoſno, wanje wot nich, kotreż dze Wōh pſches nje nam darcz, budżemj pſches nje ſo dacz czaſnuczi bſiſz i njeimj, budżemj ſwōj mēr namafacz w nim, hacz njebudżemj ſboże a mēr namafacz pola njebo.

Hamjei.

Puſzowanie po Woſim piſimje

abo

kaſte myſle nadendźch, Woje ſłowo cziata.

Podawa ſwērmj cziat „Womaj Wōh-a“.

1. kniſi Wōſaſowc, 41. itaw.

(Wōſaſczowanie.)

III. 37—46. Zaraw, wuſu huntu ſpōwinaćſi, ſo je Zoſej napjelnienj i Duchom Woſim, poſtaji jeho ſa ſwojejo najmuj- ſchego nadźczela, da jeho po ſłowym mēicze wōdźeż a pſchawoſmje jeho do Egiptowiſchejo naroda, a to do woſchitja ſa mēichnōw po- ſtajej, baſiż jemu Egiptowiſke mēno woſenizy jeho i dżowu wuſchidchego mēichnita. Zoſej, ſtjeżeż ſt itaw, naſtupi nēſto ſwoje ſaſtoſiſtowo.

37. Zoſejowa rēc ſo Zarawej derje ſpōdobaiſze a wiſchitim jeho wotroczam abo radźiczeſa a dworſkim ſaſtoſitkam pſchi roſtrēczoſowanju i Zoſejom pſchitōmim.

Wiz jenoż, to mējadu woſkoſenje Zarawonowch ſonow ſa jednore a wiſchēne, ale też prawe a wērne — a to tēcho dla cziim bōle, doſeż mējadu Egiptowiczi ſrawu ſa ſimajo ſemje wſcho woptōdajeſe, a doſeż bē Wil ſzōto wſchecze pſchōnoicze w iſch traju, a doſeż je pōbia druhi ſōn też jōſnie wotroczuſi, ſchtoż je prēm jenoż wōmōnajeſi, ale też pſchibatu radu, kotreż bē ſwēde ſlub- oſeje mudroſeje, ſpōwinaću hynodom ſa ſpōmōimj. Al tomu je troſch ſo hiſcheje pſchibata Zoſejowa woſoba, jecho poſiſnje, ale też narōbne waſchje, i kotreż ſu jecho ſłowa pſchewinuczeſtu mōż doſtate.

38. Zaraw bjeſche i ſwojim wotroczkam: Aſk moſhli my tajeſho muſa hiſchēje nēdēho deruſeje namafacz, w kotreżm je Duch Woſi, dach njeuſchēdnejo ſpōwinaća a njeuſchēdneje mudroſeje?

39. Al Zaraw wotwobroſiſiſiſi ſo wot nich a pſchidowbroſieji ſo i Zoſejej bjeſche: doſeż je Wōb teſe to wiſchito ſewit, nje- ſabym taſ roſtanu a mudry, kaſ ty; ſiawie je, ſo ſim roſtan- neho a mudreho muſa, ſa kotreżm mēł ſo roſchlabowacz po twojej radze, biżo w tebi naſchoz.

40. Ty dha maſch bęcz mōj pſchidowbōniſi, a twojemu roſ- ſaſowanju durbie wiſchitōw mōj lub poſchitōw bęcz; jenoż ſrawo-

ſchejo ſtoła dzu wiſchēſeji bęcz bęſi ty, a ſwōnſowna ſrawoſta czeſeż a pſchda ma ſo mi też dale woſpoſławacz.

Pſchidowbōniſi w naraſchich trajinach je „prawdſtie ſiawjenje a ſtawowanie juſtanowe (ſrawowe), kotreż ſo do czeſmōicze ſaſhowa.“

W traju i deſpotiſkim knjeſchitōwom, bjeſeż je ſral jenoż pſches nabozje wōſchje a pſches mēichnōw w ſwojich ſtawach wo- mēielomaj, njeimōimj ſo woſheje dſiawcz, to ſo na dōbo nje- wōſnit poſchēnie na najmujſchēde czeſeje, woſheje potom ni, hbyż moja ſa to, ſo wōn thowa wē hebi nēſaje Wōje powołanje. Pſchēje w naſchich czaſach ſtawaja ſo w naraſchich trajinach podobne wōż. Też wē nam Szreſti ſpiſaczel Szerobot i czaſowu Egiptowiſhejo ſrawa Aſanawiczi bjeſeſe, to je ſral ſwoju dżowu na murjerja wōſchit, doſeſ, kaſ Egiptowiczi wōdēch ludzi, taſ je wōn wiſchēd Egiptowanom pſchēbahaſ i mubroſeju.

Szpodſimnōch, dſiſi Zoſejowe powiſchēnie, je, ſo Zoſej na ſwojim wōſchit imēiczeju ſaſhowa pōboſnoiczi, ſwēdomlinoć a mēiczoſenie, luboſeje ſimſhjenje, kotreż je nawutnſi w ſwojim bſubofim poſiſenju.

41. Al dale bjeſeje Zaraw i Zoſej: Za ſim tebie i tutym a wot teje hōdajim poſtaji na wiſchōn Egiptowiſki kraj.

42. Al to prawitſie ſejeje ſwōj pierſchēſeż je ſwojeje ruti, do kotrehoż bē ſrawo mēno ſapſhona, a tutym jōn Zoſejem na jecho ruti, jemu taſ prawo porucziſz, na ſrawom mēicze wuſtaz ludžom wuſtacz, a wōheje jecho bēlu ſiſu, ſaſiż braſtu mējadu mēich- niza, a pſchija jecho taſ do mēichnōwſeje wōſchit, abo ſaſiż jecho tala runje taſ wōſtajo jaſo mēichnōw, a powieſim ſłoty rēcſaz na jecho ſchju, i ſaſiſim ſo wiſchitaz woſhebnit ludžo a woſheje hādajim bēdchdu.

Szerobot powieja: „Wēſchizny trſhaja ſo ſōdny tēcz i dzeri po wiſchēd czele, ſo njeby ani njerōbż ani nēſajſa maſanowcz na nich byta, ſiſizny wōſu. Wēſchizny paſ thōdja jenoż w rubanej draſeje a w cziſiach i bęta — dſto i roſtliny, i kotreż ſu itari papjeru bjeſali. Druhu draſu njeimēdja hebi ſchēſeji abo w dru- bich cziſiach thōſeſeż.“

43. Al ſaſade, jecho na ſwojim druhim wōſu wōſeż, na wōſu hynodom ſa nim iſchōzom pſches ſwoje ſłowne mēito Aſanſe, a da pſches wuſowatōw pſchęd nim wuſowacz: abel — kōſeje ſo pſchēd nim. Tutōn na wōſu je wōtā naſchejo traja. Al poſtaji jecho taſ ſa ſiſejerja na zyty Egiptowiſki kraj.

Abel je toſtſie abo egiptowiſke ſłowo, kotreż ſu woprabwje woſati, kaſ w nowym ſaſonju czaſo ſłowa ſetſaſch w tej rēczi, kaſ je Eſchōſim woprabwje rēcſaz.

Woprabwje rēcſa: abel — pōdā na ſemja! abo hbyż ſo ſchēbjeſeji rēczi wuſtoſiſeje: Aſonizje ſo! Taſ je Luthet też naj- pſchēb wiſchēloſi, doſiż njeje pōdſiſchō ſłowa wuſowatſi; a po nim je ho też heſtſa bſiſija ſchōzowa.

Taje hebi Zoſej njeje w ſaſiſje ani pſchak, jenoż ſo by był wuſwōbōdżemj. Dha ſapali jemu naſch ſiſeż w njeſchēdch na czaſ dſimaje wōſu a dobre wōſenje, ale wotmōlmi jemu: Ty nje- wiſch, dſch pſchōpſch. Za dawom wjele wōżaj, bſiſi mēiczeje pro- bjeż a roſumiczi. Tęcho dla durbich hiſcheje dſieje wutracz. Za pōzdam hiſcheje bōle ſa dſimem runu hōmihu i mēbiu ſo pōſchē- zom. — Wotom paſ je ſo Zoſejej dſiſowa, ſchtoż do tēcho njeje roſumit, abo ſchtoż njeby hebi ſwōſit ani hebi nadźecz, ani wo to pſchōpſch. (Luthet.)

Chēſeż mje do pſchēſizim wōn wōdźeż,

Al ſa na tebie ſjercam

Al i tobn du, ty mōſchēj pſchōdźe,

So w ſłach ſwoje pſeż mam

Al i njeſchēj jēd: Wōſi pſeż tam pōdē,

Wdēż joſnōwanje ſe mni doſide,

Hbyż tebie mam, dha mam ſa doſe,

Za wēn, ty i nami derje mēitich

Al pſchēb hacz naſ kraſnich cziſnich,

Wōſch mam jow wiſchitſi hſubjowē.

44. Al hbyż bēſche ſwjebſchitſi czaſ po mēicze doſonajm, bjeſeje Zaraw i Zoſej: Za ſim Zaraw; a po ſwojei ſrawoſtſiej moży ſim tebie poſtaji a ſa najmujſchēchego w ſwojim ſrawoſtſie; bjeſ twojeje wole njeburiſi niſch ani ſwōju ruti, ani ſwōju nobu poſchēſimje wē wiſchēm Egiptowiſkim traji. Wēſto paſ durbich też zſle naſch bęcz, a durbich tēcho dla nowe mēno pſchēſe.

45. Al Zaraw mēnowaſche jecho po egiptowiſke rēczi: Zaphnath Paaneach, to je po rabbinſkim, na hebrejſku rēcſ ſo ſaſonowajm

Soy-li spówał,
Bóhnie bjełat,
Strowa cje
Swojóny statot,
A tnoj bjejatot
Stadny je.

Sa staw spórzny
Napój wóznny
Lubojc ma;
Bóh pat bjeznny
Wšes spat mernny
Cjeztwójc da.

Njech to spówał,
Sowénie bjełat
Wšedne em;
Dzej pat bjejatot,
Dufci dat,
Wspóczajm.
S njebeš miana
Njech czi łmiana
Žiwónsc je;
Žywa woda,
Kiz Bóh poba,
Wóšcaw cje!

F.

Serbiske njeđzelske łopjena.

Wubawa ǝo łóđu ǝobotu w Semołerjz kńicjickiczeńi w Wudóšćinje a je tam ja sctwórtćitnu plichepłatu 40 np. dojtać.

14. njeđzela po śwj. Trojizy.

1. Tim. 6, 12.

„Wojuj to dobre wojowanje teje wěry, sa-
pšćimú wěcne žiwjenje, na kórcz tež ǝy po-
wołany.“

Njeje to wójniské wołanje, kiž won kńiczi i bibliského
hrónćła, nam pólćiczeného wot našeho lubeho puczińta na
dženbńichu njeđzela? Kať dha naš do njepołaja staja
tón luby japošćot Pawoł, hđnž tola po prózy pólnych
horzych dnjach dżemny dženja jako na njeđzelskim dnju raš
wobdychnyć a wotpocznyć, hđnž dżemny jón kńiczeć
w czišćinje, kiž tak derje nam cżini po wšćem šćerćocze
a ropoće šanđženeho tyđženja!

K cżemu tajfe šubđenje, brónjow ǝo wšćimacž, hđnž
wšćaf ǝimny w šćotny měrje žiwi, w kotrómž ǝimny
i ǝoam na ramjenjach a se ǝerpami w rukach won
cżabali na našće blisće pola a na nič dołonjeli to měrne
dželo domkšowanja tych žnjowych Wóžich darow? A hđnž
naš pšćed mało mēbazami hišćeje tyšćeje, ǝo sa tamny
buršt lud w južnej Afrizy, šaplecznje do žalobnjeje wojny
se ǝurowynym žendźelczanami, dale trajejće cżaf czešćeho
bēđženja a šakitowanja, hđnž nam wutrobny trawojachu
špominawšći na wšćitte rany, kiž budu tamnym ratarjam
na jich cżelach, domach a polach šbite, cżim bóle ǝo tež
nětko wjełelimi, ǝo je nětko tež sa nič wšćińćot tón cżaf,
w kotrómž móje ǝwoje mjecze i radizam a ǝwoje lebije
i ǝerpam cżinić.

Pšći tym wšćem pak nětko nam hižom stare pšći-
šćowo ja łóđu cżaf praji: „Czešć mēč mēr, dha wšći-
hotuj ǝo i wojowanju“. Kať tuto ma płaczińnu sa mēr
a wojnu mólak w žiwěcie, won tym njerećimny to tutym
našćim nabóžnym tyđženiku, wostajimšći wobkēđžowanje
tajšeho napominanja politiškim wóđžerjam našćeho luda.
My tu mēmu, ǝo nješćimny jenož poddawjo nemšćeho
tžęžoršćwa a stawny našćeho šašćeho a pruišćeho luda, ale
jo mamny jať šćiećizjienjo, kotródž je Žešus Křryštus
ǝebi warbowat a dobyt, być Wóžij lud a w tralešćwoje
našćeho njebešćeho Kńejša pob nim žiwi być a jemu
šćizicž.

Hđnž pak tón tež rěťa „mērny šćerćyta“, njech
tež je jeho kralešćwo jene kralešćwo mēra, njech wšćaf tež
wón tym ǝimnim pšćiwola: „Mēr wam wostaju, ǝimój
mēr wam dawam.“ my njepšćińćimny do jeho kralešćwa.
my džel njeberjemny na jeho Wóžkim mērje, nješćimny-
li wriedo w šćwjatej wojńie šćali, nješćimny-li w horzych bitwach
ǝo bēđžili wo wěcne šćwoje našćich dušćow.

Wotroćť wšćaf njeje wješći, džili jeho kńež. Že
pak, kaž wěmu, našć Kńes Žešus Křryštus baľle po
czešćim bēđženju a trawojnym czešćienju ǝwoje kralešćwo
pošćajil, my na žane družie waišćanje do njeho nutš pšćińć
nješćamóžemy.

Sly wojak, kiž njewojuje,
Hđnž wšćińći ǝam do bitwy dže.
Duž dha, luby šćiećizjiano, šćińć a wobkēđžuj
napominanje jeneho, kotróž je wot Kńejša Křryštuska
šćameho byť wołany do jeho šćwjateje šćizny, kotróž móže

nam w njej bycja za prjedybšerja, dofelj je byt wobleczeny znu bróni Wožu, swoje ledžby meł wopasane i mernoczeny, wobleczeny je byt i fatabom prawbošce, dšeržal je ščit wěry a i mješcom Duha jawješce njeje do lošta rubal, šljah a wobledžbuj hšab japošhtoła Pawola:

Wojuj to dobre wojowanje teje wěry!

Daj bebi pjahi tym potašacj 1. njepršeczelow, pšdecziwo kotrymž mašy šo bėdžic; 2. šchorhoj, pod kotrejz mašy we nim štač, a 3. tvojju pšidšišuškownišk f tajnemu wojowanju.

1. We wustławowanju 6. prošaw, kotraž šloneži je šlowami, „so bychmy wšah najpobledy dobyli a pšdecwinišli“, mjenjuje nam prjedyz našu Luther, šwěrný Pawołowy wuczož, tych, nad kotrymiz mamu dobyć, kotrychž mamu pšdecwinišć. Šču to čert, šwět a naše čželo.

Čžert je a wostanje njepršeczel Wožeho kralesstwa. Šduž Woži Ščny bė pšidšišol, tuto kralesstwo na jemi šaložic, šduž dha tam jemu na wyšhoje horje ležicimje poščizuje wišitke kralesstwa zkeho šwěta a jid traušic? Wjebe to čžert? A hduž wón tehdom, dofelj šo Žesuš nječastke pšdec nim poškilec a f njemu šo modlic, wot Žesusa wotėdže, wón to tola, kaž Lutafš nam w šwojim ščenu 4. 13 pišce, jenož čžizuje na šhwilu. A šduž dha bė, kiz tam Žudalske do wutrobny dawajše, so by Žesusa pšderadził? Wjebe to šašo čžert, kotryž njebe šwoje na šhwilu wotfotorecne prjodbtwacje, Žesušowu wėž štauč, ženje f woczož puškic? Šduž nėt wėž, luby pšdeczelo, so Žesuš we wutrobach čžlowjekow dže šwoje wėžne kralesstwo twaric, budžicš šo džiwoč, so runje tak wutrobny špytuje we wiščich čžabach tež čžert šašo dobyć?

Šty štary njepršeczel

Wy naš rad' pšjerež čžyž,

Wón jara možny je

A ma dočž lebnocje

Tu pšdec njoh' ničto njeje.

Šaj, pšdi wulke mozy naložnje tuton šeršhta čžemnočje tež dočž lebnocje. Tón šamý Luther, kiz wot mjenowanu ščutczku wo nim je špėwal, je šledowaze šlowa w jenuj šwojiz pišmow prajit: „Želi by čžert wiščubje f rošomaj, i wopušaju a f konjazej nohu šo pšawit, by wón šhuby čžert wostal a malo dušowu poradni, dofelj pať je wót mudry čžert, dha šo wón pšdecdražic do jandžela šwěta, čžebž dla jemu tež lužije, to rėta „šwětlo nočje“ praja, rėči f čžlowjekami pšdecčelnje, kaž w parabihi, a tak wón šjeba šhubje nje-nahšonite dušje, šo šo dadža woblatnic a jemu dre šame do rutow bėža.“

A šwět je čžertowu pomožnik pšdi tajnim škažetšim džele. Šduž by tebi, luby šeršit młobženo, kiz ty wopušicizš šwoj pšoboznj štaršišti dom, dofelj šy do wojakow wuščbnjeny abo dofelj čželč bebi w žubije šwoj šhlėb pytač, nėčdom žow pšidšiwotł: Pši, budž lidora, žiciti šo njepozčiziwemu, njehmanemu čžlowjeku, ty by šo naštrožawjshi wot njeho wotwobrocžik a šawrješny: Šebhi šo wote mnje! Želi pať tón šamý ma lubošne šlowa f tebe: Čžeho dha dha tola na wježorach tak pšdžego šam domach špdač, měšto šo by bebi tež roš wješele popiškal na rečaji a w piwnych tšěžach, hduž šy tola jenož jutřec młoby a šamo w biblij pišane štei: „Wješel šo, młobženo, w šwojej młoboczi, a nješ šo tvojja wutroba šradnje w tvojiz młobdy dnjach, a čžin,

šduž šy tvojje wutrobie špoboba a tvojimaj wocžomaj šo lubi“, a ty tajnemu wabjenju napšdecziwo njestješ, ale dajš šy wot njeho wobtušiwacž, wješ, šo moželš i tym prėnju krocžel ščizic f šwojemu štaženju, a po tutej prėnjej krocželi čžiniš druhu, a prjedy hačž šo dohladač, šy na ščertom pušču šwětnyž džėži a wot njeho žane wrocjenje njenamafala.

Šduž by bebi, lube šeršite holicžo, kiz je šwojim rjanym woblicom, f kotrymž tšejelč kaž rėža w šahrodž, jako šljizoba měšto namafala pola wobčebneho tšejitwa we wulkim mēžje a te šame našupio f tym šwěrnym prjodbtwacžom, šo čželč je šwoje mduš podpjeracž šhubu macšetu w mašej narodnej tšěžu, hduž by tebi nēšiti tšjež pšidšiwotł: „Ža tebe ščizuju šlehanču, ša lėto wuštutjelč fidečizija“, ty by možia w šwoje njewenje a čžetnosčje jeh wotpotafala i tym jenuj šlowom: Šebhi šo wote mnje! Želi pať tón šamý japočžnje tak rėčez: To wafšnje njeje pola wobčebnyž luždi wulkeho mēsta, njebželu Wože domo woprytowacž, kiz šy jenož twarjene ša šlupý lud; wafšnje wobčebny je, na njebželch w pšdžnyž draštach šo wuščadžowacž a šo šabawječ. Pšidšijiti tola te rježajši a pjeričenje, tu židu a šomot, kiz w luboczi f tebi šamý natupil, pšdecwobž mje jako towarizšta na mojih wuščadžowanjach, bōryš potom tebe ščizuju ša šwoju mandžellu, jako šajžš njemelč potom wafšeho dočž — o ja tebi praju, bōryš by mjes wulkej licžbi wionječicenyh, šhubjenyž bolžow našdeho naroda, nimajš-li pšdi prėnim powjedanju tajlich leščiznyh šlowow jafnje woczi, kiz wšewidžicij pšdecšapanočj šelšarneho šwětnego šawjedowarja, nimajš-li w pomjatku a na šajštu ščutczku šwojiz špėwalšidž:

Šduž w lōšhtach šawrječemu je,

Bjes tebe, Wožo, křodži;

Šo wiščubžon šy, wón šabudje,

Šty njepršeczel joh' wodji.

Wón f tvojim šlowom žorty ma

A hani šwojoh' Šebžizita

A tvojje džėži hibi.

A šduž je tón tšerzi njepršeczel, kotrehž maš štajnje wobledžbowacž, pšdecziwo šotremž maš wojowacž, šduž to tón tšerzi, tón najštrašnišidž, bjes kotrehž bychu wiščitke nadbėhowanja čžerta a šwěta šo podarmo šlate. Wón bydli w naš šamych, wón je tón pšderadnič, kiz tamnygoj dwnėaj štražbu durje natwariz pta, pšdec kotrez woiat šo do čžlowije wutrobny nutš šunjetaj. Wafšeho čžela wola je ša wot młobocje. Čželo požada pšdecziwo dušid — to je ta ščėžba, šajžš hōřica byč njemaje. Wly we bebi šamny njemny pšdecšene. Želi šo šam šnajelč, luby pšdeczelo, durbitiš wšah pšdi wščēm špobobanju, kotrez maš na Wožim šatouju, f japoščhtolom Pawołom prajic: „Ža wižju družu šatou we šwojiz šlawach, kotryž šo pšdecziwi šatoniej w mojej myšti a jima mje pod hrėchow šaton, kotryž je w mojih šlawach.“ Ša šubjeny čžlowjel, šduž dže mje wumož f teho čžela teje šurječje?

Pšdi tym wščēm pať njehub nadžiju. Njemej šo do čžaba ša pobithe a šhubjenego. Šidžke je młobota, šo, hačž runjež maš hjo šrowawajz ranu šbite, wuščetnjelč šrudnej šurječji pšdecwinjenego na bitwiščžju; młobota je, šo tuto šidžke wopušicizš jako dobywat.

Daj bebi dha

2. potašacj šchorhoj, pod kotrejz mašy šo bėdžic.

Ty wědš, so je najbanibnišči štuff, hdyž wojak we wojnje thorhoj, na kotruž je pšičibahat, wopušćizy a wot njeje čeznje. Bšdcežel a njewšdcežel jeho sazdwia, ša žyłe šwoje žiwjenje je wou šwoju čzesć šhubit.

Чхэцхъ нѣтъ быцѣ на іодѣе вѣчѣне чхэцхъ хамибнхъ
 члѡмѡѣ, тѣз же ламат бѡмѡѣ бѣлѣб, вѡрѡнѣчѣл бѡмѡмѡ
 фхѡрхѡ, нѣдѡрѡѣлѣне вѡстѡлѣ на бѡ вѡлатѣ нѣдѣлѣлѣнѡсѣлѣ
 дѣа члѡн, іѡдѡтѣ бѣ бѣби вѡ бѡмѡѣ бѣлѣе нѣвѣрѣе прѣдѡлѡлѣлѣ
 Чхэцхъ пѡк быцѣ члѡмѡѣ, тѣз вѡла бѡмѡлѣ бѡбу-

człowiekom w części a pola swojego njebieśkiego Krnjesa
w hradzie steji, dha cziń, t cziemnz cze japoschtol Pawol
napomina. Wojuj to dobre wojowanie teje wery, sapščimni
twěczne živjenje, na kotrež tež by powołany.

Wojui prawje, hdyž ta hnađa
Tebe czehnje sa hodu,
Njech twój duch šej horzo žađa
Šrečji hidišić s wutrobu.

Wojuj, częſnie ſu te wrota,
 A njebieſam pućz wuſti je;
 Njech ſo duſzka njeſaſchmata
 W ſwęcze, ale ł njebju dże.
 Hamien.

Puc̃zowanie po Bożim piśmje
cho

1. knihi Mójjażowe, 41. itaw.
(Postracżowanie.)

IV. 47—51. Sa čjaš hŕdom bohatych lět pjelni Zofe
Zaradonwe žitne lubje; ale Bóh pjelni tež jeho dom, hdyž spožejí.
Jo ho jennu dwaj hynaj narobžitat. Potom nastupja hŕdom droh
lěta s nusu a čžehnočju hwoje lincejstvo.

47. V Egiptovski kraj pđinjineje, kaž bē Joſef meſch-
cził, w ſydom bohatych lětach i polnymy rukami abo horichčej na-
horichčej płodh, kaž dha je ſo tež heraf w tutym kraju ſtało, ſa-
je 100 ſtoſow i jenicčleho gnyteſchfa naroſto.

48. A iotajoinzu, pihes Zorica fa wihelate mofrejze poftajine, nadromabjichu, bhehajzu piamiznu, te hydom bobate leta wihelafu, potrebu, totkaz bejche w Egyptofstfin fraju; a dawadny ju de mehtow. Skafje paby mofelo fofhecho mefta na polu do mefahczan- ftych femjanow flutahczajzy narofchczdy, te woni do mefta nuta dawadny, hbejz bedny zytne brojnye natwarjane, fo njetrebali ludzko- poidajzjo dalofu po kito ftydych.

49. Tak nahromadži Josef jara wulwy mjele žita, jato pšeni-
pšchi morju, tak so won pšefsta lichic, kaž že to pšchi ipocziatku
czinił; pšefstę wone njebe wuliczomne.
Derje kôzdemu, kotryž ma dobroho Josefa w dworje swojeje
wutrobę, kotryž jnae, tak so potkaby nahromadža, pšchindže-li hřot
so bŕany Božim

50. A Josefej bo divaj hynaj narodžijstaj, prjedy džyli droh
lěta pschindjedu, fotrejuž jemu porodži Mnath, Botisaroweho
Dnonsteho měšnišowa dšowka.

51. A narječnuju prěnjemu Młanofu, to je tón, kotrěž čini, jo
 jabučkof, pichetož wón džejce, křofnoju i puceni, po kotrěž
 běše sluzes jeho wobdž, a wofcałajaz i doměrnym pobbacjom tón.
 dalšich Wobdž wobdženjom, hacz a hdy boby traid jašo fjedno
 cjeny i wotžnym domom: Wob je mi dal fabyž wchitfejo mojej
 njełboža, kotrěž fu ludož na mnje swjedli, a wchitfejo mojej
 nawerneho doma, i kotrěhož fu mje wuškali.

Spodživne je, so Zofej hvojemu, jeho nežnje ljubowazeho a wot njeho runje taš ljubowanemu nanej njeje jake jswit, so je hišceje w Egyptowstaj a so je je samym knjesom w kraju, ale so je je daš mnohim lštam ho minyč, a so je tež potom hišceje do-
czakaš, donž njekju bratšja wišichšli.

To se hvojich dotalnych njevščednych modženijow je dhyrbja
spósmacz, so njejku jeho jeho bratřja do Egyptowskeje vschedali, ala

Samolwity redaktor: Jarań Gólc w Budyšinje. Tysace a nakład Šmoleries knižničnyčernje w Budyšinje.

Schti spówał,
Pitnje dżtał,
Strowja cje
Swojóni stató,
A twój swjatoł
Srodny je.

Sa staw spóznaj
Napój móznaj
Dubofej ma;
Bóh pał swótny
Piches wpat merny
Szczeweljes da.

Njeh ty pódwaś,
Szwórnje dżelach
Wschódne daj;
Dżet pał swjatoł,
Dufci batn,
Wspócziń ty.

S njehjes miana
Njeh cji kmana
Jawnofej je;
Jima woda,
Kiz Bóh poba,
Wofschew cje!

F.

Szerbiske njedzelike łapjena.

Wudawa ło kóžu pobotu w Szmołerzjz kniżniczyczejni w Wudnyschinje a je tam ja schwórcłétnu pšchedpłatu 40 np. dostacj.

15. njedzela po śwj. Trojizy.

Zap. it. 17. 22.

Pawoł brjędz areopaga (torhojczéja) ftejo dżejche: „Wó mužójo j Athena, ja widžu, so ječe we wšchých wězách jara pšchibójjizn.“

Kaz wo kuje bė něhdy w Troažu swjatoł Pawoł pšched hóbú mazedónskeho mužá wuhładal, kiz mječjeje jemu napšchedžo swojeje ruzny wupšchedžirjenje, a kiz je frudinym hłóhóm na njeho šawoła: „Pšchewjes ło ruzče t nam hem do Wlazedenijeje a wój nam na pomoz!“

Pawoł pał bebi toje wot Boha dostate widženje dolho njerospomni, ale jebra ło j škwotom j Troaža, pšchewjesy ło po kóžji pšches morjo a pšchidže tak do naščeje Europy, so moht tež tudn, kaz dotol w Afiji, swój ewangelijon, to reła: swoju wšchých swjekelazu powjeczj wo tym pšchopowjedčij, so je nam Bóh ham praweho Šbóznika a wumóžerja dał: Škrypska, swojejo jeničskeho šyna.

Najraščijo wuczejše Pawoł we wulkich městach, dotelz mječjeje w nich wjele pošlucharjow se wšchých rókřow. Tajzy pał móžachu po tym wšchě wot njeho předrowane wucžón do dala rošnječj a druhich ja Bóže traleštwó pšchidobecj.

Tale pšchidnje wón tež do wulkeho, šlawneho města Atheny. Najše wumowane město bė tehubiŃi Athen! Kajzy bylni wojerjo a rjektojo beču w tymle Athenje špochi živi byli, tajzy mudri šatonjedawarjo, dobri rečnizny,

pšhunjero, myšlerjo, žadni wuczerjo! Šchóž dżyŃske tehuby ja hóbneho cłowjeŃa placčej abo něšto wóŃebne nawutnje, tajki poba ło mječje na škwilu do Atheny.

A nětkė bė tu tež Pawoł hem pšchichol. Tón pał tu njehaŃše wot niŃeho ničjo nawutnje, abo pšch-wutnječ, ale dżyŃske tu wšchých, šamo najwuczeniŃich, powucicj.

Wón bė rodženy žid, wucženy italz, bė j wopředta, wšchých, kiz do Škrypska mječachu, pšchěčjehowol, — nětkė pał njehaŃše wo nŃim druhim ničjo wjedecj, škiba wo swojim lubym Šbózniku. — So moht wo tutnym předrowacj, bė ło wón do Atheny pobał, dżyŃske tamnym ludžom wo tym Šbózniku wjedecj, kiz bė ło ja wšchých cłowjekow hřeč a winu dał na kážj pšchibicj, a kiz morjenu je swojejo rowa žiwu štaže.

Pawoł budječše bebi moht škwilu pomyšlicj: Kál ło mi w tutnym wultim mječje pódžje? Šsnaž budža mje tu j mojim předrowanjom wuŃmječšej, ło budu dychóčej mječječej, pšchede wšchěmi tamnymi wucženyimi a mudyryimi mužemi?

Ale Pawoł bė njebójaŃšiwu muž; žanu škwilu ło wón njetróži, ale župi, swojejo dobgyča wšŃu, brjędz wšchých ludži na tamnym torhojczju a počjo jim předrowacj.

Šchóž ma we swojeje duŃati žiwu wěru, tón móže ło j njew škwóhó do předta šwěricz a njetrjeba w žanym štrajče luyč, wšchóto ma teho pšchi bebi a póbła ło, kiz wšchých je swojeje mozu pošplni. Pawoł pał mječjeje tu wěru, so dže najš Šbóznik wšchém wupombáčj, šamo tajtim, kiz šu najbóle štaženi a najškwóhó pašneni.

W Athenie be Pawol wjele rjaneho wobhladał; krašnje hroby, pyšne temple, blyščejaše bjuwjećata, be štydjał, fak na torchoščejz wuwolani rječnizny f klěti rječachu, a tak wječpni Althenzzy na nich f měrom stej pošliwachu.

Ale wišda šwětna pycha a mudrošč njebe šanobla Pawolomu głowu a jeho myšle šawjerščez, wón hebi pšchi wšchem praji: „Za hunašči rjenješi hród šuaju, dužji woni maja; šed u twerdej hroby je nošč Bóh šam!“ a wem něšto rjenješe přewočas, dužji woni, — něšto, šdětóž cšlowiešom trajne wješele pšchinješe: wječne wješele, šbóžne žiwjenje pšchi škrupstuju šejnu.“

Wo hašach w Athenie be Pawol wodarom nječahał a njebe hebi tam učejo podarmo wobhladał. Wón be tam wobhladał, šdeto móže f duchom wobararjeny cšlowieš wšo wutworicz a došojecz, be paš tež pódla ša tym pšichšol, na cšim mječachu Althenzzy šwaju wultu wuju. Njch wuša a wultu šubienitwo w tym wobšteješe, šo teho jeničzeho wěrneho žiweho Boha tam w zylam wultim mječše niz jeničzka dušha nješajeshe, — tola paš be šo jim něšto faž šdžalo, šo mošt tu šuano tola jedyn žwy Bóh byč, duž bechu jemu něčdu w tajnym cšahu jedyn woltar twariti a na njón napišati: Temu nješatemu Boku.

Š zyle hromadže bohām a bohowsow šhodzachu šo Althenzgy modlic, ale pódla bechu w hrovy, šo mošt tu biščeje jedyn Bóh byč, jim nješaty, šiz mošt móžnišči byč, dužji wšchizny jich bohajo. Duž bechu jemu tamny woltar šajiti, na totrymž woprjuo cšychu jeho šhebac.

Tónle jich nješateho Bohowu woltar be ša to wóšje rječaty šwěš, šajzy šabluženi a šacznici bechu tamni ludžo, a šajzy njewědomni pšchi wškej šwojeje wuwolanej mudroščiz, pšchetóž šdětóž wo žanyu žwym wěrnu Bohu ničjo njewě, tón je a woltanje njewědomny, na dušhi šacznitny cšlowieš; šajki ničjo wo tym njewě, šdětóž šam je a šdeto tu na šwěče šechje, ša czo tu wšchón tónle šwěš je, a šdeto je jón štworiti.

Pawol be tu do Althena pšichšol, wšchem do woczow dopotafadž, šajzy šafšepjeni woni bechu, a šajzy njewědomni.

Wale šlowiczko paš čhu jowle biščeje pšichšajecz: W našchim cšahu mamy tu došč wjele ludži, šiz šim něšto nawušli a došč šajšči, šiz šo na něšto šchwarne wušteja a wježba f głowu a f rušu něšto šdóne došojecz, — ale naščeho wěrneho žiweho Boha woni nješaja, njewježba, šdeto a šajki wón pščeščjwo nam je. Njeje to ša šajšči hańba? A došč ježo nješaja, njewěreja hebi f njemu pšchinč.

Lubi, šdětóž ma žwy wodnyh w hebi, šhwal teho Anješa! Woz šdžby je šwioim šbóžnikom žwy, f nim šujeje Boha pšchego pšched woczomaj a we wutrobje.

Božo, moja šlowanta,
Tebje moja dušha šhwaliti,
Tebi moja wutroba
Wječny dšatny wopor pali.
Štajnje budž ty, šejn rjany,
W mojej dušhi wutrowany.

Šamjen.

Bóh hrěšdnika šmjerčez nježada, ale šo by šo wobarčizil a žwy byl.

W pšchedowšlednich frazowšlich móžnych štejeje w jenyum mječše šhčoršti woltar f štwarčeje, šotrehož nan bešče w jenej wšgy niz

dalšo wot teho mšča duchowny byt. Wón hebi přjódštja, šo čže tón dom, šbžez je naroščeny a woczěnjem, wopntacz. Šo tež wón wumješe. Šato šo wón pola duchowneho, šiz tam nčt be, šato šim přebawiščeho duchowneho bešče špójnacš daž, wopraja šo jeho duchowny, šak je f woltam pšichšol. Ša to šo wón wujno, šo je jeho loše a nješone žiwjenje na wšchem wina bylo. Duž jeho tón duchowny do žrtwie wječješe, a to najprijedy f dupeje, a dšejše f njemu: „Šow, moš pšchčelo, šez wy f rušu waješho njebo nana šchčeny a wot nješo f modlitwu a še šchwaranjom waldemum štworčejel a wumóžniel f jeho wječnemu wobarččenju šwječjem.“ Šotom wón jeho f woltarje wječješe a dšejše dale: „Šeježe tuto měto; jow šez wy do ruši waješho nana trojenčjemu Bohu wječnu šwěroščel a pošlišchizni šubiti a šez f jeho mščištel rušu f wobnowljenju šwojejo šchčeniščeho šubta pošojanow a wobarččenženi.“ Ša pošlebu wón šim f jencum rowej pšchitupi a dšejše: „Šow pod tutej šoču šotčje waješcho póběžneho nana wotpočuju, šotčje je wječje w šwioim žiwjenju něšotu šubtu pšče šwojejo šubiešneho šupa pšchela a f cšičkej modlitwu na šwojich šolencach wo wumóženje jeho dušje Boga pošoj. Šacž dotal šez wy na šwojich šuch pučadž šhodšit. Šet paš hebi myšli, by tola cšah byč, do šo hčej a f šwiojem Bohu a šbóžnišči prajez: Ša šim šhčetiš w njebu a pšched tobu, budž mi hrěščineli hnadny a wmozž moju dušhu wot wječneho štaženja.“ Šon woltar počka na to na wječih štawch šchepotacz. Šahaničjem, pošim roščeka a šchčelčeje a w šotčch pošitnych šhych šo do šwiojeje štwarčej wrošč. A wopravdžje, f jeho pošuce be napmjetšči cšah; pšchetóž wón šotč šhori a ša něšore byš wumrie. — Š fak wulta je ta pašmjetšči šhčenišči šejnušowa, f šotčje wón pšchego šhčejše byta a šbóžne cšini, šdětóž je šhujene!

Pučjowanje po šožim pišnje

abo

šajle myšle nadendžez, Bože głowo cšitajo.

Wodawa šwěrm cšitar „Womha ša“.

1. kniži Wóšajzowc, 11. štam.

(Wotščazowanje.)

Wšchizajo, šo Wšilome wodny roštu, a šo pšichšwadža pšdowščez do Ešgyptowšeho kraja, šim štworiti, šotčje pšchidnu wot Šerčejšinošiščeho morja. Šhžy paš Wšilome wopowědjenje njenanajti, dha je šo f dobom šamjo, šo pšchidnowiščej kraje njebu deščezja mše, šak dha šo nam tež powjeba, šo je šlód byč w Ešgyptowšej, šotčje je šo wopšchicšajecz šacž do Šwiršije a šacž do Wšagada w Wšejpomatinič.

55. Šhžy paš wšchón Ešgyptowišči kraj f dalščej šuchotni tež šlód cšepšejše, wotšaleš lud f šaranočej wo šhleb, doščez wo jeho wultich wotwodadž wječješe. Ale šarano dšejše f wšchitkim Ešgyptčanam: Dšičje f šolefej, jeho šim wam šaw šajnešho wotčja pšchewšajeti; šdětóž wón wam praji, to cšičče.

Šak pošaluje tež njebišči wotš wšchitšč f šbóžnišči.

56. Šako paš bešče po wšchem kraju drohota, a ludžo po šaranočej radže f šolefej pšchidšedju, wotewri šolefej wšchubšom w mječhi wšchitše žitne šubje, a pšchewšalešči Ešgyptčanam; pšchetóž drohota bešče dale a wječšho f kraju.

57. Š je wšchitšč krajow šoto wotšoto pšchidšedžu wot šhčlerjo do Ešgyptowšej žito šapowacz wot šolefej, doščez jich šlód šhčejše šajšo šdčejše, dužji Ešgyptčanom. Šešo dha bechu šhžo předy šchit f šolefej šapowacz, šak šotč šhwinny; pšchetóž po wšchitšč krajach bešče wulta drohota.

Šezčeka je druži kraj na šemi, šbžez je šlód tat šhjo a tat šurawje šahadžal, šak runje w Ešgyptowšej, šadny kraj, šotčje by wulafy tat nušnje šhčel, šajčje je šolefej pošitaj, šo by tud pšched šhedom wutšomał. Štošu Wšilome šotaj bóle abo njewie, dužji je šrešne, dha je to šhynšom je šhčlodu. Šeta 1199 je wšhota woda šes mčru nišo šetada. Šu šchčowančje šakšim žlód, pšchewšadžany wot mnojich šhčlowiščow. Štarčiji šim šwoje dščejši pšekli a šditi, cšlowišče mjašo be šebdy wopravdžje wšchčena šdž. Šebdy wumamafadž, šak šo cšlowišče mjašo šhžji wšchčelato pšchotowacz; wo tym rječachu, a wšchubšom by mošt šhčejčeš wo tym rječčez, šako wo wšchčeniš wčzy. Wšchčelaz bechu hebi ša šwoje wšchčene dšetišči wubrali, šo šhčadžachu po kraju, šo bychu ludži šajiti. Šajwječiji dšet wobšchčelšima je šebdy wumrieł. Šez šhčadowe šeto njej wopowědjenje wultzy roščto, a bychu jenož niše krajny

W czaſach pruskiego króla Władysława Białego biegał w Fran-
zowskiemi miastami wozami tak mienowanymi wozami a woz-
kami zwanymi na kołach. Wózy kołowe i woziki zwanymi

mudrošču svjetejšemu a jeho pišma a řeče j wjele lóžimi myšlemi wobhýpny pčejowosći a tje družb iž woprawdžitym horzym hlodom ho požerajše. Ničo temule čłowjekej tak wyhořo a tak swjate njebo, jo jo njeubohiče t hebi do bańna hwojeje nje-čłowječe potochmęz a hrubym kmečam podčejšnje pytal. Někdu jemu tež do myšlóm pčichńdže, tón rjany pofutny jenapofkřaty pjalom do tajich ložich lóžicow pčidělajic, kř bychu do swjatych bibliskich słowow t kmečam wobhýpny rojom položije. Wón šapocza a w hwojini wupniwozym přezowowanju hoč t jednatěj šchtuczy pčichńdže, hōžje řeča: „Inuot we mni, Božo, čřiti wutrobo a dai mi noweho wěřteho ducha“. Wěř dale njemōžješje; podobno hwoje mořny napinałče, w tutěj šchtuczy žodyn kmečny boř wumamafaczi! Wón řo pčichno řařo j noma na to řoži, ale tola njedělješje. Wón poča ja tgm myřić, wo czož tu řatowosći řpěnat Dawit j rowstamanej wutrobo t Božu wo řoła, a hle! — na jene dobo helřte řtrōžele jeho nadpandychu a belalist řeti jeho nařtrōžidych. Řeho řpero, — řotře řěže řat wjele bořahanjenta a njeřotnyř řřowow t řařeni ju njemōwosći a bořahobojosći j řřotřotřu na- piřalo, — jemu řož j Božini njewjebowu wudryjene j rufi wupany; wón řam cziřče czeřnyč, ale noř jemu hwojny řlůžu řapowije- džiřkej a wón do dołheje womory řapadny. — Řač řunje wón řo do hwojeje řwaczejene řařałčije řařo řoba, dha by wón tola podřiščow druždy řwajim pčidělčelam řajiř, jo řes řnustřowuje řřijřnōwe a řidčepjetanja na řamny řařowny řobanot řpomitič nje- mōže. — Š dolōžije, niz řōže řnustřowne nařtrōženje řanačej řřem- řtemu řřijřtu wo řřōbnōwe j řo řuna a nēčtōžřitiz j řo řwajich řřechow řrije dořlařał a ř wulřej řotucze řřidělčel, ale ujeje w řotucze řawořał a je řat na wēřne do řřechneho řařeni ja řapadny. Wōh řwarim řidčej tgm řōždeho, řotřemuz j řlepočej wot wōczow řapadny!

Du twoji lubi wot tebe.

(Julius Sturm.)

Du twoji lubi wot tebe,
Stož wōczō t tamny řřonam!
Wōž dže, jo twōja řařowčej dže
Řam řorje t wēžny řonam.

Ř je řmjerč řřmna wotwjeřba
Wēřē lube řuřče tebi,
Řřech czeřnje řřidčija wōczina
Čze řidčēje bole t hebi.

Ř j řutniřom řa na řwēče,
Tę řřatčř domowinu,
Řač řřōčnje řmjerč čze wupřehnje
Ř czeřnjena wēřē řřinu.

Wēřē řřuřy wutōnjene řu,
Čze ničo njestřdžije,
Ř j tgm, řiž čř řemčuju,
Čze wēžnōwe řřowatčuju.

K. A. Fiedlef.

Džerčje mōj řabat a bojeje řo pčed mōjei řwajniřu, ja řum tōn řnjes.

Dořřojny duchowny j mjenow Bagahora w řendřeljej džēče njehřel do družke wřp řřebowacz (řaž řam je, jo řa ředny duchowny we wřaz řřřřřřřř Boži řřřřřř džerčej). Řeho řuř jeho nimo řēže řřubeho řednwa wēřēřel. Řato řtuhō řřemjēř- niřa řēřelč wōdřelje, řo wōn řeho řameho wopřařa, řač njehja jeho řřidčiwōžč a řowu řemřiči řřidčije. „Řimam řaneho cřařa ř řřōmženi ju“, wotmōwiti tōn woprawdže řřubdy muž, „pčichōž ja řam j džetom njewoj řuřow řonu a džēči řēřiwiz“. Duchowny řo řola njeho wōřhōni, řat wjele mōže ja řōřřa řōžřiny řařřizč, a řa jemu řpōmjenowanj řřenjes, na cřōž tōn muž řo j řim řemřiči řoba. Wo řřōřřim cřařu džēče Bagahora řařo nimo řej řēže j řřebowanju; njepřaji řař řemjēř nječō. Ředom řē tōn duchowny nimo jeho wōřbłeni, řřidčibēža tōn muž řa řim. „Wōžēba cřařēž“ řēřny ř njemu duchowny, „ja řmřiča, jo řaneho cřařa řřubčij njemōřelch, na řřebowanje řōřřuchōč; řōřelč mōřč řonu a džēči řēřiwiz, a řebi řōždy řař řařčāčij, njimam řřenjes

řōřēž“. Řačje řēřmz řřwajicřejšim, řotřemuz řē řēřidčej řřidčej wōdnatij řřebowanje wutroba řhuta: „Řub, dořřojny řēže, řw j řenie ničo řwaj řařčāčij njewjebije, a řola wēřē řenie řane řřebowanje wřaz řřōmžič njeham; pčichōž řařny cřař mi řat wjele pčidēnej njeje, řaž tōn, řōždy řēč řemřiči!“

Řat wjele řubž j tōn řemjēř njewjebiti njewjebiti! Řemřiči řōžčij řaneje řřwile njimaja a řola ničo njewjebowanju ani njewjebow- ōwaju; a to řeho řla niz, řōřelč Bože řōžňowanje njewjebaja; a řat wjele řřōmženi řemřičiřřōženi a t řōřōweřam a ř wēřelam řaju řřwile řōřēž.

Šchtuczka ř cřelneho wotpřořřeni ja řřid rowje džēřa.

Řara njekřičōmnyřa a njekřelčřřřřřřřř řarčřimaj we Ř. řola Š. řēřje řwaj jeničře džēčō wumřije, czeřōž řla řēřitaj řaridēj niz jenož řara řřubnōj, řař čř, řiž řaneje řařēje njimaju, ale wōnaji řēz jo řēřřřřřřř njepřōřřōnič řřeni napřēčřřim Božemu řōženi řřimōřitaj a řřwioje řōřahobojneho řuchowneho wōřza řōřřelčřej, jo řu řimaj tola řajiř, czeřo řla je Wōh, ře ři řo wōn řubōč řā řā řē, řimaj řwaj jeničře řube džēčō wřat? Tōn řuchowny řimaj řolubi, řidčij řōžny wotpřořřeni na řařē řēče a řařčeni je wotmōwōč. Ře řo wōn j řřim řřwim čřnit: „Řw džēče řidčēje wote mije wēřēčē, czeřo řla je Wōh wřaj džēčō t řebi wřat“. Wēřē! Wōn džē j řařēčō řoma řēz jemu řuchdu w njekřelch mēč; řw řari njehāčje do njekřej a njewdžijelče řēz řemjē džēčju, řōž by to wřaju wōřtate, řam řuts řali. Šēřidčije řale tu řřidčōdne řřidčimanie: Wēřti řōřny řōřit řēče we řwioj wōmčřini řara řōřu řiz ju wōmž řřidčiwōřał; wōn wōčřini wřota do wōmčřenje řēřōřo ale wōmž řuts řōždžuju: wōn řo řōřō j řim jo řwioje řōřelčje, ale řidčej řim wōmčřeniřim wřotam řo řidčējo řař řōřēčřidčju; řaž wōn řene řehnjatō j řēho řāřba řw a njekřelje je řředny řuts, a řle, řēř řēždu te řare řidčije řo řim. — Řōn řōřny řōřit je Řřřřřřřř — řa wōčřiniřa wōmčřeniřa řw njekřeha — řehnjatō je wřaju džēčō! Wōřati wōj řidčije řarčřimaj wutrobu, džitaj ja řim! Řōn řnjes řehnjatā řředny řōřy, řo řuchdu řidč řari řa řim řōždžiti.

Wřelake ř bliska a ř řaloka.

Řnjes řarāč Wōlēz w Řakēřā řo 1. okřobra na wot- pōčnit řoba, řōž j řidčō 40 řē w Řakēřānjelē wōřāřē j řōřatny řōžňowanjom řař řuchowpawřit řřřřřřř. Řa je řōw řēřo je řo řeho řyn řnjes řarāč Wōlēz w Řudychřinu wot řōllar- řřelčej řēřimaja a řřřřřřřř řřřřřřřřř řowōłā. Řakē- cřanija wōřāba je j řim řřane řřēčeni je řidčejeničje wotpōřōžiti.

— Řidčē řliffe wōřēženi řēřa řarāřa Wōlēza w Řudych- řřřřř, řōřōž, řō řēřēje w řřēřej řōřōř 1. okřoba do Řakēř řař řarā řidčēřidč, řo Řudychřinřile řarile řēřo wupřōřni, řōřēž řa 2400 řřřřřř řōřřōřow.

— Řaž řřřřřřř, řēřje řo řuřřā-Wōłřři řwōřēčēj w Řōřřidčāč 1. okřobra. Řēřēřē řřebowanje řēřje řnjes řuchowny řēřēř j Řakēřā.

Ři řōřēje řa řareho řřwōje.

Řaž řw Řřřřřřř j řřim řōždžimi na řřidč řřidčit, řat řřidčij řřwioj řu wōlu j řřim řōřēřim: Řēřni řidč Boža řřidč- řajaja; řřub: Řřřřřřřřř řōřč řmjerč; řēřēř: řēřēřē wōřniřa wēřēřa řwja.

Ř řōřpominaju.

Řēřēřēřō řaja řōřu řub, ale řōřōnu řuř.

Šēřtōž řřimōřēč řōbu řidčijelče, tōn řōřēž njēje.

Řřēč je řēž řar řařčij, řu řřidčij řidčējo džatowny řēč.

Šēřēř řawa řubjenu řřub.

Řřenjelē řu řaž řřōna wōč, cřim wřazju řřēřēč, cřim řačř- řidč řidčēč.

Soy-li špímal,
Vínje džíal,
Strowja cje
Smožny statof,
A twój swjatoj
Czabny je.

Sa statw spozny
Kapoj mózny
Lubofj na;
Bóh pat swěrnj
Pšes spāt mērnj
Čeritwoj ba.

Njed to špímal,
Sswěrnje džíalof
Wšičkone dny;
Džea pat swjatoj,
Duschi daj,
Wotpočj it.

S njebjš mana
Njed čí šmana
Žiwofj je;
Žiwa woba,
Kíž Bóh poda,
Wotšičeb cje! F.

Serbiske njeđželiske łapjena.

Wubawa 60 łóđu 60botu w Smolerjez knižicijščeni w Budyšinje a je tam ja ščtwórlětnu pšchedlatu 40 up. došćaj.

16. njeđjela po swj. Trojizy.

1. Kor. 1, 30.

Akrystuf Jezus je nam wot Boha ščinjeny
t mudroščj, t šwjeczenju a t wumožanju.

Tak pšchwoła nam luby biblisti pucnił na džeh-
nišchim dujn. W dalškej ščituczy napomina swjatu
Pawol: „Ščož 60 škwali, tón 60 škwat teho knjeja.“
— Žně 60 nimo, tak 60bata, taž ja dołhe lěta niz.
Wšičtzy 60 wjebeła. Wjele jich 60 horžba, jako buču
woni to se šwojim wumještrowa a se šwojej mudroščju
wudofoneli. A, na Bóžim 60žnowanju je ležalo. To
je nam tuto lěto tak prawje 60fajalo, 60 na Bóžim
60žnowanju wšičtlo leži.

Wón šnaje ščtundy wjebełofče,
Wón wě tón prawy ščóžny cžab.
Šdyž njemamaka žanej ščofče
A widži šwěrnofč pola naž,
Dha pšchidže njemadžižy t nam
A čini wjele dobroš' nam.

Tu najšpěchu dobrotu pat je wón nam ščinił pšes
to, 60 je nam šwojeho lubeho Šyna dał, 60 buču
wšičtzy, kíž do njeho mēra, šubjeni njebułi, ale wěčne
žiwjenje měli. To je wjažy 60dne, dužli 60bata žně
w jenym lěće. Žo je 60žnowanje, kotrež do wšičje
wěčnofče traje. Těho dla praji swjaty japoščotł, 60 60
my teho knjeja škwalič dgrbiny a ničeho 60wat.
Šmny-li w Akrystufu a žiwe 60bustawu na jeho čžele,

dha budže to tež pšes wšičtke radoščje naščeho šemšćeho
žiwjenja jako radošny ščeluški ščinežej.

My škwaliw 60 teho knjeja naščeho Ščóžnifa;
pšćetoz wón je nam wot Boha ščinjeny t mudroščj,
t prawdoščj, t šwjeczenju a t wumožanju! —

A mudroščj, t tej prawej ščóžownej mudroščj. Wo
mudroščj 60 wšičtzy staraju w nēšiščim cžahu, wščo 60
60 mudroščju hōni. Žedny dže druheho w njej pšče-
trječej. Ale tajta dha je tuta mudrošč, kotruž šwě-
wta? So by jedny druheho pščemošł. Tajta mudrošč
čžini cžłowjeła horbeho, šebičiwěho, šymneho pščezino
bratram. Tajta mudrošč 60 hysto dołž do pščelapanofče
a leščje pščewobročka a hlada a wta, tak by druheho
pščetrječita a wujebala a mo to, ščtož jeho je, pšči-
njebeła. Šak wjele pohorščta a ščodny je hžjo tale
šwětna mudrošč mjes naščim ludom nacžnika! Ščóžny
džej ščyščimy a čžitamy, tak šama ščefščezjanjo 60 nie-
haubuja, wjele pohorščtow a postortow nacžnika a pšes
to ščromadne žiwjenje mjes bratrami a šotrami šajšč.
Naštawa j teho tola runje won šawjšč, njepoščezje,
hanjenje a šibženje, poščadliwofč a njelubofnolč mjes
nami. Šswěrnolč a čžičofč a mērnolč a 60tožnolč
60 pščego bóle šaj. Wo tajtm tajtu šwětnu mudrošč
njedyrbat šebi žadny ščefščezjan jara wyšoto wazječ.
Wona niščo ščóžowneho a wjele mēnje ščóžneho njefčini.
Těho dla je Bóh 60 šwojej njemurčewniwe hnadže pšes
Akrystufa nam druhu a špěchu mudrošč 60fajal a
dže naž do njeje wješč. Jezus je šwěto šwěta.
Wón je pucž, wěrnolč a žiwjenje. „Ja šym

ho na to narodzil, a hym na to na swet pishishof, so bych prawdoje kwedeciz. Wobzy, ichtoz j f prawdy je, w-
 kluchda na moj hlyb." Zesufowa mudroscj dze tebi wot-
 pucj do Wojshego kraletwa, f mrej a f szoznoceji potafacz.
 Wobn dze cje najprired roshweciz, so by ty pojnal,
 ichto a ichto ty by a ichto tebi pobrachje. Wobn czi
 wozji wozjini, so ho ty dohladaš, kajti kšubn, hujeny,
 hrejčiny cizlowej ty by, a so hebi ty ham f twojeho
 rojoma abo mozy pomhacj njemodzej ani f cšabnemu
 šboju ani f mrej w šwojei wutrobje ani f wečnemu
 žiwjenju. Wobn ham moze tej tebie rosmuwciz, ichto
 tvoj Wobh a Woczej je. Pšchetoz ničto nije nišby Boha
 wišaj, kšiba tón jeniczki narodzeny Sənu Boži, kiž we
 Wobžia klinje je: tón je nam to hamo wupowjedat
 (Jan. 1, 18). To je ta prawda a jeniczka mudroscj, hduj
 cizlowej do hšubninow šwojeje wutrobje a myšle ho
 ponuricj rojnji a ho dohlada, fat f nim šteji; a so won
 ho potafacz dawa na wyštofočje Wojshego bycia a žiwjenja
 a bohaštwa hnady, kotraž nočje, so by ščot šhujeny
 byl, a so by wišitkim pomhane bylo. W tutej mudroscji
 mamy my ho pšchode wišdem rosmuwcowacj dacz pšdes to
 šwiate ewangelijon. Teho dla pišje šwajatj Pawot: „Da
 ho njedberzaj a teho kameho, so bych něšto wješal
 njes wami, kšiba jeno Zesom Šhryšta teho kšizowaneho.“

— Ščotž tule wučbu prawje a pišnje wufnje a f wu-
 trobje bjerje, tón budje pšchego šaš to dobre šwedečenje
 wopoliočje: Za šhwala ho teho knjeja, kiž mi wot
 Boha je šejnjeny f mudroscji! Hoj, wišitka mudroscj
 w wotnočjeji je w tebi, Zesufu! Daj, so ja nēt w žado-
 seji tebie wpytam wyšde wišeho. Nješ iprawnočej a
 poniznočej štajnje mje wobji a njebješit mudroscj do
 wutrobj pšodji, dha pošnaju prawje tu Zesufu ham a
 we dušji njebješit mudroscj tej mam. —

« Prawdociji. Ta wučba wo prawdociji
 pšchod Bohom je jena f najčejšijich a najšhujšijich
 najčjeje ewangelio-futhefsteje župnje. Ščot je prawy
 pšchod Bohom, to rēta: tajti, jo ma Wobh šwoje dobre
 špodobanje nad nim, abo so ho won Bohu lubi? Žadun
 cizlowej. „Tu nije žadun prawy, tež niz jedun.“ Wty
 šmy wišitzy hrejčuju a nimamy teje šhwabty, kotraž
 pšchod Bohom mēz drebjeji. „Ze-li so prajimy, so
 žaneho hreča nimamy, šiebamy ho šami, a prawda
 nije w naš.“ Žedyn jenoz bēšde pšchod Bohom prawy:
 To bēšde won šam, tón knjes Zesuf. To je Wobh šam
 dwiojz nad nim wobšhwedeciz: Pola Janowjeje kšiczenizy
 a na horje pšicetražnjenja. Zesuf pak je nam tu prawdocij
 dohč, kotraž pšchod Bohom pšoci. To ho šta pšdes
 jeho hōrtu šimercj. Teho dla ho my nēt šhwalinu, so
 mamy pošoj f Bohom, pšchetoz ta krej Zesom Šhryšta
 wučizicj naš wot wišitkich hrejčow. W nim šmy my
 pšchod Bohom jato tajzy, kiž žaneho hreča wozaj nimamy,
 A won šašupuje naš pšchod šwojim Wobžom. Wty pak
 možemy prajicj a ho šamolowicj: Na mije njehabaj, ty
 prawy a šwajatj Pawot, ale na šwojeho lubeho Sənu.
 Wobn je tebie j nami wujednak. Wobn je naš mēr.
 Dolež, ja ho jemu šamemu lutkemu domerju, dha šym a
 budu ja tej pšdes njeho a w nim prawy pšchod tobu.
 Za krej a prawdocij Šhryštusa je moja drašta pšitšojna;
 f tej pšchod Bohom ja wobštač džu, hduj do njebja nuš
 pōczahn. — Wty šhwalinu ho teho knjeja Šhryštusa,
 kiž je nam wot Boha šejnjeny f prawdociji.

A f šwiceženju. „To dobre, ichtoz ja džu, to ja

nječinju, ale to šte, ichtoz ja nočju, to ja činju.“ Tak
 šhijčadny na štinatje njedjeji po šwiatej Trojicy.
 Čezhož ho Pawot nam wufnawa, to žadun mjes nami
 přecz njemōze. Abi šmy Wozu wolu hdy dopjelniš?
 Šamy dzeržiti jeho šajnje? Dohči hnady čah leži
 šdy naš. Na šajšij pucadj je tvoj knjes cze wišaj,
 šajte rēze j šwojeho rta šhujšaj, f šajšimi myšlemi šy ho
 nošaj, tak šy Bože hnadne šrediti, jeho šlowo, šatamentu
 a modlitwu wuži? Šaf šy naložiti twoje dary, mozy a
 šubla? Šajti wobšhad šy mēl je šwojimi bratrami a
 šotrami? Šlej, to šu wišitko praščenja, na kotrež my
 wišehowēdomnemu na jene ani wotmolwicj nje-
 jaojomy. A tola: „Wty durbieje šwiceji byč, kaž ja
 šwajatj šym!“ praji tón knjes. Ščot je šwajatj ichto
 wotdženy wot hreča a hrejčnitow? „O knjes, njedbož
 do šubjenja je šwojimi wotročkami!“ Tak mamy wišitzy
 šhujčowacj. Ale tola je naš Zesuf šejnit šhmanych, to
 možemy to dobre wojowanie wojowacj pšchecizwo czeje,
 šwiate a čertje. Wobn dze a može a budje nam
 došpomanje dacz. Wobn je mi praji: „Daj hebi na mojej
 hnadje dočej mēz; pšchetoz moja mōz je w šlabym
 mōzna. Wobn je nam wot Boha šejnjeny f šwajtočej.
 A my ho f njemu wofamy: Zesuf, daj dohč!“ Zy
 šeršitka žiwjenja. Šlej, fat ho čiščoci cžemnočej nēt
 f nam. Ze hešše mōjšto pšdes wjele hrejčjenja wala ho
 na naš a ščotbōčej dze nam. Šatan to špyta šam
 pšdes wultu lešnočej, so by mje šrudžiti a rubiti tu šōšnočej.

A napošledku je Wobh nam jeho šejnit f wmoženju.
 « Wmoženju wot wišeho šleho na bučje a na bēšje, na
 šubla a na czeji. A f pošebnjenju, hduj našja ščtumba
 pšidnōze, budje won naš f hnadu f teho šhujčewa
 f hebi wšaj do šwojeho njebješketo kraletwa. „Tón
 knjes budje mje wmoz wot wišitčeho šleho škuta a mi
 dopomohč do šwojeho njebješketo kraletwa.“ Tak
 trošitnje ho šwajatj Pawot. Tak možemy ho tež my
 šhwalicj; pšchetoz czehož ho tón šapōšitki wješečleje,
 teho možemy ho tež my nabōžicj. Na cžoz tamny
 šhujčownik teho knjeja šwoju nadžiju štajčje, na to
 možemy ho tež my špudčecj. To wmoženje Zesufowe
 njepłaczi jenoz ja tuto žiwjenje, so bydny mēr mēli a
 radočej we šwajatom Duchu, ale so bydny ho tež
 wješeliti pšidhōdnje krašnočje. Našje mēšchjanšte
 prawo je horječat. Teho dla „wutaje to, ichtoz je
 horječat, hōžej Zesuf je.“ — O šbōžnočej, wēžna
 šbōžnočej! Šajte je to šlowo w našim šidčejšijam
 žiwjenju! Šajti na wono wōžnočej ja našje wumirčje
 a wēžne žiwjenje! — Teho dla njeh rēta bod wišitkim
 cžerbenjenji, we wišdem šhujčewju, wšji wišej žašoczi:
 „Wty šhwalinu ho teho knjeja; pšchetoz to je šawēčje
 werno a jaca doštoje šlowo, so Zesuf Šhryštus je do
 šwēta pšidhōč, hrejčnitow šbōžnyh cžimicj. Zesuf
 Šhryštus je mi wišho. Wutroba mi praji to. Wobn je
 moj Wobh a moj knjes, kiž je šubocj f mi nješ. —
 Dolež mam na tym šbōžnitku, hōžj ho jemu domerju.
 Jeho rany trošitnje. Ze mje f njebju pšhaja. — Wšči
 tej wērie wofam, šacj tu štrōm doštan. Wutroba mi
 praji to: Zesuf Šhryštus je mi wišho.

Šamjen.

Ščotž ma wušči k pošluchanju, tón pošluchaj.

W šendželstej bēdu wēšči pōžni lušo poštanpli, kotrežž
 předarjo cžiwšte wutrobje f šwojim šlowom mōžnje šhujčaju.

Bomhaj Bóh!

Esy-li ipewal,
Piliuie dżiał,
Stronja cze
Swojóny katoł,
A twój kwiatoł
Stronny je.

Sa kano sprózn
Napoł męzan
Lubofcz na;
Bóh pał świerny
Płches spał męmny
Czerstowes da.

Miech w sprowaś,
Szwernie dżiałach
Wschodnie dny;
Dzei pał kwiatoł,
Dziśki dary,
Wspoczi ty.

S njebeś mana
Miech czi kumana
Zimnosc je;
Żywa woda,
Kiz Bóh poba,
Wschodni esel.

F.

Szerbiske njeđzelske łopjena.

Wudawa łaćkodu kobotu w Semołerzej kulińczijskiej w Wudusjinje a je tam ja shtowótłennu pichedplatu 40 np. dostać.

17. njeđzela po śwj. Trojiny.

Płód, niż łopjena!

Put. 13, 6.

A wón pschindze a pytałcze płody na nim a njenamaka niczo.

Dónż w najkšich Szerbach śwjój znojny śwjędził pwojekšim, je wjetšich dżel pólnych płodow škożownje do brožinjow šromadženy, a dawno bny tež přeněčki jahrodny wroptawali; drubj štož šočedra ruka Bóha, najeđešo šastararja a šejwjererjo, nam tožde lěto wobradza, drubi pał teđny hišćeje wonka rožej a srawic. Duz wobras hortach našpomnjenego pšitruanjanja wo figowym shtomje w tychle njeđzelach, hđžež je domłhowanata najbóle nimu, šapoldženy njeje. Kaž tamny cziwojel do šwojeje winizy pšichjeđešči płody pytałcze na šwojim figowu, tak nechtóžtuli neť pšichitupuje, so by bebi naščešipal forbił płódčich winowuch kicow abo czerwjenošicfatych jabłutow. Hač tež budže šwoje dżelo i duchownej myšlu czińic? Štei, kšicfečijano, drjewo, kotrež šwój płód dawo w šwojim czašu, ma a dže bučž tvoj je jna mjo.

Drube shtomny šu bjes dwela rjenjeje a naładniji: wybožy šrošejana kšejaza lipa pšjed burjemj tvojere kšej, šylini dub w lešu, kiz šwoje hałojn ščěroto tospšicfeččera, gyprešja na horje German a zebra na Vibanonje; ale tvojce šnamjo nješju. Šswój nadawł drje tež maju. Njech maju wužitne drjewo podawacz, njech ju šodžene, wofščenjazy kšiból wotpowožowagemu polšicfeč abo wóčžo nam šwjekeleč je šwojej huštej šelenej liščowej křonu, —

płody ničtro na nich njepyta. Nawopał šo na šadotwym shtomje ničzo wjazy njepyta, hačž jeno, so by płódny namatany pjeł. W žonum druhim našupanju šo i tamnymi mERIC njemóže, w tutym našupanju šo i nič žadny i nim mERIC njemóže. Šswojich płodow dla je pšes nje wšče a nam tak wražny, so na njón wšchu próšu šahrobniješo plahowanja wožimy.

Tcho dla figowu, wo kotrymž cziťamj: „A wón pschindze a pytałcze płody na nim,“ šy ty, kšicfečijano. Pščetož nałch knjes Ješus praji: „Ja bny wužmolił a pošajit, šo bnyčče wy škli a płód pschiješči, a so by wałch płód wostat.

Tón Bóh wščež cziłwišči džerzi ma jich dočej, na kotrychž žane płody njepta. To uješbu jenož pohano, kotrymž Bóh, tož Pawoł w Ałhenje přewođe, w šachodnych czašach je dopuščeł, šo šu po šwojich pučazach thodšiti, ale tež hačž do dženijniješo duja kaž šwonach kšicfečijanjow, tak křejba njes nami wšitžy, kotiz hačž runjež i kóle abo njenje šawinowatej nje-wedomnočju, dha tola „i nje-wedomnočju“ ničzo wo šweta Ščožnita njerobža. Wroni płody pšichjež njemóža, doťež pšchi Ješusowym šlowje wostanje: „Wjeje minje njemóžeče ničzo czińic.“ Šewat wšchal móže cziłwišči duch, šam bebi pšchewostajeny, ujeje tež na wščo rjane, wěrne, prawe, lubojne a šwalobne škožny bučž a se šwojejo ščaza wudawacz, štož i wofščenjenju, i polšičenju a i wotpšiditemu wužitkeš jo šodži. Kažte šobate kšejenje duča namatamy n. pšch. w špšich nadobnych wučenjach Gricow šarčy czašow! Kažte nježne

kwetki woshladamy we wustojnoščach a wedomnoščach tež tajšč, kiz w najwustajščim dobujel i nami pičes jene njejsu! Nijaz njepradna by byla, wo wičem, ičtož je člowiečiwto wo swojjej mozy a se swojeho rojoma dozpilo abo dozpicz pytało, budžeč: Szcherb, ičzerb. Wóh swarni! Wón kam je budni a šmeje mēru, wičehč prawje budžeč. Wo wo plód šo jow njejedn, jenož wo krašne ličje a kējenje. Dha wšak moža tajzy, ku-li sprawnje wutroby, swoje město poknje wupielnič. Ty pač, kiz spěwajšč: „Šehm šahčepčieny do škrypta, kiz tež mi swojoh! Duchu da,“ tajž halle swoje město wupielnič, h b wž šy plódny; a njeapomá, lēpje šawěšje a, šmēm-li prajšč, bóle t čžerč swojeho šiworčeta šrowny njefšehčijan swoje powołanje šastara, hač šehčepčijan bjes ploda, kaž kōždy druhi šchtom abo šerf na swojim blahtu, hōžez šeti, wjazy hōdny je dužli njeplódny figowz wo winižy.

Š čzemu hewał budžečiw twój Wóh tebie, tu dšiwju hačowu, dobreho plódžit w kupeli noweho narobženja, čje pšehčabžit do swojeje winižy, totraž je jeho šiwjata zyrtef a forjenje twojeho mlodeho žiwjenja i dobrej, mještē, čzoplej šemju šehčepčijanšeho donu, šehčepčijanšete ščule, šehčepčijanšete wosbaž wodžewat? Na njeblu da čzi šthabžič blōnzju swojeje hnady, a jeho žohnowanje wo šeršitšč a pičebe wičem w njebještich wězač šo na tebie nēit kaž roša i raiščich šerow, potom kaž woplobžazh deščičit wulwajšče. Ššano čžehnješe tež nētozy wičoh nimo tebe, jo čzi bē, kaž durbjal šdžchowáč: Wšchito dže na muje, ale ty iwedžež tež, jo durbječe čzi jenož t temu šližič, jo by šo čzim hlabje a twjerščho šatorjenit. A šočuwajšč-li wōtry nož njebještich šahrodniča ša čzoh tšchnošće w šiwjim čžele, dha mještē tola tōn trowit, šo, kōžoh tōn šnjes lubo ma, teho kōšta a jo, hōžj njecha lēnja hačowa plōdy pšchijnejšč, druhyh ničžo njepomoha kžiba wobšeršanje a wučežjenje. Tola dožč! Šchtō je trjeba wjazy hšičšje pomjedáč wo šimlinožči a šwērnoščči twojeho Wóha! Šchtōžšli wustojny a pilny na šwōjim šchtomitu čžiti, to a tyžoh trōčj wjazy je na tebi čžinił tōn twój Wóh, niz dočez by ty jeho prjedy lubowat, ale dočez tebie lubuje. Š čzomu to, hōčj šo mošē pšchínčj a plōdy pytačj na tebi?

Plōdy, wērne na šchtome roščene, niz napowjehčane plōdy. Tōn, kiz i pšomjenitum wōčštom do wutroby hlabo, šo njeđawa šebáč. Šodowny šchtomil je swojjej mnočej pišanej pšchu šrijebž nabeje šmyr rēči dšiwije t nam a ma wjele na šebi, ale kaži durbja naišč plód bučj, jo by wosłał, mjenujuž wosłał do wěčnoščje, lēpje nam šadowy šchtom wonlač potajuje. W plōdže šmūtšomne žiwjenje, bježe, hōdnōčj a mōž na šiwitō štuji; „Dobry šchtom njemōže šte plōdy a šhnižy šchtom njemōže dobre plōdy pšchijnejšč.“ Ty šy wot Wóha Wóžta a žowu šiwjateča Duchu pičes wērū do šelom škrypta nowy člowiečj plōdžny, duž durbja twoje plōdy bjež plōdy noweho, i wšpōta čzi datcho žiwjenja. Plōdy wōry rēfaju abo plōdy prawdočje abo plōdy Duchu. A totre te šu, šarwōł nam praji: „Wšd Duchu je lubošč, wjebeščoj, mēr, ščērpiš-wōšč, lubowišč, hōbročiwōšč, wēra, čžihōšč, pōčžiwōšč.“ W naiščim hieču a thōdženju, čžinjenju a wosłaženju, rēčenjeju a myšljenju, w naiščim žyhim žiwjenju mamy wopōtačowáč, ičto šmy. Dobre hručja a šačžučja šu hōle kōpjena, njewuštahčali i nič potuta a wēra. Pōbožne rēče a šłowa na šubomaj šu hōle kōpjena, njejsu-li štufti wo tym. Šemšchthōdženje je kaž hōle kōpjena, jeli šo šu

njepróžuješč, kaž wōšluchat tač tež čžinječ Wóžeho šłowa bučj. Šow majšč, šhčepčijano, šiwje wušte, krašne powołanje. Wōstaj wješčim šdštomam ičj rēčenie ličje a ičtož hewał maju. Ty hlaboj na figowz, kiz plōdy dawu. Žemu šo runáč, na tym majšč dočj čžinič, to pač tež njemidže pičes mōž Wóhu wo tebi.

To je nēit pračjenje: Budže dha twój šnjes na tebi namočáč, ičtož pyta? „A njenamala ničjo“, w pšchirnanju čžitamy. Šo to njeby wo tebi plačilo! Ty šnaješč šotoni: „Kōždy šchtom, kiz dobre plōdy njepšchijnejšč, budže porubany a do wosheja čžinjenju; ty wēšč tež pšchitaju wo njeplódnyh figowzu: „Porubaj jōn; ičto wōn šemju šahšewa?“ Džat budž Wóhu, tež šarčžnič, kiz ja našč prošu, tu je. „Wōstaj jōn hšičšje to šeto.“ Napōšledu pač durbj tola Wóža ščērpišwōščj a došhōčžakanje tōž mēč. Wēda potom njeplódny! Šnjeje, šmil šo nad nami a špročj hnadu, jo čzi wo wērie plōdy pšchijnekemj.

Šamjei.

Raišči špēw.

Šču, mila šerničta,
Wšehje šwēta jōhnota!
Nōšiwēčj naiču wutrobu,
Šočēč hēdha mrototu.

Twój bšičščj, krašna šerničta,
Ščōščunju jōhnoščj pšchēhaja;
Twōje šiwitō mōščje
Tyžoz blōnzow njehōjnje.

Twōjih pruhow jōhnotu
Ma, ičtož thōdži ta tobu;
Nēž ty do dnja pšchēmēnejšč,
Šbōžnu redōščj wōtadžēščj.

Twōje hnadne bšichčjenje
Trowit nam ičele wo šrudobje;
Šemne hēte wutroby,
Dnja hōrja wičohy.

Duž, o rjana šerničta,
Wōstaj naiča šwētnja;
Wšeh tež šiwēčičščj pōhanam,
Kūčj jim šchūščj t njebješčam!

K. A. Fiedler.

Podarmo je, šo wy jēščje šwōj khlēb še šarōščjemi, pšchetož wōn dawu jōn šwōjim pšchēščelam w španju.

Wš. 127, 3.

Šhudy muž w Čžach, kiz žōnje šhōžuju njemēčje, durbječe na dothi čžah wot domu hiečj a šiwju žōnu, totraž bē jara bohahojalna, i dščelōšom domach wōstajšč. Šo čžahu tež ta žōna žancho dščla njemēčje, doma njemēčje žancho šhēba wjazy a propjēč bjež šo hānbowajšč. Šžjo bē jedn dščl je šwōjim dščelōm hiečj jēdže bōta a blōbnej durbječijej lehnūčj hiečj, a tal tež druhi dščl: to dščelō i plōdom pšatōščje a jātōčješčje wo šhēb; macj panu na šiwjoj šelci a protjehče Wóhu wo pomoz, a jejna wutroba bu pōtna dowēry, jo budže Wóh pomōčj, ale pomoz njepšchindže tež na ščezim dnju, a macj a dščjo dščēčjej hōdnaj lehnūčj, to dščjo šo njehačše špōtočj, ale jātōčješčje šłōda dja; macj šo i šowa t Wóhu mōščje a buž bu ji w budni šliwēne, jo budže Wóh pomōčj. W tutej nōzy wužja pač šo šejnej pšchēčelajny jo tei wuštēj nuhy a šarōščj hiečje macjēre a teho dšččja. Ta šama šłōda do dnja, nabra šhēba jejow a muš, tal wjele bačj mōščje šōnu wōčj, a šhwatōž dščēčj t tei šhēnej žōnje, kiz na pot hōžijnj dalato wot njaje hēbječe, tam šo do thēje nūš škōpojo šawota: „praj mi tola, ja čje Wóže dia prōšču, je temu tal? mi je šo wo nōzy dščlo, jo wōj ničjo jēščj nimate?“

— S hnutje wutrobju, w płaczącym wozemaj wia wona pichn-
njenje a wot Woħa wozosćenje darn, a j nowa bu piches to
we hwojej wterje a dowierje k Woħu wopchłijena, kiz drje hwojizj
pruhuje, ale ženje njelapowina a njelafomdža.

Pucźowanje po Woħim pišunje

abo

tafje myħe nadnudenje, Woħe hrowo cjtajao.

Podawa hrowny cjtaj „Woħaj Woħ-a“.

1. knihi Woħajowce, 42. řaw.

(Pocřacowanje.)

16. Póřćelće jeneho j waħ, so by waħeħo bratra ģem
pichnubet, wy druhy paŭ wolańće mjes tym tu jeći a wolańće mjes
a na rowanie. Tať chju ja pŭtalc waħeħe reće, hać iće
prawom rećelji abo hać mjeře. Żeli pať jemu ģem njepch-
wjeće, dha iće wy, tať mjeřje je řarao žywy, wobhonjerjo a
tať mam ģo wam podać, řictož je na taťje řřećenje pořtaje.

Tať daloko je řořel přenje, řictož řy bratřja něħdy na nim
řřećili, hdyž jecho jať nanoweho wobhonjerjo pichnubet, so
bychu jecho řadajili, nad nim wopřetwot; wón je jich ja wob-
honjerjom wosnamjenji, řictož mja ģo wotprawenje dořtalc.
Čym najwulńiće a njeprawuńiće bę taťje winowanje, čym bóle
bę ja niħ j pichnubet, so ģo dopomnubet na njeprawuńoć hwojeho
něħdujeho winowanja.

Hdyžće řředuje druhe: řať řy jecho něħdy do jany čřili,
a řať je wón tam mē njewotprawuńi wuřłnoć pichćeřepić, tať je
wón jich do jařawa řadaj, hdyž mējachu něřtore dny wulka řuřł-
noć wotrac, řictož budze dale j nim. Ředny řapocnu teť ja-
weće ģo dopomnubet, na řuřłnoć hwojeho bratra a na wulřoć
hwojeho řředja.

17. Duz řořłownowa ģo j nim, to prajizy, a dęřeřeće jich
řromadze w jařawe ři dny.

Tať mōřachu wón wotpac, řictož bychu řařłřili, a tať
čyřeće jich j potuće řředjeli. Taťja řuřłnoć řořłowa
bratřam řařłeće řeřje hwojeho a bę ja wuřł, řictož je ģo pořł-
řo řařłowa, řořłnoć, hać hdyž jich jich hnydom wuřł wodať,
domj njebęchy řřeće hwoju wian řařłili.

S dohom je drje teť čyřł řařłować, so njebęchy ģo bratřja
trařł j Čęřłowčanami řeřłi a řřano piches niħ řořłowny wopřł
řuřłežeho čłowjeřa řřořłi a tať na pucź pichřili, so njeye řuřł
čłowjeř řadny druh, řřiba řořł, wot niħ do Čęřłowřeře
pichębat.

18. Na řeći dęřł pať, hdyž bę ģo je řřořłiti řořłeřerjem
do jich jařawa podać, dęřeće wón k nim: Čęřeće j wy řři wuřł-
řo řuřłeće ģo wot řořława, so řeře wobhonjerjo, wuřłwobdęřłi,
a tať hwoje řřownenje wuřłowali, dha čřińće tať, řať řřm wam
wōndano prajit: řřiwubjeće hwojeho najmōřłeħeħo bratra ģem;
pichętoť ja ģo Woħa řoj, wy njetřečebće ģo ani hwojeho bratra
dla, ani wařł dla hwoje, je-řł j wami wuřło w řřeře, dořeřł řřm
řořłabęřłny řřowani, a njebęchy j řřanowli.

Sa čłowpi řřowani je řorječe čęře řřowane: ja řřm wam
a wolańe mjeře řřiřłi, řřili wy řřowaje. řřo wē, so niħ, ja
bratřow wuřłwaja řřowu řenoť jmyřł, so je wōn řořłny a
řřeřłowny čłowjeř, řorřł njebęřłi řenoť řořława dla.

So by hwoje wuřłprowanije dořłowaj, řorřł řořł Benjamina
je řřořłiti bratřami řem řřeřeć. Wjeře wuřłcho dwēla je řořłeř
čęřłto byto, so je wot nana teť řřeřeće řęřłat jich wopow řadac.
Tola wōn na dobru nadřłji, so ģo wuřł řorřłořł a k dobremu
řorřłeře řřeřeć, a řřadajny na řřařłny řorřł, řřeřłi řo, so ģo na
něħdu řřowli.

19. Żeli so dha řeře čęřłi a so řy waħeće naleřłoře
w dořłny řřeře, dha řořłećeće domoj, tola niź jeneħo j wařł,
hdyž tu druh w jařawe wōřłanu, jať řřm wam wōndano prajit;
ale ja čřu mēħ być j wami; wolańće řuřł nawopat wuřłeħo
jeneħo bratra řřawaleħo w řřm wuřłam jařawe; wy druhy
dęřewjeće pať dęřeće a pichnubjeće dom, řictož řeře nawpiti pichę
bęħ, so njebęchy wuřłeřł trařł dha trařłi.

20. A pichnubjeće, pichnubjeće-řł jať ģem, waħeħo mōřł-
eħeħo bratra je mni, dha čřu wuřłam řřowam wēřł, so byćeće
njewuřłwiti; pichętoť njewuřłeće do řřowu řorřeřłenja, dha wařł
hnydom řuřł řřowam a řaradę řęřł j wami, řať mja ģo j wob-
honjerjem řaradęřł. A wōn tať čřińchaj, řřuřłwřłi, so čęřeća
po jecho řorřeřłenju ģo řřećeć.

21. Wōni pať, wuřłećeće řřle wot čęřeć, řorřeć jich wutrobju
jimaće, a j tym řařłwřłi, řictož je pichł niħ, mjes řoju řřadę:
Čęřeće, řictož wať něřłeće řořłeće, so najřłim řřowam niħřł
njewēřłi a so wať tu řať řuřłwje wuřłto, to je řřořłanje, so řřm
ģo na řařłim bratřje pichęřećłi, hdyž mny wuřładny řřećłnoć
jecho dęřeće, jať nařł řorřećeće, a mny wuřładny jecho wuřłeřećeć.
Řeħo dla pichęřłeće niħ na řať řuřłwřłi.

To čřińchł ty, ja mjeřł; duřł wuřłwřłi ģeħł, so řřm wuřłeħo
řuřłto, teť řořłow; ale ja čřu teť dowieřłe a tebi to pichę
woczi řřećł (řřł. řł. 21).

Teť na bratřow řęřu Woħe wōdęřłja wuřł řřuřłowale, jo
bęħu wuřłećeće wot čęřeć, jo Woħa řřawdořeć na řemi wuřło
řarua.

22. Ruben řim wotwōřłizy dęřeće: Řřeřařł ja wam, hdyž
dęřł: Řřeřeřeřećeće ģo na řōřłu, a wy wuřłwřłeće řořłčacę,
so byćeće ģeħł wotwōřław řřowuřłi a so njebęřeće ģo dale na
bratřu pichęřećłi, hdyž řęřećeće jecho řřižo do jany čřili? Řeřł,
něřł budze teť jecho řřeřł pŭtana, jať byćłny jecho woprawdę
řadajili.

Woħe wuřłe wōdęřłje řřeřeće, hdyž je čłowjeř j řōřłim
pichęřećłenjom taťje abo řřařłeće řřořłanje řařłwřłi, ale ģo jecho
řřińny, so ģo jemu pichł něčłim druhim, hdyž je bęřł wim, něřłeřł
njebęħe dořłanje.

23. To řřawnje prajizy wōni pať njewuřładny, so by řořł
řim řořłuřł; pichętoť wōn j nim pichę řřećłeřłja rećeřeće, a
tať wam mējachu, so wōn jich rećł njerolumi.

24. A wōn, wuřłatny wam řřuřłowneħo řřuřłwa, wuřłwřławřłi
řořłne wuřłaje hwojich bratřow ģo wot niħ wotwobroczi a
řřawleće. řať pať ģo po řřwili jať k nim wobroczi a j nim
rećeřeće, so by řęřł řať wot niħ wobroczićeć, so wōni do teħo
řřwla, řictož bę řęřł wot niħ řadab, wja wōn j niħ jať teħo,
řorřł j by mē jať w jařawe wuřłalc, řřeřłowa, a wuřłaja jecho
pichę jich wuřłowaj, řim tať řřećeće řařłuřłi jich něħdujeho nje-
řřuřłi pichę woczi řřećł.

řořł je wuřłłn řřuřł, řořłowuřłi ģo na Woħe řřeřłwne
wōdęřłja a na řřu hwojich bratřow.

Řřeřłiřł dric, řictož řřeřłny, nařł řřeřł řařłwa, hdyž wōn
hwojich řřořłi, řať řařłwa řęřł wuřłeće řřeřłeće tať?

řřeřłowa, řorřł bę řřořłořeće w řeřłenje řřeřł, bę bęřł
dwēla teť j nawęřłowit byćł, hdyž řęřł ģo bratřja na řořłe
walili.

III. 25.—28. řořł pōřeće hwojich bratřow je řřiti a
j řřeřłeřłowit. Duz ģo pucź dořłaba řo, řęřłi a niħ
wotwřławřłi hwoj mēħ, na řřeřłny, řřeřłow do njeho řapocłene.
Druh ģo j tym tať wōřłtořł, jo řęřłi ani njewōřł, so bychu do
hwojich mēħow řřeřłwali.

25. A řořł, wuřłwřłećłny druhij a jařwa, řorřłi řřowjemu
domowuńećł, so bratřu jich mēħ je řřiti napęřłłłi a so bychu jich
řřeřłećł j řōřłom jich řęřł dali, řřeřłowu je do jecho mēħa řęřłowaj,
a so bychu jich řęřł na pucź dali, so njebę jich řřeřła byto, řo
duřł ģo pucź j mēħow ģo řřeřłećł. A řřa ģo tať.

řať ģo, so je domowuńł něřłiřł Čęřłowřłi čłowjeř był,
řorřł j pichę řořłeřł Woħa řřowat, a řorřł j ģo řořłeřł je
wuřłe řřeřłu řadab, so je jemu řořł mōřł po něčłim hwoje řa-
řłeřłenja řřeřłećł.

Řřł jenoť je řo řořłowne čęře řřeřłowale, so by je řřořłiti
bratřami a je řřořłiti nanow w řřeřł dwēlat, wōn čęřłećł
řať teť j nanom něřł a po něčłim řřeřłećł, a jemu řořłećł,
so něřłaja jemu řřeřłeřłena wutrobja, řorřł j teť j řařłećłena, a
wōn je ģo nařłat, so wuřł, řictož bę něřłeće tať řařłećłene, k do-
bremu řorřłe řřeřłećł.

(Pocřacowanje.)

Řřewuřławaj na nadřłju řorřłowac.

Řřeřłi řřeřłowaj w řřowuřłećł, řřł je w řećł 1783 wumřłel,
bęħe w hwojey wuřłećł wuřłećł řřł řřećł, ale wōn hwojeho
řřeřłećł dęřł řřeřłećł wōdab njewuřłećł. Wōn řęřł wuřłećł,
řictož njewuřłi, to teť tu njeye. Řeħo dla wōn wuřławam, řřuřł
wōřławu wopuřłećł. Řřło řęřłećł wōn hwojim wōřładny na
pichęřłowu njebęřłi hwoje řřeřłećł wuřławne řřeřłowanije pichę-
řłowjećł, dha wōn na řęřłny řřeřł pichęřłećł dny, řorřł čęřłećł
něřło řřeřłećł řařłećł řřeřł wōřławu wuřłalc, njewęřł pichę wjeřł

dželske. W fortejnje bejše hara, taž pičejo. Wón ho ham pichl feli wotpalca, hacž dha nedeže Wože wernolcejši šlawenje dočej predawal njeje, a hacž tebo dha njeje ham wina na tym jara wulkim šlawenju swojich wotpalcaž džesji? Wotom pat wón do pola won pičidnje, a licho wón tam hičidješe a wičidješe? Jednu hičelcež lečeje tam sjes žitom na swojim wotlicju a ho jara hozzo modelceje. Tón prebat i njemu dželske, ho jecho prachidjeje a boriš lboni, to tón hičelcež njeje jenicziš modelt to jecho wultej wotpalce, ale so hu hičidje na šchtrazeci drugih t runje taštem duchownem bdeženju šubzeni, to budy swojich bulchow hičidnož puyati, to pat to, lichož be ho to nič podato, pičebeg drugih mielcež džesja. Hičidje tón hamy wotczor ho tuczi šubzeni šenčidjeje a duchownego wotpalcaž džesju, to budy jemu wotpalcažidži, tal šubni bni, to dže wot nič džabwici. Nalajtra šenčidnožidži, ho i tutej hromadžu pobojniž bulchow šlari a mloži i teju dweju tam šarowawenju wotow a wičidžu swojeho fičwernojo potiraja je hičlami wotpalcaju, so by tola hičidjeje pola nič wotpalcaž džejt. Ale tal budidjeje wón tež nikt ho wot nič dželceš wotb, lchój taštele rjane a bogate ptođu swojeho džela wičidjeje a wičidžaju džabču jecho tašte raby wo wotpalcež džesčez. Wón šlubi, to dže wotpalca, a mejeleje nikt boriš wječele, to šloro žlja wječ, to fortej bulčelceje, ho i šrawnemu hičelcijansemu žimwenju wotczor i so mōž ewangelija tež na wotbulderiach teju družicu wotow ho mōžna wopozafawidje. Jednu muž, totrelož bejše Woža hradu mōžnje šapšidža, wičidlich swojich domajjich wotlozo šebje šromadžej a jim wo tch šlufach powjedaje, fortej bejše tón knjes na jecho bušči činiš. Teje powčiniš a reče teho muža žylu wječ do šunca pichidjebudu; wičidžom i w domach a na potah bejše wičjo potro njutnolceje, mlobitow a Wožejje šlwalib, a tón šobowom duchowny mejeleje nikt dočej činiš, lchój i njemu pichidžedju, hwoje šreči špowjedaje, tranjene futoš i njemu noščadju abo hwoje šlečibju powjedadu abo pat pičeb niti Woga šlwalacu ja futoš, i fortmiz bejše jich wotbari. We tym wičidjem bejše Njicjelowa rula a to čiješ šlawenje jecho dušja šlwinacž. Ale niz dočej na tym, so ho tutej wotpalcež taštele wultej šebje dostawawje, to žohnowawje, hičidje na ludiž tam pichidžjo, ho tež na župih wupidčelčelateje. Wotcy bu inajomne, tašte wultej pičewmenjenje be ho i tutej wotpalcež dočej; buž wotczor i nižij i družich wotpalcom pichidžabadžu. Woni pichidžedju, wičidžaju a šluchidžaju, a i hnuitej a pičewbudečenju wutrobu jošo dom džesju. Wiele bu jich pičes to žyle a na wotbitaje t pravemu hičelcijansemu žimwenju dorowjedendju.

Džesž pat žwiyat Dučj ho dželawy potiraje a i žimwenju šubzeni, tam ho tež njepidčeljel šebja a šcherjedži pičeczno wo žohnowju. Tal je pičezgo a wičidžom byto, a tal bejše tež jow! Tež tuczi pobojniž wotpalcaju wot wonta wičelatu šlchidnu čerčezej, feli lito a wotczorne powjedaje lubiz bačž, kiž ho na nič wunolcho wawču. K temu tež hičidje to pichidžidje, ho ho žyrtelj, jara a džebacz družich šlchōm pičes Wože njewjedro wotpalcaju. Duchowny, fortej runje doma njebelceje, pičes tuton wotčeh wičidžo šlubi a ničo njebelowa, hacž dražu, kiž mejeleje na feli.

Alle jecho wječele wosta njehute i tym knjesu a jecho paštufša fičwernožej njepidčemenjena, i fortejž swojim džesčom hičidjeje. Wičidžuju družu, fortejž bejše to njebelcež potczidžjo, runje tal šlrowidžije čerčejadu. Žena žico nio njewotpalowalceje, hacž to, so bejše hwoju lubu bibliju šlubiš, a ho šajo mejeleješe, džbz družu šlubišeno došja. Jednu brat, kiž bu pičli tym wotnju pradžam, tal je jemu wotlozo wutrobu, wotmolto: „Woh budž žlmalen! wón nalčidž pičibolow w turje hroje bič dawo; čim traštridži bičje nrečo wón, tón werny Woh, ho njies nami šewjes!“ Jednu družu, fortejž džesja šlejo wosta, i pačimžim wotczoraj t hwojim wotpalcom bratram džesčej: „Woh je Woh jato hwoje lube džesži šlwiat; wy nimacž jarowacž!“

Pičes wičiditke banjenja, kiž jich hwarjažo hičelcijanšawa dha na šlawu tutej wotpalcaž džesju, budy won jeno pičezgo horpichij i šlwinje tejo knjesa. Wičidželi so čemidžach šolpodarjo je hwojim ludžim i wnutrnej mlobitnje domach jawostjadu. Najmiejidžich hčedow dha beču wutrobu šeljibowane a tež jich fičwini mlyčij durbjadu na tej fičwernožej, i fortejž tuczi šluchaju, wičezej, so be družu nowy budy do tych ludži jaczahinj. Wičidž jawnym džele žawno wotczelčebowarja wozaj njerčelceju, pičeltož žyle hami wot ho wičidžo fičwenje a so fičwedomniju činijadu, lchój mejadu hwojemu knjesjuhu činiš. To pičidnjež i tejo, so woni nrečo niz knjesjewa, niz člowejewo dha činijadu, lchójž činiš mejadu.

ale Wože dha, na Wožim mjenje!

O tal rjenje by a na jemi byto, hdy budy wičidžju ludžo wernu hičelcijanšuju byli! Tebo dha prchijny wičidžju: „Wičidžij t nam wotje toštelow!“ Šchōž pat nučezja na, njies ma prajene; „Kiano hdy hwoje hmoja a na wječor njepidčeljan se hwojej rulu; pičeltož ty njewelč, hacž to abo fanne ho radbičž budy; a hdy by ho wotjeje radžilo, dha by hičidžej šleje budy. Šewelčelcež je šlōbta a luba wēž wotczoraj, na šlōžno šlabač.“ (Pred. Sal. 11, 6, 7.)

Wičelake i bliska a i daloka.

— Hičidje jutrnož luhob čitarow na Gufiao-Woliffi hwojebž čelčidžnyh čimny, fortej šmeje ho 1. oktobra w Wotczidžaju. Šerbitse čemjenje šapoczne ho wopozitju w 2 hodž, a budy predawal čines duchowny šenz i šlamenja, a w 1/4 hodž, nēmal predawal i predowanjom činela duchownego dr. Hebera i Wudychina. Lubi Šerbia, hutorjež ho w prawym časju na hwojebž šluka ewangeliste luboje, to by wopytan byt.

— Wotczidžane towarišwa a šlutsowne mišionijow šmeje hređu 24. septembra hwoju lēnu šromadžilju w Wudychin gymnaziju. Šchromadžija šapoczne ho wopozitju w 4 hodž. Knjes šaraj mčej šolub i Njebwacžidža jato mejošpičebodža wotczidžneho towarišwa lēnu šrowawu poba. Wo potczidžaju budy šrowawomčej čines dworšč radbičel Šachja a šmeje ho pičli tym wotblamjenje, tal ho pičelje na wičelake wutajny šlutsownego mišionijowa nalčejje Njizij roščidža. Na to šelčuju pičeboditow „Njelijčidžu wumelčowa w ludbowym žimwenju“ pičes činela duchownego Laššona i Wurlina. Tala šromadžija njeje jenož so duchownyž a meječewanow, nē, wona je ja wičidlich, fortej maja čelstju wutrobu ja žwiyat žyl mišionijowa, fortej ho šlara ja hujemendž a šabudžidžem w našlim ludu.

— Wotczidžanša nučezija šonierenz mejeleje hređu 16. sept. šromadžilju, w fortejž mejeleje čines wučelč Šerit i Šrowow pičeboditow wo šlchidnožej džezčezgo žimwenja w ratarinju. Wón wotczidžidžej wultu šchōm, fortejž nalče džesji čerčja pičes njewotczidžidžej šlaričij a wotczidžawarju, pola fortejž ho wotczidžaju. Tež i tcho wutrofej wultu šchōm, ho džesji jawnje i dorowčimni hromadže dželaja a durbja hrojne reče hičidčej. Čitarich pat ju družich tal njerčimni, ho hwoje džesji rano w 4 hodžidžach i šlōa honia a to durbja, priedy hacž do šchōm bu, mlobižej abo družie dželo wotczidžacz. Knj mōžje tašte džesžo potom w šchōm žlmanne byč a nējato naruzimčej? So džesji w raničidž hodžidžach dželajo wo šapoczata šchōm, mēto ho i žyla šalacaj. Tež njemēle džesji na robočej i dorowčimni hromadže dželacz a tež niz bjes nalčabowarja byč. Wulnacž ho durbj, to je ho temle njedostafčij hjo na wičelachidž knježich dworach wotczidžawarju, dželaj maja džesji dobrých nalčabowarju. Wičidžidžim roščejowanju wo pičeboditow so tutej waznje nalčidžidžej ho i dobrym prawom wultu, to šlōfime potczidžaja mato pombarja, hdyž šlaričij hami hwoju rulu i wotwobročenju tuteje wultejje šchōm njelōša. Čitarich maja pičeb Wotczim šamolčidž, hdyž hwojin džezčom na čele a na bušči šchōmowacz dancja. Džesži ju dar Wož i džezba jato tašt waznjen byč. So budy šlaričij feli prawe rošpamilli, šlaju šchōm nalče džesji pičli tutej njewotczidžimny wutczidžowanju i dželu čerčja, budy ho ludym čitarjam roščidne nalčawo i našlim „Pomhaj Wōh“ podacz, fortej njeh bjes šlčidžidžej njewotczimni. To budy nalčidžij pučž i pomozju.

Nalčidž dobrowolne dary za wotche armenijske hwoity:

W. N. i Wičidžezj 3 hr. — up

W mjenje wotchidž hwoitow wutrobu džat.

Šolčej, redaktor.

„Pomhaj Wōh“ njeje jenož pola knjesow čelčidžnyh, ale tež we wičidčich pičebdawatnjačja „Šerb. Nowin“ na wščach a w Wudychinje dostacz. Na šchōmowčž šeta placž wón 40 np., jenotliwje čizpla šo fa 4 np. pičebdawaju.

Soy-ti spíval,
Pílnje džítal,
Storovje cje
Svojímú statot,
A dvoji hujatol
Strabny je.

Sa stavu spřezny
Napoj uožny
Lubofej ma;
Bóh pať hujetny
Pídnosť par merny
Čerivofej da.

Njeh ty spívalch,
Sčwěrnie džítalch
Wšchěbne dny;
Džoi pať hujetny,
Duski dany,
Wotporčij tu.

S njeběh maia
Njeh cji hmanu
Žiwofej je;
Žywa woba,
Kíž Bóh poba,
Wotčěbne cje!

P.

Sčerbiske njedželske łopjena.

Wudawa šo łóžu kobotu w Šmolerzej knižnicyšćejni w Budosćinje a je tat ša šchwótlětnu pišedpłatu 40 np. dostać.

18. njedžela po šwj. Trojstju.

Ahlěb, níz Błóžijnij!

Ent. 15, 17.

Kak wjele džělaczerjow ma mój nan, kotřiž maja ahlěba došć jěšć, a ja hlodu mru!

To bě tónž sluch pučow šhubjenego hyna w zysym traju: „Wón požadałce hwoj brjuch napjelničej je Błóžijnami, kotrěž hwinje jerjedu.“ S woprěda kwět jemu tajtje cžko potałał njebě. Wabjazje a wobustłowazje kúbla, wjeřela a kraňkofcže hwoća pšed jeho žabofčijnymaj wocžomaj ležadju. Ahlěb jemu njelubjědže — teho mějědže w domach došć —, ale slote hory luteho wužiwanja w šwobodnošćej a njewotwiznošćej wot nanoweho napominanja a rošťakowanja. Sły falšnyj šawjednitko, šat ty šjebach! A tu, wobohi młodženzjo, šo škam wějědže! Kíž bě ty šbožowne, bohate džězo a herba byt, šy někt šubjenu wotročk najbóherčijšćeje nuw, wjele šubšidji hacz poľbedni džělaczer twojego nana; ani „Błóžijnij jemu ničtő njedawajęe“. A šat dha běšće kwět přjedy šwoje pišchšubjenje dopjelnič? O njewuprajnje šubjenšće Błóžijnij běchu byt, kotrěž běchu šo jemu přjedy poľčkowawęe, hacz běchu te jemu někt šapowjebžene. Pišchetőž někt reľasęe po cžle: Ša hloda mru; tehdy pať, hdož hujje wšchšędšej na motažny ščelidku wotněboho žiwjenja w lóšćach, dybčjědže šawutłaza duška šdyčowacz; Ša hloda mru.

Pšchirunanje wot šubjenym hynu je šo pišchęo šat wufožito, šo š nim nejšku jenow njeradžene džěčji męjenje,

kíž šu cžernjowje hološy wofoto nanowjeje a macžerņeje wutrobny, kíž níz jenozj wot šerńškeho žuda křofani abo hotowu šteřnj abo wučžinjeni wotročkžy šwojich žadočęow; ale šejdnjenja a ručęe šhubjenego hyna šu bōle abo mjenje šejdnjenja aľchęo cžiwjěstwa, kaž kőžbego jenotłkńewo cžłowjeka. Tu džě žane rošđželenje njeje, ale wšchitžy šu hřęčhnyžy. A do hřęchow šwoficž njeręta to: šo wuwjwęčž woli a mozy šwjateho Bōha a hieč šo šamowuřwotłengh pučach? A hdož ščęęčęjjanšte žiwjenje wješć šak wjele je kaž poľčkowacz na šlowo Wōtza, cžinicz woli Wōtza, jěšć wot bľida Wōtza, hľawacz na woczi Wōtza, wotporčowacz pišchi wutrobje Wōtza, š křotřa, pišchewyacz w domje teho, kíž je tōn prawy Wōčęę nade wšchitřimi, šotrywž džęčji reľasęy w njebęšach a na šemi, dha pišchidnu tola š wjěšdja tež tajtje cžahy, hđęčž šmy kaž šaloto přęčř šaczahnyli: šwajal džęčęęęje lubofęje je rošwřawajany, hľōš džęčęęęęje modlitřwy je šo wotnřšłitřyl, wješęle džęčęęęęje wutrobny je šłazęe, šatōň džęčęęęęje džatownošćęe a poľčkšnowęęę je šabny. Šemia š tym, ščtōž dawna a žaba, je ščęęčęęjjana tehdy jimala, šo wřazęy njępřta, ščtōž je hōrjęšach. Ačš, šetotřčřšłit šo bōle šhubjenęę hynęi runa hacz šebi nyšłi, a naľchich hřęchow dla šmy š pišchitřobņija wšchitžy w runym šubjenřtwję š nim.

Derje temu, kíž šo potom hōłbada: Ša hloda mru. Ale je dha šdobne a prawe, prařřč, šo ničęo tu njeje, ščřba Błóžijnij, kíž dušku njenaľčęęa ani nježiwija? Š jęewo bōka wōhľadane je šo šamo ľahodničko řęčęane, hacz šo poprawom šłšřdja. „Wřōtne žiwjenje“ w žadočęęčř cžęla je jěđ ša dušku, kaž pišęane šřej: „Ščtōž na šwoje cžęlo

byje, tón budže wot cšela štaženje znječej.“ Na drugej stranie pał ło to twjerdza rečej šda byc, šchtó čže ju hšlychčej? Njeje femja knješowa a poła jeho bohatstwa a dobroty? Nječčeje nam nekotra rōža pšdy našym pučzu, jeno jo wočej wotewrimy? Njeje wultki a wažny nadawt, rolu dželacz abo mozy stwōrby do cšlowišeje hšluby fcahmyc abo potajnišwa natury a ducha wuščlědzj? Nje- fowa po džele wšchłate wotščwjenje w domjazyu a towačich- nym wobthadžej i lubyhni pšcheczelemi? Njedyrbjało ničo pod hšlōnym ho namakacz, šchtōz moško tu našym mału dušchu wobthožej a dowupjelnicz? A tale dušha, kotraž je dželena wot swojeho Bōha, je tež dželena wot ščela swojeho šboza a žiwjenja a njemōže nišdže drubdže počiny mēr, wērne wjekele a wšch-šo dočej mēcz, hšiba w šjeno- cšhšewje je hšowim Bōhom. Šich wjele drje ničo wo tym hšlychčej njedha. Woni wstajaj a we wētej myšli tež namakacz druge špotojenje. Ale to je šdaje. Kaž dołho budža cšlowiše džēzi, kiž je hšowim hšejnym hubjenstwom ho bēdža a w štyłach wotščweneho hšewōmija šu šhōnie, jo najwještje šle je njewōdaba wino, a teho dla škorja: „Ja wem, jo we mni, to je w mojim cšele njebylō ničo dobreho; ja hubjeny cšlowiej, šchtō čže nje wumōž i cšela hšmjerčej?“ tat dołho budža tež cšle wērni hšewō- tozo teho, jo ani najšepče, najrēnšče, najwještje na femi njelamōje hšōdnu a lačnu dušchu pšchē hšmjerčju wobarnowacz. Šchtōz woprawdže potriebamny, je wu- moženje wot hrēchōw, hšmjerčja a cšertwōseje mozy, jo bchymy jako džēzi živi byli we Wōtōwym domje. Šbōžny pał šu cži, kiž hšōdnu a lačnu šu po prawdōčej; pšchetož woni budža nacyčeni.

Ale i wotat hšlēba hšerjenu w pučiznje, to bchymy živi byti? Škwaleny budž Bōh, jo je nam šam i njebeš bał hšlēb, šēpšchi hač tamne manna, kotrēž šu israelscy wōtōzo w pučiznje jēdi, a wšchłat šu wumrili. Hšlēb je nam datu, kiž šwētej dawta to žiwjenje“, niz hšmjerčji podcizhijene, ale wēčne, šbōžne žiwjenje. „Ja šym hšlēb žiwjenja“, wērny et našeho knješa a Šbōžnita praji: „šchtōž te mui pšchidze, tōn njebudže hšōdnu, a šchtōž do muije wēri, temu šo nišdy pieč njeschēze.“

Šaj, Šešh Šhryštuš, tōn šchizowany, je hšlēb, po kotrymž šēbi našda dušha šaba. Wōn nima jenož tutōn hšlēb, wōn njedawa jenož tutōn hšlēb, wōn šam je tōn hšlēb; pšchetož wōn je wujednanje ja našde hrēdi a šap- kacženje našeho dołha, wōn je hšmjerčj našēje hšmjerčja a žiwjenje našeho žiwjenja, wōn je našda prawdōčej, naš mēr, našda šbōžnočej. To wjekele je krašnje, tōn hšlēb je njebešt. „Šdōž ja Tebie mam, dha mam ja dočej.“

Kak dobro mōžemy šo nēk mēcz, pšches Ješom Šhryša wujednani i Bōhom! Jenož „wini a jēs“, dušha. Wješčez, jo tu hšlēb je, njepōmha, kaž šubjenjenu šneji ničo njebn pomhane bylo, jenož wopomnicz, jo maju džela- czerjo w domach hšlēba dočej. Wōn do šo džēche, po- šlany a džēche i hšowjemu nanej. Wš wrōcz šo, pšchid- nito, tež ty wot hšowij pučow. Wšmi a jēs i pošut- nej wutrobu. Twōja wēra pał je wōboje wōczto, kotrēž wōhladuje wumōžnita, a et, kiž je jeho ja naš do hšmjerčej date cšelo, tutōn hšlēb i njebeš, a pije jeho ja naš na šchizju pšchelat tu krej, tole pije wēcznočej.

Wšmi a jēs i wērjazej wutrobu. Šbōžny je tōn, kiž tatle i pošutnej a wērjazej wutrobu hšlēb jē w Bōzim

kraslestwje; tōn budže tež junu i Šhryštušom ka blidom šēdžez w njebešt raj.

Š Šhryščeje, hšlēbie žiwjenja,
Daj šo mi f žohnowanju;
Š krej, ty ja muije pšchłata,
Wš, budž mi f wujednanju.
Ty we mui a ja we tebi,
Hač budžesh f tamnej krašnočej
Wje nēhdy horje hšlōčej.

(Zionfē hl. I. 191, 8.)

Šanjen.

Pučzowanje po Bōzim pišmje

abo

tafje myšle nadendech, Bōze hšowo cžitajo.

Bōdawa hšwēry cžitaj „Bōmaj Bōh-a“.

1. knihi Wōtōzowu, 42. šaw.

(Wōtōzowanje.)

Tcho dla tež njedyrbjadu bratija pjenjej priedy namakacz, doniž njebychu doma abo domijne tola tat blisfo byli, jo nje- mōhli šo wōzjo do Ešgyptwōseje wrōczēci. Šo šafat tajfe šnamjo njefrolumi, na tym je jeničizy jeho najtrēžena wutroba wino, a šo Benjaminina bjes mēr jara lubnje; by-li wōn japišlījci wočej mēč, hšēdžej f pučzemi Bōžini, a roščubčnšidnu wolu, šo do teho pobacz, dha drje by jemu nekajfe cžuje jeshhōdžalo, tat wšcho hšiwje.

26. A woni šadžechu hšwoje žito na hšwoje wōšty a cšehnjechu wōthol.

27. Šafat pał bēchu hšjo blisfo pšdi hšwojej domijne, ro- wjasa jechu i niš, kotrēž bēche hšwi hšlēb na pučzu najšēstijeh pšchēčelach, hšwi mēcz, jo by hšwōjemu wōščej piza bał ho špōtōže — na mētnje, hšēž hšchōdu pod najšajem štanom rozwōczaj — wuhłada, hšwoje pjenjej, kotrēž bēchu i wēteja w jeho mēche.

28. A wōtōžōz, na pjenjej šo dohladajaj, džēche f hšowim bratam: Wōje pjenjej šu mi šajo wrōczēne, bjei, tu šu w mojim mēche. To wuhładajaj šhabnu jich jich wutroba, a štrōžich šo, pšachacu šo a džechu jechu f druchum: Čēcho dla je nam Bōh to cžitaj? a čēcho dla šhwata hšijēje dale ja nami je hšwojej hšwōtzej ruku?

Woni šo šoja, jo mōža šo i teho i nowa hōrfe wēzy ja niš špēšej. Šdōž by šo jim tež woradžō, wrōczōwšchi šo do Ešpy- towišeje ho wuščizēci f pobłada, jo šu woni wōhbenjero, hōhš Benjaminina šhōu pšchidchēd. dha mōhli jich nētole fa pobudow mēcz, a tat dha bychu i nowa blj pobacz do mozy trajneho šielja. Wjenjej polachu jich tat w jich rucach — mōžne dopominanje na nišnu. wuhładžaj i njeprawdōčej, kotrēž bēchu hšwi nēhdy bał wuplaczēj wot šmactlch pšchēkupow, a šo jich Bōbi fa šchē- nifow njēchēj, jich dopomnicz na šwabe hšē, f kotrymž bēchu nēhdy nana wōthēhali.

Kaž pał šu šo dotal jenož bojeti, jo Bōh jim jich hrēchi ša- rina, tat šēbi tež nētole na ničo druge njemjaha, ale maja to jo Bōže hšōtšanje. Tat šo wuziz nabowatišči, njehładaja ani do drubch mēchow. Šo maja Bōha ja teho, kotrēž je jim tat na- cžitaj, špōšajemy i jich hšowow: „Čēcho dla je nam Bōh to cžitaj?“

To njeje wšchēdne pōšnacze Bōžim; pšchetož tu njenadendžich tračh čžiwjenjow, kotrēž je hšowim rošumom wšchō, ja šo Bōh, ale ludž, kotrēž žiwje pšchōšowanjow, jo Bōh štatuje jo je wōn tu i wēnej a pošlōwčiji wšchiziji. Tat wšchim, tat je pōšnacze hšowijh hrēchow šolewōwch bratrow domjōdō, jo šu Bōha žiwje pōšlōni. Doniž čžiwnej hšwoje hrēchi njepōšnaje, je wōn šam hšowij pšchidō: hōtke hōhž wōn hšwoje hrēdi pōšnaje, špōčōnje šo krete a njepšchēmjenjone dželēnje njēs nim, kotrēž je hrēdšit, a njēs Bōhom, kotrēž je šwajaj.

IV. 29—38. Dom pšchijchēdchi powbajajo woni nanej, tat je šo žim a Ešgyptwōfē šelšto, a šhto šēbi tamilišči šnēs šaba. Wuhgnymyšči žito i mēchow, namakacz tež druge šupne pjenjej, šafat žolōčej, šo šo jemu tat šrudnje šēžje a šwēczuje šo, jo by Benjamininej dowolił, šo by i nini cšahnył.

29. Zato pak t Jakobu, hvojemu nanej, pščinidjebu, do Kanaanſkeho kraja, ponjedadu jemu wiſtito, ſhtoz ho beſede i nini ſtalo, prajzi:

30. Muž, kotrz j je kraju i knjejom, rečjeſhe moſtje i nami, a wubawalje naſ ja krajnjy wobhonjerjo;

31. Al my kmj jemu prajili: Wdy kmj czeſni a njeſkany nihby krajojni wobhonjerjo byti;

32. Maž je dwanaće bratrow, naſſhego nana hynow; jedyn njeje wjaz, a mtoſidji je hiſheje pola naſſhego nana w Kanaanſtim kraju.

33. Al muž, kiž je i knjejom w kraju, djeſhe f nam: Wiſti tam cžu ja ptoſnac, bačz wy ſjeje czeſni: joneho waſhego bratra wofſtaje pola mje, a wimieje žito, kotrz wy ja waſhe domy potrebače a czeſnjaje dom.

34. Al pščinidjebje waſhego mtoſidhego bratra ſe mni, jo bydy ptoſnal, jo wy njeſheje krajni wobhonjerjo, ale jo hiſje czeſni; a cžu wam teſ waſhego bratra dačz, totrhečz hyn doſtal ja ſarufowanje wofthowal, a potom mtoſebje w Egiptowſtim kraju wifowanacz a fipowacz, ſhtoz ho wam ptoſobol.

35. Al ita ho, jato woni hwoje mečzi wuſhpachy, dha mejeſhe ſoždy wuſtit pjenicow w hwojim mejeſhe. Al jaſo hebi wobhladaču, wtoſadču, jo beču to wuſtit iſch pjenjeſ, i ſotrimyž beču žito ſa-placziti. Duž ho ſtrožidču a ſich nan i nini, dočyž beču neſto i nowa bo mozy namneho muža podabči, kotrz be tak wtoſtje i nini rečat.

36. Wia to djeſhe Jakob, iſch nan, i nim: Wdy mje wo moje džečzi pščinjeſeje: Toſef njeje wjaz, Simeon tudy njeje wjaz, a Benjaminu czeſje teſ wiačz, jo bydy teſ jeha hiſheje ſhubiti. Wiſtite njeſbože na mnye dže, kotrz može nana jenož podenečz.

37. Ručen, jeničſti i mjeſkej wutroba mjes nini, taž teſ ludžo po jeha wotſchnju ho i wiſtſha pſeſe meſtu dobroczinowſcz, wuſnanjenja, wotmolwi hwojemu nanej, prajzi: Se-ſi jo a tebi jeha jaſo njeſpſchjebu, dha moſ mojeju hynow Janoča a Paſlu; daj jeno Benjaminu, wo ſotrehoz jo taſ jara ſtrachujedſ, do mojeje ruſi, ja cžu jeha tebi jaſo pščinjewečz.

Pſeſe jeha ſlowa klinčzi dopomunjaje, jo je cžyſt nehy Toſeta wumoz a nanej jaſo pščinjewečz; ale to je hubejenje ſmotana wež, ſhtoz won rečzi, a njeje mudiſtje wot njeſho ſrečzane, praji Vuther.

Schto by nanej pomhato, by-ſi won taſe ſarufowanje doſtal, hwojeju wuſtow ſlonozac? a njeje ho Ručen dopomni, jo njeje tehyb moſt Toſeta pſchi wiſhej dobrej woli jaſo domoj pščinječz? Taſ drje ſlubimy teſ wy, hdyž nan brečzi pſeſe hlowu pščinidu, a hdyž ho nadobjny pſeſe Božim hribom, poſepſchowanje a noive žiwjenje, jo by nam wodač, a njeptomſkijm hebi, taſ malo možemy to džečječz, ſhtoz ſlubimy. Snada jenož jamože woboje, nam naſhe brečzi wodaovac a nomnyh cžlowjowcz i naſz wtoſi.

38. Ale won djeſhe: Wdy hyn njebydi i wami dele cžahmječz, pſchetoz jeha bratr je wumarič, a won je wot džečzi mojeje lubowanieje Rabele jeno ham wofſtat; hdy by na njeha neſtaſe nje-ſbože pſchitſcho po pučzu, po ſotrimyž wy ptoſidječze, a wuſchalo je wopradowečz taſ jaſo bydy mečz njehy njeſbože mečz je hwojimi džečzimi, byſheje wy moje iſchodſime wtoſy i wuſtje žatoſču do rowa pščinjeſti.

(Potraczowanje.)

Mlož Božeho ſlowa.

Mat. 5, 44. Rom. 12, 20.

Negriſti abo cžorny fupjany wtoſočki beſhe hebi pſeſe hwoje dobre iabčzenjeje dowerjenje hwojeho ſtjeja w polnej merje ſa-ſkuzi. Nehydy trjebahe wobhečez nomdy wtoſočzow a wſa jeha hobi na toſi herman, hdyž ho i toſtjmi woboſtjmi wuſtje. Tu pſchitſala jemu jeha knjeſ, jo dyrbi naſpſchidničyſch wuſteraje. Wón be meſtu ličbu namuſieral a doſlada ho hiſheje na neſtaſe-ſeho ſlabeho ſtareho muža. „Knježe, djeſhe won, „tehole hiſheje dyrbičje kupiči!“ „Čeſho dia?“ praſheſhe ho knjeſ. „O knježe, tody hiſheje dyrbičje mečzi!“ djeſhe ton wtoſočki. Duž woli jeha knjeſ do teho a twi teſ hiſheje ſtareho, bačz runje wtoſidječz, jo wjele wuſtiſta i tody njeſneje. Wtoſy paſ ſſchori ton ſtary muž pola hwojeho noweho ſtjeja a ton dobyr cžorny hladabič jeha hwiſenje, dawaſhe jemu dovolenow zyrobo a wopoloſa jemu wiſču dječſaju ſedžblowičy, ſhtoz temu knjeſi zuje njawoſta. „Schto maſch i tym ſtarym mužom,“ praſheſhe ho knjeſ, „ty by taſ jara wutrobuje ſtaročſjiny wo njeha; je won gnadž twój nan?“

„Ne, knježe, mój nan won nje!“ „Mo bo jedyn twojich hwiſnjach?“ „To teſ ni!“ „Dha hwanu twój pſhečel?“ „Knježe, teſ pſhečel ni!“ „Kraj, ſchto dha je?“ „Wón je mój njeſpſchidč, knježe! Ton muč je mje w mojim ſtjeju džečſotwije wot mojeju ſtariſhej prjež ſotrmč a do wtoſočlowima pſhebač. Al w Bojim piſkije ſteji: „Se-ſi twój njeſpſhečel hribom, naſpſeč jeha; cže-ſi ho jemu pičz, napej jeha!“ To ja i ſaſočſču cžnju. To hebi mój Wumožni wote mni žada.“

Schto je kſhečſcijan.

Kſhečſcijan je džečzo Bože, bratr Kriſtjuſowow, templ hwa-ſteho Duſha, herba Božeho ſtrelſtwa, jaubžel ſe hwiſtjane jaubželow, knjeſ hwiſta a doſiſtje natuſy džeſlom. Kſhečſcijana czeſeč je Kriſtjuſ w njeſhejeb a Kriſtja czeſeč je kſhečſcijan na ſemi. Wón je lubo, doſtojne džečzo Bože, kotrz i prandowču Kriſtjuſu-ſwej wodače w hwiſatej bojočſji a ſmoloſimej poſkudſknoſeč pſeſed hwojim Wtoſom hriby; wón je jaſo hwiſa w hwiſeč a jato roža mjes czeremjen; won je kraſne ſtrowjenje Božeje hnady, nad ſotrimyž maju hwiſečzi jaubželjo hwoje weſeſe a je wſchudžom pſhechowdžeja. Wón je džiwo žyſhe hwiſta, czerlow bojočz, pſcha žyrtwe, žadanje njeſhejom. Zeſho wutroba je potna woboſnja, jeha wtoſy ſtej polnej woda, jeha ert je potny ſchodžowanja a jeha ruſy ſtej polnej dobrnyh ſtawow.

Schto ty, bratſje, we weſje žyſch, dha maſch na wiſtſkim ſtjtim doſhownanju džeſ.

Wječzowu ſpèw.

Džeſi ho t meču hotuje,
W bliſkeču ſerow wofſtal hwiſata;
To njech dopomina mje,
So je pšchitſchidničyž neſt hwiſata,
Stworiceſja poſhebač,
Semu djač a ſhwalbu dačz.

Duž tu ruſu wtoſočham,
Kiž teſ džeſn mje pſhechowdžeje;
Wón mój Wtočez, miſočez ham,
Rade mnu ho pſchetrapiſheje
Al mój ſtut je žohnowal,
Semu hribi a twjeje doč.

Wón budž moja trjeſnjina
Teſ hdyž neſto wotpoſuju;,
Njech mi nožny wofſchew ba,
So ho ſtrowy, czerſny cžnju;
Wiſtito, ſchtož tu lubo nam,
Čeſo jſchitſje poručan.

Čeli jeha wola je,
Njech mje rano hriby i nowa;
Hdyž paſ wo mni wofſtanſtje,
Do ho cžeſo w rowie ſhwa,
Dha njech duſchi pſeſe Kriſtja
Wož raj ho wotanat!

K. A. Fiedler.

Djak a proſtwa i erta pohana.

Stary, ſprawni duchoway, kotrz be ho je ſnutſtowneſho po-
hnuwanja do ranilſheje Zabiſtje t džiſnim podab, jo by jich f Božemu poſnacu pſchitſjebič, pomjeda tuſon podaw. Nehydy džečz pſeſed wječorom i jennyj mojič domjazyč domoj. Duzy wi-
ſhſchadomjy f bole žatoſečyſch bliſ, mój džečmjo ja tym hamny
a namatačmjoj pod wuſtim ſchotomow cžlowjeja, kiž tudy, kiž ho
iſdeſhe, ſtary a ſlaby, hwoje ſchlenjenje wotſawowalſhe. S wo-
predla njeſchadje ničjo i namaj rečječz. „Ach, praji, džeſna rano,
hdyž ho njehjo wotčermjenjenjeſhe, ſtaſeč a ho nadžjach, hwy dom
boryſ namatacz; neſt paſ hyn ho ſaſkubſki, cžemnočez mje nad-
bawje, ja hyn ſprožny a dyrdu tudy teſo wofſtat. Zowle budža
hady abo torhaſe ſwerſtala, abo moji njeſpſhečſcho mojemu žiwjenju
tónž cžiničz. Moja wobaſa žona! Moje woboje džečzi!“ Namaj
beſhe jeha čel, a duž jeha nučadž, jo by i namaj ſchot; ale won
djeſhe: „Ty wiſtat mje ničjanečſi!“ Za jemu wotmolwič: „Wi-
njeje trjeba, tebe jaſnac, pój jeno hobi!“ Duž ho tola i namaj do

mojeje hęty pod. Sdęży będsze nęchtę t woschławienju t hębi wosł, pichłatowacę jemu lęhno w blisłofęci swojeho tożo, so będsze jeno platowa lęčna mjes namaj. Nęchtę ho wobaj lęchnoćmy. Sęsędę nęzy wobużi mje lęchnowanjem a mi ho lędsze, tęż by ho zwinłi t lęhna lęchł, stręchō ho a pęchładę. Dęle lęczō ho nębdsze t tynile pęlowani mędlęche: „D Wōżo, ja ho tębi dękaju, so je mi na mojin pęcu t wōje pęłōzō hęwęcłō! Sa ho cęi dękaju, so mje żadny had kęnł, żōne lę pęwōzō nępęchładę, żōdny nje-pęchęcł lęstł nje. Sa ho cęi dękaju, so je tutōn dętry nje-nęfny węchłōt a mje do hęwōje bydła dęwęcł. D Wōżo, hędę tōnle dętry żuń, jęcho pęchęcłęcho ałę pęchłrobnj pęcużo, dęba daj jmu tęż pęłōzō na pęcz a swęrmj jęch tęż pęchł hędani, dęwiniu a nje-pęchęcłęmi, a hędę ho jędnj lęchłabj a na pęcu lęzō wōstanię, dęba daj węchł tęż tojęmu dębremu męsje; pęchęcł a jęcho do hęwōje doma hębu węcż.“ Tęż ho tōnle pęgan mędlęche.

Sslepy Josef.

Wschęcłęchanje.

(Wętręczęwanje.)

Słōncznie pęhānłi kral hęwōje hęwęcłōna do lęstka jęzi. W nowembrię lęta 1863 sęwęmadzjō hę wōzajy hłownocho męsta a wosłowi, brōnje bęchłotadę a wōsłnje pęwānjem lęstlęca. 31 męzi pęchł ho żadaju a jęch wobachy tęż wōwajy, fōtręz chędęba t ręlajny węcł. Wōni chędęch jęch pęchęcłęchęcł, ałę Martinus jęwōla: „Wōh dęj węchłōt węcł; wu węcłę, idętō nę hęm. Wę-rjazy hęmy nu, tęż lęwęcł nęchłōzō; mę wōch pęchłęcł njęmōsęm; pęchęcłō mę Wōha pęchłęcłam.“ Tęż ho nęto pęhānj a hęjcmi a pęutami do nęch dęch, hęwerni na fōlena pęchłędę a ho mędlachę. Njęchłmje bęchłō rōsčięć, hęcł ho jęch nępōwaję a węcłę ranow krawajęcłę a nęstōtj bjęs wędōmija na jęmi lędaju. Krawjnję kłęcładę tę hęwęcłęnjā, fōtręz wōbujy lędżō wō trowjęcłę wōpōłō-żędę, fōtręz jmu Wōh w tutej cęjęlę fōdęnję wōdęcl. Wōdęcljō wōni pōwjędaju: „Wōh ho twęrdębē nęchłōch Słōncznjā pęchłmędęm a je węcłę mōzū ho mędlachęm. Wę hębi węchłęcłam na to pęłow: Njęwōjęcł ho tęch, fōtřj cęjłō mōrja a dęwini mōręz nję-mōżā, wōjęcł ho węcłę bōlę tęch, tęż wōbō cęjłō a bęchłā lęchłō do hęle. Wę ho dępōwnędnęm na kęwęcłow pęłow: „Sęchłō mje pō-nęcję pęchł cłowjęcłam, tęcho chęj ja tęż pōnęcł pęchł mōwōm njęchłęfłm Wōżōm“, a wōbęcł Słōncznjā nam pęchł węcłōm-jaj tęjęcłę, tęż jęcho wōzajy sęwędowanjā a na kłęzj pęchłęcłō a tęż krawajęcłę a wūmję nęchē dła.

Rubę pęchł węcłę pęchł bjęs mınalę bjęs wędōmija; wōn będsze na wōbłōzō pābnj. Tężtā tam hęchęcłę lęzęcłę, hędę bęchł pęhānjō hęzō pęwōzō a hęwōdajō pęcł cęhłnłj. Jęcho wu jmu, fōtręz bē jęcho tē pęchł nım tęjęcłę, jęcho pęchłmja a jęmu pęchłōwōla: „Stęā, wōrjajy w tębie wōpęchłęcłi a tę ję nęto pān.“ Sęlepy pāf wōpęchłęcłęm njębęcłę. Jęcho pęchłęcł Martinus pęchłęcłę, pōbłęchł jęcho, dā jęmu kłj a jęcho pōmadō do jęcho dwōra wjęcłęcłę. Sęwōz mōlō męra cęj wōbujy lędżō namafaję; pęchłęcł pęjedy hęcł wjęcłōr pęchłęcłę, bę ho męlcłę kralowa wuślānjā wōwōlana: „Sęchłō pęchł pęchłęcłjancłę węcłę wōstanię, a męchłō wōpęchłęcłę, hōrj a dōlę jū jęmu wōwęcłęcłę, jōw pāf nęchłō wjajj jęch a pęcz njęchłę, idęchł tūle węcł na pęchłō njęwōpęchłęcł.“

Tęż lęchł wuślāchł, tęż pęchł węcłęcłęcł ho, wōn hęwōjęcł jōny pōdjęwęcłō, do hōrow; wōna będsze hęwōmęmu męsje rana w hęwernm pōnęcłj. Wōdōmō bęchł ho pęhānjō pęzōwānj, jōny hłabłazę cęjnicł, tęż wōnē bęchł pęchł węchłęcł hęwęcłęnjā, hāmo pęchł pęchł wjęcłęcł lędē. Tęż dęclęcłę Marja tęż nętkō bję węcłōch mōrtōlōnjā wōchłub hęwōjeho męzja, hęwōjęcł dęclęcł, dęwō bōlcjzy wjęcłęcłęcł hōw. W blisłofęci męchłōnęcłę jęzjōję Sęaratas pęchładę węcłęcł saby fōlatu, wōni bęchł rōsčięć, wōni njęmęchł wōchłowa pęchł sęmu w nęzy a dęwłjajy hłōw trowęcł. Dęclęcł wōchłōwłmęclęcł. Tężō ho mōlō wōwōdā rōsčjędj, pęhānłi kral wōpęchłęcłęcł, dęwłjęcłęcł starłęcł dęclęcłō na męchłōnęcłę stajjī wōitęcł. Wōdōjęcł dęclęcł, fōtręz będsze tōrę, njęchłęcł męcz, wōnē pāf wōwęcł, pęjedy hęcł bē trajowa męjē pęchłęcłęcłā. Tęż hębi Wōh hęchęcł wōchłęm wōpōr mō lūbēho pęchłōhō jādājcł. Słōncz-nię nę pāf namafā Josef je hęwōjēcł Marjū a je starłęcł dęwōclęcłjstū wōchłōw na męchłōnęcłę stajjī Wōschłabelo.

(Pōtęczęwanje.)

— Wōturoz 23. sęptembra dōkōnjā ho 23 lęt, so bu kłjēs jęarāt Węrnł jato dęchłowny do kłlęchłā jępōtānjā. Duż hęwęcł-čęclęcł j dōbom hęwōj jęchłōnęcłi a wōchłōnj jūbłjē. Duż będsze tęż dęłōmō wōhāba hęwōjcmō dęchłōwōpęchłj wōjny dęjē naj-tęchłōch wōchłōtōwō. Njębžēlō 20. sęptembra pōtřōwōdijō jęcho jōstųpęrjō wōhābę, kłjēcłā jęwłcłmō a idęchłj pęchłęcłęcłęcłō a kłjęcłā węcłōrjō. Wōni pęchłjncłęcłēdę jato dęrj rjānē blōdō a pęchłōwaj jōtā tęż tęż 2 pęchłōwaj lōkaj, a dębrj stōt t pękļęcł, kłjęcłā węcłōrjō pęchłōwōdchł rjānj tępłj. Kłjēs jūbłar jęd włōchłōfłęcł j węcłęcłj wōtōfō hębję jędnōczj a bu nęcōtōrē hęntē a hłōbōfōlōczłtē słowō w lūbōcj pōręcłjā. Wōturoz dōpōwłnjā pō-třōwōdijō najpęjdy jūbłarā kłjęcłā jōstųpęrjō ręcłęcłłstōw, kłjēs fōllōtar Węhānā nāb kłlęchłōm, kłjēs fōmęrcljstj tādęcljē Sęm-s-dōrj nāb Kłwęcł a kłjēs ręcłęcłłstłē Słōdāmer nāb Słęcłōwōm. Wōni wōbāclłrjā jūbłarā wō męnjē włōchłōfłęcł ręcłęcłłstōw t dęwē-maj pęchłōwōnjaj hęwęcłłstōmaj a j dębrotmōm węchłōm pęchłōwōm nāstājōmō na hōkļjncłē blōdō. Włēs tūm będsze ho hęrbltā tōfēn-čęnzā lęchłā. 9 jōstųpęrjōj bratrow będsze pęchłęcłō. Słujōzj nā-ręcłj na kłjęcłā jūbłarā dęclęcłęcł pęchłōbždā kłjēs jęarāt ręcłęcł Sęasłub-Njęwōcljēdłslj na jōstųp jōwō blōbłłstłēho pęchłōmō na tōw dęcl. Sāfō dā dōstā kłjēs jūbłar wōlōm tārū, tāj tęż dęwē rjānjē kłjēs. Kłjēs jūbłar ho ja węchłō wōbłjōz nāstųwōtřōbnłchō pōdżātowā. Wōt fōmłjōrclālncłē węchłōwęcł będsze pęchłōpōwōwāzē a lōbžōwłęcłęcłē pęjmo dōstł. Tęclęgramj a lōbžōwłęcłęcłē lęstū wō młkļęcł lęclōjē dōdłęcłęcł. Pęchłj hęwęcłłstłē hōjčłnjē ho hęchłęcł węcłē hłōwōw bratrowjęcłē lūbōcjē kłjęcłj jūbłarēj a jęcho hęwłōbjē wųpęrjajdę. Sāstųpęrj męchłōwłęcłęcłē fōnferęnj, kłjēs archđjāfōnōs Sęağ pęchłōwā rjānj kłj je hłōbōrnm pęchłōmōbłōm. Zętj jūbłjē hęwęcłęcłēho wō dōbatē lūbōcj, fōtręz mē jūbłar w hęwōjē lūbēj wōhādę pęchł hęwōjē dęchłōwōpęchłęcłē hęwęcłē kłlęchłōwōnjē, tęż tęż wō bratrowjēcł lūbōcj, fōtręz je hębi dōbłj męs hęwłōm jōstųpęrjōj bratram. Wōh lūbū Kłjēs jōbnyj jęcho dālę w jęcho lūbēj kłlęchłōwłęcł wōhābłē!

— Sęrclłf hōmłęcłłf lęmān wōtłē ho w Słōdžjęcłj wōt 23. āugłstā hęcł do 21. sęptembra pō wōbłōzjōm kłjęcłā jęarātā Włōfōlā. Nā wim wōbłōzłjōm ho jōstųrjō tūdęnczj dōmōwłōnłā: Sān Kłjēzjānj t Słōdžjā, Kłōrclā Węhānł t Wudjłchłnjā, Sān Kłōpēl t Wudjłchłnjā a Kłjārd Wōj; je Żłdowā. — Słōzē dōpōwłnjē ho rōsłwōczłōwōchłm w hęrblęcłj ręcłjānj, a tō wōchłęcł na dęclłjajjnj węcłōmōwłō a pęchłōdāwłōmō a na fōnjajjajj pęchłōmōlncłē fęczłōwōchłm (kral, hęrbltā ręcłjānjā §§ 6—38 t wųwłōczłōm §§ 22—25, 29, 34). Wōtōm tūnjē a pōmłnjē t nęmłęcłē ręcłē do hęr-blęcłjnj jēnē pędōwānjē a dęwē pōwłędnej ręcłj pęchłōczłōwōchłm. Sō bęchłm tęż hęrbltū blōbłstū ręcłj nāmłłł, kłlękļ Sęęwōwaj a kłlę Słōdžōwōnj t āręchłōch tēstā do hęrblęcłjnj pęchłōczłōwōchłm a hębi bljzē wōbłōdāchłm, a pōtōm tūrōn pęchłōcl t pęchłōczłōm hęr-blęcłjē wāngłłęcłē a kłlęfōllęcłē bljzjē pęchłōwōchłm. Słōpōwłōnjā ho w kātęchłj rōsłwōczłōwōchłm, hłęcłęcłłnjlū węcł hębi rōsłpōm-najō. Nāno a wjęcłōr so je hęrblęcłj kłlęwōh cłjāclęcł, a tęż włęcłēdnā jādāwā bē hęrbltā. Sō bęchłm rōsłwōczłōwānjē w hęr-bltō-nēmłęcłj sęclānjā jęnāl, lūdowęj sčłmł t Włōfōdāclō a w Słō-džjęcłjnj wųpōtāchłm. Tām pōlā kłjęcłā węcłōrjā Włōbłōh wųstųjōm kātęchłj t blōbłłstłj stōwłjōw, tū pōlā kłjęcłā kātōrā Sębrjēkłā wųstųjōm kātęchłj t kātęchłmā hłęcłōchłm; wōbłōnj kłjęcłōmaj jō tō wōtřōbnj dękļ prajjnj. Sō bęchłm pō ho hāmi w kātęchłōwōnj jūpłāl, włchłjzy kātęchłj dęclęcłjnj. Tjōj t nāž tęż w tūdōmęj nāstųwłnjē jęwłcłj pędōwānjā, a jębny t nāž tęż jędnōrj pōbjrē wōtłē. — Sā włchł prōzū, wōdłōnjā a jōstųarjā hęrblęcłō hęmānār pāf kłjęcłj jęarātjēj Włōfōlēj a jęcho hōpłōbł wōmū dōmęj hęwōj nāstųwōtřōbnłchō dękļ prajjnj. Njęchł hęrbltī lęmānār dālę kłlęchłj Wōhū t cęjęclj a Sęerclām t wųstųlł!

3. K

— Sęrclūd 1. stōbrā je Słłtāv-Adłłsłj hęwęcłjēn w Wōr-łchłzāch. W 2. h. hęrblęcł pędōwānjē kłjęcłā dęchłōwōchł Sęęczā a w 1/2 ā nęmłęcł pędōwānjē kłjęcłā dęchłōwōchł dr. Sęębērā. Kłbł Sęębērj a wōtōwōlncłē hę hęchłęcł jūntřōcj wōtřōbnē nā tōn hęwęcłjēn pęchłōrōchłjā.

— Sānžēnā njębžēlā jęwōmadzjō hōbatu kłlębū hęmłęcł hęr-blęcłł fęmclędōrjō w kłlęchłj jęwłcłj w Dęwłdžānjāch. Sępōwłędny męczłōw męjclęcł kłjēs jęarāt ręcłęcł Sęasłub a pędōwānjē kłjēs jęarāt Włōfōlā t Włōkłlānā. Słōpōwłędny będsze 164, 66 mųsłłclj a 98 jōnłclł.

Sý-li jþnwał,
Wjny dýlat,
Strowa cje
Sawójny fiatot,
A twój jawjatoł
Stradny je.

Sa staw spradny
Nawoj móžny
Lubofej ma;
Bóh pał śwětny
Wšes spól mieny
Czeriwoskej dn.

Wjedh ty jþnwałš,
Sawójnye býłtałš
Wšedone dn;
Dýci pał jawjatoł,
Twójki dn,
Wotpowojń ty.

S njebež mawia
Wjedh cý kłmawia
Jawnowej je;
Jima woda,
Kij Bóh poba,
Wakšewo cjeł.

P.

Szerbiske njedželike łopjena.

Wubawo ǰo łóžbu ǰobotu w Sámolezjez knihičisćisćejni w Wubusćinje a je tam ǰa šchwěrtćetnu pšedpłatu 40 np. dostać.

19. njedžela po śwj. Trofijy.

Pšidikt 23, 26.

Daj mi, mój Bano, twoju wutrobu!

Sćhto tón je, kiz tatle k nam rěczi?

Hlej, to je tón knjes, wšehomóžny štworiceł njebie-
how a semje, Zełuž Křystušk, našej Šbóžnił, kiz je naš
warbowoł a wukupil je šwojej šwjatej twojn. Kiz je našu
wutrobu štworil, kiz je ju wumohl, kiz ju šwjecził, tón
šwjaty trojeniczi Bóh a knjes ju žada. A nima wón
najwještje prawo, našej wutroby šebi žadać? Wón je
nam tež šwoju wutrobu wotanul a je šwoju wutroba
najprjedy doł, taž jeho šlowo šwědeži: „Moja wutroba
k njemu šteji, ǰo šo nad nim šmiliczi dyrbu, praji tón
knjes“. Pšichetoz my dęchnu šo wot Bóha šabludžili a
w hřečach šhubyeni; nam hřešejše Bóži hńew, jeho křošte-
nje, kiz trječich durbu wšidlicy pšichćiwuščy, wšidlicy,
toťkiz ju jeho šafuje pšedpłatił.

Me nět je wot naš posłecze prjecz wšate pšes teho,
kiz je našej hřeči na šo wšat a naš i Bóhom wujebnał.
Nět je nam hřabna wěšta pšes frej a prawdošez Křystyła.

Sćhto naš nětko cžeri?

Ta lubofej Křystuškowa. Mžesć šo k tutej lubofej
pšechćisćisćez? A šćhto tuta lubofej žada? Tzwoju
wutrobu.

Řawoł drje (Řomšk 12, 1) kšchescijanam pšidwola,
šo bydu šwoje cželo Bóhu podati a žiwu, šwjaty a
Bóhu špodobny wopor. A my dyrbimy Bóha křwaliczi

na našćim cžele a na našćim dućhu, kotrež štej Bózej.
Wšwojezi šmy, jemu šlužiz we wěrnej prawdošez a šwjat-
tošez šwoje žiwu dn.

Me šćidž wutrobu temu knjezej dawaj, tón tež
wšćitko jemu dawaj, a wšćitko w nim budže tež šlužecz
temu knjezej, jenož ǰo wutroba jemu šluži. Wjedh je
jenož wutroba wot lubofejše Křystuškowej pšewinjena a
pšes dućha lubofejše nowa štworjena, tat šo šo młbi:
Štwor we mni, Bóže, cžistu wutrobu! Taž tež budže nět
cžinicz po Bózej woli a budže pošćušćna.

Kak njebyřbjala šo žyle jemu podac?

Je pał wutroba jemu podata, dha tež budže nětko
wšćitko jemu do jeho šlužby date. Tzwojej wozci hladatej
nětk šlajuje na teho knjeja, tzwojej wšći kěžšujetej na
hłoš dobreho pařetřjo, tzwojej ruzy cžinitej, šćidž ǰo jemu
špodobaj, tzwojej nořy křodžitej po puczu jeho pšćitajuw.
Šćhto by hšiczej pobrachowoł na šlužbe teho knjeja,
hđyz wutroba jemu šlužba? „Hđyz ju ta lubofej šřeje,
dha wona cžezje cje.“ Wutroba, kiz teho knjeja lubuje,
džerzi wšćitke kašuje, šluži jemu w lubofez k bratram,
wšpolaže šo šmilina a pšichćelna, lubofćiwaj a dobroćiwaj.

Šćhto by ji cžeto bylo? Šćhto by njepšewinila?
Šćhto by njemjeřta?

Hđyz japořćitloju w lubofez a šwěrnosćej Žesufej
šlužacu, hđyz wšćitke cžetřjenje šwólniwie njemjeřta, hđyz
hameje šmjerče šo njebožacu, hđyz w prawej bratrowšej
lubofez křodžacu, šćhto je jich pošćylno a cžerico? To
be lubofej, kiz jich cžerjeje. Žid wutroba hřešejše šo
i lubofej k temu knjezej, jich wutroba šlužejše žyle

temu knjeſej a na ničo druge njeſladachu, hač na to, ſo bychu ſo temu knjeſej ſpodbali. A ženje hinaſ bylo njeje, hač ſo wutrobu, kiž bęchu Zeſuſkej zyle ſo podale a jemu ſluſhachu, teſ jemu ſluſzachu.

Alie je teſ twoja wutroba jemu podata?

Ty dyrbich jęho lubowacz i zylej ſwojej duſchu, i zylej ſwojej wutrobu, i zylej ſwojej myſli. Wón nočę, ſo by połoſja wutrobu ſwojej ſluſhata, druſha paſ jemu. Wón teſ žada, ſo by i ničem druſhim ſwoju wutrobu njenaſhęci hač jenož i jęho luboćžu.

Šdęž tebie hordoeč cęhnie a wabi, dha ty tola jemu njeſluſhič. Šdęž ſhobęžich w ſwoćnej luboćži, dha Woža luboćę w tebi njewoſtanie. Šdęž ty ſwojeſho bratra nje-lubujeſh, kaſ možeſh ty Woža lubowacz? Šdęž hręchi twoju wutrobu wupuſća, dha ty Zeſuſa nje-lubujeſh, ale ſhęžujęſh jęho i nowa.

O ſluſh diſh węcneje luboćę, kiž tebi praji: „Doj mi twoju wutrobu, ty ſyno, ty dęwſta, ty muſo, ty žona! Njech teſ pola tebie reſa: „Druhemu ſo njeſluſhu, wutrobu njewoſtamſu. Wiſtitiž ty ſam do wutrobu, ty moi luby Zeiſiſ. Njech tón knjes podarmo njepoču, njekomž ſo, ale kęwataj t njemu. Njech je teſ do twojeje wutrobu wolata ta luboćę Woža w Kęrgęſtuſu pičęſ ſwjateſho Duha t žiwienja a t ſhobęwoćži.

Šamjen.

Žiwa nadſſja.

Woš žiwj je, wón njewumje,
Woš je moi troiſht a žiwienje;
Njech wiſtito ſaſbež na ſwoćę.
Ta nadſſja mie ſwojeſti:
Woš žiwj je.

Woš žiwj je, ſchto ruđiſ ſo?
We tebi, ty moi Zeiſuſ,
Se nam ta ſnada ſhobęſta,
Kiž męra ſhloſeč podawa:
Woš žiwj je.

Šdęž ſo či ſhęčęſe po troiſheji,
I wiſhelſta ſhloſč cę roſuđiſi,
Dha praj ty, moja wutroba:
„Mje troiſhtje ta nadſſja:
Woš žiwj je.“

Njech teſ wón druđih ſchwiſta, mje,
Wiſchal wem, jo kęho ſhoſtanje
Nam ſluſi t naſchom' lepiſchemu
A poſylini tu nadſſju:
Woš žiwj je.

Woš žiwj je a ſnaje wiſcho,
Wón ſhęhič mie a ſtara ſo,
Kaſ by wón i wuſy ponęaj mi,
Wón moju proſtawo wuſhęſhi:
Woš žiwj je.

Šdęž do ſhęžiſ mie poſoſi,
A wutroba ſo naſtroſi
Wiſch teje ſmjerce ſhroćęſu,
Dha ſhędowj ja taſ laſękuſ:
Woš žiwj je.

Moj Wótečę, ſtaraj dęſa ſo,
Sa ſwoje ſlabe diſchęſto.
Ja wiſchón ſo tebi dowęru;
Ja mam tu wjeſhlu nadſſju:
Woš žiwj je.

Pucšowanie po Boſim piſmje

abo

laſte myſle nadędęch, Woje ſlowo cęitajo.

Podawa ſwęcny cęitaj „Woſhaj Woš-a“.

1. Iuſhi Wóſſagowe, 43. ſlaw.

(Poſtracšowanie.)

43. ſlaw.

Šatubowi ſynowo puſćja i Benjaminom do Eęgyptowiſeje.

1. 1—14. Dolež droſhota njepřeſtanie, je Šatub nuſowany, ſo ſwojich ſynow i nowa do Eęgyptowiſeje poſćeje. Žuba paſ iſhęli nanej, ſo njęmędęſa bęſ Benjamina pičęſę. Dolež ſo nan biſhęſe dale pičęſtowo temu ſęjera, wojnje Žuda rutowanje ſo Benjamina. Dęž dha ſwoli Šatub, abo mjele bęſe Žrael do teho, ſaſtara ſwojich pučšowatojw i darani a dwójim ſupymni wjenjeſani a poſćeje ſich na puč i poſchšowanjom podaję ſo do Wojeje wole.

1. Wutka droſhota paſ bęſe w kraju, cęim diſe, cęim hórje, dolež bę po pęcim ſhędym lečę hędow ſo druſhe nawaliſo.

2. A ſta ſo pičę miſhej ſlutniwoćęi — wiſchetoč cęlowej naraſhičęſh krajinow inaje, kaſ može ſo w nuſy teſ i ſhębej jęđu ſpotočę — ſo bęchu žito bęſu jęſli, lotreč bęchu i Eęgyptowiſeje pičęſiſhęti; ſož rjeſtu ſich nan t mni: bičęje ſaſo a naſuſęje nam něchto t jęđu, ſo wę, ſo buđę to pičęſho męlo ja naſhe wuſte hoipobęſtawo.

Šęba ſo, ſo ſu jenož Šatubowi ſwobóni žito doſtawali, wotročęſu paſ ſu ſo dyrbęſi i forjeſhęani, ſelani a mloſom žiwic.

3. Teđdy jemu Žuda wotmolwi, lotruž męſeje bičęſe najewęſy nablanoćęe wiſhi nanje, hędž bęchu joſe Šimeon, Levi a teſ Ruben wuſę jara tranſi, prajiſ: Žón muſ ſo jara wuſę ja-rjeſny i je nam pičęſhabaſ, prajiſ: Wę njędębričęe mojeſho wobičęa wobladač, njelubęſe-li wuſę brate i wani.

4. Že-li ſo cęſchęſ naſhego brata i nami poſſlač, dha cęzemy dele cęabueč a tebi jęđu naſuſę.

5. Že-li ſo paſ jęho njepoſćejeſch, dha njepočęhjemj dele; pičętož tón muſ je t nam praji: Wę njędębričęe mojeſho wobičęa wobladač, ſhida-jo buđę wuſę brate i wani.

6. Žrael, roſhobęſemj w ſwojej duſhi, dęſęje: Čęſho dla ježe mi taſ ſle ięſiniſ, ſo ježe temu muſej wopębęſiſ, ſo maeje bičęſe jęneſho brata? Njebędęčęe mohli to rabſho ſamjelečęčę?

7. Wóni wotmolwicu: Žón muſ ſo taſ kęwęru a tola taſ pičęſpadnje wopraſchšowajeſa ja nami a ja naſchim pičęſęſtawom, a dęſęje: Se bičęſe wuſę nan žiwj? Maeje wę bičęſe jęneſho brata? Na to jemu wotmolwicuſm po wiſhej prawoeč, kaſ wón ſo naſ praſęſheje, ničęſho ſleſho ſo njębojſu. Kaſ žimj mi mohli wjebęčę a jenož někaſ t baſota ſačęęſ, ſo buđę prajičę: Wiſhwiſębęčęe wuſheſho bratra ſem dele!

Dre njeje ſo Woſeſ tunje ja nanom a ja bratom napraſchšowal, ale winowajęſy jich, ſo ſu wobſhęſerjo, bę jich taſ do wuſto-ſęſow ſohnal, ſo njewjeſhęđu ſębi hinal ročęſę, hač ſo jemu wiſcho jich ſwobóni naſuſęſe iſhęſhędu. Toła węcje je wón ſhoniſhę ſęu mo nani a bratu ſo taſ praſchal.

8. Na to dęſęje Žuda něſto ſaſo jeničęſi, lotruž ſo ſlowa ſmęzowa, i Žraelci, ſwojemu nanej: Węſčel teſo hęſa ſo nani, ſo ſtanyſhęſi počęhjemj, a buđęſem žimj a njewumjejemj, ani mę, ani ty, ani naſhe dęčęſtita.

9. Ja cęzu rutowacz ſo njęſho, i mojeje ruſi dyrbich jęho žadač. Že-li ſo ja tebi jęho ſaſo njepičęſhęwędu a žiwęſho, čęſtiweſho a cęſteſho pičęd twojej wočę njępoſtaju, dha buſu ja moje žiwe dny we wini a ſchtož mi napotožęſh, cęzu cęęſęčęſ jaſo ſhoſtanje.

Žuda je něbųſy rođiſ, ſo bychu Joſeſa pičęſhęſi; teſo dla je wón něſtelo, hędž je ſhędowme w Šatubowich ſhędach wotučęſi, taſ ſhęžniwų, podobne jaſo poſhęſhęſho pičęd Woſelom. Rubenowe poručenje paſ njemęjeſheje žaneſho wſtana, a wolta teſo dla biſte wiſheſho ſačęſhičęſa.

10. Wiſchetoč hęd byčęmų twojeſho doſtalneſho ſpęčšowanja dla njewoſchšowati, byčęmų dreje hędž dwójęſy jaſo pičęſhęſi, něſto paſ je nula nanajwjeſhęſa; njelubęčęſ naſ teſo dla dęſe.

11. Teđdow dęſęje Žrael t nam, žich nan, wojmawajęſi wopſjet i Woſom a cęlowjeſani a podaję ſo něſto do Woſeje wole

Spy-li spímat,
Pílnje džítat,
Sirovaja cje
Smožnyj statot,
A moej šivjatot
Sradny je.

Sa haw švazny
Kapoij móžny
Dubošj ena;
Bóh pol šivčeny
Pščes spat mčeny
Čerčivnoščj da.

Nječ ty špěvalš,
Sšvėrnje džělatš
Vščedne dun;
Džet pal šivjatn,
Dulčij datn,
Votporčim.

S nječej mana
Nječ čij čimana
Živnoščj je;
Živa voba,
Kiz Bóh voba,
Vščěšćej čej!

P.

Sčerbike njedželske łapjena.

Vudavo ho łóždy sobotu w Smolerjez knižnicyčeskeji w Budyšinje a je tam ja šchwětelitnu pšchedpłatu 40 np. dostać.

20. njedžela po šwj. Trojicy.

1. Četk. 5. 16.

„Budžej łóždy čjaš wječeli!“

Tak piškej šwjatny Pawoł Džekalonistim kšćejcijanam. Živi kšćejcijanjo to bėdu, kotruwž bė wo to činiki, jo będu knjelej Jezusej živi byli a jemu pšuzili.

Žapochotł piškej: „Wšy džakujemy šo Bóhu pščezny ja waš wščitkič, a wopominamy waš hjes pščestacja w našej modlitwje. Tež špominamy na wašy skutk we wěrje, a na waške dželo w lnočej, a na wašdu ščěp- linočej w nadžiji, kotraž je naša knjes Jezus Křristus, pščed Bóhom a našim Wóžom. A wa seje po waš činili a po tym knjesu, a seje to słowo horje woli we wiškej pščecziwonoščj i wječeloseču w šwjatym Duchu, tak šo seje wo šnamo byli wščitkim wěrnym w Mazedonskej a w Achaiej.“

Woni na to kėžbowachu, šo będu šo temu knjelej špodobali. Jezus Křristus bė jim wšdo. Žapochotł teho dla wječelšej, šo budžej t jeho słowam pšchistajicž słowezka: w tym knjesu, kaž to Fil. 4, 4. čitam. Haj, jich wječel bėdke wječel w tym knjesu, pščes kotrehož bėdu požohowanu je wščitkim duchotnym žohowanjom w nje- bještij wězač a lublač.

Wječel w tym knjesu pak, to je: w jeho blisťosći, w jeho towarštwje moža wšchitny kšćejcijanjo mčej. Nje- dęrbjeli šo wječelicž w tym knjesu jeho hnadu, jeho lubošej, jeho žohowanja, jeho žiwjenja, jeho šbóžnosćej?

To słóžgo, kiz mje šhrej, je Jezus Křristus šam, šdęž wón šo na mnje šmėje, dha mam, ščtož požadam.

Wimamy w nim teho šwěrneho Šbóžnika, kiz je naš pšchinješt na prawu mješu, t Wóžnemu domej? Teho praweho wšchitšeho mječnika, kiz je nam t lěpšemu do najšwěćiščeho jaschol pščes šwoju krej, šo by naš i Bóhom wjednal? Teho dobrego pastora, kiz naš prawje wjedže? Njespěwamy a nječwolimy: Tóu knjes je mój palut, na ničim nšu njeměju. Wón paše mje na šelenej knzy a wjedže mje t čerštwj wobže. Wón wotšćeni moju dušę, a wjedže mje po dole, njeboju šo žoneho njesboja; pščetož ty šy pšči mni, twój prut a twój kiz trošćutajet mje.

Njedęrbjal kšćejcijan kšwalic: Ža šo šraduju a šym wječelny w tebi. Wječelšćo takle a podobnje w šwjatym pišnje čitaš. Kač njedęrbjal šo wječelicž teho knjesa, kiz naš łóždy čjaš žohnuje?

Słóžny čjaš! dawa nam šimlity, hnadny Bóh a Wóž wšchitny radoč, wšchitne žohowanje, wječel šo a džakny šo: Wšchitón dobry a wšchitón dočonany dar wšgad a wot njeho. Hđej šo wobroczič a hđej hłabalč, wšchitšom možej a dęrbicž jeho dočrotu pošnacž a dęrbicž kšwalicž: Knjež, ja nječim dočotny wšchitšej twojeje šmilnoščej, kotraž mi, twojemu wotročej, šy wopotač.

A twoje mjeno je w nječebach napišane, ty šy šam jeho w žiwjenju a šnjerež, a naš žiwu nadžiju we wěrje do Jezusa. Wšchitne wězy pak dęrbja tym, kiz

roščinjane a srubne, jafke, žaložne a je picheršmo nam, niz teho bla, jo hmy stvorjenje, fortež je tola dobre a nam ani nje-hrovi ani njechodži, ale to je naša vina, so hmy naštrošeni a piched stvorjenim Wožim čestljam, — praji Vutsher.

Babuchor pichedaju v Egyptovščej do njemolnikov, nje-možajučih trdnjene tuho jafkacij.

19. Teho bla, jo njechvoj jich mošli podučstva do wo-to-štoričej, pichitupiduč f Zofejemuu jastojnici a rečanju a nim piched fšejnmi duricmi, prjedy hacž do povlečenjaj pašlov, faž menjadu, laščedju.

20. A džadu: Mój knježe, pošluchaj jola najprjedy woto-mif na naš; my hmy prjedy hižo ras i našeho kraja do Egiptovščije pichidili, jidž hupowacž.

21. A hduž do hošpody pichidijebiči našej meči rošvijačahny — i najmiejnija jebny i nič — hlej, tu bešče polna waba pienjes, faž so tež poščičko wupotofa, hduž čji drugi doma hwoje meči wupowaju, jeneho fšedho i wjetaja v jeho mečje; teho bla hmy my je jako hošu pichinjeli.

22. Šemu tež druge pienjes hošu pichinjeli, so bchny hebi jidž našpili; my pa njememu, jidž to nam našej pienjes jako do našičej mečow tšnyf.

23. Wón pač, inaty f wžu a i wotpošlabanjeni hwojeho knjca, džetaje: Wudžeje dobreje wuše, njebojeje ho. Wašč Wóh a wafšeho nanowy Wóh je wam poščad dal do wafšičej mečow, wšneče namatane pienjes, jako poščad wot wafšeho Woha wam wobroženi, a njemajeje štoričje, fak hu do wafšičej mečow pichidile. Za hmy wafše pienjes doščat, jo mi njemajeje ničjo winojci. A so by jich žile spofojit, wurjebje Simeona i jastwa f nim.

24. A wiefšičej jidž něto wiefšej džednojčej do Zofejeweho doma, da jim jato prenje inamjo hošpobliwofše wodu, so bchny hebi hwoje nobi smyli. Potom pač woteidže, jo by jich wóžkam jidž dal.

25. Woni pač pichipotowachu dary, hacž Zofej pichipotbnju pichidžje. Pichetof wón beču wot domowitka šhomli, prjedy hacž be wotefelč a jidž tu hamnych wofajit, so budža v Zofejewym hrožje wobjedowacž.

26. Dnuž něk Zofej dom pichidže, pichinjebchu jemu do šumstowuščej rmmofčow v domje, bžič je ho Zofej pobač, dary, fortež mečaju v hwojej ruzy a pošlatnaju ho piched nim dele f jemi.

27. Wón pač jich lubojnje poštrowjo džetaje: Wjedžejeje ho wafšemu nanej hiščjeje derje, temu štaremu, wo kotrmž jeje mi powjedali? Je wón hiščjeje žnyu?

28. Woni žile po jeho wafšahny wotmolowichu: Dvojemu wotročičej, našchemu nanej ho hiščjeje derje wjedže, a wón je hiščjeje žnyu. A to prajžy, pošluchaj ho wofšjet, mjenjazy na mečje a ja hwojeho nana, fortežič beču Zofejewocho wotročiča mjenowati. A padžechu piched nim na tolena, faž hižo piches dary, drugi šon došonajzy.

29. A wón pošlěhny hwojej wofči, so by hebi f nich teho šladat, po kotrmž be hebi najbóle žadač, a wuhladajzy hwojeho bratra Benjaminu, hwojeje macerje hyna, džetaje: Se tón wafš najmždoščij bratr, wo kotrmž jeje mi powjedali? A hduž beču to pichipowšajzy ho pošlonili, džetaje dale: Wóh budž tebi hnadny, mój hynu!

Benjamin mečejše teđu, hduž wóni do Egyptovščije čehniču, hižo 10 hynow, drje f wjazotym žonami, a doščč bešče jenož 7 let mžobichi džiži Zofej, bešče něto 32 let itary. Tak ma Zofejewo šlowo bóle hnadny pichidilowiči wupofeho knjca wo-šnamjenječ, niz pač Benjaminowu mžobojč. Tež nješja tute šlowa požohowawe šlowa, ale wifšedny pichetčelamny poštrovi po wafšahny naratičeho kraja.

30. A Zofej fawatačje, pichetoz jeho wutroba ho horjelje, hduž bešče to f hwojemu bratřej prajič, jo njemžedje hylam dale wjazy woboracž, a pytočje hebi mžefacž, hežez by nje-widžany popofat, a džetaje do hwojeje šomorj a popofata tam.

31. A hduž bešče hwoje wobliče smyč, jo njechdu pónali, fak je jeho tajfe štanje hnuo, wuščje wón jako, a šđeržowajzy ho džetaje: Wafšedže šlěb na blido!

32. A doščč bešče wón preni šlawofci šlězonič a jato najwofšebničje mečmnišje wofšduč, bla frawaju a njeho wofšebite blido, a ja jeho bratrow tež wofšjeje, a ja Egyptovščij, šotijz i nim wobjedowachu, doščč beču jeho pichidimni ludž, tež wofšebite blido. Pichetoz Egyptowizy mješmedžaju po poštajemny trutmy wafšahny i župni ludžimi šlěz jidž, najmjenje pač f de-

breškim: pichetoz jo je brešimow po jidž nabožnyh našladaj, doščč Šebrejžy šwjetaja rešaja a jidža, fortež mečaju Egyptian-šy ja hwojate: tramy, raby a dr.

Serobot nam powjeda: Wifšibóh Šis je wojšnamjenjeny i frawajznoj rohomaj; a teho bla džetaji fšidž Egyptovščij tramy bóle džiži wozgy. Teho bla tež njeby nišby Egyptovščij člowjek Šrijefeho člowjeka na hnu šofajit, abo by mž Šrijefeho člowjeka hdu trjebat, abo wifšičej, abo nopač, tež njebudže nišby njaho wo čšitje tramy wotpacž, fortež ju f hrejškim nožom roščetali.

Potom powjeda nam dale, fak wóni wofy a wifšon šfot štoričenje pošrečaja a hduž je jidž mjašo šhuite, hame šotje na wofšebitny mečje hupowaju. Wš wifšon tym jweti ho nam šlepa Egyptovščija šlězba, fortež pichidjeje wotofataču. Woni beču žiwcho Woha wupofšičej a džetajachu wšje šwjetaja jato žime šwjetaja, jato wifšidrodne mozg, fortež beču ho do šwjetajeho čšeta podate. Zofej mžedjeje ho pidi wufšelamny wobžedčič, doščč be to tola jenož uščtoj imowitne hjeje wifšje wašnoty. Tola budžemny poščičko špónacž, fak štracnje je ja Štracšič byto, jo šu šwjetali mjes Egyptovščimi žimi bžej.

(Poščazowanje.)

Šhto mašč ja hwojn pobožnostž?

Wojač Gandrif bu wo wmoženje hwojeje dušje šyštawny a pichidže f pónaczu hwojeho šloja v šhryštahy. Ale něto mečaju jeho wotafkožjo hwoje šorty f nim a jeho žatožnje čšilowachu. To pač jeho njemolešče. Tež jeho wifšič pola fortežjo ja poškatšonitka šlězčjeje, jeho wurjemčowafče a ho jeho junu woprafča: „Praji mi tola, člowječe, jidž dža mašč ja hwojn pobožnostž?“ „Mój knježe — wotmolowi Gandrif — „prjedy hacž hmy ho wobročiti, beč wifšednje pjany; něk hmy šfotibny; prjedy hmy wofču šlězbu šafomžiti; něk čšinju po hwojej pichidilowščoj.“ Tón wifšič ho hantowafče a wotmjeftim.

Šlej, pobožnostž njeje prošni, mormy poščad; ja a tam we wječnostej nješe štrajnu dan. Wšerij to?

Šherlufsch ja njedšelniczu, kiž f džefčom ke mšči dže.

Ja i njedžel hmy něk wšitupita, Wšje te mšči wofa wutroba, Za wiefšchemu beč pošlobita, Kiž nowe žimjenje mi da, Šo, b'želji podacž pomož mi, Šhzu jeho hwoječičej v wutroba.

Za pichidnu něk, mój fralo mžny, A šhwalu, šwotičetelo čje, Dwoj šlěz mje wobdawofče wotžny, Šhnyž šhšna bolocič tyščjeje. Ty žy mje, knježe, pošynit A moju nuju pošlěit.

Duž čhu ja, knježe, poššehowacž Eje wječnje i džetnje wutroba; Ty b'želji mje dale wobharowacž A mój dazj mojom džefčafu, Šo, doščč čji je šlězene, Tež tvoje wječnje wofštanje.

Daj jemu wofč ja tvojej hnadži A pichidowacž na mžbročiji, Tvoj Duch, kiž f wječnostej mi raščji, Wobž jo we wječnje lubofči, A jeho puče šafowaj, Hnacž junu widi Wož raj.

Daj, ty šy Wóčezje wifšitščij džetji A tvoj šyn wifšitščij lubo ma; Wudž ti mój wofžer tu na wifšči, Šo, hduž džet šloja šafuita, Še hwojm džefčom f tebi bu, Wšes šhryšta šbžnostej doštanu.

Kak mamy ludźom dobrotu czynić!

Zgrywny pšchodnyda we wulskim mjeńce pšchypšta junu mjeńcyni tji sta šchěbnawo ja šwadych wožady i tutym listom: „Za hmy šlonit, ko we mańskej wožadze wjele šwadych bōd čerpi; wni teho dla, luby bratnje, tute tji sta šchěbnawo a wubděl je šwadym. Wški tym wubděljenju šedbyj wošebje na tych, kiž ho hanibuja prošnječ šwadžej, a niž tat jara na tych, kiž ho jenož wot prošnječstwa žywa, pšči tutym škutku šwojeje lubośćje na žane zgrywnice rošdžěnje wěry njejdžinaj, ale potrjebliwemu dawaj, njeh je naju wěry abo niž.“

Wo hylach pokuty.

Sorzu wutrobu, mofrej woczi. Za widsu, jo pšalajd na hwoje brědci. Šrahnje hyslu, kotrej je Želuh sam je hwojimi hylkami hwoćej. Wšědže je Žesuhowa lubość twoju wutrobu jahorila. Wtož lōd na šlončoh, wōn rostaće: polož wōst do wońja, wōn ho rošćejšče; daj Žesuhjej hwoju wutrobu, dōa rošćebje, a woczi štejtje polnej wody. Želuh pōblada na Bětra, a Bětr pšalaje žalownje. Kōž deidčij, kiž čijde w mańdych kaplady pōda, wōjaj žohnowanja pščinjeju, hač tōn, kiž ho pšči njewjednje hylnje lije: tak tež moja hyl wōjaj žohnowanja, kotrej Žesuhowa lubość po kaplady č bōženju pščinjeje, hač te, kotrej jačōn je hwojim štrachom i leću pščinjeje.

Tamne wońtani, a djeřja wutrobu we žajenje pōćuje: tute šaprahnja, tak rucje hač jačōn pšćeljanje hrimac. Čijdi potkriwajaj deidčij traje blje, hač na jeno dōbo lijata. Tute pščinidžaje tež drudhy je jošakće wutrobu, kotraž tež pōidžijo tak kamjen wońtanie; tamne pač pščinidžaja i wutrobu, kotraž je Želuh pšides hwoju lubość njehstu šćimil. Šćotnice hyslu dwerja hyslu lubośćje bječ, hewal njemōža ho Bōhu pšodobac. Wšopłakam jenož jačōba, a niž hreč hamy: dōa pōdoja moje hyslu na jemju a nimōja wužiſta; njewopšlaju pač tu jačōč, kotraž je ho mi pšides Bōže hwońtanie šćalo, ale tu, kotraž hmy Bōhu pšides hrečjenje naćimil, dōa pōdoja hyslu do Bōžeho klina a budža mi i šapkaćenju na njebu pšćiwšikane. Marcin Luther praji: Tute kamjenbe hejčelšćiwno je, hōžž rošćaje šwadžej pytanju, jenož pšides pōbladanje na hreč a jeha jačōba; my dwerim najpšednje Křtyřtija i jeha tamam wubděl a i tych hamyč jeha lubość č nam pšćinac, a potim našim njehćatowmoj wopomniac i i wutrobnje, prawej lubośćje je Křtyřtijej a i njelubowčej č nam hwoj hreč wšopławac. — Za njehom pšalaci, dōlež je hō mi hwońt, wšak hmy jo jačtuzil, žudžiwšiji Bōža, kiž mi tak wjele dobreho wopōblaje po čjele a dušji; a Žesuh, kiž je moje dla tat wjele čerpi, a mje je hwojej twuju tat droho wutpilit; teho hwojateho Duda, kotraž wōju wutroba w tyšćinōčach tročtije, a mi hwođenje Bōžeho dječćatowa dawaj. Za wōm, tajse moje hyslu budžaja ho Bōhu pšodobac.

Slepy Josef.

(Postaćowanje.)

Na wutrowanju.

Na tutej wutrowanju ho w bōžu lēt nimale 2000 Čěrowych šromabž, kotřiž do Křtela Žesuh wěraju a čyřdu w jeha šlowje rošćučenju bječ. Hōžž tež pōbanjo tutych ludži wužmewowachu a jim wšoh njehōže pōpšachu a wšchěčachu, hōžž tež pōbanjaj wužmewojo hrožachu, jo ludža hwoje wōšito wupōblac a wobydlerow w šlowantach moric. Křes pač djeřčejde w hnadže hwoju ruku jako pšćitryčje wšide šćabčelja, kiž ho jemu dowěri. Šćibčelšćiansta wječ rošćejde a tež Josef bēdže mštno doštal, hōžž mōžkejke hwoju bētu tworic. Jeho pšćelčejto jemu pšči djele pōmhaču a wōn mējčaje jako hwońtani, hōžž bēdže pšed nōžnej hmy, pšed horzota a dečćatōm wobarnowanu. Twarjenje bēdže šlonite a mējčaje šćončotju rēdhu, kiž bēdže je hylčenje trauu křta. Wšehelaj, jo mōžetaj nēto w mēře Bōhu šćizčej, bēdžatj mańdělšćaj hromadž žywa. Wōnaj dželačćaj i motydu hwoje polo; pšćetōž tamni lubo njeworaja, ale wšćitlo i motydu dželača. W jahrowadž šćejdaje majš rjany. Wōni mējaču zgrybaj dōčej. Slepny hēbi bēdžaje na drube wajenje hylb jačtuzi. Wōn bēdže ho wot mōdōčej w forpšćenju wšćewōmōat a wjele forbow napšćej, kotrej ho berje pšćedawachu. Šamo lohte čijre pšćejde. Wōn ho ja rošćowanje wutrowanaj napšće šajmowalče. Wški tym bēdže jeha dušja w Bōjim

šlowje žywa a bēdže jim wjele i pšćilladom. Šusto, hōžž by wōn dželač, by jeha džewčćajta pšči nim bēdžala a jemu i noweho testamenta čitala. W žyrtw bēdže šlonite na hwojim mēšnje namafac a tat bēdže hēbi bōhate inajomštno hwojateho pšma nadobyt.

(Stōnjenje.)

Kak mamy dawac?

Na jenej kupje wječornjeje Juhšćije bē ho hētra čjřōba Negrow šromabžja, jo bchdu dla podpjeranja nēšateje dobreje wěry radu šćadowali. Wšedbe wšćem bē to trojake wōšćamjenje

1. kōžž wot naš nēšćto da;
2. wšćitzy damy po tym jamōženju, kotrej je nam Bōh pōdaj;
3. wšćitzy čymy radši dōč.

Na to ho jebm ja blido hysje, ho by kōždcho mjeno a dar napšćal. Wšćitzy nēř pšćitupšću. Žedn mjes nmi bē jara bōhary. Tōn pač jara hnadym dar šapōžij. „Wšćimje hēbi hwoje pjenječ wroćō“, dēdže pšćamawjedčej, „wōdch dar dje je po pšćim wōšćamjenju niž pač po drubim“. Wōhāčl mōja hwoj pjenje a wšćōn rošćibojenje šupri na hwoje mēštno. Tak itej wōdčelče, tak wšćitzy wōjaj hač bē čimil, šćadowachu. Wōhābnjem jačō b blidej pšćitupšćidži wulki šćōt je hwoam na blido čijry. „Se wam to nēto dōčōž“. „Wē“, wotwōlwi pšćamawjedčej, „po pšćim a drubim wōšćamjenju by dje to šćōt, niž pač po šćejim“. Wšćōn njewdru mō bōhary mōj hwoj šćōt pšćej, dēdže hwoje pšćej a njedčade wo ničim wjedčej, dōmž pšćes to wšćō, šćōtō tam wōhlada, hnuty šćejzi ras č blidej njepšćitupšću. Nēř wōn i pšćelčejm wōšćōm pšćamawjedčejci polnu hōřitku šćōt pšćedpōda, kiž ho jemu tatle pōblawō: „Tak je prawje, nēř ježe wšćej tji wōšćamjenju dōpšćit. — Šak čjinimy nuy i tymi darami, kotrej my šćadowjem?“

Themistokles hēbi prawje šawjedze.

Themistokles, šćawny gricijti wōšćowdžej, bu wot hwojich hamnāch njehćatowmoj krajanow pšćelčěbanu a napōblēl šćatnuz; jo by pač hēbi žwōjenje wutrowač, čćeny wot i hwojemu najbōřčiemu njepšćelčejci Wmerte, te krajei Mōšćelšćidži. Šafo tam pšćidžije, njebē šal doma a šćawōa dla jemu tu radu, jo jenož dweri šćawōbe najmōdōčeho hysla na ruzy wiačej a pšćed šćawom, hōžž pšćidžije, na šćawna pabnječ, dōa hnadu namafa. Themistokles čćinječe po tutej radze, a hōžž hwnōm kraš mšst šćup, mō wōn najmōdōčej dēžō na ruzy a rćenju: Najmōdōčej wšćij kņeje a šćalo! ač, wāšchō mōdōcho hysla dla wimicje nje do hwojeho šćawōja pšćelčejm mojim njehćatowmoj krajanam! — A dle! šćawōa wutroba hō pšči tajim napōblēl pšćemēni.

Ruzy čćitajō, namaj ho wōbmaj tat dje. Šćy njewšćelčej je mōž nad namaj dōbaj, wot teho čćaha hē, hač hmoj njepšćelčej Bōjej. Šadām je i Paradiža wustōrczenju a mōj tež do teho wēčnejho jačō njewšćidžemōj, hōžž hamaj na hwoju ruku i njehćelštem wōčej pšćidžemōj. Čćjenōj dele pabnječ a rćenječ: Njčō, haj ničō mje i Bōhom njeljedna a č njemu mje njewōwjedbe, hač jenož ty, mōj hrečōto, šćejom Křtyřtije, je hwojej drohej twuj! Tak jenož ho hōdži. A dūž čćymoj ho dječćej tyč šćawom: „Wōh je teho, kiž wo žanyh hreču njewjedčejde, ja naš č hrečej šćimil, ho bchym bōli w nim ta prawdōčej, kiž pšćed Bōhom pšćaj.“

A rospominanju.

Kaž twjerdže Bōže šćubnja ſćija, tak twjerdže ſćija tež teho hroženja.

„Bombaj Bōh“ njeje jenož pola knjeřow buchownych, ale tež we wšćech pšćek dawacnjach „Šerb. Nowin“ na wšach a w Budyšćinje došćaj. Na šćtwōrcž lēta pšćej wōn 40 np., jenvtliwje čćiřla ho ša 4 np. pšćedawaju.

Szy-li jéwał,
Pitnie dżéł,
Strawia cje
Sawójbny statol,
A wój kwiátol
Stradny je.

Sa staw spróznny
Wapoj móžny
Dubofej ma;
Bóh pał śwětny
Pšches spał ułerny
Czešiwofej da.

Njech ty spěwałś,
Swědanie dżéłś,
Wšědné dny;
Dzeń pał światy,
Duski daty,
Wotpočaj ty.

S njebežj mana
Njech cji kłmana
Žiwnoje je;
Žywa woba,
Kij Wóš poba,
Wóšdiew cje!

F.

Szerebiske njeđželske łopjena.

Wudawo ho wóždu hošotu w Szmo łerzej knižeczki szekni w Wudóhšijnje a je tam sa šchwěrdłetnu pšchedplatni 40 np. dołtač.

21. njeđžela po śwj. Trojizy.

Czeł. 6, 10 - 17.

Duchowne wojowanie kšicešcijana.

Wo tym jo je śwjaty japošćoł Pawoł w tymle swojim liše na Czełšćich hacj dotal wošebje wułtofej a krašwofej kšicešcijanšeho powołanja a s teho wułhadžaje pšchibłšwofej roještajal, šba ho, jako by jemu napokłednu hiščeje naležaja wóž byla, kłutnje na to pokašowac, jo s tym wotrytjenym kónž hižom dozpity njeje. Tcho dla napomina wón nětko f kšicešcijanšemu wojowanju, a kšojnje wóczi kšicešcijanow naprijeby na wułtofej a móž jich nješpšeczełow, a potajnje jim potom śwjate brónje, s kotrymž móža a dyrbja łóžby czaš dobywac.

„Wójuj dobre wojowanie wóž; japošćimá wóžne žimjenje, na kotrejž tež hy potwołana a hy pójnal dobre pójnacje pšched wjele kšedłami“ (1. Tim. 6, 12). Tak wola śwjaty japošćoł Pawoł kšicešcijana pšchego s nowa f wojowanju. A wón je tež prawy muž f temu. Gdóž jeho kšicešcijanške wumještrow na móžny mječ ho šepjera-žebó pšchibłatja, dba to bjes wotpołłada njeje. Wšchetož wón na žane wójacnje f tojim nješpšeczełch, kótiž drubich f wojowanju wolaaju, hami pał dzežbja f nještrádného mješta pšchibladowac. Wot teho dnja šem, hódžej jeho tóu kšjes na dróšy do Damáskona pšchewiny a f semi czežby, hacj do ščónczenia swojeho žiwjenja je wón wutrobity a nješpróžnny wojowat sa swojeho Wóha był a kšedłšćie bjes kamoškwaly wuřnac; „Ja hym ho

dobre bėdženje bėdžil, ja hym wėru dzerjal; na to je mi wotpołožena tróna prawdošće“ (2. Tim. 4, 7, 8).

Tola je to f žyla nufne, jo wojujemy? Wjeřšny jako kšicešcijenjo Wóži lud, woi Żelazka kšchřtuřka warbowany a dobyty, pod kotrumž hym nětko w kšaleřtewo miera živi a kotremuž jako swojemu mernemu řerřchėje we wėrie kšizimny? Wřđat wón swojim pšchwoła: „Wėr wam wotřaju, wóžj mėr wam dawam“. A tola do jeho kšaleřtwa nješchibłženja a na jeho Wóřim mėrje džel nješjeremny, jeli njeřšny přejby w śwjatej wójnje řtali a w horznych bitwach ho bėdžili wo wėžne řbože swojich duřchow. Swoje kšaleřtwa je našej řknej řelny kšchřtjćy po czeřkim bėdženju a bėřim czeřtjenju řakóžil, teho dla njemóžemy tež my hinal hacj pšches horže wojowanie wėru do njeho řańej.

Řańajn řtrádnj a řbóžnyččezijnazu wėru pał dzežbja nam móžni a řtrádnj nješpšeczeło řtńćej a naš s tym wo našich duřchow řbóžnořćej pšchitnjecj. Tcho dla mamy jim w řwjerbej wėrie napřchězrow řtač a s nimi hacj do řwne wojowac.

Řrėni tyčhle nješpšeczełjow je cžert ře wřđėmi woi Wóha wotpadnjemny řtjni duřcham, kotřchž japošćoł „řerřchđow, móžnych a řtnejřch řweta“ mjenuje a kótiž w řwėnej cžėmnořćej kłujajo. Wón je s nimi jako Wóži pšchězřitwł nješpšeczeł Wóžeho kšaleřtwa a wřđėch wėřja-žych, kotřchž čaje f řtemu řawječej a do řtađenja řtorečjć. Wřđi swojich naobėhanjad nałóžnje wón porno wułfej móžy tež dořej řeknowaja a pyta, řaj Pawoł řraji, ře řežli-řwmi řčipami řpřtowanja w nař włomjenja řřčha řaborćej.

Druhi njepšhecžel, kotryž dže nam jafo čjertowyj pomozniť našuju wěru rubić, je šwěť, to rěč, tješebnožića a njewěrjaze čłowěstwo. So by naš jafo t' šebi pšči-
njekšo a poruo njemu njewěrjazyč scjiniť, načožuje
wšchelať šrěditi: mōž, šty pšchřad, lešč, pšhecželne
wabienja atd.

A kat reka tšeczi njepršeczel naščeje wěry, pšče-
cziwo torenuž našoj wojowac, kotrebož dyrbichz nje-
pšcetajenje wobdžewowacz a totrž je najstrašnišidz,
dotež ma šwoje šydo w naš šamych? Zo je našče-
cziwo, kotrebož wola je šla wot młobodže. „Čěło
pobjeda, pščećišćio duchu, a duch pščećišćio čělu“
(Gal 5, 17). Čěło je hrěšćna natura, hrěch w naš;
tožamo wojuje štajnje pščećišćio duchu, pščećišćio bójšćenu
žiwjenju, totrž je šwytaj Duch w naš plobiž. Šerje-
džičešo tuteho duchowneho žiwjenja pak je wěra; teho
dla je našče čěło tež njepršeczel wěry a pyta nam ju
rubicz.

O bėda nam, dzynt fwojcej woczi sãndzelić, so nje-
 trzebalni žaneŭo njeprzeczela moŭladacz! Wle runje tak
 bėda nam, dŭdŭŭ ŭo do wojowarjã podawãj a nimanym
 žanyŭ prawyŭ broniow! Sŭŭit f dźewã gėŭŭŭe sãdny
 ŭapala; a dźewjwane mjećeŭ dawajã ŭo jeno hólczatã
 k hrãczã. Sãŭarŭŭe lindy wjerjãdŭŭ, so bėdũ jich naradũ
 rjeŭŭo f brãnjemi, wot bohõw gãmyŭ kowãnymi, wo-
 brãnjemi a teŭo bã njeprzeczewjãnni. Głejcz, te brãnje,
 kotreŭ nam ŭwãjaty Pawõł poŭŭiczã, ŭu wot wjãdcho-
 mŭŭzhego Wõŭa ŭhotowane; ŭdŭtõž te noŭŭy, njebudŭe
 ŭŭubienũ.

[illegible]

Blonik s nasheho čaka.

Mjedzela bē, a swony swonjachu, ludžo džachu cjenje wupny-
fcheni s mjedzelskim drahtami te mješi. Wješe pa wo woby cłowjeht,
že te zadatke žiwjenje wješt, a bē hrešćin pješt Wošom a cło-
wještami, tón jaču teš žabanje wo Woim a wo wobacim swojich
hřešćow, ale njamejejtše nót swoježo hješobžneho žiwjenja mjedz-
eje drahty wještam na swoje cjeło, jo moht bō žurjenje hieč, a bē
jemu teš jatrach pihićuši, dofež bē taš doško Woša a ježo pšom
jazbit, teš wo bojejtše jo žinano ludžo i wostim na njego wofaša.

Tato bęchu nętk wschytzy w zyrkwi, pichńdże też mōn mjęćszo a stupi pŕchęd zyrkwine burje a poŕkuchajŕce na rjane ŕpewanie ŕpromabizny, na prębowanie a modlitwom; jęho hręchj paf jęho woŕforżowacu a ŕatamacu, taf jo mōn wonfacy pŕchęd burjemj na jrowoj koleni pany a je hylŕowatymaj wożcomaj ŕdychny: Bōżo, będz mō hręchmiej hnodny!

Saměrně, ja praju wam, tón bě w prawej zyrkwi pobyl, a džeďdže prawy domoj pschěb wjele druhimi, tiž nutšach so modlachu a spěwachu. Luf. 18, 10—14.

Duchowne brónje księsczana.

(Efes. 6, 10—17.)

Božu brón ho woblecžęje,
Džeržęje twjerdžę fhorhoj fihiža,
So wam kiwa dohpcęje,
Hdyž ho njepřęcęje ho bliža;
Křtysta fihiž budž wafč paněr,
Tón wam jašni cęmnu cęř.

Bożn brón ho wobleczyće,
Krucze japschimucze schit wern;
S nim wy hashecż mójecze
Zahle schipy nimo mern,
Kotreż sły duch wustęła
Na kōzdeho fischeżana.

Božu brón ho mblecŕeže,
Eswoje ledžby wopahaje
S wěrnošču, kiž i njebja je,
Klobul ſboža hebi ſtaje;
Poſtylŕice ho we Bošu,
Nóždy niech je hotowy.

Bożu bróni ho wobleczęje,
Rabat prawdy słoże na ho,
Schóruje ho też wobujęje,
Wójna hroji pšhezo jašo;
Duż mjecz Ducha pšhinajęje,
Notryj słowo Boże je.

Bożni bróń ńo wobleczyć,
 Mózny njepřeceł waŝch ŝarwa,
 Kótřž ŝnježi w cěmnocie,
 Nad wami ńej pyta prawa;
 Wón wam móže ŝbóžnoŝ wŝac,
 Nočjeće j nim wojowac.

Duż nętk ja brón pŝchmajaje,
 Riż wam ŝpożczy Boża hnadn;
 S njeŝcheczełom wojujaje,
 Hač wón pŝchewinjeny pada,
 Dha wam kuwa hnadna mŝda:
 Palma, tróna njebiejska!

K. A. Fiedler.

Kak džiwnje Bóh pomha.

Stary nan, dječakci na ruku, mječšce jenuju dšowu to bliz-
šchim mješč, kotrež je Bžh macha hnuła mrožadž. Džed mječš-
lejšce ho jara, jato tu mječšku pomjelej došla a pichidže mječ-
šćim bučidžewo to bžšce pivojeje dšowu. Znu, hžbž je hžary dšew
pivoje mječšce dšowu dolenaj, salitaju ho jenu po tym to
njenamata dšew priedju mčera, doniž njemoblamfno, to do mčera
pomjelej. Wón pichidže ščtro poldže i pivojeje dšowu a žabačej
hebi to dječakto; ale dšowta prajeje, to hžjo wonta
hži a to mže jo justje nawa mwoščidž. Džed pat
mječšlejšce, doniž dšowta hnuła mjerčaja mububži a dšebci
pichidže. Wšom je jeho na toleni žabžiti a čšumpadž šapocaj, najta wonta
mulla hara a wullu mječštoj; a hžbž tam posladachu, ho je pot-
mječšce dle hžpnyto a tolešu žyle rostamto. — Starčej a
džed šćinudžu ruzi a wšidžiti tšjo dšatowachu ho Bžhu a dšinone
mwožejeje lubowamno hnuła.

13. Teždom postrženi a satraščeni roščoržechu jenu hwoje drahty, tež bčhe nam tehdy činił, hdyž bčchu jenu Zojefovu pišamu listinu pošlali — miz jenož, to maja nedyhne beartowe tyščnolice pščečejščy, ale tež Zafubowe štržjele, jenu pšches nič nahotowane, maja na hčbi hamnyh štonič, to by ho jim jarananje došlo po wšchej prawde; a jantajawiči hčbi hwyj meho, položi ščdyj hwoje brěmo na hwojeho wštha a wrščichu ho šapo do meha, to bychu wšho i Zojefom dojednali.

Bychu-li woni biščje tamni byli, tež bčchu byli pšched 22 letami, dha bychu ho bčhy se wšchem wujednali, a i hrošnym wječdom Benjaminu wostajiwšči, to domowniwovej mozy bychu ššli hwoje puče. Pšched nanom pač hwoje meji iprawne bwe-domnje, prajizy: „Sleji, tal je tón činił, foretož hy štajnje bóle lubowal bžyli naš. Hrošne poduchytwo ščwiniwšči je naš wos- haibit a wšchón twój dom!“

Kak wazene pač do Zojefowe wuyptowanje, tal hčbi by mošt wuyšod ja Zafuba byč, bychu-li bratija Benjaminu mow- pulščewiwič bjes njeho domo čžahnyli, njeby-li Bóh wšho i šep- čjemu šwedo, to je nimale jahne. To drje je tež bylo, ščtož to Zojefa pohnuło, to je ipytowanje, i foretož hy bratija i šwalbu wuyšli, nětšole ščwinič, dawšči ho jim špónac. Erozumijč drje tež možemy, bychu-li bratija Zojefej Benjaminu wostajiwšči, domoj šhwatili, to by Zojef hwojeho brata w Egiptowškej polščehnył, potom pač tež nana do Egiptowškeje jatowat.

Alc bratija hy nětšole žyle pšchemorjeni, wopravdež šwudjeni. Ši woznym hčotim špytowanju, foretož jich podedišč, špónacju runje, dofelž nješto to ščwinič, čžehoj dha jich wuiuju, šud Woži; a dofelž nětšole Benjaminu tónle šud jich dha hčobu podedišč, a Wože nješwedro ho runje nad jeho šlowu, nad šlowu njewištowa- teho, wuštimo, dha njedhadowa jeho nišby na nišby wupulščijč, ale čžehoj proščyč, to by byč pulščewny, a bychu-li hani woni wšchitzy ja nješto byč meji njewolnizy.

(Wotkracžowanje.)

Wón budže jehnjata do hwojeju rukow hromadžič a je na hwojim klinje pasčž.

Sčajaja 40, 11.

Zako bištop Heber w mašym ržku lěta 1726 wot Galeutty do Madrata čžehnjelče, bčdže na kóž: šhorowata žona i dščejčom hčobu, foretož pač bčhy wumrije. Bištop pšchewiwalče i wječtha w ščwiniž žubneje maczerje, troščtowalče ju a moblelče ho i njeji. Dofelž pač ho wona njemóželče špónič, wotjedalče ji wón tojše pšchirawanje, foretož bč tež jemu nedyh i troščteji šč- žito: „Šedym mowčer mowčarowalče hmyerč jenošo dščejča, a šforčelče wošheje teho dha jatónje, to je jemu hmyerč runje to najlubše wšota. Ma jeno dobo šlejšče žubnił, doštojm na po- hlablani, pšched nini, a šwalče jeho, i mimi na polo hčy. To bč w nožy, hane hčowčto njebu rččane, donč i štabelj wozowz rje- pšchidžejščajti, hčžej žubnił takle počža rččejč: hdy byhčejč hčbi i ruteho štabla jehnjatow jene wubračž žmili, ščwinič hčbi wječde- najšepčje a najrččelče wšali. Kak možčje teho dha moršotat, to hym hčbi ja, tón došty paštye wozowz, wot tydy, foretož wy ja mije wočehnjelče, to hame wubrač, foretož bč ja moje štablo wo wčeznojč najpšchitwjiničje? Ma to hčabi ho žubnił, a nanowu wutroba bžylčelče ho bohačje troščtowana.“

Hdžej je wawš šchaz, tam budže tež wawšha wutroba.

Zutajč 12, 34.

Zako Potsdamšči predat Hendrich Schubert junu je hwojim kralom Wjedricom Wylenom I. pšči blidže hčebelče, pšchitupi kšefel a proščelče wo domolnojč je ščlowanju. Nětšoti pšči blidže bčchu ja domolenje, druhy pšchewčmo temu. Ma to wobročji ho kral na predžaja a bčdže: „Schuberto! ščtošwa wy i temu prajieč?“ Tón wotmowlu: „Ja runje na to myšlu, hdy bych to tej ščlji wumrjel a pšched Wožim trónom pradžamy był: Schuberto, i wostel pšchidžejč? hčy hčbi ja i wječelčejč prajiz: mošt: E ščlji!“ Duž dščelče kral: „Wš, w ščlji ho mi tež wumrjelč njehja; wotpoštajčje tyh ludž.“

Šahjo šamoža maczerne hylšy?

W horzym kralu, i polnju wot naš, w Wriczy, bč w šatšaršim čžahu, pšched nětšotimi šiami lětami, pokobna macž, Wlonita i rččadže, bč i wudowu, a mječelče jeničelčje hyna, šhawčytina i wjenom. Tónle mložbžy japabny pač do wrotčelčje žiwjenja, runje tež šubjeny hyn w biblij, a jeho wutroba bo pšči tym ščwiničmena a jeho pučž blašny, a šwalče hčbi nětšoto wulke w hwojej wrotčelčji. Šcho macž pač jranje na njebo pštajče a jatolčelčje, to jeje ščwinič mložy je jatolčejču do rowa pšči- njeje a wobročji ho w šafelj wuhy i temu ščwinič i wjele prošt- wani a hylšami, teho runja pštajče tež radu a pomoz pola bo- žojnyh ludž, a pšchidžejč i jenemu bištopu, proščelče jeho a bčdže i njemu: „Něč wšahč i mojim hynom, hčy mošt jeho wot jeho bludneho pučža šapo na prawu pšči pšchidžejču.“

Alc bištop i wotmowlu a bčdže: miz tal, twój hyn je nčf naduty a na hwoju nowu mubročju ho hčrži, wón budže hwojej wuhy pšched mojej rčžej jatłowawč; daj jemu hčy, njepšchelan pač teho ščwinič proščyč, tón jeho wobročji a japo pšchidžejče w hwojim čžahu. E tym pač ho njemóželče maczerne wutroba špónič, ale wona biščejč bištopa junu proščelče, a ščelji raš proščelče i wjele hylšami a bčdže: „Ščwinič, wuštajč moju proštwu a rčž i hwojim hynom!“

Wot šafelje maczerneje lubočeje by bištop jara hmuty a bčdže i nje: „Dži troščtina domoj, pšchetož možno njeje, to mošt twój hyn, tal je hylšami namacžany, šubjeny byč.“ Al macž wofšče- wuhy šafelje žłowa a wročji ho troščtina domoj.

Šta pač ho po wjele dnajč, tež bč wčita a proščta bjes pšchidžejča, tal to možčelče wot hwojeho hyna i wječelčejču prajiz: „Zutón mož hyn bč mowry a je šapo wužiwił, wón bč šubjeny a je šapo namafamy!“

Al tutón šhawčytin (Augustin) je potom był i najnowšebniščim ščawomštom žyleje hčelčejščanškeje žyrtwje w hwojim čžahu. Wón ho narodž jalo hyn ščubeni ščawčju w Zagazji, mašym meštšaku w Wriczy a wumrije jako bištop hčelčejščanškeje žyrtwje wo wulšim mječje špóni.

Wšchelake i bliska a i daloka.

Sčrjedu tuchjena mječelče hčrbiša predčotiča konferenca hwoje najšmlejš ščhawčowanje. Nimale wšchitzy ščawčizy bratija bčchu ho dopošdja w 10 hčdy, wo minowej ščlji ščlji. Našch luby pšchedbžda, ščes šarat rččejč Zafub, i nutnej modlitwu našče ščhawčowanje wotemot. E radobžy ho na to špónu, to lěšča tšjo hčrbižy duchowni pšches Wože žohnowanje hwoj 25 lětnij ščawčizy jubilej hwoječ. Ščlšča žyrtwiniča galerija ho dale wandana a tež nadžohnimje našča Erižija ho bčhy čžiččji. Bóle hwojčelaze pač, to moany wotpošlad, ščawčim naščich hčrbišč wšchabow w hčr- bišč rčžej wubáčž pšches našče ščawčowa towarštwu. Dofelž ščes duchowny Domalšča džiwajo na hwoje wobčelčerne ščawčizitwo jako šarat w Budeštezach ščoburebawšotiwu, „Wšchitšewo ščlšča“ ščlji, je pšchelčejšim ščes duchowny Wšlita na ho wšojmje. Ša pšched- bydu luth. kniž. towarštwu ho ščes šarat ščlšč i Budyščintu wuštoli. Ščdž je ščes šarat Zafub wšchitše čžehnjelče towarštwu i wulkej woporničejču wuštawčowančiji a wšchitšoj nanajšepče ja- čžadowančiji dha wulkeho džeta wot pšchedbžitima wročej šupil, ščlšča jemu nutny njepšchitwiti džaf naščeho towarštwu. Ščwiedžej ščawčowneho mišionštwu poštž ho po dščejšim wu- radžowanju do Wroščilčejča, hčžej ho w blidžich tuchjenajč nowy Woži dom botwari a čžje ščawčowne mišionštwu w pšchidžownym lěšče jalo poštža pšchelčejšim winač. Wo wšchelach ščawčiz- mych nalčejčojčahč naščejč hčrbišč wšchabow a jich džadowneho žiwjenja ho roščeržowančiji roščeržičmy ho po bratowštim hromadžejčju w nowym pšchewčewčju, šafelje hčbate žohnowanje many w ščlšim bratowštim ščawčizem.

Ščes duchowny Wšlji i Wšliti je ho ščidžemu njedčelu jako pomozny duchowny w Budeštezach pšches ščlšča wuštčelčejču žyrtwi- nelče radščelča Wšlita ordinowal a hwojčelčejču japošafal.

Njebžela 19. oktobra hwoječ ewangelšto-lutneršči Woži ščelčej hwoj přeni hwojčejč w Budyščintu. Wopozdnu w 5 hčdy, budže ščawčizenje w Marčini Marčizini žyrtwi, na ščawčizni budže ščaw- intendent ščlščor i Radeberga predowawč. Wš wječernej ščawa- džizije w „Běhym tonju“, ho w 1/8 hčdy, ščawčizelče, budžetoj žylajč duchownaj Wšlita je Ščlji a Ščawčizidit i Wšlita rččejč.

Čy-ki spíwal,
Pítije džílat,
Strowja cje
Strowjóm stílat,
A kwoj swíjatoł
Sradny je.

Sa strow spíróžny
Napoj móžny
Kubofjz wa;
Bóh pał swíteny
Wchjes spar mýrny
Čterfrowofjz da.

Njedn jo spíwalof,
Sawérnje džílatof
Wchjedne dan;
Džen pał swíjaty,
Dusofj baty,
Wotpowjz ty.

S njehjef mana
Njedn cji tšmana
Žiwofjz je;
Žywa woda,
Kíj Bóh poba,
Wofjchew cje!

F.

Szerbike njedželske łopjena.

Wudawa šo kóždu kóbotu w Šsmolerzej tšibicjichječni w Wudwšchinje a je tam ja šchwírtelétu pšchedpłatu 40 mp. došlacz.

22. njedžela po swj. Trojizn a reformazijstí kšwedžén.

„Nóz je šo minyła; džén pał je šo pšchí-
blížíł, dha wotpowožny teho dla tšurki cžém-
nošče a woblecžny šo brónje kšwétla.“

„Wy šče kšwétlo kšwéta. Mléšo, kíž na horje
leži, njemóže potajene byč.“ Zał pšchíwola knjes Jezus
šwojej ewangelífej zurkni, kotrúž je wón šam šaložít na
šemi. Wy wéšče, šo ta šama, po tym, šo bė durbjała
pšches kšístoteti w cžémnošči damjáfíšč blubow ležecz,
bu wobnowjena a šašo na kšwétlo pšchinješena pšches
reformaziju.

Kał je šo štało, to šebi najšlepje š krotka pšched-
pójimny, hdyž na tamne tší mštna špomuimny, w kotrychž
je Woža wéčjna zyrtej šašo na šjawne pšchíščla, hdyž je
šo dopjelnišo te šlubjenje: „Zo Wože mšto bu na štoje
džéle.“

Wittenberg bė šapoczafk. Tam Wittenbergstí
špłóbit w 95 praščenjach, 31. oktobra 1517, duchownym
wodžerjam luda do šwědomnja špewafše: „Pšomšlífšč
šebi, šo Woži dar pšches pjenješ móže došlaty byč?“
Wormš bė šalewjedženje, 18. haprleje 1521, jato
šwěłt Woži dr. Marčín Luther pšched tšěžorom a jeho
móžnami džéle: „Njebudu-li pšches šwědženja šwíjateho
pšpna pšchewíneny, njemóžu a nochny wrócóje wjac.“
Augšburg bė šotonjenje, 25. jún. 1530, pšchípowjebanje,
pšchedpodače, wobšwědženje „augšburgíteho ewangelíšto

wérnuwímacž.“ „Wšleđnja truba do šubneho dnja“
bė šatrubíka a jeje šynti šjewíchu:

„Wy mamy móžníšče profeczjífše šłowo, a
wy na tym derje cžínícje, šo na njo šedžubíječe,
jato na šwěžu, kotraž šo w cžémnym futče
šwěčži, hacž by šo džén šašwítal a jutna
šwěšda šthadžala we wafchíh wutrobach.“

2. Pětr. 1, 19.

Šało Woži šyn Jezus škrystuš šaloží šwoju zyrtej
na šemi, dha je wón to cžíník pšches šwoje šłowo, a
wón njedafše níčo wo tym wjedžecz, šo by šo to štało,
hacž pola šwětnych tšjerjorow: š mječjom, nē, wón praji
Pětrej: „Tšfń šwój mječ na šwoje mštno, pšchetóž
šchóž mječ wšnje, tón durbí pšches mječ kónž wšacz.“

A jato tón luby drohí šwěłt Woži, dr. Luther,
pšchínóže, kíž méjefše po Wožej wólí š temu pomhacz, šo
by zyrtej knješowa šašo na šwěłt pšchíščla, dha wón tež
níčo wo tym wjedžecz njedafše, šo by šo to pšches
šwáłt štało, nē: „Zo šłowo durbí jo cžíníc! Zo šłowo
durbí jo cžíníc!“ bė jeho rječ.

Ewangelífo-lutherífa zyrtej je zyrtej teho šłowa.

Ewangelífo-lutherífa zyrtej, to je twoja nje-
šahínita šrašnošče, šo šy ty zyrtej šwětkého
Wožeho šłowa!

1. Kał šo to pošojnje wontach na šwěčje?

2. Kał durbí šo to pošafacz nutšach we wutrobach?

Knjeje, w tym pšchekraší šo twoja šnada! —

Kak je wonhladało wontach na hweče krótko do reformazije? Czémne a czmowe! To je ho hižo husto prajilo, ale dybci ho pichgo i nowa prajiec, so by Woža dobrota pónata wořła, mjenjujy to Wože słowo, kotrej f tutej czémnoŕeji je prajilo: buďž hwěto!

Duchowna czémnoŕež ležede na ludu, dofelj bė jemu hwjata biblija ſapowjezbjena. Piches reformaziju bu biblija ludu do ruti data, a jeje Wože słowo do wutrobie kładže jaſto hwěto, „kiž ho hwězi w czémnym tucze“. Czémnoŕež ležeje na dječich, jim ho jona nurzba nje- doſta, jona powjezje wo pichceſta wiſchd fcomnyh dječich. Něk pichideſt jim jaſna powjezje, so je Jeſus wo nich prajit: Dojeje jim te mni pichideſt! Czémnoŕež bė, so ho duchowna wuczba we wiſchd Wožich domach ſta w zuſej lačanjach rēczi. — Wpiches reformaziju hwěceſchde ho hwěto do tuteje czémnoŕeže a ſe ſpoddajanjom křtyſchachu wiſchdžy křwalice te wulke ſtutki Wože, kožby w hwojej mačernej rēczi.

A potom daſe! Woſhladojece, lube dječich, do hwojeho katechiſma ſironu 160, a wy, lubi ſtarſhi, teho runja. Tam namataſe jaſniane wiſchſte lačnjomaze biſudne baſnjite wuczy, a wchudym je pichſtaje ſłowo Wožeho wipma, kiž czémnoŕež wotſtroni a ho hwězi jaſto hwěto w czémnym tucze, dofelj je ho po nim reformaziſte wob- nowjenje zyrwje ſtaſo.

A to lube hwěte Wože ſłowo je teſ wchudžom hwěto do krajow a ludow pichideſko, hbož hwědiſche naſcha ewangelſka zyrſte pichideſt. Teſo dla teſ wot wodžerjow kořoſſeje zyrwje te wotſamknuje ſich ſłowom wot naſchid, so njebychu ho tamni dohladali, so to wiſchſto pola naſ jednore a ſprawnu a wěrnu, ſ jenym ſłowom h w e t t e je! — Gmať teſ njemžomy roymicſ tu ſaſlawnjeſe, ſ kotrejž možachu nečdy hwěto i krajow wot honice, dobrych, hwěrných, mubruha, dželawych pod- danow, ewangelſkiſ i ſranſowſteje, je ſaſzburja, ſ Zyr- ſkeje a drubže. — A ſdoto dyrbim buďž wo tamnych czémnych kucach, wo Czjeſke a Morawſkeje a drubich, hbož bu na morſchich pučach czémnoŕež křmjerce poſlana na meřna žiwjenja a ſ rěkami křw wuſaſnjene hwěto ewangelija?

Me hlaj, njehibo ho tam ſ nowa? — Sawěto nje- dawa ho do jaſtwa padžic, ani hwěte prugi w mečach wotnjeſt! Sawěto ho wchudžom pichedeſt; Wože ſłowo ſtajnje dobuže! W najnowiſhim čaſu ho w tamnych krajach ſ wyſkajom dopomnjeja na hwěto a ſpewaju: „My mamy možniſche proceſſje ſłowa a wy na tym derje cziniče, so na njo kožbyjece jaſto na hwězu, kotraž ho w czémnym tucze hwězi.“ — O čizajſce hwěru, ſchož wo tym naſche „Lečaze lojena“ — Uta-Moſiſſeho towaſſtwa powjeſaju, a pomajčeje, kož kožby pomajčje wě a može, a wkoſheje je ſpewanjom a ſ křwalenjom. Wo- hladaſ na njeſaſinju křaſnoŕež Wožeho ſłowa, kiž ſ czémnych rowom dawa žiwje ewangelſkej zyrſtwi hořeſtawu.

Wſchi tym derje wěmy, so taſti ſtut pichſtaworjenja czémnoŕež do hwěta, ma ho ſtač w koždej jednotliwej wutrobie. Jaſto bu křeſteſcijanſka zyrſte ranjſchid krajow zyle hwětna, dha bu teſ lóžich wo Turekom powalena. A hdy bychu ho w tamnych nečdy ewangelſkich krajach a ludach do zyla žane duſhe ſa hwětom wěrnicoſe ho praſčaze njekřowale, njeby ani t neſiſchemu ani t pich- chodnemu dobychu pichideſt!

Jaſto piches Jeſom křyſta hwěto do hwěta pichideſe, dha bė woino najrjeſje jutna hwěda we wutrobie Marſineje a jaſpoſchlow a w Pawoleje a we wutrobach pobožnych tamneho čaſa. Jaſto piches reformaziju hwěto i nowa do hwěta pichideſe, dha ſkhabideſe najrjeſje jaſto jutna hwěda w Lutherowej a w Melancthonowej wutrobie a we wutrobach ſaſſich křmjerčew a pobožnych meřtow a wiſchd wotročtow Wožich tamneho čaſa.

Luba ewangelſka zyrſte w tym hjewi ho, so maſch ty powoſanje ja zylu ſemju a buďžel na tónu dnjow nađ zyle jemju křeſcič, dofelj ty w ewangelſkich wutrobach hwojich hwěto maſch, mož ſ wyſto, kotraž ženie nje- može wuſaſnjec, ani wotehjerac. Ewangelſka wutroba, ſdoto to je? Niz wěrnio, wutroba, w kotrejž ewangelion je mođ doſtaſo a tón knjes Jeſus ſdotal!

O Woža křaſnoŕež wěčnuho hwěta ſkhabjej we wiſchd ewangelſkich wutrobach, so bu ho wchudžom džen ſaſwital a jutna hwěda ſkhabjeſa w naſchid wutrobach. Naſch Woži dom naſch Joar; naſche njebeſe pačjerje naſchid dnjow; Wože ſłowo a Wože wtoſaſanje naſche mana a woda žiwjenja; naſche třeřniſche ſpěny pučowanja na wjeſeljom dopomnje; to křubjenje wodačja hřeřom piches hnođu naſche křtlo — a naſch knjes Jeſus; to jene a to wtoſo, ta jutna hwěda, kotraž mi pichipowjeſa, do bliſki je tón doſbi džen dnjes tónu.

Tať je w koždej ewangelſkej wutrobie hwěto Wožeho ſłowa; tať ty, hbož pichideſe, je hwojim žiwjenjom hwědiſchid a maſch w bebi hwěda h w o j e je ſbožnoſe: Jeſom křyſta. Gmjei. Zaſub.

Wiſchſka čłowjerzka křaſnoŕež je jako trawna kwetka.

(I. Wětra 1, 24.)

Wěčeje by to ſ wjetjeje roſhladnoſeju žiwju byt, njele lěpje plačſnoŕež wiſchdſchid wězom roſhladno a ſ horjyſchid načejnjom ho wo hwoju wězom ſbožnoſeju ſarať, hdy by bebi i koždy dnjom prajit: Wiſchſto jeſtne je jačodob!

Nuſječ Čſi na hronjenjach a dopomnječach, Čze na jačodob- noŕež wchdch wězom dželſchich čzinjaczch, dře ženie njeopra- chuje, dha je tola teſ wěrnio, so ntečſchid najmſſi čze Čſi možnje prěduje: Wiſchſto je jačodob!

Wiďžich-ſi neſtoſo, tať ho ſchtoſu hwoju draſtu pomau ſleſaju a tať jim i koždy dnjom pichgo wjaž lojenom wotrabuje; wotnjeſchid, tať ho ſemju jeſenju ſdat. Dwoje wočſto tať ſchewaju, dale bole hwojuje; wuſhladoſchid, tať wiſcha pichidžowa pucha hladajo hnje a tať ho jemja do křereje barby wuſedna, — dha je Čſi to wido rěčaze namjo jačodobnoſe wiſchſchid wězom, ja- čodobnoſe Dwojeho hramneho žiwjenja.

To, na čzož w žiwjenja heſtu hwoju njemjyſchid, Čſi neſto najmaſ tať wědže pichidwola, so dyrbidſ i najmjenſcha drubdy na jeſny křoſ koždobowac.

Čſaſuſchdſchid hanoť t taſtim, koſtiž ho ſ nadžiju doſchgo žiwjenja naſcha, koſtiž na hwoju ſroweſchid, na hwoje mozy twarja, koſtiž bebi wyaſla, so to pichgo tať wtoſanje, so jich žane njebebo, žane hořo njetrjeſchi: dha poſhladoſi neſle w čzoju najmjo do Wožeje pichidrow. Tať tať je to we wotemjerach, buďže teſ Dwoje mozy wotehjerac, tať ho po čzoju teſ Dwojich wuſlowow wotroſch ſhuti, čerſtmoſeje Čze wopuſchdeſi a hanoť wězom žiwjenje pichſtane, tať lojeno je ſchtoſa wotrabuje, kotrejž wčžera wiſchdeje wteřdeje wiſchdeje.

Čſaſuſchdſchid i tym, koſtiž ho na hwoju rjanjeſch hordja, koſtiž neſetore lube ranje je hwojim pichſenjom pichčejanja: dha wo- hladaſ na hwojowode liſce, kiž ty hewat tať rjane wuſchdeje a kotrejž jow neſto jeſſkřeneje a na wot pichſelate f Zwoimaj nohomaj teſi. Woyrawoſe, toſle pohlad Dwoju koroſeſj poraſa a Čebje nawaſi, bole ſa teſ bychu ſteječ, kotrejž Čſi pobožnoſeju dawa a kotraž teſ potom njeſednje, hdyž ho čzetoſa rjanjeſch minje.

Brat! Ježi teho dila i fôzôm dajom: Za hpm w tajnim hwiêczje žiwu, hbdžj je wišdító sachodne, hbdžj na wobšedženitnoo nêlajchež-
tuli kubla ženje trajažu nadšiju šijetj mimam; a džu teho dila
fenište kubla i prawej méri wužiwacj a we wjekelu nad jich
dozpiciom fôzdy kôczj mupšicj: wone hu sachodne! Glej, budželj-
li takle smyšleny, dža Eše to potom hnydom tak njerudži a i nje-
potojom njenapjelni, jeli jo hwoje cžajne kubla prijedy abo pođžj-
icho šapo šubotjch.

K. A. Fiedler.

Dobroproschenje.

Liby Ješu, hnuđu baj
Tym, kiz prošaju jo hweru,
So by pjetniš ko twój raj
A jich wjele wišdító f méri;
Pšehowdžej jich prošu hnodnje,
So jich wužyw ročje radnje.

Liby Ješu, hwiêto daj
Tym, kiz hmyerjom šejnje hêdža;
Ewojati ôluda roswajati;
So cže pójnaja a wježja;
Wšedž jich na tu prawu drožu,
Ješu, werny pučo, f Bohu.

Liby Ješu, možu baj
Tym, kiz mučni wistawaju;
Trojstne hłowčjo wišat jim proj.
So na pomoz wočakaju,
So jo rwečejžj pšedž hêdža
A ja tobu ičejrpuje hêdža.

Liby Ješu, luboječ baj
Tym, kiz we šiwelčij hłodža;
Eahot jich a potolaj,
Kat f tym hêj a tebi šafodža;
A twojej hłubčje, f twojom hłowu
Eahot wišednje luboječ nowu.

Pučžowanje po Božim pišimje

abo

šajste myšic nadendjedh, Bože hłowu cžitajo.

Podawa hwiêtny cžitaj „Pomhaj Wôh-a“.

1. Iniči Wôšajšowc, 43. staw.

(Pokradžowanje.)

II. 14—34. Wôšaj wočakowaječe je šiwstom doma wuľhód
hwojich radow. Bratja pať, wročjuwšij ho f njemu, pabnu pšed
nim na šemju, njeotšajžj hwoju njemoinowatocj, dočelž maja
tušon njeotšat f a Boži kud prijedawoľich hêčow dla. Hôžj
praja, jo džežja wišitajž jeho wotročžj byč, hbdžli jim Šojej,
jo može jeničžj teho hłowacž, hbdžj bu hudoobje namafane. Têchdy
pšichitupi Žuda, wotražujžj i hmyžajni hłowami nanowu luboječ
f Benjaminia a njemuprajomnu šrudobu, kotraž by na njeho
hmyžojena byla, by-li wonu hwojeho lubuľiža šubiti. Dale po-
wjebo, kat je ho ja njeho šarufowat, a prošj něšto, jo moht byč
ja jeho mječje i njewotšitom.

14. A Žuda, kotraž bô ho ja Benjaminia šarufowat, a kotraž
čhajšje něšto hwoju pšichitupi pšichitajšidnočž po wišdej hwiêrje
wutorječž, džečje, je hwojimi beatrani do mješta pšichideličji, do
Žojefoweho doma, pšetozj wón bêčje hwiêčje tam a njebê hwiêčje
w žitnej wjedawacni, ičtož bêču pšed domownija šiwiti, ale
cžatačje na nič na štol, na trón podobnym, hêdža, a wobšaty
wot hwojich šajstojnikow; a woni wonemjeni šawelcowajž pabnyžu
pšed nim dele na šemju.

15. A hbdžj tu woni tať ležachu, džečje Žojef k nim: Kat
ježe to šmêli činičž, jo iče runje mje potradumli? Njewêčje wy
a njiejče hêbi rospomniti, jo taťi muž, tať ja hpm, kotraž je šaw
wotražj Egiptowich mudrcyh, kotraž pšichitajšje šlaba, tať ježe
to dže hjo mečera špójnati, wê wšjo šhudacž, jo paduča na
mječje wuľbêdžj?

16. Žuda pať, cžajša jich wutrobom wuprajžj, džečje: Ešto
džemy mojemu knjelei na to wotmolničž, abo šeto džemu rječejž?
Wôh f čim džemy my ho prawi ženičž? Dije moht priječj:
Ežehož naž tu winuľejž, to njejšmju štučžli. Tola špójnaju,
jo šeti jady tebe druti, kotraž j nami prawije, a jemu njemôžemy
ani jene na taropit wotmolničž. Glej, Wôh je twojich wotročž-
tow hłowč, kotraž jo jim dotal hwiêčje njeje šarufata, namafat
a popadnuť, jo maja něšto f to cžerpičž. Wôh jeho možju rufu
džemy ho puzičž. Glej, my a tón, pola kotrehož je hudoobje
namafane, hpm mojeho knjelei wotročžžj.

Hôžj hwiêť hudoj, dža je šajnje druti, kotraž ma našču
winu njelj, šhromadnje winu njemôžje wón ho ani je šawčžkom
poričejčža dočtunčž. To je šrudnje, jo wón hêčž jenož hwonow-
nje špójnawa. Dučž pať šaga do hłubini, a hudoj-li wón, dža
wón šajnje na pšednjaju pšichitju šadoži, na šhromadnu winu.
W tutum duču špójnawa Žuda, jo je to pšichitajž, jo ho hêčž
w Benjaminu potola, a to hbdžj ho halle pójnacž a trojumičž,
hbdžj ho na podoľžj wročžjch, f kotrehož hêčž mufhobža. Še to
špójnawje, kat Žuda wernôčžj šapšimawje, pšetozj woprabwžje nje-
špójnaječž žanu winu Benjaminu, ale tola šhromadnu winu,
wôšejje winu džehacžoh bratrow, kotraž jo ičdaju tu njejšu wob-
dželeni. Taťša hra je našče žiwjenje, a mudri, kotraž možja winu
kôždeho jenočimewo cžlowjeťa po wužijonjenzj wôšicjuwčžjacy
muličž, jo šajnje šhewaja, a pôla ma ko wêž šajnje tať štožowacž,
jo woni hwohobni winu. Tež tu ho f nowa wobtruci, jo je
pójnacžje hêčžow najšibitji wučž, jo Wôha špójnaječž.

17. Wôh pať džečje: Wôh teho njebaj, jo bučž to čžiniž jo
nad wami pšichideličji. Muž, pola kotrehož je hudoobje namafane,
dyebi mój wotročžj byč; wy druti pať cžehčje f mčrom f wa-
ičjemu nanej.

18. Têchdom džečje Žuda, je šemje poštanjwšij a f njemu
šuwjžj: Mój knježje, ja cže prošču, njedž twój wotročžj jene hłowu
pšed njemajž wuľhomočž rječj; dovol, jo f tym, ičtož džu
nětkole priječj, blizj f tebi pšichitaju, mój knježje; a njewotšaj
ho na hwojeho wotročžta, jo hêbi to hmožj; pšetozj ži hjo tať
šaraw. Za derje šajni, jo je runje tať, jato byč šat pšed
šarawom šamym, hbdžj hêbi taťš hwožj; tola moja wutroba
neci mje f temu, jo pšiti naščijch cžiwjuwčžjacy ho tež na naj-
šorčje hwožj.

Žuda je hjo najčejčje kamohľ: wón je hêčje a wišedž
hwojich bratrow šhromadnje winu dla šatamat. Têho dla njije
tu ničjo wjažj, ičtož by jeho nělat wšatato abo patato. Doteľž
je ja njeho njemôžne, jo by ho f nanej wročžj hjes Benjaminia,
dža je ho rošhobžj, jo by Benjaminu horti wuľud na ho wšat,
a jo by ho wšedho hwojibojčo šlôža a wšedje hwohobni wšat.
Tuta njewotšimjelowanana nadobnočž roswječe jemu hwišiti, jeho
šajst putaje, a přeni ras jo šanje, jo jeho hłowu pšed tutum
šiwowym a špójnawym knjeleom ho jemu f huby mječja. Glej,
doteľž Žudu wutroba pójnaje, dža je throbni, wón pošanje a
blizj ho Šojfej. Tuta throbločž pať, doteľž wuľhobža f čeritewo
podoľža, je džečja f rjanej pomžnosčju. Wôh njije šajst, f šim
rječj, wón wê, jo je tón, torenuž je ho napšedčžjwo rječejž
šhrobliť, šarawomju namêšit, namêšit hwojeho Egiptowšeho
frata. Têho dla prošj tež najprijedy wo domownočž. A něšto
šleduje w mišhričej rječj, wšedčje a jednorje, ale čžim šajničžo
a do wutroby ho dohwojajo, tať to wšedčja wutroba šamože, po-
wjebočejčžo wo hwišju žuleje wôžj. A temu proji Eutjer: „Ežotž
wjele fa to dočž, jo moht pšed naščim knjejom Wôhom tať dije
ko mudličž, tať ho tu Žuda pšed Žojefom modit.“

Žuda je iččžinižj mjes beatrani; jeho iččžinižj je nêdžy
šamohľa, jo kn Šojfej wšedali, jo f šlôžnje pšed šatubom
šamohľa, jo je Benjaminia šobu pškat, a je tež tu šamohľa, jo
njije ho Šojfej dale moht pšed mimi potajčj.

19. Mój knješ šaršedčejž, tať hbdžj šam tu přeni ras
byli, hwojich wotročžtow, prajžj: Macje wy tež hwiêčje nana abo
beatra?

(Pokradžowanje.)

Slepy Žojef.

(Škôcnjenje.)

Žutročžj šlepy Žojej mišionara prošelčje, jo by jemu 6. staw
je šjemjenja šaw. Žana cžitaj, jo dže wjebočž, kat je to wižjenje
wo šeharjach šrohmiej, kotražj Wôh jato hwošanje pšed hwiêť

Sap-li spívat,
Píknje džítat,
Strowja cje
Strowjony statot,
A twój hujatol
Stradny je.

Sa hlaw hrowjny
Nawoj mójny
Lubowej ma;
Bóh pat hrowny
Pískes hpat mójny
Čerstwójc ba.

Nječ ty spíwaš,
Strownje džítatš,
Wšednje dny;
Džeš pat hujatol,
Dufči dam,
Wotpečja ty.

S njeboč mana
Nječ čji thmana
Jšwonoč je;
Jšwa woda,
Kíž Bóh peda,
Woljšew cje!

F.

Serbske njedželike łopjena.

Wubawa ho kóždu hobotu w Šmolerjez knihizličkejni w Budušinje a je tam ja kóžwórtlětnu přichwatu 40 np. dostać.

23. njedžela po swj. Trojizny.

„Zako ja mały kusk nimo nič pšchindžech, dha namafac a teho, kotrehož moja duška lubuje. Za džeržu jeho a nochžu jeho pušćeciz.“ (Wyšoki šćerlufš III, 4.)

Tak rěči njewješta w lubowej k swojemu nawoženju. Wšchito pat je wješčenje na Křystuša a jeho zyrtej: wón ham je tón nawoženja a jeho njewješta je jeho zyrtej, je kóžda duška. W swojej lubowej k nawoženju je njewješta tak šbowowna. Tak dha ho prašamy:

Što čini naš prawje šbowownych?

a wotmolbny:

1. hduž prajicj móžemy: ja namafac, kotrehož moja duška lubuje, a

2. hduž wuřnawamy: ja nochžu jeho wjazy pušćeciz. 1. Nješto šubic, moji lubi, nacini bolowc, něšto namafac pat wješčeloc. Njejawola žónka w šćenju swoje šubobnizy, prajizy: „Wješčeloc ho je mni, pichetoz ja hyn swoj křoch namafala, kotryž beč šubika?“ Njepozoji pastyt šubjenu wozny, hduž je ju namafal, na swojej ramjeni k wješčelocju? Haj, tak na femi, tak ho tež w njebjach nad namafanjom wješčela, wšchaf naš Šćóžnik wupraji: „Wješčeloc budže piched Bóžimi jandželemi nad jennym hřečnikom, kř potutu čini.“

Něto wopomni, tak mjle dobreho je tebi twój luby Bóh čej twójhož žiwjenja wobradži. Njeje luba maczet ho ja tebe prěwola w dnjo a w nozy a šwětny nan cje napominal k wšchemu prawemu? Dale šrowojc,

kajse rjane křto, a fromny muž, fromna žona, fromne džěci a jo móžetj tyč swojich šćimic! Woprawdže, šćotj je kajse něšto namafal, tón ma pichćing doč, wutrobje nulač: „Křeje, ja nješym doštojny wšchitje šmilnolcje a šwěrnolcje, kotryž mi šy wopofačal.“

Ale hduž tež wšchito to mamy, najšersche nam tola hječie pobrachuje. Wšchetož našče žiwjenje ho minje, šrowojc ho šubi, pienješ a křba njemóžemy šobu wšac, a hduž byčmy to tež móhli, dha tola tam we wječnojci ničjo njeplacja. Nan a maczet naš wopušćeja a džěci nam mreje. Haj, to wšchito nam pichi wumrjećju ničjo njepomba a nam njemóže žareho wodača ani mēra pichi nječ; to wšchito naš njemóže šobžnych činič. To šamóže jeno Ješuš Křystuš, pichetoz „njeje w žannym družim šobžnojč; tež njeje žane družje mjeno pod nješjom date tym čłowjetam, w kotrymž my móhli šobžni byci.“ wón ham „je tón puč, ta wěrnolc a to žiwjenje, ničto njepšchindže k Bóžej křba piches njeho.“ Žeho dia šy hake prawje šbowowny, hduž šy jeho namafal.

Ty šy pat jeho namafal, hduž taj wšla hřečnizja piched nim lejša a š žlonikom na swoju wutrobju dyrčja a rjetnjeloc: „Křeje, budž mi hřečnitelj hnadny!“ hduž š Domafkom wuřnawaj: „Wěi Křeje a moj Bóž!“ Dha cje k swojej wutrobje cjeňnje a praji: „Budž troičny, ja šym cje wumohč, tebi šu twoje hřeči wodate.“ A něto ho šbowownolč žěrl do twojeje wutrobje, pichetoz ty mačš hnadu Bóžu a mēr š Bóžom a potoj šwědomnje we wodaču swojich hřečow. Něto mačš tež Bóže šbowowanje piches jeho šyna, na kotrymž

spodobanje ma, a možesh vslednje pšhincj a bradž hnadu wo hnadu a trošat a mož a hlnofej a radošej. Esy Boži lubušej, tiž ma hnoj sbožny pšhincob wštu.

Esy dha hjo tak sbožowny, dotelj prajej možesh: „Da namačah, kotrehož moja dušha lubuje?“ Dha hnadž tež wšej, hdy je šo to šlato a s džatom na tu schundu myštich. Wšejše to šnauo w nušj a hubještwe, hđež hy šo hwojeho Sbožnita mozowal, abo pšhi thorožozu hwojeho džejša abo pšhi rowod hwojich lubych, abo hdyž hy najtrženy pšhes šlowo Bože je rta duchowneho abo šwěrneho pšhečela hwoj hreč pošnal a Boži hneu nad hrečom. Šnauo je pať lubošej k Jesušej j lětami narošta w twojej wutrobje kož šchomil w jahrožej, hđež hy staršijše napominanje w pešnej wutrobje wobthowal, šo pšhes schisťe rosawuščowanja we wěrje pošhulil a pšhes wopowtowanje Božeho doma a čitanje lubeje biblije džej a bole natwaril, šo bē mobilna wo wěru twoj wšedny hšleb. Ale njed temu je kož je, najwadžijše tola wostanje, šo Jesuha lubuješ. Wašj ty jeho lubo? Esy ty jeho namačal? D hdyž niz, dha wopomni tola, tajki hndu, hubjeny, nješbožowny člowjek hy a pyta j jeho hiščeje, tak došho hačj je namačal. Nowe zyrwinje lito šo bōrju šajo japočnje, šnauo twoje pošednje tu na semi, njed cži budže lito twojeho šboža, hđež tež j nami wšlajš: „Da namačah, kotrehož moja dušha lubuje.“

2. Ale džejš-li sbožowny woščej, dyrbišj tež hlnibčj: „Da nočzu jeho wjazj pšhčejčej.“

Lubošej k Škrjstlšej je drohe kubšo, wo kotrymž rēta: „Dierž, ščotž ty maš, šo by ničtō njemal twouj kōnu.“ Wopomni jenož, tač by šo čert wješelil, hdy by cje šajo w hwojich hucjadj popadnui; kajše wštanje by to byto pola šwēta, hdy mōšli prajej: „Zeho my šajo mamy?“ kajše wješele twojeho čēla, hdy by šajo j tnješom bylo.

Zeho dla, džejš hwoju sbožownošej wobthowacj, maš wšho činičj, šo by teho džeržal, kotrehož twoja dušha lubuje.

Modl šo tak šwěru, pšchetōž kōžda modlitwa je kaž rufa, kotraž Sbožnita šapšchinnje a tweržde džerži. Čjim wjazj modlitwow, čjim wjazj rukow, kotraž jeho tweržde džerža. Potom pač čitaj tež Bože šlowo a šlōšj šo rabu, pšchetōž kaž husto Bože šlowo šlōšjch, wōn j tobu rēči. A hdyž jeho šlowo pšhincowuješ, ty Jesuha do hwojeje wutrobj pšhincowuješ. Wōn rošče potom a w tebi ščitalo dobudže a šo wončah tebe šewi w šlowach a ščitah. Wōn tež potom njejdāidawa, šo do šenofejše a šchernošejše šapadnjeh, ale cje šajnje wubudža, hōnčj ša šwjećenjom, bjes kotrehož njebudže ničtō Bože wobličejo wobladacj, a jeho wušnacj pšhed člowjekami j zlyhm twoujm žiwjenjom.

Wašj-li šwěrnešej w tym wšhem, „dha budže cā date, šo došej šwēšejčj“. Nješabudž, ščotž je tōn šnjes prajil: „Ščotž njebudže je šwajaty Duchom a j wōhenjom ščgčeny, tōn dyrbi šo palicj we wēčnym wōhnju.“ Esy-li pač pšhes šwajateho Dušha šo hōrjoza a šwēcžaza šwēza, maš šom na šebi wobšwēcženje, šo je Jesuš woprawdže w tebi a ty w nim.

D džerž jeho! Džerž jeho tweržde, potom šy sbožowny člowjek a kōždy džej twojeho žiwjenja budže rjanj lubojn džej a hdyž k wječōru šy pšhiklšnje a pšhincjše šmjerťna nōž, wōn cži šwēczi, šo šo dom namačah.

Esyfora.

Mšchcjanške prawo.

(Spitta).

Žil. 3. 20.

Mšchcjanšte my prawo šwoje
Wamy hōrčah w njebechaj;
Kaž do wōžnoj doma twoje
Wšgle ščotž w njejedrach.
Kaž tam neha pošmatuje,
Hđež je dušha domaja:
Tak tež w njebechaj ho čuje
Šizom w šwēcje wutroba.

Zeho wuštwi šej džošej,
Kiž nam luboš lubošej da,
Dušha ma wšah jeno radošej.
Hdyž ma hwojohj Želufa.
Sbožna jeno je, ma jeho,
Wšji nim pošoj hlaba bej,
Wšej cže wōstajiwčij wšchego,
Tam, hđež šteji džošej jej.

Škrjita lubošej k nječu čejnje
Kaž magnet ni wutrobu;
W modlitwje ho čjuj rjenje
Pošhōnjenu nad jemu.
W žiwjenju ho ščabōžjemu
Kaž we jeho šwajotšej,
Ščōžny a ščitljemy,
Šo šwēt njeborōžym.

Njed naš pšchego ludžo banja.

Zōn, kiž našu lubošej da,
Wuči džohnowacj, ščj franja,
Lubowacj tež hanjerja.
Kiž je ho tu ja naš pobal,
Nješo šlōšil nam ša dom,
Čže šo by ho jemu dobak
Š njebeškim tež žiwjenjom.

Wšoli w njebechaj my ščotžejš.
Š wutrobu tam hōrčah byčj,
Hdyž nam mōšjo šenše ščotžejš.
Njemohli my wōnacj džejčej?

Wšoli hđež hđešchego,

Pščacj jeno lubemu?

Njemohli my kōždšejšeho

Ščōžmo njekj rad j lubošej?

Ač, kaž husto šurōwimj,
Njemžemy wšah hōrčah byčj;
Šōimj a šawidžimj,
Njemžemy čimj Anjeju byčj.
Lubošej lubomj podobneho
Čimj naš, duž šabamj,
Šo do šmanjenja wšah jeho
Pšchēčšnjeni budžemy.

Daj, šo njebych, Jesu šwěru.

Šot tebe ho šalowal,

Šo byčj twōj, kaž w nječu, mērmj

Šizom w wšhōn kōwōšal.

Nječaj, šo mi rošpšhōčjenje

Šenšlu čimj wutrobu,

Šačj man junu wōmōženje

W nječu j twojej ščotžejšej.

Pšhel. 3. Brōšta.

Pšhed zyrwinymj durjemj.

Wšče nječela a ludžo džōnu je mšči, pšchetōž runje bē šo šawōmō. Ščotž j napšchēčje bē forčima a pšhed nje šebēčje nētajš žuj wōmōčj, kiž hwoju truštu šurjo je šōpčjom na ludži hlabšče, kiž je mšči šwōtachu.

Duž pšichide tež po puczu nahodny muž je pševafšimi pod pažu, džejše nimo pohoneža a pohladny pšichipadnje na njeho, tež pohonež hladajše na njeho i wšestym hmejfolanjom: „Šy ty tež tajst blawen, jo so do žyrhoje pšidnjeh?“

Muž to hmejfolanje derje strojnu, ale wón njebu hñewny; jasta a so woprašča: Pšidčejelo, njedajš jo bu do pšedowanja? „Ne“, labórčža tamny a so wotwobročejšički wudny trubstomy fur pšides ranjo.

Muž so njeba lamyšič ale džejše: Pšidčejelo, ty hu wšejše še bny pomě. Še pšidčejše twója macž žywa?

Pohonež fatorchmeny temu mužej do woczow hlada a mjelježi. Šdy by twója macž tu byla, rečži wón dale, ta by jara hrubna byla.

Dale wón ničjo njepřaji a džejše te mšči.

Pohonež pal hladajše pšejše pšides jo a šapadowajše do hñublički myšlow.

Rotom ho wón šrabny; trubta jemu wupadže, wón pomaču pšides haču šupajše a šlónčnje stejše do Božim domje.

We wutrobie štwjerdnjenego čłowjeka je so něšto štało.

Čšto? Njehudajš jo?

Zemčize šlowo „macž“ je jeho wutrobu pšewjelo.

Pucžowanje po Božim pišnje

abo

lasje myšle nadeněž, Bože šlowo čitajo.

Bobara hñewny čitat „Bomaj Bóh-a“.

1. knihi Wóšagowe, 43. staw.

(Pšotčowanje.)

20. A my wotmolwimymy mojemu šnejcej: My mamy stareho nana a — pšidčunam-li jeho i nami — jehom młobžena, jo jeho starobie pšobšenejo; a jeho bratr, fotrehož je něhny je wšej lu- bojču lubowal, je pšidž 22 letami wumrjel, a wón je po jeho hñerježi lutti haču wostal wot hwojeje macžerje, fotruž je našj nan wobjeje lubo mēl, a nan jeho teho dla tak lubuje, jaso njemēl hewal žanjch džejši nimo njeho.

21. A ty rjehty i twojim wotročkam: Pšichwječžje jeho šem dele te mni, ja čžu jemu hnadu wopolačž.

22. My pal wotmolwimymy mojemu šnejcej: Žón młobženy njemžje wot hwojejo nana pšidnič; a hdy by wón pšides nēlajti pšichpab wot njeho pšidničot, by wón wumrjel.

23. Ma to praječje ty i šwojim wotročkam: Še-li jo wašj najmłobčiji bratr šem njepšidničje i wami, njehybježje wy wozaj moje woblíčžo wobladačž.

24. Duž čžehnichymy my horje i twojemu wotroččej, mojemu nanej, a powječadnymy jemu mojeho šnejša šlowo.

25. A hdyž bēchmy žito šidli, fotrež bēchmy i Egiptowškej pšichinjeli, džejše našj nan: Čžehnjče tam jaso a natuščje nam něšto žita.

26. My pal wotmolwimymy: My njemžojem čžahnjč, šhiba so budže našj najmłobčiji bratr i nami; budžejš-li jeho i nami pšotčat, dža čžemy my dele čžahnjč; pšidčotž my njehudžemy teho muža woblíčžo wobladačž, je-li jo našj najmłobčiji bratr i nami njehudže.

27. Ma to je twój wotroččel, mój nan, i nam prajit: Wy wšejše, jo moja žona Rahela mī dweju hñowu porodžila. 28. Žedyn wotrožje wote mnje, wo fotruž je prajene, jo je rostorbant; a ja njepřam jeho wozaj widačž.

29. A wotmježje-li wy teho tež wote mnje, a pšidničje na njeho něšto še, dža pšichinjčežje moje šidčžiwje wotku je žaločžu do rowa.

30. Šdy bdyh ja něšto domoj pšichičot i twojemu wotroččej, mojemu nanej, a tón młobženy njebyt i nami, pšidčotž nanowa bušča wšy na młobženowej bušči.

31. Dža ho šanje, hdyž budže wón wotročč, jo hólž jo bu njije, jo wón wumrje; tak bgydny my, twój wotroččžy, šidčžiwje wotku twojeho wotročča, naščeho nana, je žaločžu do rowa pšichinjeli.

32. Tajtu žaločž pal mōžu ja najmjenje wobladačž. Pšidčotž ja, so twój wotroččel, šym ratuwal ja teho hólža pola mojeho nana, prajijž: Še-li jo ja tebi jeho šaso njepšidničju, dža čžu moje žiwje bny wina byčž.

33. Žeho dla njedž tu ja něšto wotlanu ja teho hólža, wotroččel mojeho šnejša; a puščž hólža, so by je šwojimi bratrami horje čžahnj.

34. Pšidčotž tak mōžu ja horje čžahnjč i mojemu nanej, hdy by tón hólž jo mni njebyt? Za bdyh bdybaj žaločž wotročč, fotraž by pšidčičla na mojeho nana.

Š tutymy rjantymy, žwymy Šudowymy šlowamj wuajšni šo, tak šu jo šmjenja Žolefowych bratrow mjes tym minje; pšidčotž šwerna šwernomlinočje a džejša lubočj i nanej žiwje i nich rčejše. Zole bē, ičotž bēšje Žolef čžyl pšidnič; teho dla ša- šupri i tutymy šlowami, w fotružž štej štyknočje a šabwelowanje bratrow najbale fotroččej i dobom šawročženje wo šlawišnjch.

Kaž njije Žuba tu wo nuly Benjamina wopuščiči, tak njije pošbjšicho Benjaminomym šplah Šudowy šlowo jo najbōčšim čžahu wopuščiči, hdyž bēdu jōn wšitše šplah wopuščiči.

Něšto šu jo Šotewi hñmojo lašo pšotajli jaso hñmojo šwajateho Bóža. Š nich blyščič jo nabodne a špramne šmjenje, po fotružž je so pošbjšicho wšchemu Šraclikemu narobel Želchurun — špramny narjetjo; jidž džiwje a našlyne wafšnje bu wotčene, pšutla do nich pšobžena, a tak šaločž a pšobčj ja jidž wēžnje i be šapoložene.

Šracl, něhny i Šbōžnikje wotroččemy, budže tež šwajate hñmjo

45. staw.

Šotef da so pšnacž.

III. 1—15. Pšides Šudowu rečž wšchōn hñuty — pšidčotž wona je jemu něžnu lubočj i šlawu nanej a wopornicu šwēr- niočj i jeničšemu hñičču žiwemu Rahelinemu šnej wuajšniša — njemžje so Žolef dale tajčž. Žeho domnjaz lubžo maja wotēčž a hōfo pšafajo da so Žolef bratram ipšidnič. Tutych pal pšnacžje: „Ša šym Žolef, wašj bratr, fotrehož iče do Egiptowškej pšidčabli“, tak poraču, jo njemžža Šotefaj ani šlowčža wotmolwjež. Šafle potom, hdyž bē jim Žolef trčžy woblčučil, jo je to, i čžimž šu jeho něžny šladnibōšli, Bože wobježje bylo, jo by ho bratram derje ičajšo, a hdyž bē jidž wšitčiji wotčafot, rowšjeje šo jim powošč, jidž jalyš putazj, jo šamžžo šo i nim rostčžowacž.

1. Žebdom, hdyž Žuba je hwojeje wutrobu, i lubočju a je hrubodu, i boločju a pšutku pšidpšimjenjeje, tak hñujaze šlowa rečžejše, a hdyž brje pšidji pšobšednič šlowach hñly jeho hōšj w- dukchych, njemžčejšo so Žolef dale šbčžejče a hwoje čžučja dale hñičče putadž pšidche wšitčimi tyni, fotruž wototo njeho šejadny. A wón šawola: Njeh wšitčy wote mnje wušt! A tak žadyn čłowjek pšidji nim njewošta, hdyž so Žolef, kaž něšto hñydom šhominy, da hwojim bratram ipšidnič.

Ša njebwēlaju — praji Luther — so je Žolef pšidji Šudowych šlowach a pšidhwoje šidčejatla, a i tym je so jemu wutroba šmej- čžila; pšidčotž šbčžejče šlowo, wot Žudy prajene, je jemu wutrobu hñulo pšides wulku šwērnu a lubočj, fotruž je i hwojim bratram mēl. Tak je so Žuba wo Šolefowu wutrobu dypal.

Wubroščje, i fotrež je dotal hwoju wutrobu woblčnejil, jo by po Wōšij šidčžičach ičol je hwojimi bratrami, njemžčejšo jo do- džiwacž. Zela ja njeho by najbōčšja čžiwla byla, hdy by je hwojeje jo šbčžu frutej wutrobu čžyl pšotčazčejš, haj to bēšje jemu dale njemžžne, dotež jo jemu čžučja je wšejje mozu šawalidča.

Pšnacžje i bratrami bēšje wobawč, něžny a šwajaty, so mēšejše Žolef ja to, bdyh li žuy pšidšladowali, šo by pšidničje i nini wotmježčijo, nimo teho by šo wo šlōčji, fotruž bēdu bratřja jemu něhny šidčili, hñydom po wšchēm mēšje a traju powječalo.

2. A wón i wulkm hōšom pšafajše a šidhadowač, jo by hwoju šputanu wutrobu woblčil, a wón pšafajše i tajšim hōšom, jo Egiptowšcy, runje wuščidčiji, a wot nich pšidčotž šwernu čželbž abo Šaracowini pšidčidnōm lubžo wo tym šidčidachu.

3. A šrabawajšči jo šaso džejše Žolef i hwojim bratram: Ša šym Žolef. Še hñidčje mój nan žyw? A jeho bratřja njemžžaju jemu ani na jeho wulnacžje, ani na tuto praščenje wotmolwjež, tak šo woni štrōžidny pšidž jeho woblčiom a njemžžaju jemu ani do mjesowocja pohladačž.

Pšides napraščowanje ja nanom čžujše jim šbčičž, ičšto je jemu najwajšiča do jeho wutrobu něšto najbōle jima, hdyž je něšto šaso jidž bratr.

Zole je wulky rjant pšidčab, — praji Luther — tak šo Wšh i nam ma. Wšōn šidwita naž hñadnje a po wōčzwōškej lu- bočji, a šlónčnje šawajšči je šchwitanjom šwiji šo nam prajijž:

Čy-li spěwał,
Wtne dźělat,
Strawja cje
Samojónu statot,
A tvoj hwojot
Cradny je.

Sa staw spěwaju
Rapoje móžu
Dubočej uia;
Bóh pať swětny
Wšes spat mčerny
Čerjowocj da.

Nješ ty spěwałš,
Swětnje dźělatš,
Wšednje dny;
Dzej pať hwojot,
Dwchj datš,
Wotpocuj ty.

S njeboj muna
Nješ cji hmana
Hwonocj je;
Hwa woda,
Kij Bóh woda,
Wotkšew cje!

P.

Serbske nježeliske łopjeno.

Wubawo ho šćobu hobotu w Samolerjz knižicizhčejni w Buduščinje a je tam ja šćitowšćetnu pšedpłatu 40 np. došćać.

24. njeđjela po swj. Trojizy.

Galat 6, 7—9.

„Šćotž cjlownej byje, to budže wón tež žnjecž!“

Luby čitarjo! Tvoja najwjetšja starošć w tutym žiwjenju ma być, so mohl jamu tež šćobu žnjecž bjes pšedstacža. Wšće twoje myšle, prěžowanja a modlitwy dyrba jo na tónle tvoj wotytłjeny šćob šćowawč. Zola jeli dźež jón w swojom cjažu dospicž, dha mašć jo pšcede wšćem wo prawy wužyw šćaracž, pšćetoz šćotž cjlownej byje, to budže wón tež žnjecž! Šćotž na swoje cželo byje, budže wot cžela šćaženje žnjecž; šćotž pať na ducha byje, budže wot ducha wěczne žiwjenje žnjecž.

Hdžž jo wo wužywanju rěčji, dyrbitny tež na hymjo a na rolu myšlicž. Wobłabajny po našćim rěčje najprjedy na hubjene hymjo a na hubjenu rolu!

Symjo, totrež ty, luby čitarjo, na femi rošćywasč, by twoje myšle, twoje požabanja, twoje modlitwy, twoje šćowa, twoje šćutki. Jeli jo wšćo twoje požadanje jow dešćak na femi wostawa, hdžž jo wono jeno wjerčjo wotšolo pjenjes a wotšedženstwo, wotšolo cžejne pšćed wšćetom, wotšolo wješćela a lošćta, i jenym šćowom, wotšolo femišćeho cželnego derjehego, dha je to hubjene hymjo. Wšćitke lošćkomužine, njecžitke, šćešćatne, ludatšće a banjetšće šćowa by hubjene hymjo, hymjo čerjnow a wotšow. Wšće šćutki, tiz njegju i Bóha a t Bózej cžejci cžinjene, by hubjene hymjo.

A šćito je nětko ta hubjena rola, na kotruž wšćitko tajšće hymjo wužywasč? Zo je twoje cželo. Ty mašć w šćebi džěleneho cžlowjeta: cžlowjeta Bóžeho a cžlowjeta šćwětnego abo cželnego. Hdžž jo ty i myšlemi šćamowprawdowčje, hordowčje, wjerženja hełćuž a nad wobrašami hwojeho hrešćneho lošćta wješćelišć, dha pada twoje hymjo na cželo, kotrež ma nad tym hwoje šćowobanjanje. Cželo jo w tebi šćmje pšći poradženej ži, pšći njepoz- cžijnym žorčej, pšći wotrym a njelubowčijnym šćuženju blišćeho. Tvoj cželnj cjlownej wšćta, hdžž by hwoju šću radu wuwojedi a hdžž je jo cji tvoj hreč poradžil. S tebo wěšć, so by na cželo byt; pšćetoz tžžde pšće- hrešćenje je wužyw na šćame twoje cželo.

Kžžny tajti wužyw pať je tež wšćmšćenje Bóže. Ty by Bóže džěžjo, ale na šćwet a cželo powěšćešć hwoju wutrobu. S tym wšćmšćuwejšć hwoje njebešće hemyšćidženje a cžerisč tež šćmč je hwojom Wžćom w njebešćach. Zola njemol jo, Bóh jo njeda ja šćmč mčej! Šćotž byješć, to žnjecž. Tvoj hreč jo na- pšćledu pšćedžjwo tebi šćamemu wobrocž. S cžinj by hrešćil, i tym by šćofatny. Zola ja małym hudo- kotrež jo hjo w šćach šćešćhwatč hreča pšćatnje, trožji mžnje Bóži wulki šćud! Tvoja wutroba bje pšćežjo šćabichjo wo šćnadje a ty wumrješć, prjedy hačž by t wobrocženju pšćišćidol. Ze žne žu tu, a tón šćwjes cje žnje, kajšćež tebe namata. Ty by šćwjełjo i šćludim šćofom; wón nima ničjo w tebi, ničjo ja hwoju brćežen. Ze žne žu tu, to ty dyrbišćidžen. Ty by na hwoje cželo wužywal, nětk budžešć wot cžela šćaženje žnjecž.

Tebi bęchu bogate žně pchidźelene a łshowane; ale ty by ńo je sachodnym łóśchtom ſpokojit, a nětko źnėjeńś ja to węcźne łatamanitwo. Młój kńejećjanu, takji łata njeđrbi twój łónź bycz? Duź wobrocźny ńo ł wopřijanju drughego źiwjenja!

Śwójaty japońchtol Pawoł pińche dale: „Śchtōź pał na ducha ńyje, będźe wot ducha źnėjeńś węcźne źiwjenje. Njeđajeće nam pał pińchi našym dobrym cźinjenju wułać, pchetoź w swojim cźachu będźemy teź źnėjeńś bjes pchetać. Kłoty je nětko wuńhym ł węcźnemu źiwjenju? D o b r e dęrbimy cźinić a to naajprędy nistacź na nań. Dobre cźinić, hdyź jafo łube dźećo Boże jeho ńłowu wěriliś a ńo wot jeho ńnadny cźahnyć dawaciś; hdyź mańch swoje wjeńele nad tym ńiejom a ńo nad jeho ńłowom a nad jeho węcźnej radu twojeje łbōźnoćje łradujeciś; hdyź ńo wicędnje na cźichej poniźnoćji jemu podawaciś a woprųjaciś; hdyź w horzej, wěrjajęci modlitwie swoju wutrobu pchęd nim wicędnje wuńhųjaciś; hdyź Bożemu ńłowu w twojim domje będlić dawaciś a tule jędź duńche teź druhim pońcićzińciś; hdyź swojemu bratře, kiz je ńo wot někajeho pađa pchethwatać dał, jańo horje pomhaciś ł cźidim duchom; hdyź jećerpliwe cęerpliś a ńwoj napolożony kichiz nońhć ł cęećjei Bożej; hdyź wchitto, śchtōź cźinić je ńłowami a łe ſtutkami, w mjenje Jejom Křysta cźinić; hdyź na to wuńhiliś, śchtōź wěrne, śchtōź cęhne, śchtōź prawe, śchtōź pōżęiwe, śchtōź łubosne, śchtōź křwalobne je. To wchitto je kńejećjanowu wuńhų.

Śchtōj je ł Boža, to ńo teź ł Bohu wrōćzi. Boža wutroba a Boža rada je to polo, do kotrehoź swoje ńymjeńcha wuńhųaciś. To je najkřawnińcha a najpłōdnińcha rola, kiz ńo jeno namatać hōdźi. Wjeńele je ńijom pińchi ńęczu. Dźećo Boże ńo łradnje wchitkeho swojeho źiwjenja. W swojim cźachu pał jemu ł jeho wuńhųwo křawe ploby jełthadźęi; pchetoź Wōh jim tyće a jroweńenje dawa. Duź njewuławaj a jećerpliwe cęajaci. Wychi ńebi na žně. Twōj Wōh dęje źnėjeńś. Ty dęrbiliś polny kłōł bycz. Ty pał dęrbiliś teź źnėjeńś. Śchtōj by wěrili, śchtōj by ńo modlił, śchtōj by dobreho cźinił, to wchitto je tebi twōj Wōh w njeńeńch łřhował. O to będźa žně bjes pchetać a! hdyź pońleđni křōź polne wōdaciś wchitiliś swojich hřęchom dońtanjem; hdyź swoju staru womańanu drańtu na węcźnje wotpozōżim; hdyź žyłe juamjo Boże jańo japońimjem; hdyź žyły mēr Bozi nańche duńche napielni; hdyź teho ńnjeja wōhładamy, kafiliz je; hdyź będźe łbōźnoć wchitiliś łbōźnyć teź nam daj! A to będźa žně bjes pchetać a!

Duź wuńwol ńebi, łuby cęitarjo, hać cęzeńch na cęelo ńęcz a łtajenje źnėjeńś, abo hać cęzeńch na ducha ńęcz a węcźne źiwjenje źnėjeńś. Wōh cęi pomhaj a rośkřwēcź cęe je swojim ńwojatyń Duchom, ńo prawje a twjerdźe wuńwoliliś. Ćamjen.

Dadź ńo duńej bjes modlitwy pominnęć?

Wicęhupz ńāńel w Amstergu da pińchi pchidźizowanju ńmjerce blicęje jemu wchittim swojim dźećom ł ńmjerntemu łoję pińchic a dźeće ł nim: „Znuw! w swojich młodych łtach cźinić pchidźęci pucźowanie. Młój wōs dęrbjeńche ńmjeńcićzi tejo wōlać, cęejōź dla ja do žyćiwje, w kotreź bę ranje Boža ńlūda, łatupid. Duchomny rećeńche ranje wo łbōźnoć a ńońowanju modlitwy, a wōńpjetowanje wiaźy křōć ńłowa: Dęń bjes modlitwy je bęń bjes ńońowanja!“ Wot tejo cęańa ńem mite tule ńłowa wiaźy ł wutroby njepřijimadęu. Śkriędž prōjy a łradęchęcy swojeho pōdźińchego źiwjenja ńym ńoję, ńo jenoź ł modlitwy prawy ńmjeńcowy mēr a wjeńetolę, wutrobitoź a

mōj, ńońowanje a tyće na nańche ńłowa ł ſtutki wuńhōdźa. Modlitwa njedawa pał jenoź prawu ńłwa a wutrobitoź w źiwjenju, ale teź me wumjeręu. Pchetoź Wōh, ł totomuz mōj duch nęń pōńdę, je mi pińche modlitwu ńijo dawno łuby blicęłachy pchęcel, kotrehoź wōblicę ńym wicędnje w łaboloći cęła pýtal a nětko ńo křędźa mjes bolōćimni ńmjerce wuńh wjeńelu, ńo nęń ſtōńęnje tute łube, tak huto pytane wōblicę bōryh na duchu namalam a wōhładam. Wěńele, hdyź ja na pchęgo ł tuteho ńweta a wot moń, moji łubi, pōńdu, njelēm wam nićo křawnińchego ławōńtaciś, hać napominaję ł modlenju, pchetoź ł modlitwu a w modlitwie moće wchitto, śchtōź mōjćeje ńebi ł cęah a węcźnoć drughego ńadaci! — Młoi Božo a młoi Kńeje, ty by mje přędy łubował, a ja ńym cęe teź me wchitiliś swojich łaboloćach a hřędach łubował. Daj mi ńińcęje jemu, přędy hać wot tudy pōńdu, wot wchitiliś swojich a w jid mjenje łe ńłowa prajęć: „Ja a mōj dom dęmy temu Kńejei křitić!“ Daj ty je ńińcęje na pońleđnem ſtōńęzju moju modlitwu dęć, ńo by ńłōbe mjeno ńełuwane a jeho Wōjta mōj ženje ł wutrobom a wot ńubow mojich dźęći a dźęćińdźęći ńo njelōkio! Daj ty w tutym domje pōńleđnjene ruzy a wutroby w modlitwie ł tebi wicędnje a pchęgo, a cęty ł pchypowjeńanju twojeje cęeńęe. Potom będęć ty Wōh mojich a woti będźa młoi łub!

Boła teho Kńeja je pomoz a twoje pōżońowanje na twojim łubi! Ps. 3, 6.

Twał na Boha!

Twał, o moja duńcha,
Twał na Boha!
Wěra jemu ńlūcha,
Pomoz ja wicęćje ma.
Wuńh bjes łradu,
Nanje jełthadźa;
Wo ńymje cęe wita
Křawnolę nalcęa.
Dōw widor duje,
Kichiz łatawa,
Dęa cęe wōtōrnuje
Mōj Kńejowa.

Twał, o moja duńcha,
Twał na Boha!
Wěra jemu ńlūcha,
Pomoz ja wicęćje ma.
Śawet rośwalęje,
Ś nami Wjećjanj je;
Wjećja dęjli Wōh Kńej
Nula njebudę,
O węcźna ńweta,
Śchit we nuń,
Kōmhaj, hdyź je wěra,
Ty ńwerny ńy!

F.

Pucźowanie po Bożim pińmje

abo

łaste wuńhile nadęndęch, Boże ńłowo cęitaja.

Podawa ńwerny cęitaj „Pomhaj Boha“.

1. kniży Wōjśkowme, 45. ław.

(Pōkřaczowanie.)

6. Pchetoź dwę łęće ńalle łtej, ńo je drohota była w kraju; a je ńińcęje pjeć łęt, w łotrydź ńo njebudę woracź ani źnėjeńś. Ś dotalneje nuń mōjćeje ńpōnacź, ńo by bęje Wōbjeńe wōńpęćje pomozny po wami było; wy byńcęje wchitzy dęrbjełi ńłoda wumjeręć.

7. Ale Bože je ſpōżęzińciś, ńo kęje mje pchędali, pomoz pchitōtował; ńwoliy do łcho je mje přędy wuńh ńem pōńkai, ńo by wuńh wuńhōwał na łemi w pōwłitkownej a njepchęławaję nuń, hdyź będźa druńy łahubęć; ale łōńcęe źiwjenje je wumōł pińche wuńle wumōńęje; žyłe wōńcęje je wido łarjadował, łladajzy na woń, dońeł jeźe wy jeho wuńwolęny narod na łemi. łotrydź dęjłęcy žyłe wōńcęje wuńhōwacź.

8. Pšichetož je tak jašne, wj nije njejsce ksem pškšali, ale Wob, kotryž je mje Jaraoneja ja wotgoja, ja wotwotwofeho radžiczerja postajit, a jo knjeja nad wšichitkim Egiptowistim krajom.

Sewjate stawimj šewja w Sołefowych stawinacch wšichitu swoju doštojnosć; tu pšči šapowidnjenje pak žněja swoju najwjetřchu šlanu. Wšeho je pšichodba, wšeho duch, wšeho wumjetstwo, tute tji su tu jeme, a tšžbe šlowa je, jako byle wustupane w hšljach hobužarowanja, w knwi lubojsce a we wnu wšicheloseje. Pšchetož tutje krajnje stawimj je krajnosć Kštrjstuwoma, kotryž po wšichch žronach swoju njebieřtu pšewtoleć nad njej wulawa. Pšchetož tož je Žuda Sołefat, a tak je židowit lud Želucha pobanani: pšchetož, a tež šlawina intej bratrowitje pšchodaje napšedca šlejazu wšedje nebdy, jo bužba jo člowjekotjo kšonice pšchod šlubotofežu Wojske wudrojsce a Wojscho pšojnacza.

Wšerada Žalubowuž šynow, f njebuju wotlaza, ujeje ničo družu, šliba rada a šutk Woži, jo bydžite byle wustupowanje Egiptowiti a Žraclski dom. Tak je ho Žrael pšchegreščit na knwi pramecho a šwiatecho wotroczka Wojscho, kotryž njebe wšichot f juszbu, ale f doma Žraclseho, a runje to je rada Woža bula, doniž je šwot jatožit, a teho daja je bula je škožom ja wšichon šwot. Tak je šakšta njewčtra Žraclška bula f durjem, pšchese kotrež je wšcheta powojsej wo Šbžojnu wšichot f pobanani. Kaž pak je pšchodabnje Wojsf najprijeđ byt f knjejom nad Egiptowistim, a kaž je jako tašti Egiptowistim wustupowat pšchod šabubjenjom, bhož nan bhož mjenjecho, jo je šyn njebo, a bhož bratřja šlubotacu w potleču hšchta, tak je tež Kštrjstiw šchžjowany byt f wopređa f štralom mjes pobanani, bhož jeho bratřja pod putami jeho šawt, kotrež ho f njebu wotlache, je šabublowazej wutrobo dale w čšmnošci šlubža. Šduž pak čžah šejžbe, jo je wšon wšichch pobanow domjeđ do šraleštu wumowženja wot šwercerje, potom bužbe ho pšojnacž dacej šwiojim bratram, bhož ničion žuyt njebožbe wšich nych, potom bužbe wšcha Egiptowiti šwonice, jo je knjes Egiptowiti šni a brate Žraclski.

9. Dža šwajataje a čšhnejsce horje f mojemu nanej, dawno ja wami je šebžwotsejo wo roslablawajenu, jo njebo ho dale dšje wo Benjamina a wo wuř štradowat, a pšichjenjej wami pšbła wjeřbu powojsej, prajijež: Tak da tebi Sołef, twój šyn, powojsej: Wob je mje ja knjeja po wšich Egiptowitje postajit, a da tebej probyjež: Wšichitž je mni dele a njemodž ho.

10. Žy dyrbšich w kraju Šolenje pšchegymač, a šlisto pšči mni bhož, jo a twoje dščež, a twojich dščež dščež, twój drobnaj a wuřti štyr, a wšichot, šchot maly.

11. Za čhu čje nad šejžibic, pšchetož šubža šhšchse pječz drobe šta; jo by šubžb šejžibajit, ty a twój dom, a wšichit, šchot maly.

Wšbi, jo mohta ho jeho šwobba do Egiptowitje pšchegymač, bšchse ho Sołefej f pšchibetazej drohotu šlibža, a Šoweniti kraj dyrbšejše bhož ja napšchibetomšiči špšnacž; tola wšon je to bšle rečtož f protečšchto, wot Woža roslablawajenu duha, hač jenož po člowbitje wudrojsce a po člowbitim wuščenjem. Šeho rada be w-prawibse Woža rada, jeho puče bšču Wojs puče, bhož hewat wo člowbitich jamerach, tež bhož ho naušijeje wumyřenje, Šejžowawe šlowo: Wšchetož moje myřbe njejeju wawše myřbe, a wawše puče njejeju moje puče. Ale šefož njejeja su wawšchje dšžiti šemja, tak su tež moje puče wawšchje dšžiti wawše puče, a moje myřbe dšžiti wawše myřbe.

12. Čžeho daja pak šče pšchego šhšchse tak poštřženi, jo njemžesce šebi f tym, šchotž wraju, šaradžjež? Šlej, wawše woczi wšdža a mojscho bratra Benjaminovej woczi wšdžite, jo ja kam f wami rečžu we wawšchje rečži a niz wjaž pšches tołmaczerja, buž dža wšchse šwiojim wocžam, wone waž nješebaja; a Benjamino wemu šwedeženju nan tež šawšejse wčr.

13. Powojsejše dža mojemu nanej wšichitnu moju čšejž w Egiptowitje, a wšichit, šchotž šče wšdžiti; šwajataje a pšchibetazej hew dele f mojim uanom; pšchetož ja wuřuž šebžu, jo buch jeho wšchabot.

14. A wšon poštanjwšichi je šwiojeho trčno, f kotrehož bšchse botal f mimi rečžat, a pamy šwiojemu bratřej Benjaminoj wotšoto šchje pšakajije; a Benjamini tež pšakajije na jeho šchiji.

15. A wotšofča potom wšichitki po rjeđe a pšakajie nad nimi, jich wotšofčija. A potom, bhož bšchse bratrow pšches tak njemylaje dopotlawa wadawajeje lubojsce bratrow inewrat a jich šchibotit, rečžaju wšon f nim.

A šchto hu bře f nim rečželi? Wjeje wšchego dšwela su jemu wuřnali, jo je jich ščičej, Sołefej a nanej šhčžena, jich botal putata,

a kač je jim něřtote berje, jo su taše puta wotbyli. Radži su šchidnosć pšchegrešči, kotryž je jim nadotowat, a f pučemi, po kotrychž je jich wotžit, su šoolojom.

Tam bšče mni šchabžije šwětko jašne, So wotajnosce pšojnaju, A mjenuju to šwiate, krašne, Šchtož f wuščženju njebe tu Tam mni duch f bžakom špamina Ma wšchise dšwawe podaca.

IV. 16—28. Tež Jaraon šhoni wo tym, šchtož be ho w Sołefowym hrodbě pobotal. Wšon ho wuřu f to šajinuje, jo Sołefat namotwja, jo by nan a wšcha jeho šwobba ho pšchegymač do Egiptowitje, a pšojseje jemu woczi, ja to potrebnje. Sołefowti bratřja wrečja ho něšto do Kanaana; f wopređa njewčři šabub jich rečžam; tola wuřabaju woczi, je wo wčwonejsi pšchegymačem; f došom hori ho jeho šebženje, jo by šyna, kotrehož je šajinje ja mowcho meř, wšchabot.

16. A jako rečž (abo powojsej) be šchjajana w Jaraonowym domje, jo bšču Sołefowti bratřja pšchibšiti, lubijsche ho Jaraonej berje a jeho domčeta f Sołefej čž čim dšje čšim bšle do šameje lubojsce a pšchegymačsej potroczija; a dolež jo tamna rečž Jaraonej špšobabaje, dža špšobabaje ho we to tež wšichitim jeho wotroczkam a pšchibšitowim ludžom. Tola bšču tež wami šami Sołefej pšchibšiteni, pšchetož šchto by buř, kotryž njebo jeho lubowat?

(Pšchacžowanje.)

Poskudachja na dobroproščenje Kštrjsta?

Bohatty italski jemjan njebšchje ženie žane nabožnišće rozwužowanja wuřnowat a njemajateje njeno Kštrjta, Šbžojnita šweta. Wulka škupolej, kotrejež wotroczk bšchje, be ščžeho f šibženjom pšchegymu njemu napšejnita. Žunu ho něšajimno proščerjej poradžit, hač f jeho berje pšchitje, pšchod kotrymž wšon runje něšto wotšchewaje wuřnowaje. Žato šubcho wuřbaba, pšchitaja šwiojom, jeho wotebnacž, šon pak proščerjeje „Kštrjta dja“ wo kniř šlibba. Na tutu proštu poruči šwiojom bohatty muž, f wuřnemu špšojowanju šwiojich šchibšitowim, jo by ho šubdenu žyta poškuta dala. Tamne šlowa, „Kštrjta dja“, njepšchibšednu jemu wjaž f myřlow, bynejež njewšedšejše, šchto dšchija prajaje. Tak tež njekšata wšon w šwiojim šwiojem čšinjenju. Žunu bšchje jenemu drubnemu šemjanjej wulku njewprabu šejšiti. Šon jeho nadpabže, wutorže jemu branje a dšchije jeho šhžowacž. Duž wšon šam šawota: „Kštrjta dja pšchegymač mje!“ Nymdom ho tuta wrečbo šejše, kotraž dšchije jeho šchččje, a šubotba šhšchotje wotčžeriti hšew a njemodžsej roslablawane pšchegymač. Še šwajatočymu šhšchom rečžam wšon po šhwili: „Kštrjta dja šyn tebe pšchegymačšiti! Šenož tuto njeno možesce tebe wumš.“ — Tola šhšchowanje tamnuju šlowow napšejni šemjana f wulkim špšojowanjom, a wawšchje jeho, ja tym ho wotšhownacž, šchto w nich leži; ale wšon njewšedšejše, bšče a kač šebi wo nich šwětko nadobnje. Šene pučowanje wšebšchje jeho do lutherlike fraja, tu namaka wšon ja wšchale pšchegymač šwiojeho šhšchotowneho bohate pučowanje. Šemu bu podate šwiate piřmo, kotrež je ho wšchotni pšojnacž Kštrjstija pšchijnejo. Wšon bu pšojnacž, hšchotny wuščšitni Šeřom Kštrjta.

Pučowanje na horn Sinai.

Sinai je ja ščžeho člowjete je šwajatum wotčžejom poštrytu. Židja a šchegčjenjo wšchch čžowhu su jo čšchšiti jako hore Wojscho šafonja, a pšbła pučowanja do kraja Kanaana njewčrije šebi člowjek ničo horewšchjo, šliba jo by hore dšchacž šajinju Wojsch wšchabot.

Wšchdžem pučž po morju hač do Et-Zor pšči Arabšitim šajinuje a wot tam duwaj abo tšti dnu pučža po kraju hač do Šinaišeho šhšchta njemžachym napšejse, botež w tamniščich pšchibšitščich štronach meř knjejsche. Wšchdžam ho po šachšich a bšle napšejnaz pučžu tam podacž, a dyrbchajom ho bšču pšči šahodu do Šewšchego šanala na wšchšibšitow šhšchijet šhšchje. Wopšojniju pšbže napšejnazim ho na pučž. Šewšch šahšchšchjo po dwčmaj špšojinomaj pučža šhšchse nam w Aidan Musa w Wšija-howych ščorad. Wšchje to wšchjenje rijam wotwrat, tute ščota, něřtore šta šchštomow, šelene a čšeršewe, wšchšchšch dšwiojom, w-

Soy-li spěvat,
Pitnje dželat,
Strowja cje
Strowjony statok,
A twój swjato!
Czabny je.

Sa jaw sprogny
Kopoj mozy
Lubioj ma;
Wóh pał swětny
Pšes spāt mery
Czerstwyj da.

Wdech ty spěwaš,
Stawenje dželat,
Włachbne dny;
Džeł pał swjato,
Dulci dat,
Wetpaczi ty.

S njebeš mana
Wdech czi łmana
Žiwnošć je;
Žywa woda;
Riž Wóh pada,
Włachbne cje!
P.

Szerbiske njeđzelske łopjena.

Wudaće ho kóžbu hobotu w Smolerjez knižnicyczęćni w Wudyschinje a je tam sa šchwórkłetnu pšedepłatu 40 np. dostać.

25. njeđzela po swj. Trojizny.

Jer. 2, 13.

Rašyma tu je, našeš dny je křónčónym swětom wo-
tebjeraju, wětry kurowje a křyniško dnya, swjadnjene ło-
pjena padoju je štomow, přenje nógne mjeršjenje ho po-
tojuje, łyma je pšed burjemi. Ale ratať je swoje břešny
cžahnył a křymješko na křojim polu wuřhwał, so by to
kame po bókšim łymškim španju i nowym nałětom nowe
horještace wołabala.

To je to stare pšchirunanje wo cžłowškej křmjerčej
a horještaceju.

Ale jenož polne sornjatto, totrěz mozy žiwjenja w hěbi
ma, łthadza. A tat tež jenož cžłowjeł, kř mozy žiwjenja
w hěbi ma, kř je dady wot Wóžeho Duha, k wěčnej wje-
kěloškej poňanje. Wo žiwjenje w duchu mamy ho staracz.
Pšed křtupžozami je teho dla bižo pobožny spěwať
90. pialma prajit: „Křnježe Wóžo, ty dady ludžom wumrjeć
a rjetnjež: Pšchidžće jošo, wy cžłowške džęři; našeš
žiwjenje ho ruče minje, jako bychmy wrec lečili.“ Wón
wufnje pať i tuteje křicšomnošće křmšeho žiwjenja tež tu
próštwu: „Wuč naš wopomnič, so wumrjeć dęrbimy, so
bychmy mudri byli!“ Křchęćkřawita zřetke ma teho dla
do křmjetnje njebeše łozbe lěto pokutny džęi, so by wšchitki
wot žiweho Wóža džęlęnyh runje w tajšim křutnym cžahu
napominaka: Wroćęže ho k Wóhu, k žorcu wšchęho žiwjenja;
štajež wafęe wufje, kř jenož na łachodne, na křmšite
džęja, jošo na njebeše!.

W Salsfej ma ho teho dla na tutym pokutnym dnju
to słowo profety Jerem, 2, 13 rozpominacz: „Wóž lud
cžini dwójati břeč: mje, to žive žorcu, wupřichęci, a wu-
rubje hěbi šudnje; šudnje, kř hu džęrawe a woby njeđžęra.“

Chęmy to słowo zgle rošymci, mamy špominacz
na wobřęšnosće křubjenęho kraja. Na džorčak tutón ho-
raty kraj runje jara křopatny njeje. Žorča ho teho dla po
zdušim kraju jara wuřhwoz waža; wone hu šnamjo Wóžęho
žohnowanja, totrěz bōhacęže ho žorči na twój wuřwolęny lud.
Džęžtuliž jębn k žorcu pšchidžę, njech to je k Salomo-
niškim batam w Żenšalęnje, njech to je k břiškim žorčam
přędę w kraju, wřhdužom tam je w tutym w lęće zgle
kuchim, wuřthnjęnym kraju selenę, cžęřtne žiwjenje. Šęamo
potom, bōhž horze južne wětry wřcho drube wo wofłnošci
hu spalite, hišćie pšichi žorčak selenę kři wofładoš.
Kajke wofłchęjenje sa podžoznička, kř na šapřohęnym pučju
na njełujękřlwej horęoče je pučzował, bōhž ježo wofł wođu
a selenu kři wofładoła, bōhž ježo wofł pšęłđi šynł bęža-
zeje řeti křiški. Ač, něř drje rošymci, cžohodla
Iřraelita sa najwřetjęše wofłchęjenje dušę žane lępře
šnamjo njełanje hač žiwu wođu! Kať wjele tajfik pšchi-
runanjow teho dla w bibliji! Chę pialništa šmje žębjenje
po Wóży wuprajicę, dha rjetnje: „Žato lečę jadıš po
šymnej wodži, tat idęchęje moja duřka, Wóžo, k řebi!“
(W. 42, 2). Chę prajicę, kř drohotny Wóž jemu je, dha
rjetnje: „Wola tebie je to žive žorcu.“ W. (36, 10).
Chę profeta mje bōhobojajnyh wopřahč, dha praji: „D hby
by ty na mój kajnje kęžbował, dha by twój męř był
kř wodobna řeka!“ (Jes. 48, 18). A dobrešo pařtýra

woni: ku jecho pšchedali ja wjelstbada (hóža, kotrzj ma wjelstbudy i sčedunom honičj), wón je jich domoj pòkłał i wołami a konjemi.

24. Tak puščedzi wón krowich watrow, to czechnich domoj. A dočelj ho bojeje, so mogli ho trach budy po pušču wodžicj, sčedj so bole abo mjeuje i wina, so ku Zolera nčedj pšchedali, sčedj durbjadu nanej nčefle tola woinacj, napomina jich, prajizj i nim: Njewodžecj ho po bušču, wohebeje njewčedžecj ho pšchedajca na Simeona, kotrzj je nčedj i pšedizichu był, so seje mje pšchedali, a kotrzj je ja to hižo duho dočelj w sčedžecj pohebežal, ale mječje ho wičizizj ja winowatych.

25. Tak czechnichu woni horje i Egiptowiszeja a pšchindžedju do Kanaaniteho traja i swojemu nanej Zafubej.

26. A pšchindžedju jemu i wohebełscju hnydom tele słowa prajizj: Zolaj je hiščedje žywy a je i fnejom we wiščem Egiptowisim traju. Ale jecho watroba hebi wjele hiual myhłem, jo wošta pšedj wiščej wjehebelj powječej prošla a hyma, jo jim njewječejše.

27. Duž wupowjedachu jemu woni wdišle słowa, kotrzj beščje Zolaj i nim rěčal, i kotrzjch mježjeje Zafub potom krowiceho hma spòinač. A jato wón wošj wdiščedje, kotrzj beščje jemu Zolaj pòkłał, jo by ho na nych wjeł, a i teho spòina, jo je jecho hnu lawejeje i fnejom, nad Egiptowiszej rostawowazym, wožiti Zafubowj, jich nanowj dučj, prjedy wot tyščicofcju a starofcju wotemrijetj.

28. A jato Izrael, dobhečel nad wiščem horjom a njewprajomnej frudobu postajawiszi, džeje wón: Za man dočelj, jo je mój hnu Zolaj hiščedje žywy, i tym hnu moje poščednje a najrečičke dozpizj; čaju tak čij, jo bušč jecho wošlabał, prjedy bužil wumru; pšchedož nčefo wnu, jo ku mi moje budy pšedizicene, dočelj njewem, jichu bušč dale čyžl na tutym buščej.

Kož htuobto tež buščje, Woša wtažec, pšedj potutunim wojowanju i czechnichu i frudobie hečja a šubijene žiwjenje poruom jeničjemu džejeju woplatuša, tak wyšto poščednje a wjehebi ho Woše žiwjenje, prjedy w nych powuščene, haž, nimala saduščene jašo w nich, hduž njewješčli Woša wnu jato spječny wós do watroby pòščedje, jo moža i swojemu Šebóžinfej sčedomacj.

46. řaw.

Zafub poda ho do Egiptowiszeja i swojemu hnuj Zolajej.

Stejinu nčefle na proij nowcho wotščedjenja w stawinacj Wožeho kralestwa. Hižo wot 37. stana hem be wošo na to lawerene, jo by ho Zafub je swojim domom do Egiptowiszeja podal. Šebadje ho, jo buščje ho tam stare Woše słubjenje poburizel, jo buščje ho tam Izrael w pobančim narodžecj křetwizel; teho dla be wnu, jo ho swojibnemu wotzej nowe powuščizaje jiewjeuje doša, jo by tam wučahnuł. Šebdu-iz Izraeljaž bjeje w Kanaanje wostali, dha budy ho i Kanaanjeffimi imječeli, abo budy durbjeli ho swojeho naroda widačj. Šenoz pod wohebełscfju, fastej ku w Egiptowiszej nashadželi, možadju šromadny narod wotčaz. Š wotčazda wštomizni mječaju dočelj krajnu, jo možadju ho roščerčej. Šobla pał beču krajnemu šajublenemu narodzej po nabožništwu wotbudy lud, dočelj beču palizro; ale tola beču dželomni Egiptowiszeho bobatwina a Egiptowiszeje ščedomacj. Tu beščje tež meščicj, hduž jo jenudu i narodom, kotrzj be mjeje wiščemj pobanami słubijeny swojeho nabožništwa dla i słubotimi myšlemi, a kotrzj mječjeje ščastariz daloto a ščedomu wnu. Tu mječjeje ho wotry roščel watworič mjes šmenjom Wožim, kotrzj be ho narodzej doštalo, a mjes šmenjom wotčej pobožnyj mjes Izraelšim narodom. Tak be lud Wožj ratiše ja na pšchedo dželmy wot wiščitčij, fastej ho možadju i pšchidžecj a jeje mozam. Teho dla wostanjeni ho wušup i Kanaan je hwiatočnim woporum Zafubowim a i šnodnim jiewjeujom Wožim. Wóh słubi niz jenož hwiž ščist ja wušob, ale tež ja wroščenje do traja Kanaan. To je poščednje słowo i Wožeho erta, kotrzj stawinij řawych wotčow napomnja.

(Wotščazowanje.)

Čujelš řmilnosč i wobohimi njeroswuščeznymi židami?

Wohaty žid wopuščečej je swojej žonu a je swojim jeničkim džejejom, i lubojnej džowla, a je swojimi wufkimi bobatwomami mešto London, jo by tola belnich brojow rěči žid w pot-

užnej Amerizy rěčišče mešto byhlenja namatol. Dužj beščje jemu jecho manšelšja wuruřla a teho dla pšchidžecj wón nčef swoju žylu luboščj swojej džowzy, ja kotrzjč roščuwacjom a ščedomacj beščje wjele pjenes naložil. Zuta džowla rěčešče i ščedomacjom wjaž rěčom, a jejna mudrečja a žuje waidnje jenuduž ščedje, hiž ja wošlaba. Zeje nan, hiž wotčedje i wjeje swojich wotčow džeršelje, beščje ja trujeje w jejnaj wustawacj roščuwacjom dat. Wotro njetačelje, a džowla na řmječj řčot. Zeje nan beščje njewurčejenje řrudny, beščje žyle bješčotřotny, pšchedož jecho wera domajje jemu jenož słabu woštaju, jo ju junu jašo wošlaba. Duž lawota mječaja džowla wuřiz řrudženeho nana i hebi a praj je swojej poščednje možu: „Wóž nana, lubuřelj ty mje?“ — „Ty wěšč, jo řy mi dřeščida hač žylu řwot!“ wotmolwi nan. „Ale nana, lubuřelj mje wopramdžej!“ řwajelšje ho džowla i nowa. „Čežo dla činišči mi tutu bolofč, wječijem tebi wopofalał, so čže lubuřaj!“ řčotčelje nan. „Ale najlubajš nana, je dha wopramdžej werno, so mje lubuřeljč!“ wopšetowaje džowla. Nan wješč wuřelj roščuwacjom nčefo wjaž wotmolwizel njewoščelje, ale džowla džeje: „Ja wem, ty řy mje pšchedo lubowal, ty beščje najřpěšji nan a ja tebe watrobije lubuřaj; čječelj mi jeno wotčow dopjelnicz?“ — „D moja džowla“, wotmolwi nan, „žadaj, řčotž čječelj, a bdy by poščedni pjenječelj mojeho řamozjenja plačizli, wono durbj jo čži dopjelnicz!“ — „Nčj, mój nana! ja čže prošim, njewčez ženje wjaž pšchedjwo Šebuje Nagarenitemu!“ Špobizjowim japoruščej nanej, nčefto wotmolwizel. „Ja wem jeno mašo wo Šebuju“, džeše džowla, „pšchedož ja njebud nčefo wo nim wučena; ale ja wem, jo je wón Šebóžin i wumozicjom mojeje duščje, ja řařteho řym je wón spòinał wot teho čžaša řem, džešč řčotčiz. Za weru, jo mje wón ščedju řčini, bnyřiz jecho wješčje ženje njewjeju lubowala. Za čaju, jo i njemu dha, a pšchedj pola njewoštaju!“ A nčefo, mój nana, njewpawježej mi moju prošimu, wotšariz hebi te řnihi, hiž wo Šebuju řčurizuju rěča: ja ho modli, so by ty jecho spòinał, a jemu tu luboščj řčičil, hiž hač botal mi řčičelje!“ — Zate rěčelj njewoščelje, wona beščje ho pšched mernu napinola. Zeje řčedja beču ho pšched nanowu tak hižo wot bolofčje roščorbanu watrobu pšchedre; wón durbjelje wot i teje řitny dwojateho čžerpienje. Wješč hač beščje ho jašo duchowim jebat, jo moždžeje ho jašo i swojej mječajej džowzy wroščej, beščje jejnu duč i Wošu domaj řčot. — Šrenje, řčotž nan, po tym, jo beščje swoje poščednje řemše wjehele jemi pšchedobal, čžinjelje, be to, jo hebi nowy řčestament řupi, jo w nim wobšchopowalce a roščuwacjom wot buča i wotčofčje, řčotř wopšetajenje řčičeljanješch duchowneho wjařelje. Wotřu na tež wón řčotajelšem i čžidim a potuřim řčedžerjom ja swojim nčedj tak jara wot njeho řčapitum Šebóžinom. — A řčej pał woni, je-či jo njewoštaju w njewerje, buščja jašo řčedžerjenj: pšchedož Wóh možje jich derje jašo řařčejčepiz. Řomš. 11, 23.

Puščowanje na horn Sinai.

(Wotščazowanje.)

Na řčej džeč wušladamj Sinaite horn, mjes nini horn Diebel Šerbal, řajnišdu. Wotčj pušč wije jo i wječorj, mjes řarasonowej horu i řařkami wopomnizaje a mjes řčedžiwnej horu Diebel řařibe wušladamj morjo. Hora Diebel řařibe řčiči jama řčedžiwny napohlad bjeje wješčeho řumjeja; wona je natwarjena je řčotwotř wješčelich wotčotrow: najřpòbniša je řčot jašo řame řčot, družba je čžerpienje, řčejja čřorna řčj řčotla a řčotwotř řajnje řčotla. Za řčotore mječizijny řym pšidi morju, tam, hduž je jo řčeritah řepi, hduž ja Izraelšimi hnojelje. Wušladawizj ho w čžerpienje morju, beču w řčeritah ja řařčij pušč.

A nčefo řařle pšchidžemj do wopramdžje řčotřej řajny na Sinaite řčotřaje; řčejamj po wješčelich dočah, po řčotřotah a wuščij, po řařčij, w řčotřčej wjele, po řrudich, w řčotřčej mjenje řčotčelje; čžotř teža tam wuřle, wot řčotř wotkamene řamjenje pšidi pušču; nable řčotřej řčotř, nad mječowaje, řu řčedžiwne wotworene; řčotřej wječej řu žyle řčotřotje, wot nčef wječu wješčelje řčedžiwny a řčedžiwny dele do řčotla. Čžotř njewošlajelš, řař je možno, jo do řčot wješčje; řařle řčotř pšched meščom, hduž jo do řawinje, wušladawizj wuščob. řař, řčotž řčot, „Wadi Wudra“ bnyřelje řařle čžotřiba řuřa ho wo řařčij pušč wotřarč. Tu řu pšched řčotř wuški řčed wuščiboli, jo durbjadumj i wjelstbom řařčej a řčedj dale hič, wjelstbudy pał pšchidžedju

Sdy-ti spěwat,
Přinje dželat,
Strowja cje
Sewóhny statot,
A wój hujatot
Sedny je.

Sa staw spřegnu
Napoj móhny
Lubotěj ma;
Bóh pat hwierny
Nicheš spat merny
Čerstwotěj da.

Nječ ty přewah,
Sewierne dželatěš
Wchředne dny;
Džeš pat hujatot,
Dwidi batot,
Wepočaj to.

S njebeš mana
Nječ cji hmanu
Žiwotěj je;
Žiwa woda,
Kíž Bóh poba,
Wotčeh čel

F.

Szerbske njedželiske łopjena.

Wubawa ho lóžnu hobotu w Šwulterez knižnicyčejni w Budoščinje a je tam ja schwotětnu pichedplatu 40 np. dostać.

Sawjedžen semrjetnyh.

2. Kor. 5, 1—10.

Ščo škiczi nam naša křesćijansta wěra
fa naše wumrjeće?

Na tole wažne praščenje chze nam to horjetch
přihane słowo Bože polne, směrrowaze, wosbožaze wotmoł-
wenje dacz. Połnu wěstotěž teho, ščož sa naše
wumrjeće wjedžeć a po našim wumrjeću dočjatěž
mam, škiczi nam naša křesćijansta wěra a jenicžny
našda wěra! Njewěražny hwiět widać to přeje a ma
křesćijanow jato hōnacžkow, kotřiž to fa wěste a wažne
maja, ščož čłowjek widžeć a hlyhkeć a i rukomaj
mašać njemóže. A hlablazu dwelować by rady wěstotěž
ja žiwjenje a wumrjeće měš, ale wot wěstita čłowstich
njewobstajnych myšlow a wučebow čžerjenu a wabjenu je
kaž hlablaza šejna, a kaž mójšta žolna wot wětra hōnjena
a mjetana. Ale wěražny křesćijan w šbōžnje wěstotěži
hwojeje wěry přewa, spominajo na hwoje a hwojich ludhych
wumrjeće: Šak šbōžny hym, hdyž wotpočuju, mój Jesu,
w twojej lubotěži! Wón njehje w rukomaj a we wutrobje
Bože pšimu, tónle njebeštji list hwojeho Wótza ja
čłowbste džěči, w totrmž namata hwiětlo na hwojim
puczu, tež na puczu wumrjećja, w totrmž Bóh Wótz
hwoju lubotěj a dobrotu tym, kotřiž jeho hō boja a jeho
lubuja, tpyžatěroćenje šawěćujuje a šajgłuje. Š kajtim
šgłom? Za trej a prawbōžž křysťubowe je tón čžerwjeny
šgł, je moja drahta došojna; i tej piched Bohom ja
wobšatč chzu, hdyž do njebjia nutš počahnu. Šbōžnyh-

čžinjazu wěstotěž sa žiwjenje a wumrjeće mamy we wěrie
do Jezom křysťub. Jeho piched do čžela, jeho hlowo,
jeho hłobjenje, jeho čžerjenje, wumrjeće, horjettace a
t njeboštupije — wšatko, wšatko twoje dla, so by
wjedźat, i wotat hō a hdyž pōtadžel, hdyž je twój wōtžny
traj a dom a kať dyrbiš hwojeho powołanja došojny
hłobžić, so by jany w křysťubku wumrjeć a i nim wšcho
herbowat. Ze-li so wuinašel: Ja šatožu hō žule na
křysťub drohu trej, dha mōjšetj tež wěseje a wjebele
spěwaci: Tam, w tamnym rjanyh mōjšetj mój džel
a herbstwo je. Š Božemu pšimu pat a t Jesušowemu
hlowu pichidžje hwiēdčjenje hwojateho Ducha w naš, tž
naš do wšakeje wěrnōščeje a wěstotěje wōdži. Njewěražny
hwiět škōrži: Ja hym žiwy a njewēm, t čžemu; ja wumru
a njewēm, hdy; ja počahnu přerj a njewēm, hdy, —
tak šrubne je moje wumrjeće. Wěražny křesćijan je
wěšty a rjetnje: Ja derje wēm, komu a t čžemu hym
žiwu, ja derje wēm, hdy wumru, mjenjuju hdyž je
šnjełowy čžaj a Boža ščitnba; ja derje wēm, hdyž
pōnbu: dom t mojemu šnjelej a t mojim došojnym
lubym, — tak šbōžne je moje wumrjeće! Šaj, te
hwojatny Barwolom prajimy we wěrie: Ja wēm, so po
tutym šachodnym čžele pšjetrašnjeje čžele, po dračije
hubjenstwa drahtu křysťuboweje prawbōščeje a křasťotěje
doštanu, ja wēm, so wumrjeće budže moje dobyčeje.
Šalleluja!

Šbōžnu wěstotěž mamy w našdej křesćijanstej
wěrie sa wumrjeće a šbōžny troyšit. Wot hłuboteko-
žebjenja, wobčeznošče, tychšnoščeje a šmjertnyh štrōželom

reči svojaty Pawol. To je wón wschitko a hultlo
jaczawal pishi wumrjecju lubych hobupodobnikow, hobu-
džakacjerjow, hobuwojowarjow a spominajo na swoje
wumrjecje. A tola piša: my biny dobroje nadžije, my
biny troščitni. Žorlo wičeho troščita w žedženju a
w tyščinošči je a woštanje jemu wera do teho knješa.
S nim je pšes wera tak nutnje sjenoceny we wječelu
a scrubobje, w žimwenju a wumrjecju, so troščitnje wě, so
wičitše wozny wierzajny t ščedemu služic durbja. Tuton
Boži troščit jeho tak pošlynjaje, so wičitko dže, ščotž
jeho knjes dže, to Boža wola je tež jeho wola. Zle
wječje, Pawol je najwječiji Boži wotroček mjes Božini
mužemi noweho šaknja a hnadž žleho Božeho pišma,
wón je wjazny džekal, hacž wičitny druhy želušowi
wumoznizy. Čezheč ty šlonič, čjeho bla? Žeho bla,
dotež je we wčerje sjednocil najhorzypke žedženje, dom
pšičinč a pola škrystuša byč, a najwječijšu senišču
šiweru w knješewom džele, dotež bješe je swoje džatnje
horjazej lubošči a želuša bižo w njejbjebač a dotež
w tutej lubošči wičitše swoje mozy trejbalše, kždu
škadnošč naložowalše, kždu ščtambu wutpowalše,
druhe wutroby swojemu knješej dobyč. Člešerowe šajne
žedženje: Pšičečje mje, so byč ja t mojemu knješej
čahnył, a tamne: Ža durbju džekal, ja želuša džekal,
doniž je džet — to je Pawolowe žohnowane žiwjenje a
jeho šbožne wumrjecje!

Swojebžet semrjetny! Dopomnje se na našich lubych
mowich, spominanje na naše wumrjecje! O, tak wjele
Božeho troščita trebamy, spominajo na horte dželenje, na
wutrobu, kotrež na semi wjazny naše njejšu, na wočša,
do kotrežny wjazny hlobač ujemodžimo, na cufi, požohnowane
šiwérne rufi, netko šumne w šimertajny španju! Kat
wjele hnadneho troščita trebamy, spominajo na naše
wumrjecje, spominajo na stare šašžene zyrwne leto — a
na našču nježwetu, na naše šakomžjenja, na naše
hřeči! Ščto ščizi nam troščit? Ščto šimertje rostrudženu
wutrobu a wščne šiwedomnje? Žorlo wičeho troščita
pytaj tam, hždež tež je jón tón uamafal, kiž je bolostenje
šudchowal: Ža hubjenu čelowjel, ščto dže mje wumož wot
čžla teje šimercje, a kiž je troščitnje špenal: škrystuš
je moje žiwjenje a wumrjecje je moje dobyče! Pytaj
jón tam, hždež na Zaborje wječneho ščetrženja twój
wumožnik čje troščituje: Ža šum živy a wy budžerje tež
živi, hždež je we wječnyu šiwetle našich lubych wierzajnyh,
kotž kiž w nim wušnył, šchromožil a hždež dže po
malej štwilzy we wječnyu wobhplenjač šbožne wječne
šakowidjenje tym šwojim wobradžic. Nježela semrjetny!
Ščto nam preduja lube rowy a hórki šašženeho leta,
šakšženje let? Žele ščizje a pomniti, tele wězny a ržže,
tušč žarowazy a jich šulij, ščto nam a drušim praja?
Ščob žarowanja a šakanja, ščob šawošajenych, wošycoč-
nych a wopuščenych ščuščimny; ale šajnišo a možnišo
špewa ščob Božeho troščita, tak ščowrončel nad našči-
nymi polami: Ža wem, so moj wumožnik živy je, ja wem,
so moji lubi doma šu, so moje wumrjecje mje wjedže
dom! Šaleluja!

Se ščowami napominanja ščonči šo našča epistola
a š tym našč dopomina, so durbni nam našča ščesješajništa
wera ščizje šajne šiwate napominanje w knješowej
ščizje. Ša tym štejmy, so byčmy šo jemu ščobabali.
Wy džeci Bože w žušbe, pržujučje šo, so byčječe
šwojemu Wžtje a knješej, šwojemu drohemu ščesješajni-

štemu mjenu, šwojej wječnej domišnje čžesč čžiniši. Wy
džekacjerjo želušowi, šiwatol šo bliži, džekajče; pščotž
knjes je pšed wrolami. Wy wozowarjo a bžerjo,
woštanče šiwérni hacž do ščona, dobyče je wošče,
šiwérny dže našč knjes ščonu žiwjenja dacz. Wžry
hnadž durbimy šo wičitzy, šies wuwjazča, šjewicž pšed
šudnyu ščotom škrystušowym. Štal a prošče, dobacy
a ščudu, mudry a njewječny, woški a niški, šiwaty a
hřešnič, wičitzy, wičitzy durbja šo šjewic. A wičitko
budže šajwne a šajne a ničo njewoštanje nješate a po-
tajene! Budžny mudri, wadžimny, pšičšotujmy šo na
šwoje wumrjecje, na šbožne wumrjecje!

O šiwaty šbožna wera! Žat a šwalba tebi, ščba,
luby Wžtje, čžesč a moblenie tebi, želušo, ty pščewinjerjo
šimercje, a wječne džakowanie tebi, šiwaty Ducho, so
štemu we mjerje! Pomhaj mi, knježe, so by džet a šepse
mi byča moja wera šbožna wječotš, šbožny troščit a
šiwata mož w twojej ščizje a dopjelš hnadnje moju
wierzaju proštu: Wžj Božo, daj pšes škrysta krej, šo
w šimercji šo mnu derje šet! Šamjeň.

B. we B.

Na holčžyny row.

Wšchor ržbu rošlama,
Ržbu w čžichim haju;
Wžipšiča Wžj šandža,
Wžč dže hčwetu tajla.

Prjeb! hacž ržba šakče tu,
Wšchor ju žno šlemi;
Šččč ko dčtrčny nješče ju,
Duž ju Wžj wja šemi.

Wžče, šy ju pščebadžil
Do ščena šebi,
Ščy ju wulay wotšnadžil,
Duž net šččeje tebi.

Mje tež pščebadžil i hubčitwa
Do šakrobu šiworej;
Daj mi ščobte wonjenja
A wječnej čžesč twojej.

Z. Wžiča.

Pučžowanie po Božim pišnje

abo

lajše myšle nadendžej, Bože ščowo čžitajo.

Pobawa šiwčny čžit „Pomhaj Wž-a“.

1. luby Wžičajowe, 46. řaw.

(Pščakčowanie.)

I. 1—7. Šrael šajšanje na puču do šgyptowščeje w Ber-
šabje, šo by Wžu šiwčny wotzow ržčny wopow mowawal. Wž
šiewi šo jemu w nožnym wadžuju, a šatub čženje dale.

1. Šrael wopuščuju i ščewrona, hždež bčhe, wročimčy šo
i Mešopotamščeje, dotal byłil, čžehniče do šgyptowščeje je wičim,
ščotž mječje. A pšičšebadžil do Beršab, do tamneje mječiščeje
na južnyh řčajnyh mječah, kotraž bž šiwčena pšes mnohe wo-
pomnijača i Abrahamoweho, ščawoweho a jeho žiwjenja, wopru-
walše wón ržčny wopow Wžu, šwojeho wžša ščaw.

Nužny puč i ščewrona do Beršab, nčbže 5 mil dožy, wječje
pšes nable ščalne hčrti, bjele wotšadneje drobš ja wož. Žeho
dla durbječe šatub dale t ranju čžahnyč, šo by do došow
pšičšič.

Knjež je šatub w ščewronu ščobšimnyu wadžuju šajne
Wžu ržku wotšladat a w ščewronu pščewročenju poči i njež-
ščih wotšotšowcy špšnal, šba tola jeho wutrobu, ščž wuščje
i řraja Wžič ščawjenju, ščimne myšle junačo, a wš šakabče
ja Wžič ščownošču pšiči tutej troščel, dotež bčču pščewidče

tafje pospuytu Ahrabahomowe a Izaafove je schodno byle, a dofelč bē Wōh to tež fafačaf. Tola cjaš, kotraž bē ho minč, hōž bē Ahrabah do kraja pšichajomč, je 215 let (2283—2098 po štw. hrowta). Wuinowleny narod je taf dočho dočel v hlušenjenu kraju pšichajomč, je tu dočel najhomit, so je lubočeč f domijenje nabyl, kotraž bē jenu fa baščaj cjaš trebna, a kotruž njemōželche jenu nečedn wōzaj jafubječ.

2. A Wōh dōželche f njemu w nožy po woporu wo hnje: Zafubje! Zafubje! Wōn wotmowli: Slej, tu hyn ja!

3. A wōn dōželche: Za hyn Wōh, Wōh twōjeho wōtza; njeboj so do Egiptinowje dele cjašnyč, to je po mojej woli, pšicheto tam cjaš a tebeje a w tebi hrowt wuwinowleny narod, kotruž je nēto wulka hrowba wurōst, wulki lud kēzinič.

Dyrbičadu potomnižy slarčy wōtōwz nēdhn pšichōdni hōč f a Wōze wotpočlady, fa porjady, kotraž cjašyche Wōh pšehes Wōje-jaša mjes nini falozjč, dha njemōželčy so 1. do malych pšichōwz roščajčepčjč, ale dyrbičadu jedyh hromadny narod wōstajč, a to narod wot družby wōžbeleny a w hōbi hromadny. To pač njebe možno w Kanaanje. Ktaj bē hjo wōžbeleny wot mnohych Kanaanajščy narodow a lečba Kanaanajščy slajnje pšichōwajche. Wj lečba Izraelščy ranje taf pšichōwja, dha bōdu pač do swady pšichōj f dotalajni krajnomy wobpderjeny, hōžč bōdu bjes dwela wōbsejč; tež njemējadu ani pramo na hrowej stranje; pač bōdu so pšehes manžestwa f nini imējelči, a taf bōdu faštali hami narod bōč, faž h jini tež Sidemijny poručič. Štōnč nje pač by hōj tež možto fačč, so bōdu hō male pšichōj do hō- hōdnyh krajow rospōrščili.

Woni dyrbičadu f 2. do wōbstejnōščow pšichōj, hōžč mējadu jenož fadny wōbhad f pohanjani narodami. Šač dočaf dēšche Wōh pšehes jšewjenja je slarjmy wōtžami rēčaf, a woni bēchu jšewjenja lubje rad pšichjč. Wot nēta mējelche kōzj f turyjni jšewjenjemj Wōjini na dšijchi cjaš. Wupyte dobre hynjo mējelche nēto cjaš, so by jšehadato. Izraelščy hōidnu wo Wōdu jenož pšehes powjelče, woni jšewjadu jehō jafō Wōha, kotruž je hō Ahrabahaj, Izaafel a Zafubej jšewit. Tute pōnaje a cješewjadu Wōha pač njebe hōjche taf trucej fahorjenje, jo njebo hō hōubito, hōžč w wōbšedna cšlowišta pšichōhinočj f bōčej a pšichōhōw hōjche možny najōst dočaf wot wona, faž by hō to jafēčje w Kanaanje ftač, hōžč wobpderjo zupch slajnje pšehčelčje witačdu, slajnje hō na to jafēčiču, jo bōdu hō f nini jšewno- cšili f jafowčšili, dočel hō nabožnižy wot zupch njehabowjadu. A tola jafō wuhadajche f teho, jo njemējadu woni hōjche žan- nych mēhōnitow, a dočel slajnje, faž tež pōbōžičo hōjche, hō w hlabadcu, f cšeho maja wužit.

Woni dyrbičadu f 3. hō f trajom jšewčj, kotruž mōželche fa nāč bōčj f pšichōwom w jōžkanočj, w kralowim jarjadowanju, w wunijichōw a jafonjch. Ša slarjmy wōtōw bē pōtjčfč žiwjenje najhmanjche. Wot njehō mējadu woni, dočel bēchu bōhacj, wulki wužit, a jšchōž by bylo je schodno fa cšlo- wjela f tajnim žiwjenjom, to jim njehōjčōfelche. Dočel pšichō tajnim implekju wōbšedne a protje implekju wōbšowjadu, dha tež bēchu pšichōbili fa Wōze jšewjenja, fa jšewjenja, kotraž bēdu tež hame wōbšedne a jednore, jo njebe hōjche trebja, jo bōdu byle nēdže jafubje. Taf njebe trebja, jo bōdu slari wōtōzjo w pšijme a wpanjaju jōžčani byli. Taf pač hō njemējelche f žubni narodom. Pōtjčfč žiwjenje fa žubny narod je slajnje f hrowčōju a f dšimimi wōjchjenuj frowčōfene. Tēcho dha hō tež dšenja hōjche mišjo- nario mjes pōtjčfčim ludami prōjaju, jo bōdu tēh, kotř hō Wōjemu hōwju pšichōbili, fapōdili a fa rōlinočju dočeli.

Wōh cjašyche mjes Izraelščim narodom pšehes pōtjajene a ja- rjadowane Wōze hōžbyh na wōjchjich štwōwčōj, cjašyche pšehes wōbšchōw a teho dha jafubjaju jafōn do wōšeho narodnēho žiwje- nja wlin dočafč. Tola tafje jarjadowane nabožnitwō a wutwo- rjenje jafonje hō jenož fa lud mōžne, kotruž je fapōdleny, kotruž ma trucej jarjadowanj traj, a kotruž f najmijehča po nēčim w- meljetwa a wēdomōwje fnaje. Tēcho dha je Wōšaf pōbōžičō Izraelči traj na rōlinočju falozjč, kotraž ma nappomnjene f dšela fa pšehōmjet, f dšela jšewčje. (Pōtjčewanje.)

Sponinaj na hmercz.

Wužč naš wopomnič, so mē wunijčej dyr- bima, jo bōdny mudi bōti. W. 90, 13.

Wj-li hō na femi lotterija brada, f kotraž by hō wōčšajomč kōžu fclundu wulki dočyt je hō tēhā tolerjemi, po tajnim tajch

dobytow w kōžej hōžbje tji tēhāz a 6 frow, a kōžby dšēč 86 tēhāz a 4 fta, a w kōždm tēhā 31 frowom 556 tēhāz a 170, dha by kōžby wētm bōt, so tež tajti bōbt na njehō pšichōdže, a wē wēlčej nadjiji tajchō dočytfa by wōn na tajtu lotteriju frowinaj wōbnojo a w nožy a do njeje hōdžaf; haj, hōjche wēlčej- faji tajchō dočytfa mōbt wōčafčaj, hōž je pšichō tē lotteriji w- cšjajene: žabny, kiz je wulki dočyt wōčšajomč, njehmō w njej bracj a do njeje hōdžč.

A tajta lotterija hraj je wōpramōdže na femi, pšicheto hmercz wōtwačfa kōžu fclundu jehōch cšlowjela f tuteho hrowta, a to bōes pšichōtčaja wōbnojo a w nožy, lēto wot lēta. Tēcho dha, o cšlowjčej, wōpōmny, tmoj dočyt f tyni fto tēhāz tolerjemi je tebi tež wōt- pōčōwem, hmercz čj jōn wōčšajene; ale hōž? To tebi njehō prajene, pšichōtaji pač hō f temu, jo hō njebu štōžč. hōžč hmercz f tym dočytom pšichōdže.

Puczwonje na horn Sinai.

(Pōtjčewanje.)

Š tuteje krafnje oaly domjedže naš pucž do drugeho doča, kotruž je kulojto jafō fclōf a fclōwōfōfō f wōjchōtmi fclami wō- wōwōwōw. Taf je mōžno, jo je ti nēdžy jšōr bōt, f fclōwōž fclj mōda a pšlōnōčj wuhadajčej. Wšehō frownožymy fclami wuhadajčō hōtj je femie, nēdže 30 metrow wōhōf.

Wōžmy dšēč fclōnjene blizajčmy hō Sinajfemu klōščtrj. Načty pucž domjedže naš po famjenajch hōrie na horn, nēto pōčjina fclēčelka wulka bōčj, dyrbima f wēlčubow dele fclēčej. Škročjmy pšehes wēlčubadmi pšehes krafnj slajotaj dot; wulke famjenija lēčā do dōle, nable pōbšōmā hō fclāy po wōbēmaj fclōmaj nēdže 250 metrow wōhōf. Wšjme, hōžč Wōh rāz tutej hōrojčej krafnje dēčej fpožej, wala toržaja rēta hrowej fclōm po tutej fclōfajbje dale. Načty drohu hō mūnija f klōščtra f wul- fimi pšōamj natwariti; cšlōt mējadumj f jehōch famjenja na druž- fclēčej; pōmač, pšichō kōžej fclōčel pucž pōtajo a fclōtajo, hōč tež famjen trucej lēčj, fclōwōwaju naš wēlčubō. Dole hōrojčā fclōr jo dōt. lōžō a fclōwōhōč pšichōdženy dale, a cōstjny hō pōtajo. Wō rjanyh puczwonaj pšichōdžemj do rutiny „er Naša“. Nēstlō wuhadajčj tež nabe hōr, kotraž klōščejā f najmōžmijim Sinajščim hōr. Wōšēbe nadpudaje čj hōra „ras es Sōfaj“, kotraž hō fclōy wunuri. Wō jenej pōwēlčej je tūtōn hōrčj hōr f mnohimi fclōfajbimami a fclōwōamj, na kotruž mōže cšlowjč jenož f cšēčā dōčel, abo lēpje dočelčj, hōra, hōžč je Wōh Wōšfōbaj hrowt jafōn fclōf, a w rutinje „er Naša“ hō Izraelščy hrowe lēhōw pōtjajene mēl.

Šōžjini pōčejamšj wuhadajčmy prēni rāz jšajit f klōščtr. Wōšfōčj wulchj jafrowom je twjčrjajnje podobny. Tēž w pōbōč- nych dočah wōžmijmy pšlōy cšlowjchō dšēla rōčj; tola do prēda wēbje naš načty pucž. Wōšfōbe pōhrejebničōw f arabimj famjen- tny mēl pōmničami wuhadajmy f bōka pšichō pucžu. „Salem alokum — mēr bōčj f wami!“ prajaj, dšēla Wēdwinjo nimo.

Wēlčje tji fclōwōčj na dšewjčj hōžbim, hōž hō w frowōwōwō klōščtrfclōj dwōra jafubjajmy. Načty nabe pōwčjaje pšima donjēchdu klōščtrfclōm pšehēbēčjčej; mūnchōpōdāt pōtje- dšēche nam wōclōwōfōw wōclōwōwjenja; wōčjty hōmōčā witačdu naš f wulčej pšehčelčimōwōju. Taf dha pōtjajimj w hōrnjej klōščtrfclōj jafrowdže načty fclāy a pōdajimj hō na tji mēhāžy pod fclōt hōr. Škātj.

Wōšfōbe pōwēdajčelka njemōžu tu nappomnič, kotraž Kōwōbo a Hōrojčō wō najāčay tuteho klōščtra bōja, njemōžu tu fapjajčj. Wōšfō mājā jšewjčj famhōtj: klōščtr: hō fclōf na hō f nini wōžōwōwaj f wōšēbēčej hōwōtōčju. Načty fclōwōwōwaj na wōšj f Wōšfōjom, a f družba je hōwajčej Škātj Alchandrinfclj; wōbaj wēnūjajčj klōščtr je hōwōtōčju, taf krafnje, jafō njeje hō žanemū družemū klōščtrj dōstlō.

Wō legēbōžō wō hōwajčej Škāčej Alchandrinfclj jenož nēfōtē fclōwōčta: Wōna rana hō nimalē wēlchm družim legēbam wō cšerpjčaj. Wō pōwēlčajč je tuta pōbōžna fclēčajčānā nā- padā pšehes hōwju mūbōčj a rjanočj fclōwōčj Wōšfōmianej, kotruž bēclē 1. 300 do Alchandrinfclj pšichōt; tola hōwōje wēry dha mējelche Škātā cšerpjčej a bōrny hō jey hōwō wōtēlčj. Zā- dšēlo donjēchdu jeye cšēto na hōru Sinai. Klōščtrj hōwōa jeye cšēto w dšōhōrnyh fclōwōčjch. Tūtōn njewuprōmijny pōwōstlān a pōwēlčēto wōšfōja, kotruž hō na tute mēto hōwōane, w- fajnja nam wulku nablādōwčj, kotraž hō w hōrčfclō-fclōwōfclm

Soy-li spíwal,
Bínje dźělat,
Strawja cje
Sawóhny statol,
A wój swajtat,
Sradny je.

Sa staw spózný
Nawoj móžny
Duboč ma;
Bóh pał swěcny
Wšes spał miený
Čerjnowój da.

Wšes ty swětaš,
Sawierne dźělaš
Wšedne dnaj;
Džen pał swajtat,
Duboč dat,
Wotpočaj ty.

S njebeš mana
Wšes cji tmana
Žiwnoš je;
Žywa woda,
Kiz Bóh poba,
Wotčiješ cje!

F.

Serbiske njedželiske łopjena.

Wudawo ho łóžbu hobotu w Šamolerzj knihcijšćejetni w Budušćinje a je tam ja šchwórtkětnu pšchedpłatu 40 np. dołtač.

1. njedžela adventa.

Rom. 13, 11, 12.

„A tať, dokeľž wěmy tón czaš, so hodžina tu je, so bychmy je spanja stawali (pšchetoz našče šbože nětł blize je, hačž hdyž my wěrjachu); nóz je ho minyła, džen pať je ho pšchibližik.“

Hdyž dyrbeječe ho izraelsti lud w pušćinje rano šbėhnucž, so by dale cžahnył do Kanaana, potom běiche wawćnje, so ho na trunach šapista a pšches žyle lěbno křinčacuň synki šlěborych trunow a wotachu: „Dorje i lěhwa! Statieč k nowemu wojowanju! Šbėhneče ho do Kanaana! — Synki šu tať riez je šlěborych trunow, kotrež lud noweho šluba pšchi prosy noweho žyrtwneho lěta postrowja a taž wubudžaje šlowo na našče wutrobny křinča. Abo šcho je druhe hačž tajfe wubudženje — to šlowo šćenja: Šlaj, twój kral pšchindže k tebi, a hišćeže móžnyšče napominanje epistole: Šobžina tu je, so bychmy je spanja stawali. Tež našče adventfe šheryluche nam tajfe myšle do wutrobny njebeja. Šobžina tu je, so bychmy je spanja stawali, napomina japošćot, pšchetoz 1. je ranjši czaš, niz jenož w žyrtwinyh lěče, kotrehož wrjenje hodžiny my šwječimy, ale tež na šwěće. Nóz je ho minyła, džen pať je ho pšchibližik. Wot teho cžaha, so nóz nad Běthlehemom do štytnoješ pastyrow, do jastwa ludow, do cžemnješče pohanjawa, do wšijeje mrokoty žiwjenja a wumwrjaca cžiwlišk džezi i njebeš dele wu-
praji: Wudž šwěto, šlowo šćini ho cžeto — wot teho

cžaha ma japošćot móž cžemnoježe na šemi sa šlemjenu; šćen nóz ho šhubuje, hjo ranje wčubje šwita a džen teho Knjeja pšchego blize pšchindže: džen křaknoječe! A runje teho dla tež tu, wobača teho Knjeja, ho rošhwětt a budž šwěto! To plačzi tym šapšarany w hišćejšćian-
šwoje, kotřž najšterje hišćče njemjedža, tať wjele je bifo w Božim kraleštwje. To wšat tež plačzi tym hjo wubudženy. Na wotucenje dyrbi stawanje pšchindž. Ty móžeš wotuceny hišćčšćian byčž — a tola hišćče wjele k prawemu hišćčšćianštemu šhobjenju pobrachuje. A wšat špyrtowanie je wulke, kuff dale drėmacž. Wotucž, kiž ty špiš a šlawaj wot mornowch, dža budže šhryšćuš tebe rošhwěttik. Šobžina tu je, so bychmy je spanja stawali, pšchetoz.

2. je czaš wojowanja. Wubudžaje šlowo japošć-
tola je i šdobom napominanje k wojowanju. Wotpołožmy šćutki teje cžemnoječe a woblečmy ho brónje teho šwěta! My mamy wojowacž pšchegžwo šćutkam cžemnoječe. Abo njewoždžiny, tať žadočžšćiwje, wobžrautwo a wopšćitwo w našim cžahu pšchibjeraja? Njedopomina škorjež nje-
póžčšćiwječe na najšhredce cžahy pohanjawa? Njerostorha ho našč lud pšches roškoru a šawišćž? Duž je nufnje wojowacž pšchegžwo budam šbėža a roškoru, pšchegžwo žadočžšćiwje, pšchegžwo njewěrje. Wojowacž ho dyrbi w šćiwje a pšćnje, w přebowanju a w nowinach? My pšchegjmy šbože a wušpěch tym ručšćšćim mužam, kotřž pšchegžwo cžemnoječe na wóinu wučžajnu a my čžemy podpjeracž tajfe towašćtwa, kotrež wojuja pšchegžwo wopšćitwu a njepóžčšćiwječe; woprujemy šwoje šćilne dary sa

wustawny snutskowneho misijonista? Wšedze wšedem pak je nufne, jo hani wojujemy i brónjemi šwěta, jo bychmy wobarnowani byli pschod šcipami sjebo, jo bychmy wojowali s mječjom słowa Božeho, kotrež je móžne, powolicž brody cšennuwoje. Sawěnje — šhwile njeje spac: Wěda tym, kiz šywa, kotrežyž njepšeczel pschekhwata, prjedy hačž šu sejtawali a šo i brónju Božej wobronili. Šodžina tu je, jo bychmy se španja šawali, wšchetž

3. je adventski čas. Kaš powitam ja tebe? Tak špěwa wošaba w adventskim časju. Kaš mamy jeho powitač? Kaž wotročyžy, kiz na teho Knjeja čakała, niz špizy, ale wotučent, niz lěni a špróžni, ale hotowi t džělu, hotowi t wšedem dobremu štutkei. Kaž wojazy, kotřiž na šwojeho trala čakała, kiz wšidnž swoje wojšto wobhladač, w rjanej wojetkei dražje, krašni wobhladač w ratiškim šwětle, niz jako pschewinjeni, ale na wojowanje hotowi w mjenje teho Knjeja. Kaš mamy jeho powitač? Kaž njewješta šwojeho naroženja, rjenje wupychena i tej pychy, kotraž šo jemu lubi, wobčezenu tu draštu, kotruž je wot njeho došla. Njewješčinjnu draštu adventskeje wošady mjenuje nam šherliuč: Za trej a prawobčej šherstka je moja drašta pschijtoja. Tak wupychena i purpuirom jeho krmě, se židu jeho njewinoče, i pscheczenjom wěry a i křonu hnady je wona pschijotwana, šwojeho Knjeja powitač, hdyž wón wšidnž w swojej krašnjezi, hdyž jošny, wěczny džej sejšhadža, wo kotrymž rěka:

Ndž je šo minula; džej pak je šo pschibližil.

Šamjen.

Sswjaty advent.

Zion štaš, šo rošhwětił.
Zwoj tral pschidnž i njebjež dele,
Ručy tom Knjejei pschibotaj.
Kotrehož tón Wdž t nam sejele;
Wón šu našu wotrobu
Žaba t šwojom! buplenju.

Zion, Bože špěleščto,
S lubočeju job! powitajmy,
Joni, kiz nět t nam bliži šo.
Šotijana šapěwajmy;
Wón našu luby Šbžniš je,
Našče dušče wumžž čže.

Dlej, po radže wotzowisei
W wěcznjich pschibotanjene,
So pschec Božoj! šyna trej
Čłow!wo bydo wumžžene,
Tak, hdyž časž šo dopjeli,
Šeyu šo na šwet narodzi.

Šeyu, tón pošny lubočeje
Wšidnž t nam tu i njebjež dele,
Šrowanu šamjež t čzerpějeje,
So by wón naš wumžž i bele;
Tak pschec jeho šamjež a trej
Šetujchaj nět Šetubjei.

Tak je Wdž šwet lubowal,
Wobčeje te čłowisť džězi,
A je šyna pschipšekat,
So by wumžž na tym šwědzi
S hnady hreščnjich čłowjekom,
Potom jašo t Wdžej šhol.

Tak dha pschidnž, našč Šbžniš,
Wš čže šeržo powitajmy,

A či — twoje štašleščto —
Šotijana šapěwajmy;
Wšidnž a we naš narodzi šo,
Ty našč luby Šbžniš.

Pucžowanje po Božim pišmje

abo

laile myšle nadnđžech, Bože słowo čitajo.

Podawa šwětny čitaj, Šomšaj Wdž-a-.

1. kniži Wdžakowe, 46. štaw.

(Wotracžowanje.)

4. Šižo Abrahamej bē šo šewito, šo imje jeho narod nēdny w Egiptowisť pschewuwač, šo by byl tam hōto wšedny, šo pak budže Wdž šam jon wumžž. To bēdže nufny podobž, tak čyžyje Wdž i nim wobthodž: bjes šichja žane žedjenja, jenož w puštnju traju je dušča lačina po Wdž, hdyž njecnjelch, šo wumžženje třeboah, dha šo njepodžatnjeja a wumžženje. Boži pučž ja luby a ja jenotliwcho čłowjeja, kotrežž čže je šwěta t kēbi čłowječ, je šlajnje tōn, šo jim w šwěče wšednjoč a třeboju na- botaše, šo šwet pschewuwa nim bōni.

Wulki a móžny lud durbjeleč tak bižo bučž, pod kotrymž mējeje Israelsil lud ša narod i množini dušćimi wuročž, lud, pschod kotrymž mējeje šo wšča čłowisť mōžnoč, šo by mohl šo i nim mēič, minčž, móžny lud tež teho dia, šo wšidnēi Wdža krašnjeja a mōž šo i wumžžjenja čim njednoč bšchčijoj. Teje wumžženje mējeje bučž ja wščōn pschidch podobnija Wdže lubočeje t šwojemu narodu, jeho wšedchomoz, jeho prawobčej i dobyčžu nad šwětom, mējeje bučž šewjenje wšedch pschidnčich šudženjow, kotrež moja šwěta šo doščž, doščž njepšidnžje po- šlednje wulke šudjenje. Kaš by to bydo binal mōžno, kšiba šo šo w šwěče je wšče šwojei možu jim wšča šwětna mōž na- šhopjena šewjeleče

5. Tež i tym mējeje šraleštw, w kotrymž durbjeleč Israelsil narod pschewuwač, ja ras šwěta šo hōdžčž, šo šo w nim šwětna hreščnje, špēcžowanje pschewuwa mēretem Wdžu, njewustawna šahaktōž a wšatna bōwera do teho, židž njeye Wdž, do šwětnych mych mozu a do pschibotow šewi. Wšes teho njemōšta šo Wdža prawobčej bōjež roščnjčž, a teho dia tež niz jeho wšedchomōž a lubočž. Narod, kotryž je wotpadnmyšči wot Wdža, hātše na přeni šhodžek pošupit, kotryž je šichče wšchale šwiti Božeho špōšna- čja šakšowat, by pschji přemim nadbēhu šhakat.

Wšcho to njeje tebdy drje w žanym traju tak šjednočene bydo kaž w Egiptowštim.

Tam bē i 1. kraja nadōčž, jo mōžjeje niz jenož tebdomniščij Abrahamowych potomkow, ale tež wulki lud hōšpodowacž, kotryž mējeje po Božim šewjenju i nič wuročž. Wšchče dženkš bōdli pōdla wšchdnych wōbwyderow tuteho požohowaného kraja, kotryž šo i rataštwom žiwja, druih narod w Egiptowštim, bēdunizyž Wtobojo. Tuzji pošu na pschibotach blisť pschji puščjine, džē- laja pak pōdla tež rolu, kaž tež špōmčž, hdyž pōdla pucžowanje na horu Šinai čitajčž. Dōščž bē w Egiptowštim tebdy bižo šra- leštw na rataštwom šaložene, dha bēchu tamne štronj, jenož ja pošhwilečja šo hōdžaje, prošne a njewobhlēne. A tak bē bjes dweła, šo budža šo te bješe wščeje wobčeznjeje Israelsilim psch- iwočž.

W Egiptowštej bē i 2. štrach, jo mohl šo Israelsil i poša- nami šmēččž, abo jo mohl šich na pohanjmo a pschibōštwu wabčž, wo wjele mēički. Šōdžž tež je šo narodna Egiptowšta šamotnočž hātše wjele pošhōžijo dōšwōnje wumwōrka, dha tola bē po wšedem bižo šetšadžaja: bižo šu poštrjo Egiptowčanam hōšmočž, a šoječ, wōženiwšči šo i džwrtu našabnocho mēčnita, ma šo wot šwojeje wobhōžajezcho wukhōba wuzkijčž. Wješe wšchēni narodami štareho čžaja njeye žadny žuščy tak hōdžil, kaž Egiptowšti; Egiptowčeno šu šlowo „čłowjet“ jenož ša šwojich rošakow naščōwoli; bižo na najšarčijch wobračaj mōžek wōdžčž, tak šo žubnizyž wupmēčnja, wōšbeje poštrizyž ludž, a wōšpjet je wobralowane, tak šo tajčij šurwōje třeboah. Rumjež je šo Israelsilim w Egiptowštej tošle šelcho, a rumjež bēchu Israelsilj Egiptowčanam po toch šich nabōšijnjwe wōšibny lud, dha psch- išilachy šo tola Israelsilj i šich pschibotam. Tak mōžek šajnje špōšnacž, hōže bychu dōščli, bychu pod mliščim šudom t narodjei

totraž je dohje leta i škofstirskim vrstomim byl. Kuška poboz-
nec je tutemu točkovceju židjani gubnju wobela a židjani czipul
stajala. Š wobebitum počezkowanjom potajaju mnishka czipul
fotkowaj dweju starcu kamofintow, totraž taj swoje žine dny
i rječaljom bromađu skowanjaj bylej; jeju točkowceju itaj bihčije
dženja je želelom hujajana.

Šiđčije jenu kapafu czipu tu hwydom našpomnic; pot puca
na dšebel Wliša je mala kapafka natwarjena, kapafka hujateje
Marje. Wžona je nastala pšhes hšedowazy pobawt, kaž nam
bajta bželi.

Nšhdy czipowalache njerobž mnihow po wšchem škofstrie tat
jara, so jim škofnjeje wšcha tšrobolčej ipabowafche, a jo ho rošku-
bdiđu, to čhebeja itum hočelom i puca bžej. Šdžy na dšebel
Wliša wučezjejo, hiewi ho jim hujata hujanja a hšubi jim, jo čhe
jich wušpobobdižej wot jich čimje. Špofojeni wročičju ho po-
božni bratja, a hlej, njerobž bžičje ho hšubita. Šo hšudu hšubi
dšaj fa taku pomoz wopofafati, natwaridju jich wumozčejy tam,
hžez bžičje ho jim hšewita, kapafu. Pucawowaju, totž h
u škofstrie na nož wofati, ku čžasto pšicheje wuprajiti, so mošt
ho kamon dšej tw dženja bihčije itaj.

Sato pšed nšhdy 60 itami profesor Tšchenborff Šinaiši
škofstrie wopita, je wón u forbie je itarej papjeru něstere tojerna
wuhłabat, totž ho po pšimfah je ščtewórtcho lšitofa wuhładžaju.
Šdžy dale hšičejche, poradž ho jemu, najpšieridji dšej ituty
tojerno wuhładžej. Wšche to namafana, totž je nam jedyn
i najštaridich biblišit rukopisow skowafana. Š tuty čžasto
mejaju wučeni a jo, to ho u škofstrie itubowiti, wšchemu
hšewej šolacnej, bihčije wulle potaby šerje: (awščeje namafalčije
dwe jendželčije fujeti hširile hšibi, pšehładowajzy rukopis noweho
fakona, totž ma ho žnawo do bruhcho lšitofa potafaj. Něsto
paš, šdžy je wulla hšubowaja fujadomana a fapajana, inajemy,
kaže potaby tam fu, a i tym je ho nam wšcha nadšja mnylo,
so mošt ho tam bihčije něfajti wožny rukopis namafuč. Kunje
pšiane a wubehenje rukopis i bžewajeto a dšehabeto lšitofa,
i dšefami i wuprawdže wumjefšiti dšetom, fu wuprawdže wobhla-
danja hšbne ržančije. Tola mnihowo itražaja pšed žuhjni
něstere frucej hšewe hšuba, fotržy je ho u pšedawidich čžach
něstori wšwaj, tež tamón hšjo napšomnjeni rukopis Wžojo hšowa,
ša žnawu papafu abo tež i wučerju, so njemžobja kaže wožny
u puččinje ležej, fradny. Šknihowit čheje tebyu, šdžy tam
pšichpřkowawajmy, młody mniš, totž wjele mo hšwajim pomola-
nju njewolunjeje, ale tola i nami lubočejnje wuhładžowafche a
nam wšcho bželi a potafowafcho. Wšches bželanofč paž tež wón
hšwajit towačichow jenož mało pšehabafaje.

Še Šinaišimi mnihami je čji to džimna wš. Dřezkzy
mniha, tat rjenje je tež jich powołanje wumyhlen, njemžo ho
po duchownej bželanofč na žane wafčinje i nawječjornymi rom-
šimi mnihami mēčej; Šinaiši škofstrie paž je š hšwajimi mnihami
u tutum nastupanju jedyn i najhnanidich. Š dšela je škofstrie
wuhławanta fa talfit, totž čhebeja hšewetemu žudnitel čšewčej,
i dšela je hšofatinja fa wšchelach njewitawych mēčitow, — tat
mēčijeje Žerulawitši arcybšif Wšortus, něstere dny i patriarchoy
u Žerulawie pobuyšiti, hšudm tel bjeje hšwajije wole na Šinaiju
pšehowawč, dofelz njebē prawošławnej žitwiti witanj, i dšela
wuhława něstoti tu hšwi pšehubt, jo hšudu hšwajije pšewijeli luto-
wali. Šo njemžojel pšiti tat hšwotčichowach ludžoh wšedomotnu
bželanofč wučowawč, to dře hšudom špafajče. Špofojime
ho tež nam šebawo, jo prawošławna žyrčej domola, so možej
jenož na čžaj mnihowitow pšičej; je hšbi čžiwel dofelz na-
hromadžiti — na Šinaiju došlawaju mniha mēčafjeje 5 hšwitonow,
wšichdži šajtojniz tež pomēčnje wpažy, a pšbła darmotne žiwjenje,
— je ho jenu pšbła bihčije poradžito, něfajti rukopis „namafuč“,
kaž ho rjenje pšaj, dha wročej ho talfi čžiwel itažo do hšwajije
dominij a i hšwajimne pšjedawčiwemu powołanju, pšebha potom
hšwajiu namafatnu po mošnojčej droho a ipomina na hšwajije mni-
chowitwo i rabofču. Wšehubnje dny, šdžy u škofstrie pšehow-
wachmy, dohłabadiju ho mniha, so jene tojerno je šlawneho hšir-
šeho rukopisa pobrachaj, totž bē nam hšubowiti potafal. Ša-
wščeje, hšubdom na naž tufadiju, so hšmy tojerno fradny; woni
nam wšche nažke wučofiti a talfčičiti pšehowadiju, tola wšcho po-
darmo; hšmy pšehowēččejmy, jo maja naž tež dženja bihčije ja
pabudow. Ma mnihowo paš, totž wšchēbne do hšubowitje hšobž,
nihtō njetafa.

W Wšedecerowych pucawowajich knihow je šapajane: „Wžojo
jčej a wino pšije je mniham fafanaj!“ Tola po šdžaji pšlaka
tute hšowa jenož u škofstriejch wučajch, nž paž pšed nmi, jenož
něstoti bratja njebžda ani mjažo a njepija ani wino. Šidž nam
wžaj paž tšobčijeje čžasto do bēlnije škofstrieje fahrobju, wo-
pšezčejy hšebi tam pšichi žwajim wšwajim jelenja a bžičejy jebo a
lawjebelichu ho pšichi palenju, i dšawo palenoho. Šlože wjekele
bē to fa naž, hžyž wjekele hšobhy pšichi tajtim wšču wušč-
kajamny!

(Potraczowanie.)

Alšefš wjele wumrjec?

Nedyn mōr na tapje St. Croix bēche bēdo do nobi fa-
stupit, a dofelz to pšichi fapozčatju fedžu njemējeje, pšchinda ho
jenu hšumy wšewi. Šdžy čšiwelje, jo ho jcho šōž pšichlōžnje,
pšohčelje, so by jcho jedyn mšionar wopšat. „Šo hšym teho dla
tat potabāt, waš wuhłabadž“, pšajelje t njemu, jo hšy wam
pšajit, jo i hšwajimno lubemu škofstriej pšbdu, ale to je wšchitfel
wjekeletožny, pšchtož wōn je mi wšchitfel moje hšēbi wodał, tat fo
wēm: wōn je mōj a ja hšym jebo.“

Wšes tym, jo mšionar i nim rēčejche a jemu to njehłaba-
že hšlawowanje na Želnuh, teho papočerja a došonorjena wšchjeje
wšer, poručelje, nadpabudju šfotrehu wšchitfelje a wōn hšubi
tež rēč. Tat derje hač bēche jemu mōžno, wopofafowafčje wōn
hšubi dšaj fa wšchitfel hšowa lubočeje a napominanja a wumrje.

„Šbōžni hšu čji mowi, totž wšes wšes tym škijelu wumru wot
něta. Šon tōn Duch pšajit, jo woni wotpučaja wot hšwajije dšej;
jich šfuti paš bu fa nimi!“

Wšhelake i blisa a i dalosa.

— Knjes duchowny Domofačo što dšawos hšobšitke wo-
haby njehelnu hšwajije wuhładne pšedowanje dšerji, jo by talfi
mētno u Wuhłeteczah nastupit. Ma jcho mōžo šupi knjes du-
chowny Voigt u Kettizah. Šdy ho wōn do Wšbžija pšehubiti,
bihčije knate mjeje, dofelz je ho wuhlowenje hšate tamny tufčej
mēto. Š tym ho dšatofatimno u Kettizah wuprōditi.

— Dwač hšerfaji wučerjej itaj lšcha pšubowanje wšbō-
hšmanofčje hšmalobnje wobšatiti. Wōnaji itaj knjes Albert u Huc-
nje a knjes Wšedecmah u Klafku.

— Wōmy Wōži dom u Wšobšiččju je došwarjem a ho
u blšitkim čžah i nowo pšewičej.

— Kanonowy frat Krupp u Ššfjenje je wumrjel. Wōwjelej
je teho dla jako talfi wážna u našim wōžnym fraju ho roš-
njekla, dofelz bēche wōn wuhłēžej najwječijich šafitow u na-
šajim žydim wšwajim fraju. Šola njebō dšelache najwážny dšiča-
čerjom. Wš hapeleji tutoho leta bēche jich 46.000. Wōn bēche
tež najbōbaršči. Ššamo Wōčidit ho i nim runač njemžojche.
Krupp, tat mjenowanu kanonowu frat, je bžjo, hač runje bēche
tat hōbahce je hšewitaji hšufami žōhnowanu, i 48 lšitami wumrjel
dšerfel. Nšhdy 40.000 kanonow je ho u jcho fabritah dšłato.
Ške fabriti fu nšhdy 300 milijonow žrimonow winoje. 15 mili-
jonow mēčije wōn lšnje došhodow a pšiti tam bēche wōn jara
čebotnje žwy. Wo wšlawaju itačeho lšarja Šchwemingera bēche
hšamo hšbny. Ani najpšieridji jcho dšičerčerjom by i tat mało
jēdu, tat wōn, ipafotom byl. Wō tym jo by wino abo pšwo pš,
ani rēče njebēche. Wōn mēčije jara wšele i tšofčewu ho bē-
džej. Wōn dšurčelje wšchēbne wōnfoch dšewo rubač a to tež
hšwēbdomnje čšiwelje, dofelz jenu to derje čšiwelje. Ma nim
wšibžim, itačo čšiweljej wšchitfel jeniše hšowa pomohja, šdžy što-
wōčej nima. Krupp bēche wot hšwajich dšičerčerjom lubowam,
dofelz jim wšele doštroiti čšiwelje. Šdžy ho powjelej wo jcho
hšmjerčej rošnjeje, mōželje dšičerčerjom je hšwajim iwe wōčjomaj
i fabriti wšwajic wšchēč. Wšitkotim bēche jcho pobrje. Ššamo
hšer, njebōčejčeljo pšičeljel, ale jo i rowu pšehowafčej.

— Wšhom hšwajim pola wōjafow — něšto žadne — ma
wuhława, totž u Wōhenrožbe pola Želčija hšbti. Wšhom bratrow
do pšed něšto čžahom bromađeje u hšwajich uniformach foto-
grafowaj a wōbras hšōžorej pšibčuju. Wšed frštim ho foto-
grafija i žiwitneho šafineta pšiknom wōčži, u totžym ho mačeri
bželi, jo je hšbi hšer wōbras wuhłabat, jo mačeri, t jeje
duchajimny hšwajim šōže pšičje a jo i došom čšewit br wot 300 hr.
jei pšehowafčje.

Sy-li spíval,
Bítaje džítal,
Strowa cje
Smožny statol,
A moj swjatol
Stradny je.

Sa slaw spróznj
Najej možny
Dubojej na;
Bóh pal hwičny
Něhes spar merny
Čerčiwolkej da.

Něch ty spíwajš,
Swětnje džítalš
Běhěbne dny;
Děni pal hwičatš,
Dětiš batš,
Wotpočni ty.

S něheš młana
Něch cji žmłana
Žiwolkej je;
Žywa woda,
Kíž Bóh poba,
Wolčěw cje!

F.

Sčerbške njedželiske łopjena.

Wudawa šo łóžu hobotu w Šmolerčej knjižničkejni w Buduščinje a je tam ša ščwórtlětnu pšchedylatu 40 np. dostać.

Njedžeta drugeho adventa.

(Předrowanje prělatu dr. theol. Haubera, generalneho
superintendenta w Ulmje. Wychetóž K. A. F.)

D Šbóžnito, cje čačamj,
Adwent twój lubujemy;
Mjy wěmy, šo ty š kralom šy,
Sso twoji mjenujemy.
Ščtřoz we wěnje
Čže pšichaj je,
Tón napšěčo cji hlada,
Wšchat š tobu šthadža hñada. Šamjen.

Matreja 25, 31—46.

Hlej, twój kral pšichnje k tebi š čijkej myšlu! —
Tak řeka w ščejnju přerěbjebo adventa. Šo tón šamj
Nějes, kotřehoj pšichňod k nam je š tak berčejšinjazyimi a
wubudžajzimi šlowami poňnamjenjennj, junu tež hñak
pšichnje, mjenujaz jako šudni, kotřez ludy pšiched šo
šhromadži š rořřiša, a pšějce jenuš do wěčnjeje čžiwle
a powoka družich š herbrowanju kraleřtwa do wěčneho
žiwjenja, to šo nam dženska přjódł džerži. W ščejnju dž
myšłota šhnutolkej hñadž šo botu, a pódla teho: „Tak je
Bóh tón šwět lubowal.“ je w pšijnje čžitacj: „Njemolče
šo, Bóh šo njeba ša šměč měč; pšchetož ščtřoz čžlowjet
šuje, to šudže wón tež žñeč.“ Duž njedžerž šebi niz
jeno bójřte šmilenje přjódł a šat wono k tebi pšichňabžja,
tebež troškotowacž, ale špominaj pšičego šobu na pšichňdženje
šuda k tebi, na twój pšichňhód do wěčnojšeje a twoje
šjewjenje pšiched šhryřtušowym štokom, šo njewuřtanjajš

w ščaranju wo šwójzu šbóžnojš. Špominaj na pšichňod
a na tónž!

Šak šle je, šo we wěžach čžahneho žiwjenja šalicžič,
hđyž šebi pšichňod wumolujajš, kíž šo we woprowdžitočej
njedopjelni abo je nawopadžny, hđyž mašš šo tajšim šajšu
šamořimylnojš š tym šolořam šbownjom wotpočujčej, šo
šy šo šjebał. A tola hđkš šo tudy ščłota čžasto šašo
šarunacž. Ty džje šo štróžjšč, ty šo šhwiłu rudžjšč, ale
ščónčnje šo šhřabadž a šo pšcherwinjajš; podobnje tož
čžlowjet, kotřemuz rola abo pšódny ščłtom šuntřoz ničjo
njewunješe, wutrobu njeshubja, ale šuje, šadža ša rjeje šašo
a štoja nadžiju na bližšje žñe. Ale šak potom, hđyž we
wěčnojšej pobřahuje? hđyž tam pšichňdžennj, hđžej šo ničjo
wjažy pšcheměnjč, ničjo šarunacž njehđkš a hđžej šo
jeničže a pščednje žñe džerža wo tym, ščtřoz šmuj pšidi
čžłnym žiwjenju wuřšwali a džčłati? Želi-šo šmuj šo
š nadžiju na šwójzu šbóžnojš šalicžili, džja je potom pšche-
pščšje a njeba šo ščłodžene š nižšim šarunacž. D moja
duřča, hđej šo na ředžš, šo šebi pšičes šamořimylnojš
tudy štradž wotřetřego šjebanja tam njepščičejnjajš! Šak
pořhřilena je čžłowřša wutroba, šo nad pšichňodom mulčej
a wšudžje šo mđžnojšej dobre pščedřumaj ša to pšich-
nimacž. Ale w pšijnje njenamafa tale nořšča šlabočej
žaneje žiwnojšeje: pšchetož pšijnjo řčžš š mulčej šhnutojšej
a jařšojšej wo tym, ščtřoz w tamnym žiwjenju na naš
jeno bójřte šmilenje přjódł a šat wono k tebi pšichňabžja,
čžata, a je njemđžne, šo do šona nřařřteje wopadžnjeje
wěřtořčje ščłebadž, šłščšimuj-li jeje šłowa, hđyž praži:
„Čžłowjekej je pořtanjene junu wumřječ, potom pal šudže-
nje.“ (Šebř. 9, 27.) „Ščtřoz čžlowjet šuje, to šudže

wón też żnięć; śchtoż na swoje czeło huj, tón budże wot czeła słożenje żnięć; śchtoż pał na ducha huj, tón budże wot ducha żnięć wężne żiwjenje." (Gal. 6, 8). „Wóh budże kóždemu dacć po jeho skutkach, mjenujz křwalbu a czełcć a nješkodnoscć tym, kotřiz źećerpliwje w dobrých skutkach steja ja wężnym žiwjenjom; — tynśnosć a czełcćnosć na wójde dušje tych cłowiekow, kotřiz sie czińja." (Róm. 2.) Sdóh teho dla cłowiek do wężnosće pchidńdže a namaka tam hinał hać bejše wozatował a wiđzi swoju nadbžju jaħanibienu, dħa njeħmć pińmo wobřtorżowacć, jo jeho warnowalo njeje, ale jeno bej ħamemu dħybwi winu dawacć, jo njeje jeho wężnosć wěć. Też nańche bñenñińche ħeńje rěćzi jaħnje a wuracñje wo pchidńobdže w druhim žiwjenju. Wóh doj, jo bućmy to też prawje trojpmili a k wurrobje wřali, śchtož ħo nam tudy pchidństaja

wo pchidńobnyñm ħudźe.

Sweći jemu stupić pódńe,
Sdóh ħudny dħeć k nam dónńe,
Sso pchidń stol křwistħa;
Tam potom ħonja ludu,
Sħcio kóždy bejše tudy!
Tam prħju wobitacć kóždy ma.
O ħnjeje! tpożć mi ħnadu,
So wóh ħud bej ħladu
Tu stajnje do wħyć;
Njeħ na to jeno ħladu,
To kóždy cħaħ bej ħladem,
So ħobħu tebi pħobonñe! ħamjeñ.

I. S naśħeho śeńjenja wħujemy najwřibžy, jo ħud pchidńdže, pchidń kotřiz dħybja ħo wħitizy cłowiekoto stupić. Temu žabny ħenizći wñicć njemóđe, niħtož ħo pchidń nim njeptatji. Wħiħ tym tał njeřibńdže, kaź dħe to w tutym ħwědže dħe, jo ħo temu abo tamnemu řistatñej rabħi, ħo ħořtanja ħwětnego ħudnika řimnecć a wón nje-wotkřety a njeħořtanje wotěńdže, abo jo je něħto w cħidħo-řeći pħobonñ a boħabojanñ a pokny dobrych skutkow, ħwět pał to njemwiđi a jeho njeħwřali, ale wón wořtanu nje-pħinaty a potaenñ ħać do swojego řeńćenja. Wħetoz tał ħo něħtořtħali na femi to dobrym a řym řawa, śchtož ħo wot cłowiekow nje-wotěńdħuje a jaħżżene myto abo ħořtanje njeñamaka. Sweći też žaneħo cħaħa nima, na to dħiżwać, pħetoz wón ma druge węży wobědħibowacć, kotřez jo jemu wjele wñazñiħe buć řibadħa; řaraju jo tola ludžo cħaħto bóle wo to, řakñu je drugi drařtu woble-żenñy, ħać śħto je wón do cłowieka, a ħladaju bóle na to, jo bućmy na nim něħto ř wñħřeńdenju namakałi, něřakñu-řħali wobědħibowacć abo řabowacć, dħiħi na to, śchtož je na nim wopradowħite a bućmy, njeħ je to w dobrym abo řym. Wħ, tał ħuřto dħybñy ħo dla teħo wħořħotacć, jo řym je swojim ħudženjom nad cłowiekami na řwonotħo-řnosć řloženñ, a kał zyle hinał budże jemu řimnecć w pořbelenim ħudźe, ħać ħo něřtle rěćenje a ħudženje mjes nami tam a ħem řolmi. Też to, śchtož řjawne mēñjenje mjenujeħ, a pchidń cħimž ħo dħećzi cħaħa řħadħuja a řlonjeju kaź pchidń ħudniřim wuřħudom, njeje na žane wħařenje pchidńo też prħuřħowěřdħe a twerħe, ale bħuđzi jara ħuřto a ħo pħeńdenja, kaź wěťrowe ħħorħowěřki na řħeħach swoje nařtojenje wo wěřřtu pħe-ñenñuja; komuž je teħo dla wo to cħinić, jo by derje wħřtał je swojim cħimženjom a myřlenjom, tón dħybwi wjele řħerje na cħidħe mēñjenje tyħ řamnyħ pořbħuřħać, kotřiz jo Wħa boja a jeho ludbja, a na wħřtanje mēñ-ñje řħenja w jeho řlowe, pchidńo to ħo jemu na ħudnym

dnju jako wěrne řjawne mēñjenje wupokaħe, pħed kotřymž wħřřan řwět wonemñ a kotřez we wężnosćzi prawo wob-řħowa.

Wħitizy cłowiekoto dħybja ħo pħed pchidńobny ħud stupić. Tudy wħiħ pħinamacć tu prħeńci, kiź budże tebi a kóždemu wopradowħe palata prħeńci, a wħiħ to, i cħimž maħ ħewał w tutym cħaħu cħinić, ja řħpatne dħerħeć napħećżiwu prħeńci: toł ħo mi wñdħe, ħbž ħudu ħobu řħromadħeny pħed cłowřřim řymom a pħed řtołom jeho řħrořnosće řakć? Njeħabñiž řenje tuton pchidńobny ħud, tał ħaź wón teħe wěřdže njeħabñe ani njeřħeńdħe. A daj řebi řa řrořřt buć, ħlada-li řwět řle na teħe, mjes tym so cħi twoje řwědomñje prawo dawo a ty to řwědženje w řantřowenim mařħ, jo w Bōžich pħuřach řħobħiřħ, pħetoz dħeñ řewjenja pchidńdže, kiź potaenñ na řwětto pchidńe; njeħo ħo też pħed ħroženjom njeprawyħ, ani njeħawidħej lubam, kotřiz i namobħiřom dobroħe řwomju řħeć řakřwajny, a kotřymž ħo potaźuje, jo ħu wot ludži wñdħeni a řħwaleni. A na-řtořenju ħo jim tamny dħeñ řemi, dħeħ ma ħo řwětto a mřotota, řħwalba a ħorjo, cħeć a tynśħota i prawdo-řħewñje ruř nad cłowieřejom wuřħowacć. Wħetoz ħud nade wħeńmi cłowieřkami pchidńdže.

II. A druhemu nam řeńenje praji, śħto budże ħudniř, mjenujz cłowři řyn řeluh řħrořřħ. Tón řamy po řakñm, kiź nam řa cħaħ tuteħo žiwjenja jako wumožniř a wñednat blisřo řupa, pħed teħu budźemy jemu jako wħed řwiojeħo ħudnika řupić dħybjeć. W tade myřħal řeħi wħebħity tħořřt ja wħeħ řħyťowanayħ a wo řwomju řbōž-ñosć řħrořećimnyħ. Wħetoz tał ħu woni wěćzi, jo ħo žaneħo řakħeħo ħudnika bořeć njamaju, kiź ma na tamany wħebele: jħ Sħōžniř je jħ ħudniř, po řakñm tón řamy, kotřiz je do řwěta pchidńħo a jo cłowiek řeńiti a cħe-řwenje a řħerjeć a ħo wřať k nařħemu wñednanju. Też to je řrořřt, jo budże cłowři řyn nařħ ħudniř, po řakñm cłowiek, kiź nićo nadħowěćne wot nař njegaba, a kiź móže cħeřwenje mēć i nařħej řħabowěć, wħetoz wón je řħyťany we wħiřřim ranje jako my. Wħobħladuřeħ tola pħi řakħenju cłowřřeħo ħudniřħa to jako řuťowanje ja řħobny wuřħud, jo ħo něħto wot řwiojeħo ranjeća ħudži. řeluh řħyřřħ nařħ ħudniř, je ħo też nam runy řeńiti, duź njamaju řwioj wuřħud je řta zupřitna, ně, my mamy řou je řta bratra doćħać. Teħo řħemý ħo řħořħowacć.

Ale tał wěřdže ħać je tola tħořřt ja wħiřře řprawne buřħe, kiź ħu nad řwiořim dōñtom w druhim ħwědže řħyřř-ñiwu, tał wěřdže maju też cħi řami cħeřje řamowñenje na-řħećżiwu řakñmu ħudniřej, kiź ħu jeho jatu Sħōžniřa a wumožniřa řařwimłi a jeho ħnadu a wężnosć do řady řtajełi. Wħ je nam tał cłowřiz blisřo pchidńħo w řħyřř-řħuřħu, jo žaneħo řamowñenja njamaju, jeli wot njego řħalenñ wořtanjenñ; nam je ħo najjařħniħe rořmucženje dořħať wo nařħej pchidńħuřħořki a nařħim pchidńobdħe, jo ħo njemōžemy i njewědomořeħu wuřećeć řħidħim řamym, kotřiz be nařħ muřeť a budże i nařħim ħudniř-řom, ale tón řamy wotroćeť, kiź řwiojeħo řħenja wolu řnae a njeħo pchidńotował, njeje też cħimž po jeho woli, tón budże jara řħwřtanñ. Tola tudy njeřtał mñ jeno wotroćeť a řħeħ řebi napħećżiwu, jako wěle bóle dobro-ćeł a wħħnadħeny, dawacć a wħħarjenñ, a teħo dla njeħubdže najmñeřħa na něħuřħim řħořtanju njepotřećżiwu to řħubote řħobħenjenje, kiź dħybħećħe ħudniřej napħećżiwu řařwuwacć, kotřeħož mřořećñiwu dary a dobroty řu řa cħaħ

tuteho jenzjenja razpivali a njemužitnje wuzimali. Rač puz-
tota wutroba w smutkowim nyeporadzenemu dželeca, hduž
dyrbi wono pšede nanom šteječ, kiz je jemu jeno lubošč
a dobrotu woposafowal! Rač dzył so tón pšede hanibu a
rozščazom do jemje pšepadnyč, kotremuž so stónčnje
ale pšeposłže wočji nad tym wotewritel, so je hwojeho
dobročela stichindžit! Tazheho kudnika mamy dožaloč,
pšede fšefchidžit! Wotizhom dyrba so wšchitzny njedžafowni
fadžerwonice, kotrehož bratrowišeho šmilena pač so wšchitzny
pofutni nadlež šmedža, pšchetož cšlowski syn budže naldž
šudnit.

(Pšichidobnje stónčenje.)

Pucžowanie po Rožim pišunje abo fajše myšle nadnrdžeh, Wože glowo cžitajo. Podawa hwereny cžitaj "Womhaj Wšg-a".

1. knihi Wšgajowe, 46. staw. (Poftracžowanie.)

9. Nubenowi hynjo: Šanoch, Bašul, Hezron a Charni.
Kreńej bčejtaj bižo narodženoj, dajtaj šaj ho halle w Egyp-
towškej narodžiti.

10. Simeonowe džěci: Semuel, Amin, Chod, Sachin, Zohor
a Saul, hyn wot Kanaanškej žony.

Wofej ho tu wohebita Kanaanšta žona Simeonowa naspomni,
šda ho, so je wona pódla Judoweje žony jeničsta byla i tuteho
naroda, so pač hu druih Zafubowi hynjo meli žony i pšechel-
stwa w Mesopotamškej, traj tež i Šmaelowych a Šeturinych po-
tomkow.

11. Lewiowe džěci: Gerion, Šahath a Merari.

12. Inbowe džěci: Ger, Onan, Sela — wot Šulhneje
džowki — Peraz a Serah — wot Thamaru. Ale Ger a Onan
bčejtaj wumrzeljo w Kanaanškim kraju; teho dla ho tež na tónzu
hodu njelicza. Perazowe džěci pač bčedu: Hezron a Šamul, kotraž
mataj ho ja tamneju ščičej, runjež šaj ho halle w Egyprowškej
narodžiti.

13. Šašcharowe džěci: Thola, Šua, Šob a Šimon.

Šduž ho tele mjena i mjenami 4. knji. Wšgaj, 26, 5. atd. nje-
runaju, dža hu to i džela jenož wšchela tworby kameho mjena,
i džela wšchela mjena kameje wošob.

Šob reč n. pšch. pofšidžo w šuwatym pišmje "Šašchub",
Šob pač reč pa arabškej reči, tajli, kotruž ho wróciž. Trašč
je Šob rečat po mjenje arabškej maczerje, a jeho mjenje je so po-
džidžo do hebrejškej reče pšcheložito.

14. Šebulonowe džěci: Sered, Elon a Šahleel.

15. Šo hu Lejini hynjo, kotruž je wona Zafubej porodžita
w Mesopotamškej, a Dina, jeho džowta. Wšchitščij tčij hynjo
a džowtow je šči a tšijščij dušchow, 6 hynow, 23 wnurow, 2 pra-
wnurow, 1 džowta; pódla hiščej Zafub kam, dofež ščušča hodu
do prěnjeho rjadu.

Šo dšču je Dina w domje hospodarica, hduž je macž wu-
mrjela. Wóbla njeje naspomni ho jenož hiščej Serah jako Zafu-
bowo džowta. Kliščejšo njeje won žanjch druih džowtow mčl,
a to by nam dopofatelo wohebiti wodženje Wožej mudroščje.
Pšchetož žónšče štanj i wšwolocene šuwbiž woženimšči ho
i Kanaanškim wšwupidju i tym i tomatiwta i Wšohom a šuwbitu
tač hwoje šalene ščimšičjo i hwočej. Šduž pač myšle slawjo
ho i Kanaanškim holzami wšwupidju, dža pšichidžit pač hwoje
žony Wšohom žohnowanju, Zafubšimu plabej pšojčenemu. Tého
dla je Wšoh wóbiš, so je ho nčtelko jenož mado holzow Šraelškim
narodžito, doniž njedž ho pofšidžo frejne pšichelštno tač roš-
množilo, so be bjes wšchego stracha možno, so ho Šraelščij i hol-
zami i Zafubšeho šlaba ženjachu.

16. Gadowe džěci hu: Šiphon, Šaggai, Šuni, Šebon, Eri,
Arod a Arel.

17. Aherowe džěci hu: Šemna, Šefua, Šefui, Šria a Šerah,
jidž potra. Ale Wriowe džěci hu Šeber a Wadchiel.

18. Šo hu Šilpine džěci, kotruž Šaban da Leji, hwojej
džowzy; a wona porodži Zafubej tute ščegnacze džěci, dweju
hynow, jédnacze wnurow, jenu wnušču a dweju prawnurow.

19. Šafelajnoj, Šafubowje woščje lubowaneje žony, hynaj
štaj: Šofej a Šemiam.

20. A Šofej bčejtaj w Egyprowškim kraju narodženoj Ma-
naše a Šerim, kotrejuž jemu porodži Šnath, Šotšjerowa, Du-
šeho mčšatowa džowta.

21. Benjaminowe džěci, i wjetšja tež halle w Egyprowškej
narodžene hu: Šela, Šecher, Šibel, Šera, Šaaman, Šeti, Šof,
Šupim, Šupim a Šer.

Šo 4. knji. Wšgaj, 26, 38—40 bčejtaj Šaaman a Šed Be-
lowe džěci, potajim Benjaminowaj wnušči, a njebčejtaj jého hynaj.
Wšonaj ščitaj ho tu hodu i jého hynam, dofež šaj wohe-
bitaj šlaphaj šajolaj. Tam pač njiejhu Šecher, Šera a Šof na-
špomnjeni, hnamo, dofež hu tuczi Benjaminowi hynajo bjes džěci
wumrzeljo, abo dofež be jich potomniki tač malo, so njemžadžu
šamotatne plahi šajolščej. Šo hame plačej tež wo Simeonowym
hynu Džadžje a wo Šiforowim hynu Šefue.

Š teho špójnaju, so njera nošč šapil jenož Zafubowych
hynow a wnurow šajščaj, kotíž bčedu narodženi, jato je ho pšeh-
šidit do Egyprowškej, ale pódla hynow, kotíž hu šajolšči Šrael-
ške plahi, wšchěh wnurow a prawnurow, kotíž hu šajolšči pob-
plahi, a kotíž maja tač počah na dalšče rošmnoženje Šrael-
šeho naroda.

22. Šo hu Šaheline džěci, kotrež hu Šafubej porodžene,
wšchitščij hromadžje 14 dušchow, dwejož hynow, 10 wnurow a
dwejož prawnurow.

23. Danowe džěci hu Šupim.

24. Šatlatijowe džěci hu: Šahšel, Šuni, Šezar a Šilem.

25. Šo hu Šilpine džěci, kotrež Šaban hwojej džowzy Ša-
heli da, a porodži Zafubej šydom dušchow, dweju hynow a pječ
wnurow.

26. Wšchitščij dušchow, kotrež i Zafubom do Egyprowškej
pšichidžechu, kotrež hu i jého a jého hynow hjedrow pšichidit abo
hiščej pšichidit mčjachu (pódla žonow jého hynow) je hromadžje
bjes njeho a Šofej a teho hynow iščejš a ščelšč džehšč
dušchow.

27. A Šofejowaj hynaj, kotraž bčejtaj ho jemu w Egyprow-
škej narodžiti, bčejtai dwe dušci: tač ho wšchitščij dušchow Zafu-
boweho doma, kotrež do Egyprowškej pšichidžechu, abo tam hižo
bčedu, bčejše i nim hynodobžehšč dušchow.

Bašle i Zafubowim pšichidžebom do Egyprowškej bu kraj
Šofejowa a jého hynow domliza; bačž dotal bčedu woni i Šebrej-
šeho traja a štródzu franjeni.

Šduž Šap. Šutš, 7, 14 wo pječ a hynodobžehšč dušchadž
reča, dža ho to hwoju pšichidžiti w hrejškim pšichelšču šlaroho
šalonja, kotruž tu tule ščiču naložije. dofež tež Šamanoweho
hyna Wadžita a jého wnuša Šilada a dweju hynow a jeneho
wnata Šeraimowych šobu ščiji.

Šičža hynodobžehšč pač ma šumolšči roš. Šičža
šydom je šnamjo šwalša, i kotruž be Zafubowu dom i Šnje-
šom šuwajom, šičža džehšč pač wšwajnamj došpólnoščje. Wšto
pač je 70 = 7 10; to wšwajnamj, so je Zafubowu dom i Wšohom
šuwajom, nčtšo wštu došpólnoščj dofežšč, došpólščji potnu ščičbu.

(Poftracžowanie.)

Pucžowanie na horu Sinai.

(Poftracžowanie.)

Šjes mničhami bčedu nam nčtošij wušlj pšichilieni: naj-
prějščij toščij warjež, tčurkowi pódban hrejščeho wuhaba i šupy
Aretu, kotremuž, dofež džajo na drjenje ččejščejše, pofšlňhaje
piča a ščatšitwa danawčim; wón be to wušlj džawowu, hduž
pofšabž i šuchnje hwojeho ščiččtra tradny bjes wšchego šwednija,
so hu nam tač hwoju lubošč wopofatj. Niz pofšitaj šhmoščij
i ščelščejše palenja, kotruž dachmy jemu
wšchedenj porješčje, je nošč je wšchelatimi roššilnami i džězi
i ščiččejščej šabrozy šastarod. Ša to hmy ho jemu wušlj džawo-
wali, dofež hu ho, i tym nam na witane waldžnje naldže wóbičdy
a wječerje pšichemalje. Šduž dyrbi ho čšlowjej pječ a hynod-
bžehšč dnjow jenož i šonierami i ščejženi i šladowšchij tyšow
šmizč, dža je to tola trošču šurorow. Tač pač ho njemžadžmu
na naldže šopšowowanje hórščij, naldž "dragoman", kotruž be
i dobow i naldžim warjerom, je štanje derje rošumiti, tač ho
i naldžij i domilij kem pšichinjekemž jédžow, i rajša, młota,

mijaša, totež b' netaf je žitani picherolencje, hoda a drughego, je michego in blachowach tyloch sawrjenice, štómy wobjeh pichhotuje. Woprawdže hwojedziski džen pal b'čije za naš, pólstaču nam Beduinioju duh a buh nědžto čeršitweho jelskeho mjaša; woni la pjenjeje hoda na hontnu thodžada. Woni wchizjo derje tšeleja, porzedo ho fjanje, jo lamerčiči h' so wustlelno mišnu, j' wjetšča trjedža iweritni j' tšulu do wutroby. Wustojnje a tšijeje woljuma jo fšatad ložge, a woczi maja, jo na dalotefoje, h'žez wchidnej woczi h'ščeje ničjo nješpómatare, hižo aple truceje widžo a roščjela. Č wjetšča pščinjenje jelenje a kuliti (= Schneppen) j' hontnu. Njebž wječor pal pščinlke mlody pachol hordy domoj j' hontnu na h'šče ložoh. Wajšedžiwoci h'glncho pantera (džunje, tohaze šmeštol, lanej podobne), totež b'čije duh ičhri jo pafnjeje thodžaje wjelšidny h'žonowal, b'čije na njeho fšatad a jeho tež ičh'it, h'žez b'čije ho pichi wocze napit. Lubje radu buh h'ebi rjano tožu na wopomnjenje h'obu wšat, tola fšlōchtrime ičh'ararje jo tež po njej d'žide, a tak b'da meješe jo Europceji člownej spotočje. Do nabožinj Beduinow pohladbe, b' nam la čohi naldhego Sinaifschego pichetbata ipočjene. Wžadžamj mienjuzj pichi mulkim h'wiedženju pšitotomi buž, totež woni blispi pichi fšlōchtrije h'wječjadu. Na wotrum rjaje wobjedž rummy „er Naha“ a fšlōchtrime dote naldžedžeh h'čru, fšonowane je ičh'etrahantije murtu; jo je wobjedžiwidžoj Harunowe — Anronowe, totež b'ž Beduinioja za h'wojeho h'wjetelcho čjeleja. Tu b' ho h'gla mužow, žonow a lubojnyh, maldch potnahilch d'žezje fšelcha. Za fšatu b'čdu tu fšatu pofojene, j' wjetšča tajfe je fšatohdom, jenož tajfe jo jōšnje b'čdu žyle iwurjene. Naldžidny jo wopodnja j' naldchim arabifim h'žukžonofim, jo b'chym na tuton lubojni wotras pohladati, a tak maldčim žiwje ipšonacj, kaj h' n'ebž Sinaifschy buzy jo p'čuzjo do h'ubjencho kraja in fšanach živi byli. Naldžetšich fšat, wobjedžba fšezajo, b'čije našy picherel, itary fšech j' fštrane fšeje oaly pofatiz. Tu d'žabjadny fšatupčez. Wchizjo tuczi fšobiti mužjo in h'wojich naldžidlech d'žatlech a bobacej pulchiti, jo b' wjelebe, jo m'ch h'ladac, j' fšch m'čbnyti a m'ch d'žuchowazymj mjesowčeni, j' fšotredž j'ajnje, j' wjetšča mudrej woczi h'ladowčej, j' trubami in ruzjo pofštanowidchi wotmolnidoj pščešeljantje na naldch poftraw: Neharkum said — Wšadž džen budž fšowozny! Wobjeje itary fšech b' hama lubofej; budžidny ho dale h'ščeje j' nim fšetali, b'chymj fšawelčeje jeho d'žrbjeli fšolčez. Naš pšchepohydu, jo b'chym pichi naldch wšatiz; a tajfe pšchepoščenje nje fšmedžidny jim fšapowjedžje. Woni thwotadžu, jo b'chdu pšidne wufšiwowanje na fšemu položili. Na nje h'wjedžimo jo po arabifim wofšimju, pofolžiwidchi naly na fšidji. Wo doštim rjedje preki wot naš fšebžduj abo fšezjadu Beduiniojo, h'wibom pichi mni fšech. Šchotž m'žadžim jo j' nim roščezjowacj, b' jara h'nadne; n'šotere arabife fšoma wšafat fšajadim, drube pšchelzi našy fšlōžubiti. Mjes tym poladju pšidne fšanom in pšonowi fšidji, rostlōchdu jōn a warijadu jōn b'jes zotora ne wobje. Wrenje fšalki porjedžadju nam, a wone nam derje fšetfobžadju. Na rumum p'čuzjo delta in d'le b'chadju potom Beduiniojo nam f' čjelezi na pšchemoh. Na lubich j'ednyh wjelšbudach, totež b'čdu f' pšowalamaj a bantami pšowpovjedžane, j'edjadu Beduiniojo truceje in fšedach fšebžo, abo, ičtož je — ho m' h'ščeje šepje ipodobab, trochu na bof w'wajo, po d'le, h'ani, abo po dwu abo po tjoch. Nidž čorny twiž h'wajue ne wšitaju; h'wretajo h'onja, ičtož m'jo, po p'čuzjo, na fšidje fšlowčijo, a fšidje pobijnenje jich j'edncho fšebžujo. Tu m'žezje fšowumicj, tak h'u m'ohli Ntabrojo d'aleke fšajimj dob'ez; wofšja j' t'ajfimi j'ednymj, mužstwa, f'otiz m'žo ho wot m'aleje poftriti fšleba a nědžto wobju wjedbenje fšeziwčez, f'otiz derjo h'u n'ebž j' h'lebiu runje tak derje nje pšchecjela fšedjili, jato džnja j' fšelbu tšeleja, fšatitajz fšabojnje za h'woju w'ru w'wajo, totež jim fšahubjenje w'edžeh wufšawarowon žufje w'ru, abo j' najmjenjše tola dob'ez jich fšajom a wobročenje j' Wšabje truceje a nje pšchecjelnjomnje fšola, tajzjo b'čdu fšatitajz nje pšchecjelnjomni nje pšchecjelo. (Wofšawowanje.)

Wchelake j' bliska a j' daloka.

2. decembra h'wječelše knjes faraf Kragaf in Porščizach h'wji 25. letni fšatohiški jubilej. B'la wobjada h'wječelše tōn džej je h'wjomj droho-lubowanom d'žufšowapširjom. Zato prini mučzerjo knjesa jubilara pofštrawo a knjes mučzer Tempel pšchepoda j' wutrobomij h'lowami wufku pofštraw „žohnowazego šhryhufša

Samolitiv redaktor: faraf Gšlčj in Raležach. Čh'ščj a naldak Šmolerezj fšitčijejčšerje in Wudychenje.

wot Thormalfena“. W 10 h'obž, pšchidžedju knjes kollator rycetfubitel Gimmannen a g'chwinile pšchidžiejčšerjow; wjedžene wot knjesa ščonomifšcho radčjelca Wittaga nab fšrafesami. Knjes kollator wupraj h'woje fšowp'čedje a knjes ščonomifški radčjelc Wittag ho knjeje jubilarje p'žotawo za wufku h'wretowčjo a lubofej. Zato dar wobjedž jemu wobjada fšajny harmonium. Wobolčej p'oda, jo by tež Wōzi dom wopomnjenje na tōn fšajny džej m'č, čorne wobječenje nažwotat, jo h' fšejna p'čda h'wjatuzjo b'cto, a do d'žrafštomonjo Wōza marturi a fšeljenfu lawfu j' teje doštonjome wuhotowowanju. H'ac runje wjedro njebojejeđe, b'čdu fšatohižj bratja in h'obatej ličije pšchidšil, h'wojeho lubowaneho bratra jubilara pofštrawo. Pšchidžidny konferenzj b'čde polnje fšojupanje. Knjes pšchecjebda, faraf rycer fšatub, meješe wutrobowomuzjo r'ez, totež wchitje wutroby najfšubijho jimalche. Knjes faraf Matel pšchepoda dar konferenzje — D'žchelowne wufšadowanje biblie. Knjes jubilar ho džatowafche, p'žonije fšladujo j' lubemu Wōzu in njebojeđah, fšiz je jemu po h'wojej h'nadze tōle džej wobjedžil. Knjes primarius Wšazja pšchepoda in mjenje m'edžch'šerjeje konferenzjo rjane fšitji j' wutrobomij h'lowami. Wšchi h'wjedžidšerje h'wječinje w'wječadju ho wutrobne fšoma lubofej lubemu jubilarje. Wječor pščinjenje h'wobodna wobjawona wobora, wofšetle wotšahow a fšewonile tofawšonaj jubilarje h'woje pofštrawenje. Wōž žohnuj lubowaneho jubilara m'žokčiwje je h'wojej h'nodu in jeho d'žufšowapširjantje nab h'wojej wobjadu do dalotefo pšchidžoba.

— P'žiwčezjenje noweho Wōžeho doma in h'wobžidžedju fšmeje ho wuturi 9. decembra. P'žiwčezjenje fšmeje knjes w'wchidžil g'chwinil radčjelc Meier a fšap'čenje ho wone wopodnja in 9 h'obž, knjes faraf Wšraf, fšotiz j' dobom na tym dnju h'wji 25 letni wobjadny d'žufšowapširjantji jubilej h'wječj, fšmeje na wobjenaj fšedchomaj h'wjedčelše p'edrowanje. Na h'beršim fšemienju fšmeje knjes faraf Matel-Baršil p'omitanju r'ez. Šeršilke fšemienje fšap'čenje jo h'w'zjo in 11 h'obž. Čahjo rjany lubu Wōzi dom je nam naldat a fšedčij nam wot wutrobneho h'žeznja naldhego luda: Naf lubofne h'u twoje wobjawlenja, Knjeje fšebawt!

— Šeršilke fšemjenje, tak h'izo pšidamj, fšmeje ho nje h'šelu in W'wobžidžach. Wobjer h'beršilch fšemienjom, knjes faraf fšatub, fšmeje ipowjednu r'ez a knjes faraf Benšit j' fšlufšdu p'edrowanje.

A rozpominanju.

Wobjezowanje a fšajmanje čini fšarofej; fšowozny je tōn, fšiz ho wobofeho mudrje fšimijčj wē.

Šwobowobofej je wufka * fšufnja b'jes rukawow, p'čeda fšadta a fšornarja. *

Šchōž fšwēt po fšajnje fšwontownofčji h'udži, m'ohli na h'wojej fšudnej maldčefolčji h'ufio fšadlōwomacj. *

Wch'čelšewo j' č'ezčšenyti mužom je fšwēfawow twiž, fšiz wobjeje fšronje pšidji. *

Zališče dobrowolne dary fa wobje armenifše h'wroty.

Wšehs knjesa fararja Wšrafata-W'wobžidžčjanfšejo:

W. W. j' Wššaporta	3 hr.
W. W. j' Kortuzj	2 „
W. W. j' W'wobžidžča	1 „

hromadje 6 hr.

W mjenje wobjich h'wrotow wutrobny džaf.

Gšlčj, redaktor.

„Womhaj Wōh“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wšch'ch pšchewawatnja ch „Šerb. Nowin“ na wšach a w Wudychinje doščatč. Na fšchwōrčj l'eta plačji wōn 40 np., jenočtliwe č'žifšla ho fa 4 np. pšchewawaju.

Soyli spital,
Bilne džial,
Strowja
Swojomy statol,
A toj swajot
Strany je.

Sa jaw spozny
Kapej mazy
Luboj ma;
Bóh pal swemny
Wšes ipat merny
Čerstwofej ba.

Njed w spital,
Sawerje džial
Wšedne bny;
Dzej pal swajot,
Dufi dany,
Wotpoči ty.

S njeboj mana
Njed eji tmana
Žiwofej je;
Žiwa woda,
Kiz Bóh poba,
Wofšedw eje!
F.

Sgerbške njedželike lopjena.

Wudawa so kóžu hobotu w Šmolerjez knižničnejstini w Buduščinje a je tam sa štrwórtlétu předpłatn 40 up. dostlač.

Wo pschichodnym hndže.

(Předrowanje dr. theol. Gubera, generalneho
superintendenta w Ulmje. Čestkojst K. A. F.)

(Štónčenje.)

III. Wopšjet nam ščenje napomnja, w čajej pschi-
tomnošći a w čzejim pschewodžestwje so tutón
hudnik jwiti, wón mjenujazy pschidže „w šwojej krasnošći
a wšitazy šwojeji jandželjo i nim“. Pschetož wyschdže
duchownstwo přichyžo hobotu njeje na činjenju a
wostajenju kaž tež pobeđenju čłowjetow. Njewobručaja
nam Jezus wo mólcžich džěščoch, so jich jandželjo šajnje
wobličjo jeho Wóžga w njebežach wida? a njereži wón
wo wjebełošći, kotruž jandželjo w njeju naju, hony
hřešnik polutu čini? Káž nětko čile wyschdži duchowo
naješe bywanje a ročjenje, naješe žiwjenje roštwanje na
femi je šwojim džěłwacjom pschewodžujo, tak dyrbja woni
jumu tež šwedtojo hčy wo pobeđenim roštwanju, wot
kotrehož wotwizuje, hčy my jich bratso do šóžneho
kralestwa Wóžeho póněmje, abo hčy je wšćeni wot-
pabnjemy jandželemi do čwile šapadnjemy.

Glej wšćaf, kšćich pschězelow ty w njewidomnym
šwědce mašaj: bratrowšći spah je wyschdžim rjeđe,
nětkle hčy šwajazny psches duchowne šwajstki i Wózej
šwójbu na femi, jumu pal i njeju do jeneho šóžneho
towarštwu stupišćiti. Staraj so wo to, so možb jim
tamny džěł bjes jaczěrwjenja do mółbičja pohladaj, a
nječiji ničjo, pschi čimž šwojeji jandželjo njemědža
šwedzy hčy. So dobre šwajso plači, mže-li nětko
šrawnemu čłowjetke do wočow hladaj. Šchtož pal to

njesamže, tak tón jumu psched jandželemi šwojeji woczi
t femi stoj! Tcho dla štwajimy jeneho pobožneho
pšwjerja w šwojim šćerlěstju wo jandželach špawaj a
so mółbič, šchtož dře šćemny so nim špawaj:

Gzi činja twoju wolu,
Njed sa tež do njei šwolu,
Šam i nimi pžěčim;
O njeboj mi bčež w brudže,
Njed wostrowi sa wšćidže,
Tak čistym duchom podobni!

Sawěšče, to je wjele wažnišče a dawu zyle hmasčju
nadžiju sa žiwjenje a wumjerče, šćem-li šwajatz
jandželow jato šwojich pschězelow wobhladowaj, hčy
hčy pola tuch něščto plači, kšćich so w loštomyšlích
towarštwach přeni a wulke šćowo njebu pola šćy pod
wrotami. Pschetož čile wšćitzy njebudža mi pomozni na
šćumny dnju. O tak budža so šćradle potajež, kiz so
nětkle rješto je rtom; tak budža najad šćupacž dyrbjež,
kšćich so nětkle wšćidže přeni, hčyž plači, loštomyšlne
šćabšćwa wumjedowaj a šćamopachnistwo čěćić. Džěł
šćemjenja jim jich pschšwojenu dostojnošć wotwjerje a na
nich ničjo šćytne njewošaj, hčy jatož woprawže so;
ty pal, kiz so so jim pschšamtuš a so sa nimi bčaf,
šchto budža čki potom twoje loštomyšlne towaršćnistwo
pomhacž? Wšone so do wšćich wětrow rošćócha a
tebe šćameho wšćojaj; ale bčšćeli tu jandželow towaršćnik
a šćy-li šćwój pucž bjes poroča šćoždič, potom nij ženo
wopušćějny šćejčy njebudžej na tamny dnju, ale

wšizny Bozi pšcheczelo a Bozi pšuzobny budza twoji pšcheczelo a tebi t pomozy. Wopomnieć to, wy młodobny, a śbalujeć ho pšcheczestwa i tymi, tożiz wotpadniemych janželow pucze kšodza, hacz runje też świet jich gławi a ho pšchid niami kraduje; wostaniec rabochu w kamocje a w kšłodu, hacz so ho na jebatym świetle hrzeje, a wy tarczi, wobornarce pšiojich bynow a swoje bżowi pšchid tajtm wostahadom, njechepce, so ho mjes tajfe towastwa mješciu. pšchid kotrychž rčezimi a štutami janželow nalad wtohadu! Żeno to rčea derje kšodžene, hbyž mamy na swojimi jeshim puczoowanju czišych duchow sa pšchodžerjow a ho teho dla nadžecz kšumny, so i nimi junu do njebjeſcie domowiny dońdžemy.

IV. Dale nam knjes w našim jeczeniu wustladuje, po tajkim sakonju budze kšodžene. Štutki luboſce su, ja kotrymž dze ho cziłowit byn prawdech, hbyž ho t kšodze jeni, a to wšoſebie štutki luboſce, na najubje-niſchimi cziſnieni. Pšchetož derje je wera, pšchid kotryž cziłowit pšcheczeniu hnadu Božu japiſchimje, tola niż morma wera, ale žywa, kotraž pšides luboſce je dželawa. Žeho dla też Jeſus kšudnej wjerje, knjes knjes projenju, njebjeſte kraſtewu njełubi, ale hbyž me wjerje wolu njebjeſteho Wótza cziſniti. Wola njebjeſteho Wótza pak, kiž je tat śwet lubowal, so je swojeho jenieſteho narodženeho byna dok, a wola Šegyna, kotryž naž hacz do ģmjerce lubowalſche, dze na to, so dyrbimy, wot tuteje doſſeje luboſce ſhrzeć. Boha jaſo a Bože a Škrypiſha dla bratrow lubowac a to je štutom a pšides cziſni kšumnoſce wopotaſowac. Pšchi tym wodži knjes naſchu pšichpšuchnoſe woſebie na njenahladu a niſchid, po tajkim na tajſch, tożiz njegladu, naſchu luboſce mytowac, ģhba i jenyum „Woh japtacz!“; pšchetož cziſnimy-li jeno tajkim dobrotu, kiž nam jaſo dobroty wopotaſuju, dha mamy ſwoje myto prjecz. Wopomnieć pak pšchi tym, tat je nam i nadawom, luboſce wopotaſowac, ja naſche žiwjenje doſeć cziſnić date; pšchetož luboſce wopotaſowac a dobrotu cziſnić, tomu wot naž t temu hdy ſkladnoſeć pobraduje? Šawernje, neſotruſtali njeby ho t tajkim wozam cziſchczal, kotrež jecho ničo njeſtaraju a t czeſnuj wón žaneho pomolanja nima, hdy by jeno ſwojim wſchodnu pšichpšuchnoſeć a ſwoje pomolanje w tym ſpoſobacz dzyt, so by božſku kaſen luboſce dopielat. Wjele njetrebnego paranja w ģwercze a njewuſſiſnego ſtutowanja pola cziłowjeſtow i teho wuſchadza, so woni to nuſne a wuſſiſne nochedza, ale ſa tym honja, ſchtož je jim japorwježene a t czeſnuj njejſhu pomolani, a tola i tym wſchēm ničto pšchid Wohom njewoſteji, ale jeno i tym, ſchtož je wón w luboſeji a je ſwojeje pšichpšuchnoſeć cziſni.

To je tak prawje i wutrobny tyd, kiž budza junu na ſewizy ſtreſeč, rčezane, so dzeſdza ho i tym famolwjez: my žaneje ſkladnoſeć t dobremu w ſwojim žiwjenju njemajnam, a jo na wobſtejnoſeć ſunu, ſchtož je pobrad na jich ſmęhlenju. Woni je njewidba, te wſchodne nawaby dopjelnenja pšichpšuchnoſeć, doſeć je ſwojimiſi wozomaj na knižomnych wědacz wiſaju, kotrychž je jich wutroba polna, tat ſo w njej žodny rum wjaży t dobremu ſwotny njeje. Še wſchodž ſtronow ģem nam Bozi porſt ſiwa a nam naſche dženſte dželjo pšichpotaſuje, ale — my ģebi druge dželjo cziſnimy, hacz ſchtož nam wón cziſnić kaſa, dūž nam cjaſ pobraduje ja Wohu ſodobne štutki, a ģlej, tat i tobu a twojim žiwjenju pomolu i hory dele dze: najpriedy nimaſh žaneho czaſa, bōrſy tež žaneho loſchta

wjaży t dobremu a napoſlehtu pobraduje czi ſmęſi, kiž na ſkladnoſeć t dobremu kēdžbuje a Bože wotpoſladanie, rojoni. Tat wjadnie cziłowit wot wolta nuſa, a ſchto ſtōneſije wjeſche woſtanie, hacz ſnutſkowna wotemrjetōſeć, kšudza trawa, hotowa t ſualenju!

Hbyž pak ģebi kiž i tym kšud pšichpšuchnejſch, njejſhy-li dobre cziſni, t czeſnuj mješcie ſkladnoſeć a pšichpšuchnoſeć, tat wjele bōle ģoſke, by-li mēſto teho ſe cziſni! Wn dyrbimy ſwoje žiwjenje wupjelnić je ſtutkami prawdoſeje a luboſce; tat pak, hbyž ho wono mēſto nič wupjelnia je ſtutkami njeprawdoſeje, naſchpnoſeje, i ſchidow-cziſnienja a potloſojamjom bratrow, je ſwarjenjom a hanjenjom, i pšichpšuchnienjom a i poſtork-dawanjom! Pobradž dobroho kiž mo ſbōžnoſeć pšichpſeje, tat ģoſke dyrbi pšchemra ſlebo njelbōžnego cziſni! Budze to ģubote ſoħanibjenje, hbyž je potom kniha, do kotrež je žiwjenje cziłowita ſa-wiſane, wotewrejena, a w njej ničo njeteſti, ſchtož by tħoſwal bōdne boje. Ale tat wulle naſtrōzenie, ſteſli-kižda ſtronu poſibana je ſtutkami loſkomyſlnōſeje, njewrawd, ſlōſeć! O ſo by to ničto wot naž na ložte njewoſa! Nam dēž je tat jaſnje prajene, ſchto je dobre a ſchto knjes wot naž ģaba. Šaton, po kotrymž budjemy junu kšodženi, je nam nadbroſnie pšchid wozci ſtōjny; dōjeje ģebi nam jon do ſwojeje wutroby ſapiſacz, ale pšchi tym tež to njelabōž, tat knjes tyd na prawizj poſnaima, njenuižy niž jeno jaſo tajſch, kotriž dobre cziſnjachu w ſmilnej bratrowſkej luboſci, ale i dobom jaſo tajſch, kotriž ģebi na ſwoje dobre štutki ničo njewjedba, je tež na porſtach ģem njelab, kaž to ģamornarwi cziſnia, ale du ſwoj pucž w poſižno-dieſeſeji njewoſtōſeji a czaſaju w cziſnim dopjelniowanju ſwojeje pšichpšuchnoſeje na tōn džen, hbyž woto, kotrež do potajneho ģlada, a rōt, kiž wjerje a prawje rčezi, wojenji, ſchto je na tožbom a tajku pšecziſnoſeć ma jecho cziſnieni. Šawerſeje, naſche štutki du ſa nami, ģu-li w Božj cziſnieni, a niſkomu njeje trjeba, je ģamornarſenje napſchowac; njewoſane wone je wſchewōdja a njewoſtanje ničo potajene wote wſchdſho, ſchtož je pruchuwōdžerſaze a wohnjoſkute na kšudnym duju.

V. A nēſto d o s u d w pšichpšuchnym kšudze a jecho wutōnjenju. „Pōſeje ģem, wy wpoſhoſnowani mojeho Wótza, herbucije to kraſtewu, kotrež wam pšichpšotowane je wot ģpocata ſweta!“ Tat budze kraſ prajicž t tym ſwojim na ſwojei prawizji; ale t tym na ſwojei ſewizj wōn rčknie: „Dziſe prjecz wote mnje, wy ſackeſi, do wēſežnego wohenja, kotrež pšichpšotowany je czeret a jecho janželam! — A w o n i pōdōža do wēſežne cziſnie; czi prawi pak do wēſežnego žiwjenja.“ To rčea: toždja na to mēſto, hbyž ģliwa, hbyž jecho duchowni pšichwōſni ſu a hbyž to ģamo plačzi, ſchtož je wōn w tymle žiwjenju lubomał a cziſni. Tat je prawje a ģinal njemōjnie; pšchetož dobruſy abo ſty — toždſcho cziſnije na jecho mēſto, do jecho praſamneje domitny je ſnutſkownej mozu, po božſtim ſatonju. Rotre ſlowo ģebi junu kšidſkež pšchecemju na wulſkim kšudnym dnju, to žana praſchē njeje. Tola kotre ſlowo junu kšidſkež ho nadžecz ſmēmny, ſa tym, lubowani, dōjeje nam pilnje myſliſeć a ſarōſeſiwje ho paſeć pšchid toždſje ģamomynſkōſczu, tat ſo bōdny pšchid tym ſhojenjom wobornowanja byli, so ģmy ho ģami ģebali.

Wiloſeſiwu a ſmilny Woh pak, kiž nochde, so by ſchto ſhojeny byt, ale dze, so by wiſchitim lubžom pomħane byto, pomħaj nam pšides Jeſiom Škryſta, tulo ſeniſte žiwjenje wjeſeć w ſtōjnym poħlodo-

wanju na sapracetowazu wędźnośc a w śwědomniwym pichotowanju na to, by będnym hōbni byli, kralestwo jeho kraśnoścje herbować. Tak ſo piched pomysłenjom na ſmierzec a ſud niſetrozimny, ale ſwojemu kralej a ſudniſci, hōdź wōn nēto pichidne w ſwojej kraśnoſci, i wjeſelom napichedzimo pōbōdzemu a i tej nabiżiu, ſo naſ jeho ruka tam poſtaže, hōdź je žiwjenje a wjeſelōſcje doſc a lita rjanōſc pō jeho prawitzy wēdźnje.

Hamjeń.

Ħodow bliſkoſc.

Ħodow bliſkoſc — tajta radoſc!
Ħodow bliſkoſc wōnoſoſa.
Ty mi dędnia ſpōniſtiſz na doſc
Ŧa cęſ mojoj dęſcaciwa,
Ŧiſz taſ hōn je mi ſo minyl —
Njebejſi hōn ſwojomu,
Ŧiſz mje wōdęjche dny Ħodow
Ħob ſchomil tōn jebliny.

Woſe dęcjo mi jōn iwoſci.
Wōno mi jōn wōpędji.
Komuſ ſo na Woſej ſemi
Tajta radoſc woſjemi,
Tōn njeſ nēto wōpędnje
Kraſny ſchomil Ħodowu
A i nim mōſcſiſz ſwojeſelnje
Ŧa Ħodowne rjane dny.

Taſ ſo będn luboſc tvoj
Ŧa dęatownoſcju ſpōnate,
Wuprajite luboſc tvoj
Ŧa tōn dar tej luboſce.
Tute ſłow je rta dęczi
Ŧsu taſ baſam njebejſi,
Kotroz tvojſi radoſc w Ħwēdci
Wiſchitſu tebi laboji.

Taſ, mōi ſchęſcziſjano, wſchudę
Ŧſy pichę luboſc ſwojomu,
Ŧcho paſ. Wōſ cęi dārieſ budę,
Ŧa luboſci bōhaty?
Wōn cęi ſwojoj ſpuna ſęzele,
Ŧ nim dęel Ħnadu wēdźnje,
A wēdźnom žiwjenju cęe wjebže
Ŧ cęe i bōſznoſć cęinicz dęje.

Ŧle, tu wiſdęſi Woſu radu,
Ŧiſz pichę wiſchite ſchazy dęe,
Duſ ſpōniſ taſ na jeho Ħnadu,
Wiſchitſu ju wutrobnje.
W njebejſch wiſchę ſchōſz ſaſdu,
Tam ta wēdźna luboſc je,
Tam ju jeho Ħwēni naidu:
Wōſ je wōdęſ luboſc!

Puczowanie po Ŧoſim piſimje

abo

taſte myſle nadeſdęch, Woſe ſłowu cęitajo.

Ħodowa Ħwēni cęitaſ „Ħomſaj Wōſ-a”.

I. Ŧuſi Wōſajkow, 46. ſław.

(Ħotraczowanie.)

III. ſłot 28—47, 12. Wiſchidębiſi na Ħgyptowiſcie mjeſy pōſęzele Ŧaſub Ŧudu dopręda, io by ſębi dal wot Ŧoſeſa Ħoſenſi kraj poſtaloſc. Ħōdź bē do njeſo ſaſajniſt, pichidęſe Ŧoſeſ, ſo by jeho poſtrowiſ a io by ſo pichę nim wuploſaſ. Ħotom wōwuczi Ħwojich bratrow, taſ mēli i Ŧararonim rēdęcſ, a pichęſtaji jemu pichęſch Ħwojich bratrow a Ħwojeho ſtareho nana, a ſaſtara, hōdź je kral jim Ħoſenſi kraj pichidwōſiſt, Ħwojich w poſledniſch brohich ſlęch.

28. Ŧa Ŧaſub ſlęjzy pō nēbže 40—50 mil pucza na Ħgyptowſkiſch mjeſach, pōſla Ŧudu pichę ſo Ŧoſeſe, io by wōn jemu poſtaloſ mēto w Ħoſenje, hōdź moſt ſo Ŧaſub pō Ŧoſejowym pichęſchotowaju ſaſpōliſ. A hōdź bēdę tōn poracziſkoſ doſtaſ a Ħopodu pichidowat, pichidędędn Ŧraciſte dęczi do Ħoſenſeſcho kraja.

29. Duſ ſaſchidnu Ŧoſej Ħwōj wōſ a cęhniſche i kralowiſche mēta Ħmęſiſ nēkore mile do ſrōtſcho wjeſzora ſęzazeſo, Ħorje ſwojemu nanej Ŧraciej napichęſzimo do Ħoſenſeſcie. A wōhładajzy jeho, paſy jemu wōſoto ſchę a płaſaleſ doſho na jeho ſchęji pō 22 ſlętnym dęſelenju, wiſchōn Ħuſty pichęſ dęiwne wōdęenje Woſe.

30. Ŧa Ŧracel dęchęſ Ŧoſej: Ŧa cęu nētt radu wumręcſ, doſelſ Ħym twoje wōblichjo wōſaſ, io Ħy Ħiſcęje žimy.

Njepraſcham ſo wo wiſchę bōhatſtwa Ħgyptowiſce, Ħaj wiſchęho Ħwēta. Wy-li ty byt teſz naſchudſi a naſędōniſci, njeby mi tola nięzo taſ witanę bylo, ſhiba io twoje wōblichjo wōhładam: nētto cęu radu a wjeſelę wumręcſ — taſ proji Luthę.

Ŧatubowne ſłow: Ŧa cęu nētt radu wumręcſ, poſaſa nam, ſo bē wōtgam ſtareſo ſluba „ſchēol” abo poſeniſti Ħwētt jenoſ taſ doſho ſtraſadna ſtrona, taſ doſho ſo bōjadu, io maju tam ſaſcſ, doniſz njeſhu wōhładali bōhatſtwa ſmęrowazęch ſnamjenjow Ħuadę a luboſciſ Woſeje. Węchu-li paſ to wōhładali, potom wumrędęu radſi, ſchęchęu ſo i ſpauju abo ſaſdędęu ſwojim wōtgam. Taſ je wjeſele na Ħmierzec w ſtarcym ſlubje pōdaczę na nabiſtju.

31. Ŧoſej paſ, doſelſ drje bē Ħgyptowiſki kral Ŧoſejowęch ludſi wōpichitſownje do Ħwojeho kraja pichęſchit, doſelſ paſ njebē Ħiſcęje žane mēto poſtajiſ, io będnu ſo ſaſpōdliſ, dęchęſ i ſwojim bratram a ſ nancowem domej: Ŧa cęu, doniſz ſo tu ſaſpōdlicę, ſębi kralowiſtu dowolnoſc wuprobęſ, a teſo bla Ħorje doſęcſ a Ŧararonę powiſędęſ a i njemu rję: Ŧwoji bratſia a moſeſho nancowy dom je ſe mini pichidſiſ i Ŧararonſeſcho kraja, taſ Ħy poracziſ.

32. Ŧa wōni Ħy paſtęro, pichętoſ wōni Ħy ludſo, ſiſ ſłota Ħladaju, a nimaſy drugheſ powołanja: Ħwōj drobny a wuſti ſłot, a wiſchitſo, ſchōtoſ wōni maju, Ħy Ħodu pichęwjeſli, io będnu tu dęiſchę cęaſ w kraju wōſtaſ. Duſ dęa mēta ſo ſymana ſtrona ſa niſch Ħladacz, io moſli ſo ſaſpōdlicę.

33. Ŧa taſ, hōdź woſ Ŧarow budę Ħawoſacz, ſo by woſ jeſnol, a hōdź budę ſo woſ praſchęſ: Ŧcho je waſſa žimnoſc?

34. Dęa wotnēdęſe pō prawdę a wērnōſci: Wōſ, twoji wotrocziſy, Ħmy ludſo, toſiſz ſo je ſłotom žimnym, wot naſchęje młodoſcę Ħacz Ħem, mſy a naſchę wōtęzio; a to teſo bla, io moſli będnlicę w Ħoſenſkim kraju, ſo by Ħy teſz Ŧarow roſchudſiſ, ſa Ħoſenſi kraj. To paſ wōn Ħawęcę cęini, hōdź wſy jemu tręczę Ħęſlęcę, io teſe paſtęro. Wiſchętoſ wiſchitzy, toſiſz ſłot paſu, Ħy Ħgyptczanam pō jich naboſniſtjuwje broſnoſci. Ŧcho bla dęrbſi kral na to Ħladacz, ſo by woſ tam ſaſpōdlicę, hōdź ſo i jeho ludom pō mōſznoſci pōrędō ſętaſcęſ, ſo njebychęſe jim bſli i Ħnēwom. Tajſi kraj paſ je Ħoſenſi kraj, a wiſchato mōſcęje jeho myſle na tōn kraj dowjeſę, proſcho, ſo by woſ tam ſaſpōdlicę.

Drje mēdędu Ħgyptczęno wōbeſitn wōrſchitſu ſa truworęioſ a drugu ſa taſchę, toſiſz ſwimje paſchęch, teſz dęyſchę Ŧarow nēſetęch i Ŧracelowęch Ħymow nad Ħwōj ſłot poſtajiſ. Ŧe poſtęſte ludy Ħgyptczęno Ħidęchę, doſelſ bē ſtānje cęęſo, taſchę pichęmōſ, a cęęſo, jich w poſchłuchnoſci ſaſchowacſ. Wōbeſitn pichęſzinu taſchę Ħidęzinu paſ inajemyſ biſo i 43. ſław.

Ŧoſejowa rada, bratram data, ſjenoczſa wōboje, ſprawnoſc a mudroſc. Ŧcho bratſia maja ſjawije Ħwojeho powołanja ſo wuſnacſ, Ħaj Ŧoſeſ je jim ſa to i dobęym pichidładom, taſ Ħyſdom ſhonim, wuſczęſli ſy paſtęro pō jeho ſłowach Ħgyptczanam broſnoſc, to rēſa „njeſchitſa wōrſchitſa”. Wōni paſ dęrbſia pichęſ taſte ſjawne wuſnacę ſeniſi wuſczitſ bōpęcſ, io Ħo jim Ħoſenſi kraj ſa paſtęſte žiwjenje wōbeſie pichębōdny doſtānje, a i dobom teſz naboſny wuſczitſ, io w Ħgyptowiſkej będnla a tola ſaſchowani wōſtām, io njebychu ſo Ħmęſceli i Ħgyptczanami. Ŧoſeſ, tuſn praſtary poſtiſtiſ ſchōwjeſ, taſ Ħiſo wērnōſcſ ſaſnie ſaſpajchaj, io je ſprawnoſcſ a ſjawne proſenje do wōczow i dobom najmęſchda mudroſc.

(Ħotraczowanie.)

Puczowanie na Ħorn Sinai.

(Ħotraczowanie.)

Ŧa drugi dęel Ħaſle bē poſtājeny Ħwēdęcſ. Wōni ſhromaſdęch ſo pichę nanaſchęj ſłōſchitſkej muci, najpęchę žōnſte w doſchim

czahu, wschytte pchysene i najrzejnyszymi rubiejczyszemi, je schodrami i pacerzowam i s narucznikami, i zyle pchytchymy mieszcownym, to miedzchu jenoż s woczomaj won hladacz. Na hłowu mejachu rubiejczego wodzere, fotrez je nad czotom i wlochami wobwite, so nelsajsi roż nalia. Se to spowozhenia, niyerjana draita.

So so krywchbenizny wsehlachdu, wosnamjenichdu pches dżiwne iynki, dothe, je ichije woshladzage, i ich jaiskom pchewoworene. Wo fadczu be to ja nidy woshebita radojcz, to miedzchu buzny nimo naś aklesanz hrejcdacz. Wotom pchidniedzchu mużojio a dżezji i wjel-bitudami; wot żonow fadleni bechu so we wsehlachdy stupinach blisfo pichi kłochytrich wrotach sejbodki.

Też czetworne kłochowoye i arabiskimi napikmami a ielenym wobrubom mejachu budo. Kłochich, fotrez nelsotz trocz wob ty-dżez Dżebietje, t. j. tomay Wchunilsi spłah, fotrez puchowarjom a putnifow do kłochich pichewodja a widje pokladu a wchdu zbrobu hem inoży, i kłebom laslara, dawadaje też na dżenżijnich kwy-e dżenżijnich woty widistim, mużam, żonom a dżezjom, nadojcz jidze. We kłach mejachdu metachdu kłebij i kłochytrich tworzenia dele, a delelach widżelechaj dwaj Arabaj, fotrazj staj woshebe wot kłochich pichitajenaj, kłebk swojotom tonaradkam pichi kwyedżenju, fotriz ju simerom a w dobrym rjebeż fchadchu. Sdżyz be kłobu kwyoz dar dojat, wotenzbe czah. Wy dżezym ja nimi; nelsotz muischa bechu so nam pchidati. Wsdoma bechym i wushefo kłochytr-keho doła widisli, hdoż be czah je widszej swojzej wutłoczjo so rjanolejso woshebe. Nelsotz baste mjeżezke widsje tje rjane, irojne, brime postawy hebi tak prawje wobhladacz a ichy pichane draity, rjane bde blysdzjadchu so mjes pichanynti rubiejczemi a cżornej żonilej draity. To bdehe wotmenjenje w mnohich barbach. Dżezji bechadu po czahu do predta a do byla, zjyta fujoza mużow jecha-lic na wsehlachdu do widschj fczowoz a wroczji so joho. Na juchnom brychu na Maronowej horje na kłwistju jastachdu, wsehlaczaj jalejeddu na istaj a iestupadcu so na wsehlachdy wotrozich istadch. Żony hjo czajnychu, mużojio so rozręczowadchu, wchitzy bechu wseheli a fmejadchu so. Na dobo nalia wotana: Dżijmy a faretajmy wsehlachdu! Pobadchym so woteto hory dale a iestupadchym so fczonje pchid melsotwe, hdoż bechu stany postajene, zyle pichi brytjo Maronowej hory. Tu bechu dwe hromadze i fkanjenjom naturalni, dritdu nelsje postia fczowoz dale dżyzi prcniu, a pichi fchjzej hromadze arabich fchjz ja wotat postajili.

Nelsotz mjeżezke so nabożny dżel dżenżijnichcho kwyedżenja po-stajicz. Mużojio iestupadchu so toto woteto prcjenje hromady fa-mjenjom, melschit stupi do hrejdzja. Lubo cżitarjo byli ty raz rejmowcho abo wujawcho derwischa wuslbadu, dba by mohł troju-micz, tat je po tuton cżiwnej nelsotz wuprajiz mienjaj, so imjeje tat woshtba i Bohom. Wschje fłanczi jatorhajzy, ruzzy a hłowu stajnje niemczerne hibajzy, niyerulomne iynki wotajzy — taji kam ho wozajz niyerajze. Nelsotzi bchdu jcho so wotwrdnjencho meli. Nelsotz jareczji: Allahaj poruczi faretomaj stot a rozpowadze Wchun-am, tat melsi dale cżiwje. Wsehladzjadcu frej dżyrcja dacz wus-tudnycz, doniz ju wuzjaja, płoty pichi jahrodach dżyrcja i nej po-majacz, so iwerjeje Woze żohnowajne. Wjes tym wuprajowaj mu-żojio krotke mobilizacy, żony hjo so jady nidy na fczemu cżajnyje. Wone fskutowadcu pichi tutnym nabożnym fskutu i dżiwnej wotajzy. Tat hmy woshladati woporny arabiski kwyedżen. Wsdom, to islam (arabiska weta) niyerajze na swojzej wuszejze, jato wsehe nabo-żnityna na wusichidim ihsobsektu ihozage rczjone wopory, pches fotrez mohł hebi Woża a wusichidij fkwajtych pichitklich. Też islam inoje jenoż nabożne fkużby i cżezji Wożej abo fkwajtych, fotrezhoj pchidych woz żohnowajne, też woz żohnowajne ja stot, fotrez jo tuton dżen jarecz i jidzi ja wopadnu. Cżonczanje pat ju tola tajte kwyedżenje sa tajte njeodżetane spłahi woporne kwyedżenje.

Żywje dopomnicidny ho jaho na Dżaricli narob. Dze bechu jemu projetoj, woshebe Amos a Miedja, Woze tajnje a Wožu wotu pichipowjedati: „Wchetoż, hdoż ni runje japolane a jidżenje woporn wopurjeje, nimam jo žane pobodbanje nad nimi; nodyu też na woshe tużnje dżafowne wopory pohladacz“ (Amos 5, 22); ale lud niemjeżezke ho tola i tutnym walchom rozżohnowacz. Wjesku trachy też Dżariceli dżezji waczajnywchit i Egiptowiszcze a kładżizy w puchiznje a na Kananejskim traju cżajto runje jato tuczju Wchun-inojo swoje kłwpo postajwchit wopromoli a perowobowidali?

Wschitny be fczonczj. Nelsotz sta ho pichiditowanje i faretajny. Pichi jenotimowczach pat njechom ho jatomdżiczj. Wcżenje, jato mel ho jemu nelsotz na fchibit sejbodacz, lehnje ho wsehlub na fczemu; kłebk wuzjowjadchu jemu predłownej noly; i hłowojuz dżer-

jadcu jemu nelsotz mużojio hłowu na lchwiz: Miedżinł rczjaje a woschidjana žila be rozrzejnena, so frej na wotłachny fchjz hlyny. Dżichjeze raz rczjaje miedżinł hnydom wot nopolom, hdoż je prcnja ichijina fchjz, hwerjo bdehe mowio, to ho ani wozajz njechibny. (Cżonczenje pichidchobnje)

Wsehlake s bliska a s daloka.

§ Wudyschinta. Se žadnje pichesnojczy bdehe najche zyr-fwinile prjodfchicijawo po woli woschidnych hincje fambidatu duchown-istwa Wrośata i Frodżichizja a nalschego nowcho duchownego mu-woltu. Sańdżenu prcidu hmy jcho nelsotz i wuslim wsehlom i nam witali. Dacz runje nelschje hmye wjedro runje jara won niywabi, bdehe tola mohł riez zjta wosjada na nopolmaj, so by hwojemu nowemu patirjeju cżezjage powitanje pichidowatola. Dacz dale Fchidwiczj jemu zyrctwina a fskulle pichetiejczestawo, fskullite dżezji, woschidjana młodżina a Wudyschintike kowitawny Forchichitcho woschitcho towastwa a wjele woschidnych napidczjo cżeznjachu. Wsifo woschidnych mjeow po wusilfajny fchididaj: „Schwalba budz mjeicżenemu“ melsotichchjyda zyrctwino pichet-iejczestawa, fmes Donat i Fchidwiczj, nowcho fncjela fararja wot rjanymaj, wot Fchidwiczjanow fczajnynti cżetymaj wrotam i napik-mom: „Woh żohnuj walsch natsfchob“ i wutrobnynti fczowam po-wita, ho jemu dżakuj, so je powołanje zyrctwino pichetiejczestawa tat pichetiejnje pichidaj, i dobom jemu pichajo, so by jcho dżeko we woschadze dothe a żohnowanje bylo. W mjenje ajyke woschady a idule witaloje jcho f. zyrctw. wusczet Petrit, na to postajulo, tat ju woskadni wsehe mozny napinali, so bchdu swojemu nowemu fararaju hjo preni dżen postajali, so jemu wutrobny dothe lubożke a bowierjenja napidczjino njechu. Ksies farar i hnyntym fczowam wotmolwi, to dže ho prczowacz, so mohł widschit wusopolanu cżezj a lubożki je fczwernym fskutowanjom w swojotim nowym fa-fojnitawje faramac.

Na to wroczji so czah. Sercjeż Fchidwiczj cżeznjelche pches dżicze cżetnje wrota i napikmom: „Wudżez wutrobnje powitamy“. Sdżyz wón i Fchidwiczj wusitupi, fczowjadcu hwoy preni fczój kwojcho nowcho fararja. Na farskim dworcz, pchid fotrmjz bechu Wudyschinticjenjo rjane cżetnje wrota je herbitim a nelsim fczowitanjom fajtli, wusła hyla luda, mjes nimi też fmes rataris radiczjel Steiger a jcho fncjni mambelżija a fmes farar Krugar-Forchichit, na kwyedżenici czah cżadachu. Ksies rataris radiczjel Steiger witalaje jato foltuprej folaturitwa fncjela fararja, swoje wsehele wuprajwchit, so je woskada tat w jonej wusli wozny fskut nowowosłbn duchownego dofozajacy; wón wuprajiz dale, so je do-breje nadsije, so ho woskada ženje facz nielubje, so je f fncjelj Wrośataj i tajnim bowierjenjom napidczjowo pichidajta. Ksies farar w swojim wotmolwjenju wot trojchdelje, so by runy fmojst bowierjenja a lubożke, facz wón fncjelitmo a gmejni hromadze dżezji, też nalsaj mjes fncjelitmo a farskim domom. Gwstla Krowaczj i Wudyschinta a Gwstla Senticzj i Fchidwiczj pichewoda-ldajte fncjelje fararaj i pčnnyaj hronczomaj herbitu bibitju a herbitc pchawicze jato dar młodżim. Sdżyz bdehe blysdze fmes Gwul jcho w mjenje fskullfcho prjodfchiciejczawa powital, postfotri jcho fmes farar Krugar jato dotajny foltuprej farsfcho melsma a jato jcho pichidowajny mambelżicj fkużod, wdehe swoje pichedja w-pichicje do stareho herbitcho fłoma: „Daj Woh hwoje!“ S wup-rjanomaj fchididajta: „Wsch Bohu dżakuj“, ho fkwajatożnosj fczonczj. Ksies farar foltupi preni fczój do kwojcho nowcho doma, fiz bdehe hódnje wutrowatwam a rjenje wudehczim. Schidim dżezjom a młodżenje gajty hłbł a cżoty fchorej berty fmy je fczowow wusadnu. Wcżozr fncjenzjo ho wjele woschidnych i fncjelom folatoram a i fncjelom fararjom i kwyedżenici fchidicje na Woma-czjz hoičejenzu, mjes tym ho so młodżina i rejemi fawajezke. Pichidowodu mjeżczelu — daci Woh — fmes Wrośat pches fncjela wusichidcho zyrctwinocho radiczjela fhwiczj jeno doftajne, a ho do kwojcho fajtajitwina fapozaje. Woh luby Ksies żohnuj nalschego nowcho fncjela fararja!

§ Frodżichizja. Sańdżenu wutoru 9. dezembra ha nalsch nowy Wożi dom i wuskej kwajatożnosj pchupicjenz. S dobom kwyedżelche nolsch farar f. Wrośat 25lennu jubilej swojchoj fskut-owanja na nalsch woschadze. Wsichdu rozsprawu wo kwyedżenju pichidicjemaj ja tuchet.

Samowitny rebator: farar Gólicz a nalsad Smetlercz fchidicjczetnje na Wudyschintje.

Šty-li spíval,
Pítnje džal,
Strowja cje
Šewjóny šatol,
K twój šwjatol
Grabny je.

Ša haw špówny
Rapoč móny
Lubočny na;
Bóh pat šwětny
Písch špat mčěny
Čeršewoč ba.

Wjech ty spíwajš,
Šewjóny džalajš
Wíščěne dny;
Džet pat šwjatn,
Dufajš bam,
Wotpočaj ty.

Še šwětny mana
Wjech cji šmanna
Šwětnoč je; ma;
Šiwa woda,
Kij Bóh woda,
Wólščěne cje! F.

Šeršike njedželske łopjena.

Wudawa šo kóždu šobotu w Šemolercz kńižiczišćěni w Wudulčinje a je tam ša šćiwěrkěnu pšedpłatu 40 mp. dołcač.

+ Adventske błošny.

K wječoru běše šo pšibłizlijo a džet šo na-
thilił. Žadny janděl šo wjazn nejčěw, žadny
profeta wjazn njerečěšče. Jenož blině šwětko bójšeho
póšuača šo hiščěže blyštotašče, njeprawdofč bč dobnja
a plomjo lubofče bč šadučěne. Šromada a bohatstwo
šewšich kłbłow bčšćetj to njebjěše zyle šłomdžic a šapom-
nič dalej. Ale jako tał wašćnje čaša kńežćeje, dha
šesthodža wčěznofč je šwojej jošnowi. Šćiwěto wótža
pšibłidže, Bóh póšla šwojeho jeničćeho narodžěneho šyna.
Čłowěče, špobizwaj šo nad tutej nješćončnej lubofču a
žradu šo wyšćotofče, na kotruz šy wšoběhńenja! —

A šabłudžěny pšibłidže puch, t njemědomny wč-
nofč, t šćěpny šwětko, t morwam žiwjenje. Wón šam
pšibłidže, twój Bóh a Kńeš, kiz je cke šćinil, šo by
šwój lud i ruti šmjerče wutorbnył, bčšće jwajšti roš-
torčal a pšichitap t wčěznj šćěwofčj wotewřit. O hdu
by prawje rošpomił, kašće kńežitwo je šemu date, dha by
wotota wutorby šćěroto wocžinil, šo by krala čěčěje pšič-
jal. Zola hłaj, wón njeha niz jenož jako zafobnit pola
tebie šastupicz; wón čže t tebi pšćinicz a bydlenje pola
tebie mčč, pšćetoz wot wčěznofče šem je wón čže lubo-
wak. Šbožo tej duški, kotraž i lubofčěwjem požadanjom
teho t šebi prošy, kotrehož žane družje šćworjenje došćoruje
pšichicz njemóže! —

Wšětel šo a wšćaj, wčěraž duška, pšćetoz twój
kral pšibłidže. Wón je twój šćiwěrkel a wumóžnit, došćo
čžatany, horzo požadany. Tam šu njebjěša, i wotšal šem

pšibłidže, tu šwětk, do kotrehož šastupi. Hłaj, koto wotšalo
njebo šu janděšlo a aržanjanděšlo, pšćed nim profetoz,
wšći nim japosčćetšlo, šo nim njelěčěwma čžjóbda šwjatnyh.
O tał wutli je tón, pšćed kotružnj šo móžnatšwa šćibujaj,
kotremuž šu wšćitke mozgy a kńežćetšwa njebjewoš pšobdane!
Ale hłaj, čžičeje wuščě a ponizny, šćudny a niski pšibłidže
tón, kiz budže šemju budžicz w prawdofč. Šbóžnej
dušćownej woczi, kotrež šćej w šćiwětk wčěry šwětko wčě-
neje wčěnofčeje wuščadalej!

Wopomńenje k rózńemnu čašej hładow.

Cžěč budž Bóhu we wšćotofčj, mčr na šemi a
čłowěšćam dobre šćobobanje! Zač je junu kńežćal
w čičeje wozny na Wěthlešćemikš hładow tónle wušči
šćerušć pšćes ert njebjěšćil hławo, a njěšćm na šemi
pšćetazč, doniz wčěraž duške šwojeho wumóžěna we
šćerušću šo wěšćela. Džal budž trojeniczěmu Bóhu,
šo tež my šmy wutli tu šćwalbu šćěwacz, kotruz junu
janděšlo pšćerušću šu wocžići! Kač by nam bylo a tał
i nami šćato, njebyčěmy-ti žane hody mčł? šdy byčy
našći wotšojjo ničjo nješćyščćeli wot teho, šćatoz je šo
junu w Wěthlešćemje šćato? abo hdy byčěmy wuščatńeni
wotšali wot šćiwateje radofče, kotraž šo w rutičy šćiwatnyh
dnajach pšćes zyle kńežćiczjansćwo pšćelimo? Hłaj, tač by
i nami šćato, kač pšćane šćej: čžěznofč pšćićeršwa šemju
a mčrotota ludy. Bž by nam bylo, kač tym je, kiz po
čžnje šćodža a šćodža w šćěnu šćmjerče, nad kotružnj

krajinofej Knjela hiščje njeje fthadžala: woni wěćnofej nimaja a jeje hwiěto jich njeiwešelo; woni žaneho troištja nimaja w tšydnofej žimjenja a ftyfknofej hōrteje fhmjerze; mēra nimaja we wutrobje a žaneje nabišje, kiž ryhele roma woteworja a jutrua hwiědu wěćneho žimjenja w paradihu pože. O ka! hujenje a ftyfknje dychjało nam byč! — Albo f nami by ta! ftało, kaž f tym ludom fteji, wo kotrynž dženska hiščje plači fłowo, prajene pčhes profetu Zelajaša: Wo! fnaie fwojeho knjela a wofo! žlof fwojeho knjela, ale frael nješajae, a moį lud nješrolmi, a tōn wōfoį lud cža a fta! f kōžnym lētom, hač dha tola flubjenu njedha pčhineč, a je fo f fwojemu ftaženju bał jebazč, fłewič a fawječej wot rubježnikow, jebafow a falfknych profetow; ale pčhezo hiščje njeje fpořnal praweho pomoznita, w kotrynž fu wičitte flubjenja Bože haj a hamjeni; hłaj, kaž fawbndžene a rozpfořdene wozyzy bychym byli, kiž žaneho paftyrja nimaju; kaž fawutleni, kiž žaneho troištjarja, kaž hujeni a fhubjeni, kiž žaneho fmiłnita nimaja. Ta! by nam bylo, a ta! by f nami ftało; o ka! dychje! fwičieč a žalofieč! —

Albo hdy by fo njeipčhečelam fchiza fhmjerzowneho a fapčewarjam ewangelija radžiło, ftož fō w našim cžašu fu fhromadžili pčhečewo fwjateju džęćju Božemu a helstu rabu wumyřili, fłowo Bože f wutrobom wutorjenic pčhes fhroble fapřeče a wumwēwanje f bladtimi fłowami hadowje leče a fefkarnje mudroče — ta! by pola nař wonhladafo?

Ale Božu budž dža! hiščje fwječimzy rōčny cžař hodo, hlabamy f wēřazym wofo hōrie na njebiefje hwiěto, fōtrehož jahnofej je fo junu na Bethlehemfch honach fjewila w fwjatej nozy; nam pčhipowjeda fo fłowo: fthadžala je fbožna hnada Boža; nam klineči hōf: wam je fo dženska Ebōžnik narodžil, kotryž je fhmjerz tōn Knjes w Dawitowym mēře, a my wyffamy: džęćjo je nam fo narodžilo, fyn je nam daty! — A f tym je nam pčhičilo dopjeljenje wulftch flubjenjow, kiž wot fefťotetka f družemu, wot naroda f narodei du: „Troičtwnje, troičtwnje moį lud, praji Bōh, rēčęče f Jerufalemom pčhečelnje; tōn Knjes precz wojnje fawječst, f kotrynž fu wičitzy lužo fawječeni, a pčhičryče, f kotrynž fu wičitzy poňano pčhičryči; tōn Knjes fęreje wičitte fpyty jich woblieža a precz wojnje hanibū fwojeho lada we wičech krajač; w tym cžašu budža prajci: Hłaj, to je nař Bōh, na fōtrehož cžalamu, wōn budže nam pomhač; to je tōn Knjes, na fōtrehož fo fpuřčęzamy. Zebby budžetej fłepych woczi wotewrejene a hłuchich wulchi fhyfchazej; wumōženi Knjela f wyffanjow f Zionej pčhičbu, a wēćne wječele budže nad jich hłowu; wječele a radočej jich fapčhinnje, a žalofej a fdychowanje budžetej cžetáč.

Nad tym fo wješel w tym Knjeju, moį fchęćejšano, fbožna hnada Boža, kiž fthadžala je, budž žōrto a ftožč twojeje radočeje; a jeli febi požadač, w fwojim žimjenju tajti džęć meč, na fōtrōž moį cžař fwojeho žimjenja f polnej radočęzi a f žyžim fpořtojenjom wutrobj hlabadž a na njōn fpomináč f wječelom fpodobanjom, džęć, wot fōtrehož wšho fbože a žohnowanje na twoju duřhu a twojeje duřke lubofej pčhičnje, dha njed je čzi to džęć naroda twojeho Ebōžnika; pčhičtož fawernje, na tutym dnju je fo tebi a twojemu domo fbože dořtač; fhmjerz by je tu, twoį wumōžnik, twoį fbožnik, twoį pomoznik, twoį

troištat, twoį wujednat, twoį fbrēdnik, twoį pařtyč fhwaleny budž ty, fžofom fhmjerčeje, ty cčhe jebno Bože, ty fwjate džęćjo mēra, moį mēry fęřchta! Twoį fwjaty narod budž fpočatf mojego fboža, twoja lubofej wšhwjeteč moju lubofej!

Na Boži džęć.

Wšfaj, hyla wšwolenā,
Ešwōjoh! Knjela wobšhwj!
Erabuj fo, ty wobšwōžena,
Džatnje pčheč nim poftatju.

Wēč dha, kajti džęć čzi fwita,
Kařte ranje fęřhōž?
Ebōžnje žyly hwič cje wita,
Narodny dnjo Ebōžnika!

Ebōžnje džęňa tebe fhwala
Twoji fhmjerz, fbrēdniko;
W wutrobach čzi hnačji pola
Foryž dža, o fžefu!

Kařte fbože jo wičę ludy
Tamna nōž je pčhijekla,
Hōžej ty imiečej hrēdi, budy,
Stupit fy do fłowjeftwa.

W hrēchach, fłōčji ponurjeni
Ludy ftrōčnje dremaja,
Hwērou, hūbu fapaneni
Nōž jich fryje, čęmmofej, čma.

Hłaj, buž f hnadu hwiěba jořna
Sta njebežach fęřhōž!
Ludam f ftožu hwiětočej krařna
Troičnu čęmmofej roľehna.

fhmjerz bu nam narodženy,
Žeho hwiěto fawita!
So by hwič był wumozženy,
Čęmja f wječiom fječwana!

Kařta radočej! Wječe klineči
Hłōf tam wičitzy, jandželst;
Čęčej budž Božu w wyfočejši
Mēr a fbože na jeni!

Wšfaj, hyla wšwolenā,
Zandžalam tež žtomafch fo!
Kmal a čęčej joř! wobšwōžena,
Wēćnje jemu džatju fo!

Wila Smiřhowa †.

Stawifny rekruty f lēta 1813.

(Po franžowfkim piřa —6—)

I.

Eštōž njeje ham krařnofej fhmjerza Napoleona w lētach 1810, 1811 a 1812 wofladač, njemōže febi niřby wumyřilč, kařtu mōž mōže jenottym čłownej dořęč.

Šdnj wōn wo ftoju fęřčęche, wofłajdu lužo na žnjač wičitko ftejo a lejo, fo bychu jemu, napierčęjo fch. Wšchfwo-
tachu mōhom, džęčadž mił baloto. Žony, džęć, fchđžimzy f po-
fchųnjemym rafukoma na drođu fwjataču, wofłajo: „Ešłana
fhęžore! fława fhęžore!“ Čęčęchaju jęho ftozo jato Bōha; fčęčę-
fo nam, jo mōn fęřčęč žimjenje dawa, a jo bjes njęho fwič rō-
padnje. Ženōž nēřori fłari demofkatojo wiařaju f fłowu, ale fbyž
febi dořwolaju pčhi fchęčny wina pčhičpominč, fo mōže tež fhęžor
padnyč, mēchaju jich ja bladnyja.

Wtedy teżby 19 lët stary a bédy bizzo wot lëta 1804 hem pola czejcëjebódného starého czojnikarja Wëldchorja Goulbena w Pólzaburgu wo wuńcëje. Dofelz trochu słazak, bédhe moja nacëz postajita, jo mam łohë rjemëjnikëstwow wuńcëz. Kniëz Goulben nje jara lubowojche. Wybłochowoi pichy franzowëfch wrotach, napłchë cziwo „Czëtwienemu wolej“.

Tam pak mohli wy wjeterchów, pólzanków a generalow woblachacz, tiz na fonzach a wo wloch, w franzujch trebatych droitach, tożuchach a brónjach nimo cziwachduch! Wëdzachomy njelëczonine wochy f zgrobu, f pólwornu; njelëczonine cziwidoj wofatow, jëbnych a bédchów. Wzo dnio a w noży brimach fanony pichëz wrota. Kajtji kój! Kajtji žinowje a hibanje!

Korczmarz Georges bu ja pjeć abo schëłz lët bogaty muž. Nakupi hëbi tufi, jahrodny, winizy, kfejz, mejelche pjenëz dołëz a nadobëz, pichëtoz wjëschtizy tużi ludzjo, f tiz Nëmëfche, f Schwyz, f Kniëfje a Wölëfche pichidëzëdu. Kijowë pjenëchëz rosbrodzijo — bëchu to wjëschtizy fëmjenjo, tiz njelutowadhu.

Wot ranja hacëz do wjetera a bułto tež hërbëz noży bédhe w hołcëznëz f „Czëtwienemu wolej“ jëwona hołcëznja. Pichëz wofna wëdzachomy dołhe, f bédymu rubami kryte bida, tiz bëchu napjelnjene f rypami, f dżiwinu a f wubjenzymu jëdżemi. Dofëzo hërbëdu jedny pichy druhim. Na dworëz hołcëznja hërbëchachmoj jenoż rjegotanje fonzow, wofanje pohozëch, fchichotanje fëżubowëch hëłzow. Alch, tajke dobre cziabëz hërbëznëz f „Czëtwienemu wolej“ nidoj wjazy njewofatada!

Wëdzachomy tam ludzi f nołchëzo mëjta fapucëz, kotrëdzy inajochmoj jako hëłchëzë po fuchë drjewo do lëpa hërbëzachu abo fonzajzy hmoj na droży tiberzami. Wzoni budcu w bëhu mjelë wójnow — jedny mjes tizyżami — wuńcëz, generaloj.

Tëz mój miłštr, hëzaj Wëldchor, f kwojël cżornëz židżanej mëżu potozji drubdy hwoj grat na wofno, f bu f hołcëznëz hëłab, wofëje bëdz pohozëcjo wofnje jufachdu, wofëjowëz pichidëz wo wëcho wofëbného hołca. Potom bu wón fežëbëny a drubdy hëłachdu jëcho famowolëz: „Głaj wofat! To bje f hyn tichëz fmerzja Zafuba, fteraje potlozëzë žony Mariëz! Tënu je ho fbozëz rojito ... Wjëscht a boron žëworowu! Czecho dla pat pola hwojëcho starcho nana njelafupi, ale do hołcëznëz!

Hdzy pat wölchëzë jich na droży wuńcëzëz a wjëschtizy fterych inatych powiatëz, potom pichëmëni ho jëcho wofobëz. Wutë hëbi f hwojim wufkim fëmhatym fchafontom fëlyja f ičëptajche: „Kaf budozë ho wboha ftera žana wjësčëłz! Ala bonleuhr, to hëbi lubëz dno, tón ho njehorđzi! Tón je fchwarny muž. Ženož jo jëcho bórny tufia njeterčëłz!“

Storo w fëżwym mëżazu fëwofajche ho w žyrtwajch Tedeum, (Cze Wozjo fhwolim), pichëtoz fazy bédhe nëbžëzëz dołëzi, a fanony pichëz falfarmami wufłëchëz, jedny a dwozëzëz frëcz, jo nam wutrobny w czełach cżachdu. Alch żalozny bédhe fëdwowazy tufžëz, wofëjez wofëz fterë žonki cżafëz na liti. Al hdzy prëni liti pichidëz, wölchëzëz to hynudom žyke mëłcëfajo: — „ta a to je wot Zafuba abo žana liti dołëta!“ — a wölchëz f njej bëžachdu, ho ju woprajchëz, hacëz w nim nëčtoz wo drubdy inatych ftejelche. Wo fëmjerzajch wuńwëdžëznajch njëcham f žyke rëčëzëz. Na tute cżafatëłch fterajche f horezym fëlyami, pichëtoz t f rëčëz dołëfajchaj, drubdy hëłe po bōchim, bōchim cżafëzaju a bułto f žyke nje. Al wofëz fterajche fterofëtwajchëz jo f myšlëmë: — „Szanëno je najd bōł žyč ... Hdzy hëłe budzë mër, ho wëłčëz wroćëz ... Këłto je jich fōžy pichidëto, kotrëdzy hëłchëz ja morowu!“ — Alë na mër cżafatëny pobarcmo, bédhe to wójna pëz fonzaj. Wobrachowafche nam franzowëjam pichëzo nëčtoz, pak w Kniëfji abo w Szpanëfje abo nëbžëzëfaluž — fhežor bédhe ftajnë njepokojny.

Hdzy nimo naž wozajzy czebnichdu, tiz hwoj wufki mantl pichëz ramjenja, tornistë na fërbëczëz, fëłëbu na ramjenju abo w ruzy, prōchimi a bōčëzani fëłchëzëz fupachdu, woprajchëz ho mje drubdy miłštr Goulben pomnëłhëz:

„Pray wofat, Sojeto, këlto wofatow fmoj wot lëta 1804 hem nimo cżahnyčëz wëdzajto?“

„O miłštrë, to njëwëm, f najmiejchëz ičëtyr abo pječë fłow tufžëz.“

„Gōj ... f najmiejchëz“, wón wotmowio. Al këlto fëz jich wëdzaj fōžy pichëzëz?“

Nëčto rojumičë, ičëto cżywidë wón rjëz a prajach jëmu:

„Szanëno ho pichëz Wobužëz abo na drubëz droży wroćëz ... Sinat to wōłno një.“

Alë wón wölchëz f fłowu, prajajzy:

„Më, mój byno, czi, kotrëdzy njëkšy ho wroćëzëz wëdzaj, fu padnuli, rumëz fazy hëłchëz a fto a wozaj tufžëz f wölchëzjo padnu, bhdzy Wbłh tón Kniëz ho nad nami njëbmili, pichëtoz fhežor lubujë wozaj. So bu hwojim bratrac frozny wofatow, fë wón bizzo wjazëz frwëz pichëł, hacëz najchëz wufka rëvoluczija, tiz je ludžom jich cziwofëz prawu wudobëłë.“

Dachmoj ho fōžy do bžëka, alë myšlë ftejela Goulbena nacziñichu mi jara wufku fterëčëz.

Klajak troch f lëwëz nobu, alë këlto jich do wofatow wšachdu, hacëz rumëz mëjadu hëłchëz wjësčëz bñach.

Na to durbjach hëłchëz, a fterach ho jara. To fwaiche ho mi fteradëne, njez jenož, dołëz wofajzy njelabowachëz, alë mjelë bōłë, dołëz cżyžy ho f hwojël cżëtju f Bourges wozëczëz. Njaju hromabžëz wufubladcu a nidožë njëmohł wjësčëłchëz, rjëmčëzëz hōčëłz namafalëz. Wjësčëz žōłte wōžy a wōdrëz wōčëz, cżëwëzëne, rōžōzëz lëčëz a žubëzëz bēłë fazy mofō. Wëłchëz nimale 18 lët. Za žam bēč dżëwajnatëzëz, a cżeta Marjata bōłchëz ho mi jara fpofojna bōžëz, bhdzy një fëłđu njëčëłju rano powita, jo bñch pola njëje fëwëł a wofëdwowal.

Ho wofëžëz bēžëz f Kharžëzinku do jahrodny. Žëbžëchmoj te fëmë wjësčëz a tu žam fucwuh a bēchmoj najšbožorowijchaj cżëwofatë na žyłom fëwëžëz.

Ženož ja fëmëžëz Kharžëzinku te mjezi a na myšchor pichëz wōbžëz a na fërnufidzi fhołchëzëz wona pichëzo jo mnu a wof-pofata fōžëho drubëho bēłch, tiz cżyžëz f njëz rëwajëz. Rōždy wjësčëłchëz, jo cżyžchmoj nëbdu ho wozëczëz. Hdzy pak mjë njëbžëzëz potrëdji, jo durbju do wofatow, potom Wōjëmëz žëntima! Pichëchaj hëbi, hëłchëz fto frōcz ftronidžy bēžëz, hacëz bēč — pichëtoz tēbdu bēchu najprjëz njëžëmjenzow do wofatow wšali, potom mandžëłchëz bēžëz bžëzi, a fłōčëzëz tuch f jënym bžëczëz, a ja hëbi tēho dla prajach: — „Szu dya ftronu mōžajzo njëčto fëpčëz hacëz hōžpobarzjo? Fupacëz njëmōžëłchëz, alë njëmōžëz Tëbe do jëdnych wōčëz?“ — Tëho ho bōjach a tēho dla bēč fëwëzëz.

Wozaj žruboba pak rojčëłchëz wofëjez w lëčëz 1812 w fpozčatju wōjny pichëcimo Kniëfji. Wot fpozčatja maleho rōfka hacëz do fōnzë mjelë wëdzachomy jëdny wotk po drubim pichëz mëčto cżahnyčëz: dragunarjow, fërafërow, karabinerow, hulanow, hulanow wjësčëłchëz barbow, artillerij, wochy f munizijy, wochy f fhorčy, pichëzo wozaj a wozaj jako njelëfčëznja fchymajęza rëčëz.

Spomnizy hëłchëzëz, jo bu tufëz cżah wot grenadërow nawjëdwowany, fōtëz mëjadu wufłë wofëz fōbu, do fterëdzy bēchu fëlyne wochy fapłchëzëz. Wōtch fapucëzaju fonic, jo bñdu potbōžëzjo jako žroba ja mufžëzna fëłčëłi, bhdzy bñdu wjësčë fłachy žëčëzëne byčë. — „Kajta dobra myšl!“ bžëłchë fōždy. Hdzy wozajzy njëmōžëz wochy wōjny fëwëzëz, potom wochy wofatow fëwëzëz. — Alë Wobužëł, czi, tiz to rëčëchdu, njëmōžëzëchdu, jo mōžëz wochy wōb bžëz jenož fudom abo wōfom mi dalofo bžëczëz a jo to wōfom dnijow pucëzowanjo f najmiejchëzaju jëdny žyčëz f wotpocëzowanju třečëzaja. Tëho dla tute wofëz fšocëzaj fterō žanëho pōłbowa wjazy njëmëjadu, fëlym jim i mule bëžachdu, wōčëz jim i fłowu wufłëpachëz, fčëzja w ranjenjomaj třečëzëz a bēchu jenož hëłchëz fōčëz a fōžëz. Tëz tufžëzëz dołto wëdzachomy cziwidoj tufžëz fšocëzaj, žyke rofčëłchëz wot bōjowetow, pichëz mëčto hach. Wjësčëz bēčëz jara tufžëz, pichëtoz jara mjelë tufžëz wofow durbjachu falfčëz. Alë nidožë njëmōžëłchëz njëftrëwëz mjafo.

Pōbžëzjo wëdzachomy jenož hëłchëzëz wufłë morjo hëłëzjow, tēgafow, nahčowitow nimo cżahnyčëz f franzowëfch wrotow nuts a f Nëmëfchaj fōžy won.

(Pōłczafowanje.)

Pucëzowanje na horu Sinai.

(Fłōčëznëz.)

Džëczëz tołfchaj ho je fudobjemi, f wjësčëzja je ftergmi blafo-wymu fonzëwownymu tufłam, fëm, jo bñdu hëbi nëčtoz fëwëzëz fōłëz; fterajch pomafajch f njëz fwojëz bžëzi, jo bñ ho jim taf fōhnowanje fpozčëzjo. Snyndom, bhdzy bē je fëmaj fpozčëznej wufłëwajchdu drubë fterëz fōrëzëne, fapocëzaju woporowaj f nōžëmi, wōtrëmni fāž jëč, fōžy drëcz a jëz rofčëzowacëz. Sčëronabna fhtyna modlitwa fōčëzëz fëwëzëz.

Taf po tajim fivjërčëchdu Wëduinjo fivjërčëz Marona. Žyku uđž hëłchëzëz wofłachdu hromadu, wufčëz cżafëz horeczëz fhojela, jëdžachu wjësčëłchëzëz mjafo, pichy žywnu wozajzy wofpëczëzëz, fterajchdu fwoju tufłëz a rofčëzëzowachdu ho, abo, fčëtož je pichëdnjët

jęci rościerzowania, woni kłachy mjes hōbu, sychōż wopor płaczi. Jaki wjelbudy — będu piched frōtīm blichcye kłeczcho jarēlani — mējachy łapalczy, kōjdy wjelkub płacęchde jo frawow — hwoju żonu kupi hebi Wēduni ja wōsōmōdhebac frawow! — Kōjdy jenot- liny mējachy, łaj je ho nam prajko, dječacz pīastrow = 2 hrim- nje łapalczy.

Stōnczynie będmu hwoje dżelo w knihownie dōkōnjeti, dżer bē postajeny, bōdż cychymu ho na dompućz nastajęci. Duż dha dōndžechym popōdnju pōdję blichcye ras na Djebel Wula, jo będmu tutym horam w Wożemje prajili, w Wożemje drie na wēczne cżaję. Będmu hebi najprjedy mimalo łohfi, Wōhu źel pał njebotowarieny jādōrōi pucęz wulwōlił, fōtōrj je Wōbas pōdja piched mimalo sto lētami dōł natwaricę. Dōle wot Głahowje łapalki pichūdžechym na nōbty pucęz ł tamnej horje, bōdż je, łaj je ho nam jawōłajito, Wōłajōł tōłfi ł Wōłimi dječacz łōjnemi dōłōł. W cychim mēje stējetej tu horjeła jreksia łapalka ł arabisa mōbletnia. Krietoło ł Arabojo cżęcja hwojetoł Wōłajōła. Na runej mōłchējnej tjełche, łōtōrj wēje nima, łęcachym dobry hwmil. Czerłowy wēłif duięche. Głahadym, łal ho kłōnczo Wōje njebe- sfemu wōblutej blichcye, łal ho kłōnczje ł horami łhowa; krawna krawna bēche fōto wōłoto nań, dōłoto mōżachym łhōdacz do horow na sinajitej pōtupije, wite ł rośhwēłane hwmil bēchachy ho ł wypofo łęczany runim. Nałtōrōniacha łōdache ho nam hora Djebel Katerin, wot nań jenōj piched dōł dżelena, je hwojimi tōn- žami; wona je najwylchcja je Sinajitaj dōr. Kłutna ł horda bē tu postajena ł dżiwini łachłōwiani, jo ł tuteje strony na jeje wjelchit ani njełōłchēł. Dōłōż hō jeje łtaty ł tchōdneho łamjenja, dha ma dży hora nēłajfi tchutny ras, ł fōtremuż hō hłubōfo łtōłōwini dęje hōdja. Jenōj pōrōdō wuhładōch dōty, łōtōrj hō njełowane wot tutnych mōżnych łtōłowich łęczōw je fōrnōwōza, dōł blisfe hō jenōłtine rjadu horow. Jeniczi dōł na narałitōim Djebel Wuhynim brioj mōjadym žył pchēmōdžęcz. Bōdż bēche ho potom kłōnczo łstowale — Wōhu źel njełmōchym dženja krawne mječorne pōdōrbjenje, dōłōż bē pōwēł młōwōjny — dha njetrajelche dōłō, dōmž ja wypołkimi arabiskimi horami na tamnej stronie Włabifcho mōłrēłcho łalwa mēhacz łstōdželche — runje bē łtary mēhacz — ł wōpōrēda bēche cżęwjemu jato frej, cżim bōle pał ho njełēja ł nōjnej cżēmōtōju pōtuchdu, cżim bōle hō mēhacz pōłōtōci, dōmž njełē stōnczynie bēty jato pchōwō. Jenōj pōmakfu pōtupowōłche na njełēłfi wōłtuf, ale mōżniścho wul- mōłche hwoje prubi na semu. Łal krawny ł jōżny mēhacz hmy tu wuhłabati, hory na mēhaczō mōjadym žyle łōjne ł derje łpōłnacę. Wschudžom cychota, pōłoj ł mēr. Stōnczynie pał dyr- bjachym ho tola na dompućz dōwōmōcz. Š wōpōrēda bē pucęz jara wōbēczęny ł njełē ja nań bies łtōdja; łtōdajemy ł łamjenja na druhi łamjen, ł wjelchja ho ł rukomaj ja łtatu djerō, byłi ho łamjeri pōd nami łapalcz hōbac. Kijęche na wōłōmł wulwupichym na wōturu łtatu, jo będmu dele pōłabładi do łōłōłtneje hłubiny nabłēje łtālneje jęczim Djebel Wuhynje. Wēłche to hłubina ł nabłōłej, jo hō czi pōczynie mječęcz wē hłōwie.

Wōbłuchowazę rjane bēche nēłtōle pōłmēłneje: jōhne mēhaczne hwołto wulwōłachy ho na hōrēte łęczim, mjes nimi łōłmēłche ho hwołtē mōje, derje ł jōhnie mōłchēje wōłho łpōłnacowazę. Łal dha będmu krawnōłej tuteje krawne łmōwby Wōjeje pōłbōłni ras wō- hłōładi ł pēłbōłi. Š najkrawnijsimi wōpōmnięcēmimi hmy ho wōrēłōi do domijny.

Nałōjtra rano hmy mriwach na Wożemje prajili. Dōłho gładachy ja nami: hōd drie jōho pichūdju pucęwōwio do nałchēje łamōtōwōczę? Nam pał łstajelche ho po domijne, bōrty będmu w Suezu ł w Kairo. Kijęche łōłtachym frōtki cżaj w Barigradze ł jōho wuhładachym łuzile hory ł lubu jęrbisu domijny.

Advent.

Mój Jezus, moje światło, światła,
Mój widzi bżo światła;
Światła cieżenne noży wadzą,
Będź światła ranie światła?

Adh haj, mój Jezus je na puczu
Wōn czechnie pichęcy blisze ł nam,
Duż njełch ho ł cżajōm ł njemu łwuczu
Ł ł łubōłōju jōh łōwitan.

Ja wutrobu czi podam nęfko,
Adh czechni nęs do męj, Jezuso,
Ł wutriebō we njej bęłdne wōłchito
Ł łchit hēj cżiēte pōłstanczo.

Ja cżu cze we njej hōłpōdowacz,
Būdż ty mi luby, hwołtē hōłc;
Mje būdżelch ja to pōżōhnōwacz,
Bōdż tebe mam, dha mam ja dōłej.

Bōdż runje hō ty jara hłuby,
Dha hō mi tola bōłstōno;
Ja njełabam hēj wōjazy luby,
Bōdż jeno mwoje pichęczelstno.

Bōdż junu ł teho hwołta pōłndu,
Mje je ruku dom pōwjełchęł,
Łal ł tōbu piches row ł mērej dōłndu,
Kij wōrējazym tam łtōwajęci.

Ś o d y.

Śaleluj, Khrystus tu je,
Wōn narodzi w hōdżi w Wołēłemje;
Łuch jōndželōw hysta
Mēł mjełele łpēwa,
Šo pōłtęro na pōlu wulwłchja to,
Khrystuśka Kłēłta nēł mjełela hō;
Śaleluj, Khrystus tu je.

Śaleluj, Wōhu būdż cżęcz,
Łuch cżłōwjetom niu cżę Khrystus łam njełej;
Mēr łnēłej na sem
Šo cżłōwjetom rjenti,
Mjełch łpōdōba cżłōwjetam wōłchito hō to,
Khrystuśka Kłēłta njełch mjełela hō;
Śaleluj, Wōhu būdż cżęcz.

Śaleluj, Šbōłnik tu je,
Włchōł cżłōwjetom łmjericzi wōn wutrobnęcz cżę;
Šo ł łmjericzi łam pōda,
Włchē łrēłch nam wōda,
Wōn na łchiku cżęłpēcz cżę ł wōłchitich łam,
Š wōłom nań wulwēłnacę jēłnicży łam;
Śaleluj, Šbōłnik tu je.

Śaleluj, Šbōłnik tu je,
Ł łbōłnōczę łam w njełbu wōn łtōwōwacz cżę,
Šo junu mi dōłdżi,
Bōdż piches łmjericzi hmy wulchli,
Dōm do njełbia, ł wēczimym łm mjełelam łam,
Kij łtōwie Wōmōłnik jēłnicży łam;
Śaleluj, Šbōłnik tu je. Erikt Śelaj.

Włhelake ł bliska ł łaloka.

Š Wulwłchinka. 3. adwenta nałch nowy duchowopōstyt, łnjes Włōłat ł hōłbłchcōwa, pichęł łnjes łwłchiccho žywniēcho rōdżi- cżela Włēłera duchownym łwēłczim dōłta. Ł pōmōż pidi wōłżnym łstatu bēłchaj łnjes łarāt Kłagar-Włōłchitfi ł łnjes łarāt Włōłat- Włōłchicżczanfi, łan nałchēcho nowocho łararja. Łnjes wulwłchij žywnłwłfi rōdżiczel mēłēłche hwojazy, wutrobu jimaży pōłmječelstnu rēcz wo łtōwie: „Cżęcz būdż Wōhu we wōłtōłōci, mēr na sem ł cżłōwjetom dobre łpōdōbanie“. Łnjes łōłłōt, łtōłōłwłfi rōdżi- czel Šeiger pichēpōda wōłajuzi ł łm pichēczōm, ło by łtōłōwōmje nowocho duchowopōłtury ł wōje prēłenij wōłōdžę bōłōczę łōłnōwōne byłō. Žywnłwłfi łhor pōd wōłchēmym łnjes łōłōtara Włēłta rjanu łriju wulwēda ł łnjes łarāt Włōłat dżerjēłche hwojēj nowēj wōłōdžę hwoje łōłtupne pēłwōwanje na łōłōłtę 2. łrōt. 5, 20, 21. W 11 łōdż, łapōwja hō hēłēłfe łēmēłchje ł łan nałchēcho łararja, łnjes łarāt Włōłat-Włōłchicżczanfi, łwōłchje łuna ł wutrobnymi łtōwami wōłōdžę pichēłitaj. Wōłj łōłnuy bōłōczę jecho łtōłō- wanje w łalchēj wōłōdžę.

Wuturo je hō łnjes duchowny Wōigt ł Kłitzi do hōłdżija pichęłpłit ł jo jōko łalōłōm hōłdżijstę wōłōdży njełchēł 4. ad- wenta łapōłta.

To nowe lito i Wohom witamy.
A Wólh tón luby Knjes daj, so by ho
Nam wóhító we nim derje radžilo.

Puczwanje po Božim pišunje

abo

taiste myšle nadeždžaj, Bože kłowo cztajao.

Podawa hwierny cztaj, "Pomhaj Wólh-a".

I. knihi Wólhazowe, 47. staw.

(Potraczowanje.)

Zakub bydlł w kraju Golen. Drohota pišibjera
w Egypciowskej.

1. Duż pišibidže Zoief, kaž bę pieli iħladat, a powjedzi Ğara-
onej a djeħe: Wólh nan a moji bratřja, iħy drobny a wulki řtót,
a wiħitřto, řtótž woni maju, Ğy i Ğanaaniřteħo kraja pišibidži; a
ħlej, woni Ğu w Ğolenřim kraju moħatřajřz dalřki rořtas, Ğbže
byħu Ğmelli řu po twojej woli řahydřić.

2. A wólh nula, dořelž dħyďide řtal jecho ludźi wħladacž,
dořelž pať bę jich piħewjele, řu moħł jich wiħitřid piħedibitajř,
piħež Ğwiwidi młodřich bratrów, piħetoz to bę w Egypciowskej
najbħle lubowana a najřnaczejřza liďbza, a wólh pořtaji jich piħed
Ğaraona.

So bę Egypczanam liďbza 5 wħebje witana, wujahni řu nam
ř tym, řo řnajuħu Egypczęno 5 planetow, kaž dħa woni tež cħiřlo
5 ř Ğwiedza wujamienidħu.

3. Duż djeħe Ğarao ř jecho bratróm: řchyto je waħča Ğiwo-
nojeř. Woni wotmołwidħu Ğaraonej: Twoji wotroczy řtót paħu,
my a naidži wotřojo.

4. A Ğdaju dale ř Ğaraonej: Iħy Ğmy pišibidži, řo byħmy pola
waħ piħedymali w kraju, a to nęħto cħaba bydlili řto żubniřz;
piħetoz řtowi wotroczyř nimaju paħtwa řa řwoli řtót, piħetoz řat
jara wulla drohota je w Ğanaaniřim kraju; a teħo dla njeħ wiħat
bydlta wólh wotroczyř w Ğolenřim kraju.

Ğolen je naraħidž namięna krajina Egypciowskej. Wona
miejowadħe na naraħidžich miejach ř piħuħnu Petreħejte Ğrabije,
na nawjeřcownych ř Nilow a na połodnińch ř męřtóm Dnów abo
Ğilicopolřim. řkacina bę ř dħela řtepa, kotřaž řo jenož řa pař-
wiďidħa Ğbžeďe, ř dħela pħbna krajina ř rolu, kotřaž dořtawadħe
wħobu ř Nilowych powodňow. Ğiħeďe dħenħa je tale krajina
w Egypciowskej najbħle waħna. Ğłowne męřto w kraju bęďe
Řaemles abo Ğeroopolř, męřto řteħow; potom řteħeďe teħ řħta
řrona Řaemles, a piħi tutym męřce, Ğbžeď bęďu řalonowej ľubta,
řu řo Řaemles dħeďi ř wopředla řahydřili, doniř nęħu řo po
wiħem kraju rořpřidřidřili, a řo teħ ř Egypczanam řteħowali.

5. A Ğarao wotpřidřidřili tomyħ piħeďoħ bratrów dħeďe
ř Zoiejek: řwoli nan a twoji bratřja řu ř tebi pišibidži, a twoje-
dla Ğħu jim rad po woli bęďe a Ğħu řpřeďeď, řo byħu pola
nož bydlili.

6. Egypciowski řtal, řaž řym Ğižo prajiř, je tebi wotowřeni,
njeħ w najpřidřim kraju bydlta, njeħ bydlta, řaž řu řproħli,
w Ğolenřim kraju. A jeli řo wiďidži, řo řu męřs nini wuřtowi
muħojo, kotřiř řo na řwioju węž wuřtwa, řħa pořtaji jich řa pař-
řtowa na młoi řtót, kotřiř řo w Ğolenřim kraju na pařtwa řħbzi.

7. Zoief ř piħewidžedħe męřs řwiojeħo nana řakuba, řnawo
něřotre dħi woidžidħa, řħbž bęďe řo wot wobęďedħeħo baloteħo
puća řwuwotpřidřidřili, a pořtaji jecho piħed Ğaraona, tuteħo
muħa je řħubieħeħo kraja, kotřiř řteħeďa na Egypciowskej řato
rořpřidřidřili ř drubeh, něřto minienego cħaba. A řakub řrona
pořtaji řroni řłota na Ğaraonowej, řħidħina řħewownych wħobow
na řakubowej řłowne pořħowna řařtawiz Ğaraona dopowuřiz
řo na řwioje powołanje, řo ma bęďe ř żohnowanijom řa wiďe
nju narobu.

8. Ğarao pať, řaž řo řbźu cħłowet řadny řtacyħ ludźi
prajiħa, řat řtari řu, řo by řat wabřl, něřto řu řwiojim řiwo-
piewedčę, wopřidřidřili řo řakuba: řłat řtari řu?

9. řakub djeħe ř Ğaraonej: řħaž mojeħo ředźenja je řto a
řħyďeďi řtót; řłotři řa řħaž mojeħo řiwojenja, a njeďořahnie
řo řħaħa mojeħi wħobow.

Moħł-řu mo wjele cħerwiďidři a cħiřidři byď, piħitřunam
řwioju řarobu Wřahamowej ř Ğławowej; tola na męře je řo
řtelřo řudobu a řarocęow nawadřilo, řo řym řo do cħaba řelřaril.
řakub ředži řu řwiojim řiwojenju řato řu minienym cħařu;

řo řo nam wujahni ř jecho radžow, řo je řižo na řmiejedř piħi-
řotowanu.

Wólh pať je řiħeďe męř lubowny řwiořat řo řwiojim řiwojenju
ř ředřoředźim a řarocęimi. Ale jecho řeħto bę: řa řabudu, řħotž
je řadny męř, a řamęřu řo na to, řħotž je piħedbe mni!

10. A řakub pořħowna řaraona prajiř jemu "Węžemje"
a wotendžel wot njeħo.

11. Ale Zoief dořtawidři wot řkala njeħowmęřowanu młoz, řa
řwiojemu nanej a řwiojim bratróm wobęħenje; a řa Ğim, řo by
řich řahydřili, a řo byħu řo řat wot pařitřteħo řiwojenja, řo
řotřymř řtacię řo řraju je řwiojim řłabłam řħobdħu, wotmołwo-
cħili řłabla w Egypciowskim řraju na najpřidřim męřce w tutym
kraju, w řraju Řaemles, řato řarao bęďe piħidřat.

Tuteħo řapoznaje řo doł "Wādny řumila", kotřiř řo wopředla
wot wjeřcowa ř ranju wupřidředħa, potom pať wije řa ř řłotřenu
ranju a řłobęęę ř połodniń, řħeďž wuďidže řo řewnerneħo řłowa
Ğęřewneħo morja. řu bę řařtariř ředźidřidħo wuřtwe, piħes
kotřež řo Nilowe woby teħ do Ğęřewneħo morja wuľtawadħu.
Řħeďž na nawjeřcownym řłowu do dħela řahydřidħi, bęďe řařtariř
męřto řiħom (2. řn. řilji. 1, 11); dħenħa řeħa řole męřto Włořieħ.
4 abo 5 mil dale ř ranju bę męřto Řaemles, tam řħeďž je dħenħa
męřto Włu řelřidħed natowřene. Włobej męřci bęďidři namięnej
miejedźinię piħi Řaemřidħi męřach, kotřeřu řu pořidřidħu Řaemřelř
dħeďi męř pombač wuřtři. řo bęďe řuřny dħel Ğolenřeħo
kraja, kotřež je řo po řłownym męřce teħ mjenowal "řtal
Řaemřes". ř tutyħ řtaw dħbźedħu pořidřidħu Řaemřidħu řa dwaj
dujej ř Ğęřewnenemu morju.

Řłobidřidři tuteħo kraju, něřidřidħeħo kraja řħarřidħa ma
řwioju piħidřidħu w narpomnienym wuřtřym ředźidřidħu a w řo-
řłaniřidħi męřidžich ředźidřidħach, kotřež řu wħelęłato piħes řtaciń
wuřtwe. řemja řana pořbęħie řo jenož řara maľo piħes
Nilowe woby po wħednej wuřłotřidži; teħo dla bę młżna, řrař
ř malej řłowu potowidžę.

Řiħedħot wot pařitřteħo řiwojenja ř řahydlenemu řiwojenju
je řa řu řtacię cħiřli řłot. řłanaw řu teħ w pořłednim cħiřle
"Řerb. Nowin." řłital, řat řu řo pařtawiz Wuřcęje je řħieďneje
řłije na daloti puć ř Ğłuslemu řarej nakiřtaji, řo by Ğim teħ dale
řpřeďil, řo řmelli řo pařitřtřim wujahni řiwoi byď. řo Egypciow-
skej pať bę řatř piħedħot wuľny řłotř, dořelž bę řam řłotřitħo řa
lud bęje wiďedje řłow. řdź bę řłowet řħmjo na řłow řiwořt,
młżedje řa řetorty cħaħ řo ř řiwoim řotowadź.

12. A Zoief wubłtara řwiojeħo nana řunje řelřo řet,
řato bę wón jecho něħby řařtariř, a řwiořidħ bratrów a wħidřon
nanowu řam ř řħidřom, řłedħeħo řa tym, řaž wjele męředje dħeďi.

řarřidħim maľu řunje dořtowa wopřadacž, wuřci řwiořu
Řarowł řłimotħeďa. řat řłini Zoief, bratrów pať řaruna ře
ř dořtaw, a řat je tym, kotřiř dħyďu jecho něħby řahydřili, řo by
w jamie řłowu wuřtřel řiwojenje wuľłowanu.

IV. 13-26. řo řłowacłom řahydleniu w Egypciowskej
řława řo wuľłe piħemęnenie w Egypciowskej piħes Zoiefa. řo
byħmy to prawiř řłowuřili, nęħmęřny nahlaby naldęħo cħaba do
řłareħo cħaba řahydřidři. řo Egypciowskej bę wot řařtariř řem
řral wuľławęřcena wħobwa, nęřto bę woidžim řłowuřitħo (Egypciow-
sķi piħidřidři) řařtawier, a bę řam męřidřim. Dořelž bę řtal, męředje
wjele řełżownořow řo widęej Egypciowskej, a widę młħde wuřłitħu
w kraju bęďu wot njeħo wotřiwne. řłbła řalownidħi řełżowno-
řełżow męřadħu woni teħ řiħeďe wjele drubeho kraja. řeħ męřid-
niř bęďu wuľłedźerjo wuľłid řełżownořow, dořtawadħu pať řłbła
řiħeďe wot řkala potřebę řa řwioje řiwojenje. řoief pať je dořpřil,
řo je řtal widħu řemju w kraju řa řwioje řiwořitħo dořat; jenož
męřidřiz wuľłowadħu řwioju řełżownořow řeħ dale. řat řu řo
w kraju nani męřidřitħow widęiz wuľłedźerjo řełżownořow
řħubili, a řłbźidři, kotřiř řolu řłedħeďe, řħidęe řa řħidęe, bę
něřto jenož řłowuľ najeřil. řemja bę řo řim řa piaty dħel wu-
ľłedħa wotajala. řo řħu je řoief najeřilam řakubol řo jich
woli bydlili, řħeďž byħu dħyřli, ale je řim piħidřatol w męřtad
bydlili, a potom je řim po widęim kraju, řaž řo řa, řemju piħi-
męřil. řařte řořmęřenje a piħimęnenie kraja je řo po řařħo-
wanęj bořiz piħes řala řełłotřitħa řłalo. řo tym piħa řařħo-
wot řerobot: "řraja, řo je řełłotřitħi widęon řrař Ğegypczanam
piħidřidři. Dořęe řłedħem řħidřitřidřat řtacy Ğłow. řłot teħo
placęadħu řamři, dořelž bę piħidřatol, řo ma řłedħe řemju řłow doř
placęidři; a bęďe-ři řeħ řtacy Ğłow řłedźidħa, dħa piħidřidħu tam
męřerjo, řo byħu wuřłitřili, řelřo ma řo řiħeďe řamřa řamřeč,
řło řerobotowa cħyřu řu mo wjele pořłidřidři bydlili řakubow,

a biłeje tebyh niemejšeje Egiptowitka żanyh wołbećšerjom abo fublerjom pódła kralow, mędnitow a dźela wojejičeje wołczyt, kotraž bě najstřežej bałte po nekajkej wońnje jemtu dołata. Egipt-czenjo łacjanow a pchypšowanach Zofejowe sprawne wałnjeje jako dołotru. W traju, džeć mójšeje wot wuńbuteho łozga lofho tizgiczi łozowu wumwóćizje, nielbóćzi dawt, žabali ho tež hamon piaty dźel wučkón žnjow. Wjes duela je i Zofejowej prógu Egiptowitka počezła derje łarjadowane kralstwno być, na kotrejś hu ja dołke czańh žuhy je wołžimjanom bladałi.

Zate prawda, kotrejś Zracla žyle niemołnjo, wuowojebaja ho nam to pichyčobnyh iatuczkach tał nadrobnje, doleć žu ho po-łiškiho mjes Zraclom podobne prawda žyl najwójšichoj krala, Woba natupaze, pichjate. Wón je jim kłanauwiti traj dat a pich-mieri, woni wóńtyž będu jeho wotročizny, toho bla męchaju woni jemu duwoti djeřak dawace, jebym dawajeje Wóh mędnitkam a lewitam ja wóšednom potriebe — runje tož Zaratu Egiptowitkim mędnitkam — drugi jidějdu Zroclizny na hwojatyh dnjach pichy woparnych hojžimach, kotrejś ho lewitam, wubowam, hysrotam a hysubym dawachu.

(Potracžowanje.)

Stawisunj rekruty i lita 1813.

(Po francowisim pišu — 6 —.)

(Potracžowanje.)

Na šahim ranju 10. meje 1812 stónčnjeje kanony pichsthad knjeserija tureho žyleho wójta woljowichu. Spach biłećje, jako ho přeni tróć wuńšeli a schleřžaj mojejho wołna łajchčeržachu tož buben. Mimate w hamgnym wolowitku wotewri knjes Goulben, je hyswiz w ruzje, moje burje a džećje:

„Etań . . . won tu je!“

Wotewrěchmoj wołna. W cjmowej nozj wuhladachnoj nimalje fto draganarjom, wot kotrychž někotři kalle noščachu, špěchju, a piches francowize wrota pichjatekaj. Žaklowy czał po drěw kłwatke a je wučkón wołnowu hyschachym nielčónnje wołanje: Szakwa škeřorej! šakwa škeřorej!

Wuhyladach hebi runje wós, jako jedyn kón do kólta šjecha, je kotryž reńšit Waly hyswiz wołny pichjajotekaj, a padnu. Zato morma přerěć wučkón ho draganar na jemju, jeho nałstowit kulekaje ho do pichčrowa a w hamgnym wolowitku hyswiz ho i woja hlowa, ho by woładaba, što je ho štato, tošta, blěda, ščerota hlowa i wtořami na czele — to hećje Napoleon. Wón beřče ruku ščehny, jako čyptu přinu wóć, a džećje někotre kłowa. Wučkaj, kiz pich wołny jećalaje, ho šilekaje, jenur wotmołwoć Wón wja hyswizu přinu a ho što ho woja jećahny, mjes tym jo ho wołanje powjećjeheće a kanony hramachu.

Zo bećje wučkito, štož woładabach.

Stary czańšitaj džećje te mni:

„Šey jeho woładot?“

„Daj, knjes Goulbena.“

„Derje“, wón wotmołwi. „Tutón muž na wóćitše našde žiwjenja na hyswiz ruzj. Džakumjo ho Wobu, jo wón njeje njem-durj, hewat by žmet žalohne wós woładab, tož w czańhach harych tyranow a Turkow.“

Šedajše ho mi žyle do myřlow ponurjeny być. Wo mjeř-šćenje wón pichjopmni:

Zy mjeřkoj něšto šajhy ho do łozja lchnyć. Kunje tsi wotbi.“

Wón wroćiz ho do hyswice řny a ja džeć do łozja. Wo wuľtef harje řajaje ho mi wotach wuľti mę być a hać do hyswitanja myřlaj njepichčakawaj na škeřora. Tež na draganarja pichmich a budy raby wořabaj, hać je na hyswice rany wumřet. Włojatja řjoniwoć, jo beću jeho do hojernerje dowjeřli a jo budž i wotlořizju wothoriz.

Wot teho czańa řem hać do kónz jseptembra řpěwaćje ho hyswiz „Tedeum“ w žyřwaju a řódny ras ho jedyn a dwajgiczi tróć i kanonami wuľšeli. Zo stawaćje ho i wjeřteřja rano a knjes Goulben žawoła potom hyswom:

„Dej, Zofej! šajhy je šitna dobuta! Wjeř džećakž tpyž mormwch přez a dwajgiczi řhorowjom, to kanonam! . . . Wučkito ho wabzi . . . Wěž ho czińi . . . Trečbanu jenož biłećje jón-tróć reřtrow wuhłěnjeh, kiz bydu ja mormwch do řjadow řupli.“

Š dobom durje wóćini a wučkaj jeho žyle řpěwaćje, žyle pichčate, w tořklatyž řtawach a i nabeř řahju ho w řjowoti wumřć.

„Włeńiće, knjes Goulbena, jo budž teř řymowch do wořatow wóć?“ ho bořenje wotracłaje.

„Wł wćaj, mę“, džećje wón dołroćimje, njebój ho, moje džeć. Jo řawjećje njemoł niđny jako wořat řkizje. Zo budžemy žyjo wotracłaje. Džakaj jenož prawje a mjeřiz hebi hewat žaneje řakowje.“

Wón wuhłećje mój njemę, a to jeho bećjehe. Mjeřšim ja czał hyswiceho žiwjenja řpěwaćje cziwořje řemal. Wotbiłećjo ho pichewobela, ho by cziřniti we mjeřje, pola knjesa řomandant, pola knjesa mjeřčezanořni a druřich nałstowych wořbowow naćajow-wač. Za wořatka doma. Wo řemčakž ho kalle knjes Goulben wroćjehe. Wuhłećjo ho hyswiz řčerotu buman řutnju, položiz hyswizu řeriku řaby do řapny, řčahny hebi hyswiz žiwjani męžu piches wuľti a džećje:

„Wóřko je we Włirje — abo tež w Šamolensku — řym to runje pola knjesa řomandant řkizaj. Wóř bař, jo biłećje toń tróć dobutčemy a jo ho řkancenje męř czińi . . . cziń přejby, cziń řepje, pichetoj wójna je něšto žalohne.“

Spomniti biłećje na to, jo ho řo męře telto wořakow wjazj njerjeřba a jo možu řo potom je hyswice řkacziřnju woz-ženiz. Řkžny mže hebi myřlic, i řajkeř nutmořje řo ja řkeřora mładach.

II.

Na dnju 15. řeptembra dołstajmy powjećje wo našćim wuľtim dobutčju nad Włostwu. Žyř řwět ho wotřećelaje, a wo-ťaje: „Włeto dołjanjany męř! — Włeto je wójna řkancena!“ . . .

Jeno někořli řkizabjz prajachu, jo řbywa nam jenož biłećje Čhineřsku dobutč. Škěřgo namata ho řajli njepřed, řiz druřich njemřch luđi řkizaje a cziwořje.

Za řubřej řhoničmy, jo řym do Włostwu, do najwćetřećje a najobřatowěje męřa žylec řkucłje řakchahny. Řkžny jo to myřlicke, řaje bořatihu tam nanaľam, jo jo budž jo řorhy dawti ponizje. Řorhy pať ho pomeřabje, jo řu Włostwo hyswice męřto řajali, a jo ma ho wójto do Włostwe wroćjeć, řiti jo nođže řłowu wumřjeć. W hojčenzach, w řorčahny, na wćach, wćahňom ho wo tym řećjehe a njenožachu ho niđže řećje řjes řakchena: „Wł . . . bař, bař . . . wěž je řkapatna — to je řapocžati řubneho řłoga.“

Wuđjo beću poľuřšćeni, a piched řpřowom domom czaľachu džeć wotni čłwa řurja po řtady wót ranja hać do wjeřčora, ale řitow njeběćje doľacž. Wł ja řo wo řutn łon njestřach, pichetož męćaj řaknu myřlicke, řiz mi wóřdito w najřerjehy řarbach řakowamłode.

Dyřbiće njenujny řhonić, jo męćjehe moja řkacziřnju 18. řezembra řwój narodny džeć, a jo řizo 5 męřazow doľho řa řju řjany řar řlowach. Wjes czańšitami, řiz we wotnje knjesa Goulbena wćahnu, bećje teř męř řleřbowy czańšit, řjenje wu-ľotomani, jo řo řwěćjehe jako řwěľa. Na řm bećkiz řkizabje-řaj řyřowawaj, řiz hebi něšto wuľšitaj, pichetož młoby padot poľićećje řolhy wuľte řłowu wotwěćto, mjes řym, jo wona řuku wuľšerłje a na jemju řlawabje.

Šato czańšit řrěni tróć wuhladach, beć hebi prajit: „Tón hebi njebajž wotřicje — tón ma řkacziřnju być. A dyřbat teř wćahňenje hać do řol nozj džećakž, ty dyřbić jón męć.“ Wo ředmich njenujny řwěćakž ja řećje a hyswice řkizbowanje džećakž. Mjeřčanom řare czańšit řećjeć a řorjećjeć. Zo bećje řpore džeć a řwěć beć teř jako řłonaj, mjes Goulbenz nan derje pćećjehe. Wł męř czańšit pćećjehe přez a řkizje řram-řow. Włećje hebi po řajim myřlic, telto řkžžiz dyřbajž džećakž, přejby hać hebi jón dobutč. Ščym řrie wěřny, řby by řjnes Goulben wćahaj, jo czańž jón męć, wón by mi jón darit, ale ja njebach žabny pćicjeć řkacziřnju řarjany męć, bych to ja řarbu męř. Řarajach hebi: „Dyřbić hebi jón řapćećje.“ Jenož řojach řo, jo by jón něšto řaraj řwěć řuriz, řeć jo bla beć jón na řot řotožiz, Goulbenz nanej řarjaj, jo řa njón řurja wem.

A řpominanija.

Řepje řene řime řłowa hać tpyž mormwch.

Řłowm njewobčęzi niđny a teř niđže njewćetřakžiz.

Šamolowity ředaktor: řaraj Włicž w Włezach.

Čkizje a řakład Šmolerciez řkizjećjećjeće w Budyřinje.